

Xà Hạt Mỹ Nhân Của Lãnh Vương

Contents

Xà Hạt Mỹ Nhân Của Lãnh Vương	3
1. Chương 001	3
2. Chương 002	5
3. Chương 003	6
4. Chương 004	7
5. Chương 005	8
6. Chương 006	9
7. Chương 007	11
8. Chương 008	12
9. Chương 009	13
10. Chương 010	14
11. Chương 011	15
12. Chương 012	16
13. Chương 013	18
14. Chương 014	19
15. Chương 015	20
16. Chương 016	21
17. Chương 017	22
18. Chương 018	24
19. Chương 019	25
20. Chương 020	26
21. Chương 021	27
22. Chương 022	29
23. Chương 023	30
24. Chương 024	31
25. Chương 025	32
26. Chương 026	33
27. Chương 027	34
28. Chương 028	36
29. Chương 029	37
30. Chương 030	39
31. Chương 031	40
32. Chương 032	41
33. Chương 033	43
34. Chương 034	44
35. Chương 035	45
36. Chương 036	47
37. Chương 037	48
38. Chương 038	50
39. Chương 039	51
40. Chương 040	52
41. Chương 041	53

42. Chương 042	54
43. Chương 043	55
44. Chương 044	57
45. Chương 045	59
46. Chương 046	61
47. Chương 047	63
48. Chương 048	65
49. Chương 049	66
50. Chương 050	67
51. Chương 051	68
52. Chương 052	69
53. Chương 053	71
54. Chương 054	72
55. Chương 055	73
56. Chương 056	74
57. Chương 057	76
58. Chương 058	77
59. Chương 059	78
60. Chương 060	79
61. Chương 061	81
62. Chương 062	82
63. Chương 063	83
64. Chương 064	84
65. Chương 065	85
66. Chương 066	87
67. Chương 067	89
68. Chương 068	90
69. Chương 069	91
70. Chương 070	92
71. Chương 071	94
72. Chương 072	95
73. Chương 073	96
74. Chương 074	97
75. Chương 075	98
76. Chương 076	100
77. Chương 077	101
78. Chương 078	102
79. Chương 079	103
80. Chương 080	105
81. Chương 081	107
82. Chương 082	120
83. Chương 083	131
84. Chương 084	138
85. Chương 085	148
86. Chương 086	159
87. Chương 087	162
88. Chương 088	165
89. Chương 089	167
90. Chương 090	170
91. Chương 091	174
92. Chương 092	176
93. Chương 093	177
94. Chương 094	179
95. Chương 095	181

96. Chương 096	185
97. Chương 097	189
98. Chương 098	193
99. Chương 099	195
100. Chương 100	198
101. Chương 101	200
102. Chương 102	203
103. Chương 103	205
104. Chương 104	208
105. Chương 105	210
106. Chương 106	212
107. Chương 107	214
108. Chương 108	220
109. Chương 109	223
110. Chương 110	225
111. Chương 111	228
112. Chương 112	230
113. Chương 113	232
114. Chương 114	234
115. Chương 115	237
116. Chương 116 – Hoàn	239

Xà Hạt Mỹ Nhân Của Lãnh Vương

Giới thiệu

Sống hai mươi lăm năm, đột nhiên lại có người nói với nàng, nàng không thuộc về thế giới này, nàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-hat-my-nhan-cua-lanh-vuong>

1. Chương 001

Chương 001 — Nhốt Vương phi

Ánh mặt trời tháng ba nhẹ nhàng nhu hòa phủ lên đình viện, vài nhánh đào đang nở rộ những bông hoa màu hồng nhạt kiêu diễm ướn át, có một nữ tử tuyệt sắc mặc bộ xiêm y màu vàng đứng dưới tang cây. Một trận gió nhẹ thổi qua làm những cánh hoa đào rơi lên thân thể nàng ,càng làm tăng thêm vẻ mỏng lung xinh đẹp.

Nàng chính là Trữ An công chúa của Hạ triều – Mạn Tâm, hiện giờ cũng là phi của Mộ Dung Ứng của Thiên triều, một vị Vương phi không được sủng ái mà còn bị giam lỏng.

“Công chúa, công chúa.” Một tỷ nữ ăn mặc thanh thanh lịch, thở hổn hển chạy vào.

“Song Nhi, thế nào? Có nhìn thấy Vương gia không?” Mạn Tâm nhẹ nhàng xoay người lại, ánh mắt trong suốt bình tĩnh liên tiếp mấy ngày qua đóng cửa không cho ai đến thăm viếng, làm cho nàng đã sớm đoán được kết quả.

“Không có.” Song Nhi lắc đầu, rũ mắt xuống, bản thân hoàn toàn không nhìn thấy Vương gia.

“Không được, ta không thể ngồi đây chờ chết được. Song Nhi, người đi với ta.” Trên mặt Mạn Tâm mang theo tức giận, vung ống tay áo, xoay người bước đi.

Càng nghĩ nàng càng không hiểu mình đã lạc vào thế giới kỳ lạ nào, trong giấc ngủ mơ màng màng, bên tai luôn có người nói với nàng rằng nếu muốn trở về thì nàng phải được Vương gia yêu thương, giải quyết xong đoạn tình duyên của đời này. Nhưng từ khi tỉnh lại, nàng cũng chưa gặp Vương gia một lần nào mà còn bị giam lỏng. Bên cạnh nàng chỉ có duy nhất nha hoàn Song Nhi đã nói cho nàng biết rằng: một năm trước, kể từ đêm động phòng hoa chúc cho đến mãi sau này Vương gia cũng không hề đến phòng nàng lần nào.

Nàng không biết giữa bọn họ lúc đó đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết vì sao hắt lại đối xử với Vương phi của mình lãnh khốc như vậy, nàng chỉ biết là nàng không thể bị giam cầm tự do không minh bạch như vậy, nàng muốn mau chóng giải quyết xong đoạn tình duyên của kiếp này, bởi nàng biết ở tương lai xa xôi còn có một người mong nàng trở về.

Mấy ngày nay, từ miệng của Song Nhi nàng cũng ít nhiều hiểu biết một chút về Mộ Dung Ứng, Song Nhi nói hắt cực kỳ tuấn mỹ, tâm tư cẩn mật, mưu lược hơn người. Thiên triều cũng không phải là đại quốc cường thịnh gì cả, cho nên liên tục bị nhiều bị nhiều quốc gia khác ức hiếp, nhưng từ sau hắt tiếp quản việc triều chính, dù đang ở triều đình, cũng có thể bày mưu tính kế, quyết thắng ở xa ngàn dặm, mấy năm qua, phối hợp cùng các tướng sĩ nơi quan ải đánh thắng vô số trận, cũng làm cho những quốc gia khác không dám coi thường, tùy tiện khơi mào chiến tranh.

Hôm nay nàng sẽ gặp một nam nhân trí dũng song toàn nhưng đồng thời cũng cực kỳ lãnh khốc.

Vừa mở cửa viện muốn ra ngoài thì hai thị vệ lập tức ngăn nàng lại, cung kính nói: “Thật xin lỗi, Vương phi. Vương gia có lệnh, người không thể ra ngoài.”

“Tránh ra.” Mạn Tâm nhìn bọn họ, sắc mặt âm trầm lạnh lùng phun ra hai chữ.

“Thỉnh Vương phi thứ tội, thuộc hạ cũng chỉ là phụng mệnh làm việc. Xin Vương phi đừng làm khó chúng thuộc hạ. Nếu có chuyện gì, thuộc hạ có thể thay Vương phi đi bẩm báo Vương gia.” Thái độ thị vệ vẫn cung kính như trước nhưng không có tránh ra.

“Ta nói một lần nữa, tránh ra.” Mạn Tâm nghiêng răng đưa ra mệnh lệnh.

“Vương phi đừng làm chúng thuộc hạ khó xử.” Thị vệ chấp tay đứng đó, vẫn không hề di chuyển.

Mạn Tâm nhìn bọn họ chằm chằm, sắc mặt cực kỳ phẫn nộ, hôm nay nàng nhất định phải gặp được cái tên nam nhân trong truyền thuyết kia. Nàng lập tức rút thanh kiếm trên người một thị vệ, chỉ kiếm vào bọn họ một lần nữa đưa ra mệnh lệnh: “Tránh ra.

“Nếu Vương phi cứ khăng khăng muốn đi ra ngoài, vậy thì hãy giết thuộc hạ trước, nếu không thuộc hạ tuyệt đối sẽ không tránh ra.” Thị vệ đứng thẳng người, không chút sợ hãi nhìn mũi kiếm trước ngực. Không phải bọn họ không sợ bị đâm chết, nhưng Vương gia đã căn dặn, nếu để Vương phi ra khỏi Mạn Tâm các, thì sẽ để cho bọn họ chôn cùng, dù sao cũng đều phải chết, cho nên bọn họ không thể tránh ra.

“Người...” Mạn Tâm thật muốn đâm cho hắt một nhát, nhưng nàng còn chưa có ý muốn giết người, nên đột nhiên xoay kiếm đặt ở cổ mình. “Nếu người không tránh ra ta sẽ chết ở đây.”

“Vương phi, có gì từ từ nói, người hãy buông kiếm ra đã.” Thị vệ luống cuống, Vương phi chính là công chúa hòa thân, sinh tử của nàng là vô cùng quan trọng.

2. Chương 002

Chương 002 — Tự tổn thương thân thể

Mạn Tâm nhìn thấy bọn họ vẫn không chịu tránh ra, hung hăng cầm kiếm vận dụng một chút lực, lập tức một vết máu đỏ tươi xuất hiện trên làn da cổ trắng nõn mịn màng.

“Công chúa, dừng.” Song Nhi kinh hoàng hô lên.

“Song Nhi, dẫn đường. Mang ta đi gặp Vương gia.” Bỏ qua đau đớn nhẹ nhõm ở cổ, Mạn Tâm một bước đi ra ngoài.

“Vương phi, không cần thương tổn chính mình.” Thị vệ cũng sợ hãi lùi lại phía sau một bước.

“Công chúa trước hết người hãy buông thanh kiếm ra đi, Vương gia ở thư phòng, nô tỳ sẽ dẫn người đi.” Song Nhi như sắp khóc, vừa dẫn đường vừa không ngừng quay đầu lại xem chừng nàng, công chúa ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì.

Hai thị vệ lại thật cẩn thận đi theo sợ nàng lại làm tổn thương đến thân thể.

Cứ giằng co như vậy, cuối cùng bọn họ cũng đi đến thư phòng của Vương gia.

“Công chúa, tới thư phòng rồi.” Song Nhi dừng lại, nhìn thấy cổ nàng chảy máu mà lo lắng: “Công chúa hãy để nô tỳ giúp người băng bó vết thương một chút nha.”

“Không cần.” Mạn Tâm trực tiếp đi thẳng đến cửa thư phòng.

Thị vệ canh cửa thấy nàng đặt kiếm trên cổ, lại còn bị thương, tuy không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng vẫn lập tức ngăn nàng lại.

“Vương phi, xin dừng bước. Vương gia cùng Dương công tử đang ở thư phòng nói chuyện, bất kỳ ai cũng không được đi vào. Thỉnh Vương phi chờ.”

Mạn Tâm chỉ lạnh lùng nhìn hắn một cái, cũng không nói một câu, thanh kiếm trong tay vẫn đặt sát trên cổ, tiến lên phía trước.

“Vương phi đắc tội.” Thấy nàng không nhúc nhích liền rút ra thanh bảo kiếm chỉ vào nàng với ý đồ ngăn cản nàng.

Mạn Tâm cũng không nhần mặt nhịu mảy một chút, tựa như không phát hiện kiếm đang chỉ trước ngực mình mà vẫn tiếp tục đi tới. Không phải nàng không sợ chết mà vì nàng tin tưởng một thị vệ nhỏ nhoi tuyệt đối không dám thương tổn đến vị Vương phi như nàng.

“Công chúa.” Song Nhi bị dọa đến mức sắc mặt thay đổi, cả người mềm nhũn, nàng chưa từng thấy qua công chúa như vậy. Từ lúc công chúa bị thương, rồi tỉnh lại dường như là một người khác.

Thị vệ nhìn nàng dường như thấy chết không sờn cũng không dám thật sự lấy kiếm đâm thương nàng, đành phải lui sang một bên, dưới tình thế cấp bách đành phải lớn tiếng bẩm báo: “Bẩm Vương gia, Vương phi cầu kiến.”

Ầm, không đợi người trong phòng trả lời, Mạn Tâm một cước đá văng cửa phòng liền thấy một nam nhân mặc bộ y phục cẩm bào màu trắng, bên hông đeo một mảnh ngọc bội, tóc buộc lên cao, nam nhân tuổi chừng vừa uy nghiêm vừa tản ra khí chất tôn quý đang nhìn nàng chằm chằm.

Lông mày tựa kiếm, mũi cao, lông mi vừa rậm vừa dài như cánh quạt, khuôn mặt anh tuấn hoàn mỹ như được điêu khắc, thế nhưng giờ phút này lại giống như bị bao phủ bởi một tầng khí lạnh thấu xương, hàn ý thâm thúy, hai tròng mắt thâm thúy tựa như hàn băng ngàn năm. Mặc dù khóe môi khẽ cười nhưng lại mang theo sự trào phúng, nàng không khỏi ngáy ngẩn cả người, trên đời còn có một nam tử tuyệt mỹ lạnh lùng như thế sao?

Trong lòng có một cảm giác mãnh liệt, hần, hần là Ưng Vương – Mộ Dung Ưng.

“Chắc chắn, thật không biết Trữ An công chúa đây lại đang muốn gì chiêu gì?” Một giọng nói mang theo trào phúng từ bên cạnh truyền đến.

Nghe được thanh âm ấy Mạn Tâm mới xoay người nhìn sang bên cạnh, trên ghế ngồi có một nam nhân chừng hai mươi mấy tuổi, mặc bộ y phục màu xanh, khuôn mặt tuấn mỹ, dáng người thon dài, khóe môi hàm chứa nụ cười bất cần đời, ánh mắt lại nhìn nàng với vẻ khinh bỉ.

“Ta muốn giở chiêu gì, ngươi xem không phải sẽ biết sao?” Mạn Tâm lại mỉm cười, hần hần là người mà Song Nhi đã nhắc tới, huynh đệ kết nghĩa của Ứng Vương – Dương Tử Vân.

Hử? Dương Tử Vân sững sốt một chút liền đứng dậy đi đến trước mặt của nàng, ánh mắt tùy ý đánh giá nàng: “Từ khi nào thì Trữ An công chúa ngoại trừ lòng dạ độc ác, còn miệng lưỡi lợi hại như vậy?”

“Ta chẳng những miệng lưỡi lợi hại mà kiếm của ta cũng rất sắc bén, ngươi có muốn thử một lần hay không?” Mạn Tâm cười cười, kiếm trong tay đột nhiên hướng về phía hần, rõ ràng tên này cố ý muốn làm khó dễ nàng. Mấy ngày nay nàng đã chịu đủ ủy khuất, giờ còn muốn nàng chịu sự vũ nhục của hần sao?

3. Chương 003

Chương 003 — Nghĩa vụ phu quân

Keng, Dương Tử Vân cũng không thèm trốn tránh, dùng hai ngón tay kẹp lấy kiếm của nàng, nhẹ nhàng dùng chút lực, kiếm liền tuột khỏi tay nàng rơi xuống đất tạo nên tiếng vang trong trẻo.

Hần hừ lạnh nói: “Với chút bản lĩnh này của ngươi, muốn giết ta? Đúng là không biết tự lượng sức mình.” Huống chi, nàng hoàn toàn không biết chút võ công nào cả.

“Ta có nói muốn giết ngươi sao?” Mạn Tâm nhướn lông mày, thần nhiên hỏi vặn lại một câu.

Mộ Dung Ứng khẽ nhíu mày một chút, ánh mắt bắn ra tia sáng âm u lạnh lẽo, nàng lại có ý đồ gì nữa đây? Lại dám trắng trợn khiêu khích Tử Vân như vậy, không nghĩ sẽ làm liên lụy đến người huynh đệ của mình, liền lập tức phản phác: “Tử Vân, đệ lui xuống trước đi.”

“Vâng, đại ca.” Dương Tử Vân tức giận bất bình, hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái rồi mới chịu xoay người rời đi.

Mộ Dung Ứng nhìn chằm chằm vết thương đang chảy máu trên cổ nàng, ánh mắt thâm trầm không hề có chút tiếc thương nào, lạnh lùng nói: “Khi nào thì Trữ An công chúa lại biết làm ra chuyện thương tổn chính mình vậy, người am hiểu nhất chính là làm tổn thương người khác mà.” Ánh mắt đột nhiên phát ra tia sắc lạnh: “Hao tâm tổn sức diễn khổ nhục kế để tới gặp bốn vương, ngươi lại muốn làm cái gì?”

Trên người hần đột nhiên tản mát ra hàn ý làm cho Mạn Tâm nhin không được rung mình, nhìn thấy trong mắt đều là chán ghét cùng oán hận khiến trong lòng nàng nảy sinh nghi ngờ. Tuy rằng Song Nhi đã từng nói qua hần không thích nàng, nhưng nàng tuyệt đối thật không ngờ hần lại hận nàng như vậy? Tại sao chứ?

“Ngươi đang suy nghĩ cái gì? Là muốn tìm cách nào để hại người phải không?” Mộ Dung Ứng thấy nàng không nói lời nào, lập tức bắt lấy cổ tay nàng.

Cổ tay đau đớn làm cho nàng nhăn mặt nhíu mày, oán khí của nhiều ngày qua cứ muốn theo đó mà bùng nổ, nàng nhìn chằm chằm hần, cười lạnh nói: “Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ [muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do], nếu ngươi không thích ta, có thể hưu ta, không cần dùng thủ đoạn dơ tiện để giam giữ ta, lạnh nhạt ta.”

Hừ, hừ, Mộ Dung Ứng hừ lạnh vài tiếng: “Trữ An công chúa lại dùng thủ đoạn này để uy hiếp bốn Vương? Hai nước giao chiến, ngươi cho là bị tổn thất chỉ là dân chúng của Thiên triều ta sao? Đừng quên còn có dân chúng Hạ triều nữa. Có điều...” Hần đột nhiên dừng một chút, khóe môi nhếch lên thành nụ cười âm trầm: “Hiện tại, bốn Vương đang cẩn thận suy nghĩ, bốn Vương không hưu ngươi, hưu ngươi, quá dễ dàng cho ngươi, bốn Vương chính là muốn giam cầm ngươi, cho ngươi cả đời sống ở vương phủ này, để chuộc tội cho những gì mà trước kia ngươi đã phạm phải.”

“Ta phải chuộc tội gì?” Từ trong đáy lòng Mạn Tâm dâng lên một cơn ớn lạnh, nàng nhìn hắn, nàng đã phạm phải tội ác gì không thể tha thứ được chứ? Để bị hắn đối xử tồi tệ như thế.

“Người phạm phải tội gì? Người còn dám hỏi bản Vương như vậy? Bản thân người đã làm chuyện gì, người còn không biết sao? Đừng ở đó vọng tưởng cùng bản Vương so đầu tâm cơ. Nếu không người sẽ chết không nơi chôn chôn. Hãy trở về Mạn Tâm Các của người. Bản Vương không muốn nhìn thấy người nữa.” Mộ Dung Ứng lạnh lùng cảnh cáo xong lập tức buông cánh tay nàng ra.

Bị mất thăng bằng, Mạn Tâm lao đảo lui về phía sau vài bước cơ thể mới có thể đứng vững được, nhìn chăm chăm hắn. Thật sự là khó hiểu, hà cớ gì nàng phải chịu đựng loại vũ nhục như thế, mặc dù rất muốn quay đầu bước đi, nhưng bây giờ không phải là thời điểm làm theo cảm tính cá nhân, nàng muốn cho hắn chú ý mình, thương yêu mình.

Bước vài bước tiến đến trước mặt hắn, cũng lạnh lùng nói: “Được, người không hưu ta, ta vẫn là Vương phi của người, vậy người sẽ phải thực hiện nghĩa vụ phu quân của mình.”

Nam nhân vì tình dục mà yêu, lại nói, thân thể này vốn dĩ chính là nữ nhân của hắn, Song Nhi đã từng nói qua, tuy rằng bọn họ chỉ ở chung với nhau một đêm động phòng, nhưng trên khăn gấm màu trắng đã có vết máu, một khi đã như vậy, nhiều một lần ít một lần thì cũng có khác gì nhau đâu? Nàng thầm nghĩ nhanh chóng chấm dứt đoạn tình duyên kiếp này để trở lại tương lai.

“Nghĩa vụ phu quân?” Bỗng nhiên vẻ mặt Mộ Dung Ứng suy tư, ánh mắt sắc bén nghi hoặc bắn về phía nàng: “Nói vậy là có ý gì?”

“Ý gì người còn không rõ sao?” Khóe môi Mạn Tâm nhếch lên một nụ cười lạnh: “Thành thân đã một năm, kể từ sau đêm động phòng, thì người liền đối xử lạnh nhạt với ta, để cho ta một mình phòng không gối chiếu, chẳng lẽ người không biết nữ nhân cũng có nhu cầu sao? Thời điểm người muốn thỏa mãn, có thể đi thanh lâu, chỉ có ta đáng thương trong đêm dài đằng đẵng, sắp biến thành khuê phòng oán phụ rồi, cho nên, ta muốn người phải thực hiện nghĩa vụ của phu quân, người có thể không thích ta, nhưng trên giường chẳng qua là đòi hỏi thân thể lẫn nhau thôi.”

4. Chương 004

Chương 004 — Dâm oa đăng phụ

Nghe xong lời nói kinh thế hãi tục này của nàng thật khiến người ta phải trợn mắt há mồm, sắc mặt Mộ Dung Ứng xanh mét, cười điên cuồng: “Thật không tưởng tượng được, Trữ An công chúa chẳng những nham hiểm độc ác mà còn là ngân oa dâm phụ. Những lời như vậy cũng nói ra, người muốn có nam nhân như vậy sao? Không tiếc tổn thương mình để gặp được Bản Vương nữa chứ.”

“Trong lòng không muốn đừng đẩy cho người, người có thể trái ôm phải ấp tiểu thiếp, tới thanh lâu phong hoa tuyết nguyệt hàng đêm. Đừng quên nữ nhân cũng là người, hưởng chi người là phu quân của ta thì thỏa mãn ta ở trên giường cũng là việc thiên kinh địa nghĩa mà thôi.” Mạn Tâm mặt không đỏ, hơi không đổi nhìn hắn nói.

“Ha ha ha ha ha.” Mộ Dung Ứng lạnh lùng cười, ánh mắt rét lạnh nhìn chăm chăm nàng, gần từng chữ, ngữ khí như hàn băng nói: “Nếu bản Vương không đáp ứng người?”

“Nếu người không thực hiện cũng được, vậy cũng đừng trách ta...” Mạn Tâm cố ý dừng lại một chút, mới nói tiếp: “Ta sẽ hồng hạnh ra tường, hai thị vệ canh giữ ở cửa trông cũng không tệ lắm, thân thể rất khỏe mạnh, chắc hẳn công phu trên giường cũng không tồi.”

“Người cho là bản Vương sẽ để ý sao? Trong mắt Bản vương, người chẳng qua chỉ là vật phẩm ngoại giao hai nước mà thôi. Nếu người muốn nam nhân đến thế, Bản vương có thể vì người mà chuẩn bị nhiều thêm chút.” Mộ Dung Ứng cười lạnh, một chút cũng không thêm để ý.

Mạn Tâm khê nhếch khóe môi mang theo nụ cười trào phúng: “Người có lẽ không thèm để ý cơ thể ta, người của ta, nhưng chẳng lẽ người cũng không cần để ý đến thanh danh của người trong mắt mọi người? Ta dù sao cũng vẫn là Vương phi của người, sau này khi nói về Ứng Vương trí dũng song toàn vang xa ngàn dặm, cái mà người ta đàm luận nhiều nhất chính là người đã vài lần làm Ô Quy vương bát [người bị cấm sùng]. Thế nào hả, thanh danh cả đời, người có để ý không?”

Sắc mặt Mộ Dung Ứng càng lúc càng nặng nề, ánh mắt âm trầm phần nộ tựa hồ muốn giết người. Hắn không thèm để ý nữ nhân này nhưng không thể không để ý đến sĩ nhục của hắn và thanh danh của Thiên triều, lạnh lùng nói: “Không có lệnh của Bổng Vương người cho rằng sẽ có người sẽ dám chạm vào người sao?”

“Vương gia, hình như ngài đã quên câu này rồi ‘chết dưới hoa mẫu đơn thì thành quỷ cũng phong lưu’ nha, huống chi ta so với hoa mẫu đơn xinh đẹp hơn ngàn vạn lần, chỉ cần ta đích thân câu dẫn, thì nam nhân xin chết không thiếu.” Điểm này nàng tự tin có thừa.

“Người dường như rất tự tin. Nhưng đừng quên loại nữ nhân lòng dạ ác độc, tâm địa nham hiểm rắn rết như người cho dù khoác lên người bộ dáng xinh đẹp thì tất cả nam nhân cũng sẽ chỉ kính nhi viễn chi [kính trọng nhưng không dám đến gần]. Mộ Dung Ứng cười lạnh, nàng độc ác, nham hiểm thế nào cả Vương phủ ai chẳng biết.

“Phải vậy không? Nếu Vương gia người thật sự không để ý, vậy mời người tìm cho ta mấy nam nhân đi. Đúng rồi, người vừa rồi đi ra ngoài kia xem ra cũng không tệ lắm.” Mạn Tâm cố ý khiêu khích hắn, chỉ có chọc giận hắn nàng mới có nhiều cơ hội tiếp xúc với hắn, tuy rằng nàng cũng không hiểu được vì sao hắn lại nói nàng như vậy.

“Muốn thương tổn Tử Vân sao? Người muốn chết.” Mộ Dung Ứng đột nhiên ra tay bóp chặt cổ nàng, con người đen thâm thúy nhìn nàng vằn lên tia máu phần nộ: “Người tưởng Bổng Vương không dám giết người sao?”

“Muốn giết thì người cứ việc động thủ, còn không thì phải chọn lựa, hoặc thực hiện nghĩa vụ phu quân hoặc cho ta hồng hạnh ra tường. Tùy người lựa chọn.” Mạn Tâm cố sức nói. Không rõ vì sao hắn phần nộ không khống chế được như vậy, nhưng nàng đã không còn đường lui rồi.

“Bổng Vương sẽ...” Mộ Dung Ứng vận lực mạnh hơn, ánh mắt âm hiểm thật sự muốn bóp chết nàng đột nhiên không biết nghĩ gì lại buông tay thả nàng ra: “Người muốn nam nhân sao? Bổng Vương sẽ cố hết sức thỏa mãn người.” Lấy tay nâng cằm nàng lên: “Đây chính là yêu cầu của người, đến lúc đó đừng hối hận.”

Hối hận? Mạn Tâm nghi hoặc một chút, hắn nói vậy ý là sao? Nhưng mà cuối cùng cũng hoàn thành mục đích của mình là quyến rũ hắn: “Vay đêm nay ta xin đợi Vương gia đại giá quang lâm.” Nói xong liền nghênh ngang mà đi.

5. Chương 005

Chương 005 — Giáo huấn người

“Công chúa, vết thương của người thế nào rồi?” Song Nhi nhìn thấy nàng đi ra khỏi thư phòng vội vàng hỏi.

“Không sao.” Mạn Tâm bất an lắc đầu, nàng vẫn mãi suy nghĩ lời hắn nói vừa rồi. Xem ra, còn nhiều chuyện Song Nhi chưa nói với nàng, có lẽ trở về phòng rồi hỏi nàng ấy một chút.

Đột nhiên trước mắt chợt lóe sáng lên, một thanh bảo kiếm từ đâu liền hướng về phía chóp mũi nàng, theo bản năng nàng dừng chân lấy tay che mặt lại, hét lên một tiếng “aaaaaa...”

“Ha ha ha ha ha, Trữ An công chúa hóa ra cũng có lúc biết sợ hãi.” Tiếng cười cùng tiếng châm chọc từ đỉnh đầu truyền đến, nàng lập tức buông tay trừng mắt tức giận nhìn nam nhân trước mặt.

“Người làm gì thế? Đùa như vậy vui lắm sao?”

“Đùa? Ai nói với người ta đùa giỡn, ta sẽ giết người, người tin không hả?” Ánh mắt Dương Tử Vân mang theo hận ý, giọng điệu lạnh lùng, mũi kiếm lại gần chớp mũi nàng thêm một tấc.

Mạn Tâm mắt lạnh lùng nhìn hấn: “Please...đổi chiêu khác đa dạng hơn đi, chiêu này Vương gia đã dùng rồi.” Thật không hiểu trước kia Trữ An công chúa đã làm gì mà khiến họ phải cừu hận đến thế.

“Phải vậy không?” Dương Tử Vân lời còn chưa dứt thì nàng liền cảm giác một trận kiếm quang hiện lên.

Tiếng tra bảo kiếm vào vỏ vang lên, lúc này Mạn Tâm mới nhìn thấy ngoại y trên người đã tan thành từng mảnh nhỏ, chỉ còn lại nội y màu trắng. Kiếm lướt qua mặt tước đi đoạn tóc, nếu hấn ra chiêu không chính xác thì e là mạng của nàng cũng đã không còn.

“Hãy nhớ lấy giáo huấn này, mặc kệ người có âm mưu gì, nhưng nhớ kỹ, tuyệt đối không cho phép người làm tổn thương đại ca ta.” Dương Tử Vân lên tiếng cảnh cáo.

“Hừ.” Mạn Tâm hừ lạnh một tiếng: “Người không thấy mình quá nhiều chuyện sao? Người với hấn chẳng phải cha con, cũng chẳng phải vợ chồng, so với người quan hệ của ta với hấn còn thân cận hơn nhiều. Người có rảnh rồi thì lo chuyện của mình, bớt lo chuyện người đi.”

“Rảnh rồi?” Dương Tử Vân hừ lạnh một tiếng “Giống người, rảnh rồi đi câu dẫn, quyến rũ, lại còn vu oan giá họa người khác, đê tiện, vô sỉ, nham hiểm độc ác ”

Nhìn hấn dùng tất cả những từ khó nghe để nhục mạ mình, sắc mặt Mạn Tâm chuyển sang phần nộ: “Mặc kệ người nói gì thì ta vẫn là Vương phi, là đại tẩu của người. Đại Tẩu như mẹ, vậy mà người cuồng vọng nhục mạ, nếu giết thì phải giết người trước.”

“Đại tẩu? Haha...” Dương Tử Vân đột nhiên cười điên cuồng chỉ tay vào mặt nàng: “Người đừng vũ nhục hai chữ đại tẩu. Người hãy nhớ kỹ , mối thù của Nhị ca, sớm muộn gì ta cũng sẽ báo.” Nói xong liền giận dữ quay người bỏ đi.

Mạn Tâm ngây ngốc đứng ở đó. Hấn nói cái gì? Sao lại nhảy ra một vị Nhị ca nào nữa đây?

“Công chúa, chúng ta nên nhanh chóng về phòng để băng bó vết thương thôi.” Lúc này Song Nhi mới dám đi tới nói.

“Ừ.” Nàng gật gật đầu. Miệng vết thương thật sự khiến nàng hơi đau.

“Công chúa, thật tình vừa rồi hù chết nô tỳ. Nô tỳ đã nghĩ Dương công tử muốn giết công chúa rồi.” Song Nhi vừa nhẹ nhàng bôi thuốc lên miệng vết thương vừa nói.

“Song Nhi, vì sao Vương gia lại không thích ta? Và tại sao Dương công tử đối với ta thù sâu như biển vậy?” Mạn Tâm vẫn nghĩ đến vấn đề này.

“Bởi vì, bởi vì...” Song Nhi nói quanh co, ánh mắt cũng lảng tránh không dám nhìn vào Mạn Tâm.

“Nói thật đi.” Nàng nhận ra nhất định có vấn đề gì đó.

“Bởi vì công chúa là kim chi ngọc diệp, từ nhỏ nhận biết bao sủng ái, vì vậy nên khi phải rời xa quê hương có chút mất mát cho nên tính tình không tốt cho lắm.” Song Nhi càng nói lại càng thấy trong lời nói đầy sự lo lắng.

6. Chương 006

Chương 006 — Có mục đích khác

“Tính tình không tốt? Chỉ sợ là không đơn giản như vậy.” Mạn Tâm nhìn bộ dáng bất an của nàng, chỉ sợ là nàng không dám nói. Không lẽ Trữ An công chúa quá mức kiêu căng, không biết đạo lý? Nhưng cho dù là vậy bọn họ cũng không hận đến mức muốn giết chết nàng. Song Nhi nhất định còn điều gì đó giấu diếm, liền lập tức hỏi: “Thế Nhị ca mà vị Dương công tử kia nhắc đến là thế nào?”

Song Nhi ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái rồi mới nói: “Vương gia vốn có một người em kết nghĩa nữa tên là Tiêu Lăng. Kỳ thật nô tỳ cũng không biết ngày đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy hắn bị thương, rồi bị Vương gia đuổi ra khỏi cửa. Sau nghe mọi người nói, nguyên do là bởi vì công chúa.”

“Có chuyện như vậy sao?” Mạn Tâm hơi nhíu mày. Như vậy, chuyện xảy ra phải rất nghiêm trọng, bằng không hắn đã không dùng hai chữ báo thù.

“Công chúa, thật ra nô tỳ...” Song Nhi nhìn nàng tựa hồ suy nghĩ có nên nói hay không.

“Gì vậy?” Mạn Tâm nhìn nàng.

“Công chúa...” Song Nhi đột nhiên quỳ xuống: “Nô tỳ thỉnh cầu người, không nên đấu với Vương gia. Dù sao công chúa cũng đã bị gả đến nơi này, đây không phải Hạ quốc sẽ không ai thương tiếc công chúa, sủng ái, chiều theo ý của công chúa. Tuy họ kiêng kỵ thân phận của công chúa nhưng nếu không chiếm được lòng của Vương gia thì những ngày tháng sau này, người sẽ phải làm sao để vượt qua đây? Nô tỳ chỉ hy vọng công chúa có được hạnh phúc.”

“Song Nhi, người đứng lên đi. Cảm ơn người đã suy nghĩ cho ta như thế. Chuyện trước kia ta đã không thể nhớ nên ta cũng không muốn đấu với Vương gia. Đúng rồi, ta đã quyết định muốn cùng Vương gia ở chung một chỗ.” Mạn Tâm lấy tay nâng nàng dậy, trong lòng có chút cảm động, tuy rằng nàng có mục đích khác.

“Thật vậy sao? Công chúa, người nghĩ thông suốt vậy thật tốt quá.” Song Nhi mở to mắt, trong ánh mắt vẫn còn có chút không thể tin được, nhưng cũng đã cao hứng đến nỗi nước mắt viền quanh mi.

“Nha đầu ngốc, đương nhiên là sự thật. Ta cũng không muốn cả đời bị nhốt ở đây. Chuẩn bị y phục cho ta nhanh lên, tối nay Vương gia sẽ ở lại đây.” Mạn Tâm nhin không được nở một nụ cười.

“Dạ, công chúa, nô tỳ nhất định chuẩn bị cho công chúa xinh đẹp như một tiên nữ.” Song Nhi liền chạy thật nhanh đi chuẩn bị quần áo.

Nụ cười của Mạn Tâm chậm rãi biến mất, nghĩ về đẹp nàng khiến hắn nhìn nhận nàng quả là nói dễ hơn làm, nhưng nàng có lòng tin rằng sẽ làm cho hắn yêu thương nàng.

Trong nhà ăn.

Dương Tử Vân buông bát trong tay, vu vơ nói: “Đại ca, có muốn cùng đệ đi ra ngoài tối nay không? Nghe nói hôm nay Vũ lâu xuất hiện một hoa khôi tuyệt sắc, chúng ta đi thưởng thức một chút.”

“Người cũng đã trưởng thành rồi, không có việc gì đừng hờ chút lại chạy đến thanh lâu, hãy tu tâm dưỡng tính, thành gia lập nghiệp.” Mộ Dung Ứng bất động lườm hắn.

“Đại ca, đệ có ngày nào không tu tâm dưỡng tính, chỉ là đệ không muốn thành thân với một nữ nhân nói nhiều, đệ đây sẽ tình nguyện thành thân khi nào cảm thấy đến lúc. Huống chi đệ tới thanh lâu cũng chỉ là xem các nàng đánh đàn, ca hát.” Dương Tử Vân lập tức ủy khuất phản bác nói.

“Vậy sao?” Mộ Dung Ứng nhìn hắn một chút rồi băng quơ nói: “Nghe nói Tiểu Nguyệt cô nương ở Túy Hồng lâu...” Lời còn chưa nói xong đã bị hắn chặn lại.

“Đại ca, chuyện gì cũng đều không thể gạt được huynh rồi, nhưng huynh cũng nên biết nam nhân cũng có ngoại lệ chứ, luôn có lúc cần một nữ nhân...” Dương Tử Vân vừa cười gượng giải thích vừa xoay người vọt ra cửa: “Đại ca, huynh cứ từ từ ăn, đệ đi trước.” Nói xong liền biến mất không thấy bóng người.

“Thật là... lúc nào cũng vậy.” Mộ Dung Ứng bất đắc dĩ lắc đầu. Đột nhiên nghĩ đến lời mời của nàng, sắc mặt nháy mắt lạnh xuống, xoay người đi đến nơi ở của Mạn Tâm. Hắn muốn xem rốt cuộc nàng định đùa giỡn thế nào đây.

7. Chương 007

Chương 007 — Như người mong muốn

“Thuộc hạ tham kiến vương gia.” – Mộ Dung Ứng vừa đi đến Mạn Tâm các, thị vệ canh giữ ở cửa vội vàng hành lễ.

“Các người trước tiên lui xuống.” – Hắc phân phó.

“Dạ, Vương gia.” Thị vệ lui xuống.

Trong phòng, Mạn Tâm cùng Song nghe được thanh âm từ cửa truyền đến. Song Nhi nói: “Công chúa, Vương gia đến đây, nô tỳ xin lui xuống trước.”

“Ừ, đi đi.” Mạn Tâm gật gật đầu.

Song Nhi mở cửa ra, vừa lúc nhìn thấy hắc tới cửa, hơi hơi hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Vương gia.” Sau đó đóng cửa kỹ rồi lui xuống.

“Người đã đến rồi.” – Mạn Tâm nhìn thấy hắc, tùy ý bắt chuyện.

Mộ Dung Ứng nhìn chằm chằm nàng, quần áo màu lam nhạt, tóc tùy tiện vấn lên, cài một cái ngọc trâm đơn giản, duyên dáng yêu kiều đứng ở nơi đó làm cho người ta tự nhiên có chút cảm giác tươi mát thoát tục. Sao hắc có thể dùng những từ ngữ ngày để hình dung nàng? Nàng tuy cũng rất đẹp nhưng là lòng dạ cùng mỹ mạo của nàng chính là hai thái cực đối lập. Ai mà tin được một nữ nhân xinh đẹp như vậy tự nhiên lại có tâm địa như rắn rết.

Lời nói lạnh như băng không mang theo một tia ấm áp, thậm chí cực kỳ chán ghét: “Thật ra người muốn làm cái gì? Thăng thần đi, Bổng vương không có thời gian cùng người diễn trò.”

Mạn Tâm cười ảm đạm, nhẹ nhàng đến bên người hắc. Ngón tay ngọc phất qua vạt áo hắc “Vương gia, trí nhớ của người dường như không tốt. Người đến chính là làm nghĩa vụ của phu quân, tại sao lại nói là cùng ta diễn trò? Cho dù là diễn trò, người cũng là diễn viên, không phải sao?”

“Hãy bớt mồm nhắm đi!” Mộ Dung Ứng lập tức bắt lấy cổ tay nàng, ánh mắt bắn thẳng về phía nàng “Người khẳng định muốn bổng vương phải đến làm nghĩa vụ phu quân?!”

Mạn Tâm nhìn thấy hai tròng mắt sắc bén của hắc thâm lại như hắc đàm (hồ nước đen), tuy rằng nghe ra hắc nói là có dụng ý khác nhưng vẫn là cười quyến rũ, dùng một bàn tay ôm lấy cổ hắc “Đương nhiên.” Cứ đưa hắc lên giường trước, lại nói dù sao thân thể này vốn chính là lão bà của hắc.

“Được, bổng vương sẽ thành toàn cho người.” Mộ Dung Ứng lạnh lùng nói xong, liền ôm lấy nàng ném lên giường, chỉ cần dùng một tay xé áo khoác của nàng đã bị ném ra ngoài.

Trên mặt Mạn Tâm không có lấy một tia kinh hoảng, vẫn không nhúc nhích nằm ở nơi đó, tùy ý hắc xé rách quần áo của chính mình. Lên giường, đây là phương thức cùng hắc ở chung nhanh nhất, cũng là trực tiếp nhất.

Không có một tia thương hương tiếc ngọc, thô lỗ gần như là cưỡng bạo. Trong nháy mắt, toàn bộ thân thể của nàng cũng chỉ còn lại một cái yếm đồ tươi mê người cùng một cái khố.

Da thịt tuyết trắng non mịn không có một tia vết liền như vậy trắng trợn lơ lửng ở trước mặt hắc, bầu ngực cao ngất kia run nhẹ, eo nhỏ uyển chuyển kia đang bị hắc nắm chặt cùng cặp đùi đẹp thon dài, không một thứ gì không hấp dẫn hắc.

Cơ thể hắc nhanh chóng nổi lên phản ứng, ánh mắt bắt đầu trở nên thâm trầm mê mang, trong nháy mắt máu huyết sôi trào toàn thân.

Ham muốn của nam nhân không liên quan đến tình yêu, mà đó chính là dục vọng nguyên thủy nhất của thân thể, nếu nàng chủ động dâng lên hắc cũng không cần khách khí.

Nhẹ vuốt ve cánh tay trắng nõn của nàng, thân thể liền dè ép xuống.

Trong nháy mắt khi thân thể tiếp xúc, Mạn Tâm nhanh chóng cảm giác được vật cứng rắn của hắn đang cọ vào người nàng, hai tròng mắt đã hoàn toàn bị dục vọng chiếm hữu, hơi thở bắt đầu trở nên dồn dập...

Mộ Dung Ứng không chìm trong tình dục mà đánh mất lý trí, nhìn thấy nàng bình tĩnh không một tia thất kinh làm cho người ta không thể tin được. Trong lòng hắn hiện lên một tia nghi hoặc, đêm nay cùng đêm động phòng một năm trước, biểu hiện của nàng hoàn toàn khác hẳn?! Thật ra là nàng thay đổi hay là đang đùa giỡn âm mưu gì? Tay đột nhiên túm lấy chiếc yếm đang nhô lên trước ngực nàng.....

8. Chương 008

Chương 008 — Nhục nhã cực hạn

Thân thể Mạn Tâm nhịn không được trở nên run rẩy. Tuy rằng trong lòng cũng đã chuẩn bị nhưng giờ phút này, nhìn ánh mắt hắn giống như sư tử đoạt lấy con mồi, vẫn là làm cho nàng có chút kinh hoảng.

“Người đang sợ hãi sao? Nhưng người không cảm thấy bây giờ đã chậm sao? Đây chính là do người muốn câu dẫn bốn vương, cũng nên biết sẽ lãnh hậu quả này.” Ngón tay Mộ Dung Ứng nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi nàng, sắc mặt đột nhiên phát lạnh mang theo trừng phạt cắn mạnh lên đôi môi cánh hoa của nàng.

“A...” Đau đớn làm cho nàng nhịn không được hét ra tiếng. Không kịp nghĩ ngợi liền nắm chặt tay đánh về phía mặt hắn.

Mộ Dung Ứng nghiêng người né tránh công kích của nàng, buông đôi môi nàng ra, gần từng chữ cảnh cáo: “Người tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, không nên khảo nghiệm tính nhẫn nại của bốn vương!”

Lời còn chưa dứt, nàng liền cảm giác trước ngực mát lạnh, cái yếm đỏ tươi ở giữa không trung vẽ một vòng cung sau đó dừng ở trên mặt đất.

Nàng theo bản năng lấy tay che ngực.

“Bỏ tay ra! Người đừng quên đây chính là người chủ động mời gọi bốn vương đến thỏa mãn người.” Mộ Dung Ứng bắt lấy hai tay nàng, giam cầm nơi đỉnh đầu, làm cho nàng hoàn toàn trần trụi nằm ở dưới thân hắn. Dục vọng trong thân thể đã bắt đầu rục rịch, đã không thể để cho nàng lùi bước.

“Người có hiểu tư tưởng này hay không, ta gọi nó là “dục cự còn ghen” [muốn cự tuyệt nhưng vẫn phải ghen tiếp] nhuộm đậm không khí.” Mạn Tâm không cười nhìn hắn, không chịu thừa nhận trong lòng mình có một chút bối rối.

“Tư tưởng?” Mộ Dung Ứng cười lạnh một tiếng. “Loại nữ nhân như người cũng xứng đáng nói đến tư tưởng ư? Có điều, nếu người muốn nói đến tư tưởng, bốn vương liền thỏa mãn người, bốn vương cũng rất muốn nhìn thấy bộ dạng thấp hèn dục cầu bất mãn [chưa thỏa mãn dục vọng] của người cầu xin bốn vương.”

Nhìn thấy trên mặt hắn nụ cười châm chọc cùng lời nói ác độc, Mạn Tâm nhịn không được liền mắng: “Người thật đê tiện! Nói như thế nào ta cũng là Vương phi của người, nhục nhã ta không phải cũng là nhục nhã chính người sao?”

“Tức giận sao? Đối với loại nữ nhân nham hiểm độc ác, quỷ kế đa đoan như người, bốn vương không cần.” Nhìn thấy vẻ mặt tức giận của nàng, khóe môi hắn nhếch lên thành hình vòng cung.

“Đủ rồi, rốt cuộc ta đã làm cái gì khiến cho người oán hận nhục nhã ta như vậy??” Mạn Tâm nhìn hắn vũ nhục mình như thế, nhịn không được quát: “Coi như ta có một ngàn tội danh thì cũng phải cho ta một lý do!”

“Lý do? Ha ha ...” Mộ Dung Ứng đột nhiên cười ha hả “Người còn dám hỏi bốn vương lý do? Đã làm cái gì bản thân người còn không biết sao? Đừng đóng kịch với bốn vương. Một ngày nào đó, người sẽ phải trả giá đắt vì điều này. Bây giờ, hãy để cho bốn vương nhìn xem bộ dáng rên rỉ dâm dăng của người.”

Nói rồi, hắn kéo tay nàng ra, cúi đầu xuống cắn đỉnh ngực nàng. Bàn tay vò nắn bầu ngực còn lại, bầu ngực mềm mại bị xâm phạm thô bạo, năm ngón tay in đỏ trên màu da trắng nõn nà. Nàng vùng vẫy, giãy dụa nhưng bàn tay kia của hắn đã siết chặt eo lưng nàng, ghì chặt nàng xuống giường.

Nhìn hắn hết sức vũ nhục mình, Mạn Tâm càng phẫn nộ, bởi vì giờ phút nàng cảm giác được chính mình vô cùng nhục nhã. Vốn tưởng rằng thân thể này không phải chính mình thì cái gì cũng đều không sao cả. Hiện tại mới phát hiện ra, loại cảm giác này cũng rất chân thật. Nếu cùng hắn ở chung một chỗ như vậy, chẳng phải là nàng đã phản bội Vân. Sau này nàng còn có mặt mũi nào trở về gặp Vân.

Không, nàng không thể. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Dưới tình thế cấp bách, nàng dùng sức rút tay về, lập tức rút ngọc trâm đang cài trên đầu ra, đâm về phía hắn.

9. Chương 009

Chương 009 — Âm sát đêm động phòng

Mộ Dung Ứng lập tức bắt lấy tay nàng, ánh mắt trở nên âm lãnh, vô cùng sắc bén bắn thẳng về phía nàng. “Thế nào? Người còn muốn ám sát bốn vương sao? Người cho rằng bốn vương thật sự bị người mê hoặc ý loạn tình mê sao? Bốn vương đã sớm đề phòng người.”

“Người đã sớm đề phòng ta?” Mạn Tâm ngây ngẩn cả người. Thật không ngờ chỉ là chính mình dưới tình thế cấp bách có cử chỉ ám sát hắn, làm sao hắn lại sớm biết?

“Người dường như đã quên đêm động phòng hoa chúc là ai vì muốn giữ gìn trong sạch đâm bốn vương bị thương?” Mộ Dung Ứng lạnh lùng nói. Đối với đêm đó, trong trí nhớ của hắn khắc sâu vô cùng.

Đêm động phòng hoa chúc Trữ An công chúa đâm hắn bị thương? Mạn Tâm kinh hãi, hóa ra còn có chuyện như vậy?

...

Ứng vương phủ từ trên xuống dưới khắp chốn đều vui mừng. Nơi nơi đều là tiếng kính rượu chúc mừng.

“Vương gia, chúc mừng, chúc mừng.”

“Vương gia, chúc mừng, chúc mừng.”

“Cám ơn, cám ơn.” Hắn tiếp hết ly rượu này tới ly rượu khác do người khác kính tới.

Sau khi tiếp đãi quan khách đã có chút men say, hắn được nghĩa đệ Tiêu Lăng cùng Tử Vân đưa vào động phòng.

“Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương phi trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử.” Trong phòng, nha hoàn hành lễ chúc phúc, sau đó, mặt mang ý cười lui xuống.

Nhìn thấy tân nương tử một thân giá y đỏ thắm đội hồng voan ngồi ở mép giường, hắn đi qua, lấy tay chậm rãi mở khăn voan. Nhưng chỉ liếc mắt một cái, hắn đã bị kinh ngạc.

Làn da trắng như tuyết, ửng hồng mềm mại, đôi mắt trong veo tựa làn thu thủy, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không tô mà đỏ thắm, xinh đẹp động lòng người, dưới giá y đỏ thắm càng làm nổi bật lên dung nhan xinh đẹp không gì sánh được.

Nàng cũng đồng dạng rung động. Ai cũng đều nói Ứng vương là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, nhưng nàng thật sự không ngờ một người nam nhân lại có thể đẹp như thế này.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau. Sau phút thất thần Mộ Dung Ứng nhìn thấy trên bàn đã sớm chuẩn bị sẵn rượu giao bôi. Hắn ngồi vào một bên, cầm lấy một ly đưa cho nàng nói: “Uống xong chén rượu giao bôi này chúng ta chính là vợ chồng.”

Lúc này sắc mặt mới Trữ An công chúa ửng đỏ, cúi đầu vươn tay tiếp nhận chén rượu trong tay hắn, nhẹ nhàng nâng chén đưa đến bên môi, ánh mắt đột nhiên lóe lên.

Hắn cũng nâng cốc, đặt chén ở bên miệng ngửa đầu uống cạn. Vừa mới uống xong liền cảm giác ngực đột nhiên nổi lên một cơn đau đớn.

“Choang...” Chén rượu lập tức rơi xuống mặt đất vỡ nát. Hắn liền thấy ngực mình cảm một thanh chủ thủ mà chính tay nàng đang nắm chuôi dao.

“Người dám ám sát bốn vương?” Mộ Dung Ứng kinh ngạc nhìn nàng, đánh một chưởng vào ngực của nàng giận dữ hét: “Nói! Người là bị ai sai khiến? Là âm mưu của Hạ Quốc các người?”

Trữ An công chúa bị hắn dùng một chưởng đánh ngã ngồi trên mặt đất, miệng đầy mùi máu tươi, máu từ khóe miệng chảy xuống. Nàng lấy tay ôm ngực, không chút sợ hãi nhìn hắn: “Chuyện này không có liên quan đến Hạ quốc. Là ta một mình gây nên. Hai nước hòa thân, ta là công chúa Hạ quốc, đây là sứ mệnh của ta, ta không có cách nào cự tuyệt, chỉ có thể hy sinh hạnh phúc chính mình. Tuy rằng thân bất do kỷ gả cho người nhưng là lòng ta đã đối tượng Mặc dù kiếp này không thể gả cho hắn cũng sẽ cả đời vì hắn thủ thân như ngọc.”

“Người đã có người trong lòng nên mới cự hôn, mà không phải đến ám sát bốn vương?” Mộ Dung Ứng tuyệt đối tin tưởng đây là lý do dối trá của nàng.

“Cự hôn?” Trữ An công chúa cười lạnh một tiếng, trong mắt đều là hận ý “Nếu có thể cự hôn ta còn xuất hiện ở trước mặt người được sao? Về phần ám sát người là bởi vì ta hận người. Nếu không phải các người cầu hôn, ta sẽ không phải cùng huynh ấy tách ra, cũng không bị ép gả đến nơi đây.”

10. Chương 010

Chương 010 — Bảo vệ trong sạch

“Ngụy biện! Người cũng nói hòa thân là thân bất do kỷ, người là công chúa, dù không phải đến đây cũng sẽ cùng quốc gia khác hòa thân. Đây là số mệnh của người, người không thể thoát khỏi. Mà người cũng biết, bốn vương sở dĩ cưới người là do các người chỉ định phải là bốn vương hòa thân. Không phải các người đã sớm có dự mưu, bây giờ nói vậy người cho là bốn vương sẽ tin tưởng sao? Nói! Các người có âm mưu gì? Nếu người thành thật khai báo bốn vương có lẽ sẽ xem xét đến chuyện tha cho người một mạng.” Ánh mắt Mộ Dung Ứng lạnh như hàn băng bắn thẳng đến nàng.

“Ta nói việc này là một mình ta làm, không có liên quan đến bất kỳ ai, tin hay không tùy người. Dù sao ta cũng đã hoàn thành sứ mệnh gả đến đây, cũng không hy vọng xa vời là người sẽ bỏ qua nên đã sớm chuẩn bị cái chết.” Trữ An công chúa vừa dứt lời liền rút cây trâm trên đầu đâm xuống cổ của mình.

“Muốn tự sát sao? Trước khi mọi chuyện còn chưa được điều tra rõ ràng, không dễ dàng như vậy đâu!” Mộ Dung Ứng đá một cước tới tay nàng, cổ tay đau đớn nhẹ buông cây trâm rơi xuống.

“Ta đã muốn giết người, tại sao người còn không cho ta chết?” Trữ An công chúa ngồi dưới đất thương tâm muốn chết, vuốt ve cổ tay bị hắn đá đau.

“Chính là bởi vì người như vậy, cho nên trước khi bốn vương chưa biết rõ ràng mọi chuyện, thì người không thể chết. Mau đứng lên bằng bó miệng vết thương cho bốn vương!” Mộ Dung Ứng rút chủ thủ ra khỏi ngực, mệnh lệnh nói.

“Ta không phải thái y làm sao biết bằng bó vết thương?” Trữ An công chúa xoay đầu sang chỗ khác, nghĩ không để ý tới hắn.

“Người muốn bốn vương truyền thái y sao? Chẳng lẽ người muốn mọi người đều biết sao? Người có biết người đâm bốn vương bị thương, chuyện này truyền ra sẽ có hậu quả gì không? Chẳng lẽ người muốn nhìn thấy hai nước chiến tranh, sinh linh đồ thần sao? Sự tình hôm nay chỉ có người và ta biết, quyết không thể

để cho kẻ thứ ba biết. Nếu bốn vương điều tra ra điều người nói chính là sự thật, vậy người cũng không cần đi tìm cái chết, bốn vương sẽ tìm cơ hội thích hợp thả người đi.” Mộ Dung Ứng nói, đương nhiên cũng là vì ổn định nòng trước.

Kỳ thật bây giờ tỉnh táo lại, lời của nàng cũng không phải không thể tin. Nếu thật là Hoàng Thượng hạ lệnh phải ám sát mình, có thể tìm một người có võ công cao cường đến thay thế nàng, hoặc là đầu chủ thủ có kịch độc, như vậy sẽ không có khả năng thất bại, hẳn nhất định bị mất mạng.

Còn có một khả năng nữa chính là nàng bị người ta lợi dụng. Có lẽ cũng không phải muốn tính mạng của mình mà chỉ là muốn khơi mào chiến tranh giữa Thiên Quốc cùng Hạ Quốc, để làm ngư ông đắc lợi.

Mặc kệ khả năng gì cũng đều là uy hiếp đến kinh đô của Thiên triều, hẳn phải cẩn thận. Hiện tại thời cuộc rối loạn, không cần bởi vì chuyện vô vị này mà tăng thêm nhiều phiền toái. Phương pháp xử lý tốt nhất chính là bất động thanh sắc, coi như không có chuyện gì xảy ra, âm thầm điều tra.

“Người không truy cứu? Người còn muốn thành toàn ta?” Trữ An công chúa theo dõi hắn, hiển nhiên không thể tin được.

“Nếu người không lừa bốn vương, bốn vương sẽ thành toàn người.” Mộ Dung Ứng nói. Tuy rằng nàng xinh đẹp kinh người, nhưng quân tử không đoạt người yêu của người khác, hẳn sẽ không ép buộc một nữ nhân.

“Được! Đây chính là người nói!” Trữ An công chúa từ mặt đất đứng dậy, bắt đầu giúp hắn băng bó miệng vết thương.

Nhưng làm cho Mộ Dung Ứng dùng cách nào cũng không điều tra ra thật ra ai đứng ở phía sau, không có dấu hiệu nào cho thấy là Hoàng đế Hạ Quốc làm chủ, cũng không có người lợi dụng nàng, càng không tra ra được ý trung nhân đồng sinh cộng tử mà nàng đã nói.

Càng làm cho người ta kỳ quái chính là công chúa hòa thân vốn không phải nàng mà là Trữ Di công chúa. Đơn giản là Trữ Di công chúa trước xuất giá một ngày, đột nhiên bị người hủy dung nên nàng mới thay thế.

Đến thời điểm hắn chất vấn, nàng liền thề thốt phủ nhận tất cả, ở trong vương phủ lại kiêu căng bá đạo, thủ đoạn âm ngoan dối phò mọi người.

11. Chương 011

Chương 011 — Vu oan giá họa

“Người nói ta vì bảo vệ sự trong sạch mới ám sát người? Cũng chính là vì ta có ý trung nhân?” Mạn Tâm lơ đãng nói ra nghi hoặc trong lòng, cũng chỉ có nguyên nhân này mới có thể khiến một nữ nhân không tiếc trả bất cứ giá nào nhằm bảo vệ mình.

“Đây cũng là đáp án mà bốn vương luôn muốn biết.” Mộ Dung Ứng đảo qua bầu ngực trần trụi của nàng, “Có điều bốn vương thực sự không ngờ, người thủ thân như ngọc một năm nay, vì ám sát bốn vương lại có thể hy sinh nhan sắc đến dụ dỗ bốn vương, người nói nếu bốn vương cứ bỏ qua cho người như vậy, thì thật không thể nói nổi phải không?” Hắn vừa nói, vừa dùng thân thể như có như không cọ xát lên ngực nàng.

“Không cần, mau thả ta ra.” Mạn Tâm lúc này mới biết chính mình hiểu lầm mọi chuyện, hóa ra họ cũng chẳng phải vợ chồng thực sự. Song Nhi nói vết máu đáng sợ trên khăn gấm là máu ở ngực hắn.

“Không cần? Đây chẳng phải là lãng phí người đã khổ tâm an bài sao? Người tổn hao hết tâm tư muốn bốn vương lên giường của người, không phải là vì muốn ám sát bốn vương một lần nữa sao? Được, lúc này đây bốn vương sẽ thành toàn cho người.” Khóe môi của Mộ Dung Ứng nhếch lên một nụ cười vừa bí ẩn vừa lạnh khốc.

Mạn Tâm kinh ngạc nhìn hắn, trong lúc đang cân nhắc ý tứ trong lời nói của hắn, thì liền thấy hắn cầm trâm ngọc trong tay, hung hăng đâm vào lồng ngực của chính mình.

Trâm ngọc lập tức cắm phập vào thịt hân, trong nháy mắt máu tươi nhuộm đỏ cả cảm y màu trắng của hân.

“Người điên rồi, người rút cuộc đang làm gì thế?” Mạn Tâm trừng to mắt, không thể tin được hân sẽ thương tổn chính mình.

Nhưng giờ phút này, trên mặt hân nở nụ cười tà ác như vậy, không đợi nàng hiểu được sao lại thế này? Chợt nghe thấy hân lớn tiếng hô: “Người đâu, Vương phi ám sát bốn vương.”

“Người đang nói cái gì? Rõ ràng là người...” Mạn Tâm hiểu ra một chút, trừng mắt nhìn hân, hân đây rõ ràng vu oan giá họa, khiến nàng khó lòng giải bày đây mà.

“Hiểu ra chưa? Có điều đã muộn rồi.” Hân vừa dứt lời, ‘rầm’ một tiếng, cánh cửa đã bị người phá ra, một đám thị vệ xông tới liền nhìn thấy ngực Vương gia đầm máu tươi, trên ngực còn cắm một cây ngọc trâm mà tay Vương phi đang nắm ngay trước mặt.

Mạn Tâm thấy có người xông vào liền lập tức dùng mền che đây phần thân trên trần trụi của mình.

“Bảo hộ Vương gia, Vương phi muốn ám sát Vương gia.” Trong nháy mắt, kiếm trong tay thị vệ đồng loạt chỉ vào nàng.

“Vương gia bị thương, mau truyền thái y.” Không biết ai kêu lên một tiếng.

Nàng chỉ cười lạnh một tiếng, ánh mắt trào phúng không cười theo dõi hân, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra bốn chữ, “Người thật hèn hạ.”

“Người cũng biết cái gì gọi là hèn hạ, bốn vương gọi cái này là gây ông đập lưng ông.” Mộ Dung Ứng quay người lại, lập tức ra lệnh: “Vương phi đại nghịch bất đạo, dám ám sát bốn vương, trước tiên giải vào địa lao đợi xử lý.”

“Dạ, Vương gia.” Thị vệ lĩnh mệnh, liền kéo nàng từ trên giường xuống.

“Chờ một chút, các người đi ra ngoài, để ta mặc quần áo tử tế trước đã.” Mạn Tâm dùng tay bắt lấy mền phân phó, mặc kệ Trữ An công chúa là hạng người gì, yêu thương bản thân, bảo vệ sự trong sạch của mình như vậy, nàng cũng không thể tùy tiện lãng phí.

Thị vệ nhìn thoáng qua Vương gia bên cạnh, hân gật gật đầu, lúc này bọn họ mới giúp đỡ Vương gia lui ra ngoài.

Mạn Tâm đã nhanh chóng mặc trang phục chỉnh tề, đúng lúc từ gian phòng đi ra lướt qua người Mộ Dung Ứng thì dừng bước, mắt nhìn nhìn hân nói: “Ta còn tưởng người là chính nhân quân tử gì, hóa ra cũng là loại tiểu nhân vô sỉ mà thôi.”

“Vô sỉ? Cũng là bốn vương học được từ người, bốn vương chính là muốn cho người nếm thử mùi vị bị người khác âm mưu vu cáo hãm hại, người muốn trách cũng chỉ có thể trách bản thân tự làm tự chịu, dẫn đi.” Trên mặt hân thật lạnh lùng, không có một tia biểu cảm.

“Dạ, Vương gia.” Thị vệ không dám chậm trễ, liền áp giải nàng đến hướng địa lao.

12. Chương 012

Chương 012 — Bị giam trong địa lao

Trong địa lao tản ra một mùi hắc ám ẩm ướt khác thường, trên nóc nhà chỉ có một cửa sổ nhỏ xuyên qua chút ánh sáng ảm đạm, bên cạnh bày ra các dụng cụ roi da, móc, bàn là... Có thể nói cái gì cần có đều có, làm cho người ta cảm thấy u ám, khủng bố.

Cơn gió âm u lạnh lẽo thổi qua người Mạn Tâm, làm nàng cảm thấy lạnh, ôm người ngồi lên chiếc giường đá đã trải rơm rạ bên cạnh, nàng chẳng thể nào ngờ được, dự yêu thế nào mà trái lại chính mình bị vào địa lao, một mớ nghi vấn trong đầu chờ đợi được giải đáp, nhưng nàng lại không thể nào biết đáp án.

“Đại ca, nghe nói nữ nhân kia đâm huynh bị thương, vết thương huynh thế nào rồi? Có nặng lắm không” Sắc mặt Dương Tử Vân lo lắng, chạy vọt vào phòng ngủ của hắn.

“Không sao, chỉ bị thương nhẹ thôi, thái y đã băng bó miệng vết thương rồi.” Mộ Dung Ứng mặc y phục tử tế nói.

“Vậy là tốt rồi.” Dương Tử Vân thở phào ra, lại nghi ngờ hỏi: “Đại ca, nữ nhân kia căn bản không biết võ công, dựa vào võ công của huynh, có nên bị ả thương tổn được không, chẳng lẽ ả lại đánh lừa, hạ độc huynh?” Hắn chỉ có thể nghĩ ra lý do này.

“Lừa hạ độc ta! Ả chẳng có bản lĩnh đó đâu.” Mộ Dung Ứng nhìn hắn ta nói.

“Vậy sao huynh lại bị thương?” Dương Tử Vân khó hiểu nhìn hắn, đột nhiên tỉnh ngộ, “Chẳng lẽ lại chính là đại ca?”

“Không sai.” Hắn gật gật đầu, “Chỉ có điều ả thực sự muốn ám sát ta, ta chẳng qua tương kế tựu kế thôi.”

“Đại ca, huynh sớm nên giáo huấn nữ nhân kia, cứ mượn tội danh rõ ràng này mà giết ả.” Dương Tử Vân cắn răng nói, hận nàng thấu xương.

“Không được, bây giờ còn chưa phải lúc.” Mộ Dung Ứng lập tức bác bỏ.

“Tại sao chứ? Đại ca, mấy năm nay chúng ta âm thầm bố trí, đã đủ lớn mạnh rồi, cho dù là đánh giặc thì cũng nắm chắc phần thắng, tại sao còn phải dung túng ả?” Dương Tử Vân không rõ nên hỏi.

“Tử Vân, đệ suy nghĩ đơn giản quá, đánh nhau với một nước thì đương nhiên không sợ, chỉ sợ hiện tại quốc gia đó cũng đang rục rịch chuẩn bị, bây giờ mà nổi chiến thì liên lụy đến toàn bộ, cho nên biện pháp tốt nhất là không nên làm gì cả, ta sợ dĩ tương kế tựu kế là muốn giáo huấn ả một trận, làm ả từ nay về sau không thể làm xằng làm bậy trong vương phủ, đồng thời không để cho Hạ quốc viện lý do khởi mào chiến sự.” Mộ Dung Ứng nói.

“Vẫn là đại ca suy nghĩ chu đáo, nếu đây là chuyện giáo huấn ả thì cứ giao cho đệ đi làm đi.” Đôi mắt Dương Tử Vân khẽ chuyển động, hắn nhất định khiến nàng muốn sống cũng không được.

“Được.” Mộ Dung Ứng gật gật đầu, cố ý dặn dò: “Có điều không được tổn thương đến tính mạng của ả.”

“Đại ca yên tâm, đệ biết chừng mực mà.” Dương Tử Vân nói, hắn rất cuộc có thể xả giận cho nhị ca.

Ở cửa phòng lao.

“Thị vệ đại ca, van cầu huynh để cho tôi vào gặp công chúa đi.” Song Nhi đứng đấy cầm trong tay y phục cùng một ít đồ lót dạ, không ngừng cầu xin.

“Song Nhi, cô nương đừng yêu cầu như vậy, chủ tử của cô cũng không đáng để cô vì người đó mà cầu tình, vì Vương gia có lệnh không cho cô tiếp cận Vương phi cho nên không cần làm chúng tôi khó xử, nếu muốn thì mời cô đi cầu Vương gia đi.” Thị vệ ngăn cô lại, coi như khách khí với cô.

Song Nhi biết bọn họ sẽ không để mình vào, đành phải nài nỉ nữa: “Nếu các huynh không thể cho phép, vậy thì giúp tôi đưa những đồ ăn này cùng trang phục cho công chúa. Trong địa lao rất âm u, công chúa là thiên kim, thân thể nhất định sẽ không chịu nổi.”

“Việc này...” Thị vệ do dự một chút mới lên tiếng: “Quần áo thì tôi mang vào giúp cô được, nhưng đồ ăn thì không. Vương phủ luôn luôn có mệnh lệnh, người nào đã vào địa lao thì chỉ có thể ăn cơm địa lao mà thôi.”

“Cám ơn.” Song Nhi vội vàng đưa trang phục cho hắn, biết rằng nếu phải cứu công chúa chỉ có thể đi cầu Vương gia thôi.

13. Chương 013

Chương 013 — Song Nhi cầu tình

“Vương gia, van cầu người tha cho công chúa.” Song Nhi quỳ gối ngoài thư phòng, mặt không ngừng cúi lạy, trán đều bị dập đến mức xuất huyết đến nơi.

“Song Nhi, cô đứng lên đi, tôi thật không hiểu đối với hạng Vương phi như vậy, tại sao cô còn trung thành và tận tâm với người đó đến thế.” Tỳ nữ đứng một bên muốn kéo cô lên.

“Các cô buông tay, tôi nhất định phải cầu Vương gia tha cho công chúa.” Song Nhi làm bọn họ buông tay mình ra, tiếp tục dập đầu.

Tỳ nữ đứng bên bắt đầu lắc đầu, Vương phi bình thường đối xử tàn nhẫn với các cô cũng không nói, nhưng nàng cũng lại cư xử độc ác hẹp hòi với chính nô tì của mình, không phải đánh thì là mắng, các cô ước gì Vương phi bị Vương gia trừng phạt, nhưng cô rõ ràng lại đi cầu xin tha thứ, thật sự nghĩ mãi cũng không hiểu, nếu cô đã cố chấp như vậy thì tùy cô vậy.

“Vương gia, van cầu người tha cho công chúa.” Tiếng cầu xin tha thứ từ ngoài cửa không ngừng vọng vào, Mộ Dung Ứng căn bản không hề nhúc nhích, hẳn hiểu được Song Nhi cầu xin tha thứ có lẽ cũng không phải xuất phát từ lòng trung thành, cô là nô tì của công chúa, nếu công chúa có mệnh hệ gì thì cô cũng chạy không thoát, nếu không phải như vậy thì ai lại tự ngược đãi chính mình đi cầu xin tha thứ chứ.

Phía trên mặt đất vì nàng dập đầu mà hiện ra một mảng vết máu, đợi đến lúc cô dập đầu xuống thì bị người khác lập tức kéo lên.

“Người ấy không đáng cho người quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.” Dương Tử Vân lạnh mặt nói.

“Dương công tử, van cầu người nói với Vương gia về chuyện cứu giúp công chúa nhà tôi.” Song Nhi thấy hắn lập tức lại quỳ xuống.

Dương Tử Vân tức khắc ra lệnh: “Người cũng có thể hiểu ám sát Vương gia là đắc tội lớn cỡ nào phải không? Nếu như là người khác đã sớm mất mạng tại chỗ rồi.”

Song Nhi hít một ngụm hơi lạnh, nắm lấy ống tay áo của hắn mà cầu xin: “Dương công tử, công chúa là hòa thân công chúa, cũng là vì mối quan hệ hòa thuận giữa hai nước nên không thể chết được.”

“Người không cần dùng cách này để áp chế ta, ý đồ ám sát của nàng, việc này không phải là nhỏ, cho dù là giết nàng, Hạ quốc cũng không nói được bất kỳ đạo lý nào. Kỳ thật người cũng biết nếu không vì thân phận này của nàng, chỉ bằng hành động trong một năm ở vương phủ của nàng, người cho là nàng còn có thể sống tới ngày nay sao?” Ánh mắt Dương Tử Vân hiện lên một mảng lạnh như băng.

“Việc này...” Song Nhi nghe hắn nói mà không thốt nên lời, bởi vì cô biết công chúa đã làm những gì.

“Người cũng hiểu không thể tha thứ được phải không? Chẳng qua lần này nàng hẳn nên cảm ơn trời đất, Vương gia không gặp gì bất trắc, cho nên Vương gia cũng không định sẽ lấy mạng công chúa, chẳng qua để nàng ở trong địa lao tự xét lại mình vài ngày.” Dương Tử Vân nói.

“Nhưng trong địa lao vừa thấp vừa ẩm ướt, nô tì sợ công chúa chịu không nổi.” Song Nhi cắn môi nói.

“Nàng chịu không nổi? Lúc nhốt người khác vào, nàng có từng nghĩ qua người khác cũng chịu không nổi không?” Dương Tử Vân cười lạnh một tiếng, vung tay áo rồi nói: “Người khỏi phải nói, lần này nàng tự làm thì tự chịu, nàng bị giam vào địa lao, cả mọi người trong vương phủ đều hoan hô, chẳng lẽ người tuyệt đối không hận nàng sao?”

“Nô tì... nô tì không dám.” Song Nhi gục đầu xuống, mặc dù có chút chần chừ nhưng vẫn vô cùng kiên định.

“Không dám hay là không hận, có điều ta cho người biết, ta hận nàng, tất cả mọi người trong vương phủ này đều hận nàng, cho nên lúc này đây tuyệt đối sẽ không buông tha nàng dễ dàng như vậy, vì vậy người hãy cứ trung thành đứng ở Mạn Tâm Các cầu nguyện nàng mau chóng bước ra.” Dương Tử Vân nói xong, xoay người bỏ đi.

Song Nhi lơ mơ cảm giác được lúc này đây họ mượn đề tài để nói chuyện của mình, muốn trừng phạt công chúa, chỉ là, cô làm sao cũng không hiểu công chúa không phải đã nghĩ thông suốt rồi sao? Vì có gì lại đột nhiên đi ám sát Vương gia?

14. Chương 014

Chương 014 — Kể ác ý viếng thăm

Mạn Tâm ngồi ở đây ngẩng mặt nhìn lên, đúng là đời người quá ư ly kỳ, dù thế nào nàng cũng không có nghĩ đến, đời này mình còn có thể có cơ hội ngồi tù, hẳn giá họa ình, là muốn giết mình? Hay là có mục đích gì khác?

Vốn tưởng rằng thật dễ dàng để có được tình yêu của hắn, nhưng thì ra bản thân đã đánh giá hắn quá đơn giản, con đường trở về tương lai sao xa quá, Vân, anh có thể chờ đợi em không????

“Lạch cạch”, nàng nghe được tiếng xích khóa vang lên, liền nhìn thấy Dương Tử Vân đi tới với bộ mặt đắc ý cười tươi như hoa.

“Trữ An công chúa, chỗ này thoải mái không?” Hắn đứng trước mặt nàng.

“Dương công tử, để chính mình thử một lần chẳng phải sẽ biết sao? Cần gì phải hỏi ta.” Biết hắn tới không tốt đẹp gì, Mạn Tâm cũng không biểu hiện sắc mặt tốt cho hắn.

“Đến nơi này rồi mà miệng lưỡi người còn sắc bén như vậy, ta nói rồi, nếu người dám thương tổn đại ca của ta, ta nhất định sẽ không tha cho người.” Kiếm của Dương Tử Vân lập tức đặt lên trên cổ nàng.

Lưỡi dao lạnh như băng đặt ngay trên cổ, thân người Mạn Tâm run lên, cố gắng trấn định, mỉm cười nói: “Huynh đệ các người tình nghĩa thâm sâu như thế, ta đây có tổn thương hắn hay không, trong lòng người không phải biết rất rõ sao? Nếu người chỉ muốn mượn tội danh này để giết ta thì động thủ đi, làm nhiều việc vô nghĩa như vậy làm gì, tìm một lý do nào bớt gượng ép hơn đi.”

“Ta thì rất muốn giết người, có điều nếu người quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, có lẽ ta sẽ xem xét.” Dương Tử Vân nói, nghĩ đến bộ dạng muốn sống không được của nàng liền sáng khoái tột cùng.

“Vậy người cứ giết ta đi.” Mạn Tâm nhắm mắt lại, biết đó chẳng qua hắn lấy cớ để nhục nhã mình.

“Người không sợ chết? Hay chắc chắn là ta sẽ không giết người?” Dương Tử Vân cắn răng hỏi, cũng không tin nàng đối mặt với sinh tử lại thật sự bình tĩnh như vậy.

“Đương nhiên sợ. Sinh mệnh quả thật đáng quý, ai lại không quý trọng chứ! Nhưng nếu còn sống mà phải hèn mọn vậy thì thà chết đi, ta cũng không tự tin là người sẽ không giết ta, chỉ có điều, người có thể nói cho ta biết trước kia rốt cuộc ta đã làm ra chuyện gì mà khiến cho người hận ta như thế, cho dù chết ta cũng yên lòng nhắm mắt.” Mạn Tâm chỉ muốn biết đáp án này.

“Người có ý gì?” Dương Tử Vân hí hóp mắt lại nhìn nàng chằm chằm.

“Ta bị mất trí nhớ, mặc kệ người tin hay không. Từ sau lần bị thương tỉnh lại, ta hoàn toàn không biết gì cả về sự tình trước kia, người cũng sẽ không dễ bụng nói cho ta biết phải không?” Mạn Tâm nhìn hắn.

Dương Tử Vân nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt trong suốt lại không hề có một tia âm mưu, nhưng hắn sẽ không ngốc mà đi tin tưởng nàng, khẽ cười nhạt: “Nếu người bị mất trí nhớ, làm sao còn có thể muốn ám sát đại ca? Người còn muốn lừa ai?”

“Ta...” Mạn Tâm không biết giải thích với hắn như thế nào, cho dù có nói ra, chưa chắc hắn tin.

“Người không cần viện cớ, ta sẽ không tin người.” Dương Tử Vân đột nhiên ngắt lời nàng, trong mắt hiện lên tia sáng, hỏi: “Người thật sự muốn biết trước kia mình đã làm ra chuyện gì sao?”

“Phải.” Tuy rằng nhìn thấy nụ cười xấu xa trên mặt hắn, ngụ ý hẳn nhất định là có chủ ý gì khác, nhưng nàng vẫn gật đầu, nàng thật sự muốn biết rõ mọi thứ về Trữ An công chúa, chỉ có như vậy nàng mới biết mình về sau nên làm thế nào.

“Được, ta đây sẽ nói cho người biết từng chuyện từng chuyện một.” Dương Tử Vân nói xong, lập tức phân phó thị vệ bên ngoài nhà giam: “Gọi tất cả nha hoàn hạ nhân trong vương phủ tới đây.”

“Dạ, Dương công tử.” Thị vệ không dám có chút chần chừ, Vương gia không ở trong phủ, lời nói của Dương công tử chẳng khác nào là mệnh lệnh của Vương gia.

Mạn Tâm khẽ nhíu mày, hẳn muốn làm gì? Tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là để cho người ta tự nói với mình như vậy.

15. Chương 015

Chương 015 — Bẻ gãy ngón tay

“Nô tì tham kiến Dương công tử. Nô tì tham kiến Dương công tử.”

Rất nhanh, nha hoàn cùng hạ nhân trong vương phủ liền tụ tập trong địa lao, nhìn thấy Vương phi đứng ở đó, trên mặt mỗi người đều mang theo niềm vui sướng tươi cười khi người gặp họa.

Mạn Tâm không rõ, bọn họ hận mình đến vậy sao?

“Mọi người nghe cho kỹ, vương phi của chúng ta nói mình bị mất trí nhớ, đã quên hết sự tình trước kia.” Dương Tử Vân nhìn nàng, sau đó lại nói tiếp: “Cho nên ta bảo mọi người đến là muốn để mọi người nói cho nàng biết trước kia nàng đã làm ra chuyện gì đối với các người!”

“Mất trí nhớ?” Có người thốt ra tiếng nói đầy nghi ngờ, sau đó mọi người nhìn nhau, không dám nói lời nào, sợ đây là âm mưu của nàng, sau này sẽ đòi lại càng tệ hại hơn.

“Các người không cần hoài nghi, ta thật sự bị mất trí nhớ cho nên còn muốn các người bảo đảm chi tiết để ta biết mình trước kia là hạng người gì?” Mạn Tâm nhìn bọn họ nói, nàng phải hiểu quá khứ của Trữ An công chúa.

“Thật sự mất trí nhớ sao?”

“Hình như từ sau lần Vương phi tỉnh lại thật không có tìm chúng ta, bất luận có phiền toái gì cũng không trừng phạt qua chúng ta.”

“Giờ ngẫm lại cũng đúng đó, chẳng lẽ người thật sự bị mất trí nhớ?”

Mọi người xầm xì bàn tán, không biết có nên tin hay không.

“Ngừng.” Dương Tử Vân hô lên, “Vương phi đã nói nàng mất trí nhớ, các người không cần đoán là thật hay giả, cứ nói cho nàng biết sẽ tốt hơn.”

Mọi người vẫn cứ quay mặt nhìn nhau, muốn nói lại không dám nói, trầm mặc một hồi.

“Được thôi, nô tì đây nói trước.” Một tỳ nữ thanh tú đột nhiên đứng lên đi đến trước mặt nàng, trong mắt đều là hận ý. “Vương phi, người còn nhớ rõ nô tì không?”

Mạn Tâm lắc đầu, tại sao mình lại nhớ rõ cô ta?

“Vậy người nhất định nhớ rõ ngón tay này của nô tì.” Tỳ nữ đột nhiên đưa tay đến trước mặt nàng.

Nàng liền thấy tỳ nữ trông cũng xinh đẹp này, đích thực ngón tay út đã không còn, giật mình nhìn lại cô ta, chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến nàng sao?

“Vương phi, người không cần tỏ ra vẻ mặt vô tội, chẳng qua trong lúc nô tì cắt móng tay cho người không cẩn thận đụng phải ngón tay của người, người sai người chặt đứt một ngón tay của nô tì, coi như trừng phạt, người thật tàn nhẫn vô cùng.” Trong viền mắt của nô tì đã ứa nước mắt, tia nhìn oán hận chiếu thẳng vào nàng.

“Cái gì?” Mạn Tâm kinh hãi lùi về sau từng bước, Trữ An công chúa thật sự tàn nhẫn như vậy sao?

“Còn có tôi nữa.” Một hạ nhân khỏe mạnh trẻ tuổi đi tới, mới vừa muốn nói chuyện đã bị Dương Tử Vân cắt ngang.

Hắn sắc mặt bình tĩnh ra lệnh: “Vì trợ giúp Vương phi mau chóng hồi phục trí nhớ, các người hãy lặp lại những việc nàng làm với các người một lần nữa, nghe rõ không?”

Mọi người không thể tin được, hiểu được ý tứ của hắn là nói nếu Vương phi chặt đứt ngón tay của các cô, thì các cô bây giờ cũng phải chặt đứt ngón tay của Vương phi sao?

Dương Tử Vân nhìn được các cô còn nghi hoặc trong lòng, đột nhiên bắt lấy ngón tay của Mạn Tâm làm mẫu nhìn lần ọi người, “Thí dụ Vương phi đã chặt đứt ngón tay của người, người bây giờ có thể làm như vậy...”

Không đợi mọi người hiểu được, chợt nghe một tiếng ‘rắc’ vang lên.

Một cơn đau đớn như kim châm muối xát từ ngón tay truyền tới, Mạn Tâm nhẹn không được kêu to ra tiếng, ngón tay đã bị hắn bẻ gãy, phần nộ nhìn hắn, giờ đây nàng rốt cuộc đã hiểu được ý đồ của hắn là gì? Hóa ra chính là làm mình phải chịu hình.

“Tất cả mọi người thấy rõ rồi đấy, chúng ta không nhất định chặt đứt ngón tay của Vương phi nhưng tất nhiên phải làm cho nàng hiểu được lúc ấy các người đau đến mức nào, các người cứ việc động thủ, làm bất cứ chuyện gì, ta một mình gánh chịu.” Dương Tử Vân phân phó xong liền ngồi vào chiếc ghế bên cạnh mà thị vệ chuẩn bị chu đáo, nhìn nàng, hôm nay nhất định phải tra tấn nàng thật đã tay mới được.

16. Chương 016

Chương 016 — Chịu hình trong địa lao

‘Chát chát’ hạ nhân đi tới, chưa nói một câu, liền tát vào miệng nàng hai cái.

Mạn Tâm nhìn hắn chằm chằm đầy sắc bén, lấy tay chà xát khóe miệng dính máu tươi, lớn tiếng nói: “Nếu người hôm nay chính là báo thù, ta đây không có lời nào để nói, nếu để cho ta biết trong số các người, có người lấy công trả thù riêng, bịa đặt hoàn toàn, rốt cuộc cũng sẽ có một ngày ta sẽ trả lại cho các người gấp bội.”

“Vương phi, người cứ yên tâm, thù chúng tôi vẫn báo nhưng làm sao có cơ hội lấy việc công trả thù riêng được! Vương phi nhất định còn nhớ rõ một vài thứ, chẳng qua trong lúc nô tì đang tuổi hoa, không nhìn thấy người đi tới, người nói tôi không có mắt, không hiểu quy củ, người sai người đánh thẳng tay nô tì suốt bốn mươi trượng, đến một tháng cũng chưa thể xuống giường được.”

Hắn vừa dứt lời, lại đến một tỳ nữ đi tới, tóm lấy tóc của nàng dùng sức mà kéo giật...

Mạn Tâm cắn răng chịu đựng, một cơn đau từ da đầu truyền đến, nhìn thấy tóc bị kéo giật trong tay cô ta, chờ cô ta mở lời.

“Nô tì tuân lệnh chải tóc cho Vương phi, Vương phi thấy trên lược có tóc, liền hạ lệnh sai người cắt hết tóc nô tì, làm nô tì xấu hổ không dám gặp người khác đến mức tìm cái chết, may mắn thay được người khác cứu lên, nhưng vì sỉ nhục này, nô tì cả đời cũng không quên được.” Tỳ nữ này vừa nói vừa rơi lệ.

Mạn Tâm biết đối với người cổ đại, thân thể và dáng vẻ bên ngoài đều thuộc về cha mẹ, nên không dễ dàng cắt tóc, nghe đến đây tựa hồ cũng do Trữ An công chúa bịa đặt hoàn toàn, cố ý trừng phạt bọn họ, chẳng

lẽ lòng dạ của nàng ta thật sự ác độc như vậy? Nhưng tại sao nàng phải khoa trương với cả mọi người trong vương phủ như vậy? Người thông minh một chút sẽ không làm như vậy, hẳn là muốn làm lung lạc lòng người.

“Á” Một kẻ thù đột nhiên quay lại chiếu tia nhìn sắc soi về phía nàng, nàng hít vào một ngụm khí lạnh lui về sau từng bước.

“Vương phi, hóa ra người sợ cũng đáng thương thật, ca ca ta chẳng qua liếc mắt trộm nhìn người một cái, người nói huynh ấy dám dăng háo sắc vô cùng, sai người móc cả hai mắt của huynh ấy, tuy rằng nô tài thật sự không dám móc cặp mắt của người thay ca ca báo thù, bất quá sẽ trả lại cho người một quyền này trước.” Một nô tài trẻ tuổi đột nhiên ra quyền, hung hăng đánh vào ngực nàng...

...Nàng ôm lấy ngực đau nhói, ngồi xổm người xuống, nhưng nỗi khiếp sợ trong lòng so với sự đau đớn còn mãnh liệt hơn, nàng thật sự đã móc hai mắt của người ta, Trữ An ơi Trữ An, cô còn làm ra chuyện khủng khiếp gì nữa đây?

“Vương phi, còn có nô tì...” Mọi người phía sau bắt đầu tiến đến trước báo thù.

Một lúc lâu sau, đầu tóc Mạn Tâm rối bời, trên mặt sưng đỏ, khóe miệng rỉ máu, ngực đau đớn, ngón tay bị bẻ gãy, chân thì bị đá đến không có sức, ngồi thê thảm ở một chỗ, thân thể đau đớn, nàng đã không nhận thức rõ lắm cái gì truyền đến, nhìn đến đám người trước mắt có thù sâu như biển với nàng, người nàng vô lực nhắm mắt lại, nàng không dám nhìn đến bọn họ, cũng không thể tin được Trữ An công chúa thật sự ác độc như vậy sao?

“Đã nói xong chưa? Giờ tới phiên ta.” Luôn luôn ngồi thờ ơ lạnh nhạt bên cạnh, Dương Tử Vân đột nhiên đi ra, hạ nhân cùng nô tì nhanh chóng tránh lui ra sau mấy bước.

Mạn Tâm khẽ ngẩng đầu lên nhìn hắn, Trữ An lại đã làm gì với hắn?

“Tâm người này độc như bò cạp, loại nữ nhân này đã dùng thủ đoạn hạ lưu vu cáo hãm hại nhị ca của ta, khiến hắn bị đại ca xử oan, ôm nỗi hận bỏ nhà ra đi, đến nay vẫn không rõ tung tích, thù này ta hôm nay nhất định phải báo.” Ánh mắt Dương Tử Vân quét về phía dụng cụ tra tấn được sắp xếp kia, trực tiếp cầm roi lên, đi về phía nàng.

Mạn Tâm không khỏi ôm chặt thân thể, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, mặc dù chưa bị đánh nhưng nàng biết sức mạnh của ngọn roi tuyệt đối không phải một người bình thường có thể chịu đựng, nhưng nàng không cách nào để bản thân cầu xin tha thứ, nàng cũng biết dù có cầu xin tha thứ, hắn cũng sẽ không bỏ qua ừm, chỉ sợ cơ hội này hắn đã chờ thật lâu, nàng giờ đây chỉ có thể phó mặc người ta chém giết, vô lực đánh trả.

Dương Tử Vân giơ lên cây roi trong tay, hung hăng quất xuống người nàng.

17. Chương 017

Chương 017 — Vết thương chồng chất

Một tiếng ‘chát’ quất vào da thịt vang lên, cánh tay cùng với y phục phía sau lưng của Mạn Tâm lập tức toét ra, lộ ra da thịt trắng nõn.

Một vết máu rõ ràng ứa ra, nàng tức khắc cảm giác đau đến thấu xương, cơn đau rất buốt không đợi nàng rên thành tiếng, ngọn roi thứ hai đã lại ngoan ngoãn rơi xuống trên người nàng.

... Nàng không thể trốn cũng không có chỗ để trốn, đành cắn chặt răng lại, chịu đựng không nổi cái loại đau đớn này.

“Roi thứ nhất là thay nhị ca của ta, roi thứ hai là thay đại ca của ta, còn lần thứ ba là thay cho toàn bộ người trong vương phủ đã chịu sự lăng nhục của người.” Dương Tử Vân nói xong lại vung tay lên.

Mạn Tâm nhắm mắt lại, không dám nhìn tới con người hiện tại cửa hắc, lòng của nàng, đầu óc của nàng đều bị đau đớn chiếm đoạt, nhưng đợi một hồi lại phát hiện roi của hắc tựa hồ không quất vào người mình, lập tức mở to mắt.

Mộ Dung Ứng lại có thể xuất hiện ở nơi này, trong tay đang nắm cây roi mà hắc đánh xuống, sắc mặt lạnh như băng nói: “Tử Vân, đệ không nghe rõ lời ta nói đúng không? Ta đã nói qua không được tổn thương đến tính mạng nàng.”

“Đại ca, đệ không thương tổn đến tính mạng nàng, nàng không chết được, đệ chỉ làm nàng tự kiểm điểm lại phẩm chất của mình một chút, trả lại cho nàng sự thống khổ của người khác.” Dương Tử Vân nói lỏng cây roi trong tay, nếu biết huynh ấy sẽ sớm trở lại như vậy, thì chính mình hắc nên động thủ sớm một chút.

Mộ Dung Ứng nhìn nàng vết thương chồng chất, chật vật như thế, ánh mắt sắc bén quét về phía mọi người: “Ai làm?”

“Vương gia tha mạng.” Toàn bộ hạ nhân cùng nha hoàn đều quỳ xuống.

“Đại ca, huynh không cần hỏi, là ta bảo họ làm vậy. Chúng ta luôn luôn biết Trữ An công chúa ở vương phủ làm xằng làm bậy, cũng biết nàng ra tay hiểm độc, nhưng huynh tuyệt đối không nghĩ thủ đoạn như thế của nàng là cay độc, là phát rồ sao?” Dương Tử Vân nghiêng răng nghiêng lời nói.

“Cho nên đệ bảo mọi người dụng hình với nàng?” Mộ Dung Ứng hỏi hắc, không phải là thương tiếc nàng, chỉ là cách làm của hắc thiếu thỏa đáng, nếu chuyện này truyền ra ngoài liền trở thành nhược điểm đối với Hạ quốc.

“Cái này cũng gọi là dụng hình sao?” Dương Tử Vân không cười nói, sau đó phân phó: “Các người hãy nói cho Vương gia nghe một lần, Vương phi đối phó với các người như thế nào đi.”

“Tuân mệnh.” Mọi người đáp. Một người lại nói tiếp một người nói ra hết chuyện Vương phi đối phó mình như thế nào.

Mặt Mộ Dung Ứng ban đầu lạnh như băng rồi chuyển sang xanh mét đến cuối cùng biến thành phần nộ lớn tiếng hét: “Có chuyện bất hòa như vậy, tại sao các người không nói cho bốn vương biết?”

Mọi người bị hù giật mình một phen, một hạ nhân đánh bạo bẩm báo: “Vương gia, chúng nô tài không dám nói, vì Vương gia bận rộn công việc, rất ít quan đến việc trong phủ, tất cả mọi việc trong phủ đều do Vương phi làm chủ. Vương gia còn nhớ rõ tỷ nữ Tiểu Xuân không? Cô ta bị Vương phi dùng trâm ngọc đâm phá cánh tay khi vô tình phát hiện cô ta nói cho người biết là Vương phi làm. Kết quả ngày hôm sau Tiểu Xuân đã bị bán vào thanh lâu.”

“Cái gì? Cô ta không phải hồi hương sao?” Mộ Dung Thị Ứng phần nộ ngắc đầu chuyển hướng tới Mạn Tâm, lúc bấy giờ chính nàng đã nói với hắc như vậy.

Nàng chỉ có thể thâm thương tâm trong lòng, lúc trước đã làm nhiều người giận sôi lên như vậy vì thủ đoạn nham hiểm độc ác này, bị xem thường vì cái tính ấy thì cũng chẳng có gì là lạ.

“Vương gia, chuyện kia đều là giả. Là Vương phi lừa gạt người, nếu Vương gia không tin, tôi sẽ đi tới Ảnh Hồng lâu ngay bây giờ, Tiểu Xuân giờ đây đang ở đó.” Hạ nhân nói.

“Chúng nô tì có thể làm chứng.” Tất cả mọi người cùng hợp xướng.

“Đại ca, bây giờ huynh thấy rồi đó, chưa giết nàng là xem như đã khách khí lắm rồi, huống chi nàng còn vu cáo hãm hại nhị ca ám sát đại ca, huynh cứ thẳng tay giết nàng đi.” Dương Tử Vân càng nói càng tức giận, lúc này hận không thể một kiếm đâm chết nàng.

Nắm tay Mộ Dung Ứng siết chặt lại, quả thật nàng chết thì chẳng có gì đáng tiếc, bất quá bây giờ nàng chưa thể chết được, sau một hồi lâu, mới vội thả lỏng nắm tay ra, hít sâu vào, nói bằng giọng điệu ra lệnh: “Các người ra ngoài hết đi.”

“Dạ, Vương gia.” Hạ nhân cùng nô tì nhanh chóng rời khỏi địa lao.

18. Chương 018

Chương 018 — Sống chết do số

Mộ Dung Ứng nhìn chăm chăm nàng, trong mắt không có một tia thương tiếc cùng cảm thông, bước vài bước đến trước mặt nàng, “Bây giờ ngươi rút cuộc đã biết cái gì gọi là tự làm tự chịu rồi chứ! Cũng do ngươi ngày đó chấp nhất chuyện nhỏ không đáng kể với họ, ngươi rõ ràng là lòng dạ hiểm độc, thật sự chết không có gì đáng tiếc.”

“Nếu ngươi muốn giết ta, thì động thủ ngay đi.” Mạn Tâm nhắm mắt lại, đau đớn khiến tiếng nói của nàng cũng trở nên yếu ớt, nàng thật sự đã không chịu nổi, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng bị người khác đánh qua, giờ lại chịu tra tấn như vậy.

“Ngươi muốn chết phải không? Tưởng chết rồi là xong sao? Bỏ vương càng muốn ngươi còn sống.” Mộ Dung Ứng lập tức quay người phản phó: “Người đầu, lập tức tìm thái y, sau đó phái hai nha hoàn trông chừng Vương phi, không được để Vương phi xảy ra bất trắc.”

“Dạ, Vương gia.” Thị vệ xoay người rời đi.

“Tử Vân, đệ cùng ta đến thư phòng, ta có việc muốn thương lượng với đệ.” Mộ Dung Ứng vừa nói vừa bước ra ngoài địa lao.

“Dạ, đại ca.” Dương Tử Vân đi theo sau hắn.

“Chờ một chút.” Mạn Tâm lên tiếng gọi hắn lại, khổ sở cố hết sức lấy tay vịn tường miễn cưỡng đứng dậy nhìn hắn nói: “Nếu... nếu ta cho ngươi biết ta không phải Trữ An công chúa, ngươi có tin không?” Nàng không muốn chịu đựng một cách vô nghĩa, loại tra tấn này vốn không nên dành cho nàng.

Mộ Dung Ứng hơi dừng bước, xoay người bước vài bước đến trước mặt nàng, “Ngươi lại muốn chơi trò gì? Ngươi không phải Trữ An công chúa, chẳng lẽ bốn vương bị mù mắt sao? Chẳng lẽ mọi người từ trên xuống dưới trong vương phủ đều bị mù sao? Hận ý đối với ngươi, chỉ sợ ngươi có hóa thành tro, bọn họ cũng nhận ra được, cho nên ngươi tốt nhất ngoan ngoãn an phận một chút, nếu không bốn vương không dám cam đoan sau này sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa.”

“Nói không chừng sẽ làm ngươi mất mù chân gãy, đầu bị cạo trọc lóc, hoặc bị bán vào thanh lâu.” Dương Tử Vân ở một bên cố ý đe dọa, hắn quả thật muốn làm như vậy.

“Tùy ngươi.” Thân người Mạn Tâm dựa vào tường, chậm rãi ngồi xổm xuống, nàng nói không rõ ràng, cho dù có nói bọn họ cũng sẽ không tin, nàng cần gì phải tổn nước miếng, sống hay chết mặc cho số phận đi!

Mộ Dung Ứng chưa liếc nhìn nàng một cái, lại nhanh chóng rời đi.

“Đại ca, vì sao huynh phải để thái y trị bệnh cho ả, nếu ý nghĩ tự sát còn luẩn quẩn trong lòng ả, chẳng phải là rất tốt sao?” Dương Tử Vân trầm nói.

“Tử Vân, ngươi không biết hai tháng sau là đến đại thọ năm mươi của phụ hoàng? Hôm nay đột nhiên nhận được tin Vô Cương quốc thái tử, Thiên Lâm quốc thái tử, Khương Vân quốc thái tử, còn có Hạ quốc thái tử đến viếng thăm mừng thọ phụ hoàng.” Sắc mặt Mộ Dung Ứng đầy nghiêm trọng nói.

“Mừng thọ? Vất vả làm rùm beng khoa trương như thế chỉ sợ là không đơn giản như vậy.” Dương Tử Vân cũng nghi hoặc.

“Không sai, lòng dạ Tư Mã Chiêu đến người ngoài đường cũng biết, bọn hắn chỉ đến xem thực lực của Thiên quốc ta, sau đó tùy thời cơ động binh. cho nên trong thời gian này không thể để xảy ra một chút lầm lỗi, nếu đến lúc đó Hạ quốc hòa thân công chúa xảy ra chuyện gì bất trắc, đệ nói xem sẽ như thế nào?” Mộ Dung Ứng hỏi ngược lại.

“Sẽ cho Hạ quốc một cái cớ, cho dù chúng ta nói Trữ An công chúa nham hiểm độc ác đến thế nào bọn hắn cũng sẽ nói chúng ta ngụy biện, đã sớm sắp xếp xong xuôi, đến lúc đó có miệng cũng giải thích không được,

nếu Hạ quốc liên hợp lại với bốn nước khác, đòi chúng ta kiến giải, chúng ta sẽ vô cùng bị động.” Dương Tử Vân nói.

“Đệ phân tích đúng lắm, cho nên sau này ả không thể xảy ra chuyện gì, trừng phạt ả vài ngày rồi thả ả ra, không thể dụng hình với ả được.” Mộ Dung Ứng gật đầu nói.

“Đại ca, huynh yên tâm đi, đệ biết nặng nhẹ, chẳng qua là thuận tiện cho ả quá.” Dương Tử Vân nói.

“Đúng rồi, đệ có tin tức nhị ca của đệ chưa?” Mộ Dung Thị Ứng hỏi sang chuyện khác.

“Vẫn chưa có. Có điều nếu nhị ca biết chúng ta đang tìm huynh ấy, huynh ấy nhất định sẽ trở về rất nhanh.” Dương Tử Vân nói, biến hấn lại đang tự trách.

“Chỉ hy vọng đệ ấy nhanh trở về, ta sẽ đền tội trước mặt đệ ấy.” Vẻ mặt của Mộ Dung Ứng đầy hối hận.

“Đại ca, đừng suy nghĩ. Nhị ca sẽ hiểu mà.” Dương Tử Vân an ủi.

19. Chương 019

Chương 019 — Vương phi trúng độc

Mạn Tâm nằm trên giường phủ kín rơm rạ, vết thương trên người đã bôi qua thuốc, ngón tay bị hấn bẽ gãy cũng được thái y cố định lại, nhưng miệng vết thương vẫn nóng rất đau buốt như cũ, nàng luôn cần môi âm thâm rơi lệ.

“Thuốc sắc xong rồi đây.” Một hạ nhân bưng chén thuốc Đông y màu đen trong tay đi tới.

“Cho tôi vào.” Một tỳ nữ canh giữ ở địa lao tiếp nhận thuốc liền bưng đến trước mặt nàng.

Một tỳ nữ thô lỗ kéo nàng “Không cần giả chết, đến uống thuốc, không nghĩ tới người cũng có ngày hôm nay.”

Mạn Tâm không nói được một lời mặc cho các cô châm chọc lời mắng lời nhạo, nói móc chính mình, nhưng khi ngửi được mùi vị nồng đậm thuốc Đông y, một trận buồn nôn liền nhợn lên trong ngực, không khỏi quay đầu đi chỗ khác.

“Người làm gì? Đã đến đây rồi còn bày đặt giả thối Vương phi sao? Người không uống là muốn Vương gia trừng phạt chúng tôi? Đây là do người buồn nôn, chính mình không chịu nổi, cũng đừng trách chúng nô tì không khách khí.” Nô tì nghĩ đến nàng cố ý không muốn uống thuốc, tức giận nói xong đã giữ lấy cánh tay của nàng, nói với một tỳ nữ khác: “Trút cho vương phi uống hết đi.”

“Được.” Một tỳ nữ lập tức dùng tay bịt lấy mũi nàng, tay còn lại đổ thuốc vào miệng nàng.

“Khụ, khụ khụ khụ.” Mạn Tâm bị sặc, ho khan trong ngừng, nhưng nàng đã vô lực phản kháng.

“Tự làm thì tự chịu.” Hai nha hoàn đang nói, buông nàng ra liền ngồi xuống một bên.

Vị thuốc đông y nồng nặc lại làm cho Mạn Tâm không ngừng nôn.

Buồn nôn quá, nàng nhịn không được lại phun ra mớ thuốc vừa uống hết, vừa cảm thấy dễ chịu một chút, lại đột nhiên cảm giác ngực quặn đau, tựa hồ có mùi máu tươi từ cổ họng trào ra...

‘Phụt’ một ngụm máu tươi từ trong miệng nàng phun ra, trước mắt nàng tối sầm, thân thể cũng chậm chậm ngã xuống.

“Vương phi, người làm sao vậy?” Hai nha hoàn bị hù đến mức loạng choạng, cô ta không thể chết được, nếu chết rồi các cô biết ăn nói làm sao với Vương gia.

“Xảy ra chuyện gì?” Thị vệ lập tức hỏi.

“Nhanh đi bẩm báo Vương gia, Vương phi hộc máu té xỉu.” Nha hoàn kinh hoảng hô.

Rất nhanh, Mộ Dung Ứng liền chạy tới địa lao, chứng kiến trên mặt đất một mảng máu lớn, nàng thì hôn mê bất tỉnh.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Hắc nghiêm khắc hỏi.

“Bẩm báo Vương gia, nô tì không biết, Vương phi uống xong thuốc, lúc sau đột nhiên liền hôn mê té xỉu.” Hai nô tì quỳ trên mặt đất, run rẩy hồi đáp.

“Vương gia, thái y đến rồi.” Quân gia vội vàng dẫn theo thái y bước vào địa lao.

“Cửu thần tham kiến...” Thái y vừa muốn hành lễ đã bị hắc cắt ngang.

“Miễn lễ, nhanh nhìn xem, rốt cuộc sao lại thế này?” Hắc phân phó.

“Tuân lệnh,” Thái y không dám chần chừ, lập tức bắt mạch cho nàng một hồi lâu, sắc mặt nghiêm trọng bẩm báo: “Vương gia, vương phi bị trúng độc.”

“Trúng độc? Nàng làm sao lại bị trúng độc?” Mộ Dung Ứng hỏi, đột nhiên nhìn thấy chén thuốc bên cạnh, chẳng lẽ trong thuốc có độc?

Thái y hiểu rõ ý tứ của hắc, lập tức cầm lấy chén thuốc kiểm tra, sau đó gật gật đầu nói: “Không sai, là hạ độc trong thuốc.”

“Thái y, vậy Vương phi thế nào? Bằng bất cứ giá nào nhất định phải cứu sống nàng.” Mộ Dung Ứng phân phó, “Sao lại có người hạ độc trong thời gian trùng hợp này? Là cố ý? Hay trả thù?”

“Vương gia, không cần lo lắng. Vương phi vừa rồi uống vào lượng thuốc cũng không nhiều, cho nên cũng không trúng độc nặng, cửu thần sẽ dùng ngân châm giải độc cho người, dưỡng thương một vài ngày tự nhiên sẽ khỏe, chỉ có điều trên người Vương phi có thương tích, cơ thể có chút suy yếu, đất trong địa lao này lại lạnh lẽo ẩm thấp, để tránh xảy ra bất trắc, thỉnh xin Vương gia thả Vương phi ra khỏi địa lao.” Thái y nói, ông chỉ nhìn từ góc độ người bệnh mà thôi.

“Người đâu, mang Vương phi trở về Mạn Tâm các.” Mộ Dung Thị lập tức phân phó.

“Dạ, Vương gia.” Thị vội đáp.

20. Chương 020

Chương 020 — Song Nhi hạ độc

“Đại ca, vừa rồi đệ nghe nói nàng ta trúng độc à?” Dương Tử Vân đuổi tới ngoài cửa Mạn Tâm Các, liền nhìn thấy sắc mặt Mộ Dung Ứng nghiêm trọng, đứng ở đấy.

“Tử Vân, đệ tới đúng lúc lắm. Đi thăm dò một chút, rốt cuộc sao lại thế này? Sao lại trùng hợp có người hạ độc nàng như vậy?” Hắc phân phó, chuyện này quả thật làm cho người ta hoài nghi.

“Đại ca, đệ thấy không cần tra xét, nhất định do nha hoàn hạ nhân nào đó nhân cơ hội muốn báo thù.” Dương Tử Vân nói, nếu không phải đại ca sớm dặn dò, chính hắc đã nghĩ giết nàng.

“Không được kết luận vội. Nếu là người trong vương phủ hạ độc thì cũng thôi, nhưng nếu như có người cố ý hạ độc, vậy tình hình đã trở nên nghiêm trọng, đệ cần thận đi điều tra cho rõ.” Mộ Dung Ứng nói.

“Biết rồi đại ca.” Dương Tử Vân đã hiểu ý tứ trong lời nói của hắc, không dám khinh thường, quay người lập tức biến mất.

Mạn Tâm yếu ớt mở to mắt, liền nhìn thấy chính mình lại có thể trở về phòng, chuyện này là sao? Nàng không phải ở trên mặt đất của địa lao sao? Được thả ra khi nào vậy?

“Công chúa, người đã tỉnh. Nhanh uống thuốc đi.” Song Nhi vừa bưng chén thuốc đi vào, liền nhìn thấy nàng tỉnh lại.

“Từ khi mình tới đây, cứ uống thuốc suốt.” Mạn Tâm tự giấu cọt mình, vết thương trên người vẫn nóng rất đau buốt như trước.

Song Nhi dùng miệng thổi nhẹ thuốc, chờ nó nguội một chút mới nâng nạng dậy. “Công chúa, uống hết thuốc đi, miệng vết thương mới liền lại nhanh hơn.”

“Song Nhi, cảm ơn người.” Mạn Tâm thật lòng nói, lúc này cô là người duy nhất quan tâm đến mình.

Song Nhi ngậy ra một lúc, hồ nghi nhìn nạng một lúc sau mới nói: “Công chúa là chủ tử của nô tì, đây là việc nô tì phải làm.”

Mạn Tâm biết cô hiểu lầm ý tứ của mình, không muốn giải thích, đành tiếp nhận chén thuốc tự uống. Nhưng chén thuốc mới vừa đưa tới miệng, một cục đá từ cửa đột nhiên bay vào trúng ngay chén trong tay nạng.

‘Xoảng’ chén thuốc bị đánh vỡ rơi đầy đất.

“Thuốc này có độc.” Cửa phòng đột nhiên truyền đến một thanh âm.

Mạn Tâm nhìn qua, liền thấy Mộ Dung Ứng cùng Dương Tử Vân sắc mặt âm trầm đi đến.

Có độc? Mạn Tâm kinh ngạc nhìn hai người họ, theo bản năng nhìn vào nước thuốc bị đổ đầy đất.

“Nô tì tham kiến Vương gia, tham kiến Dương công tử.” Song Nhi lập tức hành lễ.

Đôi mắt Mộ Dung Ứng tối tăm, sắc bén nhìn chằm chằm cô, “Người dám hạ độc mưu hại chủ tử của mình, nói, người bị ai sai khiến?” Hắn nghĩ đến một lý do có thể là Song Nhi bị Hạ quốc đứng phía sau sai khiến hại chết Trữ An công chúa, Hạ quốc liền có lý do làm khó dễ với Thiên quốc.

“Song Nhi?” Về mặt Mạn Tâm khiếp sợ, không thể tin được, ngược nhìn cô. “Song Nhi là người sao? Là người hạ độc sao?” Dù cho không biết Song Nhi, nhưng mấy ngày qua ở chung, nạng quyết định không tin là Song Nhi hạ độc!

‘Thụp’ Song Nhi đột nhiên quỳ gối trước mặt nạng, “Là....là nô tì hạ độc.”

“Thật là người?” Nghe được chính miệng cô thừa nhận, Mạn Tâm cảm giác một phen choáng váng, người duy nhất ỉnh cảm giác ấm áp hóa ra lại ngoan độc hơn tất cả mọi người, cơ thể phát rét run một trận, cơn lạnh lẽo từ đáy lòng lan tràn bành trướng ra, nạng làm sao cũng không nghĩ ra Song Nhi sẽ hạ độc với nạng.

“Nói, người bị ai sai khiến? Nếu người trả lời, bổn vương sẽ tha cho người một mạng.” Mộ Dung Ứng hỏi một lần nữa.

“Nô tì không bị ai sai khiến. Là chính nô tì muốn làm như vậy!” Song Nhi quỳ ở đó nói.

Dương Tử Vân đột nhiên đi đến trước mặt nạng, giọng điệu dịu dàng nhưng mang theo uy hiếp, “Song Nhi, người nên biết hậu quả của việc hạ độc, tuy rằng công chúa không xảy ra chuyện, nhưng tội chết người khó tránh khỏi, nhưng nếu người nói ra bị ai xúi giục, ta cam đoan người sẽ bình yên vô sự, nếu người không muốn ở lại vương phủ, chúng ta cũng có thể cho phép người rời đi.”

“Nô tì hiểu được, nhưng độc đúng thật là do nô tì bỏ vào.” Song Nhi vẫn như trước, không hề sửa lời.

Đôi mắt Mộ Dung Ứng trở nên âm trầm vài phần, mở miệng uy hiếp: “Nếu người khăng khăng một mực, vậy người chỉ có một con đường chết.”

21. Chương 021

Chương 021 — Lấy mạng chủ tử

“Dạ. Do một mình nô tỳ gây ra.” Song Nhi vẫn không sửa lời, dường như hạ quyết tâm phải chết.

“Ta thì thấy rất kỳ quái.” Dương Tử Vân đột nhiên mở miệng, nhìn nàng nói: “Lúc trước người còn không muốn sống, thay nàng cầu tình, dập đầu chảy máu để xin Vương gia thả nàng, sao nháy mắt một cái người lại có bản lĩnh đến hạ độc nàng? Người tốt nhất nên cho chúng ta một lời giải thích hợp lý, nếu không người đừng hòng thoát khỏi tội chết.”

Song Nhi thay mình cầu tình? Mạn Tâm lúc này mới phát hiện có một vết thương đỏ sậm lơ mờ hiện ra dưới trán cô, cầu tình rồi lại hạ độc nàng làm cái gì? Vụ việc trước sau trái ngược như thế, chẳng lẽ thật sự bị người khác sai khiến?

“Nô tì cố ý làm cho các người thấy, chỉ có như vậy mọi người mới không nghĩ do nô tì hạ độc, nhưng nô tì thật không ngờ đã bị Vương gia cùng người tra được chuyện kia nhanh như vậy. Nô tì cũng chỉ chấp nhận số phận bất hạnh.” Song Nhi giải thích, nhưng vẫn cứ ôm lấy tội danh vào người mình như cũ.

Mạn Tâm thầm thở dài, thật quá đau xót cho Trữ An công chúa, ngay cả nha đầu bên cạnh mình còn hạ độc hại nàng, bởi vậy mới thấy nàng nhất định đã đối xử ngoan độc tàn nhẫn với Song Nhi, mới khiến cho cô không tiếc lấy mạng chủ tử.

“Song Nhi, người không biết lời giải thích này của người rất gượng ép sao? Nếu người muốn giết chủ tử của người, thì người tùy thời tùy chỗ cũng có thể hạ độc, sao phải chờ tới bây giờ?” Sắc mặt Dương Tử Vân đã trở nên lạnh lùng, cô ta thật sự không biết điều mà.

“Đó là vì nô tì còn không muốn chết, còn ôm lấy một tia may mắn. Nếu bình thường hạ độc công chúa, người đầu tiên mà mọi người hoài nghi nhất định là nô tì, nhưng nếu công chúa trúng độc trên đất địa lao, thì tất cả mọi người trong vương phủ đều bị tình nghi, như vậy nô tì có lẽ may mắn tránh được một kiếp.” Song Nhi nói.

“Thật mâu thuẫn!” Ánh mắt âm u lạnh lẽo của Mộ Dung Ứng bắn về phía cô, “Vừa rồi người còn nói không muốn chết, vậy tại sao bốn vương vừa tiến vào người liền thừa nhận độc là do người hạ, hình như khi đó bốn vương với Tử Vân cũng không hề nói người là người hạ độc, chẳng lẽ bây giờ người không muốn sống sao?”

“Nô tì suy nghĩ thì càng hiểu được, Vương gia đã muốn tra ra, dù cho nô tì có nguy biện thì cũng vô ích.” Sắc mặt Song Nhi bình tĩnh đến lạ thường.

“Chuyện lớn liên quan đến tính mạng, vậy mà người rõ ràng còn bình tĩnh như vậy, tựa hồ tuyệt không màng đến cái chết, còn không ngừng trút tội danh lên người mình, chỉ bằng điểm này, người không thể không khiến người khác hoài nghi sau lưng người còn có kẻ khác.” Mộ Dung Ứng nhìn chằm chằm nàng.

Mạn Tâm ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, hẳn nói không sai, cô lại có thể xem nhẹ chuyện sinh tử như vậy, cho dù là chính bản thân là người của hai thế giới, nàng cũng không thể có được sự bình tĩnh này.

Lời của cô trước sau thật mâu thuẫn, nếu thật là cô ta hạ độc trả thù mình thì cũng không nói, nhưng nếu không phải thì người mà cô đang bảo vệ là ai? Hoặc là nói người sau lưng cô là ai?

“Trước khi hạ độc, nô tì đã suy nghĩ qua hậu quả trăm ngàn lần rồi. Do nô tì hạ quyết tâm có chết cũng đến hạ độc, cho nên đã sớm nghĩ đến sự việc bại lộ, không có gì phải sợ hậu quả hiện tại!” Song Nhi bình tĩnh khác hẳn với người thường.

“Song Nhi, xem ra đúng là đã xem thường người, người đúng là thâm tàng bất lộ(che giấu vô cùng kỹ lưỡng). Coi như người đã nghĩ đến hậu quả, nhưng lại bị đảo ngược hoàn toàn, thời điểm sinh tử người bình thường đều cố vùng vẫy trước khi chết, vậy ra không có ai sai khiến người. Bốn vương hỏi như thế là để người cũng cần phải vì bản thân mà biện bạch, vì bản thân mà kéo dài thời gian, nhưng người không làm.” Mộ Dung Ứng hừ lạnh, chợt vươn tay bóp chặt cổ nàng, giọng đầy phần nộ: “Nói! Người rốt cuộc là ai? Bị ai sai khiến?”

“Do do một mình nô tì gây ra.” Song Nhi bị bóp cổ đến mức sắc mặt đỏ bừng, nhưng vẫn nói rõ đáp án như cũ.

“Cho người cơ hội được sống mà chính người không cần, lại muốn tìm cái chết? Bốn vương sẽ thành toàn cho người.” Mộ Dung Ứng đột nhiên dùng thêm lực ở tay bóp cổ cô.

22. Chương 022

Chương 022 — Thả cô ta đi

Mạn Tâm nhìn Song Nhi đấu tranh đầy thống khổ, sắc mặt chuyển từ hồng sang tím, Song Nhi chụp lấy tay hắn, dần dần mất đi sức lực, nàng lúc này mới phục hồi lại tinh thần một chút, vùng đứng dậy, bắt lấy cánh tay hắn, “Buông tay! Người không thể giết nàng!”

“Người nghĩ muốn thay nàng cầu xin tha thứ sao? Hay chính người đã nghĩ đến biện pháp ác độc hơn đối phó nàng ta?” Mộ Dung Ung buông tay, hắn còn không định giết Song Nhi bây giờ, chẳng qua hắn sẽ không tin nàng cầu xin để mình buông tha Song Nhi.

Song Nhi trong nháy mắt chiếm được tự do, thở phà phò, quỳ ở đó, không thể tin được nhìn lên nàng, công chúa lại có thể vì mình mà cầu tình!

“Ta không phải cầu xin cũng không phải vì đối phó nàng, ta chỉ muốn nói cho người biết, Song Nhi là nô tì của ta, người nàng muốn hại cũng là ta, cho nên việc sinh tử của nàng hắn là để ta quyết định.” Mạn Tâm nhìn hắn nói.

“Để người quyết định?” Mộ Dung Ung nhìn chằm chằm nàng một hồi, xoay người ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, “Được, để bốn vương nhìn xem người xử trí nàng ta như thế nào?” Hắn muốn xem nàng giở thủ đoạn gì, cũng muốn từ chỗ các nàng tìm ra chút đầu mối.

“Chỉ sợ Song Nhi rơi vào tay người, còn khó chịu hơn so với cái chết!” Dương Tử Vân ở một bên cố ý trào phúng, cô ta mà tốt bụng như vậy sao?

Mạn Tâm trừng mắt liếc hắn một cái, đi tới Song Nhi, ngoài dự đoán của mọi người, lấy tay đỡ cô ta đứng dậy. “Song Nhi, người đứng lên.”

Song Nhi nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ, công chúa chuẩn bị đối phó mình như thế nào? Lập tức lại quỳ xuống, “Công chúa, nô tì giờ đây chỉ cầu được chết, xem như nô tì đã hầu hạ người lâu như vậy, xin công chúa niệm tình mà thành toàn.”

“Ta sẽ không cho người chết!” Mạn Tâm lại kéo cô lên.

“Công chúa!” Thân thể Song Nhi nhện không được khẽ run rẩy, không inh chết thì phải làm mình sống không bằng chết.

“Người đừng sợ hãi, ta cũng sẽ không đối với người như vậy. Hôm nay ta mới biết được bản thân mình trước kia ác độc cỡ nào, mọi người trong vương phủ này hận ta, người là nha hoàn của ta mà cũng muốn hạ độc ta, có thể thấy được trước kia ta nhất định làm ra những chuyện khiến người không thể tha thứ được, cho nên ta không trách người, bây giờ ta cũng cho người lựa chọn, nếu người còn muốn bỏ đi, ta đây sẽ thả người đi, nếu người nguyện ý ở lại, ta coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra.” Mạn Tâm nhìn nàng, nói một cách vô cùng thành khẩn.

Song Nhi nhìn nàng một hồi lâu, mới không xác định mà hỏi: “Công chúa, người thật sự buông tha nô tì, để nô tì đi sao?”

“Đúng vậy, người không cần hoài nghi ta, người biết từ sau hôm tỉnh dậy, ta đã mất trí nhớ, sự tình trước kia ta hoàn toàn không nhớ rõ, cũng không biết bản thân mình là dạng người gì? Nếu trước kia thật sự ác độc như vậy, giờ đây coi như ta sám hối bù lại.” Mạn Tâm nhìn thấy vẻ nghi hoặc trên mặt nàng.

Mất trí nhớ? Lại là bộ dáng này, Mộ Dung Ung ở một bên lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, nàng diễn trò quá y như thật.

Song Nhi cắn môi, nhìn thấy ánh mắt trong suốt của nàng, suy nghĩ rất lâu mới hỏi: “Công chúa, người thật sự mất trí nhớ sao?”

“Hả?” Mạn Tâm ngây ngẩn cả người, hóa ra cô ấy cũng hoài nghi, vậy thì Mộ Dung Ứng cùng Dương Tử Vân sẽ không thể nào tin mình, không muốn giải thích, nàng hỏi lại: “Người cùng ta sớm chiều bên nhau, sống với ta, hơn ai hết người hẳn nên biết ta là thật hay không? Không phải sao?”

“Chuyện này...” Sông Nhi chần chờ một chút, “Từ sau khi công chúa tỉnh lại, từ thái độ, giọng điệu, ánh mắt đến động tác quả thật thay đổi thành một người khác. Nhưng dù vậy, nô tì vẫn thật cẩn thận sợ chủ tử thử nô tì, nhưng hiện tại nô tì tin rồi!”

“Vì sao?” Mạn Tâm nhìn cô, sao cô lại thay đổi nhanh như vậy?

23. Chương 023

Chương 023 — Hạ độc để cứu người

“Vì sao?” Mạn Tâm nhìn cô, cô sao lại thay đổi nhanh như vậy?

“Bởi vì nếu đây đích thực là công chúa trước kia, cho dù không giết nô tì, thì hiện tại nô tì cũng không thể bình an vô sự đứng tại chỗ này, chỉ là nô tì vẫn hạ độc hãm hại công chúa, bây giờ muốn đánh muốn giết đều do công chúa định đoạt, nô tì không hề có một câu oán hận!” Sông Nhi cúi đầu xuống.

“Ta nói ta sẽ không làm vậy với người, người đi đi, ta nghĩ người nhất định không muốn ở lại bên cạnh ta.” Mạn Tâm nói, sau đó lại thay đổi đề tài: “Nhưng, Song Nhi, trước khi người đi, ta chỉ muốn xác định một chút, thật sự là người hạ độc sao? Hay người bị người khác sai khiến, người chỉ cần gạt đầu hoặc lắc đầu là được, ta sẽ không hỏi ép người nữa!”

“Công chúa, là nô tì hạ độc, nhưng đó là vì nô tì muốn cứu người, độc này sẽ không làm công chúa chết, nếu không công chúa sao có thể dễ dàng giải độc liền như vậy.” Song Nhi rút cục nhận không được mà khóc nói.

“Cứu ta?” Mạn Tâm trong nháy mắt không có phản ứng.

Ánh mắt sắc bén của Mộ Dung Ứng bắn ra hào quang, hẳn muốn nghe cô giải thích như thế nào?

Còn dùng cách hạ độc để cứu người sao? Muốn lấy độc trị độc sao? Nhưng nàng căn bản không hề trúng độc? Dương Tử Vân xét thấy lý do này của Song Nhi nói thế nào cũng không thông.

“Nô tì vì tình thế cấp bách không có cách nào, trong lúc nô tì vô ý nghe được những người khác bàn tán công chúa trong địa lao chịu hết mọi tra tấn, sau đó lại nhìn thấy thái y nói cả người công chúa đều bị tổn thương, nô tì nóng ruột, nếu công chúa chết đi, Hạ quốc liền truy cứu nô tì không bảo vệ an toàn cho chủ tử, có thể còn liên lụy tai họa cho người nhà của nô tì, nô tì cầu xin thế nào, Vương gia cũng không chịu tha công chúa, nhưng nô tì biết Vương gia còn e ngại thân phận của công chúa, cho nên chỉ có thể ‘hiểm trung cầu thắng’(chiến thắng trong nguy hiểm), bằng cách hạ độc, nếu công chúa trúng độc, Vương gia nhất định sẽ tha công chúa ra ngoài...” Sông Nhi đứng một bên vừa khóc vừa nói.

“Hóa ra người đã khổ tâm phen này.” Trong đôi mắt đẹp của Mạn Tâm hàm chứa nước mắt cảm động, rồi lại nghi ngờ hỏi: “Vậy sao vừa rồi người không nói? Vì sao thừa nhận do mình hạ độc, người nói ra không phải là không có gì nữa sao?”

Mộ Dung Ứng cùng Dương Tử Vân cũng nhìn cô, muốn nghe lời giải thích của cô.

“Đó là vì nô tì đã sớm không muốn sống.” Nước mắt của Song Nhi không ngừng rơi xuống, ủy khuất vô cùng, nghẹn ngào nói: “Tuy rằng công chúa đối với nô tì không ác độc như đối với những người khác, không đánh cũng không mắng, nhưng người lại không lúc nào không giày vò nô tì, cố ý hắt hủi ăn xuống đất, bắt nô tì giống như chó phải liếm sạch sẽ, nửa đêm không cho nô tì ngủ, bắt nô tì đội chén đĩa trên đầu không cho nhúc nhích, đứng động một chút, lại dùng người nhà của nô tì ra huy hiếp nô tì, đáng hận nhất chính là chuyện lần kia!” Cô có phần nói không được.

Mạn Tâm lão đảo, ngồi lại trên giường, Trữ An công chúa này quả thật là biến thái, có thể tra tấn người bên cạnh mình như vậy.

“Nàng còn làm gì với người nữa?” Mộ Dung Ứng cố nén tức giận hỏi.

“Chuyện kia, công chúa sai người...làm nhục nô tì.” Song Nhi thốt ra đầy đau khổ.

“Cái gì?” Mạn Tâm suýt nữa té xỉu, đôi mắt âm trầm sắc bén như dao hai lưỡi bắn về phía nàng, nhưng nàng hoàn toàn nghĩ không ra, tại sao Trữ An công chúa lại vô nhân tính như vậy?

“Nữ nhân ác độc như ngươi vậy, thật sự chết cũng chẳng có gì đáng tiếc.” Mộ Dung Ứng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cho nên đệ mới nói, nữ nhân này nên chết đi từ sớm!” Dương Tử Vân cũng xúc động rút kiếm.

“Nô tì không còn mặt mũi nào sống tiếp. Nhưng công chúa lại dùng người nhà ở Hạ quốc xa xôi ra uy hiếp nô tì, nô tì chỉ đành nhẫn nhục sống tạm bợ, thời điểm hạ độc, nô tì đã hạ quyết tâm ôm lấy cái chết. Cho nên Vương gia vừa tiến vào, nô tì liền không chút do dự thừa nhận, thậm chí việc chết nhanh cũng là cách giải thoát đối với nô tì.” Song Nhi quỳ ở đấy, cuối cùng cũng nói ra hết những uất ức trong lòng.

24. Chương 024

Chương 024 — Cho ta cơ hội

Mạn Tâm nhìn thấy Song Nhi chịu hết mọi lăng nhục, môi vô lực mấp máy, nhưng không biết nên nói cái gì để an ủi cô?

Mộ Dung Ứng thấy Song Nhi khóc lóc kể lể đầy thương hại, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc, giọng điệu uy nghiêm hỏi: “Mới vừa rồi ngươi nói, công chúa lợi dụng người nhà của ngươi để uy hiếp ngươi, sau đó ngươi cũng đã thừa nhận độc là do mình hạ, vậy giờ ngươi không sợ liên lụy người nhà sao?”

“Đó là vì nô tì đánh cược, sau khi công chúa tỉnh lại, nô tì đã liên tục thăm dò, tuy rằng không dám xác định chắc chắn công chúa thực sự có bị mất trí nhớ hay không, nhưng nhìn nhất cử nhất động của công chúa quả thật không giống trước kia, nếu công chúa bị mất trí nhớ thì cũng sẽ không nhớ được người nhà của nô tì, huống chi công chúa không xảy ra chuyện, nô tì lấy cái chết để tạ tội, công chúa cũng có thể sẽ không truy cứu, lại nói, cho dù nô tì không thừa nhận, tùy tiện bịa ra một lý do, Vương gia nhất định sẽ nhìn thấu, nô tì cần gì làm điều thừa thãi, nô tì vốn là muốn chết.” Song Nhi hồi đáp.

Mộ Dung Ứng nhìn chằm chằm vào mặt cô rất lâu, cũng chưa nhìn ra sơ hở gì trong lời nói của cô, tuy rằng không ăn khớp với nhau nhưng quả thật chuyện vốn có thể là vậy, nếu sau lưng của cô ta thật sự có người giựt dây sai khiến, lần này không thành công, thì nhất định sẽ có lần sau, nghĩ vậy nên hắn phân phó: “Song Nhi, lần này bốn vương niệm tình chuyện của ngươi nên tha cho ngươi một mạng, có điều, bốn vương muốn ngươi tiếp tục lưu lại bên người công chúa, hầu hạ nàng, dù sao ngươi cũng là người quen thuộc nhất của nàng.”

Nói đúng ra là hắn sợ để người khác đến hầu hạ, thì nàng sẽ chết nhanh hơn, tháng sau Hạ quốc thái tử muốn đến đây, cho nên hắn không thể để nàng chết được.

“Cám ơn Vương gia đã không giết nô tì, vậy nô tì tuân mệnh.” Song Nhi đáp, dù cho Vương gia không nói, cô cũng sẽ không bỏ đi, bởi vì cô không có chỗ mà quay về Hạ quốc, chỉ sợ người nhà sẽ hốt hoảng lo sợ.

“Vậy ngươi lui xuống trước, đi lấy chén thuốc đem đến cho Vương phi.” Hắn lại dặn dò.

“Dạ, Vương gia.” Song Nhi đứng dậy, lau lệ nơi khóe mắt, rời khỏi phòng.

“Đại ca, ta đây cũng lui ra trước.” Dương Tử Vân nói xong cũng rời khỏi cửa phòng, tuy rằng chuyện Song Nhi có thể vốn là vậy nhưng hắn không thể xem nhẹ, cần phải người canh giữ nàng.

Mạn Tâm ngồi ở chỗ kia, vươn tay cầm lấy rèm bên giường, hai ngày qua đã xảy ra nhiều chuyện, sự ngoan độc của Trữ An đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của nàng, quả thật đã làm cho người khác giận sôi người, một nữ nhân có dung mạo xinh đẹp như vậy sao lại có tâm địa rắn rết như thế? Thương tổn nhiều người vô tội như vậy. Nàng ta nhẫn tâm như thế sao?

Mộ Dung Ứng nhìn chằm chằm vẻ mặt bi thống của nàng, ánh mắt hiện lên một tia nghi hoặc khó hiểu, nàng thật sự mất trí nhớ? Nếu là trước đây, nàng tuyệt đối không tỏ ra vẻ mặt như thế?

Mạn Tâm chậm rãi thu hồi ánh mắt, liền thấy hắc đang nhìn chằm chằm mình, nàng từ từ đứng dậy đến trước mặt mắt, “Hiện tại ta rất cuộc đã biết tại sao ngươi không thích ta? Tại sao lại hận ta? Nhưng nếu ta nói với ngươi, từ nay về sau ta sẽ thay đổi, ngươi có tin không? Sẽ cho ta cơ hội, để chúng ta bắt đầu lại một lần nữa chứ?” Mặc dù biết việc hắc yêu thương mình quá đổi xa vời, nhưng nàng không thể từ bỏ.

“Ngươi nói xem bốn vương có tin không?” Mộ Dung Ứng hỏi lại nàng, những hành động trước kia của nàng khiến người ta làm sao tin được, cứ coi như nàng thật sự mất trí nhớ đi, nếu nàng đột nhiên hồi phục lại trí nhớ thì sao? Chẳng phải lại giống như trước đây!

“Ta biết, bây giờ ngươi không tin, nhưng ngươi chỉ cần chịu cho ta cơ hội, ta sẽ chứng minh cho ngươi xem, ta không hề giống trước kia.” Mạn Tâm nhìn hắc nói, bởi vì nàng căn bản không phải là Trữ An.

“Vậy chờ ngươi thay đổi rồi mới cùng bốn vương nói chuyện.” Mộ Dung Ứng phát tay áo rời đi, coi như nàng thay đổi giữa bọn họ cũng sẽ chẳng thay đổi gì cả.

Mạn Tâm lại nhìn hắc bóng dáng hắc, nhủ thầm, một ngày nào đó ngươi sẽ thương yêu ta...

25. Chương 025

Chương 025 — Dụng tâm đền bù

“Là bạc thật đây mà!” Một nha hoàn cầm trong tay nén bạc, kêu lên đầy vui sướng.

“Đúng đó, đúng đó, tôi cũng có, tôi rất cực cũng có tiền ẹ đi xem bệnh rồi!” Một nha hoàn cũng cầm bạc trong tay.

“Chúng ta cũng có, toàn bộ người trong vương phủ đều có!” Hai hạ nhân đi tới, trong tay cũng cầm bạc, vẻ mặt vui mừng.

Mộ Dung Ứng mới vừa trở lại vương phủ, liền nghe cuộc trò chuyện như thế, uy nghiêm đi qua hỏi: “Sao lại thế này? Ai cho các người bạc?”

Mấy hạ nhân nghe được thanh âm, hoảng sợ lập tức quỳ xuống đất quay về phía Vương gia hành lễ, “Là Vương phi phân phát cho chúng nô tì.”

“Vương phi?” Trong mắt Mộ Dung Ứng hiện lên một tia nghi hoặc.

“Dạ phải, hôm nay Vương phi đột nhiên sai Song Nhi phân phát cho hạ nhân trong vương phủ, mỗi người một thỏi bạc, nói là ban tặng.” Hạ nhân quỳ gối chỗ kia hồi đáp.

“Bốn vương biết rồi, các người lui xuống đi.” Mộ Dung Ứng phân phó, hắc muốn đến xem nàng rất cuộc lại giả trò gì nữa? Hay là muốn mua chuộc lòng người?

“Dạ, Vương gia.” Hạ nhân nhanh chóng rút lui.

Mạn Tâm ngồi trước gương đồng, nhìn vào khuôn mặt bị đánh sưng vài ngày trước bây giờ đã muốn lành, không khác lắm, ngón tay bị bẻ gãy cũng chẳng còn đau đớn, trải qua ngày kinh khủng ấy đến nay, ngẫm lại vẫn còn sợ, ngày đó nàng đều ném trải qua hết một loạt những đau khổ cùng tra tấn, chẳng qua nàng là người chịu thay, có lẽ đây chính là kiếp nạn của nàng.

“Công chúa, nô tì theo lời phân phó của người, đã đem bạc phát cho các nàng.” Song Nhi đi tới nói.

“Vậy người vất vả rồi, mau đi nghỉ ngơi chút đi.” Mạn Tâm nói, kể từ khi biết những chuyện mà Song Nhi trải qua, nàng đặc biệt yêu thương cô, cũng coi như là Trữ An công chúa bồi thường cô đi.

“Công chúa, nô tì không...” Song Nhi vừa định nói không sao, liền nhìn thấy Mộ Dung Ứng đã đứng trước cửa, vội hành lễ, “Nô tì tham kiến Vương gia.” Sau đó biết điều lui xuống.

Mạn Tâm đứng dậy, nhìn thấy hần, hần tới làm gì? Đến thăm hỏi mình sao? Đường như không thể nào.

“Tại sao cho hạ nhân nha hoàn bạc, chẳng lẽ người muốn bồi thường sao?” Mộ Dung Ứng nhìn nàng hỏi, vài ngày không thấy, thương thế của nàng đã lành lại, không khác biệt lắm.

Hóa ra là hần hỏi chuyện này, Mạn Tâm lắc đầu, “Không phải, có một số thương tổn sâu đậm rồi thì không cách nào bồi thường được, ta làm vậy chẳng qua là hy vọng có thể làm chút gì đó cho họ, nhưng ta không biết họ cần gì nhất, nhưng ta nghĩ thứ họ thiếu nhất hẳn là bạc, mà thứ ta nhiều nhất chính là bạc, cho nên, sao lại không làm.” Nói xong, nàng ngẩng đầu lên trao cho hần nụ cười mỉm.

Nụ cười tươi xinh làm sao, đôi mắt này trông thật đẹp, Mộ Dung Ứng chỉ biết nàng rất đẹp nhưng không biết nàng cười lại xinh đẹp động lòng người như vậy, vào Vương phủ đã hơn một năm, cũng chưa từng thấy nàng cười qua, chẳng lẽ nàng thật sự bị mất trí nhớ, không được, coi như mất trí nhớ thì giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời! Hần không thể bị vẻ ngoài của nàng mê hoặc, đè nén trái tim hơi mê loạn, lạnh lùng hỏi: “Người nghĩ vậy thiệt sao?”

“Aizz.” Mạn Tâm cố ý khê thờ dài, ánh mắt ưu thương nhìn hần, “Ta biết bất luận ta có nói như thế nào, người cũng sẽ không tin, nhưng ta đây tận tâm làm điều đó, ta không hy vọng xa vời là lần này người có thể tin ta, nhưng sẽ có một ngày nào đó người sẽ tin, ta không phải là ta trước kia.”

“Người cảm thấy sẽ có một ngày như vậy sao? Có lẽ người sẽ sớm lộ ra bộ mặt thật hoặc sớm phục hồi lại trí nhớ rất nhanh!” Mộ Dung Ứng lạnh lùng nói, cứ coi như nàng có thể thay đổi, nhưng tất cả những chuyện xảy ra trước kia đều không thể thay đổi.

26. Chương 026

Chương 026 — Làm người thay đổi

Nhìn hần hạ thấp mình như thế, cá tính không thua của Mạn Tâm lại bị kích động, càng gian nan thì lại càng có tính khiêu chiến.

Từ giờ trở đi, nàng cần phải từng chút hấp dẫn trái tim hă.

Nhìn hần nói: “Chỉ cần người chịu cho ta cơ hội, ta nhất định có thể thay đổi, người có nghe qua một chữ không?”

“Chữ? Chữ gì?” Mộ Dung Ứng nghi hoặc nhìn nàng.

“Yêu, yêu!” Khóe môi của Mạn Tâm nhếch lên hiện lên một nụ cười tươi thản nhiên, “Ta không biết mình trước kia vì sao không thương người? Nhưng từ khi ta mở cửa thư phòng nhìn thấy người đầu tiên, không ngờ lại tìm lòng không đậu, không thể tưởng tượng nổi đã yêu người, ta sẽ vì người mà thay đổi.” Câu nói sau cùng kiên định đến khác thường, nàng thật bội phục mình có tài năng đóng kịch thiên phú.

“Yêu?” Mộ Dung Ứng chẳng hề có một tia cảm động, hừ lạnh, “Người cho là bản vương tin sao? Nói không chừng đây lại là âm mưu nào đó của người?” Một nữ nhân có thể dễ dàng thốt ra lời yêu, vừa nhìn cũng biết là giả.

“Người nhất định... một ngày nào đó người nhất định tin thôi.” Mạn Tâm quan sát hần, hần thật sự kiệt xuất, nếu không phải mình sớm có Vân, có lẽ đã phóng lao sẽ theo lao luôn.

“Người đừng quá tự tin. Nếu người biết được trước kia đã làm những gì? Người sẽ không nói như vậy.” Mộ Dung Ứng mỗi lần nghĩ đến chuyện kia, liền siết chặt nắm tay, tia nhìn lộ ra vẻ hung ác.

Mạn Tâm thấy tia nhìn của hắn đột nhiên trở nên lạnh lùng, trong lòng dâng lên một mối nghi hoặc, chẳng lẽ mình đã làm gì sao? Nhị ca? Đầu óc bỗng dưng hiện lên người này, Dương Tử Vân có nói qua, bởi vì mình đã làm hắn hiểu lầm nhị ca, còn đuổi nhị ca ra khỏi vương phủ? Vậy rốt cuộc nàng đã làm cái gì?

“Ta mặc kệ trước kia đã làm gì? Từ nay về sau ta sẽ thay đổi cho người xem.” Nàng chớp mắt nhìn hắn một cái, những chuyện trước kia, nàng không muốn suy nghĩ tới, với lại cũng không liên quan gì tới nàng, bây giờ nàng chỉ muốn làm hắn nhanh chóng yêu mình.

Mộ Dung Ứng nhìn chằm chằm nàng, nhớ tới cảnh Nhị đệ Tiêu Lăng bị mình đuổi đi kia, hắn không thể tha thứ chính mình, càng không thể tha thứ cho nàng, nhưng nắm tay đang siết chặt lại từ từ buông ra, khóe môi bất ngờ gợi lên một nụ cười tươi thật đẹp, “Vậy bổn vương chờ xem người thay đổi.” Thọ yến của phụ hoàng sắp tới, người Hạ quốc cũng đến, nếu họ nhìn thấy mình và nàng ở chung hòa thuận với nhau, thì đối với mình đối với Thiên triều quốc chỉ có lợi chứ không có hại, sao hắn không vui vẻ mà làm chứ!

“Úi.” Thay đổi nhanh vậy sao? Mạn Tâm ngỡ ngác một chút, chỉ là nét tươi cười của hắn sao lại đậm mùi âm mưu thế này, nhưng mặc kệ hắn nghĩ gì, hắn từ từ chịu chấp nhận mình như thế là được rồi, mục đích của nàng cũng đã đạt được.

“Người nhất định sẽ tin tưởng ta.” Nàng nói xong, bất ngờ đi qua, vừa định hôn phớt lên môi hắn, chợt nghe tiếng Dương Tử Vân la lên ở cửa.

“Người làm gì? Không được thương tổn đại ca của ta.” Thanh kiếm lạnh như băng liền chắn ngang giữa họ.

Mạn Tâm bị dọa lui về sau vài bước, tức giận trừng mắt nhìn hắn, “Người có cần cứ mỗi lần tới chơi đều phải cầm kiếm hay không? Ai nói ta muốn thương tổn đại ca của người, người ta chẳng qua muốn hôn phớt hắn thôi.”

Hôn hắn? Mộ Dung Ứng hí mắt lại, nếu không phải Tử Vân mới vừa rồi xuất kiếm thì hắn cũng sẽ ột chưởng.

“Nghĩ sao lại muốn dùng khuôn mặt đẹp đến câu dẫn đại ca ta? Người lại rắp tâm gì đây?” Dương Tử Vân lãnh trào (lạnh lùng+ trào phúng) nói.

“Người làm ơn nói chuyện dễ nghe một chút đi, cái gì mà câu dẫn, hắn là phu quân của ta, hôn hắn là thiên kinh địa nghĩa nha.” Mạn Tâm tức giận lườm hắn một cái, xem ra nếu mình muốn tiếp cận Vương gia, việc đầu tiên chính là đuổi tên Dương Tử Vân này đi.

27. Chương 027

Chương 027 — Kinh thành kỳ án

Dương Tử Vân thấy nàng nói mà mặt không đỏ, hơi thở không gấp, nên cẩn thận nói: “Vô sỉ, không biết xấu hổ, những lời này mà nữ nhân như ngươi cũng nói ra được sao?”

“Nữ nhân thì làm sao, nam nhân các người làm được, tại sao ta không nói được.” Mạn Tâm tức giận quay lại trừng mắt nhìn hắn, lời đáp lại trở nên kịch liệt, “Các người chẳng những tam thê tứ thiếp, trái ôm phải ấp, gặp người nào yêu người đó, có mới nới cũ, lại còn đến thanh lâu, trắng trợn tán tỉnh yêu đương, nói vậy là chưa đủ, nói không chừng vẫn còn đang đú với ít nhiều nha hoàn tiểu thư đấy chứ, người nói người cao quý ở chỗ nào?”

“Người...Ta...” Dương Tử Vân bị nàng làm nghẹn một phen, không biết phải trả lời câu hỏi thế nào.

Mộ Dung Ứng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tức giận đến đỏ bừng, ngực thì phập phồng, không hiểu vì sao nàng đột nhiên kích động như vậy?

“Ta cái gì? Nói không nên lời phải không? Vậy người tốt nhất câm miệng đi.” Mạn Tâm thấy hấn thốt không nên lời, trên mặt có hơi khoái chí, nàng vẫn chưa quên ngón tay của mình là bị hấn bẻ gãy, bị tra tấn nhiều như vậy cũng là do hấn sai khiến.

“Ai nói ta...” Dương Tử Vân vừa muốn nói chuyện, đã bị hấn ngăn lại.

“Được rồi, Tử Vân, đệ đến đây tìm ta có phải là có chuyện gì hay không?” Mộ Dung Ứng ngắt lời hỏi hấn, không muốn để bọn họ cứ tranh chấp vô nghĩa nữa.

Dương Tử Vân không cam lòng, liếc nhìn nàng một cái, “Đại ca, chúng ta trở về thư phòng rồi nói.”

“Không có gì là không thể nói được, thần thần bí bí nhất định không phải là chuyện tốt?” Mạn Tâm thuận miệng nói.

“Nữ nhân này, có phải người muốn chết không?” Dương Tử Vân tức giận quay đầu, vừa định phát hỏa, hai mắt lại đột nhiên phát sáng, trong mắt chứa đựng vẻ suy tính sâu xa, “Được, ta ở đây nói, bởi vì người tất nhiên cũng cần biết.”

“Tử Vân, rốt cuộc là chuyện gì?” Sắc mặt của Mộ Dung Ứng nghiêm trọng, chuyện gì mà lại liên quan tới nàng?

“Đại ca, là như vậy, gần đây Hình bộ nhận được rất nhiều báo án nói trong thời gian gần một tháng, có rất nhiều nữ tử đột nhiên bị mất tích, điều tra đã lâu đều không có tung tích, người sống cũng không gặp, người chết lại không thấy xác, mà mấy ngày nay vẫn như trước, mỗi ngày đều có người đến báo án.” Sắc mặt của Dương Tử Vân tỏ ra nghiêm trọng, nói.

Mất tích? Mạn Tâm chớp mắt, suy nghĩ một chút, chẳng lẽ là lừa gạt buôn bán?

“Có chuyện như vậy sao? Những nữ tử mất tích ấy là những người nào? Có điểm tương đồng nào không?” Mộ Dung Ứng nhíu mày, hỏi lại.

“Đệ đã xem kỹ qua những đương án (hồ sơ) của mấy nữ tử mất tích này, trong số họ, nữ tử thanh lâu cũng có, dân nữ làng hoàng cũng có, còn có tiểu thư của phú gia, nha hoàn, thân phận không giống nhau nhưng đệ điều tra phát hiện điểm giống nhau ở các nàng chính là xinh đẹp như hoa, còn nữa, nữ tử thanh lâu đều bán nghệ chứ không bán thân, cho nên đệ nghĩ các nàng còn có một điểm chung, đều là xử nữ.” Dương Tử Vân khẳng định.

“Bị người bắt đi sao?” Mộ Dung Ứng cũng nghĩ đến điểm này.

“Không phải, bọn lừa gạt buôn bán người, nhiều lắm là xuống tay ở trên đường cái, nhưng các nàng đều ở trong phòng ngủ, sau khi phát hiện bị mất tích cửa phòng đều hoàn hảo vô khuyết, lại nói, từ sau khi có người báo án, thị vệ đã tăng cường điều tra kiểm soát, thế nhưng vẫn có rất nhiều nữ tử như vậy tựa như biến mất như không khí, không có tung tích.” Dương Tử Vân lắc đầu phủ nhận, sau đó đưa ra nghi vấn.

“Có thể không để lại một chút dấu vết như vậy, xem ra đối phương không phải là người bình thường, không có khả năng là việc cướp người đơn thuần.” Mộ Dung Ứng gật đầu.

“Đúng, cho nên đệ nghĩ ra một cách, đến đây thương lượng với đại ca một chút.” Dương Tử Vân nói.

“Dẫn xà xuất động (Dụ rắn ra khỏi hang).” Mộ Dung Ứng lập tức đoán được.

“Đại ca, để cho người ta có cơ hội biểu hiện một chút chuyên môn không được sao? Người ta suy nghĩ mấy ngày mới ra cách, còn huynh rõ ràng nghĩ một chút là biết liền.” Dương Tử Vân giả bộ bất mãn, nói.

“Được rồi, đừng lâu bầu nữa, nói kết hoạch của đệ xem.” Mộ Dung Ứng theo bản năng liếc nhìn Mạn Tâm một cái, chẳng lẽ Tử Vân muốn...

Nàng lập tức có loại dự cảm xấu, biện pháp của hấn sẽ không phải là nhắm vào nàng chứ? Hay là muốn nàng làm chuyện gì?

28. Chương 028

Chương 028 — Nguyên làm mỗi dụ

“Khà khà.” Dương Tử Vân đi quanh nàng một vòng, cười vô cùng âm trầm.

“Người muốn làm gì? Biện pháp của người đừng có nhằm vào ta!” Mạn Tâm nói ngay, không cần nghĩ cũng biết hẳn tuyệt đối chẳng có chuyện gì tốt lành.

Dương Tử Vân nhìn nàng một cái, xoay người nói với Mộ Dung Ứng đứng kế bên: “Đại ca, sau khi đệ thương lượng với Hình bộ Lý đại nhân quả thực có nghĩ đến biện pháp dẫn xà xuất động này, nhưng có điều việc tìm mỗi nhữ rất khó, không ai chịu hợp tác, cho nên đệ mới đến thương lượng với huynh, chỉ là hiện tại người này, tuy x nhưng lại gần ngay trước mắt, phải xem huynh có chịu hay không?” Nói xong, tia nhìn chuyển tới Mạn Tâm ở bên cạnh.

Thật ra hẳn có ý định khác, chính xác là muốn mượn dao giết người, giải quyết được chuyện đồng thời giải quyết luôn nàng.

Lúc này Mạn Tâm mới hiểu được, hóa ra là hẳn muốn mình dẫn thân vào nguy hiểm, vừa rồi hẳn đã nói qua, đối phương không phải là người bình thường, đến vô tung đi vô ảnh, vậy chuyện nàng phải chết hẳn là không cần nghĩ ngợi. Tâm địa đúng là độc ác thật, không biết Vương gia có đồng ý không? Nàng thờ ơ lạnh nhạt trong việc đưa ra quyết định.

“Không được!” Mộ Dung Ứng biết tâm tư của hẳn, nên lập tức bác bỏ, “Việc ấy quá nguy hiểm, nếu chẳng may xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô ta có thể sẽ gặp nguy hiểm.” Bây giờ đại thọ của phụ hoàng đã gần kề, người của Hạ quốc cũng tới, nếu lúc này công chúa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hẳn có nói gì cũng không thoát được trách nhiệm, chỉ tổ làm người ta hoài nghi thôi.

“Đại ca, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu, đệ sẽ bảo vệ nghiêm mật nhất, nếu huynh lo lắng cũng có thể cho người đến bảo vệ cô ta, huynh không tin đệ, cũng không tin mình luôn sao? Đệ cam đoan cô ta sẽ không sao.” Dương Tử Vân nói, thật ra hẳn biết đại ca đang lo lắng chuyện gì, coi như không để nàng chết thì mượn cơ hội này giáo huấn nàng một chút cũng tốt.

“Không được, đệ tìm cô khác đi hoặc suy nghĩ cách khác.” Mộ Dung Ứng vẫn cự tuyệt, không thể để nàng xảy ra một chút bất trắc gì, sinh tử của nàng bây giờ rất quan trọng.

Mạn Tâm mở to hai mắt nhìn hẳn, không phải hẳn rất hận mình sao? Vì sao không nhân cơ hội này diệt trừ mình? Hay là hẳn bận tâm đến thân phận của mình hoặc là hẳn thực sự chỉ không muốn để mình mạo hiểm? Nhưng khả năng này rất nhỏ, mặc kệ là nguyên nhân gì, có những lời này của hẳn, nàng liền nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, cũng bởi vì nàng nhất định phải làm một việc để khiến hẳn thay đổi cách nhìn của hẳn về mình, tù binh của hẳn nghĩ thầm như vậy, đột nhiên lên tiếng nói: “Ta nguyện ý.”

“Cái gì? Người nguyện ý?” Hai người bọn họ đồng thời quay đầu lại nhìn nàng.

“Người vừa rồi còn không cho ta nhằm vào người? Tại sao lại đột nhiên chịu làm?” Dương Tử Vân tỏ vẻ hoài nghi với nàng.

“Người nói ta đương nhiên không muốn, ta không có nghĩa vụ giúp người, ta đồng ý là bởi vì Vương gia.” Mạn Tâm nhìn Mộ Dung Ứng.

Vì hẳn? Mắt của hẳn nhàu lại một chút, “Người có ý gì?”

“Không có ý gì cả! Bởi vì ta yêu người, người là hoàng tử, việc xoa dịu bảo vệ lê dân bá tánh là trách nhiệm của người, cho nên ta nguyện ý chia sẻ với người.” Ánh mắt Mạn Tâm nhìn vào hẳn, nàng nói thật chân thành, thật làm rung động lòng người.

“Chẳng lẽ người không biết như vậy rất nguy hiểm sao? Nếu có chút sai lầm nào, nói không chừng người sẽ một đi không trở lại?” Mộ Dung Ứng nhìn chằm chằm nàng mà nhắc nhở, nàng không sợ chết sao? Nàng có để ý, có biết chuyện này không?

“Ta biết, cứ coi như có thể làm một chuyện để đền bù cho người, cho dù chết ta cũng không tiếc, hãy để ta đi!” Mạn Tâm khẩn cầu một lần.

“Không được.” Mộ Dung Ưng vẫn kiên quyết lắc đầu.

“Đại ca, công chúa đã đồng ý, nếu huynh còn chưa yên tâm vậy thì cứ âm thầm bảo vệ cô ta, vả lại” Dương Tử Vân ở một bên nói, đây là chính cô ta nguyện ý, đại ca còn do dự cái gì chứ?

Mộ Dung Ưng nhìn nàng một lần rồi hỏi: “Người nguyện ý thật sao?” Kỳ thật hắn cũng biết chuyện này nhất định phải giải quyết trước ngày đại thọ của phụ hoàng, nếu không, sợ đến lúc đó xảy ra chuyện gì không tưởng tượng nổi?

“Ừ, ta nguyện ý.” Mạn Tâm dùng sức gật đầu, chỉ vì muốn đạt được mục đích chỉ có nước dấn thân vào nguy hiểm. Nói không chừng nếu bị chết, ông trời thấy nàng hy sinh vì người khác sẽ bù đắp lại, để nàng quay trở lại hiện đại.

“Được, nhưng người yên tâm. Bốn vương sẽ bảo vệ người!” Trầm tư rất lâu, hắn mới thận trọng gật đầu đồng ý.

“Ta yên tâm, ta biết người sẽ bảo vệ ta mà!” Mạn Tâm nhân cơ hội nhắc đầu tựa vào lồng ngực của hắn.

Mộ Dung Ưng hơi cứng người lại một chút, không quen khi nàng tới gần, mất tự nhiên nên đẩy nàng ra, “Người nghỉ ngơi trước đi, ta đi thương lượng với Tử Vân một chút xem bây giờ cụ thể nên làm gì?”

Nhìn hắn đi tới cửa, Dương Tử Vân mới hạ giọng nói: “Người đừng tự mình đa tình, đại ca của ta sẽ không thích loại nữ nhân như người đâu, từ nay về sau người cũng đừng giở thủ đoạn câu dẫn huynh ấy.”

“Buồn cười thật, nếu người biết hắn sẽ không thích ta, người cần gì phải cảnh cáo ta, không phải giấu đầu lòi đuôi sao?” Mạn Tâm hừ lạnh nói.

“Người...” Dương Tử Vân định nói thêm gì nữa, chợt nghe Mộ Dung Ưng ở ngoài cửa hô: “Tử Vân, sao còn chưa đi?”

“Đến đây.” Hắn đáp lời, hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái, mới xoay người rời đi.

29. Chương 029

Chương 029 — Tham tuyển Thánh nữ

Mạn Tâm ngồi trước gương đồng, đang suy nghĩ xem sẽ biểu diễn tiết mục gì trong cuộc thi tuyển Thánh Nữ vào ba ngày sau?

Mộ Dung Ưng nói cho nàng biết Thiên triều quốc có một tòa điện Thánh nữ, cứ mỗi ba năm đều tuyển cử một nữ tử mới có sắc lẫn tài năng đến đảm đương danh Thánh nữ, sau khi tắm rửa trai giới xong, Thánh nữ ở trong điện dẫn dắt mọi người làm lễ phủ hộ Thiên triều quốc, cầu cho vận mệnh quốc gia hưng thịnh.

Hắn muốn để nàng trong hội Thánh nữ bỗng nhiên nổi tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người, nhưng cứ xem như chưa đề cập tới chuyện nàng diễn tiết mục gì đi, dựa vào dung mạo xinh đẹp như vậy, nàng tin sẽ đủ để cho người ta trầm trồ thán phục, nhìn qua khó quên.

Nghe nói mỗi một lần thi tuyển Thánh nữ, đều có rất nhiều người đến tham tuyển, bởi vì Thánh nữ trúng tuyển chẳng khác nào nổi danh khắp nơi, không phải vào cung trở thành phi tử thì cũng được gả cho quan lại quyền quý. Tục ngữ nói thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân, cho nên nàng nhất định phải cẩn thận, bởi vì nàng cũng muốn dựa vào lúc này để hắn thay đổi hoàn toàn cách nhìn với lúc trước, nếu đã nói dụ dỗ người khác, chỉ bằng dụ dỗ hắn thì tốt hơn hết.

Nhưng phải biểu diễn cái gì mới chấn động nhất? Đàn thời xưa thì nàng không biết gảy, múa nàng cũng không giỏi, nàng sẽ làm gì đó mà cổ đại không có, ca hát thì sao? Hình như không thích hợp lắm, bởi vì nếu lựa chọn tiết mục là cầm kỳ thi họa, nàng tuyệt đối tin lời đại ra một nữ tử cổ đại nào cũng có thể làm giỏi hơn nàng, khiến nàng có chút khó xử.

“Công chúa, người làm sao vậy? Nô tỳ thấy người hôm nay có tâm sự nặng nề, có chuyện khó khăn gì sao?” Song Nhi bưng trà bánh trong tay đi tới, đã gặp nàng ngồi trầm tư ở nơi này, nhin không được lên tiếng hỏi.

“Không có gì? Buồn chán quá lại không có chuyện gì để làm.” Mạn Tâm thuận miệng nói, không hề nói cho nàng biết mình phải tham gia cuộc thi tuyển Thánh Nữ, cũng vì không muốn để nàng biết mình đi làm mỗi dịp.

“Vậy nô tì cùng người đi dạo hoa viên một chút.” Song Nhi nói.

“Được.” Mạn Tâm đứng dậy, đi ra ngoài dạo một chút cũng tốt, nói không chừng sẽ có được linh cảm gì đó.

“Vương phi cát tường. Vương phi cát tường.” Hạ nhân trong phủ gặp nàng vẫn tránh né rất nhanh, dường như sợ nàng sẽ trả thù.

“Chạy nhanh như vậy để làm gì? Đã nói là công chúa không giống như trước kia mà.” Song Nhi vì nàng mà lo lắng chuyện bất công của thiên hạ.

“Không sao.” Nàng chỉ cười cười, một chút cũng không thèm để ý, biết rằng để họ chấp nhận mình, không phải là chuyện một sớm một chiều, nàng chỉ cầu bọn họ không oán hận nàng là tốt rồi.

“Vương phi, người xem mấy đóa hoa này thật xinh đẹp!” Song Nhi sợ nàng không vui, vội chỉ vào những bông hoa tươi đẹp đang hé nở, muốn dời đi sự chú ý của nàng.

“Hoa?” Mạn Tâm nhìn thấy đóa hoa ướm át kiều diễm này, một ý nghĩ chợt xẹt qua trong đầu, nàng biết nàng cần biểu diễn cái gì rồi! Lập tức phân phó: “Song Nhi, người đi tìm một người may vá giỏi nhất, bảo hắn trong vòng ba ngày thiết kế gấp cho ta một bộ y phục màu trắng, tiền công gấp đôi.”

“Công chúa, người muốn may y phục?” Song Nhi kinh ngạc nhìn nàng, sao phải gấp gấp như vậy?

“Ừ, Vương gia nói với ta ba ngày sau dẫn ta tiến cung, ta nghĩ mặc thanh lịch một chút để không phải lộ ra thân phận của mình.” Mạn Tâm cố ý dằn dò, không muốn dựa vào y phục để người ta nhận ra nàng là người của Vương phủ.

“Dạ. Vậy nô tì lập tức đi làm.” Song Nhi đáp ngay.

Mạn Tâm đi lại tùy ý trong hoa viên, đột nhiên từ giữa một mảng hoa tươi, phát hiện ra một gốc cây xương rồng đang nở hoa, gốc cây để trên bàn vi tính của nàng giống hệt gốc cây này, gốc cây kia là do Vân mua cho nàng, khiến nàng lại chợt nhớ về chuyện trước kia.

Đang ngồi trước máy tính để gõ tư liệu, nàng đột nhiên bị người phía sau ôm chặt lấy.

Khóe môi nhếch lên một nụ cười hạnh phúc, nàng xoay người liền ôm cổ người vừa đến, “Vân, anh về rồi.”

“Nhớ em mà, em có nhớ anh không?” Lưu Phong Vân cọ cọ cằm vào cái mũi nhỏ của nàng.

“Nhớ, dĩ nhiên là nhớ mỗi ngày, nhớ mỗi đêm, lúc nào cũng nhớ!” Nàng kiễng đầu ngón chân, dăng lên môi thơm của mình.

“Có phải là đêm dài đằng đẵng, cô đơn lạnh lẽo khó nhin, anh với em cùng vận động!” Lưu Phong Vân khề hôn nàng, ánh mắt mờ ám nói, tay cũng gian xảo sờ soạng hông cô.

“Anh thật hiểu ý em.” Nàng đáp lại hắn ta cũng cùng ánh mắt như thế, lại đột nhiên đẩy hắn ta ra, cười nói: “Nhưng anh đi tắm trước đi.”

Lưu Phong Vân vội nhào tới ôm lấy nàng, “Tắm chung tiết kiệm thời gian hơn.”

“Không cần.”

“Phản đối không có hiệu lực...”

Nhớ lại những kí ức tốt đẹp, trong lòng Mạn Tâm đau xót, hốc mắt nóng lên, nước mắt liền nhin không được mà rơi xuống, ngẩng nhìn ở phía xa xa trên bầu trời, Vân ơi, anh có khỏe không? Anh có nhớ tới em không? Hãy chờ em, em sẽ nhanh chóng trở về thôi.

30. Chương 030

Chương 030 — Quán quýt giữ chặt lấy

Mộ Dung Ứng trở lại Vương phủ, lúc đi qua hoa viên liền thấy nàng một mình đứng nơi đó, nhìn về phương trời xa xăm, vẻ mặt bi thương tựa hồ như mặt trời chiếu xuống thứ gì ấy tỏa ra hào quang.

Nước mắt? Nàng rõ ràng đang khóc, sao nàng lại khóc?

Vào vương phủ đã hơn một năm, xem qua hết nàng gỡ trăm ngàn loại âm mưu, dùng hết mọi loại thủ đoạn, nhưng chưa bao giờ thấy nàng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, càng không bắt gặp nàng khóc, vĩnh viễn là bộ dạng cả vú lấp miệng em, ra tay hiểm độc, nếu không phải vì có dung mạo kia, hẳn gần như hoài nghi nàng không phải là nữ nhân?

Chỉ là bộ dạng đau đớn đáng thương, mềm yếu bất lực này của nàng, nếu không phải mình biết nàng là hạng người gì thì nhất định sẽ bị nàng lừa gạt.

Nhưng hẳn bây giờ không dám khẳng định đây là thủ đoạn của nàng, hay là nàng đã thật sự thay đổi?

Thu hồi tầm mắt, Mạn Tâm liền thấy hẳn đang đứng cách đó không xa nhìn mình chăm chăm, trông hẳn một thân triều phục làm tăng thêm vài phần khí chất uy nghiêm bá đạo của bậc vương giả, lau lệ nơi khóe mắt, đi về phía trước đón hẳn, “Người đã về.”

“Ừm.” Hẳn lãnh đạm gật gật đầu, đột nhiên hỏi: “Tiết mục ba ngày sau của người đã chuẩn bị xong xuôi hết chưa?”

“Chuẩn bị xong hết rồi, đến lúc đó nhất định sẽ cho người một sự ngạc nhiên.” Mạn Tâm vô cùng tự nhiên khoát vào cánh tay hẳn.

Mộ Dung Ứng thấy nàng không bỏ cánh tay mình ra, liền âm thầm rút tay về, “Người yên tâm, bốn vương sẽ không để người xảy ra bất trắc.”

Thấy tay mình bị gạt ra, Mạn Tâm lạnh lùng liếc mắt nhìn hẳn. Gạt cái gì mà gạt, nếu không phải vì trở về, nàng sẽ không cựa cựa như vậy, nhưng nàng hiện tại không thể lôi kéo, mà chỉ có thể chủ động xuất chiêu.

Đi vài bước đến trước mặt hẳn, lấy tay ôm cổ của hẳn, hôn một cái lên mặt hẳn, “Ta nói rồi, ta tin tưởng người.”

Mộ Dung Ứng kinh ngạc nhìn nàng, không phải bởi vì nụ hôn của nàng làm hẳn kinh ngạc mà là môi của nàng thật sự mềm mại, làm cơ thể của hẳn dâng trào một loại xúc động, muốn bắt lấy nàng, hung hăng hôn lên môi.

Mạn Tâm nhìn hẳn ngây ngốc thất thần, nên dùng tay quơ quơ trước mắt hẳn, “Sao vậy? Có phải thấy ta cũng rất đáng yêu không?”

Mộ Dung Ứng phục hồi lại tinh thần, lập tức đi qua một bên, hẳn không thể bị vẻ bề ngoài của nàng mê hoặc, “Bốn vương còn có việc, một mình người từ từ ngắm hoa đi.”

“Một mình ngắm không có hứng thú, không bằng người cùng đi với ta đi.” Mạn Tâm giữ chặt ống tay áo của hẳn, nhìn hẳn.

“Bây giờ bốn vương không có thời gian.” Mộ Dung Ứng rút ống tay áo về, rồi vội vã rời đi.

Kỳ thật trong lòng hẳn có chút rối loạn, nhìn thấy ánh mắt trong suốt chứa đựng chân thành của nàng, hẳn rõ ràng không đành lòng cự tuyệt, nhưng hẳn không thể bị vẻ bề ngoài của nàng lừa gạt, hẳn cũng không tin một người sẽ thay da đổi thịt được ngay lập tức.

Nhìn bóng lưng không chút lưu tình của hẳn, Mạn Tâm lại chẳng hề nhụt chí, hẳn không inh cơ hội, thì nàng có thể tạo ra cơ hội, xoay người đi tới hướng phòng bếp.

“Nô tì tham kiến Vương phi.” Người trong phòng bếp thấy nàng đến, hoảng sợ vội vàng quỳ xuống.

“Không có gì, tất cả các người đứng lên đi, để ta làm mì cho Vương gia ăn, các người giúp ta một chút.” Mạn Tâm nói.

“Vương phi, người muốn làm thì cứ phân phó chúng nô tì làm là được rồi, không cần đích thân làm.” Người trong phòng bếp bị hù lập tức nói, ai biết nàng có phải làm mì thật hay không?

“Không sao. Đích thân làm vậy thì mới lộ ra được thành ý, người chỉ cần chuẩn bị tốt những thứ ta cần là được rồi.” Mạn Tâm cười nói, thật ra có thứ gì mà hần chưa từng ăn qua, quan trọng nhất là tâm ý thôi.

“Vậy nô tì xin nghe lời Vương phi căn dặn.” Hạ nhân thấy nàng nhất mực đích thân làm, cũng không dám nói gì.

“Ừ, bây giờ các người giúp ta chuẩn bị hành phẩm, gừng, còn có tỏi già nhuyển nữa.”

“Một ít thôi...” Mạn Tâm lên tiếng dặn dò.

31. Chương 031

Chương 031 — Tự rước lấy nhục

Bụng trong tay mì sợi vừa mới làm xong, Mạn Tâm ngửi mùi thơm thì rất hài lòng, nhìn số mì còn lại mà nói: “Chỗ mì còn lại các người cứ dùng đi.”

“Nô tì không dám.” Các cô bị dọa, lập tức quỳ xuống.

Mạn Tâm bất đắc dĩ lắc đầu, mình đáng sợ đến vậy sao? Đành phải nói: “Vậy được rồi, các người đem những thứ này đến Mạn Tâm các đi.”

“Dạ, Vương phi.” Lúc này bọn họ mới thở phào.

Trong thư phòng.

“Tử Vân, đệ nhớ kỹ, nếu lỡ ngày một xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, phải lấy an nguy của cô ta làm đầu, lúc đó không được dùng việc công để trả thù cá nhân, biết không?” Mộ Dung Ưng ở bên cạnh dặn dò.

“Đại ca, huynh nói đi nói lại mấy lần rồi, nếu không phải đệ biết rõ nguyên nhân thì dễ sẽ nghĩ là huynh coi trọng cô ta quá mức đấy!” Dương Tử Vân nói, tuy rằng hần quả thật muốn lấy công báo tư thù, nhưng hần cũng tuyệt đối không phải người không biết chừng mực.

“Đừng ba hoa, còn nữa, từ giờ trở đi, đệ phải luôn chú ý đến kinh thành, nếu có người lạ ra vào, nhất định phải thận trọng.” Hần còn nói thêm.

“Yên tâm đi đại ca, đệ cam đoan sẽ không có sơ hở.” Dương Tử Vân vừa dứt lời, chợt nghe thị vệ bên ngoài cửa hô: “Vương gia, Vương phi cầu kiến.”

Cô ta đến đây làm gì? Mộ Dung Ưng hơi nghi hoặc, nhưng cất giọng hô: “Vào đi.”

Mạn Tâm bụng đói ăn thơm ngào ngạt đi vào thư phòng, liền nhìn thấy Dương Tử Vân đã ở bên trong, trực tiếp phớt vờ hần đi đến trước mặt Vương gia, đặt đồ ăn xuống: “Người có đói bụng không? Ta đặc biệt làm cho người đó, nếm thử xem có vừa ăn không?”

“Người đích thân làm?” Mộ Dung Ưng có chút kinh ngạc, nàng là công chúa, sao lại biết làm đồ ăn này nọ.

“Ta đích thân làm đó, ăn nhanh đi!” Mạn Tâm mỉm cười đặt đĩa vào trong tay hần, hy vọng hần có thể thoáng cảm động một chút.

Mộ Dung Ứng cầm đĩa nhìn bao quát cả đĩa thức ăn đầy đủ cả mùi vị lẫn màu sắc phía trước, vừa mới muốn động thủ đã bị Dương Tử Vân ngăn cản, “Đại ca, chờ một chút. Cô ta tốt bụng như vậy sao? Không phải trong đây có thứ gì không nên có đó chứ?”

“Người nói vậy là có ý gì? Cái gì mà thứ gì không nên có?” Mạn Tâm theo dõi hẩn luôn làm mình khó xử.

“Hạ độc, chẳng lẽ cô không có hạ độc sao?” Dương Tử Vân hừ lạnh một tiếng, nói thẳng ra, hẩn hoàn toàn khẳng định trong chuyện này có vấn đề.

Ánh mắt Mộ Dung Ứng cũng khẽ thâm trầm, hành động của nàng quả thực vượt ra ngoài dự kiến của người khác, chẳng lẽ mất trí nhớ cũng có thể tự mình biết làm cái này cái nọ sao?

“Dù có hạ độc, ta cũng không phải cho người ăn, mắc mớ gì tới người?” Mạn Tâm tức giận lườm hẩn một cái, rồi nhìn Mộ Dung Ứng nói: “Ta không có hạ độc, nhưng người có dám ăn không?”

“Có gì mà không dám!” Đôi mắt hẩn nhìn chằm chằm vào mặt nàng, hẩn tin nàng không dám hạ độc mình một cách trắng trợn như vậy, cầm lấy chén vừa định ăn đã bị Dương Tử Vân đoạt lấy.

“Đại ca, huynh còn dám ăn sao! Đừng lấy tính mạng mình ra mạo hiểm, có muốn ăn cũng phải bắt cô ta ăn trước cho chúng ta xem!” Hẩn ta cầm chén, đưa tới trước mặt nàng.

Nhưng Mạn Tâm nhìn thấy Mộ Dung Ứng cũng không ngăn cản, khoe môi chậm rãi nhếch lên một cái, nàng mỉm cười chua xót, “Hóa ra từ trước đến nay người chưa hề tin ta. Được, ta ăn!”

Đoạt lấy đôi đũa trong tay hẩn, nàng ăn sạch chén mì hết sức thô lỗ, rồi quẳng chén và đôi đũa trong tay xuống một cái ‘xoảng’, sau đó đi đến trước mặt hẩn: “Ta nói rồi, ta sẽ vì người mà thay đổi, nhưng người cự tuyệt, thật sự đã không cho ta cơ hội, ta đây có cố sức lấy lòng người cũng chỉ tự rước lấy nhục.”

Nói xong, nàng xoay người lập tức bước ra khỏi thư phòng.

32. Chương 032

Chương 032 — Khác biệt một trời

Dương Tử Vân kinh ngạc nhìn theo bóng dáng rời đi của nàng, “Thực sự không có hạ độc sao? Sao lại thế?”

“Tử Vân, đệ thực sự không phát hiện cô ta hoàn toàn không hề giống trước kia chút nào sao?” Ánh mắt của Mộ Dung Ứng thâm trầm, lên tiếng hỏi. Ánh mắt, động tác, đến tính tình đều thay đổi.

“Không có. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, ai biết cô ta lại muốn giở trò gì chứ!” Dương Tử Vân không cười mà nói, đột nhiên trừng to mắt nhìn hẩn, “Đại ca, huynh không phải là bị cô ta mê hoặc rồi đó chứ! Huynh đừng quên cô ta thâm độc giả dối cỡ nào!”

“Đệ ở đây nói bậy bạ gì đó? Ta dễ dàng bị mê hoặc vậy sao?” Mộ Dung Ứng trừng mắt liếc hẩn một cái, thực chất vốn không phải thế, chẳng qua là hẩn nghi ngờ thôi.

“Vậy thì tốt, đệ lo lắng nhất, dù sao bề ngoài của cô ta cũng là một nữ nhân xinh đẹp động lòng người, nếu không phải biết rõ con người cô ta, chỉ sợ một ánh mắt của cô ta cũng đủ để mê chết trăm ngàn nam nhân. Đại ca cũng là nam nhân, vả lại gần đây cô ta luôn quyến rũ đưa tình với huynh, đệ sợ huynh không cẩn thận, liên tin lời cô ta nói.” Dương Tử Vân lo lắng nói.

“Vậy đệ có tin lời cô ta nói không?” Mộ Dung Ứng không hề tức giận, hỏi ngược lại.

“Đệ đương nhiên không có, cho dù tất cả nam nhân trên thiên hạ đều bị cô ta mê hoặc thì người tỉnh táo duy nhất còn sót lại nhất định là đệ, bởi vì đệ biết cô ta là dạng nữ nhân nào!” Dương Tử Vân nói.

“Vậy đệ còn lo lắng cho ta gì nữa, ta chẳng lẽ không biết cô ta là dạng nữ nhân gì sao?” Mộ Dung Ứng nhìn hẩn nói.

“Đệ sợ chứ sao không? Dù sao cô ta cũng là Vương phi của huynh, quan hệ với huynh không tầm thường, chỉ sợ huynh nhất thời ý loạn tình mê, bản thân không được tỉnh táo, cô ta lại làm ra chuyện gì tổn thương đến huynh!” Dương Tử Vân nói thắm.

“Lo lắng vớ vẩn! Đệ nói ta có vô dụng như thế không?” Mộ Dung Ứng trừng mắt liếc hắt hủ một cái.

“Hắc hắc, đệ đương nhiên biết đại ca kiên định trước sau không đổi, đệ đi trước đây!” Dương Tử Vân cười gượng hai cái, liền xoay người biến mất khỏi thư phòng.

Lúc chạng vạng, trời đột nhiên đổ mưa nhỏ.

Mạn Tâm dựa vào cửa sổ, nhìn ra thời tiết u ám bên ngoài cửa sổ thật giống tâm tình của nàng, khẽ vươn tay ra hứng lấy giọt mưa từ viền mái hiên chảy dọc theo cánh tay rơi xuống, thấm ướt cả ống tay áo, mang đến một chút lạnh lẽo.

Hơi lạnh khiến cho tâm tư buồn bực của nàng trở nên yên bình, nàng đang ngửa mặt nhìn lên bầu trời thở dài, phải làm sao nàng mới có thể trở về?

Ở trong đình của Mạn Tâm các, Mộ Dung Ứng một thân hắc y ẩn mình trong bóng đêm, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm người âm thầm thương tâm nửa ngồi ở cửa sổ trên mái hiên kia, nàng là bởi vì mình không chịu ăn chén mì sợi kia sao?

“Công chúa, ban đêm lạnh, xin để ý thân thể.” Song Nhi đi tới, đem một bộ y phục choàng lên trên người nàng.

“Cơ thể của ta cũng có người quan tâm sao? Chỉ sợ mọi người đều ước gì ta chết sớm một chút.” Mạn Tâm tự giễu cợt.

“Công chúa, người đừng nói vậy, nô tì biết người thật sự đã thay đổi, thật thiện lương, nô tì tin mọi người sẽ dần dần thấy được người đã thay đổi. Còn có Vương gia cũng nhất định sẽ phát hiện công chúa thật tốt, nhưng người cần cho họ thời gian.” Song Nhi vội vàng nói.

“Thực chất không phải là vấn đề thời gian, mà là hấn căn bản không tin ta, trong lòng bài xích ta, ta nghĩ cách làm cho hấn vui, nhưng hấn hoàn toàn chẳng cố cười lấy một cái.” Sắc mặt Mạn Tâm âm trầm, đương nhiên nàng là vì bản thân không có cách nào tiếp cận hấn mới trở nên thương tâm.

“Công chúa, đến một ngày nào đó Vương gia sẽ hiểu!” Song Nhi nói.

“Xi!” Mạn Tâm lại đột nhiên nở nụ cười, đứng dậy, ngồi xuống trước bàn, “Ta không sao, chẳng qua có chút thương tâm, nhưng ta sẽ không ngừng cố gắng. Đúng rồi, ta bảo người chuẩn bị đồ, nó đâu rồi?”

“Ở trong này.” Song Nhi cầm túi với cuộn chỉ lại, kỳ quái hỏi: “Công chúa, người muốn làm gì?”

“Bí mật.” Mạn Tâm cười thần bí, bắt đầu bận rộn làm gì đó trong tay.

“Công chúa, người biết thêu thùa à!” Song Nhi kinh ngạc hô.

“Có gì mà kinh ngạc, ta còn biết làm rất nhiều thứ.”

“Nhưng... Nhưng trước kia lúc ở trong cung, người chưa từng làm qua mấy việc này.” Song Nhi chần chờ hỏi, công chúa bị mất trí nhớ chẳng những thay đổi trở nên thiện lương, mà càng giống như biến thành một người khác.

“Ta tự nhiên biết làm thôi, được rồi, đừng quấy rầy ta!” Mạn Tâm cười cười.

Mộ Dung Ứng càng kinh ngạc hơn Song Nhi, nàng bây giờ với trước kia quả thực khác biệt một trời một vực, biết làm nũng, biết nấu ăn, thêu thùa may vá, cứ cho là đang giả bộ cũng không thể hoàn toàn giả dạng làm một người khác được. Trong đầu lại đột nhiên xuất hiện những lời nàng từng nói qua.

“Nếu ta nói người biết, ta không phải Trữ An công chúa, người có tin không?”

Loại chuyện này có thể xảy ra sao? Xem ra hấn phải suy nghĩ kỹ càng một chút.

33. Chương 033

Chương 033 — Đại hội Thánh nữ

Ba ngày sau.

Ở nơi tuyển cử thánh nữ, đám đông bắt đầu xuất hiện vây chặt nút quanh vũ đài được trải thảm hồng, có người còn giơ lên biểu ngữ để ủng hộ người nhà.

Mộ Dung Ứng ngồi trong quán trà đối diện vũ đài, ở vị trí này vừa hay có thể tận mắt nhìn bao quát hết quang cảnh phía dưới, chính là không biết hôm nay có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không?

“Đại ca.” Dương Tử Vân tuần tra một vòng, rồi ngồi xuống gật gật đầu với hắn, ý bảo mọi thứ đều chuẩn bị tốt.

“Bắt đầu rồi.” Mộ Dung Ứng nghe được bên ngoài có tiếng la, nên chuyển tầm mắt hướng đến vũ đài, trong lúc đó hắn đột nhiên có chút chờ mong nàng lên vũ đài.

“Chào mọi người.” Một tên nam tử dáng vẻ cực kỳ thư sinh đi lên đài, “Đại hội thánh nữ mong đợi đã lâu rồi cục cũng đến rồi, tôi nghĩ mọi người nhất định cũng kích động giống tôi, muốn xem xem năm nay sẽ có bao nhiêu mỹ nữ tham gia. Trải qua một tháng tuyển chọn nghiêm ngặt, cho đến hôm nay, tổng cộng có hai mươi người được lọt vào vòng tuyển, bọn họ chính là: tiểu thư Dương Di của Thượng Thư phủ, tiểu thư Mạnh Phi Quân của tướng quân phủ, tiểu thư Cổ gia – CổNgọc Nhi...Bây giờ, xin mời vị đầu tiên, Dương tiểu thư.”

Người chủ trì vừa dứt lời, một tiếng đàn êm tai du dương trời phú vang lên, trên vũ đài có một mảnh vải trắng chậm rãi hạ xuống, một nữ tử tuyệt sắc vận y phục màu lam đang yên lặng ngồi đó, trên mặt lộ vẻ hờ hững quyến rũ, chuẩn bị gây đàn.

“Woa, đẹp quá, thật đẹp!” Trong đám người phát ra từng lời cảm thán.

Kế tiếp, vị thứ hai là một nữ tử lạnh lùng uyển chuyển múa theo một khúc nhạc.

Vị thứ ba là một nữ tử ngọt ngào đáng yêu viết thư pháp rất đẹp.

Vị thứ tư là một nữ tử tao nhã dùng một tay để vẽ nên bức tranh tuyệt đẹp....

Mộ Dung Ứng chậm rãi uống ly trà trong tay, tuy rằng những cô gái này quả thật xinh đẹp như tiên nữ, cũng biết cầm kỳ thi họa, mọi thứ đều tinh thông, tuy nhiên lại không hề mới mẻ, không biết nàng sẽ biểu diễn tiết mục gì? Cũng không biết người đó có động thủ trong tối hôm nay không?

“Đại ca, tới phiên cô ta lên biểu diễn kìa!” Dương Tử Vân đột nhiên nói.

Cô ta? Mộ Dung Ứng cầm chén trà trong tay hơi sững sờ, chợt nghe thấy tiếng ca thật êm tai vang lên.

Cửa này, năm ngoái, hôm nay,

Hoa đào phản chiếu mặt ai ửng hồng.

Mặt người giờ ở nơi nao?

Hoa đào vẫn đó, cười chào gió đông.

Cũng chỉ thấy một nữ tử diện bộ y phục màu trắng giống hệt tiên nữ giáng trần, từng đóa hoa màu hồng rơi xuống theo nàng...

Hắn ngây ngẩn cả người, đây là nàng sao? Sao lại có thể xinh đẹp như sương khói chốn nhân gian như thế? Giờ phút này khinh trần thoát tục, thật sự giống hệt tiên nữ giáng trần, còn có tiếng hát kia, nàng lại còn biết ca hát.

“Trời ạ! Cô ta đây sao?” Dương Tử Vân cũng không dám tin cảnh tượng trước mắt mình.

Một cái xoay người đẹp lộng lẫy, Mạn Tâm đứng trên vũ đài, nhìn xuống một đám người bên dưới tròng to mắt, miệng há rộng thì rất hài lòng, vô thức tìm kiếm hình bóng của hắn, nàng tin hắn tuyệt đối sẽ ở một chỗ khác nhìn mình.

Quả nhiên ở trước cửa sổ quán trà đối diện sân khấu, đã nhìn thấy bóng dáng hắn, trên mặt nàng nở một nụ cười tươi, không đợi ọi người phản ứng lại, nàng chuyển động thân thể, xòe bàn tay trống không ra biểu diện trước mặt họ, đột nhiên trong tay liền xuất hiện một đóa hoa mẫu đơn nở rộ...

Mọi người không chớp mắt, nhìn chăm chăm nàng, cả đám người đông như vậy giờ phút này lại im phăng phắc không có lấy một tiếng động.

Ánh mắt của Mộ Dung Ứng chăm chú nhìn nàng chăm chăm, nàng biết pháp thuật sao? Rõ ràng không có gì lại có thể biến ra một đóa hoa mẫu đơn.

“Đại ca, cô ta... cô ta có phải là người thật không? Cô ta rõ ràng biết yêu pháp?” Dương Tử Vân khiếp sợ, không thể tin được những gì mà chính mình vừa nhìn thấy.

“Không thể nào, trên đời này làm gì có yêu quái!” Mộ Dung Ứng nhất mực khẳng định, trong chuyện này nhất định là có huyền cơ gì mà hắn không biết.

Đúng lúc Mạn Tâm biến ra đóa hoa hồng thứ hai, dưới vũ đài đột nhiên có người lớn tiếng hô: “Thánh nữ, cô ấy chính là Thánh Nữ đến để ban phúc cho chúng ta.”

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người quỳ xuống, “Tham kiến Thánh Nữ.”

Mạn Tâm thật không ngờ sự tình đột nhiên trở thành như vậy, một trò ảo thuật nho nhỏ liền khiến mình trở thành Thánh Nữ trong lòng bọn họ.

34. Chương 034

Chương 034 — Mạn Tâm bị cướp

Mạn Tâm ngồi ở trong phòng, tuy rằng nàng nghĩ mình nhất định sẽ trúng cử Thánh Nữ nhưng thật không ngờ diễn trò ảo thuật trăm ngàn chỗ sơ hở ở thời hiện đại lại làm họ tuyển cũng không tuyển, không hề nghi ngờ liền cho rằng nàng là Thánh nữ, những nữ tử tham tuyển còn lại sẽ theo nàng ở tại Thánh Am Đường, coi như là cùng nhau yết kiến đồng nữ.

Nhưng mà nàng chẳng hề vui sướng chút nào bởi vì nàng không biết lát nữa có thể sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không?

“Dương tử tử, chị thật là thánh nữ?” Một thiếu nữ nhỏ tuổi còn chưa lên sân khấu quan sát nàng, tò mò hỏi.

“Muội nói đi!” Mạn Tâm nhìn bộ dáng đáng yêu của cô ta, hỏi ngược lại.

“Phải, muội tin.” Cô gái dùng sức gật gật đầu, “Nếu không tử làm sao có thể biến ra hoa tươi như thế được?”

“Tôi thì không tin!” Nữ tử thứ nhất lên vũ đài là Mạnh tiểu thư đứng trước mặt nàng, nhìn nàng chăm chăm nói: “Mặc dù tôi không biết tại sao cô lại biến ra được hoa tươi, nhưng tôi tuyệt đối không tin cô chính là Thánh nữ, nếu cô thật là Thánh nữ, thì sao lại tham gia vào hội tuyển chọn Thánh nữ chứ? Mà tôi hoàn toàn cũng chẳng tin cô biết tiên thuật.”

“Đúng vậy, tôi cũng không tin, tôi cũng rất tò mò với thân phận của cô, cô nói cô họ Dương, nhưng tiểu thư nhà quan lại chỉ có tôi mang họ Dương, thương nhân giàu có trong kinh thành cũng có ai họ Dương đâu, vậy rốt cuộc cô là ai? Lớn lên tướng mạo xinh đẹp như thế, vì sao chưa từng có người nhắc qua?” Dương tiểu thư lạnh lùng cũng tiến lên nêu ra nghi vấn.

Mạn Tâm nhìn các cô, tuy các cô là thiên kim tiểu thư ở trong nhà không bước ra cửa chính, nhưng các cô không hề ngu muội, vẫn còn rất thông minh, lúc này nàng mới lên tiếng: “Tôi đương nhiên không phải

Thánh nữ, tôi là đường muối (em họ) của Dương Tử Vân, em kết nghĩa của Ứng Vương gia, còn về chuyện vì sao tôi lại biến ra hoa? Đó là bí mật của tôi.” Cách giải thích về thân phận này là nàng cùng Mộ Dung Ứng đã sớm bàn bạc với nhau, có như vậy mới không làm cho người khác sinh nghi trong lòng.

“Cô là đường muối của Dương Tử Vân?” Mọi người kinh ngạc nhìn nàng, còn có mấy người thoáng ửng hồng trên mặt, mặc dù không phải là Vương gia tuấn mỹ, nhưng đường đường là nghĩa đệ của Vương gia, phong lưu tiêu sái nhất, là tình nhân trong mộng của bao nhiêu nữ tử.

“Đúng vậy, nếu các cô muốn làm quen với huynh ấy, thì tôi có thể giới thiệu cho!” Khóe môi Mạn Tâm nhếch lên một nụ cười xấu xa, nếu để cho nữ nhân cuốn lấy hắn, thì hắn hẳn là sẽ không rảnh rỗi để tới quấy rầy nàng cùng Vương gia như vậy nữa.

Mọi người ngượng ngùng, cúi đầu, các nàng làm sao không biết xấu hổ nói muốn làm quen chứ!

“Tại sao không nói chuyện, thẹn thùng à?” Mạn Tâm còn chưa nói xong, chợt nghe bên ngoài có tiếng đánh nhau.

“Có chuyện gì vậy?” Mọi người đều nhìn sang nhau, không đợi các cô kịp phản ứng, cửa sổ đột nhiên bị người từ bên ngoài phá ra, nháy mắt tiến vào, rất nhiều hắc y nhân (người mặc đồ đen) có võ công cao cường giơ tay ra khê điểm huyết trên cổ các cô, từng người từng người một ngã vào ngực bọn hắn.

Trước khi ngất xỉu, Mạn Tâm biết người nàng phải đợi rốt cuộc đã tới, không biết bọn người của Mộ Dung Ứng có ở ngoài hay không?

“Đại ca, bây giờ làm sao đây? Thật không ngờ, giữa ban ngày ban mặt mà bọn chúng lại to gan lớn mật muốn cướp đi toàn bộ nữ tử.” Chứng kiến đám người mặc đồ đen kia, từng người một nhảy ra ngoài viện, Dương Tử Vân nắm chặt kiếm trong tay, ánh mắt rét lạnh.

“Cố gắng giành lại các nữ tử khác, chỉ cần để cho bọn họ mang cô ta đi là được rồi.” Mộ Dung Ứng phân phó, rốt cuộc là kẻ nào to gan đến vậy, dám cướp đi hết toàn bộ nữ tử trong hội tuyển Thánh nữ?

“Được.” Dương Tử Vân đáp, xoay người liền thi triển khinh công đuổi theo.

Trong lúc đánh nhau kịch liệt, Dương Tử Vân giành lại được hơn mười nữ tử, ba nữ tử còn lại đã bị hắc y nhân cướp đi, đương nhiên là hắn cố ý thả các nàng đi.

Lúc này Mộ Dung Ứng mới đuổi theo hướng mà hắc y nhân biến mất...

35. Chương 035

Chương 035 — Mùi hương của ngọc trụ(*)

(Ngọc trụ: mặt dây chuyền bằng ngọc)

Mạn Tâm yếu ớt mở to mắt liền nhìn thấy chính mình nằm trong một phòng cực kỳ hoa lệ, bốn phía đều có rèm hồng nhạt khê tung bay, chẳng khác gì tiên cảnh trong nhân gian.

Đột nhiên phát hiện nằm trên giường còn có thiếu nữ đáng yêu kia cùng Mạnh tiểu thư, nàng vội vàng dùng tay lau các cô: “Tĩnh, tĩnh dậy mau!”

Các cô khê dụi mắt, mù mờ ngồi dậy, thiếu nữ đáng yêu nhìn chung quanh một chút, trong mắt lộ tia vui sướng, “Chỗ này thật đẹp, chúng ta ở đây làm gì?”

“Tôi cũng không biết.” Mạn Tâm lắc đầu, cô ấy cũng thật khờ dại, còn không biết mình đang trong hiểm cảnh (tình cảnh nguy hiểm)

Sắc mặt trầm tĩnh, Mạnh tiểu thư nói: “Chúng ta đã bị bắt cóc, nếu tôi đoán không sai, gần đây kinh thành thường xuyên xảy ra chuyện nữ tử mất tích, nhất định có liên quan đến những hắc y nhân kia.”

“Không hổ là thiên kim của tướng quân, vào lúc này còn có thể lạnh lùng bình tĩnh phân tích như thế.” Mạn Tâm vô cùng tán thưởng, gật đầu.

“Cô không phải cũng như vậy sao? Trên mặt không có một tia hoang mang sợ hãi, dường như đã sớm biết.” Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, Mạnh tiểu thư cũng có cảm giác nàng không phải nữ tử bình thường.

“Chúng ta bị người ta bắt cóc!” Thiếu nữ đáng yêu kinh hoàng nhìn họ, rồi chạy vụt ra phía sau các cô để tránh, “Có giết chúng ta không? Tôi rất sợ!”

“Đừng sợ, không sao đâu, sẽ có người tới cứu chúng ta.” Mạn Tâm nhẹ nhàng vỗ về an ủi nàng, một tay kia không khỏi nắm chặt lấy ngọc trụ trước ngực, nhớ tới đêm qua...

Nàng chuẩn bị xong xuôi mọi thứ cần dùng cho ngày mai, thấy đã muộn, vừa định lên giường ngủ thì cửa lại bị đẩy ra, nàng giật mình nhìn thấy người đi tới, sao hần lại đến trễ thế này?

“Đeo cái này vào đi!” Mộ Dung Ứng nhẹ nhàng đi thẳng đến trước mặt nàng, đưa một sợi dây đỏ có ngọc trụ xanh biếc tới trước ngực nàng.

“Tặng cho ta sao? Đây là cái gì?” Mạn Tâm cầm lấy nó, tò mò hỏi.

“Không phải tặng cho ngươi, là đã đến lúc để ngươi đeo, người đừng thấy nó như vậy mà nghĩ là nó không có gì khác biệt so với các ngọc trụ khác, kỳ thật nó có thể tỏa ra mùi hương nhân nhạ, nhưng người bình thường thì không ngửi được, bốn vương sẽ theo mùi hương này truy tìm tung tích của ngươi.” Mộ Dung Ứng giải thích.

“Hóa ra là vậy.” Mạn Tâm đưa ngọc trụ lên trên chóp mũi, nghe cũng không nghe được, mà ngửi cũng chẳng có mùi nhiều, không khỏi nghi ngờ hỏi: “Mùi nhạ như vậy, có lẽ sẽ phiêu tán trong không khí, ngươi có thể ngửi được sao?” Vậy chẳng phải hần là thần?

“Nếu không ngửi được, sao bốn vương lại cho ngươi mang theo nó, mùi này tuy nhạ vô cùng, nhưng mùi của nó không phải loại tầm thường, bốn vương từ nhỏ đã ngửi thấy, chỉ cần ở trong vòng mười thước, bốn vương đều có thể đoán được.” Hần nói.

“Mười thước?” Mạn Tâm ngạc nhiên hô lên, “Ngươi lợi hại vậy à?”

“Mang cẩn thận, không được làm mất, nếu không ngươi lấy mạng ra mà đền!” Mộ Dung Ứng uy hiếp.

“Nếu quan trọng như vậy, ngươi nên lấy lại đi, ta nhận không nổi đâu!” Mạn Tâm hạ ngọc trụ xuống, thả vào trong tay hần.

Thấy mặt nàng đột nhiên tức giận, hần biết mình nói nặng lời, nên giọng điệu trở nên dịu đi: “Đây là vật mẫu phi đưa cho bốn vương, rất quan trọng.”

Nghe được lời giải thích của hần, Mạn Tâm biết mình hiểu lầm hần, hần có thể trao cho nàng vật quan trọng như vậy, mặc kệ là vì chuyện gì? Nàng vô cùng cảm động, giơ tay ôm lấy cánh tay hần, “Yên tâm đi, cho dù có mất mạng, ta cũng sẽ không làm mất nó.”

“Vậy được rồi.” Hần nhìn nàng một cái, tuy rằng không biết những lời này của nàng là thật hay giả, nhưng vẫn xúc động, tận đáy lòng có mềm đi, có chút không được tự nhiên, nên nói lảng sang chuyện khác: “Ngày mai đều chuẩn bị xong hết chưa? Người muốn biểu diễn tiết mục gì?”

“Đều chuẩn bị xong hết rồi, chỉ là ta không thể nói cho ngươi biết, đợi ngày mai ngươi tự mình xem đi, nhất định sẽ cho ngươi một sự kinh hỉ (ngạc nhiên vui mừng).” Mạn Tâm thần bí nói.

“Vậy ngươi nghỉ ngơi sớm chút đi!” Mộ Dung Ứng cũng không truy vấn, đứng dậy muốn rời đi.

“Ta còn chưa mệt, ngồi lại với ta đi!” Mạn Tâm giữ chặt tay hần, nhìn hần.

Hần nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn của nàng, đột nhiên có chút tâm hoảng ý loạn, loại ánh mắt trong suốt này của nàng luôn làm cho người ta khó có thể cự tuyệt, nhưng hần vẫn không thể tha thứ cho nàng, tin tưởng nàng, kê gối tay nàng ra, “Bốn Vương còn có chuyện phải làm.”

“Đừng trốn tránh ta, được không?” Mạn Tâm ở phía sau, ôm lấy hần, “Ta không dám cầu ngươi làm gì cả, chỉ cần ở lại với ta một chút là tốt rồi, kỳ thật ta rất sợ tối, mỗi ngày đều bảo Song Nhi đốt cho ta ngọn nến

để ngủ, nhưng vẫn ngủ không yên, người ngủ lại đi, được không?” Nàng cần từ từ từng chút một lay động trái tim của hắn, nữ nhân nhu nhược là khiến cho người ta đau lòng nhất, nàng không ngại giả bộ một chút.

Thân người Mộ Dung Ung khẽ cứng lại, nhấn tâm gỡ tay nàng ra, liền đi ra ngoài phòng, hắn không thể bị nàng mê hoặc, lúc đến cửa thì dừng lại một chút. “Để bốn vương bảo quân gia đưa đến đây một viên Dạ Minh Châu.” Nói xong liền bước đi.

Mạn Tâm ngồi ủ rũ trên giường, tên này làm sao thế? Đúng là ăn không tiêu thì dầu mỡ không nuốt được, mình vì đại cục mà nhân nhượng đến thế rồi, chẳng lẽ không làm hắn cảm động được chút nào? Có điều, càng là chuyện có tính thử thách, nàng càng thích, một ngày nào đó nàng sẽ sai khiến hắn dễ như trở bàn tay.

36. Chương 036

Chương 036 — Manh mối bị gián đoạn

Mộ Dung Ung lần theo mùi hương, truy tìm dọc đường đi. Khi tới chỗ rừng cây, mùi hương đột nhiên biến mất, trong rừng cây hoàn toàn yên tĩnh, không có chút dấu hiệu nào chứng tỏ đã từng có người tới đây, cũng không có lối ra.

Hắn cẩn thận lục soát, cũng không tin bọn họ nhiều người như vậy bỗng dưng biến mất không để lại chút dấu vết.

“Đại ca, có phát hiện được gì không?” Dương Tử Vân đuổi theo tới, dừng lại bên cạnh hắn.

“Ta đuổi tới đây thì không ngửi được mùi hương kia nữa, nơi này nhất định có cơ quan hay mật đạo gì đó.” Mộ Dung Ung khẳng định, nếu không mùi hương sẽ không biến mất không một dấu vết như thế.

“Chúng ta cẩn thận lục soát ở đây một chút, chỉ cần có mật đạo là nhất định tìm ra.” Dương Tử Vân nói, bắt đầu cẩn thận tìm kiếm manh mối ở bốn phía.

“Tử Vân, đệ thấy thân thủ của bọn họ có giống người của môn phái nào không?” Mộ Dung Ung vừa tìm kiếm vừa hỏi.

“Đại ca, thứ lỗi cho đệ hiểu biết kém cỏi, tuy giao đấu tới mấy chục chiêu, nhưng đệ cũng không nhìn ra, chỉ có điều đệ tin lai lịch của đối phương nhất định không tầm thường, hắn dám phái ra nhiều người như vậy, cướp đoạt toàn bộ nữ tử của hội tuyển Thánh nữ, cũng đủ biết hắn không để triều đình trong mắt, nhưng xét thấy ai trong thiên lại có lá gan lớn như vậy?” Dương Tử Vân nghi hoặc nói về bọn người được phái đến, không dám suy đoán bừa bãi.

“Không sai, đây cũng là điểm làm ta nghi hoặc khó hiểu, xem ra chỉ tìm được người mới có thể vạch trần chân tướng này.” Đôi mắt Mộ Dung Ung phóng ra tia nhìn sắc bén, bất kể đối phương là ai? Hắn cũng nhất định không buông tha.

Mạn Tâm thả tay đang nắm ngọc trụ ra, không biết hắn có ngửi được mùi hương mà tìm đến đây hay không? Còn nữa, nơi này là chỗ nào? Xinh đẹp tựa như thiên đường của nhân gian! Ngay cả bọn họ là tiểu thư con quan có thân phận cũng đều bị cưỡng ép, xem ra nhất định không phải là nạn buôn người, chẳng lẽ là cung điện của Hoàng đế?

“Tỷ tỷ, chúng ta bị bắt cóc thật sao? Tại sao nơi này không có người? Cũng không thấy chúng ta lại?” Thiếu nữ đáng yêu hơn nửa ngày mới thò đầu ra từ phía sau các cô, kỳ quái hỏi.

Mạn Tâm cùng Mạnh tiểu thư liếc nhìn nhau, trong nháy mắt hiện lên một tia nghi hoặc, đây cũng là điểm mà các cô nghi hoặc khó hiểu. Tại sao ở nơi này lại không có ai trông chừng các cô? Chẳng lẽ sẽ không sợ các cô tỉnh lại chạy trốn sao?

Chạy trốn, trong mắt hai người lộ ra tia sáng, lập tức kéo thiếu nữ đáng yêu lại, hạ giọng nói: “Chúng ta cùng nhau rời đi, đi tìm lối thoát.”

Thiếu nữ đáng yêu dùng sức gật gật đầu, không dám phát ra một tiếng động.

Xuyên qua màn vải màu hồng, ba người các cô cùng nhau tìm kiếm đường ra, nhưng thật kỳ lạ tìm khắp cả gian phòng cũng không thấy cửa sổ, không có cửa, chứ đừng nói là đường ra, tựa như một không gian khép kín, không có lấy một khe hở, các cô đứng im tại chỗ có hơi bối rối, giờ mới hiểu được vì sao không ai trông chừng các cô, ở chỗ này đừng nói là các cô, ngay cả ruồi bọ chắc cũng chẳng thoát ra được.

“Sao lại như vậy? Rõ ràng là không có cửa, chúng ta vào đây bằng cách nào?” Thiếu nữ đáng yêu hô lên đầy khó hiểu.

Lời của cô lại nhắc nhở Mạn Tâm, nếu các cô có thể vào được đây, nhất định có cửa

“Có mật đạo.” Nàng buộc miệng nói ra.

“Đúng đúng, nhất định là có mật đạo, chúng ta đi tìm chung quanh đi!” Hai mắt của Mạnh tiểu thư sáng ngời, tia nhìn dừng lại phía trên chỗ bài trí trong phòng.

Mạn Tâm tìm kiếm trên tường, trên truyền hình thường thấy cửa mật đạo thông thường đều ở chuôi nệm đặt trên tường, hoặc là trên hình vẽ, nhưng kết quả lại làm cho nàng chán nản vô cùng bởi vì vách tường bóng loáng bốn phía này đều chẳng có lấy một vết tích, làm sao mà có vật gì đó được chứ?

Mạnh tiểu thư cũng vô cùng thất vọng, “Trong phòng này, ngoại trừ giường, trái cây để trên bàn ra, thì chỉ có một viên Dạ Minh Châu cực đại, mà nàng đã di chuyển, hoàn toàn không có mật đạo nào sao?”

“Tỷ tỷ, hai người tìm được rồi sao?” Thiếu nữ đáng yêu lo lắng hỏi, nếu tìm được sao không thấy các cô đi ra ngoài?

Mạn Tâm cùng Mạnh tiểu thư nhìn đối phương, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Chúng ta đây chẳng phải không ra được sao? Không được, tôi muốn ra ngoài, tôi không muốn sống ở chỗ này, cha mẹ tôi nhất định rất sốt ruột.” Thiếu nữ đáng yêu lo lắng khóc lóc.

“Đừng khóc, chúng ta sẽ ra được bên ngoài, nhất định có rất nhiều người đang cứu chúng ta.” Mạn Tâm dịu dàng an ủi cô.

“Đúng, cha tôi, Vương gia, Dương công tử, còn có hoàng thượng sẽ phái người tới cứu chúng ta, với lại mọi người ở đây, cũng không có ai làm hại chúng ta, không phải sao? Có đói bụng à? Ăn chút trái cây đi!” Mạnh tiểu thư đặt một quả táo vào trong tay cô.

“Tôi không ăn đâu, những thứ kia của bọn họ không chừng có độc...” Thiếu nữ đáng yêu hơi tức giận, ném quả táo đang cầm trong tay ra ngoài...

‘Bình’, quả táo bị ném vào tường đập nát, trong lúc vô thức, cửa đá của mật đạo bị chạm vào, từ từ mở qua.

“Cửa mở rồi!” Các cô kinh ngạc vui mừng hô lên, định lao ra nhưng lại ngậm ngẩn cả người.

37. Chương 037

Chương 037 – Nam nhân mang mặt nạ

Cửa đá mở ra, còn đợi Mạn Tâm và các cô dời bước, đi ra ngoài liền thấy cả một đám hắc y nhân, nàng giờ mới hiểu được không phải quả táo đụng vào cơ quan mà đúng lúc bọn họ ở bên ngoài mở cửa đá ra.

Những hắc y nhân được huấn luyện nghiêm ngặt từ cửa đá bước vào đứng thành hai hàng, lúc này các cô mới nhìn rõ một nam nhân cao lớn mặc y phục màu tím, trên mặt đeo mặt nạ trắng đi vào, trên người mang theo một cơn gió âm lãnh (âm u lạnh lẽo).

Thiếu nữ đáng yêu nắm thật chặt tay của các cô, núp ra phía sau.

Mạn Tâm cũng khấn tương, ngừng thở. Hắn là ai vậy? Rốt cuộc hắn muốn làm gì? Vì sao Mộ Dung Ứng còn chưa tới đến?

“Người là ai? Bắt chúng tôi làm gì? Người cũng đã biết thân phận của chúng tôi, biết điều thì tốt nhất thả chúng tôi ra, chúng tôi có thể bỏ qua chuyện cũ.” Mạnh tiểu thư cố giả vờ trấn định, lớn tiếng nói, rất có khí phách của nữ tướng quân.

Nam nhân đeo mặt nạ màu trắng đi tới trước mặt các cô, ánh mắt sắc bén âm trầm bắn về phía các cô, “Nếu ta muốn thả các người đi, ta cần gì phải bắt các người tới, ta là ai, người không cần biết, còn các người là ai? Ta càng không muốn biết, ta chỉ biết các người là nữ nhân là được rồi!”

Nữ nhân? Từ ngữ mỉa mai này khiến các nàng không rét mà run, cướp đoạt nhiều mỹ nữ như vậy, phản ứng đầu tiên của các nàng chính là để cho người ta vui đùa.

“Thiếu chủ, chủ công tỉnh giấc, sai thuộc hạ dẫn người vào!” Một kẻ áo đen ở bên ngoài cửa đá vội nhẹ nhàng đi vào, chấp tay bẩm báo.

“Ừ.” Kẻ mang mặt nạ trắng gật gật đầu, dùng ngón tay chỉ vào thiếu nữ đáng yêu núp đằng sau lưng các cô mà phân phó: “Đem cô ta đi.”

“Dạ, thiếu chủ!” Hắc y nhân lập tức bắt lấy cô gái núp phía sau lưng các cô.

“Đừng, tỷ tỷ cứu tôi với!” Thiếu nữ đáng yêu bị dọa hoảng sợ, thét chói tai, thân thể run rẩy, lúc này càng trốn ra sau.

“Không được thương tổn cô ấy, để tôi đi trước!” Dựa vào ý nghĩ bảo vệ con người nhỏ bé yếu đuối, Mạn Tâm không hề nghĩ ngợi liền đứng dậy, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, nàng nghĩ lại vẫn thấy hơi sợ, nói cho cùng nàng không biết cái gì đang chờ đợi mình phía trước?

“Người?” Nam nhân mang mặt nạ trắng nhìn chằm chằm nàng, tay đột nhiên lướt qua nàng đầy mờ ám, làn da trắng mịn, một giây sau lại đột nhiên túm chặt lấy cằm nàng, “Không cần phải gấp, sẽ đến phiên người!”

“Buông ra..Ta còn chưa nói xong” Bạch diện nam nhân lướt nhanh qua ngực nàng, điểm hai cái, nàng không thể cử động, chỉ có thể phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn.

“Còn không mau đem cô ta đến cho chủ công!” Bạch diện nam nhân nhìn cô gái bị hù đến hoảng sợ, lệ rơi đầy mặt, không có lấy một tia đồng cảm, cũng không kiên nhẫn phân phó.

“Dạ, thiếu chủ!” Hắc y nhân tiến đến cô gái.

“Đừng, đừng bắt tôi!” Thiếu nữ đáng yêu bị dọa không ngừng lùi ra sau, hắc y nhân đưa tay điểm lên trên trán cô một cái, cô ta lập tức ngất đi, ngã vào trong ngực của hắn.

“Thả cô ấy ra!” Mạnh tiểu thư đột nhiên xuất chiêu, nhưng tay cô còn chưa đụng tới góc áo người ta, đã bị hắc y nhân từ phía sau đánh một chưởng vào lưng, thân thể từ từ ngã xuống.

Mạn Tâm chỉ có thể trở mắt nhìn cô ngã xuống, trở mắt nhìn cô gái bị hắc y nhân mang đi, biến mất bên ngoài cửa đá, trong lòng nàng thầm lo lắng, vì sao Mộ Dung Ứng còn chưa tìm đến? Chẳng lẽ không không lần theo dấu vết của mình được sao?

Nếu thật sự là vậy, nàng chẳng phải là rất nguy hiểm? Nhìn thấy nam nhân mang đồ màu trắng trước mặt, trong lòng bỗng dâng lên một loại sợ hãi.

“Sợ sao? Nhưng người yên tâm, ta bây giờ có chút hứng thú với người, cho nên sẽ giữ người an toàn.” Nam nhân mang mặt nạ buông nàng ra, nói.

Mạn Tâm không để ý đến hắn, trực tiếp ngồi xổm xuống đất đưa tay lên mũi của Mạnh tiểu thư, cảm giác được cô ta còn thở, lúc này mới yên lòng.

38. Chương 038

Chương 038 — Kéo dài thời gian

“Nghe nói người có thể tay không biến ra hoa, ta muốn xem thử.” Nam nhân mang mặt nạ ngồi xuống ghế, tỏ vẻ thờ ơ nói.

Mạn Tâm lập tức đứng lên, quan sát hắn, nói ra điều kiện của mình: “Tất nhiên được, nhưng mà người phải mang cô bé vừa rồi bị bắt đi trở về.”

“Người dám ở đây bàn điều kiện với ta.” Nam nhân mang mặt nạ ngồi chỗ kia, ngón tay khẽ gõ lên bàn, giọng điệu nghe không ra buồn hay vui.

“Người nói gì tùy người, nhưng nếu ta không nhìn thấy cô bé ấy, ta sẽ không biểu diễn cho người xem!” Mạn Tâm thật sự lo lắng cho an nguy của tiểu cô nương kia.

“Được lắm!” Nam nhân mang mặt nạ không giận ngược lại còn cười. “Người có biết dám ra điều kiện với ta, người sẽ có kết cục gì không?”

“Không biết.” Trong lòng Mạn Tâm căng thẳng cảnh giác, quan sát hắn, hắn muốn làm gì?

Một tiếng ‘rầm’ vang lên thật lớn, đợi nàng phục hồi lại tinh thần, liền nhìn thấy trước mắt cái bàn đã bị hắn đánh vỡ nát, nàng trừng to mắt sợ hãi, nuốt nước miếng, không thể tưởng tượng nổi võ công của hắn thâm hậu cao siêu đến mức nào, hắn rốt cuộc là ai? Chẳng trách được triều đình tìm không ra hắn, xem ra bản thân mình lần này thật sự là dè vào miệng cọp, lạnh ít dữ nhiều rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của nàng, nam nhân mang mặt nạ thỏa mãn, thổi thổi bột phấn trong tay, “Yên tâm đi, ta sẽ không động tới người, người đã nghỉ ngơi như vậy, vậy chuyển cô ta đi, người đâu, mang cô ta xuống.”

“Dạ, thiếu chủ.” Một người áo đen lập tức đi tới.

“Chờ một chút.” Mạn Tâm vội vàng gọi hắn lại “Đừng chuyển cô bé đi, ta đồng ý.” Dưới tình huống hiện tại, chỉ có thể bảo vệ một người, tiểu cô nương kia chỉ sợ đã bị độc thủ, nàng cũng không có khả năng rồi.

“Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt. Nữ nhân, người chẳng những lớn lên xinh đẹp, mà còn rất thông minh.” Nam nhân mang mặt nạ vừa lòng gật gù đầu, vung tay lên bảo người mặc áo đen lui xuống, “Bây giờ bắt đầu đi.”

“Chưa được, ta cần thời gian chuẩn bị, cần ít nhất là thời hạn ba ngày.” Mạn Tâm giơ ra ba ngón tay, cố ý muốn kéo dài thời gian.

“Ba ngày?” Nam nhân mang mặt nạ tỏ vẻ hoài nghi.

“Phải, lúc trước ta chuẩn bị một tháng, bây giờ ba ngày đã là quá ít rồi, chẳng lẽ người cho rằng ta thật sự là Thánh nữ? Nếu như là Thánh nữ, ta còn bị người nhốt ở chỗ này sao?” Mạn Tâm nhìn hắn, nếu như mình có tiên thuật, thì người thứ nhất cần giải quyết chính là hắn.

“Ha ha.” Nam nhân mang mặt nạ đột nhiên cười ha hả, nhìn chằm chằm nàng: “Người thẳng thắn nói với ta đó chỉ là một mảnh khốe bịp người như vậy, chẳng lẽ không sợ ta sẽ giết người?”

“Đương nhiên không sợ, tuy rằng ta thật sự không có tiên thuật, nhưng ta có thể biến ra hoa tươi, thì nhất định có bí mật không muốn người khác biết, mặc dù là mảnh khốe bịp người nhưng có thể luyện đến xuất thần như thế, người nhất định cũng rất tò mò, cho nên chắc chắn sẽ cho ta thời gian.” Mạn Tâm vô cùng tự tin nói, nếu không hắn cũng sẽ không nói nhảm lâu với mình như vậy.

“Được, có khí phách, ta đây lập tức cho người thời hạn ba ngày, nếu người cần gì liền nói với bọn họ, bọn họ sẽ đáp ứng người.” Kẻ đeo mặt nạ nói xong, xoay người rời đi.

“Này.” Mạn Tâm lên tiếng gọi hắn, “Nói cho ta biết, tiểu cô nương kia thế nào rồi?” Không biết được tình trạng của cô bé, bản thân nàng vẫn vô cùng lo lắng.

“Đó không phải chuyện người nên quan tâm, người chỉ cần lo tốt chuyện của mình là được rồi.” Nam nhân mang mặt nạ nói, nhưng khi đi ra cửa đá mới dừng lại, nói một câu: “Cô ta không sao.” Tựa hồ là làm cho nàng yên tâm chuẩn bị.

Không sao à? Không sao là tốt rồi. Mạn Tâm thả lỏng tâm trạng lo lắng rồi bởi, nhưng lại lập tức thấp thỏm, Mộ Dung Ung rốt cuộc có tìm ra được mình không? Trong gian phòng đóng kín này, mùi hương của ngọc trụ nhất định không tỏa ra ngoài được! Nàng nên làm gì bây giờ?

39. Chương 039

Chương 039 — Ôm cây đợi thỏ

Ban đêm trong rừng cây, ánh lửa tỏa ra một mảng rừng, bọn thị vệ không ngừng lục soát ở bìa rừng, nhưng không phát hiện được gì.

“Đại ca, cứ tiếp tục tìm kiếm như vậy cũng không phải là biện pháp, lần này chúng ta gần như đã tìm kiếm trong phạm vi một trăm dặm từ rừng cây tới vách núi cũng không phát hiện được gì, huynh thật sự xác định cô ta biến mất ở đây sao?” Sắc mặt Dương Tử Vân nghiêm trọng, giọng điệu không khỏi có chút nghi hoặc.

“Ta xác định là vì mùi hương của ngọc trụ chính là biến mất ở trong này, tuyệt đối không sai.” Mộ Dung Ung khẳng định.

“Nếu thật là vậy, đối phương thật sự làm cho đệ rất tò mò, rốt cuộc là ai bí hiểm như thế, khổng hề để lộ ra hành tung, ngay cả Địa Ngục Thất Ung cũng không tra ra được tung tích của hắn.” Dương Tử Vân vận dụng đầu óc cũng nghĩ không ra được trong chốn giang hồ lại có người nào như vậy.

“Ta cũng rất tò mò, đối phương rốt cuộc có thân phận gì lại có bản lĩnh chạy vào kinh thành trong lãnh thổ của Thiên triều quốc ta với tung tích bí hiểm như thế!” Trong mắt Mộ Dung Ung bắn ra tia sắc lạnh.

“Đại ca, bây giờ chúng ta nên làm gì đây?” Dương Tử Vân ngửi mùi.

Mộ Dung Ung nghĩ một chút, đột nhiên phân phó: “Truyền lệnh xuống, tất cả mọi người rút lui.”

“Đại ca, huynh nghĩ ra cách rồi sao?” Dương Tử Vân biết hắn sẽ không vô duyên vô cớ hạ mệnh lệnh.

“Nếu tìm không thấy cửa động của xà thì chúng ta đây cũng chỉ có thể chờ nó tự xuất đầu lộ diện, cuối cùng cũng tìm ra thôi, không phải sao?” Mộ Dung Ung nói, chỉ cần bọn chúng đi ra, hắn nhất định sẽ tìm được cửa vào.

“Đại ca, huynh muốn ôm cây đợi thỏ, chờ kẻ địch chui đầu vô lưới, quá cao kiến!” Dương Tử Vân giơ lên một ngón cái.

“Được rồi, đệ mau đi chuẩn bị hai bộ y phục giống hệt hắc y nhân đi.” Mộ Dung Ung dặn dò.

“Được, đệ đi đây.” Dương Tử Vân gật gù đầu, hắn đã đoán được đại ca muốn làm gì rồi.

Mạn Tâm ngồi ở bên giường, nhìn vào Mạnh tiểu thư vẫn hôn mê như trước, thấy hắc y nhân đứng ở đây đợi lệnh phân phó của mình. Lòng rối như tơ vò, thời hạn trì hoãn đã ít đi, nhưng bây giờ nàng nên làm gì đây? Cũng không thể ngồi chờ chết như vậy!

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, hít vào một hơi, nàng cố gắng làm cho tâm mình dần dần tĩnh lặng lại, lúc này mới nảy sinh linh cảm, nếu bọn hắn tìm không thấy mình, vậy thì mình có thể truyền tin tức đến cho họ, nhưng tin này làm sao truyền ra ngoài đây? Nàng lại sầu muộn.

Ngọc trụ? Nàng đột nhiên nghĩ đến vật này, nhưng lại có chút lo lắng, đây chính là tín vật của mẫu phi hắn, sao mình có thể tùy tiện đem đưa cho người khác, nếu không cho thì nàng cũng chỉ có thể bị động nhốt ở trong này chờ chết, có lẽ họ ở bên ngoài

Nàng lập tức tháo ngọc trụ từ trên cổ xuống, giắt đứt dây đỏ, vẫy tay tới hướng hắc y nhân đứng ở đấy, “Người lại đây.”

“Tiểu thư, có gì cần dặn?” Hắc y nhân đến trước mặt nàng, hỏi hết sức cung kính.

“Người đến chợ mua một ít hoa tươi đẹp, còn có kim may vá và tơ lụa màu trắng mang về, ta cần dùng.” Mạn Tâm căn dặn.

“Dạ được.” Hắc y nhân đáp ứng đầy sung sướng đáp ứng lời dặn dò của thiếu chủ, sau khi nghe nàng phân phó cần gì, xoay người vừa định đi...

“Này, người chờ một chút!” Mạn Tâm gọi hắn lại, cầm ngọc trụ trong tay đưa cho hắn, “Dây đeo ngọc trụ của ta đứt rồi, phiền người đến tiệm trang sức bảo họ giúp ta nối lại dây một lần nữa, cảm ơn người.” Nói xong, nàng trao cho hắn một nụ cười ngời sáng.

“Không, không phiền.” Hắc y nhân nhìn thấy nụ cười tươi xinh đẹp của nàng có chút choáng váng, lưu luyến hơn nữa ngày mới rời đi.

Mạn Tâm lúc này mới chấp tay trước ngực, cầu ông trời phù hộ, hy vọng hắn có thể ngửi được mùi mà tìm tới nơi này để cứu mình.

40. Chương 040

Chương 040 — Động thiên có khác

Núp ở trong rừng cây, Mộ Dung Ứng đột nhiên nghe được tiếng vang do tảng đá dịch chuyển, sau đó ngửi được mùi hương quen thuộc kia, lập tức hạ giọng nói với Dương Tử Vân bên cạnh mình, “Có người đi ra!”

Họ lập tức nhìn thấy, trong rừng cây rất nhanh xuất hiện một bóng người màu đen, “Lập tức đuổi theo!”

Lúc này Mộ Dung Ứng mới đứng dậy nhẹ nhàng đến chỗ hắc y nhân xuất hiện trong rừng, chợt nhìn thấy bên cạnh tảng đá không có dấu vết người qua lại, cây cỏ cũng không có chút hư hại nào, nhưng hắn biết trên tảng đá nhất định là có cơ quan mật đạo, nhưng ở đâu đây?

Ánh mắt lập tức bị một nhánh cây bên cạnh thu hút, tuy rằng bề ngoài của nhánh cây này không có gì khác biệt nhưng bề mặt của nó rõ ràng là rất sáng bóng trơn trượt, giống như bị người ta thường xuyên vuốt ve, tay khẽ chạm lúc này mới phát hiện nhiệt độ của nó lạnh như băng, xem ra nó được làm bằng ngọc thạch, thoáng dùng sức ấn một cái liền thấy cửa đá bên cạnh từ từ mở ra.

Không chút nghi hoặc, hắn xoay người tiến vào cửa đá, lại phát hiện bên trong là một động thiên khác, toàn bộ cấu trúc của sơn động đặc biệt xa hoa, bên cạnh tường đá là một viên Dạ Minh Châu to lớn chiếu sáng cả thạch động giống như ban ngày, so với hoàng cung chỉ có hơn chứ không kém, bên cạnh tường đá có khắc ba chữ rồng bay phượng múa—Vô Ưu đường.

Vô Ưu Đường, hắn khẽ thu hẹp mắt, tên này hắn hình như có nghe qua ở đâu rồi. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại nghĩ không ra.

Hai hắc y nhân đứng gác cửa nhìn thấy hắn tiến vào, cười nói: “Trở về nhanh vậy sao?”

“Không dám trì hoãn!” Mộ Dung Ứng gật gù đầu, đi vào bên trong, không dám nói nhiều, sợ trong lời nói lộ ra sơ hở, may thay bọn họ cũng đều bịt mặt giống mình nên không lộ tẩy.

“Chờ một chút.” Hắc y nhân phía sau đột nhiên gọi hắn lại, “Người quên xuất ra lệnh bài cho chúng ta xem qua một lần, quy củ này không thể quên!”

Lệnh bài? Trong lòng Mộ Dung Ứng lập tức hồi hộp, xem ra hôm nay đã chui vào thì không thể đi ra, mặc dù nắm chắc là hạ thủ được bọn họ, nhưng chỉ sợ đứt dây động rừng, hay tốt hơn là cẩn thận giả vờ sờ

soạng khắp người mới khiếp sợ nói: “Không xong, vừa rồi lúc tôi mua đồ hình như đã để quên lệnh bài ở chỗ nào rồi, bây giờ tôi đi lấy lại ngay.”

“Sao người có thể to gan như vậy? Lệnh bài mà cũng vứt bỏ được, nếu để cho thiếu chủ biết chuyện này, người còn muốn sống nữa không?” Hắc y nhân răn dạy.

Mộ Dung Ứng khẽ nhú mào, từ trong người xuất ra ngân phiếu một trăm lượng đưa cho bọn họ, vừa chấp tay nói: “Xin huynh đệ thông cảm, không cần báo cho thiếu chủ biết, có chút lòng thành mời huynh đệ uống rượu.”

Hắc y nhân cầm lấy ngân phiếu, giọng điệu cũng dịu đi rất nhiều, “Huynh đệ khách khí rồi, ai mà chưa từng thất lạc qua chứ, chờ hai huynh đệ bọn ta thay ca, sau khi người trở về thì coi như chưa hề xảy ra chuyện này.”

“Vậy đa tạ huynh đệ, tôi phải đi tìm lệnh bài đây.” Mộ Dung Ứng ung dung mở cửa đá, từ bên trong đi ra.

Vừa đi ra cửa đá, lại ngửi được mùi hương này, lập tức lách mình núp vào bên cạnh, liền nhìn thấy một hắc y nhân mở ra cửa đá của mật đạo, đi vào.

Luôn bám theo phía sau hắn, Dương Tử Vân vừa định theo vào đã bị Mộ Dung Ứng kéo cánh tay “Rời khỏi nơi này trước rồi nói.” Nhún người một cái, bóng dáng hai người liền biến mất.....

41. Chương 041

Chương 041 — Tổ chức thần bí

“Vô Ưu Đường?” Dương Tử Vân ngồi ở thư phòng, cẩn thận suy tư về tên này.

Mộ Dung Ứng cũng gõ nhẹ tay lên bàn, cẩn thận tìm kiếm trong đầu...

“Ta nghĩ ra rồi!” Thật lâu sau, hai người đồng thanh thốt lên.

“Tử Vân, đệ nói trước đi!” Mộ Dung Ứng gật gật đầu.

“Vâng, kỳ thật đệ cũng không nhớ rõ lắm, lúc trước hình như đệ có nghe sư phụ nói qua, vào khoảng hai mươi năm trước trên giang hồ có một tổ chức sát thủ rất lớn gọi là Vô Ưu Đường, tổ chức ấy trải rộng ở các nơi, cho tới bây giờ chưa từng thất bại, tiền thù lao lại càng cao đến mức dọa người. Tuy nhiên cho tới bây giờ cũng không ai biết nó ở đâu? So với tổ chức này, càng làm người ta cảm thấy bí hiểm chính là môn chủ của bọn họ, nghe nói võ công của hắn cao cường, thần bí khó lường, mỗi một lần ra tay đều không lưu lại một nhân chứng nào còn sống, nhưng chưa có người nào thấy qua diện mạo của hắn, hắn luôn mang một cái mặt nạ màu trắng, chỉ cần hắn xuất hiện là có thể khiến vô số người trong vô lâm nghe tin đã sợ mất mật, cũng có nghe đồn võ công của hắn sở dĩ cao cường là bởi vì hắn luôn dựa vào việc hút máu tươi của nữ tử để luyện công, nhưng tin đồn này không biết là thật hay giả, nhưng ngay trong thời điểm cường thịnh nhất, Vô Ưu Đường chỉ trong vòng một đêm đã mai danh ẩn tích, bật vô âm tín, hết như chưa từng xuất hiện.” Dương Tử Vân tự mình nói ra.

“Không sai, đệ nói rất đúng, căn cứ vào ghi chép ở thời điểm đó, Vô Ưu Đường đều dùng hắc y nhân che mặt bằng miếng vải đen, mà lần mất tích này đều là kỹ nữ, xem ra chuyện hắn dùng máu tươi của nữ tử để luyện công không phải là tin đồn vô căn cứ.” Mộ Dung Ứng không khỏi có chút bận tâm, vậy nàng chẳng phải là lành ít dữ nhiều sao!

“Đại ca, nếu chúng ta đã tìm được cửa vào của bọn họ, không bằng chúng ta xông vào đi!” Dương Tử Vân đề nghị.

“Không được.” Mộ Dung Ứng lập tức bác bỏ, “Chúng ta vốn không biết nội tình, cũng không biết bên trong có cơ quan gì không, nếu bây giờ đã biết cửa vào, cũng biết cần phải có lệnh bài, thì chúng ta chỉ có thể ôm cây đợi thỏ một lần nữa, cướp được lệnh bài thì trà trộn vào, tìm hiểu thật hư.”

“Được lắm, đệ sẽ sai người lập tức đi trông chừng, nhìn thấy có người ra thì xử lý ngay!” Dương Tử Vân gật gật đầu, vẫn là đại ca suy nghĩ chu đáo.

“Chờ một chút, đệ theo dõi hắc y nhân kia ra ngoài làm gì?” Mộ Dung Ứng đột nhiên nghĩ đến, hỏi.

“Kỳ quái lắm, hẳn rõ ràng là đi mua một chút hoa, kim chỉ và tơ lụa. Đúng rồi, hẳn còn cầm ngọc trụ của huynh đi kết lại đây.” Dương Tử Vân nói.

“Cô ta đúng là thông minh thật, biết dùng phương thức này để truyền tin cho chúng ta.” Mộ Dung Ứng nói, hắc y nhân có được ngọc trụ, nhất định là nàng đưa cho.

“Hừ!” Dương Tử Vân không cười mà hừ lạnh, “Nói không chừng là gặp dịp may thôi, cho dù cô ta nghĩ ra được cách, chắc chắn là sợ bản thân mình chết rồi không ai cứu, nói thật, nếu không phải vì cô ta là công chúa Hạ quốc, đệ thật sự chẳng muốn cứu cô ta.”

“Lúc này không đơn thuần là cứu cô ta, mà cũng là cứu người khác, hơn nữa nếu không muốn sau này vẫn còn có nữ tử bị mất tích, đệ nhanh chóng chuẩn bị đi, chúng ta phải hành động sớm một chút!” Mộ Dung Ứng căn dặn, nhưng hẳn không thể phủ nhận trong lòng quả thật có chút lo lắng cho nàng.

“Dạ, đệ đi đây..”

Mạn Tâm nhìn thấy những món đồ đã được mua đặt ở trên bàn, nhìn Mạnh tiểu thư đang nằm trên giường, không biết có phải hắc y nhân xuống tay quá nặng hay không, mà đến giờ cô ấy vẫn chưa tỉnh lại.

Trong lòng lo lắng, bọn người Mộ Dung Ứng có phát hiện ra mùi hương ngọc trụ mà tìm tới đây chưa, cũng lo lắng cho cô nương bị mang đi kia, tuy rằng cô ta không chết nhưng cũng không có nghĩa là cô ta được an toàn, làm sao mới biết được tình trạng của cô ta đây, ánh mắt đảo qua thị vệ mặc đồ đen canh giữ ngoài cửa, khóe môi nhếch lên lộ ra nụ cười xấu xa, thời điểm mấu chốt chỉ có thể sử dụng mỹ nhân kế thôi...

42. Chương 042

Chương 042 — Hoảng sợ

Mạn Tâm với bước đi vô cùng quyến rũ và vẻ mặt xinh tươi, đi tới hướng bọn họ, chớp chớp mắt: “Cái này, ta....”

Lời còn chưa nói xong đã bị bọn họ cắt ngang, “Cô không cần quyến rũ chúng tôi, tuy rằng vẻ đẹp của cô không gì sánh được, làm chúng tôi động tâm, nhưng cho dù chúng tôi có tà tâm thì cũng không đủ can đảm, làm tay sai cô muốn gì? Nói thẳng đi.”

Ồi, Vạn Tâm thật không ngờ mỹ nhân kế của mình lại bị thất bại như thế, còn chưa biểu diễn đã bị nhìn thấu, chẳng qua nàng vẫn thấy bọn họ đè nén dục hỏa cùng ánh mắt tham lam kia, có thể làm ột nam nhân kiềm nén bản thân như vậy thì chỉ có thể là chuyện liên quan đến tính mạng, một khi đã như vậy, nàng cũng không cần lo lắng giả vờ, sắc mặt khôi phục vẻ đứng đắn, hỏi: “Ta muốn biết tiểu cô nương bị các người mang đi giờ cô ấy thế nào rồi?”

“Cô yên tâm, không chết được.” Hắc y nhân bên trái nói.

“Chỉ là so với chết cũng không khá hơn là bao.” Tên bên phải thuận miệng nói.

Mạn Tâm lập tức thấu hiểu ý tứ của hẳn, rõ ràng nói cô ta hiện tại nhất định không tốt, chủ công, nàng đột nhiên chợt nhớ đến từ này, chẳng lẽ cô ta bị tên nam nhân kia tra tấn, chà đạp sao?

“Nhiều chuyện, nhớ kỹ không được nói như thế, một câu cũng không được nói, nếu không thì chết như thế nào cũng không biết!” Hắc y nhân bên trái lập tức khiển trách.

Hắc y nhân bên phải lúc này mới ý thức được bản thân mình nói đến vấn đề không nên nói, lập tức im lặng, đứng ở đó kính cẩn nghe theo.

“Ta muốn gặp cô ấy, dẫn ta đi gặp cô ấy đi!” Mạn Tâm lớn tiếng hô, nàng không thể tưởng tượng một thiếu nữ đáng yêu như vậy lại chịu sự tra tấn ra sao?

“Tiểu thư, bản thân cô đã khó bảo toàn, còn có tâm tư lo chuyện người khác? Với lại cô cũng không cần biết, không có mệnh lệnh của thiếu chủ, chúng tôi sẽ không dẫn cô đi gặp cô ta!” Hắc y nhân nói xong, con ngươi chỉ nhìn xuống mặt đất, không để ý đến nàng.

Thân thể Mạn Tâm nhịn không được khẽ run rẩy, nếu Mộ Dung Ứng còn không đến, chắc có lẽ rất nhanh sẽ đến phiên mình, nàng lão đảo lui về phía sau vài bước.

Hắc y nhân nhìn nàng, một mỹ nhân đáng yêu với bộ dạng bất lực như vậy, không khỏi có chút động tâm, vẫn bất đắc dĩ nói: “Không phải chúng tôi không giúp cô, mà là chúng tôi bất lực, đừng lo lắng cho người khác, hãy biểu diễn tiết mục kia của cô thật tốt, nói không chừng thiếu chủ sẽ bảo vệ cô.”

Mạn Tâm biết bọn họ chính là nhắc nhở mình, bây giờ đang lâm vào tình trạng thế này, nàng có muốn lo lắng cho người khác cũng không được, chỉ có thể cầu mong cho tiểu cô nương kia được nhiều phúc.

Cửa đá đột nhiên mở ra, ba hắc y nhân đến đi đến phía trước, đặt thức ăn lên trên bàn “Tiểu thư, mời dùng cơm.” Nói xong, xoay người vừa định đi, nhưng hắc y nhân đi vào cùng hần đột nhiên rút ra đao nhọn đâm vào hần, hần căn bản chưa kịp phản ứng đã ngã trên mặt đất....

“Người là ai?” Hắc y nhân luôn canh giữ tại chỗ này vừa định rút kiếm, thì một người bịt mặt khác tiến vào, kiếm trong tay rút ra khỏi vỏ.....

Mạn Tâm lập tức thấy một ánh kiếm hiện lên, chỗ vết kiếm trên cổ của hai hắc y nhân đều chảy máu đỏ tươi nhìn thấy ghê người, ánh mắt của bọn họ còn mở to, dường như chết không nhắm mắt, người chết? Nàng chưa từng gặp qua trường hợp giết người máu chảy đầm đìa như vậy, đầu bỗngưng choáng váng, sợ hãi lui về phía sau vài bước, hoảng sợ dùng tay nắm lấy y phục trước ngực mình.

Đột nhiên, kiếm của hắc y nhân quay trở lại đâm thẳng tấp đến nàng, nàng đứng ở đó, trong đầu trống rỗng, ngay khi kiếm muốn đâm vào trán nàng, nàng nhịn không được, nhắm mắt, bật lên tiếng thét chói tai.

“A.....”

43. Chương 043

Chương 043 – Ngạc nhiên vui mừng ngoài ý muốn

Một lát sau, Mạn Tâm không cảm thấy đau đớn, chẳng lẽ mình đã chết, lén mở mắt ra mới phát giác trước mắt chẳng hề có một bóng người, nhưng cảnh tượng trước mắt làm nàng biết mình còn ở đây, nàng vẫn chưa chết, sao lại thế này? Không phải có người muốn giết nàng sao? Người đâu?

“Vừa rồi là Tử Vân đùa giỡn với ngươi, bây giờ mau thay y phục, chúng ta rời khỏi nơi này.” Mộ Dung Ứng nói, đưa một bộ y phục màu đen đến trước mặt nàng, lúc này đã gỡ khăn bịt mặt xuống.

“Người?” Mạn Tâm kinh ngạc nhìn hần, sao lại là hần? Hần vào bằng cách nào? Chỉ có điều nhìn thấy hần trong khoảnh khắc này, trong lòng mừng như điên, bởi vì nàng biết mình được cứu, rồi lập tức bỏ nhào vào trong ngực hần, “Người rốt cuộc đã tới.” Giọng điệu giống làm nũng, lại vừa trách cứ.

“Không sao rồi, bổn vương đã nói sẽ không để cho ngươi xảy ra chuyện mà!” Tay của Mộ Dung Trần nhẹ nhàng vỗ về nàng, cảm thấy trong lòng thật sự rất phức tạp.

“Ta biết.” Mạn Tâm ôm chặt lấy hần, tựa như trong bóng đêm nhìn thấy hào quang.

Dương Tử Vân cứu Mạnh tiểu thư tỉnh dậy, bảo nàng mặc quần áo tử tế, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Mạn Tâm tựa vào trong lòng đại ca, phần nộ lập tức kéo nàng ra, “Tránh ra, đừng mê hoặc đại ca của ta.”

“Mắc mớ gì tới người, ta thích như vậy!” Mạn Tâm phần nộ trừng mắt nhìn hắn, vừa rồi còn chưa tính sổ với hắn.

“Có ta ở đây, người đừng hòng!” Dương Tử Vân đối nghịch cùng nàng, hắn tuyệt đối không thể để cho giữa đại ca và nàng xảy ra tình cảm không nên có.

“Được rồi, Tử Vân để cô ấy nhanh chóng thay y phục, chúng ta cần mau rời khỏi đây.” Mộ Dung Ứng nói, nếu bị người ta phát hiện, bọn họ thì có thể thoát thân dễ dàng, nhưng mang theo hai nữ nhân thì không chắc chắn.

“Ha ha.” Đã thay y phục xong, Mạnh tiểu thư nhin không được cười khê một chút: “Bộ dáng của các người, làm sao giống huynh muội, mà rõ ràng là một đôi oan gia.”

“Hả?” Mạn Tâm cùng hắn đều ngây ngẩn cả người, nếu không phải cô ấy nhắc nhở, bọn họ đã quên điểm này, có chút xấu hổ mà không giải thích được.

“Đưa ta!” Nàng đoạt lấy y phục, liền thay quần áo rất nhanh, lúc này mới phát hiện những thi thể nằm trên mặt đất đều không mặc quần áo đen, mới kinh hãi nhìn hai người, “Quần áo này, các người.... các người... không phải là cởi trên người bọn họ ra chứ.” Tay khê run chỉ vào thi thể.

“Nói nhảm, không của bọn hắn, chẳng lẽ của chúng tôi mang đến? Đừng dài dòng, đi nhanh lên.” Dương Tử Vân không kiên nhẫn nói.

“Oh my god (ôi trời đất ơi)!” Mạn Tâm áp tay lên trán mình, nàng rõ ràng đã mặc đồ người chết, điều này làm cho lông tóc nàng đứng đứng, kinh hồn bạt vía.

“Dương tiểu thư, cô đang nói cái gì?” Mạnh tiểu thư kỳ quái hỏi, ngôn ngữ của nàng thật quái lạ.

“Không có gì, chúng ta đi thôi!” Mạn Tâm lắc đầu, mặc cũng mặc rồi, không thể cởi ra.

“Chờ một chút.” Khi Mộ Dung Ứng đi đến cửa đá, đột nhiên dừng bước quay đầu lại dặn dò: “Tử Vân, đệ mang Mạnh tiểu thư đi trước, chúng ta đi phía sau, nếu đi chung, mục tiêu quá lớn, sẽ dễ làm người ta hoài nghi.”

“Dạ, đại ca, huynh cũng cẩn thận một chút.” Dương Tử Vân gật gật đầu, biết đại ca an bài thật chu đáo.

“Ừ, đi thôi, đệ cũng cẩn thận một chút!” Mộ Dung Ứng vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Đại ca, đệ ở rừng cây chờ huynh.” Dương Tử Vân nói xong, đến gần Mạnh tiểu thư: “Đi với tôi, bình tĩnh một chút.”

“Vâng.” Cô ta gật gật đầu, sau đó nói với Mạn Tâm: “Bảo trọng.”

“Cô cũng bảo trọng.” Mạn Tâm gật gật đầu với cô.

Thấy bọn họ rời đi, Mộ Dung Ứng lúc này mới dặn dò: “Theo sau bốn vương, gặp người, không phải sợ cũng không cần hoảng, mọi việc đã có bốn vương.”

“Có người ở đây, ta không sợ cũng không hoảng.” Khóe môi Mạn Tâm lộ ra nụ cười sáng lạn, nhắc đầu nhẹ nhàng tựa vào lồng ngực của hắn, bỗng nhiên cảm giác lồng ngực của hắn thật an toàn, ít nhất làm lòng nàng nhẹ nhõm một cách lạ thường.

Mộ Dung Ứng có chút mất tự nhiên, khê đẩy nàng ra, “Chúng ta cũng đi ra ngoài đi!”

“Chờ một chút!” Mạn Tâm đột nhiên gọi hắn lại, nhìn hắn hỏi: “Còn có một tiểu cô nương, các người có tìm được cô ấy không?”

“Không có.” Hắc lắc đầu, “Tìm được các người cũng là cơ duyên xảo hợp, chúng tôi lén lút lén vào, đúng lúc nghe được người đưa cơm đồ ăn nói với người khác có nữ nhân xinh đẹp ra sao bị giam trong này, bốn vương đã nghĩ là người, cho nên đi theo vào, bây giờ không phải lúc để giải thích chuyện này, ra ngoài trước hẵng nói.”

“Cũng chỉ có thể như vậy thôi.” Mạn Tâm gật gật đầu, không phải không cứu, mà thật sự là bất lực.

Bám theo sát phía sau hần, mỗi lần nhìn thấy hắc y nhân khác, nàng đều vô cùng khẩn trương sợ mình có sơ suất, sẽ làm người khác hoài nghi, may thay đều vượt qua hết, cũng may là có che mặt, chứ nếu không nàng sớm đã bị người ta nhìn ra, chỉ có điều chuyện ngoài ý muốn vẫn cứ xảy ra.

44. Chương 044

Chương 044 — Cô nương bảy mươi tuổi

Mạn Tâm cúi đầu, bước chân không ngừng đi theo phía sau hần, đột nhiên nghe được có người hô bên cạnh: “Hai người các ngươi theo ta tới đây một chút.”

“Dạ,” Mộ Dung Ứng đáp, ánh nhìn khẽ thu hẹp lại, liếc mắt ra phía sau nàng một cái, ý bảo nàng không cần kinh hoảng.

Mạn Tâm khẽ gật gật đầu, chỉ cố giả vờ bình tĩnh đi theo sau hần, có hần ở cạnh cũng chỉ ít cũng làm nàng an tâm.

Đi được một đoạn đường đến một gian phòng rất lớn, căn phòng rất kỳ quái này rõ ràng không có ai canh gác, cửa rộng mở, từ bên trong truyền đến từng tiếng cười thanh thúy của nữ tử, còn có tiếng khóc rất nhỏ.

“Hai người các ngươi đi vào, mang người chết ra.” Hắc y nhân đứng ở phía trước cửa phân phó.

“Dạ,” Mộ Dung Ứng chấp tay đáp.

Mạn Tâm cũng vội vàng chấp tay, trong lòng lại dâng lên nỗi sợ hãi, rõ ràng sai nàng đến nâng người chết, cũng may còn có hần, nếu không nàng nhất định sẽ bị hù mà chết trước, liếc trộm tới cửa có viết ba chữ An Nhạc đình thì mới tỉnh ngộ, hóa ra ở cổ đại cũng có nhà xác.

Nhưng ngay khi họ đi vào, lại bị tình cảnh bên trong làm cho kinh ngạc đến ngất người, một đám người ăn mặc xinh đẹp, tiếng nói trong trẻo, dung mạo xác thực giống như lão nhân thất tuần (70 tuổi), một thất tuần lão nhân có nếp nhăn trên mặt nhìn thấy bọn họ đều ngừng cười, yên lặng ngồi một bên, không đếm xỉa tới sự tồn tại của họ.

Trong lòng Mạn Tâm hiện lên một tia nghi hoặc, nơi này sao lại có người già như vậy? Thật kỳ quái.

Trong mắt Mộ Dung Ứng cũng hiện lên một tia nghi hoặc, diện mạo như thất tuần mà tiếng lại thanh như cô gái? Thật là quý dị.

“Hu hu hu hu.” Đột nhiên từ góc tường truyền đến tiếng khóc.

Theo tiếng khóc, Mạn Tâm nhìn qua cũng là một bà lão thất tuần ngồi ở đấy, nhưng hoàn toàn khác giống một đứa bé uất ức, trong lúc đang khó hiểu thì nhìn thấy y phục quen thuộc kia của bà ta, trên cổ tay còn có một vòng ngọc, nàng gần như kinh sợ muốn kêu ra tiếng, đây không phải là đồ mà tiểu cô nương bị mang đi đã mặc sao? Sao lại ở trên người bà ta? Lặng lẽ dùng tay khẽ túm lấy y phục của hần.

Mộ Dung Ứng theo ánh mắt của nàng nhìn qua, giật mình, chẳng lẽ bà ta chính là cô nương bị mang đi? Vì sao lại biến thành dạng này?

“Khóc khóc cái gì? Dù sao đã vậy rồi, tốt hơn hết là vui vẻ sống qua ngày đi.” Lão nhân thất tuần bên cạnh không kiên nhẫn nói, thanh âm quả thật như tiếng chim hoàng anh thật êm tai.

“Được rồi, lúc ngươi vừa tới khóc còn lợi hại hơn cô ta.” Một lão nhân ngồi cạnh hất đầu đưa bên cạnh, không cười nói.

“Các ngươi âm ỉ cái gì? Cùng là người ở xa, chưa từng quen biết gặp nhau, chúng ta đều rơi vào hoàn cảnh này, còn muốn tranh cãi châm chọc nhau sao?” Một lão nhân mặc y phục màu đỏ đi tới, khí thế thực uy nghiêm.

Mọi người lúc này mới không lên tiếng, ngồi qua một bên, làm việc của mình.

Hồng y lão nhân lúc này mới nhìn bọn họ, nói: “Các người đi theo ta, cô ta ở bên trong.”

Mạn Tâm cùng Mộ Dung Ứng đi theo nàng ta, khi mới nhìn vào thì thấy cách bố trí bên trong phòng giống như một gian phòng hỉ, nơi nơi đều là một mảng màu đỏ, còn có ngọn nến đỏ thắm trên giường.

Người ăn mặc chỉnh tề vẫn không nhúc nhích nằm trên giường là thất tuần tân nương, nếu khuôn mặt kia không thể nhìn rõ được, thì đó nhất định là khuôn mặt rất xinh đẹp.

Hồng y lão nhân nhẹ nhàng giữ chặt tay nàng, một giọt nước mắt rơi xuống trên mu bàn tay nàng, “Yên nhi, cô rốt cuộc được giải thoát rồi, nhưng bỏ lại tôi một mình, nhưng mà tôi cũng sẽ sớm đến với cô thôi, cô yên tâm đi đi.”

“Này, ta có thể hỏi một chút được hay không...” Trong lòng Mạc Tâm thật sự rất nghi hoặc, mới vừa kết hôn mà đã chết sao? Rốt cuộc nhện không được mở miệng.

“Câm miệng.” Không đợi nàng nói hết lời đã bị Mộ Dung Ứng lớn tiếng ngăn cấm, dọa nàng lập tức á khẩu.

Nhưng đã muộn rồi, Hồng y nữ tử lập tức quay đầu nhìn nàng, tia nhìn sắc bén, “Người là nữ nhân, người lên trà trộn vào.”

‘Vút’, Mộ Dung Ứng rút ra bảo kiếm bên hông, liền đặt ngay trên cổ nàng ta, “Nếu người đã biết, vậy cũng đừng trách ta giết người diệt khẩu.”

“Hừ.” Hồng y lão nhân lại hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt lại, “Người động thủ đi, ta sẽ không trách người, mà ngược lại còn cảm tạ người.”

“Chờ một chút.” Mạc Tâm đi qua hắt, dời thanh kiếm từ trên cổ nàng, “Chúng tôi cũng không muốn làm tổn thương cô, tôi chỉ muốn hỏi cô một chuyện.”

“Hỏi đi.” Hồng y nữ tử nhìn thấy nàng, trên mặt không có lấy một tia kinh hoảng.

“Cô nương khóc lóc vừa rồi kia, có phải là người bị mang vào hôm qua không? Còn nữa, vì sao các cô đều có bộ dạng già cả nhưng tiếng nói lại rất trẻ?” Mạc Tâm hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Biết ngay là cô nhất định đến tìm người, gần đây có rất nhiều người tới.” Hồng y lão nhân thì thào xong, mới nói tiếp: “Tiểu cô nương kia đích thật là tới ngày hôm qua, chỉ có điều không biết đó có phải là người mà cô muốn tìm hay không, đến nỗi tôi cũng không biết vì sao chúng tôi đều biến thành bộ dạng này? Đó là vì chúng tôi bị người khác dùng để luyện công, nếu không chúng tôi đều là những cô nương trẻ tuổi có dung mạo xinh đẹp.”

“Cái gì?” Mạc Tâm kinh hãi kêu ra tiếng, sao có thể quý dị như vậy, rõ ràng lại có loại võ công phải cần dùng dung mạo của nữ nhân để luyện công.

Mộ Dung Ứng lại chứng thực suy đoán trong lòng, xem ra lời đồn nói môn phái Vô Ưu Đường dựa vào máu tươi của xử nữ để luyện công là hoàn toàn chính xác, đúng là loại công phu tà ác quá đỗi, hại nhiều nữ tử thanh xuân như vậy.

Hồng y lão nhân lại đánh giá nàng vài lần, “Cô chắc chính là nữ tử bị bắt tới cùng tiểu cô nương kia, cô muốn chạy trốn thì mau trốn liền đi, nếu trốn không thoát, cô lập tức sẽ biến thành bộ dạng giống chúng tôi.”

“Giống các cô?” Mạc Tâm thấy nếp nhăn trên mặt và tay nàng ta giống như đường chân chim, nhện không được rùng mình một cái, nếu biến thành bộ dạng người không ra người, quý không ra quý, bộ dạng này không bằng chết còn tốt hơn.

“Cô nhất định suy nghĩ chúng tôi như vậy là sống không bằng chết, tốt hơn là giải quyết một lần cho xong, nhưng thực sự đến phút cuối của sinh mệnh, cô mới biết được sinh mệnh đáng quý, tuy rằng chúng tôi biến thành bộ dạng này nhưng chúng tôi ở trong này sống qua ngày, giống như trên thiên đường, có ăn, có dùng, có mặc, thứ gì cần đều có, vì vậy chúng tôi phải chấp nhận thực tế này, chỉ còn là cái xác không hồn còn sống.” Hồng y nữ tử nhìn nàng, trên mặt lộ ra tia thống khổ.

“Vậy cô sống như vậy đã bao lâu rồi?” Mạn Tâm nhin không được hỏi, nếu như chính mình đột nhiên biến thành bộ dạng này, nhất định sống không bằng chết.

“Hai mươi năm.” Hồng y lão nhân nói, nỗi bi thương trong mắt chợt lóe lên.

Hai mươi năm? Mạn Tâm kinh ngạc nhìn nàng, vốn tưởng rằng dung nhan biến thành dạng này, nhiều nhất chỉ có thể sống đến một tháng, cũng không nghĩ tới có thể sống lâu như vậy, trong lòng nàng giãy vò, không cách nào tưởng tượng nổi.

“Không sai, ta..” Hồng y nữ tử vừa định nói gì đó, chợt nghe có người bên ngoài hô: “Vân tỷ tỷ, các người lẽ mề gì thế? Người bên ngoài hối thúc rồi kìa.”

“Được rồi, được rồi.” Hồng y nữ tử cất giọng hô, sau đó nói với họ: “Cô nâng cô ta ra ngoài, rời khỏi nơi này, đừng trở lại.”

“Cám ơn cô đã nói cho tôi biết chuyện này.” Mạn Tâm nói lời cảm ơn với nàng.

Mộ Dung Ứng lại một lần nữa dùng kiếm chĩa về phía nàng ta, “Tuy rằng ta thật sự không muốn giết cô, cô cũng không đáng chết, nhưng vì an toàn của chúng ta, ta phải giết cô diệt khẩu.” Hắn không thể mạo hiểm.

“Ta biết, nhưng người giết ta cũng không đi được, trừ phi người giết hết mọi người ở đây.” Hồng y lão nhân nói.

“Đừng.” Mạn Tâm đi qua, khê di chuyển kiếm của hắn, “Đừng tổn thương cô ấy, cô ấy đã đủ đáng thương rồi, vả lại ta cũng tin cô ấy, cô ấy sẽ không bán đứng chúng ta.”

“Người dựa vào cái gì tin cô ta?” Mộ Dung Ứng hỏi ngược lại nàng: “Nhất thời mềm lòng, sẽ phạm phải sai lầm không thể tha thứ, có lẽ, chúng ta sẽ không ra ngoài được.”

“Cảm giác, ta dựa vào cảm giác để tin cô ấy, ta nguyện ý dùng chính bản thân mình đánh cược, nếu cô ấy bán rẻ chúng ta, một mình người có thể chạy đi.” Mạn Tâm nói, đều là phụ nữ với nhau, nàng đã chịu hai mươi năm thống khổ, tại sao mình còn nhẫn tâm giết nàng.

45. Chương 045

Chương 045 — Bị nhốt trong động

Nghe xong lời của nàng, Mộ Dung Ứng có hơi chần chờ, hắn không muốn lạm sát người vô tội, nhưng trong tình huống này vì an toàn của nàng và mình, hắn nhất định phải giết, không thể nhân từ nương tay, nhưng hắn không thể không để ý đến cảm thụ của nàng?

“Thả cô ấy được không?” Mạn Tâm yêu cầu lần nữa, “Nếu vì mình sống mà phải giết người khác, ta sống không an lòng, giờ đây ta thật không dễ dàng hối cải để làm người mới, người hãy cho ta cơ hội, đừng để ta phải bỏ dở nửa chừng.”

Ánh mắt trong suốt mang theo cầu khẩn kia của nàng khiến tim hắn cảm động, cũng không đành lòng cự tuyệt, nghĩ một lát, đành phải nói: “Được, ta không giết cô ấy, đã vậy thì đánh cược một lần xem.”

“Cám ơn các người, ta sống đến hai mươi năm nay cũng không nghĩ còn có người lo cho sinh tử của ta, tin ta đi, vì nhân tình này của người, ta cũng sẽ không bán đứng các người, ngược lại người đúng là không thể giết ta, giết ta rồi các người thật sự không thể thanh thản được, mau đi đi, ở lại càng lâu thì càng có nguy cơ bị phát hiện.” Ánh mắt của Hồng y lão nhân có chút ướm át, thúc giục nói.

“Cám ơn.” Mộ Dung Ứng nói xong, bước đến bên giường nói với Mạn Tâm: “Lại đây, nàng thi hài lên.”

Nâng thi hài? Tay Mạn Tâm bắt đầu phát run, lại để cho nàng nâng người chết, nhưng nàng biết rõ mình không thể không nâng, trong lòng dấy lên hoảng sợ, đi đến hướng người chết nằm trên giường, mới vừa đụng

tới góc áo của thi thể, thi thể lại bật khỏi giường, hù nàng thét lên một tiếng chói tai: “Á, xác chết vùng dậy.”

“Không được kêu.” Hồng y lão nhân lấy tay che miệng của nàng.

Xác chết vùng dậy cái gì chứ? Mộ Dung Ứng tức giận nhìn nàng giải thích: “Ta biết người đang sợ hãi, nên bế toàn bộ thi thể lên, chỉ cho người nâng cô ta tượng trưng thôi.”

“Vậy sao người không nói sớm?” Mạn Tâm lúc này mới vỗ trái tim đang đập thành thịch của mình, quần áo phía sau lưng đều ướt đẫm.

“Sau khi cô ra ngoài, tốt nhất là ít nói chuyện, giọng nói của cô rất dễ làm cho người ta nhận ra được cô là nữ nhân, nếu bị người khác phát hiện thì rất khó rời đi.” Hồng y lão nhân thận trọng nhắc nhở.

“Cám ơn cô, tôi đã biết.” Mạn Tâm gật gật đầu, lại tò mò hỏi: “Đúng rồi, tôi có thể hỏi thêm một câu nữa không? Tại sao nàng ta chết mà phải mặc quần áo tân nương?”

Trên mặt Hồng y lão nhân hiện lên một tia thê lương, “Đó là vì chúng ta sợ, sau khi chết trở thành cô hồn dạ quỷ, không thể đầu thai làm người, cho nên đều mua một người chồng, ngày cưới, cũng là ngày qua đời.”

Bấy giờ Mạn Tâm mới hiểu được, các nàng thật đáng thương, cũng bất đắc dĩ với sự thiếu hiểu biết của họ.

“Đi nhanh lên, không đi người khác sẽ sinh nghi.” Mộ Dung Ứng thúc giục.

“Ừ, các người đi nhanh lên đi.” Hồng y nữa tử cũng nói.

Mạn Tâm làm bộ nâng nữ tử đã chết kia lên với Mộ Dung Ứng, cùng đi ra ngoài, khi lướt qua bên người cô nương khóc lóc, trong lòng dâng lên nỗi chua xót, một ngày trước vẫn là một cô nương sáng lạn khờ dại, giờ đây rõ ràng đã biến thành bộ dạng này, nhưng chính mình không thể an ủi cô ta.

“Các người làm gì mà lâu quá vậy?” Hắc y nhân luôn chờ ở bên ngoài không kiên nhẫn nói.

Mộ Dung Ứng cúi đầu, không hề giải thích thêm, sợ giải thích thêm ngược lại gây nên hoài nghi.

“Được rồi, mau đem cô ta đi chôn đi.” Hắc y nhân phát phát tay, phân phó.

“Dạ,” Mộ Dung Ứng cùng Mạn Tâm nâng thi thể lên, đi đến hướng cửa động.

Nhưng nâng thi thể lên lại làm cho bọn họ vì họa được phúc, mọi người thấy bọn họ nâng người chết lên đều quay mặt sang chỗ khác, cũng không có người hỏi.

Mộ Dung Thị Ứng nhìn thấy gần ra đến cửa động, lòng trở nên nhẹ nhõm, đột nhiên nghe được bên trong truyền đến một trận xô xát, “Mau đóng cửa động lại, hai nữ tử kia đã trốn thoát, tất cả mọi người bỏ khăn che mặt xuống.”

Nghe được tiếng la, hắc y nhân lập tức cảnh giác, đưa tay xé toang khăn che mặt màu đen trên mặt.

Chưa trải qua tình cảnh mạo hiểm như vậy, chân của Mạn Tâm như nhũn ra, trong đầu chỉ có một ý tưởng, xong rồi bọn họ đã bị người ta phát hiện ra.

“Chạy nhanh lên.” Mộ Dung Ứng ôm lấy nàng, liền bay đến hướng cửa, đưa tay mở ra cơ quan bên cạnh...

Nhưng không đợi cửa đá mở ra, người phía sau liền hô: “Bắn tên, không được để cho bọn họ chạy trốn.”

Một trận mưa tên từ phía sau bay tới, hắc y chỉ ôm chặt nàng, vung kiếm trốn tránh, di chuyển tới tảng đá bên cạnh, nhưng rất nhanh đã có rất nhiều hắc y nhân bao vây chung quanh...

“Núp ở phía sau bốn vương, không được đi ra, bây giờ có thể không ra ngoài được, cũng chỉ có thể xem ý trời.” Mộ Dung Ứng rút kiếm đối đầu cùng bọn chúng.

Mạn Tâm dùng tay túm chặt lấy y phục của hắn, dù có cho nàng ra ngoài, nàng cũng không dám.

“Biết điều thì ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói, vào Vô Ưu Đường rồi, các người còn muốn ra ngoài hay sao? Đừng si tâm vọng tưởng.” Một hắc y nhân cầm đầu bây giờ đã tháo đồ che mặt xuống, nói với họ.

“Phải không? Ta đây cũng muốn thử một lần xem ta có thể đi ra ngoài được hay không?” Mộ Dung Ứng hừ lạnh.

“Người là nam nhân?” Hắc y nhân ngậy ra một lúc, hiện tại bọn họ có hai người, người nói chuyện kia là nam nhân, các nàng không phải chạy trốn mà là có người tiếp ứng. Lập tức có cảm giác không tốt, hắn ta ra lệnh: “Mau sai người đi xem xét khắp nơi, nhất định còn có những người khác ở trong này, tuyệt đối không được để bọn họ chạy trốn.”

“Dạ.” Vài hắc y nhân lên tiếng trả lời lui xuống.

Mạn Tâm trốn ở phía sau hắn, nhìn thấy quá nhiều người, trong lòng đã có dự cảm không tốt, nhưng không biết Dương Tử Văn bọn họ có chạy khỏi chưa? Có thể tiếp ứng mình và hắn không? Chỉ là nghe qua ý của tên đó, thì hình như bọn họ cũng không bị phát hiện, vậy là tốt rồi.

“Ta xin khuyên các hạ tốt nhất buông kiếm trong tay ra, ta còn có thể tha cho người một mạng, nếu không thì giết không tha.” Hắc y nhân lại cảnh cáo.

“Vậy thì xem thử người có bản lĩnh để giết ta hay không?” Mộ Dung Ứng nắm chặt kiếm trong tay.

Ngay trong lúc hai bên hết sức căng thẳng, phía sau đột nhiên có người hô: “Thiếu chủ đến rồi.”

Hắc y nhân được huấn luyện nghiêm túc lập tức tránh đường, Mạn Tâm liền thấy nam nhân mang mặt nạ trắng kia xuất hiện, ánh mắt sắc bén bắn về phía bọn họ, biết hắn sẽ hút máu, sau đó nàng sợ hãi né tránh phía sau.

Ánh mắt Mộ Dung Ứng và hắn đối diện nhau, ánh mắt quan sát đánh giá, có thể cảm nhận được, người này công lực vô cùng thâm hậu, mình tuyệt đối không thắng nổi, chẳng lẽ hắn là người hút máu tươi của xử nữ trong truyền thuyết?

“Người có khả năng đột nhập vào Vô Ưu Đường của ta, nhất định không phải người tầm thường, chỉ là xông vào chỗ của người khác, các hạ có phải nên báo trước danh tánh để sau khi chết ta còn biết mà khắc tên lên bia mộ cho người.” Giọng điệu của nam nhân mang mặt nạ không cười mà nói, không hề để hắn vào trong mắt.

“Phải không? Nhưng còn chưa biết trên bia mộ sẽ khắc lên tên ai!” Mộ Dung Ứng cười lạnh, thua người cũng không được thua khí thế.

“Vậy thì chết đi.” Người đeo mặt nạ còn chưa nói xong thì kiếm trong tay đã đâm tới.

“Vậy thử xem.” Mộ Dung Ứng chỉ phòng thủ nhưng chưa phản công, luôn che chắn chặt chẽ trước người nàng.

“Giấu kỹ nàng phía sau, xem ra là anh hùng cứu mỹ nhân, chỉ tiếc phải bỏ mạng.” Nam nhân mang mặt nạ trào phúng, đã nhanh chóng phát hiện nhược điểm của hắn, kiếm trong tay lại càng lúc càng nhanh, kiếm đâm tới nàng trốn ở sau người.

“Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, đây chính là ngàn năm, chỉ có điều chiêu đâm vào một nữ nhân không biết võ công, hắn không phải là chuyện anh hùng nên làm.” Mộ Dung Ứng vừa bảo vệ nàng, vừa phản kích.

Đao quang kiếm ảnh (ánh sáng của đao kiếm) trước mắt cực nhanh, Mạn Tâm xem đến hoa cả mắt, vốn không phân định rõ là kiếm của ai, chỉ nghe mấy tiếng leng keng vang lên, nhưng nàng đã nhận ra một chút, bởi vì cần bảo vệ mình, hắn không thể thi triển toàn bộ công lực, dần dần ở vào thế hạ phong.....

46. Chương 046

Chương 046 — Không đánh mà lui

‘Xoẹt’ một tiếng, cánh tay của Mộ Dung Ứng đã bị kiếm trong tay của nam nhân mang mặt nạ cửa qua, máu tươi ở cánh tay trong nháy mắt chảy ra.

Lòng Mạn Tâm lập tức khẩn trương, biết nếu cứ tiếp tục như vậy bọn họ trốn không thoát, liền hô: “Không cần lo cho ta, người đi đi.”

“Câm miệng, người cho rằng bây giờ ta còn có thể chạy thoát được sao?” Mộ Dung Ứng tức giận quát, nhưng trong lòng thoáng khó hiểu, nàng quan tâm mình sao? Chỉ là nàng không biết, nếu như mình qua khỏi năm canh giờ mà chưa đi ra, người phía ngoài sẽ quay lại tiếp ứng.

Đúng là có lòng tốt mà còn không biết ơn, nhưng Mạn Tâm vẫn biết điều im miệng, hắn nói rất đúng, trong tình cảnh hiện tại này chỉ sợ ngay cả ruồi bọ còn trốn không thoát, huống chi là người, xem ra chỉ còn biết mặc cho số phận.

Bên ngoài Vô Ưu Đường, Dương Tử Vân cùng Mạnh tiểu thư đi thẳng một đường ra ngoài, chờ thật lâu cũng không thấy họ đi ra, trong lòng có chút lo lắng, có phải họ gặp phiền toái hay là bị phát hiện rồi không?

“Người đâu.” Hắn lập tức hô.

“Dạ.” Một hắc y nhân ngay tức thì từ trong rừng cây đi ra.

“Người đưa Mạnh tiểu thư hồi phủ.” Dương Tử Vân phân phó.

“Dạ.” Thị vệ đáp, cung kính đối với cô: “Mạnh tiểu thư, xin mời.”

“Dương công tử, cảm ơn huynh, chờ các huynh cứu được Dương cô nương ra, ta nhất định sẽ đến vương phủ cảm tạ.” Mạnh tiểu thư biết mình ở đây cũng không giúp được gì, ngược lại còn gây thêm phiền phức, xoay người rời đi cùng thị vệ.

“Tất cả đi ra!” Lúc này Dương Tử Vân mới ra lệnh cho những người trốn từ một nơi bí mật gần đó.

“Dạ.” Rất nhanh, mười mấy hắc y nhân ăn mặc giống nhau, từng người từng người đi ra đứng xếp hàng trước mặt hắn.

“Hai người các ngươi canh giữ ở đây.” Dương Tử Vân phân phó, xoay người mở ra cơ quan, “Ngoài họ ra, những người khác theo ta đi vào.”

“Dạ.” Hắc y nhân tự động đi theo sau hắn.

Mạn Tâm nhìn thấy cánh tay chảy máu không ngừng mà Mộ Dung Ứng vẫn bảo vệ mình như trước, trong lòng đột nhiên ngập tràn cảm động, mặc kệ vì nguyên nhân gì, một nam nhân nguyện ý dùng tính mạng giữ chặt lấy mình, vậy đã nói lên hắn không phải người xấu.

Nhưng khi nhìn hắn chỉ có chống đỡ, chứ không hề phòng thủ, trong lòng trở nên gấp gáp, làm sao bây giờ?

Đột nhiên cửa đá bị mở ra, Dương Tử Vân mang theo rất nhiều hắc y nhân từ cửa đá nhảy vào, làm lo lắng trong lòng nàng nháy mắt biến thành vui sướng.

“Tử Vân, đệ đến rồi!” Mộ Dung Ứng âm thầm thở phào.

“Đại ca, huynh bị thương? Sao thế?” Dương Tử Vân nhìn thấy cánh tay hắn chảy máu. Lo lắng hỏi.

“Ta không sao.” Hắn lắc đầu.

“Đáng chết, dám tổn thương đại ca của ta.” Kiếm trong tay Dương Tử Vân đâm tới hướng kẻ đeo mặt nạ.

“Lại có một người muốn chết.” Ánh mắt của kẻ đeo mặt nạ lạnh lùng, kiếm trong tay liền nghênh đón.

“Tử Vân, cẩn thận.” Mộ Dung Ứng ở một bên dặn dò, kéo tay nàng, lập tức xông ra ngoài.

“Còn muốn chạy, vậy các ngươi tưởng Vô Ưu Đường ta ra vào đơn giản quá rồi, các ngươi còn đi được sao?” Kẻ đeo mặt nạ cười lạnh một tiếng, đột nhiên bứt người bay đến bên cạnh, tay liền chạm vào cơ quan.

Hắc y nhân của Vô Ưu Đường vừa thấy thiếu chủ khởi động cơ quan, lập tức hiểu ngầm, toàn bộ nằm sấp trên mặt đất.

Vách tường vang lên tiếng động, trong nháy mắt từ bốn phương tám hướng phóng ra thật nhiều ám khí sắc bén, thẳng tới chỗ cửa.

“Mọi người cẩn thận, mau nằm sấp xuống.” Dương Tử Vân hô, người xoay tròn, tránh né dao găm.

Mấy tên theo vào trốn tránh không kịp, trúng dao găm ngã xuống đất bỏ mạng, những người còn lại thì bị thương nằm úp trên mặt đất.

Mạn Tâm quay đầu lại, nhìn thấy vô số dao găm phóng tới hướng mình và hắn, trừng to mắt, hít sâu một ngụm khí lạnh.

“Nằm sấp xuống.” Mộ Dung Ứng ôm nàng, liền ngã xuống mặt đất, dao găm lướt qua người của họ bay ra ngoài.

Nhưng rồi nam nhân mang mặt nạ đột ngột lấy ra mũi ám khí trong người phóng tới hướng hắn.

“Đại ca, cẩn thận!” Dương Tử Vân hô to, nhưng không cách nào phân thân được.

Mộ Dung Ứng thuận thế lăn một vòng, hắn nằm nghiêng qua trên mặt đất để tránh dao găm vừa phóng tới, nhưng tránh thoát được dao găm thì cũng đã rời khỏi Mạn Tâm.

Ám khí bên cạnh đột nhiên ngừng phóng ra, nam nhân mang mặt nạ phi thân một cái, đã tóm lấy nàng, ôm vào lòng bay ra ngoài.

Mộ Dung Ứng biết mình bị lừa vừa định đuổi theo đã bị Dương Tử Vân giữ chặt lại, “Đại ca, huynh bị thương, không nên đuổi theo, hướng chi nơi này là chỗ của bọn họ, chúng ta cũng không hiểu rõ, nên rời đi trước là quan trọng.”

Hắn nhìn thấy trên mặt đất người của mình vừa chết, vừa bị thương, nhìn thoáng qua nàng đã bị kẻ đeo mặt nạ ôm đi, vung tay áo nói: “Rút lui.”

47. Chương 047

Chương 047 — Tránh khỏi kiếp số

Ngay khi Mạn Tâm phục hồi lại tinh thần, nàng mới nhớ lại, hóa ra chỗ mà mình tựa vào giờ phút này là ngực của nam nhân mang mặt nạ, bị hù lập tức đẩy hắn ra, lui về phía sau vài bước. “Người muốn gì?”

“Người nói xem ta muốn làm gì?” Nam nhân mang mặt nạ đứng ở đó, nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt có chút âm trầm đáng sợ.

“Ta...Ta không biết.” Mạn Tâm nghĩ đến những nữ tử mặt như lỗ thủng bị hắn hút máu để luyện công, theo bản năng lấy tay sờ sờ cổ mình.

“Không biết? Không sao, người sẽ biết rất sớm thôi.” Nam nhân mang mặt nạ đi tới hướng nàng.

Mạn Tâm kinh hãi nhìn hắn, cả người đều run khê, ông trời ơi, nàng cũng không muốn chưa già đã yếu, ngay khi hắn nhích lại gần mình, nàng đột nhiên hô: “Dừng.”

“Người lại muốn gì trò gì?” Còn muốn chạy trốn sao?” Nam nhân mang mặt nạ dừng bước, giọng điệu cực kỳ lạnh lẽo

“Không có, ta không có muốn chạy trốn, người hiểu lầm rồi, ta là muốn biểu diễn cho người xem, người không phải muốn xem sao? Ta còn chưa biểu diễn mà!” Mạn Tâm vội vàng phủ nhận, cười làm hòa, dù nàng có muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, chỉ còn cầu nguyện bọn họ có thể mau mau tới cứu mình.

“Bây giờ?” Giọng điệu của nam nhân mang mặt nạ mang theo nghi vấn “Thời hạn ba ngày hình như còn chưa tới.”

“Ừ, lập tức, ngay bây giờ.” Mạn Tâm gật đầu giống như gà con mổ thóc, có vẻ như muốn trốn thì phải tạm thời kéo dài thời gian, nói không chừng Mộ Dung Ứng đang điều động đại đội nhân mã tới cứu mình, nghĩ vậy trong lòng yên tâm không ít.

“Không cần chuẩn bị sao?” Nam nhân mang mặt nạ lãnh phúng (lạnh lùng, trào phúng), kỳ thật cũng lập tức hiểu được, lý do thoái thác lúc trước chẳng qua là nàng muốn kéo dài thời gian chờ đám người tới cứu.

“Không cần, đã chuẩn bị xong, lần thứ hai, quen việc sẽ làm nhanh hơn” Mạn Tâm xấu hổ giải thích.

“Được, vậy bắt đầu đi.” Nam nhân mang mặt nạ nói, ngồi xuống ghế bên cạnh.

“Người có thể ra ngoài trước được không, ta chuẩn bị một chút, cởi y phục này ra?” Mạn Tâm nhỏ giọng nói, cũng không thể làm trò trước mặt hắn, đem đoá hoa giấu vào trong tay áo.

Nam nhân mang mặt nạ nhìn nàng một cái, đứng dậy, nhẹ nhàng bước ra ngoài cửa đá.

Mạn Tâm thở phào ra một hơi, vội vàng cởi y phục màu đen ra, thay bằng bộ quần áo cũ của mình, càng làm cho hoa tươi được giấu kỹ hơn, chờ mọi thứ đều chuẩn bị xong xuôi, cửa đá cũng rất ăn ý mở ra, hắn lại đi vào, ánh mắt thâm trầm làm cho người ta nhìn không ra hỉ nộ ái ố của hắn.

Mạn Tâm nuốt nuốt nước miếng, cơ thể có chút cứng ngắc không nhip nhàng, bắt đầu động tác để cho hắn nhìn thấy hai tay mình trống trơn: “Xem kỹ, không có gì cả?”

Nam nhân mang mặt nạ ngồi bất động, nhìn chằm chằm nàng.

“Người có thể biểu cảm một chút không, bộ dáng người như vậy, ta biểu diễn không được.” Mạn Tâm bị hắn nhìn, cả người khó chịu, tinh thần cũng bất an.

“Phải không? Vậy người muốn vẽ mặt nào? Có phải muốn ta gỡ mặt nạ xuống không, chỉ có điều người thấy qua dung mạo của ta, sẽ biến mất khỏi thế gian này.” Nam nhân mang mặt nạ buông chén trà đang thưởng thức trong tay xuống, làm bộ muốn gỡ mặt nạ xuống.

“Không, không cần, vậy là được rồi.” Mạn Tâm vội vàng can can, bộ dáng trưởng thành của hắn thế nào? Nàng không có hứng thú muốn biết, có lẽ bị dọa nên phía sau lưng toát ra mồ hôi lạnh, nụ cười trên mặt đông cứng lại, dù sao hậu quả cũng khó lường, trái tim giật thót lên một cái, cứ mặc sức nghĩ lung tung, vẽ mặt cũng trầm tĩnh lại.

“Biến.” Trong tay liền xuất hiện một đoá hoa tươi.

Vẻ mặt của nam nhân mang mặt nạ bỗng khựng lại một chút, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

“Biến biến.” Trong tay Mạn Tâm rất nhanh liền xuất hiện thêm hai đoá hoa tươi nữa.

Nam nhân mang mặt nạ thấy tay của nàng rút nhanh ra từ ống tay áo, ánh mắt sáng lên, uống một ngụm trà ra lệnh: “Biến tiếp.”

“Biến không được, một lần chỉ có thể biến ra ba đoá.” Mạn Tâm khoát tay nói, ở cổ đại không có loại kỹ thuật hiện đại kia để ép đoá hoa, ống tay áo của nàng cũng không chứa nổi nhiều như vậy.

“Không tồi, thủ pháp rất nhanh, nhưng loại thủ pháp che giấu tai mắt này chỉ có thể lừa gạt được những kẻ dốt nát mà thôi.” Nam nhân mang mặt nạ cầm trong tay nhiều hoa tươi kia đột nhiên đứng dậy, bỏ hoa xuống đất..

“Không phải lừa gạt, mà là mua vui cho người.” Mạn Tâm mới vừa nói xong, thì một hắc y nhân liền bước vào.

“Thiếu chủ, môn chủ sai ty chức dẫn vào một nữ tử.”

Dẫn người? Mạn Tâm nhất thời cảm giác tay chân trở nên lạnh băng, thiếu nữ đáng yêu chính là bị mang đi như vậy, chẳng lẽ hút máu người không phải hắn mà còn có kẻ khác?

“Dẫn cô ta đi.” Giọng điệu của nam nhân mang mặt nạ lạnh lùng vô tình, trực tiếp ra lệnh.

“Dạ, thiếu chủ.” Hắc y nhân vừa chấp tay nói, liền đi qua hướng nàng...

48. Chương 048

Chương 048 – Hỉ nộ vô thường

Mạn Tâm lùi về phía sau từng bước, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cứ nghĩ tới bộ dạng khủng khiếp sau khi bị người ta hút máu xong thì thật là sống không bằng chết, tại sao hắn còn không tới cứu mình?

Hắc y nhân đi tới, trực tiếp bắt lấy cánh tay của nàng, lôi nàng đi.

Nàng lập tức giãy dụa, trong lúc lo lắng bất chợt thốt lên: “Chờ một chút, ta có lời muốn nói với người.”

Hắc y nhân nghe tiếng, dừng bước nhìn về phía nam nhân mang mặt nạ.

“Nói.” Hắn nhìn nàng, ánh mắt lạnh như băng, không mang theo một tia ấm áp.

Mạn Tâm thật sự hoảng hốt, hắn rõ ràng không hề bị vẻ đẹp của mình hấp dẫn tí nào, trên trán lấm tấm mồ hôi, bây giờ nàng phải nói gì? Lòng nàng hoảng hốt, đầu óc liên rối loạn.

Nam nhân mang mặt nạ nhìn thấy ánh mắt nàng lóe ra tia bất an, sắc mặt thất kinh, đã biết nàng chẳng qua tìm cớ kéo dài thời gian, không kiên nhẫn phân phó: “Đ dẫn đi.” Nàng tưởng bọn họ lại tới cứu nàng nhanh như vậy sao?

“Dạ, thiếu chủ.” Hắc y nhân mới vừa đụng tới ống tay áo của nàng.

Đúng lúc Hạn Tâm nhảy ra một bước tới trước mặt của nam nhân mang mặt nạ, bất chấp tất cả, ôm lấy cánh tay hắn, mở miệng nói: “Ta thích người.” Cái này có tính là lý do không, có điều lúc này nàng không quan tâm nhiều như vậy, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.

Không khí trong nháy mắt trở nên căng thẳng, ánh mắt của nam nhân mang mặt nạ chăm chú nhìn nàng chằm chằm.

Cơ thể Hạn Tâm có chút cứng nhắc, nhìn lên hắn, sao nàng lại có cảm giác xấu hổ.

“Người thích ta phải không?” Ngón tay của nam nhân mang mặt nạ lướt qua khuôn mặt tinh tế của nàng, giọng điệu trút giận nhẹ nhàng.

“Phải.” Hạn Tâm vội vã gật đầu, cái gì cũng được, chỉ cần không mang nàng đi là được rồi.

“Phải không?” Ngón tay của nam nhân mang mặt nạ khẽ vuốt ve người nàng, ánh mắt lại đột nhiên phát lạnh, ngữ khí cũng âm trầm, lạnh như băng, “Nữ nhân, đừng làm ra vẻ khôn ngoan, muốn dùng sắc đẹp dụ dỗ ta sao? Người lớn lên quả thật khuynh quốc khuynh thành, chỉ tiếc ta không có hứng thú đối với người.”

“Ai muốn dụ dỗ người, người tưởng người là ai?” Hạn Tâm bị hắn nói có chút xấu hổ, thẹn quá hóa giận.

Ánh mắt của hắn tựa như vạn thanh kiếm, làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, vốn tưởng rằng Mộ Dung Ưng đã đủ đáng sợ rồi, không nghĩ tới còn có người hỉ nộ vô thường hơn hắn.

“Tốt nhất là vậy, bởi vì...” Bàn tay của nam nhân mang mặt nạ nhẹ nhàng vuốt ve qua gương mặt như hoa như ngọc của nàng.

Mạn Tâm rung mình một cái, tia nhìn âm lãnh sắc bén của hắn, thật giống như nàng trần trụi lồ lộ trước mặt hắn, làm nàng cảm thấy sợ hãi.

“Người sẽ cáo biệt với gương mặt này rất sớm thôi.” Tay của nam nhân mang mặt nạ nâng cằm nàng lên, nói khe khẽ vào bên tai nàng.

“Buông tay.” Hạn Tâm bỗng đánh vào tay hắn, thanh âm giờ phút này của hắn tựa như còi đòi mạng, nàng kích động không để ý đến cái gì cả, dùng ngón tay chỉ vào hắn quát lên: “Sao người có thể tàn nhẫn như vậy? Biến thái như vậy? Ta và người không thù không oán, tại sao muốn hại ta? Còn có những cô nương vô tội này nữa, chẳng lẽ người không phải là người sao? Chẳng lẽ người không có tim sao? Vì sao phải hại nhiều người như vậy? Người làm như vậy mà thanh thần được sao? Làm nhiều chuyện xấu sẽ gặp báo ứng.”

Nam nhân mang mặt nạ nhìn thấy nàng vì quá kích động mà sắc mặt đỏ ửng, không hề giận dữ mà thản nhiên nói một câu: “Nói xong chưa? Nói rồi có thể đi.”

“Người tưởng ta sợ người sao? Chẳng qua là chết thôi, nhưng mà, ta chết đi nhất định sẽ biến thành lệ quỷ tới tìm người.” Mạn Tâm trừng mắt nhìn hắn, hung tợn nói.

“Ta đây rất sẵn lòng chờ người, muốn nhìn xem một chút, người biến thành lệ quỷ còn có thể có được dung mạo này không.” Nam nhân mang mặt nạ nói xong, trực tiếp phân phó hắc y nhân phía sau: “Dẫn đi đi, môn chủ chắc chờ sốt ruột rồi.”

“Dạ.” Hắc y nhân vừa chấp tay, dùng tay lôi kéo nàng đi ra ngoài cửa đá.

“Buông tay, ta tự mình đi.” Mạn Tâm vùng dậy thoát ra, chết cũng phải chết có tôn nghiêm một chút.

49. Chương 049

Chương 049 — Gương mặt trẻ con

Mạn Tâm bị hắc y nhân dẫn đi thẳng tới một khoảng sân rất khác biệt, hai bên viện nở đầy hoa tươi, yên lặng tĩnh mịch như thế ngoại đảo viên, nơi càng nguy hiểm thì thoát nhìn càng thấy an toàn, đây có phải là thiên đường của địa ngục? Vài lần muốn chạy trốn nhưng cuối cùng nàng cũng quên đi, bởi vì nàng không có bản lĩnh nên trốn không thoát được, trong lòng ôm hy vọng Mộ Dung Ứng tới cứu mình, nhưng trên đường đến chỗ này hy vọng cứ từng chút từng chút bị dập tắt, chờ hắn đến đây, có lẽ mọi thứ đã trễ.

“Vào đi.” Hắc y nhân mở cửa, lập tức đẩy nàng vào.

Mạn Tâm lao đảo đi vài bước tới phía trước, thân thể mới đứng vững, liền thấy một lão già tóc hoa râm mặc áo xanh đưa lưng về phía mình, hắn chính là môn chủ hút máu để luyện công sao? Nghĩ vậy, nàng không khỏi cảm thấy rung mình một cái, nàng không muốn bị luyện công, nhưng tự sát thì nàng không có dũng khí đó, nàng tin rằng ông ta cũng sẽ không để cho nàng chết trước mắt ông ta, xem ra nàng chỉ có thể mặc cho số phận.

Lão già chậm rãi xoay người lại, lòng nàng khẩn trương tới cực điểm, hắn rốt cuộc là người đáng sợ đến mức nào, hắn có đột nhiên bỏ nhào qua, giống như quỷ hút máu mà hút máu tươi của nàng không? Nhưng chờ tới khi hắn quay lại, nàng lại ngây ngẩn cả người, sao trước mặt lại là gương mặt trẻ con? Đáng yêu tựa như đứa bé năm sáu tuổi, nhưng ánh mắt kia không hề ngây thơ chất phát, có chút vẩn đục đáng sợ, còn có mái tóc hoa râm tương phản hoàn toàn kia, tại sao lại có người như vậy?

Khi nam nhân nhìn đến nàng, trong mắt lộ ra tia hào quang, chậm rãi đi tới hướng nàng.

Mạn Tâm quan sát hắn, trong lòng nói không nên lời, chỉ toàn là khiếp sợ.

“Dung mạo đẹp quá, nhưng thật đáng tiếc.” Trong giọng nói già nua của người đàn ông chứa thản nhiên thương tiếc.

Hắn không đành lòng sao? Hay lương tâm bất an? Mạn Tâm vẫn đứng ở đấy không nhúc nhích, không hy vọng xa vời hắn sẽ buông tha ỉn như vậy, nếu có thể buông tha thì cũng không có nhiều nữ tử vô tội bị chết như vậy.

A, hắn đột nhiên phát ra một tiếng nặng nề, trên mặt liền lộ ra vẻ thống khổ, lấy tay tóm chặt lấy đầu mình.

Mạn Tâm trừng to mắt, hoảng hốt nhìn hắn, nàng không thể tin được bản thân mình thấy gương mặt vốn trẻ con của hắn dần dần già đi...

“AAA...” Nam nhân thống khổ, gào thét lớn một trận, bắt nàng lại, điên cuồng xé rách y phục trên người nàng.

“Người làm gì?” Mạn Tâm không có khả năng phản kích giãy dụa, nàng đột nhiên hiểu được, có lẽ hấn không phải hút máu luyện công như nàng nghĩ, mà là cùng hấn âm dương hòa hợp, nhưng nàng giờ đây biết rõ đã hơi trễ.

Áo khoác lập tức đã bị hấn cởi bỏ, nàng cảm giác được cơn gió lạnh thổi qua, mặt của hấn giờ phút này càng thêm dữ tợn đáng sợ, tựa như một con quái vật phát điên, nổi đầy gân xanh.

‘Rầm’ Hấn lập tức nâng nàng lên, liền hung hăng ném lên giường.

Mạn Tâm bị hấn ném, đầu choáng váng, trí óc mụ mẫm, chỉ cảm thấy trên người vô cùng đau đớn, liền nhìn thấy đồng tử của hấn to lên mấy lần, tràn đầy tơ máu, bỏ nhào tới hướng mình...

“Không được.” Mạn Tâm thật sự bị dọa tới mức tay bắt được trâm cài tóc trên đầu, ngăn cản loạn xạ, nàng chỉ cảm thấy dòng chất lỏng ấm có mùi tanh chảy trên mặt mình.

Hấn dường như cũng không bỏ nhào tới hướng mình, lúc này nàng mới chậm rãi trấn tĩnh lại, cảnh tượng trước mắt lại làm cho nàng thật sự hít phải một ngụm khí lạnh.

50. Chương 050

Chương 050 — Máu chảy không ngừng

Mạn Tâm nhìn thấy cổ tay của nam nhân bị trâm cài tóc sắc bén rạch một đường thật sâu, máu tươi ở vết thương lập tức nhuộm đỏ cả cổ tay hấn, tuy rằng máu chảy từ từ nhưng liên tục không dừng, trên người trên mặt trên tay của nàng đều là máu tươi của hấn.

Nhưng hấn lại chỉ lặng lặng nhìn, trên mặt không thống khổ như lúc trước, ánh mắt khôi phục lại màu sắc nguyên thủy, nhưng mặt hấn đã trở nên già nua vô cùng, tựa như một lão ông tám mươi tuổi đầy nếp nhăn.

Mùi máu tươi lấp đầy cả khứu giác của nàng, làm nàng buồn nôn một trận, cũng khiến nàng hoảng sợ, giết người, ý niệm đầu tiên trong đầu nàng chính là nàng giết người, chẳng quan tâm y phục rách nát trên người mình, nàng bối rối đứng dậy. “Người thế nào rồi?”

“Ta không sao.” Nam nhân vô lực lắc đầu, trên mặt lại hiện lên nụ cười tươi, nói một câu không sao hiểu nổi: “Hóa ra là như vậy.”

Chứng kiến máu ở miệng vết thương trên cổ tay chảy liên tục không ngừng, thấy hấn bình tĩnh như thế, Mạn Tâm đích thực luống cuống, nàng không muốn giết người, cũng không muốn người khác vì nàng mà chết, dưới tình thế cấp bách hô lớn: “Người đâu, cứu mạng.”

Nhưng mặc cho nàng la lớn thế nào, cửa vẫn đóng chặt, không có người đẩy vào, tại sao không ai đến chứ? Nàng không tin không ai nghe được.

“Người không cần hô, sẽ không ai đến đâu, bất kỳ nữ nhân nào mỗi lần đến nơi này cũng đều kêu như vậy.” Nam nhân thần nhiên nói, rồi lại mặc kệ cổ tay của mình chảy máu không ngừng.

Lúc này Mạn Tâm mới hiểu được người khác ở đây nhất định cho là mình đang hô hoán cứu mạng, cầm lấy áo quần bên cạnh bị hấn xé rách, muốn bao lấy cổ tay chảy máu của hấn.

“Không cần, cứ để nó chảy.” Nam nhân tháo mảnh vải, ném ra ngoài.

“Người điên rồi, người không muốn sống hả?” Mạn Tâm giật mình nhìn hấn, nếu hấn muốn chết cũng sẽ không hại nhiều nữ tử vô tội như vậy, dù rằng hấn thật sự đáng chết nhưng nàng không muốn để mình mang tội danh giết người trên lưng.

“Người không hiểu.” Nam nhân chỉ nhìn nàng một cái lại phân phó: “Đi dặn người chuẩn bị cho ta thuốc bổ máu.”

Tuy rằng Mạn Tâm cũng không hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, nhưng vẫn vội vàng chạy ra mở cửa liền hô: “Môn chủ phân phó các người đi chuẩn bị cho hắn thuốc bổ máu.”

Nhìn thấy y phục rách nát, mà nàng lại bình an đứng trước mặt mình, hắc y nhân bên ngoài lặng người một khắc, đột nhiên xông vào phòng, liền nhìn thấy môn chủ đã ngồi trên giường, tay bị thương rũ xuống, ở trong phòng còn có một mảng máu lớn, lo lắng hô: “Môn chủ, người làm sao vậy?”

Nhưng giờ phút này, nam nhân đã lâm vào hôn mê, hắc điểm huyết đạo ở cổ tay môn chủ, không ấu tiếp tục chảy.

“Người còn dong dài cái gì? Còn không đi chuẩn bị thuốc bổ máu.” Mạn Tâm ở phía sau hét lớn, nhìn thấy nam nhân đã hôn mê, trong lòng cũng trở nên hoảng sợ, không phải hắn đã chết thật rồi chứ!

Hắc y nhân quay người lại, đưa tay điểm huyết nàng, nói: “Chờ ta trở về bẩm với Thiếu chủ, sẽ quay lại xử trí người.”

Nam nhân mang mặt nạ nghe được thuốc hạ bầm bả, cấp tốc chạy tới nơi này, đưa tay liền dứt một viên thuốc vào miệng môn chủ, sau đó xem xét miệng vết thương trên tay, rải thuốc lên băng nó lại.

“Thiếu chủ, môn chủ thế nào?” Một hắc y nhân bên cạnh rốt cuộc chờ không được đành hỏi.

“Môn chủ không sao, nhưng mất máu quá nhiều, đi xuống căn dặn mấy ngày nay nhất định phải làm nhiều đồ ăn bổ máu một chút, tin rằng môn chủ có thể khôi phục rất nhanh.” Nam nhân mang mặt nạ phân phó.

Mạn Tâm nghe được hắn không sao, cũng yên lòng, ít nhất mình không cần mang tội danh giết người trên lưng.

“Dạ, thiếu chủ.” Hắc y nhân chấp tay nói, quay người lại đem kiếm kề ngay cổ nàng, “Người dám cố ý đả thương môn chủ, ta nhất định không thể bỏ qua, người đi chết đi.” Nói xong, kiếm trong tay liền dùng lực tiến lên.

“Dừng tay.” Nam nhân mang mặt nạ đột nhiên ra tay, dùng hai ngón tay kẹp lấy kiếm của hắn.

Mạn Tâm thở phào, thiếu chút nữa đã mất mạng, nàng cũng đã chịu đựng đủ rồi, mấy ngày nay không có trải qua được một ngày tốt lành nào, mỗi ngày đều là lo lắng đề phòng, kẻ cận bên bờ sinh tử, ai nấy đều muốn giết nàng, chẳng lẽ tổ tiên của nàng thật sự không làm chuyện tốt?

51. Chương 051

Chương 051 — Khiêu khích ngoài động

“Thiếu chủ, tại sao không giết cô ta? Môn chủ suýt chút nữa bị cô ta giết chết rồi?” Hắc y nhân không hiểu, nhìn hắn.

“Người cảm thấy cô ấy có bản lĩnh giết chết môn chủ sao?” Nam nhân mang mặt nạ buông kiếm của hắn ra, trong lòng luôn có một mối nghi hoặc, dựa theo lẽ thường này thì vết thương nhỏ sẽ không chảy nhiều máu như vậy, trừ phi là môn chủ cố ý, nhưng khả năng này dường như không thể xảy ra.

“Nhưng vết thương trên tay của môn chủ là do cô ta làm? Trong gian phòng đó, ngoại trừ cô ta ra thì không còn ai khác, không phải cô ta thì là ai?” Hắc y nhân có chút khó hiểu, dựa vào máu trên trâm cài tóc thì rõ ràng là nàng không thể, là do môn chủ tổn thương chính mình? Nhưng trong lời nói của thiếu chủ cũng không phải không có lý.

Nam nhân mang mặt nạ nhìn thoáng qua cây trâm ngọc kia, thoáng suy tư một chút, vết thương hẳn là do nàng làm, nhưng vết thương nhỏ xíu này đối với môn chủ căn bản không ăn nhằm gì! Vì sao có thể chảy nhiều máu như vậy? Hắn vẫn nghi hoặc, khó hiểu.

“Nhất định là ả yêu nữ này biết yêu thuật, mê hoặc môn chủ, nhân cơ hội giết người.” Hắc y nhân nổi giận đùng đùng, lại dùng kiếm chĩa về phía nàng.

“Người đừng ngậm máu phun người, nếu ta thật sự muốn giết hắc, hắc còn có thể sống được sao? Nếu ta biết yêu thuật, người còn có thể dùng kiếm chĩa vào người của ta sao?” Mạn Tâm tức giận khó nhin được nên quát.

“Người đừng ngại biện, nếu không phải người thì môn chủ võ công cao cường làm sao lại bị người hại đến hôn mê bất tỉnh?” Hắc y nhân hỏi lại nàng.

“Người hỏi ta, ta hỏi ai? Ta cũng không biết sao lại thế này? Hắc muốn xâm phạm ta, trong lúc vô ý ta làm hắc bị thương, nhưng thật kỳ lạ, hắc lại có thể nhìn mình chảy máu còn nói cái gì hóa ra là như vậy, ta kêu to cứu mạng, nhưng người không vào, còn oán ai chứ?” Mạn Tâm thở phì phì trừng mắt nhìn hắc.

“Người kêu cứu mạng là cứu môn chủ?” Hắc y nhân ngây ngẩn cả người.

“Nói nhảm, nếu không người nghĩ ta nói cứu ai?” Mạn Tâm tức giận lườm hắc một cái, rõ ràng bản thân ngu ngốc còn oán nàng.

“Ta, ta tưởng là...” Hắc y nhân hơi khó nói.

“Người tưởng là gì? Nếu không phải ta mở cửa, báo các người biết về hắc, nói không chừng bây giờ hắc đã chết rồi, đúng là lòng tốt không được đền đáp.” Mạn Tâm trừng mắt liếc hắc một cái.

Ánh mắt của nam nhân mang mặt nạ híp lại, giải khai huyết đạo của nàng, nói: “Dem chuyện mới xảy ra vừa rồi, kể lại cho ta nghe một lần nữa.”

“Không nói.” Mạn Tâm tức giận nói, nhưng ngẩng đầu đối diện với ánh mắt sắc bén dọa người của hắc, lập tức sửa lời: “Người muốn nghe, ta đây nói là được chứ gì.”

Nhưng không đợi Mạn Tâm mở miệng, một hắc y nhân liền vội vàng tiến vào bẩm báo: “Thiếu chủ, ngoài cửa có người khiêu khích, bảo thiếu chủ thả Thánh nữ ra, nếu không liền cho nổ cả nơi này, võ công của đối phương cao cường, thuộc hạ đã bị thương quá nhiều, hiện tại xin thiếu chủ định đoạt.”

Mạn Tâm âm thầm vui vẻ, hắc tới rồi, hắc tới cứu mình!

“Tốc độ nhanh thật đấy!” Nam nhân mang mặt nạ hừ lạnh một tiếng phân phó: “Người ra ngoài trước, ta sẽ ra ngay.”

“Dạ.” Hắc y nhân vội vàng bỏ đi.

Lúc này hắc mới đánh giá Mạn Tâm, “Người rốt cuộc là ai?”

“Ta...” Mạn Tâm hoảng hốt, đầu óc linh hoạt, nói: “Ta là Thánh nữ.”

“Thánh nữ?” Nam nhân mang mặt nạ hừ lạnh một tiếng, đột nhiên dùng tay bắt lấy nàng, “Mặc kệ người là ai? Chẳng qua giờ đây ta thật cảm thấy hứng thú với người.”

“Người cảm thấy hứng thú đối với ta? Ta chỉ là một người bình thường, người thả ta đi đi mà.” Về mặt Mạn Tâm bắt đầu nhăn nhó, ý của hắc là sẽ không tha ỉnh!

“Thả người, người thấy có thể sao? Cho dù ta không giữ được người, ta cũng sẽ không để người còn sống bước ra khỏi nơi này.” Nam nhân mang mặt nạ cười lạnh, túm lấy nàng đi tới hướng cửa đá.

52. Chương 052

Chương 052 — Khinh người quá đáng

Ngoài thạch động, Mộ Dung Ứng che mặt, dẫn theo rất nhiều thị vệ che mặt đứng ở Vô Ưu Đường, hắc y nhân ít nhiều đều đã bị thương.

Giữa không trung, một hắc y nhân cùng Dương Tử Vân đang giao chiến, hần ta đột nhiên đâm một kiếm trúng ngực của hắc y nhân, sau đó thu kiếm, đứng lại trên mặt đất.

Hắc y nhân lấy tay ôm lấy ngực bị thương, không phục nói: “Các người đừng quá đắc ý, thiếu chủ của bọn ta còn chưa ra, đến lúc đó sẽ báo thù cho bọn ta.”

“Chúng ta không có ý gì khác, chỉ cần các người giao ra Thánh nữ mà các người đã bắt, chúng ta sẽ lập tức rời đi.” Mộ Dung Ứng nói, trong lòng hần thật sự lo lắng, nàng có an toàn hay không?

“Thánh nữ? Ha ha.” Hắc y nhân tỏ ra đắc ý, “Các người tới chậm rồi, lúc này cô ta đã sớm bị dùng để luyện công.”

“Cái gì?” Sắc mặt của hần cả kinh, trong mắt lộ ra một tia phẫn nộ, chẳng lẽ nàng đã gặp phải bất trắc.

Dương Tử Vân cũng có hơi vui mừng, loại nữ nhân này đáng bị nhận kết cục như vậy, mình làm mình chịu, ai bảo cô ta gây ra quá nhiều nghiệt chướng, đây đúng là báo ứng!

“Đáng chết!” Mộ Dung Ứng đột nhiên xuất ra kiếm trong tay, đâm tới hướng hắc y nhân.

“A...a...a...” Hắc y nhân hoảng sợ lui về phía sau, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bỏ mạng dưới kiếm.

‘Keng’ một cái, ám khí bên cạnh đột nhiên bắn trúng kiếm trong tay hần, hần liền nhìn thấy nam nhân mang mặt nạ mặc áo trắng đi ra từ bên trong.

Hắc y nhân thấy mình được cứu trợ, vội vàng hành lễ: “Thiếu chủ!”

“Các người lui xuống bằng bó vết thương đi.” Nam nhân mang mặt nạ vung tay lên, phân phó.

“Dạ, tạ ơn thiếu chủ.” Hắc y nhân bị thương đều đi vào.

“Hai mươi năm, không có ai dám bước vào Vô Ưu Đường của ta nữa bước, hôm nay xem ra các người muốn tự tìm đường chết!” Nam nhân mang mặt nạ quan sát hần.

“Vô Ưu Đường, ba chữ này đúng là làm rất nhiều người trong giang hồ nghe tới đã sợ mất mật, nhưng không hề làm ra chuyện vô nhân tính, chỉ là mai danh ẩn tích hai mươi năm, đến hôm nay tái xuất giang hồ lại giết hại nữ tử vô tội, mỗi việc tà ác này thôi cũng đáng bị giết.” Mộ Dung Ứng nhả ra từng chữ từng chữ rất nặng nề.

“Việc tà ác?” Nam nhân mang mặt nạ cười lạnh, “Trong chốn giang hồ thì có bao nhiêu chính nhân quân tử như các hạ, nếu thật là chính nhân quân tử tại sao không dám đem diện mạo thật ra gặp người?”

“Không muốn lộ diện vì không muốn liên lụy nhiều người, chúng ta hãy bớt sàm ngôn đi, ta cũng không phải đến thay người trừ hại, người chỉ cần gọi người ra là được.” Mộ Dung Ứng không kiên nhẫn chờ, không biết nàng có thật sự gặp nguy hiểm không?

“Người? Người nào?” Nam nhân mang mặt nạ lại giả vờ vô tội.

“Người nói thử xem là người nào? Thánh nữ bị người bắt đi đó.” Dương Tử Vân đi ra trước mặt hần.

“Chết rồi.” Nam nhân mang mặt nạ nhìn họ nói thẳng, võ công của họ rất cao, hành động cố chấp kia đã nói lên nàng cũng không phải là người tầm thường.

“Chết rồi!” Mộ Dung Ứng nắm thật chặt kiếm trong tay, trong mắt chậm rãi tích tụ lửa giận.

“Chết thật rồi sao?” Dương Tử Vân ngây ra một lúc, lập tức bảo: “Vậy thì đừng trách chúng tôi không khách sáo.” Kiếm vung lên, muốn dẫn người xông vào.

“Đứng lại.” Mộ Dung Ứng lập tức gọi hần lại, cố nén tức giận mới nói: “Nếu đã chết thì giao thi thể cho chúng tôi.” Hần đã gặp qua nữ tử bị luyện công, mặc dù dung nhan bị hủy hết nhưng không bị mất mạng, nói không chừng hần ta đang nói láo.

“Vứt rồi!” Nam nhân mang mặt nạ dường như cố ý muốn chọc giận hần, thản nhiên phun ra hai chữ.

“Người đừng khinh người quá đáng.” Dương Tử Vân phát hỏa, cầm kiếm trong tay chỉ về phía hần.

“Ta chính là khinh người quá đáng đấy, người làm gì được ta?” Nam nhân mang mặt nạ chẳng hề đem hấn để vào mắt.

53. Chương 053

Chương 053 — Âm khí có độc

Nghe được bên ngoài gươm tuốt vỏ, nổ giương dây, Mạn Tâm âm thầm sốt ruột, mình rõ ràng đứng ở chỗ này mà động cũng không động được, nói cũng không nói được, bởi vì nàng bị điểm huyết cam.

Không thấy được người hoặc thi thể, Mộ Dung Ứng không tin nàng đã chết, nhưng suy nghĩ người ở trong tay hấn, tốt nhất là dừng hành động thiếu suy nghĩ, mới lên tiếng: “Cơ nghiệp hai mươi năm của Vô Ưu Đường có được không dễ dàng, ta nghĩ người cũng không muốn trong phút chốc bị hủy hoại như vậy, chỉ cần người giao người ra, hứa hẹn từ nay về sau không tổn thương người vô tội, chuyện trước kia lập tức xóa bỏ.”

“Ha ha.” Nam nhân mang mặt nạ đột nhiên cười ha hả, đầy châm chọc, “Người cho người là ai? Người hủy được Vô Ưu Đường này sao?”

“Chúng ta tốt bụng khuyên bảo, người lại không biết điều, vậy cũng đừng trách chúng ta.” Dương Tử Văn không chú ý đến sự ngông cuồng của hấn, “Đại ca, chúng ta đừng khách sáo với hấn nữa.”

Mộ Dung Ứng nhìn chằm chằm nam nhân mang mặt nạ, thấy bộ dạng chẳng hề có một chút hỏa thiệp của hấn, một khi đã như vậy, mình cũng không cần khách sáo, nếu nàng đã chết thật, thì bắt lấy hấn cũng coi như có thể cho Hạ quốc một công đạo.

“Được.” Đến đại ca cũng ngầm đồng ý, Dương Tử Văn lập tức phi thân qua, “Người ngạo mạn như thế, hôm nay phải để cho người biết thế nào gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.”

“Rất muốn lĩnh giáo.” Mặt nạ nam nhân phi thân lên nghênh chiến, dùng quạt giấy trong tay làm vũ khí.

Quạt giấy rất ngắn so ra rõ ràng yếu thế hơn trường kiếm, nhưng nam nhân mang mặt nạ võ công rất cao, biết làm thế nào để lấy ngắn đấu dài, luôn nghênh ngang giao chiến sát bên người hấn, trường kiếm của Dương Tử Văn không chiếm được chút ưu thế nào.

“Thiếu chủ của Vô Ưu Đường quả nhiên võ công thâm sâu khó lường.” Dương Tử Văn không thể không bội phục, hiểu rõ bản thân mình không phải là đối thủ của hấn, may thay chính mình đã sớm có chuẩn bị.

“Giờ biết vẫn chưa muộn, nếu nhận thua có lẽ ta còn giữ lại cái mạng nhỏ của người.” Giọng điệu của nam nhân mang mặt nạ vẫn chưa ngoa như trước.

“Nhận thua? Chuyện đó ta sẽ không làm, đừng kiêu ngạo quá sớm, còn chưa tới phút cuối, chưa biết ai thắng ai thua, trên đời này có rất nhiều chuyện không biết trước được!” Dương Tử Văn cười, vẻ mặt tự tin.

“Phải không?” Nam nhân mang mặt nạ chẳng hề đặt uy hiếp của hấn vào trong mắt, nhưng nhìn thấy tia giả dối trong mắt hấn, lại đề cao cảnh giác.

Mộ Dung Ứng đứng ở đó, chỉ phân phó một câu: “Bắt sống.”

“Đã biết, đại ca.” Dương Tử Văn đáp.

“Không biết tự lượng sức mình.” Ánh mắt của nam nhân mang mặt nạ trở nên lạnh lẽo, chiêu thức trên tay đột nhiên cải biến phương thức, chiêu thức cực nhanh.

“Được lắm.” Dương Tử Văn khen, chống đỡ có thừa, nhưng lại vô lực đánh trả.

“Chỉ có vậy mà dám đến Vô Ưu Đường ta khiêu khích, muốn chết thật mà!” Nam nhân mang mặt nạ hạ nhiều chiêu sát thủ trí mạng.

“Đợi một chút rồi người sẽ biết.” Dương Tử Vân vẫn còn chưa nói xong, liền ném trường kiếm trong tay ra ngoài, đột nhiên từ trong hai tay hắn bắn ra vô số ám khí nhỏ như kim châm về phía nam nhân mang mặt nạ...

“Đê tiện!” Nam nhân mang mặt nạ thật không ngờ hắn đột nhiên dùng ám khí, vội vàng trốn tránh, thân thể di chuyển cực nhanh, nhưng có một kim châm nhỏ đâm vào cánh tay hắn.

“Đối phó với người, cần gì quang minh chính đại, với lại người cũng không nói không được dùng ám khí.” Dương Tử Vân cười lớn, phi thân đứng qua một bên.

“Người cho là loại ám khí này có thể làm khó được ta thật sao?” Nam nhân mang mặt nạ mở lòng bàn tay ra, toàn bộ kim châm nhỏ đều bị hắn bắt được.

“Ta đương nhiên biết không làm khó được người, ta chỉ là vạn trung cầu nhất (trong một vạn chỉ cần một, ý nói trong một vạn kim châm được phóng ra, chỉ cần một kim bắn trúng), vả lại thủ pháp bắn ám khí của ta cách thức rất tùy tiện, chỉ cần bắn trúng một châm là được.” Dương Tử Vân cười hì hì, đã nhìn thấy trên cánh tay hắn có kim châm nhỏ kia.

Nam nhân mang mặt nạ suy tư về lời nói của hắn, đột nhiên cảm giác không ổn, nhìn chằm chằm hắn, “Người hạ độc.”

54. Chương 054

Chương 054 — Kịch độc Phượng Hoàng

Hạ độc? Mạn Tâm ở bên trong nghe rất rõ ràng, đột nhiên trong lòng nhẹ nhõm, vốn dĩ đang lo lắng họ không đánh thắng được hắn, giờ đây xem ra họ đã sớm có sắp xếp.

Dương Tử Vân nhún nhún vai nói: “Người cũng không nói cho ta biết, không thể hạ độc.”

Nam nhân mang mặt nạ nhỏ kim châm khỏi cánh tay, lạnh lùng nói: “Người tưởng hạ độc có thể làm gì được ta sao?”

“Độc thông thường đương nhiên không làm gì được người, nhưng nếu như là kịch độc Phượng Hoàng vô sắc vô vị, người sẽ như thế nào?” Dương Tử Vân rất là đắc ý, hắn chưa bao giờ đánh mà không nắm chắc phần thắng.

“Phượng Hoàng?” Giọng điệu của Nam nhân mang mặt nạ rõ ràng mang theo khiếp sợ. Loại độc Phượng Hoàng này hắn chỉ nghe nói qua, nếu trúng loại độc này, sẽ từ từ mất hết võ công, sau đó thân thể tàn lụi mà chết, nhưng người trúng độc sẽ không cảm giác được, loại độc thống khổ này có lẽ không phải là lợi hại nhất, nhưng giải được của nó bào chế gần mười năm mới ra được một viên, có thể nói trúng chất độc này cũng giống như không có thuốc giải.

“Không hổ là thiếu chủ của Vô Ưu Đường, quả nhiên kiến thức rộng rãi, ngay cả Phượng Hoàng cũng biết, vậy người nhất định biết nó đáng sợ.” Dương Tử Vân rất đắc ý, hắn biết được lợi hại là tốt rồi.

“Muốn dùng độc để khống chế ta, đừng hòng.” Nam nhân mang mặt nạ mới vừa nói đùa, cũng cảm giác chân khí trong người tiêu tán, võ công tựa hồ chậm rãi biến mất, trong lòng hắn đột nhiên kinh hoàng.

“Dám hạ độc thiếu chủ, bọn ta phải giết người.” Toàn bộ hắc y nhân đều rút kiếm với Dương Tử Vân.

“Thiếu chủ của các người đã trúng độc, các người còn muốn động thủ tìm chết sao?” Dương Tử Vân nhìn bọn họ, đối phó với bọn họ thì dư sức.

“Liều chết bảo vệ thiếu chủ.” Hắc y nhân bao vây hắn, biết không phải là đối thủ nhưng cũng không chịu lùi bước.

“Không muốn chết, tốt nhất là tránh ra, các người nên biết thiếu chủ các người đã làm những gì? Hại nhiều nữ tử vô tội như vậy, nếu trong đó có người nhà của các người, các người sẽ cảm tưởng thế nào?” Dương Tử Vân hung hăng nhìn bọn họ chằm chằm, không đến mức bắt đắc dĩ cũng không muốn giết người.

“Vào Vô Ưu Đường, chính là người Vô Ưu Đường, mệnh lệnh của thiếu chủ, bọn ta theo lệnh mà làm, không phân biệt đúng hay sai.” Tất cả hắc y nhân đồng thanh nói.

Đối mặt với lòng trung thành của bọn họ. Mộ Dung Ứng vô cùng khen ngợi, Vô Ưu Đường có lẽ không phải là nơi tội ác tày trời.

“Tất cả lui ra.” Nam nhân mang mặt nạ lại đột nhiên phân phó, quan sát hắn, “Người tưởng vậy là thắng rồi sao? Các người nhìn xem đây là ai?”

Mạn Tâm còn không kịp phản ứng, liền cảm giác có người giải khai huyết đạo của mình, bị người ta đẩy ra, đúng lúc đẩy tới đối diện với hắn.

Mộ Dung Ứng liền nhìn thấy Mạn Tâm bị đẩy ra, không thể phủ nhận khi thấy nàng còn sống, trong nháy mắt hắn thấy vui mừng, nhưng nhìn bộ dạng áo không che đủ thân thể nàng, ánh mắt lạnh đi vài phần, chuyện gì thế này? Chẳng lẽ nàng bị người khác ức hiếp?

“Người còn chưa chết?” Dương Tử Vân ngậy ra một lúc.

“Người ước gì ta chết rồi, có phải không? Chỉ tiếc không để cho người toại nguyện.” Mạn Tâm nghe ra giọng điệu thất vọng của hắn, tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Mộ Dung Ứng, lại tràn ngập ủy khuất.

“Thả cô ấy qua đây, ta có thể bỏ qua cho người.” Mộ Dung Ứng mở miệng, hiện tại hắn chỉ cần nàng an toàn, nhìn khắp bộ dáng đáng thương của nàng, trái tim của hắn lại có chút thương xót.

“Hừ.” Nam nhân mang mặt nạ hừ lạnh vài tiếng, “Người tưởng ta ngốc à? Thả cô ta rồi, các người sẽ bỏ qua cho ta sao? Đưa ta thuốc giải trước.”

“Thả người trước.” Mộ Dung Ứng cũng kiên trì như trước.

“Người đang ở trong tay ta, người tốt nhất nghe lời ta, nếu không đừng trách ta ngọc thạch đều vỡ (ý nói: hủy hoại hết tất cả).” Nam nhân mang mặt nạ lấy tay bóp chặt cổ nàng uy hiếp, hắn nhìn ra nữ nhân này rất quan trọng đối với bọn họ.

55. Chương 055

Chương 055 — Mất cả được lẫn người

Mộ Dung Ứng nhìn thấy trên mặt nàng lộ ra vẻ thống khổ, tia nhìn khản trương vài phần, vươn tay ra, “Tử Vân, đưa giải thuốc giải cho ta.”

“Đại ca.” Dương Tử Vân không cam tâm, miễn cưỡng lấy ra một bình sứ từ trong người, đặt vào trong tay hắn.

“Một tay giao người, một tay giao thuốc.” Mộ Dung Ứng cầm trong tay thuốc giải, chậm rãi đi qua hắn ta.

“Không được, làm sao ta biết chính xác trong tay người có phải là thuốc giải thật sự hay không?” Nam nhân mang mặt nạ gọi hắn lại.

“Ngoại trừ tin tưởng, người lựa chọn được sao?” Mộ Dung Ứng nhìn chằm chằm hắn.

Nam nhân mang mặt nạ trầm tư một chút, mới lên tiếng: “Được, ta đồng ý.” Hắn chỉ có thể đánh cuộc một phen.

Lúc này Mộ Dung Ứng mới lại từ từ đi qua, Mạn Tâm nhìn dõi theo hắn, đột nhiên rất cảm động, giờ phút này hắn tựa như bạch mã hoàng tử đến cứu công chúa gặp nạn, nàng thật sự muốn lấy thân báo đáp.

Nam nhân mang mặt nạ một tay nắm lấy nàng, một tay chậm rãi vươn ra lấy thuốc, Mộ Dung Ứng một tay chậm chậm đưa ra bình thuốc, một tay muốn giữ chặt nàng.

“Buông tay.” Hai người đồng thời hô, ngay vào thời khắc này, Mộ Dung Ứng đột nhiên ném bình dược đang cầm trong tay lên trên không, thân người lại phi nhanh qua ôm lấy Mạn Tâm vào lòng, đứng qua một bên.

Trong khoảnh khắc Dương Tử Vân thấy thuốc văng ra, liền phi thân lên cướp lại bình dược, kẻ đeo mặt nạ bởi vì trúng độc, võ công căn bản không thể thi triển được bao nhiêu, cho nên rất dễ dàng bị hắn cướp đi giải dược.

Mộ Dung Ứng ôm Mạn Tâm đứng qua một bên, cởi áo khoác choàng lên người nàng, hỏi một câu: “Bọn hắn có đối xử như vậy với người không?”

“Không có. Ta biết người sẽ đến cứu ta.” Mạn Tâm lấy tay ôm cổ của hắn, ngẩng đầu tựa vào lồng ngực của hắn, giờ khắc này thật sự cảm giác rất an toàn.

Mộ Dung Ứng có hơi cứng người lại, muốn đẩy nàng ra, lại phát hiện nàng đang ôm siết lấy mình.

“Các người không giữ lời hứa, đã nói giao người ra, các người lập tức đưa thuốc giải cho thiếu chủ của bọn ta.” Thuộc hạ của Vô Ưu Đường đứng một bên, đồng loạt giương kiếm, nên lấy lại công đạo cho thiếu chủ.

“Thuốc giải chúng ta đã đưa, là do các người không có bản lĩnh để lấy.” Dương Tử Vân cố ý lắc lắc giải dược trong tay.

Hắc y nhân bị chọc giận, gầm lên giận dữ: “Giúp thiếu chủ đoạt lại thuốc giải.”

“Đứng lại.” Nam nhân mang mặt nạ lại hét lớn. “Không được tự tìm cái chết một cách vô ích, tất cả trở về, chúng ta chờ cơ hội sẽ báo thù.”

“Thiếu chủ.” Thuộc hạ có chút không cam lòng.

“Trở về.” Nam nhân mang mặt nạ lại ra lệnh một lần nữa, “Bây giờ bảo toàn tính mạng quan trọng hơn.”

“Dạ, thiếu chủ.” Thuộc hạ không cam lòng, nhưng không dám không tuân mệnh lệnh.

“Còn muốn chạy, cũng phải hỏi ta có đồng ý hay không chứ?” Dương Tử Vân lập tức giơ kiếm lên, thâm nghĩ coi như họ hôm nay đến phá án, cuối cùng cũng phải đòi lại công đạo cho những nữ tử vô tội này.

“Người còn muốn thế nào? Lấy mạng ta sao?” Tia nhìn của nam nhân mang mặt nạ phát ra thù hận.

“Người cảm thấy ta không nên lấy mạng người sao? Nhiều nữ tử vô tội cũng đều bị người lấy ra luyện công, cho dù người có chết cũng không đủ để đền mạng cho bao nhiêu người như vậy.” Dương Tử Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Không phải.” Mạn Tâm nghe hắn nói như vậy, đột nhiên hô lên một tiếng: “Người hút máu luyện công không phải hắn, mà là người khác.”

“Không phải hắn?” Mộ Dung Ứng và Dương Tử Vân cùng nhìn về phía nàng.

“Phải. Không phải hắn, mà là môn chủ của họ.” Mạn Tâm gật gật đầu, tuy rằng bắt cóc nữ tử, hắn quả thật có dự phần, nhưng nàng không muốn đổ oan cho người khác.

“Môn chủ?” Mộ Dung Ứng khẽ nhíu mày, chẳng lẽ là người mai danh ẩn tích hai mươi năm trước...

56. Chương 056

Chương 056 — Thiên Sát Thất Ứng

Giờ phút này, đột nhiên từ bên trong đi ra vài hắc y nhân, nâng một lão già đang ngồi trên ghế với sắc mặt tái nhợt, toàn thân vô lực.

“Chính là hắc.” Mạn Tâm chỉ tay vào người kia, lòng vẫn còn sợ hãi, rút sát vào trong ngực hắc.

Mộ Dung Ứng cùng Dương Tử Vân lúc này mới nhìn về phía người vừa tới. Với bộ dáng già nua vô hồn kia, hoàn toàn không thể cùng môn chủ của Vô Ưu Đường có liên quan gì với nhau.

“Môn chủ.” Nam nhân mang mặt nạ cùng toàn bộ hắc y nhân đồng loạt hành lễ.

Lão già gật gật đầu, đưa bàn tay giống như bộ xương khô ra, trong tay nắm chặt một viên thuốc, gật đầu với hắc, ý bảo hắc uống vào.

“Dạ.” Nam nhân mang mặt nạ hiểu được ý tứ của hắc, không chút do dự liền nuốt viên thuốc xuống, lập tức cảm giác có một luồng chân khí lưu thông trong người, độc đã được giải.

Khi Mộ Dung Ứng cùng Dương Tử Vân nhìn đến viên thuốc liền biết đó là thuốc giải Phượng Hoàng. Thật không nghĩ tới bọn họ lại có thuốc giải Phượng Hoàng, xem ra ác chiến hôm nay hình như khó tránh khỏi.

Kể đeo mặt nạ khôi phục võ công, lập tức mở quạt xếp trong tay ra: “Tới khiêu khích Vô Ưu Đường ta còn hèn hạ hạ độc như vậy, ta sẽ cho các ngươi có đến mà không có về.”

“Nếu như không nắm chắc có thể trở về, người nghĩ, chúng ta dám đến sao?” Mộ Dung Ứng buông Mạn Tâm ra, vỗ tay vài cái.

Trong nháy mắt, Mạn Tâm liền nhìn thấy bên cạnh hắc xuất hiện bảy người mang mặt nạ, trên mặt nạ vẽ một con phi ưng giương cánh bay lên không. Người từ đâu tới đây lại có thể không hề phát ra tiếng động, thật là đáng sợ.

“Thiên Sát Thất Ứng.” Có người sợ hãi kêu ra tiếng.

Thiên Sát Thất Ứng là một tổ chức sát thủ đột nhiên mới nổi lên mấy năm nay trong chốn giang hồ, người trong giang hồ không người nào không biết, không người nào không hiểu thủ đoạn tàn nhẫn, so với Vô Ưu Đường năm đó chỉ có hơn chứ không kém, từ trước tới nay giết người chỉ dùng một đao đoạt mạng. Có điều bọn họ không dễ dàng ra tay, cũng không xem bạc nhiều hay ít, cho nên vô cùng thần bí, thật không nghĩ tới sẽ xuất hiện ở nơi này.

“Coi như các ngươi có hiểu biết.” Dương Tử Vân hừ một tiếng.

“Có thể mời được người của Thiên Sát Thất Ứng, xem ra thân phận của các ngươi không hề tầm thường, vậy thì thật tốt, ta sẽ lĩnh giáo một chút bản lĩnh của bọn họ.” Nam nhân mang mặt nạ nói đùa, quạt xếp trong tay theo người bay ra ngoài.

Động tác của Thiên Sát Thất Ứng đồng loạt, binh khí khác nhau trong tay bảy người vây đánh hắc.

Động tác của bọn họ quá nhanh, Mạn Tâm vốn không thấy rõ lắm, chỉ cảm thấy bóng người trước mắt không ngừng chớp lên. Có điều, bảy đánh một, nói thế nào cũng có phần thắng, cho nên nàng không quá lo lắng mình sẽ bị bắt lại.

Mộ Dung Ứng nhìn thấy người trước mặt bị Thất Ứng vây đánh, trong lòng thầm khen ngợi. Người có thể né tránh khỏi Thất Ứng chẳng có mấy người, huống chi hắc vẫn là lấy một địch bảy, nhưng chiêu thức của hắc đã có chút hỗn loạn.

Lão già ngồi trên ghế nhìn chằm chằm vào bọn hắc, đột nhiên hô lớn: “Rút lui, đừng dây dưa.” Nói xong liền ho khan lớn tiếng.

“Môn chủ.” Hắc y nhân một bên vội vàng dâng nước trà lên.

Nam nhân mang mặt nạ nghe được lời của hắc, nhưng thế cục bây giờ không phải hắc muốn rút lui là có thể rút lui được, giờ phút này đã không rút được nữa rồi.

Lão già nghiêng người ra phía sau hắc y nhân bên cạnh, ghé vào lỗ tai hắc, phân phó vài câu, hắc y nhân gật gật đầu, lập tức phân phó người bên cạnh: “Nâng môn chủ trở về, hầu hạ chu đáo.”

“Dạ,” Mấy hắc y nhân nâng lão già lên, trước khi đi vào bên trong hần nhìn thoáng qua kẻ đeo mặt nạ đang giao chiến.

Mộ Dung Ứng đột nhiên phát hiện tất cả hắc y nhân đối diện bất thành linh đều lui vào trong, không thấy đầu nữa, lập tức cảm thấy không ổn, liền phân phó: “Tử Vân, chúng ta rút lui thôi.”

Nhưng đã không còn kịp, vô số mũi tên bắn tới bọn họ....

57. Chương 057

Chương 057 — Dung mạo của hần

Mộ Dung Ứng nhanh chóng đưa Mạn Tâm ra sau che chở, lão già này quả nhiên lợi hại. Hần biết luận về võ công thì những hắc y nhân kia của hần không đánh lại, nên dùng phương thức này khiến cho bọn họ không thể không lui về phía sau, còn có thể giúp cho kẻ đeo mặt nạ phân tán sự chú ý của Thất Ứng, để cho hần nhân cơ hội chạy trốn.

Nhưng hần suy nghĩ quá đơn giản về Thất Ứng rồi, nếu một trận mưa tên mà cũng không đối phó được, thì bọn hần sao có thể sống yên trong chốn giang hồ.

Trong Thất Ứng, bốn người dùng kiếm chặn tên bắn tới, ba người còn lại vẫn chăm chú bao vây kẻ đeo mặt nạ, không để cho hần chút cơ hội chạy thoát.

“Đến đây, để xem lão tử đối phó với các người như thế nào?” Dương Tử Vân tức giận, hần nhìn ra được tên này đều từ cửa động bắn ra, chỉ cần ngăn chặn nó là được rồi.

Tìm cơ hội, một chưởng đánh gãy cây đại thụ ra làm hai, dùng nội lực khiến nó bay qua hướng cửa động.

Tên phóng ra đều nhanh chóng bị chặn lại, hần lập tức phân phó: “Mau tìm củi đốt.”

“Dạ.” Rất nhanh đã có người ôm rất nhiều củi trở về.

“Đặt ở cửa động mà đốt.” Dương Tử Vân phân phó.

“Dạ,” Thị vệ vừa định đốt lửa, Mạn Tâm liền chạy tới, ngăn cản: “Không được, người không thể xông chết bọn họ, bên trong còn có rất nhiều người vô tội. Vả lại làm vậy rất táng tận lương tâm.”

“Nữ nhân ngốc, ai nói ta muốn xông chết bọn họ?” Dương Tử Vân không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Người không xông chết bọn họ, vậy người đốt lửa làm gì?” Mạn Tâm hỏi ngược lại.

“Người hiểu lầm rồi.” Mộ Dung Ứng đi tới giải thích: “Tử Vân là sợ lại có người từ bên trong bắn tên ra, nếu đốt khói lên, bọn họ lập tức rời khỏi cửa. Với lại bên trong lớn như vậy, nhất định sẽ không chỉ có một cửa ra vào, tuyệt đối sẽ không bị xông chết.”

Mạn Tâm ngây ra một lúc, ngẫm lại lời hần nói quả thật rất có lý, bên trong có nhiều người như vậy, xem ra không có cửa ra vào khác thì cũng nhất định có lỗ thông gió.

‘Ầm.’ Một tiếng vang lên thật lớn, liền nhìn thấy nội lực của nam nhân mang mặt nạ cùng Thất Ứng chạm vào nhau phát ra tiếng vang thật lớn, sau đó thân người hần cấp tốc lùi về phía sau, thân người của Thất Ứng vẫn chưa có chút cử động.

‘Phụt.’ Thân thể của hần đụng phải cây bên cạnh, trong miệng phun ra ngụm máu tươi, cả người hần mềm nhũn quỳ một chân xuống đất.

Mộ Dung Ứng đi tới trước mặt hần: “Ta vốn không muốn tổn thương người, nhưng người hại nhiều nữ tử vô tội như vậy, người nhất định phải cho họ một công đạo.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, nếu đã rơi vào trong tay các người rồi, muốn đánh muốn giết tùy ý các người.” Nam nhân mang mặt nạ gắng gượng, đứng dậy.

“Ta sẽ không giết người, ta muốn làm rõ một chuyện, những nữ tử này có phải bị người làm hại hay không? Nhưng cho dù không phải bị người làm hại, người cũng tránh không khỏi liên can. Mục đích của ta là không muốn lại có thêm những nữ tử mất tích, chứ không phải giết người.” Mộ Dung Ứng nói.

“Thật ra người là ai? Thông thường người trong võ lâm tuyệt đối sẽ không can thiệp chuyện như vậy, chẳng lẽ người là người trong quan phủ?” Nam nhân mang mặt nạ nhìn hắn, đột nhiên đoán ra.

“Được rồi, người không cần đoán, chúng ta sẽ không nói cho người biết.” Dương Tử Vân nhìn hắn nói: “Chẳng qua ta đối với người thật có hứng thú, muốn nhìn một chút về mặt bên dưới lớp mặt nạ là về mặt gì?”

Lời còn chưa dứt, kiếm trong tay hắn đã bổ về phía mặt của nam nhân mang mặt nạ.

‘Rắc’ một tiếng, mặt nạ theo tiếng rắc mà vỡ ra, rơi xuống mặt đất, lộ ra khuôn mặt anh tuấn phi phàm.

Mạn Tâm nhìn thấy khuôn mặt kia, thân thể hoàn toàn cứng đờ ra, ngẩn người sững sờ quan sát hắn.

58. Chương 058

Chương 058 — Buộc hắn đi ra

Nhìn thấy khuôn mặt của nam nhân mang mặt nạ, Mạc Tâm có chút kích động, thiếu chút nữa liền chạy vội bổ vào trong ngực hắn, bởi vì gương mặt của hắn với Vân hoàn toàn giống nhau, nhưng nàng rất rõ, hắn không phải là Vân. Thế nhưng chính khuôn mặt này đã làm cho nàng mê luyến, làm nàng động lòng, làm nàng nhìn không chớp mắt.

“Bây giờ người bảo Vô Ưu Đường giao ra tên hút máu kia, còn những kẻ khác ta sẽ không truy cứu.” Mộ Dung Ứng nhìn hắn nói, chỉ khi hoàn toàn giải quyết tên kia mới có thể khiến cho những nữ tử mất tích được thả ra, nếu không bắt được hắn cũng vô dụng.

“Người thấy có thể sao? Nếu rơi vào trong tay của các người rồi, muốn đánh muốn giết thì tùy ý, ta sẽ không né tránh.” Nam nhân mang mặt nạ lạnh lùng nói, sau đó nhắm mắt lại dường như đang đợi chết.

“Đại ca, huynh như vậy là không được, xem đệ này.” Dương Tử Vân đi ra trước mặt của hắn: “Ta thích đối phó với kẻ không sợ chết, như vậy mới có tính khiêu chiến.” Nói xong, lùi hắn đến cửa động.

Mộ Dung Ứng dìu Mạc Tâm đi theo hắn, ánh mắt nàng luôn luôn chăm chú nhìn chằm chằm hắn, cho dù hắn không phải Vân, nhưng nàng vẫn không hy vọng hắn xảy ra chuyện.

“Người bên trong nghe đây, các người có nửa canh giờ để cho lão đầu kia đi ra, nếu không thiếu chủ của các người lập tức mất mạng.” Dương Tử Vân hô lên với người bên trong.

Cửa đá liền mở ra rất nhanh, một hắc y nhân đi tới, chứng kiến thiếu chủ đã bị thương và đang bị bắt, vừa định đi vào thưa bẩm liền bị gọi lại.

“Đứng lại, không được quấy rầy môn chủ nghỉ ngơi.”

“Nhưng thiếu chủ...” Hắc y nhân có chút chần chừ.

“Ta không sao, bọn họ sẽ không làm vậy với ta.” Nam nhân mang mặt nạ ra lệnh, biết họ bắt quá chỉ dùng mình làm mồi.

Mạc Tâm biết người ở cổ đại coi trọng nhất chính là tình nghĩa trung hiếu, mặc kệ hắn với môn chủ của hắn là phụ tử mà hay thầy trò, hắn đương nhiên không thể dùng môn chủ đổi lấy an nguy của mình. Về điểm ấy nàng vô cùng khẳng định, cũng làm cho nàng rất tán thưởng.

“Sẽ không làm vậy với người? Người khẳng định vậy sao?” Dương Tử Vân nhìn hắn, đột nhiên từ phía sau đánh một chưởng vào lưng hắn.

‘Phụt.’ Hắn lại phun ra một ngụm máu tươi, nhưng mặt lại không đổi sắc, cố chấp gượng người đứng ở đấy.

“Thiếu chủ.” Tuy rằng hắc y nhân lo lắng, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Đi vào.” Nam nhân mang mặt nạ ánh mắt lại sắc bén, ra lệnh.

“Dạ.” Hắc y nhân cũng biết chừng mực, cắn răng một cái đi vào.

“Người tưởng làm vậy chúng ta sẽ không có biện pháp sao? Nếu có thể bắt được người, còn sợ chúng ta không tấn công vào sao? Chúng ta chỉ là không muốn có tổn thương vô nghĩa, người đã không biết điều, vậy thì chờ Vô Ưu Đường biến mất hoàn toàn đi.” Dương Tử Vân nhìn hắn nói.

“Chỉ bằng người cũng có bản lĩnh như vậy sao? Người đã có cách vậy thì xông vào đi, cần gì ở ngoài này nói nhảm với ta.” Nam nhân mang mặt nạ hừ lạnh nói, biết rõ bọn họ đang băn khoăn điều gì. Hoàn cảnh bên trong bọn họ căn bản không biết, cho dù là người có võ công cao cường, cũng phải sợ hãi cơ quan bên trong.

“Người đúng là rượu mời không uống, lại thích uống rượu phạt mà.” Dương Tử Vân vừa định đánh hắn thì bị Mộ Dung Ứng ngăn lại: “Tử Vân, dừng tay.” Hắn lúc này mới gạt tay qua một bên.

Mộ Dung Ứng đến trước mặt nhìn hắn nói: “Người có thể trung thành với môn chủ của mình như thế, thật sự đáng để ta bội phục. Nhưng người có nghĩ tới những nữ tử vô tội không, các nàng bị oan uổng đến mức nào, nếu người là các nàng, người sẽ làm thế nào? Những năm gần đây Vô Ưu Đường cũng không có làm chuyện tội ác tày trời gì, đừng nói chúng ta muốn gây trở ngại cho các người, mà là được người thân của những nữ tử bị mất tích này nhờ cậy, đó mới chính là lý do.”

“Không cần nói.” Nam nhân mang mặt nạ thẳng thừng cắt lời hắn, trên mặt không có lấy một tia xúc động.

“Đại ca, đừng nhiều lời, nếu không thì chúng ta...” Dương Tử Vân có chút không kiên nhẫn, lời chưa nói xong, cửa đá liền mở ra.

59. Chương 059

Chương 059 — Lấy một địch bảy

Lão già kia được hắc y nhân mang ra ngoài, sắc mặt so với lúc trước cũng dễ nhìn hơn.

“Các người muốn bắt ta là vì những nữ tử mất tích này sao?” Hắn mở miệng, thanh âm không mấy to.

“Phải.” Mộ Dung Ứng đáp rất đơn giản.

“Vậy các người có thể đi được rồi, từ nay về sau sẽ không có người mất tích, cho dù có mất tích cũng không liên quan gì đến Vô Ưu Đường chúng ta.” Lão già nhìn hắn nói.

“Người có ý gì?” Mộ Dung Ứng quan sát hắn, chẳng lẽ sau này hắn không cần hút máu để luyện công sao?

“Nghe không hiểu sao? Ta lấy thân phận là môn chủ Vô Ưu Đường ra thề, từ nay về sau tuyệt đối sẽ không có nữ tử bởi vì Vô Ưu Đường chúng ta luyện công mà mất tích.” Mặc dù lão già không chỉ tay thề nguyện, nhưng lời nói của hắn rất nghiêm túc, làm cho người ta không thể không tin.

Nhưng trong lòng Mạn Tâm vẫn còn nghi hoặc, dù sao lời thề cũng chưa đủ. Nếu muốn lật lọng cũng không phải không có khả năng, cứ nghĩ về những nữ tử chưa già đã yếu này, thật sự thấy không thể buông tha cho hắn.

“Người tưởng nói như vậy là được sao? Chúng ta dựa vào cái gì để tin người?” Dương Tử Vân thẳng thắn hỏi ra mỗi nghi hoặc trong lòng.

“Tất cả mọi người trong Vô Ưu Đường đều ở đây, chẳng lẽ ta nói dối trước mặt thuộc hạ sao? Người cũng nên biết, Vô Ưu Đường ta, nói được là làm được.” Sắc mặt lão già có chút phần nộ khi có người hoài nghi lời hắn nói.

Ánh mắt của Mộ Dung Ứng thâm trầm một chút, lúc này mới mở miệng nói: “Cho dù ngươi đã nói thật, nhưng ta vẫn phải dẫn ngươi đi, bởi vì ngươi nhất định phải cho người nhà của những nữ hài này một công đạo.”

“Thật nực cười, ngươi tưởng các người có thể dẫn ta đi sao?” Lão già thật sự phần nộ rồi.

“Thiếu chủ của ngươi ở trong tay chúng ta, ngươi nói chúng ta có thể hay không?” Nhìn thấy lão già hắc thân thể yếu ớt bệnh tật, Dương Tử Vân chẳng hề đem hắn để vào mắt chút nào.

“Đám hậu bối thật cuồng vọng. Đừng tưởng rằng các người có Thiên Sát Thất Ứng là có thể bắt được ta, ta vốn không muốn động thủ, các người lại hết lần này đến lần khác bức bách, vậy thì cũng đừng trách ta.” Lão già nói xong, đột nhiên bay lên trời, nhằm vào hướng nam nhân mang mặt nạ, muốn cứu lấy hắn.

Mộ Dung Ứng cùng Dương Tử Vân rút kiếm ngăn cản, nhưng thân thủ của hắn cực nhanh lại nhảy bèn, một tay chưởng vào mu bàn tay của họ, bảo kiếm đã tuột khỏi tay.

Họ ngay ngắn cả người, trên đời này còn có võ công cao như vậy, lại có thể chỉ một chiêu đã đánh rơi bảo kiếm trong tay của họ, võ công kia của hắn thâm sâu khó lường đến mức nào.

Thiên Sát Thất Ứng cùng nhau vây đánh lão già, lại phát hiện mình căn bản đều không động được đến góc áo của hắn.

Mạn Tâm không quan tâm đến việc thắng thua của họ, đi tới trước mặt của nam nhân mang mặt nạ, giọng điệu mang theo quan tâm hỏi: “Ngươi sao rồi?”

Sự quan tâm của nàng làm hắn sửng sốt một chút, nhưng không cảm kích, hừ một tiếng: “Không chết được.”

“Xi.” Mạn Tâm lại nở nụ cười, vẻ mặt này của hắn thật sự giống hệt Vân, làm lòng nàng tràn ngập ấm áp, khiến nàng làm ra động tác ngoài ý muốn, dùng ống tay áo lau đi vết máu ở khóe miệng giúp hắn.

Nhưng nàng không biết, Mộ Dung Ứng đang ở bên cạnh nhìn chằm chằm nàng, nữ nhân này, đang làm gì thế?

Thế nhưng hắn lại lui về phía sau một bước, cảnh giác nhìn nàng chằm chằm: “Ngươi muốn làm gì?”

“Ta...” Mạn Tâm vừa định nói ta chỉ là quan tâm ngươi, liền nhìn thấy ánh mắt của hắn, thấy phía sau mình có gì không đúng. Xoay người ra sau thì lập tức thấy lão già lấy một địch bảy, hình như vừa rồi hắn mới so đấu nội lực.

‘Ầm’ Lão già cùng Thất Ứng đồng thời lui về phía sau một bước.

“Nội lực thật mạnh.” Dương Tử Vân lộ ra vẻ lo lắng, xem ra hôm nay không thể đánh mà lui rồi.

Sắc mặt của Mộ Dung Ứng cũng trầm xuống, võ công của mỗi người Thất Ứng rất cao, mạnh mẽ, chẳng phân được cao thấp. Nhưng hắn lại có thể ngang hàng với bảy người, võ công hắn đúng là thâm sâu khó lường, không thể tưởng tượng nổi.

Mạn Tâm đã có chút nghi hoặc, theo lý mà nói thì lão già đánh thắng, nhưng tại sao ánh mắt của hắn có gì đó không bình thường? Mới vừa quay đầu lại, còn chưa hiểu sao lại vậy, thì một lưỡi dao liền đặt ngay cổ nàng...

60. Chương 060

Chương 060 — Giảng co chưa xong

Mạn Tâm kinh hãi nhìn nam nhân mang mặt nạ ở phía sau dùng dao găm chìa vào cổ mình, hắn muốn dùng mình uy hiếp để cho bọn họ chạy trốn sao? Nhưng hắn không làm vậy, nàng cũng sẽ giúp hắn, đơn giản là hắn giống Vân.

“Tránh ra, các người tránh ra hết, nếu không ta sẽ giết cô ta.” Dao găm trong tay nam nhân mang mặt nạ kề sát vào cổ nàng, lui về phía sau. Người khác có lẽ nhìn không thấy nhưng hắn biết rõ công lực của môn chủ vẫn chưa khôi phục lại, một chưởng vừa rồi đã muốn tiêu hao hết nội lực của người, nếu đánh tiếp, Vô Ưu Đường sẽ bị hủy.

Mạn Tâm không hề sợ hãi, trong lòng cực kỳ bình tĩnh, phối hợp với hắn. Nhìn lên Mộ Dung Ứng trước mặt, lại phát hiện trong mắt hắn đều là lửa giận, có hơi sừng sốt, nàng lập tức hiểu được hắn nhất định đã thấy hết chuyện mới vừa rồi.

“Loại nữ nhân dè tiện, không biết xấu hổ này, người giết cô ta thì tốt quá, đỡ phải ô uế kiếm của ta.” Dương Tử Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói, cô ta dám làm trò trước mặt mọi người, đi lau miệng cho nam nhân khác, bản thân mình thật muốn cho cô ta một cái tát.

Mộ Dung Ứng đứng ở đấy, không nói gì, cũng không ngăn cản, nhưng nàng cảm giác được lửa giận đang tăng dần trong mắt hắn.

“Phải không? Tốt lắm, ta sẽ thành toàn cho người.” Nam nhân mang mặt nạ nói xong, dao găm kề ngay trên cổ nàng vạch một đường máu, nếu bọn họ không cần nàng, thì cũng không trăm phương ngàn kế tới cứu nàng.

Đau đớn trên cổ làm Mạc Tâm trong nháy mắt hiểu được, quay đầu lại nhìn hắn, hắn không phải Vân, bởi vì Vân yêu nàng còn không hết, sao lại tổn thương nàng chứ. Nhưng trong lúc hoảng hốt đó, nàng đã coi hắn là Vân đến an ủi mình, bây giờ cuối cùng nàng đã bừng tỉnh.

Nam nhân mang mặt nạ nhìn nàng, không hiểu ánh mắt của nàng vì sao lại đột nhiên trở nên âm trầm?

“Hứa với ta, sau này Vô Ưu Đường không được làm hại những nữ tử vô tội nữa.” Mạc Tâm đột nhiên xoay người, bắt hắn phải hứa hẹn.

“Người có ý gì?” Nam nhân mang mặt nạ hơi nhíu mày một chút.

“Ta làm cho bọn họ thả người đi, nhưng người phải hứa từ nay về sau không được tổn thương, hy sinh người vô tội, coi như có thể luyện được võ công cao cường thì đã sao chứ?” Mạc Tâm nói thầm, bởi vì hắn giống Vân cho nên nàng hy vọng hắn bình an sống sót.

“Chuyện này...” Nam nhân mang mặt nạ nhìn qua môn chủ đứng bên cạnh, môn chủ khẽ gật đầu với hắn, lúc này hắn mới nói: “Được, ta hứa với người.”

“Cám ơn.” Khóe môi của Mạc Tâm nhướn lên nụ cười tươi, lúc này mới nhìn Mộ Dung Ứng mà nói: “Thả hắn đi, được không?”

“Hừ” Hắn lại chỉ hừ lạnh một tiếng, tia nhìn sắc bén gần như nhìn thấu nàng, nàng rõ ràng lại đi giúp kẻ có ý đồ tổn thương nàng, nàng không phải nham hiểm độc ác, cay độc sao? Sao lại nhân từ với kẻ địch của mình như vậy, hay là nàng có quan hệ gì với đám người trong đó mà mình không biết?

“Người cho người là ai? Người nói thả là thả sao, nói cho người biết, coi như hắn thật sự giết người, ta cũng sẽ không thả hắn.” Dương Tử Vân không cười mà nói, nữ tử này đã sớm đáng chết, hắn tốt nhất giết nàng đi.

Mạc Tâm không để ý đến ánh mắt của hắn, vẫn nhìn Mộ Dung Ứng, nàng chỉ cần đáp án của hắn, hắn thật sự không quan tâm đến thân phận công chúa của mình, không quan tâm đến sống chết của mình sao?

Thế nhưng hắn lại giống như nhìn thấy được lòng nàng, vẫn giống như trước không nói một lời, giằng co ở đây, không chịu nhượng bộ.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một, bọn họ vẫn còn giằng co ở đây như trước, dao găm trong tay của nam nhân mang mặt nạ không hề rời khỏi cổ nàng. Mộ Dung Ứng vẫn đứng ở đó, nhìn chằm chằm nàng, hai bên đều chờ đối phương mở miệng.

61. Chương 061

Chương 061 — Bị hấn đâm bị thương

Giằng co đã lâu, nam nhân mang mặt nạ có chút không kiên nhẫn, chủ thủ trong tay kẻ ngay cổ nàng lại ấn xuống: “Tránh ra, không tránh đường thì đừng trách ta không khách sáo.”

“Muốn giết thì nhanh lên, đừng dong dài, chúng ta cũng không kiên nhẫn chờ đợi.” Dương Tử Vân cũng không kiên nhẫn nói, nếu không phải bận tâm về đại ca, hắn đã sớm đâm một kiếm rồi.

Nhưng ánh mắt của Mạn Tâm vẫn nhìn Mộ Dung Ứng, nàng biết hắn không phải không muốn thả mà là không cam lòng. Nàng cũng biết hành vi của mình như vậy gọi là phản bội, nhưng nàng cũng không còn cách nào.

Trong lòng Mộ Dung Ứng lại khó chịu, phần nộ, hắn cũng không tin nam nhân mang mặt nạ lại không biết nàng cố ý trợ giúp cho hắn, chính mình thật muốn nhìn hắn có thương tổn nàng thật không?

Nam nhân mang mặt nạ nhận ra được hắn đang thử thách mình, cũng cảm giác được nàng đang giúp mình, mặc dù không biết vì cái gì? Nhưng hiện đang trong tình cảnh giằng co này, bên chịu thiệt tuyệt đối là mình, cho nên hắn nhất định phải hy sinh nàng.

“Xin lỗi.” Mạn Tâm vừa mới nghe được một câu khê lướt qua bên tai, chợt nghe ‘phập’ một tiếng, chủ thủ trong tay hắn liền đâm vào lồng ngực của mình...

Nhìn thấy chủ thủ cầm ở ngực, nàng trong nháy mắt phản ứng không kịp, chỉ thấy trên ngực chảy ra máu đỏ tươi, mới cảm giác được cơn đau đớn khôn cùng, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

Ánh mắt Mộ Dung Ứng ánh lên vẻ khiếp sợ, không nghĩ hắn thật sự sẽ xuống tay. Nhìn thấy nàng bị thương, trong lòng quýnh lên, nàng không thể chết được, lập tức ra lệnh: “Tránh ra, thả hắn đi.”

Thiên Sát Thất Ứng chắn ở phía trước, lập tức tản ra.

Tuy rằng Dương Tử Vân không cam lòng, nhưng hắn biết đại ca đang bận khoản điều gì, cũng biết tầm quan trọng của nàng, nên đành phải tránh ra.

Nam nhân mang mặt nạ chậm rãi ép nàng thối lui đến cửa thạch động, thấy thuộc hạ giúp đỡ môn chủ tiến vào, lúc này mới hạ giọng nói vào bên tai nàng: “Người không sao đâu.” Nói xong liền đẩy nàng ra ngoài, phi thân vào cửa đá.

Thân người Mạn Tâm bị đánh tới phía trước, Mộ Dung Ứng lập tức ôm lấy nàng, nàng thấy hắn ôm ấp như vậy, luôn làm nàng có cảm giác dựa dẫm cùng an toàn, vừa rồi bị một đao kia đâm vào ngực, mặc dù hắn không phải Vân, nhưng nàng vẫn sẽ đau lòng, sẽ khổ sở. Nhắc đầu tựa vào lồng ngực của Mộ Dung Ứng, nàng từ từ nhắm mắt lại.

Mộ Dung Ứng nhìn nàng hôn mê bất tỉnh, lập tức nói: “Tử Vân, các người đến phía trước chờ ta, ta bồi thuốc cho cô ta trước.”

“Đại ca, nữ nhân này không đáng để huynh đối xử tốt với cô ta như vậy, chết rồi thì quá tốt, để cho cô ta mất một chút máu cũng không thể chết được, coi như là giáo huấn cô ta một trận.” Dương Tử Vân chứng kiến nàng ngã vào trong lòng ngực của hắn, vẻ mặt liền chán ghét, tên nam nhân kia sao không giết nàng cho rồi.

“Đừng dài dòng, đệ không phải không biết là ngày mừng thọ của phụ hoàng đã gần kề. Đến lúc đó nếu thân thể cô ta không tốt, người khác có hỏi tới cũng không tiện trả lời, chỉ sợ đến lúc đó lại sinh ra rất nhiều thị phi.” Mộ Dung Ứng vừa nói, vừa ôm nàng đi vào rừng cây.

Dương Tử Vân nhìn cửa đá kia, nghĩ đến việc này đã bị nàng phá hỏng như vậy, người cũng chưa bắt được, liền hận nghiêng rằng nhưng cũng chẳng biết làm sao, rồi vung tay lên ra lệnh ọi người rời đi cùng hắn.

Trong rừng cây, Mộ Dung Ứng cởi bỏ y phục của nàng, lúc nhìn thấy vết thương của nàng, thì biết thiếu chủ Vô Ưu Đường cũng không muốn lấy mạng của nàng. Vết thương rất cạn, chỉ là ngoại thương, mới vừa bôi thuốc lên rồi băng bó lại vết thương cho nàng, liền nhìn thấy lông mi thật dài của nàng bỗng nhúc nhích, từ từ mở to mắt.

62. Chương 062

Chương 062 — Lộ ra sơ hở

Thấy nàng tỉnh lại, Mộ Dung Ứng thẳng thừng buông nàng ra, chỉ lạnh lùng thờ ơ nói một câu: “Đi thôi.” Chờ hắn đi được vài bước, phát hiện nàng ở phía sau không đi theo mới dừng bước xoay người lại nhìn nàng chăm chăm.

“Người không muốn hỏi ta tại sao à?” Mạn Tâm nhìn trực diện hắn hỏi, biết trong lòng hắn có rất nhiều nghi hoặc cùng bất mãn với mình.

“Bổn vương hỏi thì người sẽ nói sao?” Khóe môi của Mộ Dung Ứng nhếch lên, lộ ra đường cong đầy châm chọc, cho dù nói chỉ sợ là chuyện bịa đặt, cho nên hắn không cần phải hỏi.

“Chỉ cần người hỏi, ta sẽ nói, còn về chuyện có tin hay không, đó là chuyện của người.” Mạn Tâm nói rất dứt khoát, không muốn có gì ngăn cách với hắn, không muốn vách ngăn giữa mình và hắn lại càng lúc càng lớn.

“Được, vậy bổn vương hỏi người, vì sao người lại giúp hắn?” Mộ Dung Ứng thuận miệng hỏi, cũng không chờ mong nàng sẽ trả lời.

“Bởi vì hắn rất giống một người quen của ta, cho nên ta muốn giúp hắn.” Mạn Tâm không hề giấu diếm.

“Người quen của người?” Mộ Dung Ứng dừng lại một chút: “Thật ra ta cũng đoán được vài phần là người thích tên nam nhân kia?”

“Phải.” Nàng gật gật đầu, tuy rằng đáp án giống nhau, nhưng sự tình lại thành trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Nghe được đáp án của nàng, trong lòng hắn không biết vì sao lại có một cảm giác là lạ không thoải mái. Chỉ có điều nếu nàng có thể giúp hắn thì đã nói lên nàng cũng không phải hoàn toàn lãnh huyết, tàn khốc, lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, hắn nhìn chăm chăm nàng, sắc bén hỏi: “Người không phải bị mất trí nhớ sao? Sao lại nhớ rõ hắn?” Hóa ra nàng đúng là giả bộ, bây giờ rốt cuộc lại lộ ra sơ hở, buồn cười chính là mình lại suýt chút nữa liên tin tưởng nàng.

Mạn Tâm ngậy ra một lúc, vừa rồi đã xem nhẹ vấn đề này, giờ nên giải thích làm sao đây? Nhưng nàng nhất định phải giải thích, nếu không hắn liền cho rằng mình nói dối, nghĩ một lát mới lên tiếng: “Ta bị mất trí nhớ nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy mặt hắn, có một bóng người liền từ trong đầu ta hiện lên rất rõ ràng, ta nhìn thấy chính mình khóc.” Mặc dù lý do này có chút không hợp lý, mặc kệ hắn tin hay không, nàng chỉ có thể trả lời như vậy. Kỳ thật nàng cũng không định lừa gạt, trong thời điểm đó, trong đầu nàng cứ nghĩ là Vân.

“Phải không?” Mộ Dung Ứng hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không tin lời nàng, nhưng dường như cũng không muốn hỏi tiếp, nên trực tiếp nói: “Trở về thôi.”

“Được.” Mạn Tâm đi nhanh vài bước giữ chặt tay hắn.

Mộ Dung Ứng lại chẳng hề lưu tình, gạt tay nàng ra, ánh mắt khinh miệt nhìn nàng: “Người không phải thích người khác rồi sao? Người không phải luôn luôn bài xích bổn vương sao? Nếu như nói người vì mất trí nhớ mới yêu thương nhưng nhớ bổn vương, nhưng bây giờ người đã nhớ lại, tại sao lại còn quần quýt lấy bổn vương?”

“Bởi vì ta đã gả cho người nên ta không còn lựa chọn nào khác, ta không muốn sống với người như vậy suốt đời, ta muốn quên hẳn đi, cùng người bắt đầu lại một lần nữa.” Mạn Tâm nhìn hắn, thật ra mà nói đương nhiên là vì nhất định phải khiến hắn yêu mình, thì nàng mới có cơ hội về yêu Vân.

“Người tưởng bốn vương sẽ ngu ngốc tin vào chuyện ma quỷ của người sao?” Mộ Dung Ứng lạnh lùng nói. Hành động ngày hôm nay của nàng đã nói lên chuyện mất trí nhớ của nàng đều là giả.

“Vàng thật không sợ lửa, người nhất định sẽ tin.” Mạn Tâm cũng không có hy vọng xa vời là hắn chấp nhận mình nhanh như vậy, nhưng rốt cuộc sẽ có một ngày hắn nhất định yêu mình.

“Bốn vương cũng rất mong chờ ngày đó.” Mộ Dung Ứng nói xong liền đi nhanh tới phía trước, dạng nữ tử từ có tâm kế như vậy, hắn sẽ không thích nàng.

Mạn Tâm lại không nhanh không chậm đi theo, nàng biết hắn sẽ không bỏ rơi mình. Nhìn về hướng cửa đá, trong lòng nàng vẫn rất nghi hoặc, tại sao hắn lại giống Vân như vậy? Nếu con người thật sự có kiếp trước kiếp sau, chẳng lẽ hắn là Vân kiếp trước sao?

63. Chương 063

Chương 063 — Mỹ nhân tắm

Khi đi vào Ứng Vương phủ, Mạn Tâm dừng bước nhìn hắn nói: “Dẫn ta đi mua y phục.” Nàng cũng không nói gì thêm? Nhưng nàng tin là hắn nghe được.

Mộ Dung Ứng đã thấy bộ dạng chật vật của nàng, biết nàng không muốn để người trong vương phủ nhìn thấy, xoay người đi đến một bên ở ngã tư đường.

Mạn Tâm đi theo phía sau hắn, lại thấy hắn dẫn mình vào một khách điểm, trong lúc còn nghi hoặc thì chợt nghe hắn phân phó tiểu nhị đang đứng bên cạnh: “Lấy một gian phòng hảo hạng, chuẩn bị tốt nước tắm.”

“Dạ, tiểu nhân đi đây.” Tiểu nhị nhìn hắn vô cùng cung kính, đánh giá được thân phận của hắn nên không dám chậm trễ.

“Thì ra là thế.” Mạn Tâm lúc này mới hiểu ra, không thể phủ nhận hắn thật sự là một người đàn ông rất chu đáo, nếu sống cả đời cùng một người đàn ông như vậy thì nhất định là lựa chọn không tồi. Sống cả đời? Nàng thiếu chút nữa bị ý nghĩ của chính mình lừa cho sợ hãi, sao nàng lại nghĩ như vậy? Nói cho cùng, cho dù hắn thật tốt bụng, nhưng trong lòng của nàng vẫn yêu Vân mà thôi.

Cởi bỏ y phục rách nát trên người ra, nàng ngồi vào mây mù lượn lờ trong thùng tắm, cố gắng hết sức để tránh vết thương trên ngực mình bị thấm nước. Tuy vết thương không sâu nhưng vẫn còn rất đau, mặc dù hắn đâm mình bị thương nhưng nàng thật sự không hận hắn, chỉ có hơi lo lắng bọn họ thật sự sẽ không tìm nữ tử để hút máu luyện công nữa chứ? Nhưng dù sao chuyện đó cũng không phải việc nàng có thể chi phối.

Mộ Dung Ứng nhìn vào y phục mới vừa mua được trong tay mình, nghĩ làm sao để đưa cho nàng? Chỉ vì khách điểm này không có nữ nhân, hắn đành đứng ở cửa, đẩy ra một chút khe hở.

“Ai?” Nghe được tiếng mở cửa, Mạn Tâm hoảng sợ, lập tức lấy tay che ngực.

“Là bốn vương, y phục để ở chỗ này, người tự lấy đi.” Mộ Dung Ứng đặt y phục vào trong khay, đút vào qua khe cửa.

“Cám ơn.” Mạn Tâm nói lời cảm ơn theo bản năng.

Mộ Dung Ứng lại nhanh chóng quay về giữ cửa, nhưng từ khe hở vừa rồi đã để cho hắn thấy rõ ràng tình cảnh xuân bên trong. Tóc dài xoa qua bờ vai trắng ngần, làn da lộ ra bên ngoài, hơn nữa còn có hơi nước mờ ảo làm cho người ta cứ liên tục hồi tưởng lại trong đầu.

Nghĩ đến lần kia nàng trần trụi nằm dưới thân thể của mình, hắn cũng cảm giác cơ thể lơ mơ dâng trào một loại xúc động, muốn tìm nữ nhân để phát tiết.

“Két” một tiếng, cánh cửa đột nhiên được mở ra, Mạn Tâm toàn thân y phục hồng nhạt, tóc rối tung ở phía sau, phía dưới người còn đọng lại vài giọt nước, sắc mặt nàng đỏ hồng, đúng là một bức tranh mỹ nhân đi tẩm mà!

Ánh mắt của Mộ Dung Ứng trở nên hơi nóng bỏng, cơn kích thích bị kiềm nén trong thân thể lập tức xông lên não, lập tức kéo nàng trở vào phòng, dùng chân đá lên đóng cửa, lại dùng sức giam cầm nàng trong ngực, đôi môi liền mang theo sự cưỡng đoạt, mang theo sự bá đạo hôn lên nàng...

Hắn áp sát nàng, kéo nàng vào vòng tay, siết chặt. Không để nàng kịp phản ứng môi hắn đã áp chặt môi nàng, đầu lưỡi mềm luồn vào miệng nàng càn quét, mút mát.

Vừa hôn, vừa bế nàng đến bên giường, hắn để nàng đứng dựa sát vào hắn, đôi môi vẫn dán chặt không rời. Hắn hé mắt nhìn nàng, hai bàn tay vuốt ve bờ vai, lan dần xuống eo, một tay vuốt tẩm lưng thon thả rồi vuốt dần xuống đôi mông tròn trĩnh, một tay ôm cầm nàng khẽ bóp. Đôi môi ép chặt hơn, đầu lưỡi sục sạo sâu hơn quần lấy lưỡi nàng, rồi mút mạnh.

Thân nhiệt hắn nóng hừng hực truyền qua cơ thể mát lạnh vừa tắm xong của nàng, nàng muốn buông thả, muốn đáp lại hắn, muốn xem hắn như Vân.

Nhưng lý trí nói cho nàng biết rất rõ, hắn không phải Vân, nhưng trong lòng lại đấu tranh, lên giường là biện pháp rút ngắn khoảng cách tình cảm nhanh nhất, nàng có muốn hay không? Cơ thể bên ngoài linh hồn... Nàng có tính là đã phản bội Vân hay không?

Nụ hôn rời môi lướt dần qua tai, liếm láp vành tai nàng, rồi rả xuống hõm cổ. Đầu lưỡi hắn ướt liếm nhẹ lên cạnh cổ trơn mịn, bàn tay to lớn trên mông ép nàng vào hạ thân của hắn. Hắn liếm dọc theo cạnh cổ đến xương quai xanh, hôn ngược lên cổ rồi hé răng cắn nhẹ.

“Ừm...” Tiếng rên rất nhỏ cùng tiếng thở gấp, đã không khống chế được khẽ ngân lên.

64. Chương 064

Chương 064 — Trở lại điểm khởi đầu

Mộ Dung Ứng thở hổn hển ồ ồ, bàn tay cởi bỏ lớp y phục ở ngực nàng, ôm nàng ngã xuống giường.

Ngay khi tay hắn che lấy bộ ngực nhô lên của mình, Mạn Tâm đột nhiên cảm giác có ý thức, mở to mắt không biết mình nên cự tuyệt hay là nên đáp lại? Bản năng thì muốn đẩy hắn ra, nhưng nàng biết nàng hẳn nên thuận theo.

Trong lúc đắm chìm trong dục vọng, Mộ Dung Ứng đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy nàng thì giật mình một cái, tỉnh táo lại, mình đang làm gì thế? Thấy nàng ăn mặc xốc xệch nằm ở dưới thân mình, liền đứng dậy bước xuống giường, nỗ lực bình phục lại lòng ngực đang phập phồng, hắn không thể quần quýt với nữ nhân này, hắn muốn cách xa nàng một chút.

Mạn Tâm nhìn thấy hắn đột nhiên đứng dậy liền lấy tay che ngực. Nam nhân đều có nửa thân dưới là động vật, hắn rõ ràng có thể trong thời điểm mấu chốt này mà dừng lại, đã cho thấy sự nhẫn nại của hắn không phải tầm thường.

Mộ Dung Ứng nhìn trên mặt nàng toát ra sắc đỏ hồng quyến rũ động lòng người, tia nhìn đột nhiên trở nên âm trầm, hung hăng nhìn nàng cảnh cáo: “Sau này đừng cố câu dẫn bốn vương, mặc quần áo tử tế vào, quay về vương phủ.”

Mạn Tâm nhếch lên nụ cười tươi trào phúng, hắn cũng thật ngụy biện, rõ ràng là hắn kim lòng không dạng mà.

Giờ lại thản nhiên trách nàng lẳng lơ mê hoặc người. Không muốn phải tranh luận với hắn, nàng đứng dậy mặc y phục tử tế, không nói một lời đi theo sau hắn.

Nhìn thấy dáng vẻ chịu ảm ức khi mặc y phục của nàng, Mộ Dung Ứng lạnh lùng liếc qua nàng, kỹ xảo biểu diễn càng ngày càng tốt thật.

“Tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi.” Hạ nhân trong Vương phủ nhìn thấy họ, vội vàng hành lễ.

“Người quay về Mạn Tâm các đi, bốn vương còn có việc.” Mộ Dung Ứng phân phó xong, cũng không nhìn nàng liếc mắt một cái liền xoay người rời đi.

Mạn Tâm nhìn bóng lưng của hắn rời đi, biết hành vi hôm nay của mình đều khiến ọi chuyện lại quay trở về điểm khởi đầu, nàng thở dài, con đường trở về lại xa xăm vô hạn rồi.

“Công chúa, người đã hồi phủ, ở trong cung thế nào?” Song Nhi vừa thấy nàng, lập tức nghênh đón.

“Cũng không tệ lắm.” Mạn Tâm gật đầu đại, trả lời không tập trung.

“Phải không?” Song Nhi lại nghi hoặc nhìn nàng, “Các nàng ấy không làm khó công chúa chứ?”

“Các nàng? Là ai?” Mạn Tâm lúc này mới phát giác ra sự khác thường của Song Nhi.

“Là hoàng hậu, còn có những công chúa khác. Trước kia công chúa mỗi lần tiến cung, các nàng luôn nghĩ ra mọi cách làm khó dễ người, khiến người không chịu đựng nổi, chỉ là đến cuối cùng đều là công chúa trêu đùa họ.” Song Nhi nói đến đây, có chút đắc ý.

“Vậy người còn lo lắng cái gì?” Mạn Tâm nở nụ cười, nếu Trữ An công chúa không bị thiệt thòi, cô ta còn khấn trương làm gì?

“Nô tì nghĩ, họ dù sao cũng người đông thế mạnh, sẽ không dễ dàng đối phó như vậy.” Song Nhi nói thầm.

“Được rồi, ta biết người quan tâm ta, ta cảm ơn người, đi thôi, ta đói bụng rồi.” Mạn Tâm lấy tay quẹt quẹt vào cái mũi nhỏ của cô ta, còn có người quan tâm đến mình, khiến cho nàng cảm thấy thật cảm động.

“Vậy công chúa về phòng trước, nô tì đi chuẩn bị thức ăn cho người.” Song Nhi nói xong, liền đi đến phòng bếp.

Một mình Mạn Tâm chậm rãi đi đến phòng, những hạ nhân đi qua bên cạnh chào hỏi thật nhanh xong, liền vội vã chạy tránh đi, sợ sẽ bị nàng gọi lại. Khi thấy dáng vẻ sợ hãi của họ, nàng thật sự muốn trêu đùa họ một chút, nhưng ngẫm lại vẫn nên quên đi.

Chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng nàng tự nói với mình không thể nhụt chí, nhất định nàng sẽ thành công. Nếu hắn trốn tránh mình, vậy nàng liền nghĩ ra cách lại hấp dẫn sự chú ý của hắn, để hắn lúc nào cũng cảm nhận được sự hiện hữu của mình.

65. Chương 065

Chương 065 –Nghỉ tập thể

Ba ngày sau.

Mộ Dung Ứng cùng Dương Tử Vân vừa về tới vương phủ, cũng cảm thấy bất thường, vương phủ ngày hôm nay sao lại im lặng có chút dọa người, đến cả một người hầu cũng không thấy.

“Đại ca, người trong vương phủ của huynh không phải bỏ trốn hết đấy chứ!” Dương Tử Vân bắt đầu vui đùa.

“Đệ cảm thấy có thể sao?” Mộ Dung Ứng lườm hắn một cái, cất giọng hô: “Người đâu?”

Nói đã lâu, cũng chẳng nhìn thấy có người đi ra, hần khẽ nhú mảy, sao lại thế này? Hần tuyệt đối không tin hạ nhân bỏ trốn tập thể, chưa kể mình phát tiền công cũng không ít. Vả lại bọn họ nên biết nếu như không có mệnh lệnh của hần mà chạy trốn thì chẳng khác nào tự tìm đường chết.

“Đại ca, có chuyện gì xảy ra không?” Sắc mặt của Dương Tử Vân trở nên nghiêm túc.

“Đi xem thử.” Lúc này phản ứng đầu tiên của Mộ Dung Ứng chính là đi đến Mạn Tâm các, nàng dừng bao giờ xảy ra chuyện gì nha.

Gió xuân áp áp thổi qua hoa đào, trên cành đào chim chóc kết thành từng đôi, nụ hoa hé nở à ya, à ya, chàng so với hoa còn tuyệt vời hơn, khiến ta không quên được à yaaa, à yaa, thu đi xuân đến xin nhớ rõ người yêu ta ơi, ta vẫn ở chỗ này đợi chàng trở về, chờ chàng trở về ngắm hoa đào nở.

Vừa tới Mạn Tâm các, chợt nghe được một tiếng ca êm tai tuyệt vời vọng ra từ bên trong.

“Đại ca, huynh nuôi ca nữ trong phủ khi nào vậy, sao đệ lại không biết?” Dương Tử Vân kinh ngạc hỏi.

“Ta còn không biết, làm sao đệ biết được? Chẳng lẽ là nàng?” Mộ Dung Ứng nghi hoặc nói.

“Huynh nói ai?” Dương Tử Vân hỏi xong, liền phản ứng trùng to mắt nhìn hần: “Không thể nào, có đánh chết đệ cũng không tin là cô ta hát.”

“Đừng vội phủ nhận nhanh như vậy, có phải hay không, chẳng phải vào xem sẽ biết sao?” Mộ Dung Ứng nói xong, đẩy cửa ra, kỳ thật hần có một dự cảm vô cùng mãnh liệt đó chính là nàng. Dựa theo nàng nói sau khi mất trí nhớ tỉnh lại, hần thật sự có chút chờ mong nàng sẽ làm mình thay đổi cùng ngạc nhiên vui mừng. Hần hy vọng đây không phải là nàng đang diễn trò, chỉ là hần biết loại hy vọng này sẽ rất nhỏ đến mức vô cùng xa vời, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, nàng rốt cuộc cũng vẫn là nàng thôi.

Ngay khi vào Mạn Tâm các, liền thấy nàng một thân y phục nhẹ nhàng khoan khoái, sạch sẽ chỉnh tề, đang ngồi trên dây đu, tự do ca hát thoải mái.

Nhưng dáng vẻ nhẹ nhàng vui sướng kia làm cho họ có chút không đành lòng khuấy rầy.

Dương Tử Vân thật không ngờ lại chính là nàng, trong lòng thầm thở dài, vì sao ông trời lại tạo ra một nữ tử xinh đẹp như tiên nữ mà lại có tâm độc như rắn rết?

Vào Vương phủ đã hơn một năm, từ trước tới nay Mộ Dung Ứng vẫn chưa thấy nàng cười qua, vài tháng gần đây là khoảng thời gian nàng cười nhiều nhất. Nụ cười tươi hiện giờ trên mặt nàng thật sự thanh thuần vô cùng, tựa như một nàng tiên nữ không nhiễm bụi trần, nhưng nụ cười này là xuất phát từ nội tâm của nàng sao? Tuyệt đối không phải.

“Người đã trở về.” Mạn Tâm vô tình ngẩng đầu, liền thấy họ đang đứng ở cửa, nhanh chóng dừng bàn đu lại. Với khuôn mặt tươi cười trong sáng, nàng nhẹ nhàng bước đến trước mặt hần.

“Người không sao chứ?” Mộ Dung Ứng quan sát nàng từ trên xuống dưới, nàng chính xác hoàn hảo vô khuyết.

“Ta à?” Mạn Tâm nhìn lại chính mình, lập tức hiểu được vì sao hần lại hỏi như vậy. Bèn cười nói: “Ta tốt lắm.”

“Người không có gì thì tại sao mọi người trong vương phủ lại mất tích, chẳng lẽ lại là người giả trò quỷ?” Dương Tử Vân luôn luôn bày ra sắc mặt không tốt với nàng, liền trực tiếp hoài nghi.

“Không sai, là ta giả trò quỷ.” Mạn Tâm rất thần nhiên thừa nhận.

“Người làm gì bọn họ rồi?” Ánh mắt của Dương Tử Vân hung ác, tới gần nàng.

Khi nàng thừa nhận, trong nháy mắt chút hy vọng mới có trong lòng Mộ Dung Ứng đã bị dập tắt, nàng đúng là vẫn như xưa, tính tình kia của nàng sẽ không thay đổi.

“Ta không làm gì họ cả, ta chỉ cho họ nghỉ tập thể.” Mạn Tâm căn bản không sợ hãi hần, bởi vì nàng biết chỉ cần Mộ Dung Ứng ở bên cạnh, hần sẽ không làm gì được mình?

Nghỉ tập thể? Họ ngăn cản cả người, nàng lại đang làm cái gì thế?

66. Chương 066

Chương 066 — Trò hề trong bếp

“Không phải hai người nói trước kia ta đối xử ác độc với hạ nhân sao? Cho nên ta muốn bồi thường một chút, để họ nghỉ tập thể một ngày, ta biết các người nhất định sẽ rất ủng hộ ta làm như vậy, đúng không?” Mạn Tâm dùng lời nói ngăn chặn miệng của họ trước.

“Người mà có lòng tốt vậy thì ban ngày sẽ không có nắng.” Dương Tử Vân hừ lạnh một tiếng, không tin lời nói của nàng.

Mộ Dung Ung chỉ nhìn nàng chăm chăm, không nói gì, đương nhiên cũng không tin lời nói của nàng. Nếu cho nghỉ một nửa số hạ nhân thì còn có thể làm cho người tin phục, nhưng cho bọn họ nghỉ hết, giả sử đến lúc ăn uống thì ai tới hầu hạ? Rất khác thường.

“Người tin cũng được, không tin cũng được, dù sao cũng đã vậy rồi.” Mạn Tâm mặc kệ hấn tin hay không, mục tiêu của mình cũng không phải là hấn.

“Người tốt nhất là đừng đùa giỡn này nọ.” Dương Tử Vân hung tợn cảnh cáo, nói: “Đại ca, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm.”

“Đi.” Mộ Dung Ung khẽ gật đầu một cái.

“Không cần đi ra ngoài.” Mạn Tâm vươn tay ra, giữ chặt lấy hấn: “Ta làm cơm cho người.”

“Người?” Mộ Dung Ung kinh ngạc nhìn nàng, nàng thật sự biết làm cơm?

“Người làm cơm cho đại ca của ta ăn? Người không phải lại muốn hạ độc đó chứ!” Dương Tử Vân không cười, hừ lạnh.

“Đại ca người ngu ngốc vậy sao? Ta hạ độc hấn sẽ không biết sao? Vả lại ta là nấu cơm cho hấn ăn, chứ không phải nấu cơm cho người ăn, người có thể đi được rồi.” Mạn Tâm tức giận trừng mắt nhìn hấn.

“Ta không thể đi, ta phải bảo vệ đại ca của ta.” Dương Tử Vân căn bản không có ý muốn bỏ đi.

“Tùy người.” Mạn Tâm không muốn để ý tới hấn, tay liền lôi kéo Mộ Dung Ung đi ra ngoài. “Đi theo ta.”

Mộ Dung Ung bước đi theo nàng, muốn xem nàng rốt cuộc muốn làm gì?

Mạn Tâm dẫn họ đi thẳng một đường vào phòng bếp, thấy rau họ, miếng thịt ba rọi không to không nhỏ, còn có dầu, bột mì...Nàng muốn họ chuẩn bị gì đó, họ cũng đã chuẩn bị xong, vừa lòng gật đầu.

Nàng xoay người, hướng tới Dương Tử Vân đi cùng phía sau mà bảo: “Nếu người muốn ở lại thì chính là người cũng muốn ăn cơm. Một khi đã như vậy, người có nhiệm vụ giúp bầm nhuyễn miếng thịt kia.”

“Ta? Bầm thịt cho người?” Dương Tử Vân không thể tin được nhìn nàng, dùng ngón tay chỉ vào mình.

“Nếu người không muốn, thì cửa lớn vẫn rộng mở, người có thể đi bất cứ lúc nào.” Mạn Tâm chỉ tay lên cửa, bản thân dù sao cũng chẳng hoan nghênh hấn ở chỗ này.

Dương Tử Vân nhìn đại ca, tuy rằng biết đại ca sẽ không sao, nhưng hấn vẫn cứ lo lắng, chỉ buồn bực nói: “Ta bầm.”

Chỉ thấy dao phay trong tay hấn bổ lên xuống cực nhanh, miếng thịt rất nhanh đã bị hấn bầm thành nhuyễn vụn.

Mạn Tâm đặt mớ rau họ vào trong tay Mộ Dung Ung, bảo: “Thái nó ra, phải thái như vậy nè.” Nàng vừa nói, vừa làm mẫu cho hấn.

“Người bảo bổn vương thái rau?” Hấn nhìn nàng chăm chăm, rõ ràng để cho hấn đường đường là một Vương gia vào phòng bếp lại phải làm công việc thái rau, nếu tin này bị truyền ra ngoài còn không làm người khác chết cười sao. Ít nhất hấn cũng không có mặt mũi gặp người, cho nên đứng đấy không hề động đậy.

“Yên tâm đi, sẽ không ai biết, chỉ cần hẩn không nói.” Mạn Tâm chỉ vào Dương Tử Vân: “Người không nói, ta không nói, sẽ không ai biết. Cho dù người lo ta sẽ nói, chỉ sợ cũng không ai tin, đừng có đứng đó bần thần nữa, ta nói cho người biết, tự tay mình làm được món ăn, sẽ rất có cảm giác đạt được thành quả.”

Không để cho hẩn cự tuyệt, nàng đem đồ ăn cùng dao đặt vào trong tay hẩn, xoay người làm bột mì.

Nàng nhanh chóng xoắn ống tay áo lên, rót nước làm bột mì, thoắt cái đã nhào nặn thành khối bột mịn.

“Đại ca, để đệ thái cho.” Dương Tử Vân muốn lấy đồ trong tay hẩn.

“Không cần.” Mộ Dung Ứng cự tuyệt hẩn, liền làm theo nàng một lần, dùng tay dè chặt rau hẹ, dùng dao thái.

Lưỡi dao lập tức cắt qua ngón tay, máu tươi phun ra.

“Đại ca bị sao rồi?” Dương Tử Vân lập tức khẩn trương, đã biết là nàng nguy trang mưu sát.

“Cắt trúng tay sao?” Mạn Tâm lập tức ngậm ngón tay của hẩn vào miệng, thói quen này là do bà ngoại nói, nước miếng có thể sát khuẩn.

Ngón tay bị nàng ngậm vào trong cái miệng ẩm áp, vẫn mút lấy nhè nhẹ, Mộ Dung Ứng lập tức cảm nhận được loại cảm giác như bị điện giật truyền khắp người.

“Được rồi.” Mạn Tâm lấy ra ngón tay của hẩn từ trong miệng ra, đã không còn chảy máu: “Chỉ là không ngờ người có thể cầm kiếm giết người, lại rõ ràng không biết thái rau.” Trong giọng nói của nàng mang theo ý cười.

“Chuyện đó hoàn toàn không giống.” Mộ Dung Ứng nhìn ngón tay của mình cũng không đến nỗi nào, vết thương không sâu.

“Vâng, người là Vương gia quen sống nhàn hạ sung sướng, khi nào lại trải qua việc nặng nhọc này, vẫn là để ta làm cho.” Mạn Tâm cười nói, rất thành thạo thái hết bó rau.

Mộ Dung Ứng nhìn động tác thuần thục như thế của nàng, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc: “Người cũng là công chúa, cũng sống an nhàn sung sướng, chẳng lẽ người ở hoàng cung đều làm những việc nặng nhọc này?” Trong lời nói mang theo tia hoài nghi vô cùng.

“Ta...” Mạn Tâm chần chờ một chút, không biết nên giải thích thế nào, đành nói đơn giản: “Ta từ nhỏ đã thích làm việc này, cho nên thường xuyên đi ngự thiện phòng, bảo họ dạy ta.”

“Phải không? Thật không biết Trữ An công chúa còn có sở thích này, sao chúng tôi chưa từng nghe nói qua.” Dương Tử Vân lập tức chỉ ra nàng đang nói dối.

“Việc người không biết còn nhiều lắm.” Mạn Tâm vừa nói vừa trộn nhân bánh, ngắt khối bột mì mịn thành từng cục từng cục nhỏ, dùng mặt gậy tròn cán thành một lớp, đưa cho họ: “Hai người bọc nó lại đi.”

“Không biết làm.” Dương Tử Vân trực tiếp ném cho nàng những lời này.

“Làm đại là được, chỉ cần bao lại nhân là được, hình dạng gì cũng được cả.” Mạn Tâm cầm trong tay miếng bột, đưa cho Mộ Dung Ứng trước.

Hẩn trở nên rất phối hợp, bỏ nhân bánh vào giữa, nhưng lại hết sức vụng về làm bóp méo miếng da bột.

“Không tồi, trẻ nhỏ dễ dạy, thưởng ột cái.” Mạn Tâm nói xong, thì hôn một cái lên trên mặt hẩn.

Sắc mặt Mộ Dung Ứng lập tức trở nên cứng ngắc, nàng luôn luôn hành động bất ngờ như vậy, chỉ là trái tim của hẩn lại không hiểu sao lại dâng trào lên một loại xúc động.

“Nữ nhân này, người làm vậy không biết thẹn sao?” Trong mắt của Dương Tử Vân bắn ra một tia hung ác, nàng muốn âm mưu dẫn dụ đại ca.

“Người...” Mạn Tâm trừng mắt liếc hẩn, tức giận lấy tay trét bột mì lên mặt hẩn.

Dương Tử Vân không nghĩ tới nàng sẽ đột nhiên động thủ, không kịp trốn tránh, đã bị nàng bôi đến mức gương mặt giống như những người hát tuồng.

“Ha ha ha ha.” Mạn Tâm vui vẻ cười lớn.

Mộ Dung Ứng nhìn thấy hần cũng không nhịn nổi, khóe môi nhếch lên.

“Người muốn chết!” Dương Tử Vân tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi, muốn đánh nàng.

Mạn Tâm lại lập tức trốn ra sau Mộ Dung Ứng.

“Được rồi, không cần náo loạn, mau mau làm sủi cỏ đi, bồn vương đói bụng rồi.” Hần lúi nàng từ phía sau ra...

67. Chương 067

Chương 067 — Cho người cơ hội

“Ăn cơm thôi.” Mạn Tâm bưng sủi cỏ nóng hôi hổi lên.

“Miếng có hình thù kỳ quái này là chúng ta làm sao?” Dương Tử Vân nhăn mặt.

“Chính đệ làm còn không nhận ra à?” Mộ Dung Ứng rất muốn ném thử xem, lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên làm đồ ăn.

“Mặc kệ hình dạng ra sao, miễn ăn ngon là được rồi.” Mạn Tâm lại không thể chờ đợi, muốn dùng đũa gấp một miếng bỏ vào miệng, lại bị Dương Tử Vân lập tức gạt ra.

“Chúng ta còn chưa ăn, người muốn ăn cái gì?”

“Nếu ta không ăn trước, người không sợ ta hạ độc sao?” Mạn Tâm lườm hần một cái.

“Nếu người chỉ hạ độc vào mấy miếng này, chẳng lẽ ta phải để cho người ăn hết sao? Ta tự có cách.” Dương Tử Vân nói xong, xuất ra một cây kim châm, liền đâm vào.

“Không cần, không phải chúng ta luôn có mặt ở đây sao? Cô ấy rõ ràng không có cơ hội hạ độc.” Mộ Dung Ứng ngăn hần lại, nói.

“Vẫn là phu quân tốt.” Mạn Tâm trao cho hần một nụ cười mỉm.

Sau khi ăn xong cơm chiều, Dương Tử Vân thật sự nhìn không nổi dáng vẻ giả bộ thân thiết của nàng, nên tìm cớ rời đi.

Mộ Dung Ứng muốn đi vào thư phòng, lại bị nàng kéo lại: “Khó có được một ngày thanh tĩnh như hôm nay, ngồi xuống đi, chúng ta tâm sự một chút.”

“Tán gẫu chuyện gì?” Hần nhìn nàng một cái, lại rất phối hợp ngồi xuống, bởi vì hần cũng có lời muốn nói.

“Ta cũng không biết nói chuyện gì với người, tìm một đề tài đi.” Mạn Tâm nhìn hần nói.

Hần trầm mặc một chút, mới mở miệng nói: “Mười ngày sau là ngày mừng thọ của phụ hoàng, đến lúc đó Thái tử Hạ quốc sẽ đến chúc thọ, hần cũng nhất định đến thăm người. Bồn vương không muốn gây thêm rắc rối, cho nên hy vọng người tự thu xếp ổn thỏa.”

“Ta hiểu được ý của người, mọi việc ta sẽ lấy người làm trọng.” Mạn Tâm biết hần đang nói gì, nói trắng ra là chỉ không muốn mình đi cáo trạng. Nhưng hần không biết, cho dù hần không nói, mình cũng sẽ không làm vậy, bởi vì nàng vốn dĩ không biết người Hạ quốc đó.

“Vậy được rồi, hôm nay đã nhận được tin, năm ngày sau Thái tử Hạ quốc sẽ đến. Bồn Vương nghĩ hần hần sẽ tới thăm người, cái gì nên nói thì nói, cái gì không nên nói thì đừng nói.” Mộ Dung Ứng lại cảnh cáo một lần nữa.

“Yên tâm đi, người để cho ta nói, ta cũng không biết nên nói cái gì? Đừng quên ta bị mất trí nhớ, cũng quên luôn vị ca ca này, người hiện tại trong lòng ta thân nhất yêu nhất là người.” Mạn Tâm nói xong, cố ý liếc mắt đưa tình với hần.

Mộ Dung Ứng bị ánh mắt nóng bỏng của nàng nhìn đến mức có chút không được tự nhiên, đứng dậy nói: “Bổn vương còn có chuyện, người nghỉ ngơi sớm chút đi.”

“Vì sao người không chịu đối mặt với ta?” Mạn Tâm trở nên kích động gọi, hắn luôn trốn tránh nàng, đến khi nào nàng mới có thể trở về được đây.

“Người bảo bổn vương đối mặt với người như thế nào đây, chỉ dựa vào mấy câu nói bây giờ của người là có thể dễ dàng bỏ qua tất cả những chuyện trước kia của người sao? Huống chi bổn vương cũng không xác định người có phải bị mất trí thật hay không?” Mộ Dung Ứng phục hồi tinh thần lại, nhìn nàng chằm chằm.

Mạn Tâm quan sát hắn một hồi lâu, mới mở miệng nói thầm: “Người có biết vì sao phạm nhân cho dù sau khi ra ngục cũng sẽ không ăn năn hối lỗi không?”

“Người muốn nói cái gì?” Mộ Dung Ứng híp mắt lại.

“Mặc dù hắn cố gắng muốn chứng minh hắn đã sửa đổi thật tốt, nhưng mọi người vẫn như cũ, không chịu tin hắn, không chịu cho hắn cơ hội sửa sai, hắn cảm thấy tuyệt vọng cho nên mới sa ngã.” Mạn Tâm bỗng dừng lại: “Người cũng hy vọng ta như vậy sao? Hy vọng ta trở về lại con người trước kia?”

“Người muốn cơ hội phải không? Được, bổn vương cho người cơ hội, để xem biểu hiện sau này của người.” Mộ Dung Ứng nói, kỳ thật hắn có ý định khác, thọ yến sắp tới, nếu không muốn thừa cơ làm bậy thì cần ổn định nàng trước. Nếu nàng thật sự sửa đổi, vậy thì tốt quá, nếu không phải vậy thì sau đó sẽ giáo huấn nàng.

“Được.” Mạn Tâm nở nụ cười: “Người đi mau đi, ta đi chuẩn bị lễ vật cho phụ hoàng.” Nàng biết hắn vốn dĩ không tin tưởng mình, nhưng nàng sẽ khiến hắn nhìn mình với con mắt khác.

68. Chương 068

Chương 068 — Thái tử Hạ quốc

Năm ngày sau.

Mạn Tâm tựa vào trước cửa sổ, Mộ Dung Ứng mấy ngày nay bề bộn nhiều việc, nàng rất ít gặp bóng dáng của hắn. Hắn bảo nàng không cần nói cho Thái tử Hạ quốc biết bản thân nàng bị mất trí nhớ, nàng đồng ý nhưng nàng hoàn toàn không biết gì về Hạ quốc cả, chỉ nhân dịp mấy ngày này bảo Song Nhi nói cho nàng biết tất cả mọi quan hệ với Hạ quốc.

Bây giờ nàng mới biết được mẫu phi của nàng là phi tử được hoàng đế Hạ quốc sủng ái nhất. Nhưng cũng có thể đoán được, có thể sinh ra được một đứa con gái có dung mạo xinh đẹp như thế thì người mẹ nhất định rất đẹp, nàng thậm chí không thể tưởng tượng ra, mẹ của Trữ An công chúa có thể xinh đẹp đến mức nào.

Song Nhi còn nói cho nàng biết, quan hệ của nàng với Thái tử là rất tốt, từ nhỏ Thái tử luôn luôn chăm sóc nàng, khi nàng bị gả đi nước khác, thái tử đã từng luôn phản đối.

Nói vậy thì tình cảm của nàng với Thái tử vô cùng tốt, nàng thật chờ mong nhìn thấy vị ca ca này.

“Công chúa, công chúa, Thái tử tới thăm người.” Song Nhi cao hứng chạy vào.

“Nếu là tới thăm ta, sao người lại hưng phấn như thế?” Mạn Tâm trêu ghẹo cô, bởi vì đã biết từ lâu nên cũng không có kinh ngạc.

“Nô tì đương nhiên cao hứng, bởi vì ca ca của nô tì là thị vệ của Thái tử, huynh ấy cũng tới. Công chúa có thể nhìn thấy người nhà, nô tì cũng có thể nhìn thấy người nhà rồi.” Song Nhi kích động nói.

“Phải không? Vậy người còn chần chờ gì nữa? Mau đi gặp ca ca của người đi.” Mạn Tâm thúc giục nói, chẳng trách cô ấy vui vẻ như vậy.

“Nô tì phải hầu hạ công chúa rửa mặt, chải đầu, mặc đồ trước, sau đó mới đi gặp ca ca được.” Song Nhi nói xong lập tức lấy ra y phục đã được chuẩn bị.

Mạn Tâm biết cô nhất định rất nóng vội nên để mặc cho cô giúp mình mặc quần áo, chải đầu. Để cô ta đi gặp thân nhân sớm một chút cũng tốt.

Đại sảnh của Vương phủ.

Mạn Tâm một thân phục sức đẹp dễ quý phái, ung dung đi vào, liền nhìn thấy Mộ Dung Ứng đang ở cùng một người có dung mạo tuấn mỹ. Đó là một nam tử toàn thân tôn quý đang uống trà nói chuyện phiếm, nhìn thấy cách ăn mặc của hần hần là Thái tử Hạ quốc, vừa định hành lễ, ánh mắt của hần liền nhìn nàng, trong mắt rạng ngời, lập tức nhẹ nhàng bước đến.

Tuy rằng Mộ Dung Ứng hơn một năm này đã nhìn quen vẻ đẹp của nàng, nhưng mỗi một lần nàng xuất hiện với trang phục lộng lẫy lại khiến cho hần không thể không kinh ngạc trước sắc đẹp của nàng.

“Hoàng muội, một năm không gặp, muội càng ngày càng đẹp ra.” Thái tử Hạ quốc vịn lấy bả vai nàng, nhìn từ trên xuống dưới. Trong mắt hần thoáng hiện lên tình cảm không thay đổi.

“Đã làm cho Thái tử ca ca lo lắng, Vương gia quả thật đối xử với muội rất tốt.” Mạn Tâm rút tay về, đến bên cạnh Mộ Dung Ứng, không biết vì sao ánh mắt của hần làm nàng cảm giác không được thoải mái, cảm giác xa lạ không cách nào khiến nàng biểu hiện quá nhiệt tình được.

Thái tử Hạ quốc ngậy ra một lúc, nhìn chăm chăm nàng một hồi, mới cười nói: “Hoàng muội làm sao vậy? Một năm không gặp, sao lại đối xử xa lạ với ta thế? Lớn lên trong hoàng cung ở Hạ quốc, cảm tình của ta với hoàng muội rất tốt, mỗi một lần đều lôi kéo tay ta, nói chuyện không ngừng.”

Mạn Tâm hơi hồi hộp, đã phát hiện sơ hở nhanh vậy sao? Lập tức cười nói: “Thái tử ca ca nhạy cảm quá rồi, ta giờ đây đã xuất giá, lời nói hành động đều phải thay đổi, tức là không thể làm mất mặt của Vương gia, lại càng không thể làm mất thể diện của Hạ quốc.”

Mộ Dung Ứng vừa lòng khi nghe nàng nói, những lời nói trong câu quả thật rất có lý.

“Xem ra hoàng muội đã thật sự trưởng thành, ta đây an tâm rồi.” Thái tử Hạ quốc cười, gật gật đầu.

“Thái tử ca ca, xin cứ yên tâm, cuộc sống ở đây của muội rất tốt.” Mạn Tâm khoác vào cánh tay của Mộ Dung Ứng, giả vờ tỏ ra đáng vẻ ân ái.

Thái tử Hạ quốc lộ ra nụ cười chứa hàm ý sâu xa, đột nhiên quay sang nói với hần: “Vương gia, có thể để ta cùng hoàng muội tâm sự riêng được không?”

“Đương nhiên là được, xin Thái tử cứ tự nhiên.” Mặc dù Mộ Dung Ứng có chút lo lắng, nhưng hần không có lý do gì để cự tuyệt, lập tức phân phó: “Dẫn Thái tử cùng Vương phi đến phòng khách.”

“Dạ.” Quân gia lập tức đáp lại, làm ra động tác mời: “Mời thái tử, mời Vương phi.”

Thái tử Hạ quốc đi ra ngoài trước.

Mạn Tâm nhìn qua Mộ Dung Ứng bên cạnh, hần gật gật đầu bảo nàng yên tâm, nàng trao cho hần nụ cười tươi rồi xoay người rời đi.

69. Chương 069

Chương 069 — Hành động yêu mến lạ thường

Trong phòng khách, trên bàn bày đầy các loại điểm tâm cùng hoa quả, Mạn Tâm ngồi đối diện với hần, ánh mắt của hần nhìn chăm chăm vào nàng, làm nàng cảm thấy có chút không tự nhiên.

“Trữ An.” Thái tử Hạ quốc đột nhiên nâng tay nàng lên, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm mặt nàng.

“Thái tử ca ca, phụ hoàng khỏe không? Mẫu phi khỏe không?” Thân người Mạn Tâm cứng ngắc một chút, né tránh hấn, tìm đại một chủ đề nói. Không biết vì sao cũng cảm thấy trong ánh mắt của hấn không đơn thuần là tình ý huynh muội mà ngược lại giống tình yêu nam nữ, khiến nàng cảm thấy sợ hãi, nàng chỉ mong là mình quá nhạy cảm.

“Họ đều khỏe, chỉ có ta là không khỏe.” Hấn lại lập tức ôm chặt nàng vào lòng, môi dịu dàng liếm vành tai của nàng: “Từ lúc nàng đi rồi, ta lúc nào cũng nhớ nàng, nàng biết không? Còn nàng, có nghĩ tới ta không?”

“Thái tử ca ca, huynh đừng làm vậy, huynh là ca ca của muội, muội đương nhiên nhớ huynh rồi.” Mạn Tâm muốn tránh thoát hấn, nhưng giấy làm sao cũng giấy không ra, bị hấn ôm vào trong ngực, thở cũng không thông suốt, hóa ra loại dự cảm này lại càng mãnh liệt.

Thái tử Hạ quốc lại dùng tay nắm lấy hai cánh tay của nàng, tựa như không nhận thấy điều khác thường, nhìn chằm chằm nàng: “Trữ An, nàng thay đổi rồi, khi không có người, nàng luôn luôn gọi ta là Duẫn Ngân, sao bây giờ không gọi, vì sao ánh mắt của nàng cũng trở nên xa lạ? Chẳng lẽ nàng không nhớ lời thề giữa chúng ta sao?”

Mạn Tâm bị hấn hỏi mà sửng sốt, có chuyện gì thế này? Nghe được ý tứ trong lời nói của hấn, thì trước kia hai người vốn là tình nhân của nhau. Song Nhi có nói qua Thái tử phản đối nàng lấy chồng ở xa, chẳng lẽ không phải xuất phát từ quan tâm mà là xuất phát từ tình yêu?

Còn nữa Trữ An, nàng ta luôn không chịu cho Mộ Dung Ứng gần gũi với mình, bảo vệ sự trong sạch, ra tay độc ác, làm ọi người trong cả vương phủ đều hận nàng, chẳng lẽ là vì hấn? Vì tình yêu lạ thường này?

Nghĩ vậy, trong lòng nàng lập tức rét run, tại sao có thể như vậy? Đây chính là hành vi loạn luân, làm người đời khinh thường.

“Trữ An, tại sao nàng không nói gì? Nói cho ta biết, nàng cũng giống ta, mỗi ngày đều nghĩ về ta đi.” Ngón tay của Hạ Duẫn Ngân dùng sức nắm lấy bả vai nàng, biểu tình trên mặt rất kích động.

Mạn Tâm lộ ra vẻ mặt thống khổ, nhưng nàng nhất định dứt khoát cắt đứt. Mặc kệ trước kia có yêu nhau đến mức nào, nàng nhất định sẽ làm cho hấn hết hy vọng. Ổn định lại cảm xúc, nàng nhìn hấn, nói một cách nghiêm túc: “Thái tử ca ca, bắt đầu từ cái ngày ta xuất giá theo chồng, mọi chuyện trước kia ta cũng đã quên. Từ nay về sau, huynh chỉ là thái tử ca ca của ta, vả lại chúng ta là huynh muội, tình cảm như vậy không được người đời chấp nhận.”

“Thái tử ca ca của nàng?. Hạ Duẫn Ngân không thể tin được nhìn nàng, trên mặt bỗng nhiên trở nên phẫn nộ, hung hãn, thân người của hấn loạn choạng: “Sao nàng có thể vô tình như vậy? Nàng bảo ta làm sao quên nàng đây, còn nhớ nàng đã nói những gì không? Nàng mặc kệ người đời, nàng chỉ xem kiếp này sinh ra là người của ta, chết cũng là ma của ta, lúc sống không thể cùng chung chăn gối, nhưng chết cũng muốn cùng huyệt, nàng đã nói nàng sẽ chờ ta, chờ ta đón nàng trở về, những lời đó nàng đều đã quên hết rồi sao?”

Đối mặt với lời chất vấn của hấn, trong đầu Mạn Tâm chỉ có một ý nghĩ, hóa ra Trữ An là một người dám yêu dám hận như thế. Chỉ tiếc nàng yêu sai người, chỉ tiếc mình không phải là Trữ An, cũng không thể nào đáp lại tình yêu đau khổ khắc sâu trong lòng của hấn.

“Sao nàng lại không nói gì? Có phải không còn gì để nói hay không?” Hạ Duẫn Ngân rống lên, một tay ôm eo nàng, một tay dùng sức giữ lấy đầu nàng, lập tức hôn lên môi nàng...

70. Chương 070

Chương 070 — Hôn đầy bá đạo

“Ừm...” Mạn Tâm vừa vội vừa tức nhưng lại thể nào thoát khỏi hắn, mở miệng muốn cắn hắn lại phát hiện hắn sớm có phòng bị, muốn dùng chân đá vào hạ thân của hắn, chân hắn lại kiềm chặt nằng, chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Hạ Duẫn Ngân lại hôn đầy mê say, đã bao nhiêu năm hắn đều mơ ước được hôn lên cánh môi này, hôm nay rốt cuộc cũng được toại nguyện, sao có thể không làm hắn kích động được.

Môi bị cắn khê cắn nát vô cùng đau, Mạn Tâm nhìn thấy ánh mắt giết người của hắn lóe sáng, nhưng vẫn không biết làm sao, chỉ có thể đành để mặc cho hắn ức hiếp.

Hạ Duẫn Ngân không ngừng hôn hít, mút lấy sự ngọt ngào trong miệng của nàng, tựa như một nai con đói khát tìm thấy được dòng suối ngọt.

Bị hắn ôm càng ngày càng chặt, Mạn Tâm cảm giác mình sắp hít thở không thông.

Đợi cho hắn rốt cuộc hôn đủ rồi mới buông ra, Mạn Tâm thiếu chút nữa bị ngạt thở trong lòng ngực của hắn.

‘Chát’ một tiếng, vừa được thả ra, Mạn Tâm nổi giận dùng dùng vung tay tát vào miệng hắn một cái, nàng vẫn chưa từng bị ai khác ức hiếp như vậy.

Vuốt mặt vừa bị nàng đánh đau, Hạ Duẫn Ngân lại tràn ngập áy náy, nói với nàng: “Thật xin lỗi, vừa rồi ta nhất thời xúc động, nhưng xin nàng tha thứ sự kìm lòng không đậu của ta. Đã hơn một năm ta mỗi ngày đều nghĩ tới nàng, nhớ nhung nàng, rốt cuộc hôm nay gặp được nàng, bảo ta làm sao không xúc động cho được.”

Nhìn thấy trước mắt là một nam nhân thâm tình như vậy, Mạn Tâm tuy thực tức giận nhưng lại thật sự không hận. Nàng cũng hiểu được thứ cảm tình dày vò kia, không trách hắn, chỉ tự trách mình thật sự không phải là Trữ An công chúa, không thể tiếp nhận thâm tình của hắn.

Hít thật sâu lấy lại giọng, lặp lại một lần nữa: “Ta đã nói tất cả mọi chuyện trước kia đều đã là quá khứ, hiện tại ta là Vương phi của Ứng Vương, xin huynh hãy lấy quốc gia làm trọng, từ bỏ cảm tình không nên có này đi.”

“Trữ An, nàng đang trách ta có phải không? Trách ta lúc trước không thể bảo vệ nàng, nhưng ta nói rồi, một ngày nào đó ta sẽ đón nàng trở về, nàng hãy tin ta, ngày đó sẽ đến rất nhanh thôi.” Hạ Duẫn Ngân nhìn nàng chăm chăm, không tin nàng vô tình như vậy.

“Ta không trách huynh, ta là thật lòng, ta bây giờ đối với huynh chỉ có tình cảm huynh muội, vả lại...” Mạn Tâm bỗng dừng lại, trầm nghĩ ra một lý do khiến hắn hết hy vọng: “Vả lại ta đã yêu Mộ Dung Ứng rồi.”

“Nàng gạt người.” Hạ Duẫn Ngân kích động quát, giọng điệu lại đột nhiên dịu xuống, thống khổ nhìn nàng: “Trữ An, đừng trừng phạt ta, được không?”

“Ta...” Lời còn chưa ra khỏi miệng, Mạn Tâm lại bị hắn ôm vào trong ngực: “Không cần nói, ta hiểu, ta biết nàng nhất định chịu rất nhiều khổ sở, yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng ở cùng một chỗ với nhau.”

Mạn Tâm thật sự không biết nên giải thích thế nào với hắn, sự chấp nhất đối với tình cảm của hắn khiến nàng rất cảm động, nhưng sự cố chấp của hắn cũng làm nàng hết cách. Nếu không phải sớm có ước định với Mộ Dung Ứng, nàng thật muốn thét ra ngoài là ta bị mất trí nhớ, không nhớ rõ người, nhưng nàng không thể, đang trong lúc khó xử, đột nhiên bên ngoài cửa truyền tới tiếng nói của Song Nhi.

“Thái tử, công chúa, Vương gia mời hai vị dùng bữa tối.”

“Được, ta sẽ ra liền.” Mạn Tâm thở ra, rốt cuộc có thể không cần một mình đối mặt với hắn, mở cửa ra như muốn chạy trốn.

“Công chúa, môi của người sao lại sưng vậy?” Song Nhi nghi hoặc nhìn môi nàng.

“Phải không? Sao ta không biết?” Mạn Tâm giả ngu nói, bởi vì nàng thật sự không tìm ra lý do gì để giải thích, nhanh chóng đánh trống lảng: “Đi thôi, Vương gia đã chờ sốt ruột rồi.”

“Dạ, công chúa.” Song Nhi lại nhìn thấy trên mặt Thái tử rõ ràng có dấu tay.

71. Chương 071

Chương 071 — Thọ yến hoàng cung

Mộ Dung Ung cũng đã phát hiện ra sự khác thường của họ, mặc dù trong lòng nghi hoặc nhưng không hề suy nghĩ về phương diện ấy, dù sao họ cũng là huynh muội.

Nhưng hắn lại nhạy cảm, cảm thấy nàng luôn cố ý tránh né Hạ Duẫn Ngân, không nhìn tới hắn, ra vẻ ân ái với mình, mặc kệ nàng vì mục đích gì, hắn rất sẵn lòng phối hợp.

Trong lúc dùng cơm, tuy Mạn Tâm luôn biểu hiện ra vẻ cực kỳ ân ái với Vương gia, nhằm làm Hạ Duẫn Ngân hết hi vọng nhưng hắn thỉnh thoảng cũng ném lại tia nhìn phát cáy độc, làm nàng ngồi không yên.

Vất vả lắm mới đợi bữa cơm này kết thúc, nàng rốt cuộc cũng được giải thoát, khi đưa tiễn hắn ra khỏi vương phủ, nàng nói một câu khách sáo: “Thái tử ca ca, huynh đi thông thả.” Rồi lập tức ngẩng đầu tựa vào ngực Mộ Dung Ung: “Vương gia, ta hơi mệt.”

“Bảo Song Nhi đưa nàng về phòng trước đi, bốn vương sẽ lập tức trở lại.” Mộ Dung Ung ôm nàng đầy dịu dàng.

Trên mặt của Hạ Duẫn Ngân hiện lên tia xúc cảm không dễ dàng phát hiện, mỉm cười nói: “Vương gia, xin dừng bước, chăm sóc hoàng muội vẫn quan trọng hơn.”

“Vậy, bốn vương thất lễ, sẽ cho người hộ tống Thái tử về biệt viện.” Mộ Dung Ung nói.

“Được.” Hạ Duẫn Ngân gật đầu một cái, ánh mắt đảo qua trên mặt nàng, xong mới rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng của hắn biến mất, Mạn Tâm mới thở phào ra, nghĩ lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra hôm nay, cũng cảm thấy không hình dung ra, khó có thể tưởng tượng nổi.

“Người có khỏe không?” Mộ Dung Ung dường như quan tâm hỏi một câu, cũng không hỏi nàng bị làm sao? Hắn biết nếu nàng muốn nói nhất định sẽ nói, nếu không muốn nói thì hắn có hỏi cũng vô ích, nhưng biểu hiện ngày hôm nay của nàng coi như làm cho hắn vừa lòng.

“Ta không sao, chỉ mệt chút thôi, đi ngủ trước đây.” Mạn Tâm cũng không nói cho hắn biết. Loại tình cảm này quá khó khăn để mở miệng, khiến người ta khó có thể tiếp nhận, nhưng nàng không dám khẳng định tình yêu giữa họ có thuần khiết hay không, cho nên chuyện này vẫn không cho người khác biết đến thì tốt hơn.

“Vậy nghỉ ngơi sớm chút đi.” Mộ Dung Ung biết nàng không nói thật, hắn chỉ nghĩ đơn thuần, có lẽ giữa họ có ân oán hoàng thất.

Nằm trên giường, Mạn Tâm trần trọc khó ngủ, bên tai vẫn cứ nghĩ về lời nói kia của Thái tử Hạ quốc ...

Tin ta đi, ta sẽ nhanh chóng mang nàng rời đi thôi, chúng ta sẽ được ở cùng một chỗ với nhau rất sớm.

Lời hắn nói có ý gì đây? Từ trong tay Mộ Dung Ung, đem mình về sao? Hay là làm hắn bỏ mình? Hay là đoạt lại mình? Đây chẳng phải muốn hai nước giao chiến sao?

Càng nghĩ càng sợ, nếu thật sự là vậy, thì xem như Trữ An công chúa là hồng nhan họa thủy, nhưng không biết hắn có nghĩ tới hay không, cứ coi như hắn mang Trữ An về được, thì họ có thể chung sống cùng nhau sao? Người đời có thể chấp nhận họ sao? Huống chi mình căn bản không thể đi cùng hắn.

Thật ra nàng càng sợ hắn thật sự có cách mang mình đi. Không được, không thể để cho hắn có cơ hội này.

May thay mấy ngày tiếp theo, Hạ Duẩn Ngân tựa như biến mất hẳn, giống như không hề xuất hiện trong vương phủ. Mộ Dung Ứng cũng rất ít hồi phủ, luôn bận rộn tiếp đãi quan khách trong hoàng cung, cho nên hôm nay là ngày thọ yến, nàng phải một mình ngồi xe ngựa tiến đến hoàng cung.

Lần đầu tiên đi vào hoàng cung, Mạn Tâm có chút thán phục, nơi này xanh vàng rực rỡ, có phải thật không? Nàng có thể tượng tượng mỗi một người trong cung đều rất bận rộn.

Không biết có phải vì thanh danh của nàng không tốt không mà tất cả mọi người nhìn nàng cũng như không nhìn, chỉ có cung nữ thái giám hành lễ với nàng, thật sự thì nàng cũng không thèm để ý, như vậy mới yên tĩnh, đỡ phải nói lời giả dối khách sáo.

Tiệc tối chính thức bắt đầu rồi, nàng ngồi cạnh Mộ Dung Ứng, người thứ ba ngồi đối diện ở bên trái đúng là Thái tử Hạ quốc Hạ Duẩn Ngân. Ở chỗ ngồi, nàng có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn chằm chằm vào mình, làm nàng có chút khó chịu.

72. Chương 072

Chương 072 — Không thấy lễ vật mừng thọ

May mắn lúc này Vô Ưu Hoàng đi ra, tuy rằng tóc có chút hoa râm nhưng tinh thần vẫn còn phần chấn uy nghiêm như trước.

Mọi người đứng dậy bái lạy: “Cung chúc Hoàng thượng vạn thọ vô cương.”

“Tất cả bình thân.” Hoàng đế thật cao hứng, “Hôm nay phải đặt biệt cảm ơn Vô Cương, Thiên Lân, Khương Văn quốc, Hạ quốc có lòng đến chúc thọ bốn hoàng.”

“Vô Ưu Hoàng khách khí quá rồi, mấy nước chúng ta có giao tình tốt, vốn nên làm vậy, đây là lễ vật mừng thọ của chúng tôi.” Sứ giả của bốn nước đi tới dâng lên lễ vật của mình.

Mạn Tâm nhìn thấy sứ giả của ba nước khác cũng đều rất trẻ tuổi, phỏng chừng không phải thái tử cũng là hoàng tử.

“Thay bốn hoàng cảm ơn đến hoàng đế của các nước, xin mời ngồi.” Hoàng thượng ý bảo thái giám nhận lấy lễ vật.

Sau khi ngồi yên vị lại chỗ cũ, tất cả sứ giả đều chiếu tia nhìn về phía Mạn Tâm ngồi đối diện.

Nhiều ánh mắt tham lam như vậy bắn thẳng vào mình, Mạn Tâm liền cảm giác chính mình không có mặc quần áo, lồ lộ trước mặt mọi người, làm nàng thấy thật ngại ngùng, lại không thể rời đi.

“Phụ hoàng, đây là lễ vật mà thần tước (con dâu) chuẩn bị, chúc phụ hoàng vạn thọ vô cương.” Nữ tử toàn thân ăn mặc đoan trang cao quý, cầm trong tay tượng Phật ngọc thạch, vừa nhìn liền biết giá trị xa xỉ.

“Được, được.” Hoàng thượng vừa lòng, gật gật đầu.

“Phụ hoàng, đây là lễ vật mà thần tước đã chuẩn bị, chúc phụ hoàng phúc thọ lâu dài.” Lại một nữ tử đi tới, trong tay cầm là một bức họa cổ.

Mạn Tâm rất kinh ngạc, nhìn các nàng, vì sao không phải con cái mừng thọ mà ngược lại là vợ đây? Kỳ thật nàng không biết đây là tập tục của Vô Ưu quốc.

“Tôi phiên người rồi, chuẩn bị lễ vật xong chưa?” Mộ Dung Ứng nhẹ giọng hỏi bên tai nàng.

“Ta chuẩn bị xong rồi.” Mạn Tâm gật đầu, nhận lấy một cái hộp từ trong tay Song Nhi, vừa quỳ gối xuống, vừa mở hộp ra, “Thần tước chúc phụ hoàng giang sơn vĩnh cố (giang sơn mãi mãi vững mạnh lâu bền).”

Nhưng nàng mở hộp kia ra, trong nháy mắt lại ngây dại bởi vì rõ ràng trong hộp không có gì cả? Tại sao có thể như vậy? Nàng rõ ràng đã dùng rất nhiều trân châu vô giá để kết thành một chữ “Thọ”, sao bỗng dưng lại không thấy?

Chẳng những nàng kinh ngạc, mà toàn bộ mọi người ở hiện trường đều kinh ngạc, có người còn xầm xì bàn tán.

“Có phải cô ta ý mình là Hạ quốc công chúa nên không để hoàng thượng vào trong mắt, thần nhiên tặng một cái hộp trống rỗng.”

“Cô ta không nên mượn cái hộp không để châm biếm Vô Ưu quốc chúng ta chứ.”

“Đã sớm nghe nói nàng nham hiểm độc ác, không ngờ lại có thể làm Hoàng thượng mất mặt...”

Sắc mặt Hoàng thượng cũng càng ngày càng khó coi, rõ ràng mang theo tức giận, mọi người không dám lên tiếng, trong nháy mắt cả chánh điện yên tĩnh lại.

Mộ Dung Ứng thoáng híp mắt, hẳn chưa từng quan tâm nàng sẽ tặng phụ hoàng lễ vật gì, bởi vì hắn và phụ hoàng, hay nói cách khác là tất cả mọi người trong hoàng cung đều không chờ mong, cũng không cần nàng sẽ tặng cái gì, chỉ tặng tượng trưng là được, nhưng thật không ngờ nàng thần nhiên dùng đến một cái hộp không. Khi nhìn thấy, trên mặt hắn dường như cũng rất kinh ngạc, bên trong trống không, chỉ có thể nói khả năng diễn trò của nàng quá tốt, tức giận trong lòng đột nhiên bùng phát, nàng cố ý khiêu khích sao? Rốt cuộc để xem nàng còn muốn thế nào? Xem nàng làm sao kết thúc mọi chuyện.

Trên cả đại điện, duy chỉ có một người có thần thái tự nhiên chính là Hạ Duẩn Ngân. Nhìn thấy cái hộp trống không, khoe môi hắn vẫn luôn nở nụ cười tươi lành đạm, hẳn biết nàng chính là Trữ An, ở trước mặt mọi người khiến cho Vô Ưu Hoàng mất mặt, để xem bọn họ làm sao bây giờ? Nếu bọn họ dám gây khó dễ nàng, hắn còn có lý do danh chính ngôn thuận phát binh, sau đó mang nàng trở về.

Từng chữ một trong đủ mọi lời nói khó nghe đều không lọt vào lỗ tai của Mạn Tâm, nàng rất lo lắng. Buổi sáng trước lúc lên xe, nàng còn cố ý nhìn qua chữ “Thọ” bằng trân châu kia, rõ ràng đã để vào bên trong, sao đột nhiên lại không có? Chẳng lẽ là Song Nhi? Thế nhưng làm vậy với nàng thì được ích lợi gì?

Nàng thật sự không nghĩ ra được là ai? Nhưng mọi người ở các bên đều đổ dồn hai mắt về phía nàng như vậy, nàng biết nàng phải đưa ra một đáp án thỏa đáng...

73. Chương 073

Chương 073 — Cái khó ló cái khôn

Hiện trường yên tĩnh khiến người ta cảm thấy có chút đáng sợ, Hoàng thượng ngồi ở trước mặt, sắc mặt đã trở nên vô cùng u ám, tay nắm lấy long ý (tay cầm ghế của vua có khắc hình rồng). Nàng tin nếu không phải bản khoản về thân phận công chúa Hạ quốc của nàng, không phải bản khoản về Thái tử Hạ quốc đang ở đây, nàng chỉ sợ đã sớm bị đầu lia khỏi cổ, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Với cái hộp trống trơn, nàng nên giải thích thế nào?

Có không quan tâm nhiều, vậy thì chỉ còn nước liều mạng, khoe môi lộ ra đường cong cứng ngắc: “Phụ hoàng, người nhất định cảm thấy rất kỳ quái, vì sao trong hộp của con không có gì phải không? Thật ra trong đây của con có một thứ.”

“Có thứ gì?” Hoàng thượng ngây ra một lúc, chẳng lẽ hai mắt của mình có vấn đề sao? Ném tia nhìn về phía mọi người.

Mọi người cũng quay qua nhìn nhau, “Có thứ gì sao?” Tại sao bọn họ không thấy được? Chị sợ là nàng cố làm ra vẻ huyền bí, muốn xem thử nàng giải thích thế nào.

“Con biết phụ hoàng nhất định thấy rất kỳ quái, thật ra thứ con dâng cho phụ hoàng chính là giang sơn thiên hạ.” Lời của Mạn Tâm vừa thốt ra khỏi miệng, ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn về phía nàng.

“Ồ, giang sơn thiên hạ, khẩu khí thật lớn, lễ vật kia thật lớn, bổn vương cần cần thận nghe qua một chút.” Sắc mặt hoàng thượng đã dịu đi rất nhiều, chỉ cần nàng đưa ra lời giải thích, có như vậy ông mới có lý do buông tha nàng.

“Phụ hoàng, Thiên triều quốc trong những năm gần đây đều quốc thái dân an, tứ hải thái bình, bá tánh an cư lạc nghiệp, vạn dân thuần phục, đây đều là quyết sách anh minh của phụ hoàng. Thần tức thật sự nghĩ không ra đồ vật nào có thể dâng lên chúc thọ phụ hoàng, bởi vì thiên hạ này đều là của phụ hoàng, trong hộp này không có gì cũng chính là ngụ ý nói giang sơn Thiên triều quốc vô biên vô hạn.” Mạn Tâm nói xong một hơi, không biết bọn họ có chấp nhận lời giải thích này không, nhưng nàng thật sự không giải thích được, mà tình huống cấp bách như vậy, nàng mới gặp qua lần đầu tiên, coi như là cái khó ló cái khôn đi.

Toàn cảnh vẫn hoàn toàn tĩnh lặng, nàng khẩn trương đến mức thiếu suyết nữa đã ngạt thở, chẳng lẽ lời giải thích của nàng có sơ hở?

“Được, hay ột câu vô biên vô hạn, ha ha, thưởng.” Hoàng thượng đổi giận thành vui, biết rõ là nàng lừa gạt nhưng một câu giang sơn vô biên vô hạn kia cũng đủ làm cho ông cười to sảng khoái.

“Cung chúc Hoàng thượng, cung chúc giang sơn Thiên triều quốc vô biên vô hạn.” Đại thần đồng loạt đứng dậy chúc mừng, cũng đều nhẹ nhõm thở phào một hơi. Chuyện xấu hổ này cuối cùng cũng được giải quyết dễ dàng, mặc kệ lý do có phù hợp hay không, ít nhất cũng ọi người một lối thoát.

“Cám ơn phụ hoàng.” Sau khi hành lễ, Mạn Tâm trở về chỗ ngồi, thầm thở phào, nguy hiểm quá, nhưng cuối cùng đã thoát được, lúc này mới phát hiện mồ hôi lạnh toát ra ướt hết cả lưng áo phía sau.

Mộ Dung Ứng nhìn chằm chằm những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán nàng, chân mày khẽ nhíu lại, trong mắt của nàng mang theo một tia kinh hồn chưa hết, chẳng lẽ đây không phải là chuyện mà nàng sớm nghĩ kỹ? Không ngờ nàng lại có bản lĩnh tùy cơ ứng biến, nói làm cho người ta bội phục.

Khi Hạ Duẩn Ngân nghe được những lời này của nàng, sắc mặt liền trở nên âm trầm, nàng đang làm gì thế? Nàng sợ hãi sao? Có hấn mà nàng còn sợ cái gì?

Trên đại điện, còn có ba người có sắc mặt âm trầm chính là tam quốc sứ giả. Vô biên vô hạn đây chẳng phải nói muốn chiếm đoạt quốc gia của bọn họ sao, cơn tức này sao có thể nuốt xuống được.

Hoàng tử Vô Cương quốc dẫn đầu, đứng lên cười nói: “Thiên triều quốc quả đúng là nhân cường quốc tráng (người mạnh, quốc gia rộng lớn), nhân tài cũng đông đúc, tôi đây có một đề tài đơn giản, tin rằng các vị nhất định giải đáp được.”

“Hoàng tử Vô Cương thật khách khí, mời nói.” Hoàng đế Vô Ưu chỉ biết bọn hắn đến không có ý tốt, nếu đã vậy thì mình cũng chỉ có thể ứng đối.

74. Chương 074

Chương 074 — Cố ý gây khó dễ

Trong tay Hoàng tử Vô Cương chợt xuất hiện mấy thủy tinh cầu, đưa ọi người xem, ánh mắt lạnh lẽo: “Không được nhắc quả cầu lên, chỉ được sờ và cảm nhận bằng tay, có thể ở trong đại điện này tìm ra thứ gì có cân nặng bằng nó. Nhân tài Thiên triều đông đúc, kì nhân dị sĩ rất nhiều, ta nghĩ nhất định không làm khó được các vị.”

Nói xong, giao thủy tinh cầu ột thái giám bên cạnh, đi một vòng lớn đến trước mặt mọi người, nhưng đại thần cùng hoàng thân quốc thích nhìn chứ không được nhận lấy quả cầu.

Thủy tinh cầu đưa đến phía trước Mạn Tâm, nàng biết đề tài này nhìn qua thì rất đơn giản, đáp án cũng rất đơn giản, chỉ cần tìm ra bên trong có thứ gì giống nó. Nhưng nàng biết thứ gì thoát nhìn qua thì đơn giản, nhưng đáp án nhất định không phải theo lệ thường, trí nhớ tựa như bỗng thay đổi.

Mộ Dung Ứng nhìn chằm chằm vào thủy tinh cầu kia, ai dám cam đoan sẽ tìm ra vật gì có cân nặng bằng nó, đây rõ ràng là làm khó dễ mà, nhưng nếu không đáp chẳng phải thừa nhận Thiên triều bắt tài, một đề mục đơn giản mà không ai có thể đáp được.

Thái giám nhìn thấy Tam Vương gia đa mưu túc trí nhất vẫn chưa có đáp án về thủy tinh cầu, trái tim khẽ trầm xuống, đành phải bưng lấy thủy tinh cầu, đứng sang một bên.

Nhìn thấy phía dưới lặng ngắt như tờ, hoàng đế Vô Ưu cũng bắt đầu lo lắng, nhưng ông vẫn là ông vua phong độ của một nước, bưng chén rượu lên nói: “Hoàng tử Vô Cương, xin cho chúng tôi suy nghĩ một chút, rồi đưa ra đáp án cho người.”

“Đương nhiên là được, ta có thời gian mà, không vội.” Trên mặt của Hoàng tử Vô Cương lộ ra một nụ cười tươi đầy âm mưu.

Tuy hẳn nói có thời gian nhưng mọi người đều biết thời gian không phải vô hạn, ít nhất là đến trước khi yến hội kết thúc phải đưa ra đáp án, nếu không cũng sẽ bị bọn họ chế giễu. Đề mục tuy nhìn như đơn giản nhưng lại khó càng thêm khó, đừng nói cho dù có người có thể cân ra trọng lượng của nó trước, thì có thể tìm ra được vật có trọng lượng bằng nó cũng vô cùng ít ỏi, huống chi chỉ nội trong đại điện này, có thể tìm ra vật gì đó lại càng khó hơn. Mọi người cũng bắt đầu suy nghĩ đầy khổ sở, hy vọng có thể tìm ra đáp án, nếu giải quyết được vấn đề nan giải của Hoàng thượng, cũng có thể đại xuất danh tiếng, phong quan thêm tước.

Trên đại điện, ngoại trừ tứ quốc sứ thần trò chuyện cùng nhau, thì những người còn lại đều im lặng không có lấy một thanh âm.

Nhìn thấy nụ cười tươi đắc ý kia của bọn họ, Mạn Tâm nhú chặt mày, hẳn rõ ràng làm khó dễ đây mà, ngoại trừ cân tiểu ly ra, ai lại chạm tay vào mà biết chuẩn như vậy. Đúng rồi, là cân tiểu ly, không, không được, hẳn không cho nàng dùng cân tiểu ly để cân đồ vật ở đây, cho dù có thể có trọng lượng như nhau nhưng cũng không dễ dàng tìm được.

Nhìn thấy bộ dạng lao tâm khổ tứ của các đại thần và Hoàng tử của Thiên triều quốc ở phái đối diện, Hoàng tử Vô Cương điềm tĩnh tự nhiên uống rượu, bởi vì hẳn biết đề mục này căn bản sẽ không có đáp án. Hẳn chẳng qua tùy tiện nghĩ ra để làm khó bọn họ thôi, nếu bọn họ có thể đưa ra đáp án, thế thì hẳn thật sự bội phục, chỉ có điều khả năng này gần như là không.

Trong lúc này thật sự Mộ Dung Ứng cũng nghĩ đến vấn đề này không ai có thể đưa ra được đáp án, nhưng nếu thừa nhận không có giải đáp, đây chẳng phải là làm mất mặt Thiên triều quốc, cho nên hẳn nhất định phải nghĩ ra biện pháp.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, mọi người vẫn nhú mày nhăn mặt như trước, ngồi cùng một chỗ thương lượng cùng nhau, nhưng kết quả cuối cùng đều là cái lắc đầu.

Mạn Tâm lại thay đổi suy nghĩ, dùng vật gì đó đánh trả lại hẳn, để cho hẳn không thể không thừa nhận hai đồ vật có cân nặng bằng nhau, dùng tay gõ lên đầu, đột nhiên vừa linh hoạt suy nghĩ lại có ngay.

Ghé sát vào bên tai của Mộ Dung Ứng, nàng nhẹ giọng thì thầm gì đó?

Ánh mắt của hẳn đột nhiên sáng ngời, vừa kinh ngạc vừa tán dương nhìn nàng.

75. Chương 075

Chương 075 — Đòn phản kích trí mạng

“Thế nào? Các vị nghĩ ra được chưa? Tin rằng đại quốc mệnh mông của Thiên triều quốc nhất định sẽ không bị một vấn đề đơn giản làm khó.” Hoàng tử Vô Cương cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘đơn giản’, dường như không kiên nhẫn chờ, trên mặt rõ ràng còn hiện ra biểu tình chế giễu.

“Hoàng tử chờ không được, nhưng bốnvương đã nghĩ ra được đáp án của vấn đề.” Mộ Dung Ứng lộ ra nụ cười lạnh, lại định liệu trước.

“Được được.” Về mặt của Hoàng đế Vô Ưu lập tức biến thành tươi cười, đúng vào thời điểm máu chốt vẫn là đứa con tài cán này phân ưu giải sầu giúp mình.

Các đại thần cũng sôi nổi gật đầu, Tam vương gia quả nhiên là Tam vương gia đa mưu túc trí, không ai địch nổi.

“Ngài đã biết sao?” Hoàng tử Vô Cương ngây ngẩn cả người, sao có thể chứ? Thử hỏi trên thiên hạ ai lại có bản lĩnh cao cường như vậy, có thể chỉ dùng tay mà biết cân nặng bằng nhau của hai vật không sai tí nào. Nghĩ vậy nên có hơi lo lắng, hỏi: “Vậy nói đi, cái gì trong đại điện có cân nặng bằng thủy tinh cầu này?”

“Bốn vương quả thật đã biết, chỉ là bốn vương sợ nói ra đáp án này, Hoàng tử sẽ không vui.” Mộ Dung Ứng nhìn hần nói.

“Bốn Hoàng tử sẽ không hề buồn, ngài cứ việc nói ra, chỉ cần ngài lấy ra vật gì bằng cân nặng của thứ vừa sờ vào này, bốn Hoàng tử liền tâm phục khẩu phục.” Hoàng tử Vô Cương cũng không tin hần thật có thể lấy ra được.

Mạn Tâm nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ sợ lúc hần biết được đáp án sẽ không còn còn rờ như vậy.

“Vậy bốn vương xin đắc tội.” Mộ Dung Ứng vừa chấp tay lập tức nói thêm, “Vật ở trên đại điện này cùng thủy tinh cầu có cân nặng không sai tí nào, đó chính là.” Hần cố ý tạm dừng lại.

Đại thần thầm khấn trong lòng, là vật gì? Vừa rồi bọn họ đều nhìn qua thật tỉ mỉ, ai cũng không nói chính xác được, Vương gia ngàn vạn lần đừng cố làm ra vẻ huyền bí nha!

“Là vật gì? Nói mau.” Hoàng tử Vô Cương rất muốn nhìn thấy một màn xấu hổ kia của hần.

“Chính là...cái đầu trên cổ của Hoàng tử.” Mộ Dung Ứng nói ra từng chữ từng chữ một.

Hơ, hần vừa thốt lên xong, toàn bộ mọi người đều hít phải một ngụm khí lạnh.

“Cái gì?” Sắc mặt của Hoàng tử Vô Cương lập tức thay đổi, đáp án được lắm, mọi người liếc mắt một cái cũng nhìn ra được trọng lượng hai vật này căn bản không thể bằng nhau, nhưng nếu mình nói không bằng nhau, chẳng lẽ mình muốn đem đầu mình đi cân lại sao? Thật sự là buộc hần vả vào miệng mình, không thể không thừa nhận được.

Mọi người trong nháy mắt cũng hiểu rõ dụng ý của Vương gia, không khỏi bội phục hần vô cùng, biện pháp thật thông minh làm cho hần không thể không thừa nhận, nuốt xuống cái gai trong bụng.

“Thế nào? Chẳng lẽ đáp án của bốn vương là sai rồi sao?” Mộ Dung Ứng cố ý hỏi ngược lại, đưa vấn đề trả lại cho hần.

“Ha ha.” Hoàng tử Vô Cương cười lớn, trong lòng lại hận nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Ứng Vương văn võ song toàn, đa mưu túc trí, hôm nay được thấy quả nhiên danh bất hư truyền, đã lĩnh giáo, xin bái phục.”

“Hoàng tử Vô Cương khách sáo rồi, xin hãy tha thứ cho sự lỗ mãng của bốn vương, bốn vương xin kính Hoàng tử một ly coi như xin lỗi.” Mộ Dung Ứng nói xong, cầm lấy chén rượu, để cho hần biết lợi hại là được rồi, không thể tổn hại đến hòa khí hai nước.

“Được.” Hoàng tử Vô Cương uống sạch chén rượu trong tay, buồn bực ngồi xuống, hần thật sự là được lợi còn khoe mẽ nhục nhã, bản thân mình lại không thể phản kích.

“Vừa rồi chẳng qua là trò đùa vui thôi, mọi người không cần để ý, uống rượu, uống rượu đi.” Hoàng đế Vô Ưu giờ lên chén rượu trong tay, trong lòng lại vui vẻ, tưởng Thiên triều quốc của ông dễ bị ức hiếp lắm sao? Bây giờ biết lợi hại chưa!

Chứng kiến cả hai tình tiết của sự việc, Hạ Duẩn Ngân chẳng hề hé một câu, ánh mắt của hắn chiếu thẳng vào Mạn Tâm. Có lẽ người khác nhìn không ra, nhưng hắn lại biết đáp án của vấn đề này là do nàng nói cho Mộ Dung Ứng biết.

76. Chương 076

Chương 076 — Độc nhất vô nhị

Một năm không gặp, nàng rõ ràng trở nên thông minh hơn người như vậy, trong lúc lâm nguy không những không sợ mà còn hóa giải nguy cơ. Chỉ là điều này càng làm Hạ Duẩn Ngân thêm kiên định, quyết tâm muốn đoạt lại nàng.

Trong đại điện diễn ra cảnh ca múa mừng thái bình, tất cả mọi người đều khen ngợi sự cơ trí của Vương gia. Chỉ có trong lòng Mộ Dung Ứng biết, vừa rồi là nàng giúp mình, bản thân nhìn nàng đầy phức tạp, nàng thật sự đã thay đổi sao?

Nhưng mặc kệ như thế nào, vừa rồi quả thật là nhờ nàng mới hóa giải được tình trạng xấu hổ khó chịu lúc ấy.

Mạn Tâm nhìn hắn, luôn hiện lên nụ cười thản nhiên, nàng biết nhất định là trong lòng hắn có mâu thuẫn, có hoài nghi, tuy rằng nàng đúng là có mục đích nhưng giúp hắn cũng là thật lòng.

Trong mắt của Thái tử Thiên Lân quốc đều chứa sắc dục, đột nhiên đứng dậy đến cạnh nàng: “Nghe nói Trữ An công chúa của Hạ quốc đẹp như thiên tiên, hôm nay được thấy, đúng là có phúc ba đời, thật không uống chuyển đi này.”

“Thái tử nói đùa rồi, Trữ An xấu hổ không dám nhận.” Mạn Tâm khẽ nhếch khóe môi nói, cặp mắt chứa đầy dục vọng kia khiến cho nàng sinh lòng chán ghét.

“Công chúa quá khiêm tốn rồi, ta còn nghe nói, tài đánh đàn của công chúa lại càng độc nhất vô nhị, không biết hôm nay ta có phúc có thể nghe công chúa đánh một bản được không?” Mặc dù Thái tử Thiên Lân quốc đang hỏi, nhưng giọng điệu kia lại không cho phép cự tuyệt.

Nhưng Mạn Tâm cũng không muốn giữ thể diện cho hắn, trực tiếp nói: “Thật có lỗi vô cùng, ta...”

“Chẳng lẽ công chúa cho rằng bốn Thái tử không có tư cách nghe người đánh đàn sao? Ứng Vương phi tiếp đãi khách như vậy sao?” Thái tử Thiên Lân quốc lập tức cắt lời nàng, sắc mặt cũng thay đổi.

Mạn Tâm theo dõi hắn, hắn không cho phép mình cự tuyệt, không phải nàng muốn cự tuyệt, mà nàng vốn dĩ ngay cả đàn còn chưa chạm qua, làm sao đáp ứng được chứ? Nhưng khi nhìn điệu bộ của hắn, nếu như mình không đáp ứng, chính là không nể mặt hắn. Hắn lại cố tình cường điệu mình là Vương phi, nói trắng ra là đại diện cho Ứng Vương, cũng đại diện cho Thiên triều quốc, không đáp ứng, thì lập tức sẽ làm lớn chuyện.

“Nếu Thái tử muốn nghe, Trữ An chỉ có nước bêu xấu, nhưng xin cho Trữ An chuẩn bị một chút.” Nàng chỉ có thể bị bức bách đồng ý.

“Đương nhiên là được, để nghe được âm thanh của tự nhiên, chờ một lát có đáng gì, chờ một canh giờ, cũng còn xứng đáng mà.” Hai trông mắt của Thái tử Thiên Lân quốc mê đắm nhìn chăm chăm vào nàng.

Mạn Tâm không muốn đáp lại hắn, trực tiếp nói với Mộ Dung Ứng bên cạnh: “Vương gia, đi giúp thiếp được không?”

“Được.” Hắn đứng dậy, đi bên cạnh nàng, thối lui ra khỏi đại điện.

Lúc này Mạn Tâm mới hỏi Mộ Dung Ứng ở bên cạnh “Lúc trước ngươi có nghe ta đánh đàn lần nào chưa?”

“Không , chỉ nghe người đánh người thôi.” Mộ Dung Ứng nói nửa đùa nửa thật, kỳ thật hắn cũng đã sớm nghe nói, nàng đánh đàn rất hay, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua, hoặc nói trắng ra là không có nghe.

“Đừng nói đùa nữa, nói thật cho người biết, ta không biết đánh đàn, hoặc là nói, từ sau khi ta mất trí nhớ, ta không nhớ đánh đàn ra sao, vậy giờ làm sao đây?” Mạn Tâm khó xử nhìn hắn, từng nghĩ sẽ làm bộ, nhưng ở trước mắt bao người, làm sao mà làm bộ được.

“Người không biết đánh đàn?” Mộ Dung Ứng nhìn nàng đầy nghi hoặc.

“Đừng nhìn, là thật đấy, mau mau nghĩ cách làm sao đi chứ.” Mạn Tâm không nghĩ muốn bị xấu hổ trước mặt nhiều người như vậy.

“Trước tiên người cứ thử xem, biết đâu nghe được tiếng đàn, có thể gợi dậy trí nhớ của người.” Mộ Dung Ứng nói, cũng không phải là không có loại khả năng này, nhìn thấy Thiếu chủ Vô Ưu Đường, nàng không phải nhớ lại người mình thích rồi sao?

“Không đâu.” Mạn Tâm vô cùng khẳng định nói, bởi vì nàng vốn không biết.

Để chứng minh cho hắn xem, khi cung nữ lấy đàn tới, nàng thử lấy tay gảy vài cái, âm thanh không hòa nhịp, nàng nghe xong còn không chịu nổi.

77. Chương 077

Chương 077 — Lộ tẩy

Mộ Dung Ứng nhìn thấy thủ pháp đánh đàn của nàng, thật sự tin nàng không biết đánh đàn. Bởi vì nếu là một người có thủ pháp đánh đàn thuần thực mặc dù có mất trí nhớ đi nữa cũng sẽ trong lúc vô tình mà lộ ra.

“Giờ người tin rồi đấy, nhưng làm sao đây? Cũng không thể nói với bọn họ, ta không biết đánh đàn.” Mạn Tâm nhìn hắn như cầu cứu.

“Không bằng bốn vương thay người đàn.” Hắn nói.

“Người biết đánh đàn?” Mạn Tâm kinh ngạc nhìn hắn, nhưng mà cũng không kỳ quái, nam tử cổ đại dường như đều tài nghệ song toàn, lập tức lắc đầu nói: “Nhưng cũng không được, người ta muốn ta đánh đàn, cho dù người có nói, đoán là cũng không sẽ không bỏ qua cho ta đâu.”

“Chuyện này...” Mộ Dung Ứng do dự một chút, nàng nói rất đúng, nhưng ngoại trừ cách này, giờ còn có thể làm gì?

“Quên đi, vẫn là dùng biện pháp gốc nhất mà cũng tốt nhất.” Mạn Tâm nói.

“Biện pháp gốc nhất mà tốt nhất là gì?” Hắn nhìn nàng.

“Đồ gốc, cách này cũng không biết sao? Đương nhiên là té xỉu, chờ cho vừa đi lên, ta sẽ ngã xuống đất ngất đi, người phải phối hợp với ta, nhanh chóng ôm lấy ta, nói ta sinh bệnh, biết không?” Mạn Tâm dặn dò.

“Giả bộ bất tỉnh?” Mộ Dung Ứng không tự giác liền nở nụ cười, đây đúng là biện pháp tốt, họ cũng không thể làm khó dễ một người bệnh, vậy mà nàng cũng nghĩ ra được.

“Nghĩ không ra biện pháp khác, cứ quyết định vậy đi, biện pháp đơn giản nhất cũng là trực tiếp nhất.” Mạn Tâm thuận tay gảy lên dây đàn.

“Được, cứ làm thế đi.” Mộ Dung Ứng gật đầu, bởi vì tiếng đàn từ trong tay nàng vang lên có chút thê thảm, nên không dám nghe.

“Cám ơn đã phối hợp.” Mạn Tâm lấy tay ôm cổ hắn, nàng phát giác chính mình càng ngày càng thông minh.

“Bổn vương phải nên cảm ơn người, cảm ơn người vừa rồi đã giải vây giúp bổn vương.” Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Ứng không muốn đẩy nàng đang xúc động ra.

“Ta là người thay người giải vây, có điều nếu người cần cảm tạ ta, ta hẳn cũng nên nhận mới đúng, chỉ là từ nay về sau đừng đối xử lãnh đạm với ta là được, đi thôi, chúng ta đi vào trước.” Mạn Tâm lấy tay khoác vào cánh tay hắn, nàng tin từ giờ trở đi quan hệ của họ sẽ từng bước nhích lại gần hơn, đường trở về nhà của nàng cũng sẽ gần.

“Giả bộ giống một chút.” Mộ Dung Ứng giúp nàng cầm đàn, nhấn nhủ: “Đừng để người khác liếc mắt một cái liền nhìn ra sơ hở, nếu không người liền dọa hết mọi người đấy.”

“Yên tâm đi.” Mạn Tâm nháy nháy mắt với hắn, nói về chuyện giả bộ bệnh, thì nàng chính là lão luyện đấy.

Ôm đàn, nàng chậm rãi đi lên đại điện ngồi xuống, giả bộ muốn dùng tay gảy thử dây đàn, nhìn đến dáng vẻ chờ mong của mọi người.

Trong lòng khẽ cười thầm, lát nữa chỉ sợ làm bọn họ thất vọng, sau đó thân thể đột nhiên hơi lung lay một chút, liền ngã xuống một bên.

“Trữ An.” Hạ Duẫn Ngân lẫn Mộ Dung Ứng cùng nhau vọt tới cạnh nàng, đỡ lấy nàng.

Mạn Tâm suy yếu mở to mắt: “Ta không biết sao đột nhiên đầu lại choáng váng?”

“Mau truyền thái y đi.” Hạ Duẫn Ngân lo lắng hô, loại tình cảm thân thiết không hề che dấu lộ hết ra, nhưng người khác nhìn vào sẽ không sinh nghi việc ca ca quan tâm muội muội trên mức độ bình thường.

“Dạ.” Thái giám đứng bên phải liền vội chạy ra khỏi đại điện.

“Để ta xem, ta có biết chút ít về y thuật.” Thái tử Thiên Lân quốc đột nhiên đi tới đại điện, dường như muốn kiểm chứng một chút nàng có phải sinh bệnh thật hay không, dù sao mới vừa rồi nàng còn khỏe mạnh mà.

Trong lòng Mạn Tâm hồi hộp một chút, để cho hắn bắt mạch chẳng phải là lộ tẩy sao. Tay không khỏi vội nắm lấy y phục của Mộ Dung Ứng, nếu hắn vạch trần nàng trước mặt đông người, vậy chẳng phải là muốn dọa người khác sao, làm sao bây giờ?

78. Chương 078

Chương 078 — Nàng có mang

“Không cần, nàng không phải sinh bệnh.” Mộ Dung Ứng cảm giác được sự khấn trương của nàng, ngay tức khắc Mộ Dung Ứng vươn tay ra ôm lấy nàng: “Trữ An có mang, vì ăn không được, cho nên dạo gần đây thân thể không tốt lắm.”

“Có mang?” Hạ Duẫn Ngân chỉ cảm thấy thân thể lạnh như băng, chẳng lẽ lời nàng nói đều là thật chẳng? Nàng đã yêu thương Mộ Dung Ứng.

“Ứng nhi, Trữ An có mang, tại sao con không nói, còn làm nàng mệt nhọc như vậy, mau mang nàng đi nghỉ đi.” Hoàng đế Vô Ưu mặc dù có hơi nghi ngờ nhưng vẫn vội vàng phân phó, thật ra ông căn bản không quan tâm nàng, càng không quan tâm đến đứa bé trong bụng nàng. Cư xử như vậy đơn giản là để cho Thái tử Hạ quốc thấy, nếu nhi tử mà muốn có con thì có biết bao nữ nhân ở Thiên triều quốc chờ sinh con cho nó.

Các đại thần cùng mọi người trong hoàng cung đều kinh ngạc nhìn bọn họ, không phải nói nàng nham hiểm độc ác, Vương gia luôn luôn để nàng phòng không gối chiếu sao? Sao bỗng dưng lại có thể mang thai, thế nhưng mọi thứ đều trở lại bình thường rất mau, đối với một nữ nhân xinh đẹp như vậy, nam nhân nào có

thể ngồi im mà tâm không xao động chút, Vương gia cũng là nam nhân, cũng đều thích cái đẹp như mọi người.

“Dạ, phụ hoàng.” Mộ Dung Ứng đáp xong, xoay người nói với bọn họ: “Vây bốn vương xin lỗi trước, không tiếp đãi được.”

So với sự kinh ngạc của người khác, Mạn Tâm nằm trong lòng ngực của hắn lại càng không thể tin được, hắn có thể nghĩ ra một cái cớ như vậy, chẳng qua đây đúng là một cái cớ tốt nhất.

Vô cùng yên tâm tựa vào trong ngực của hắn, để cho hắn ôm mình rời khỏi đại điện, rốt cuộc cũng trốn thoát được.

Mộ Dung Ứng vẫn ôm nàng ngồi lên xe ngựa, mới nói: “Đứng lên đi, không cần giả bộ nữa.”

Mạn Tâm lập tức từ trong ngực hắn ngồi xuống: “Thật tốt quá, rốt cuộc khỏi bị giày vò trong đó, ta vẫn còn cảm thấy sợ, không biết còn có người kiểm chuyện với ta hay không, bảo ta làm thơ, vẽ tranh chẳng hạn?”

“Vây nếu không phải làm khó người về cầm kỳ thi họa, thì các thứ khác người đều biết à?” Mộ Dung Ứng nói: “Đây cũng là thứ mà nữ tử hẳn phải học.”

“Chỉ tiếc bây giờ ta đều quên hết mọi thứ, cầm kỳ thi họa hình như cũng không nhớ.” Mạn Tâm nhún nhún vai, đột nhiên khẽ cười xấu xa, nhìn hắn hỏi: “Này, người mới vừa nói ta có tin vui, vậy sau này bụng ta không to ra, người làm sao ăn nói với người khác?”

Mộ Dung Ứng nhìn nàng một cái, giọng điệu mang theo lãnh đạm nói: “Vây thì, nói sẩy thai ngoài ý muốn.”

“Sẩy thai ngoài ý muốn?” Mạn Tâm ngây ra một lúc, những lời này từ trong miệng hắn thốt ra không hề có tình cảm, tuy rằng nàng chưa có con, nhưng nếu quả thật có con, nàng nhất định sẽ sinh nó ra.

“Làm sao vậy?” Mộ Dung Ứng bắt gặp sắc mặt nàng đột nhiên trở nên ảm đạm.

“Người không thích trẻ con sao?” Mạn Tâm nhìn hắn, đột nhiên hỏi một câu, một người đàn ông mà không thích con cái, nhất định không phải là người đàn ông tốt.

“Không biết.” Hắn trả lời vô cùng rõ ràng.

“Ồ.” Mạn Tâm khẽ lên tiếng, có lẽ bởi vì hắn không có con, nên không thể cảm nhận được loại tình cảm này, cho nên câu trả lời của hắn xem như thành thực, nàng đột nhiên muốn trêu đùa hắn một chút: “Nếu chúng ta có con, người có thích không?”

“Chúng ta?” Mộ Dung Ứng nhìn chằm chằm nàng, chỉ ném lại cho nàng một câu: “Không thể nào.” Hắn chưa từng nghĩ tới sẽ để nàng có con của mình.

Mặc dù đã biết đáp án, nhưng bị hắn không lưu tình nói ra mặt như vậy, Mạn Tâm vẫn có chút tức giận hất đầu nghiêng qua: “Người yên tâm, thậm chí người có muốn ta cũng không muốn.” Nếu có con, sao nàng còn có thể trở về.

“Vây thì tốt.” Mộ Dung Ứng nói, nếu như sau này mà có con, vậy thì hắn có muốn Trữ An làm mẫu thân đứa trẻ hay không?

79. Chương 079

Chương 079 — Không bị mê hoặc

Mạn Tâm thật muốn thăm dò hắn, đã trôi qua lâu như vậy mà hắn vẫn hoài nghi nàng. Nàng thật chịu không nổi nhưng cứ phải nhịn thôi, không được hắn yêu, nàng sẽ không thể trở về...

Làm nũng nịu giả vờ nằm ngả hẳn vào trong ngực hắn: “Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện không vui nữa.” Vừa chuyển đề tài, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, người không hỏi xem vì sao ta lại cầm trong tay một cái hộp không dâng lên cho phụ hoàng à? Chẳng lẽ người thật sự tin những lời ta nói sao?”

“Tại sao?” Mộ Dung Ứng nhìn nàng, bản thân mình đương nhiên không tin, chẳng qua muốn nghe xem nàng giải thích thế nào.

“Thật ra ta có chuẩn bị lễ vật mừng thọ là dùng trân châu kết thành chữ thọ. Trên đường tiến cung, còn cố tình mở ra xem, không biết tại sao khi lên đến đại điện lại đột nhiên không thấy, lúc ấy ta thật sự sợ hãi, không biết làm sao đây? Nhưng cũng không thể làm phụ hoàng và người mất mặt được, ta cũng biết phụ hoàng kiêng nể Thái tử ca ca nên không thể lập tức trừng phạt ta, ta chỉ có thể nói lung tung một mạch, mặc kệ mọi người có tin hay không, ít nhất có thể giữ lại thể diện.” Bấy giờ Mạn Tâm mới nói ra, mà trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Nói lung tung một mạch? Nếu không phải đã sớm chuẩn bị tốt lý do thoái thác, vậy thì người cũng thật biết tùy cơ ứng biến đấy.” Mộ Dung Ứng nhìn nàng, không thể tin được lời nói của nàng, nhưng thật sự hẳn tình nguyện tin lời nàng nói là thật, nếu không phải thật thì nàng cần gì phải hao hết tâm tư đi giải thích, quần gia cũng từng báo qua với hắn là Vương phi muốn rất nhiều trân châu quý báu.

“Người cũng biết ta rất thông minh, thật ra ta làm là vì người, ta nói rồi ta nghĩ sẽ bắt đầu lại một lần nữa với người, ta hy vọng người tín nhiệm ta.” Mạn Tâm ẩn tình nhìn hắn.

“Người làm vậy là khiến cho bốn vương tin người sao? Xóa bỏ hết tất cả những chuyện trước kia mà người đã làm?” Mộ Dung Ứng nhìn chằm chằm nàng, hắn vẫn chưa thể tin nàng.

“Ta hiểu được người cần phải có thời gian, nhưng ta tin là gặp gỡ lâu ngày, đến một ngày nào đó người sẽ hiểu rõ tâm tư người ấy. Được rồi, không nói chuyện ấy nữa, tuy rằng ta không biết đánh đàn nhưng ta biết ca hát, ta hát một bài cho người nghe nha.” Mạn Tâm đổi đề tài: “Khi cao hứng không nên nói đến mấy chuyện không vui này.”

“Được.” Hắn gật gù đầu, hắn đã nghe qua được hai lần, tiếng ca của nàng hay chưa từng có, hắn hồi tưởng về lúc nàng hát thật rất êm tai.

Tiếng ca ngọt ngào từ môi nàng truyền vào bên tai của hắn, nàng dùng tiếng ca để biểu đạt lòng mình sao? Nhưng hắn không thể không thừa nhận, nàng như vậy quả thật có chút hấp dẫn mình, nàng đã không còn nham hiểm độc ác, trở nên hiền lành, trở nên thông minh, trở nên biết yêu thương, biết làm nũng.

Tiếng ca dần dần dừng lại, lúc này hắn mới phát hiện nàng đã muốn ngủ say, nhìn thấy khuôn mặt im lặng đẹp tuyệt mỹ của nàng, khuôn mặt như vậy thì bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy đều sẽ động lòng, nếu từ lúc bắt đầu có thể được như vậy, thì bọn họ cũng sẽ không xa lạ như bây giờ.

Tay khẽ vuốt lên khuôn mặt của nàng, lại đột nhiên như bị điện giật, rụt trở lại. Không, hắn không thể bị nàng mê hoặc, cái gì hắn cũng có thể tha thứ, nhưng hắn quyết định không thể tha thứ nàng đã hãm hại Nhị đệ.

Trong cơn ngủ say, Mạn Tâm cảm giác thân người mình lắc lư một chút, tỉnh lại mới phát giác đã về tới vương phủ.

“Người trở về phòng, nghỉ ngơi đi, bốn vương còn muốn trở lại hoàng cung.” Mộ Dung Ứng nói.

“Được, người mau đi đi.” Mạn Tâm biết hắn còn phải trở về để chiêu đãi khách.

Nhìn thấy xe ngựa của hắn đi xa, nàng nhìn Song Nhi bên cạnh, đang dìu mình.

Song Nhi bị hù, lập tức nói: “Công chúa, không phải nô tì, nô tì cũng không biết sao lại thế này? Lúc ấy nô tì cũng rất sợ hãi.”

“Ta chưa nói là người làm mà, về phòng trước rồi nói sau.” Mạn Tâm xoay người đi vào vương phủ.

80. Chương 080

Chương 080 — Từ chối gặp lại

Vừa về tới phòng, Song Nhi liền quỳ xuống: “Công chúa, xin tha mạng, không phải là nô tì thật mà, khi nhìn thấy trong hộp trống không, lúc ấy nô tì suýt chút nữa bị hù muốn ngất đi.”

“Người đứng lên đi, ta không nghi ngờ ngươi, ta chỉ muốn ngươi nhớ lại một chút, cái hộp có từng rời khỏi tay ngươi không?” Mạn Tâm luôn luôn hoài nghi là người khác cố ý lấy lễ vật ra, nhưng nàng không nghĩ ra được là ai. Tuy rằng trong hoàng cung mọi người đều có thể, nhưng chẳng lẽ bọn họ không biết Mộ Dung Ung vì sao lại khoan dung với mình, còn không phải là vì thân phận công chúa Hạ quốc của nàng, bọn họ lấy trộm lễ vật như vậy chẳng phải tự làm mình khó xử sao?

“A.” Song Nhi cẩn thận nhớ lại, đột nhiên nghĩ ra, thốt lên: “Nô tì nhớ rõ ngay lúc mới bắt đầu khai tiệc tối, bởi vì phát hiện có một lọn tóc bị lỏng, mới thả hộp trong tay xuống, chải đầu sơ lại cho đảng hoàng, nhưng cái hộp hình như không có bị người động qua.”

“Có lẽ người khác chính là thừa dịp đã trộm lấy đồ bên trong, thôi quên đi, may là hôm nay có kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm, người lui xuống đi.” Mạn Tâm phân phó, có lẽ là công chúa, phi tử nào trong hoàng cung không biết về mối quan hệ lợi hại của triều đình, nếu không có việc gì, nàng cũng không cần phải làm rùm beng lên.

“Dạ, công chúa.” Song Nhi lui ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau, Mạn Tâm vừa mới rời giường, ăn điểm tâm xong, Song Nhi liền tiến vào bẩm báo: “Công chúa, Thái tử mời người đến biệt viện.”

“Không đi.” Mạn Tâm trực tiếp trả lời, nàng không muốn đi đối mặt hắn, càng không thể đối mặt với thứ tình cảm mãnh liệt kia.

“Không đi?” Song Nhi kinh ngạc nhìn nàng: “Công chúa, tại sao người không đi gặp Thái tử?”

“Ta không phải không muốn gặp, chỉ là hôm nay hơi mệt chút, không muốn đi thôi.” Mạn Tâm ngồi lên giường.

Song Nhi liếc nhìn nàng một cái, do dự hồi lâu mới hỏi: “Công chúa, người thật sự có mang sao?” Những lời này cô đã muốn hỏi từ tối hôm qua, nhưng luôn không có cơ hội để hỏi.

“Người nói xem.” Mạn Tâm hỏi ngược lại cô.

“Nô tì không biết, chỉ là Vương gia chưa từng qua đêm ở Mạn Tâm các, nên công chúa hẳn là không có thai.” Giọng điệu của Song Nhi chứa đựng tám phần khẳng định.

“Người biết rồi, cần gì hỏi ta.” Mạn Tâm khẽ cười.

“Không có thật?” Trên mặt Song Nhi lộ vẻ vui mừng.

“Ta không có, người lại vui mừng? Chẳng lẽ người không hy vọng ta với Vương gia tốt đẹp?” Mạn Tâm nhìn cô đầy kỳ quái.

“Không phải đâu công chúa, nô tì không phải có ý đó.” Sắc mặt của Song Nhi hoảng hốt, cuống quýt giải thích.

“Vậy ý người là sao?” Mạn Tâm thuận miệng hỏi.

“Trước kia công chúa có nói qua là không thích trẻ con, lại càng không sinh đứa nhỏ của Vương gia, nô tì chỉ sợ là người làm chuyện điên rồ.” Song Nhi vội vàng nói.

“Phải không?” Mạn Tâm khẽ nhún mày, Trữ An sẽ nhẫn tâm vậy sao? Nhưng cũng chẳng kỳ quái gì, nàng không thương Mộ Dung Ung, sao lại sinh hạ hài tử của hắn được.

“Công chúa, vậy người còn đi gặp Thái tử không?” Song Nhi cẩn thận hỏi lại một lần nữa.

“Không đi, người cứ nói trong người ta không được khỏe, dù thế nào đi nữa huynh ấy cũng không biết ta không có mang thai.” Mạn Tâm nói, viện cớ này quá đúng lúc.

“Dạ được, vậy nô tì sẽ nói lại như vậy.” Song Nhi rời phòng.

Sau khi dùng xong bữa tối, Mạn Tâm ngồi trong lương đình ở hoa viên, gió nhẹ thổi vào người thực khoan khoái, trăng trên bầu trời thật tròn. Nàng nhớ rõ đây là lần thứ hai nàng ở tại triều đại này ngắm nhìn trăng tròn, hai tháng qua không biết Vân thế nào? Nàng cũng không biết cơ thể của chính mình có còn nguyên vẹn hay không? Vân có đau lòng quá độ không?

Nếu không phải đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bọn họ hẳn đã chuẩn bị hôn lễ rồi, còn bây giờ, hẳn có chuẩn bị lễ tang hay không? Nghĩ đến điều này có thể xảy ra, lòng nàng dấy lên đau đớn khôn cùng, Vân ơi, anh có biết em luôn nhớ tới anh không?

Mộ Dung Ứng vừa về tới vương phủ, liền bắt gặp nàng đang nhìn ánh trăng trên trời đến gần người, trong khóe mắt còn đọng đầy nước mắt. Từ sau khi tỉnh lại, nàng dường như càng ngày càng dễ khóc, nhưng khi nàng khóc thật sự làm rung động lòng người.

“Sao vẫn chưa đi nghỉ?” Hắn tới phía sau nàng.

“Người đã trở về.” Mạn Tâm quay đầu, nhẹ nhàng lau chùi lệ ở khóe mắt.

“Nghe nói Thái tử mời người tới, sao người lại từ chối?” Mộ Dung Ứng cứ cảm giác giữa bọn họ có một quan hệ không tầm thường trong đó, sao nàng không muốn gặp người thân của mình.

“Ta không muốn gặp hắn, là bởi vì họ biến ta trở thành vật hi sinh, các người vì lợi ích quốc gia mà hy sinh ta, cũng chưa từng hỏi qua ta có nguyện ý hay không. Nếu bọn họ đều không để ý ta, ta còn gì để mà lưu luyến, huống chi không phải nói giả chồng theo chồng sao? Từ nay về sau, ta chỉ là Vương phi của người thôi.” Mạn Tâm nói.

Mộ Dung Ứng nhìn nàng một cái, hòa thân là không thể tránh khỏi, thân là người của hoàng thất, nhất định phải vì lợi ích của quốc gia mà hy sinh chính mình.

“Kỳ thật chẳng qua ít nhất các người còn có thể có tam thê tứ thiếp, nếu không được sủng ái mà còn phải rời xa quê nhà, đây chẳng phải là thê lương lắm sao?” Mạn Tâm luôn luôn cảm thấy những công chúa hòa thân là đáng thương nhất.

“Tam thê tứ thiếp?” Giọng điệu của Mộ Dung Ứng không lộ ra ý cười, đột nhiên chuyển lời: “Thái tử Hạ quốc đã nói với bốn vương, ngày mai hắn trở lại vương phủ gặp người, người có thể từ chối đi gặp hắn, nhưng người không thể từ chối hắn tới thăm người.”

“Cái gì? Hắn lại muốn đến, người có thể từ chối không cho hắn đến được không?” Mạn Tâm nhất thời cảm thấy nhức đầu.

“Nghe giọng điệu của người giống như không hoan nghênh hắn, chỉ có hắn muốn đến gặp người, bốn vương không có lý do gì từ chối cả.” Mộ Dung Ứng nói.

“Vậy thì ta chỉ có thể gặp hắn.” Mạn Tâm có chút mất hứng, thật sự không biết nên đối mặt với hắn thế nào, nàng cũng không phải Trữ An.

Bắt gặp bộ dạng lo lắng của nàng, Mộ Dung Ứng thật sự nghĩ không ra, vì sao nàng không muốn gặp hắn?

“Đúng rồi, ngày mai hắn đến đây, người nhất định phải ở bên cạnh ta.” Chỉ có thể như vậy, hắn mới không có cơ hội làm gì, nói gì với mình.

“Được.” Mặc dù Mộ Dung Ứng có chút nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu đồng ý: “Ban đêm gió lớn, đi về nghỉ ngơi đi.”

“Ừm.” Nàng gật gật đầu, nhớ đến ngày mai gặp mặt, không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Một đêm không ngủ, Mạn Tâm rõ ràng không rời giường, đúng lúc giả bộ trong người không khỏe, thì Hạ Duẩn Ngân lại mau chóng đến đây.

“Công chúa, Thái tử đến đây rồi, người có muốn nô tì thay y phục cho người không?” Song Nhi đi vào nhìn thấy nàng còn nằm ở trên giường.

“Không cần.” Mạn Tâm lắc đầu.

“Công chúa, vì sao người không vui khi gặp Thái tử? Chẳng lẽ người vẫn còn hận họ bắt người xuất giá sao?” Song Nhi dò hỏi.

“Nếu người đã biết, thì đừng hỏi nữa.” Mạn Tâm thật vui, cô ta đã tìm ra ình một lý do.

“Nhưng Thái tử rất quan tâm đến công chúa, công chúa làm vậy có phải là không tốt lắm không?” Song Nhi thừa dạ nhìn nàng, nhỏ giọng nói.

“Đừng nói nữa, ta tự biết có chừng mực.” Mạn Tâm nói, cô ta làm sao biết rõ nguồn gốc trong ấy.

“Vây, nô tì đi mời Thái tử và Vương gia tiến vào.” Sắc mặt của Song Nhi bối rối, nhẹ nhàng bước ra khỏi cửa phòng.

81. Chương 081

Chương 081 — Tuyết Liên thất sắc

Mộ Dung Ứng cùng Hạ Duẫn Ngân bước vào, liền thấy Mạn Tâm suy yếu nằm ở trên giường.

“Trữ An, nàng thấy trong người có khá hơn chút nào không?” Mộ Dung Ứng bước tới một bước, thân mật đỡ nàng dậy, tuy rằng không biết vì sao nàng lại không muốn gặp thân nhân.

“Cũng được, xin Thái tử ca ca thứ lỗi.” Mạn Tâm tựa vào ngực của hắn, còn muốn nói lời khách sáo.

“Trữ An, theo ta thấy có nên ra ngoài tìm thái y chuẩn mạch không?” Giọng điệu của Hạ Duẫn Ngân đầy quan tâm.

“Không cần đâu, thái y có nói, thời gian đầu mang thai đều bị như vậy, chẳng qua là phản ứng của muối hơi quá thôi.” Mạn Tâm cố tình nhắc tới việc mang thai, cốt ý muốn hắn ta tan nát cõi lòng.

“Vây tốt rồi, cần phải dưỡng thai thật tốt.” Trên mặt của Hạ Duẫn Ngân không hề lộ ra vẻ mất hứng.

“Cám ơn, Thái tử ca ca.” Trong lòng Mạn Tâm có chút nghi hoặc, sao lại thế này nhỉ? Chẳng lẽ hắn đã từ bỏ thứ tình cảm này, không phải nhanh như vậy chứ!

“Vương gia, tam quốc sứ giả tới viếng thăm.” Quản gia đứng ngoài cửa đột nhiên bẩm báo.

“Bổn vương ra ngay.” Mộ Dung Ứng đứng lên, “Trữ An, nàng nói chuyện với Thái tử, bổn vương đi xem một chút.”

“Được.” Tuy rằng Mạn Tâm không tình nguyện, nhưng chỉ có thể gật gật đầu, trong lòng thấy rất kỳ lạ, sao lại trùng hợp như thế, nhìn thoáng qua Hạ Duẫn Ngân ở bên cạnh, không phải hắn giữ trò quỷ đấy chứ!

Chờ Mộ Dung Ứng vừa rời khỏi, Hạ Duẫn Ngân lại đột nhiên nắm lấy tay nàng.

“Huynh làm gì, buông ra!” Mạn Tâm muốn tránh né hắn.

Thế nhưng hắn lại lập tức cản nàng, sắc mặt cũng trở nên phẫn nộ, “Muội vốn dĩ không có mang thai, tại sao phải gạt ta?”

Mạn Tâm ngậy ra một lúc, nhìn hắn chăm chú, “Sao huynh lại biết?”

“Mạch đập của muội chứng tỏ muội không có mang thai, vì sao phải tỏ ra lãnh đạm với ta như vậy, muội có biết ta đau lòng lắm không, chẳng lẽ muội thật sự không yêu ta sao?”

“Đừng nói yêu. Giữa chúng ta không thể có tình yêu, chúng ta chính là huynh muội. Thứ tình cảm này sẽ không được người đời chấp nhận, huynh còn phải lên ngôi hoàng đế, chẳng lẽ không sợ người khác đàm tiếu sao?” Mạn Tâm thật sự bị hấn bức điên rồi.

“Ta không cần, khi ta trở thành hoàng đế, thì muội chính là hoàng hậu, ta sẽ phong uộ một thân phận mới, đây chính là điều mà ta đã nói lúc trước, ngày trước muội chẳng hề để ý, còn bây giờ sao lại để ý chứ?” Hạ Duẫn Ngân gần như gầm lên giận dữ.

“Vậy muội đây nói thẳng cho huynh biết, trước đây là bởi vì muội không hiểu chuyện, bây giờ muội đã xuất giá, mọi chuyện đã thay đổi, đừng yêu muội nữa, người muội yêu là Mộ Dung Ứng, tuy rằng bây giờ muội vẫn chưa mang thai, nhưng muội sẽ có bảo bối rất nhanh thôi.”

“Muội nói vậy, muội còn chưa bị hấn sủng hạnh, muội căn bản chưa phát sinh quan hệ vợ chồng cùng hấn, sao có thể có bảo bối được.”

“Huynh, huynh sao làm biết được?” Mạn Tâm kinh hãi nhìn hấn, chẳng lẽ loại chuyện này cũng có thể bắt mạch mà biết được sao?

“Đừng quan tâm ta làm sao biết được, dù sao ta cũng đã biết rồi.” Hạ Duẫn Ngân đột nhiên dịu giọng, với vẻ mặt thống khổ ngồi xuống ôm nàng vào lòng, “Trữ An, đừng tra tấn ta, cũng đừng tra tấn mình nữa, được không? Nếu muội không yêu ta, tại sao phải thủ thân như ngọc, ta biết muội đang hận ta, nhưng muội phải tin tưởng ta, ta sẽ mang muội trở về, chúng ta rất nhanh sẽ có thể ở cùng một chỗ với nhau.”

“Muội thật sự không có hận huynh, muội thật lòng thích hấn.” Mạn Tâm muốn phát điên lên, tại sao hấn không thể hiểu được chứ.

“Muội đừng gạt ta, muội có phải sợ ta lo lắng, sợ ta sẽ kích động hay không? Muội yên tâm, ta sẽ không vậy đâu.” Hạ Duẫn Ngân nắm lấy tay nàng.

“Muội phải nói thế nào thì huynh mới chịu hiểu đây?” Mạn Tâm khẽ hất tay hấn ra, “Tại sao huynh không tin chứ, được, nếu huynh nhất định cần tận mắt nhìn thấy mới tin, vậy muội hôm nay sẽ ở cùng một chỗ với Mộ Dung Ứng, để cho huynh hết hy vọng.”

“Muội muốn dâng hiến bản thân cho hấn chính là muốn làm cho ta hết hi vọng?” Sắc mặt của Hạ Duẫn Ngân đột nhiên trở nên dữ tợn, nắm lấy tay nàng, gân xanh nổi lên rõ rệt.

“Đúng.” Tuy rằng Mạn Tâm sợ hãi nhưng vì khiến hấn từ bỏ ý niệm trong đầu, nàng chỉ còn gạt đầu.

“Muội...” Hạ Duẫn Ngân cố nén tức giận, “Làm sao muội có thể đối xử với ta như vậy, muội có biết ta vì muội mà làm ra những gì không, muội muốn dâng hiến bản thân cho hấn ư, ta không cho phép, muội là của ta, muội luôn luôn là người của ta.”

“Không, ta không phải, ta không phải là người của huynh, ta là Vương phi của hấn, là nữ nhân của hấn.” Mạn Tâm cũng gào thét lớn lên.

“Không, muội chỉ có thể là nữ nhân của ta, ta không cho phép muội trở thành nữ nhân của người khác.” Hấn đột nhiên giống như không khống chế được, điên cuồng đè nàng xuống giường, bắt đầu thô lỗ xé rách y phục của nàng.

“Người làm gì?” Mạn Tâm hoảng sợ, quên giãy dụa, cũng không có cách nào giãy dụa.

“Muội là của ta, muội là của ta.” hấn chỉ không ngừng lặp lại câu này.

“Cứu mạng...” Mạn Tâm bị hấn, lớn tiếng hô lên, đột nhiên bị hấn điểm huyệt, khiến thân thể bất động, miệng cũng không thể phát ra tiếng, chỉ lo lắng trong lòng.

“Trữ An, muội là của ta, muội thuộc về ta.” Hạ Duẫn Ngân nhìn thấy da thịt trắng như tuyết của nàng lộ ra, ánh mắt trở nên mê muội, động tác càng thêm điên cuồng, tựa như muốn đem thân thể nàng cùng hấn hợp lại thành một.

“Không, không được.” Nàng chỉ có thể thầm kêu cứu mạng.

‘Ầm’ một cái, cánh cửa lập tức bị phá ra, Song Nhi xông vào, “Công chúa làm sao vậy?” Chứng kiến mọi thứ trước mắt, lại ngây ngẩn cả người, Thái tử với Công chúa, bọn họ đang làm gì thế?

Mạn Tâm nhìn cô ta giống như nhìn thấy cứu tinh.

“Cút, cút ra ngoài.” Hạ Duẫn Ngân cũng không quay đầu lại, liền hét lớn.

Song Nhi bị hù một phát, hoảng hồn thừa dạ một tiếng, nhìn nàng, thấy nàng không nói gì, chậm rãi xoay người bước ra ngoài, đóng cửa lại.

“Đừng đi, Song Nhi, đừng đi mà!” Mạn Tâm nhìn thấy cánh cửa kia nhanh chóng bị đóng lại, vội rơi nước mắt, nhưng cửa vẫn vô tình đóng lại.

“Trữ An, cuối cùng muội cũng là của ta, cuối cùng muội cũng thuộc về ta.” Hắn trở nên có chút hưng phấn, động tác lại trở nên dịu dàng, bắt đầu hôn nàng.

Mạn Tâm cảm giác môi của hắn từ cổ lảng mịn của mình chậm rãi di chuyển xuống ngực nàng, không thể giãy dụa, cũng không thể phản kháng, nước mắt tuyệt vọng lại rơi xuống, nếu hắn là một nam nhân xa lạ, nàng ít nhất sẽ không cảm thấy ghê tởm như vậy, nhưng hắn chính là ca ca của Trữ An.

“Trữ An, muội đẹp quá.” Hạ Duẫn Ngân tham lam thưởng thức cơ thể tuyệt vời của nàng, thân người cũng hết sức căng thẳng.

Ngay khi Mạn Tâm hoàn toàn tuyệt vọng, cánh cửa lại một nữa bị phá ra. Mộ Dung Ứng vẻ mặt xanh mét, đi tới, không thể tin được khi nhìn thấy cảnh tượng này ngay trước mắt.

“Cút, cút ra ngoài, người không nghe thấy sao?” Hạ Duẫn Ngân rống giận, hắn còn tưởng là Song Nhi xông tới.

“Chết tiệt.” Mộ Dung Ứng đánh hắn một chưởng từ trên giường rớt xuống.

“Thái tử, người làm gì vậy? Trữ An chính là muội muội của người, người lại có thể hành động như vậy, người không sợ chuyện bại hoại này truyền ra ngoài, sẽ bị người đời nhạo báng sao, ngay cả tư cách làm Thái tử, người cũng không có.”

Hạ Duẫn Ngân dường như tỉnh mộng, nhìn thấy Mạn Tâm ở trên giường gần như lộ ra trọn vẹn, có chút áy náy, cũng biết mình vừa rồi hành động thái quá, “Trữ An, ta xin lỗi.”

Mạn Tâm nhắm mắt lại, không muốn nhìn hắn, cũng không muốn nghe hắn nói.

“Người đi đi, chuyện hôm nay bốn vương xem như chưa hề xảy ra.” Mặc dù biết giữa bọn họ có vấn đề, nhưng tuyệt đối không ngờ hắn sẽ có ý đồ cường bức muội muội của mình, nhưng dù sao cũng không phải là chuyện về vang gì, hắn chỉ có thể giả vờ như không nhìn thấy.

Hạ Duẫn Ngân sửa sang lại y phục, khi đi qua người Mộ Dung Ứng, hắn ta dừng bước, bỏ lại một câu: “Mộ Dung Ứng, người nghe đây, người đã biết rồi, vậy ta cho người biết, một ngày nào đó ta sẽ dẫn Trữ An rời khỏi nơi này.” Nói xong, cũng không quay đầu lại, bỏ đi.

Mộ Dung Ứng gơ tay giải huyệt cho nàng, Mạn Tâm lập tức bổ nhào vào trong ngực của hắn, khóc nức nở, ở thời khắc quan trọng nhất, hắn giống như vị thần xuất hiện bên cạnh nàng.

Biết nàng bị khiếp sợ, nên hắn để mặc nàng khóc thỏa thuê, đã qua một hồi lâu, nàng mới từ chuyển sang nghẹn ngào, nước mắt mới thôi rơi, ngẩng đầu nhìn hắn, “Sao người lại đến?”

“Là Song Nhi nói cho bốn vương người xảy ra chuyện, nhưng bốn vương lại thật không ngờ là chuyện như vậy.” Mộ Dung Ứng nói.

“Hóa ra là cô ấy đi tìm người.” Mạn Tâm nghĩ lại vẫn còn sợ, nếu không phải Song Nhi nói cho hắn biết, thì mình sẽ ra sao đây?

“Vừa rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mộ Dung Ứng nhìn nàng, trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

Mạn Tâm trầm mặc một chút mới lên tiếng: “Thật ra ta cũng không biết sao lại thế này, ta đã quên hết chuyện trước kia, vốn dĩ không nhớ rõ hắn, nhưng hắn lần đầu tiên gặp ta, đã nói chúng ta trước kia rất

yêu nhau, ta không thể chấp nhận loại tình cảm huynh muội kiểu này, vì muốn cự tuyệt hẳn, ta nói cho hẳn biết ta không thương hẳn, ta đã yêu người, hẳn không thể chấp nhận, lần trước hẳn hôn ta, ta tát hẳn một cái, vừa rồi hẳn nói hẳn biết ta không có thai, còn nói biết chúng ta không phải vợ chồng thật sự, ta nói nếu ta và người ở cùng một chỗ, mới làm hẳn hết hi vọng, vậy thì ta sẽ ở cùng một chỗ với người, hẳn giận điên lên, nói ta là của hẳn, lập tức điểm huyết ta.” Bây giờ nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi kia, lòng nàng còn sợ hãi.

Mộ Dung Ứng chìm vào trầm tư, sao lại xảy ra chuyện như vậy, chẳng lẽ quan hệ giữa bọn họ không phải là huynh muội, nhưng nếu không phải thì nàng cũng không gả đến đây, bọn họ có thể quang minh chính đại công khai ở cùng một chỗ, không cần kiêng kị, hay là nàng vốn đang nói dối.

“Mộ Dung Ứng, người nghe đây, người đã biết rồi, vậy ta cho người biết, một ngày nào đó ta sẽ dẫn Trữ An rời khỏi nơi này.”

Câu nói mà Hạ Duẫn Ngẩn đã nói trước khi rời đi cũng chứng minh lời nàng nói là thật, hẳn thích nàng, mặc dù khó làm người ta tin được, nhưng chuyện thật sự đã xảy ra.

“Ta sợ lắm.” Mạn Tâm lại ngẩng đầu tựa vào lồng ngực của hẳn, “Từ sau khi ta tỉnh lại, mỗi một việc đều vượt khỏi sức tưởng tượng của ta, ta không biết còn đột nhiên phát sinh chuyện gì nữa không, ta không biết mình trước kia rốt cuộc là hạng người gì, nhưng giờ đây ta chỉ muốn yêu thương người.”

Lời của nàng chân thành biết bao, Mộ Dung Ứng không biết có nên tin tưởng lời của nàng hay không, nhưng cho dù nàng thật lòng đi nữa, giờ đây hẳn cũng rất khó chấp nhận được hành động ác độc trước kia của nàng.

“Đừng đẩy ta cách xa ngàn dặm, được không, ta rất bất lực, bây giờ ta chỉ có thể dựa dẫm vào một mình chàng.” Mạn Tâm ôm chặt lấy hẳn, trong khoảnh khắc này, nàng không có mục đích gì, thật sự cảm giác hẳn là chỗ dựa của mình, hẳn hận nàng cũng được, oán nàng cũng được, nhưng mỗi một lần nàng gặp nguy hiểm, hẳn đều luôn xuất hiện là được.

Sự yếu đuối của nàng khiến hẳn sinh lòng thương hại, nếu như từ trước nàng cũng như thế này, vậy tất cả mọi bi kịch sẽ không xảy ra, chỉ tiếc thời gian không thể quay lại, nên đã sớm xảy ra chuyện.

Nghĩ đến hành động của nàng, hẳn vẫn không cách nào tha thứ được, huống chi lại thêm chuyện Thái tử Hạ quốc yêu nàng, câu nói vừa rồi kia rõ ràng chính là khiêu khích, không muốn vì nàng mà xảy ra chiến tranh, nếu có một ngày việc thả nàng đi có lợi đối với Thiên triều quốc, thì hẳn sẽ không chút do dự mà làm vậy, giúp nàng nằm xuống xong, “Người nghỉ ngơi cho tốt trước đã, tam quốc sứ thần còn ở trong vương phủ, bốn vương phải đi tiếp đãi họ.”

“Được.” Mạn Tâm gật gật đầu, thái độ của hẳn đối với mình vẫn lạnh lùng như trước.

Hắn vừa rời khỏi, Song Nhi liền vội vàng tiến vào, nhìn nàng khẩn trương hỏi: “Công chúa, người có sao không, Thái tử sao lại thế, tại sao có thể đối xử với người như vậy?”

“Song Nhi, cảm ơn người, ta không sao, giúp ta thay y phục đi.” Mạn Tâm đứng xuống giường.

Song Nghi tìm ra một bộ quần áo sạch sẽ, đứng một bên giúp nàng mặc vào, nói: “Công chúa, người không biết đâu, lúc nô tì đi vào thật sự bị hù chết được, nhưng nhìn thấy công chúa không nói gì, đành phải lui ra ngoài, nhưng lỡ mờ cảm thấy bất thường, nên liền tìm Vương gia.”

“Song Nhi, may nhờ người lanh lẹ, nếu không, ta...” Mạn Tâm bỏ dở câu nói.

“Công chúa, sao Thái tử lại đột nhiên đối xử với người như vậy?” Song Nhi lại hỏi một lần nữa, vẫn không thể tin được.

“Song Nhi, chẳng lẽ người không biết quan hệ giữa ta và Thái tử sao?” Mạn Tâm hỏi ngược lại cô, cô là nha hoàn của công chúa, hẳn là tất cả chuyện này đều không qua khỏi mắt của cô.

“Tình cảm của công chúa với Thái tử tốt lắm, nô tì chỉ biết bấy nhiêu thôi.” Về mặt của Song Nhi mù tịt.

“Thật ra cũng không có gì, do Thái tử đột nhiên mất kiểm soát, ta cũng không biết sao lại thế này.” Mạn Tâm che dấu quá khứ trước đây, đó cũng không phải là chuyện về vang gì, nếu cô ta đã không biết thì không

cần nói cho cô ta biết làm gì.

Song Nhi nhìn nàng một cái, mặc dù biết công chúa đang giấu diếm, nhưng cô biết điều nên không hỏi.

Ba ngày sau.

Mạn Tâm đang ngủ nhưng dường như lơ mơ cảm giác được có người nhìn mình chằm chằm, giật mình tỉnh dậy liền nhìn thấy Mộ Dung Ứng đứng bên giường, lập tức ngồi dậy.

“Đã trễ thế này, sao ngươi còn ở đây.” Lời vừa ra khỏi miệng, nàng lại thấy có chút không ổn.

“Ngươi không phải rất hy vọng bốn vương đến đây à, chẳng qua nghe ý tứ của ngươi cũng không giống như hoan nghênh bốn vương.” Mộ Dung Ứng nhìn chằm chằm nàng.

“Không phải.” Hạn Tâm giữ chặt tay hắn, “Vì ngươi đến quá đột ngột, ta nhất thời không kịp phản ứng.” Trong lòng lại đột nhiên hơi bất an, đã muộn như vậy, hắn không phải muốn cùng mình...

“Bốn vương nghĩ ngươi muốn cùng bốn vương bắt đầu lại một lần nữa, vậy từ giờ trở đi chúng ta hãy làm một đôi vợ chồng chân chính.” Mộ Dung Ứng nói xong, cởi áo khoác ngồi xuống mép giường của nàng.

“Ngươi nói thật?” Hạn Tâm mở to hai mắt nhìn hắn, nàng bây giờ chưa chuẩn bị tâm lý.

“Ngươi thấy bốn vương giống nói đùa sao?” Mộ Dung Ứng bắt đầu khẽ vuốt mặt nàng, môi nàng, chậm rãi hôn lên môi nàng.

Mạn Tâm ép buộc ánh mắt mình bất động, nói thật nàng không ghét nụ hôn của hắn, ngược lại còn rất thích hương vị của hắn, nhưng nàng luôn không biết rõ, nếu như mình cùng hắn xảy ra chuyện kia thì có tính là phản bội Vân không, mặc dù thể xác không phải của nàng, nhưng linh hồn lại là của nàng.

Mộ Dung Ứng cảm nhận được thân thể của nàng cứng ngắc, vừa hôn môi, tay hắn vừa chậm rãi luồn vào vạt của cửa nàng.

Mạn Tâm trong vô thức, nắm lấy tay hắn, ngăn cản hắn không cho hắn luồn vào trong.

“Sao vậy, ngươi không muốn à?” Ánh mắt của Mộ Dung Ứng có chút lạnh lùng, giờ đây hắn luôn luôn cảm giác được chuyện ngày đó, giờ đây hồi tưởng lại thì thấy chuyện ấy rất kỳ quặc, coi như Hạ Duẩn Ngân thích nàng đi, cũng sẽ không phải không để ý đến thân phận của mình mà ở trong vương phủ nảy sinh ý đồ bất chính với nàng, trước kia họ có thời gian ở cùng một chỗ nhưng hắn lại không nghĩ ra, nếu như bọn họ diễn kịch, thì mục đích là gì, cho nên đêm nay hắn cố tình đến thử nàng một chút, có phải sự thật giống như lời nàng nói, muốn cùng mình bắt đầu lại một lần nữa.

“Ta không có ý đó, ta hôm nay có chút bất tiện, để hôm nào khỏe hơn được không?” Hạn Tâm có chút chột dạ, hóa ra ân ái với người mình không yêu cần có dũng khí rất lớn.

Tuy rằng nàng không cự tuyệt nhưng đáp án rất rõ ràng, hôm nào phải không, vậy hôm nào hắn muốn nhìn thì nàng sẽ viện cớ gì đây, rút tay về, hắn đứng xuống giường.

“Ngày mai, tứ quốc sứ giả sẽ rời đi, bốn vương sẽ dẫn đại thần đi tiễn, Hạ Duẩn Ngân cố tình muốn bốn vương dẫn theo người đi tiễn hắn.”

“Tiễn hắn, ta không đi.” Hạn Tâm không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Được, nếu ngươi nhất quyết không chịu đi, thì quên đi.” Mộ Dung Ứng nói, thật ra Thái tử Hạ quốc không nói vậy, do mình muốn xem phản ứng của nàng thôi.

“Chờ một chút!” Hạn Tâm nhìn hắn, “Ngươi biết rõ ta sẽ không chịu, vì sao phải tới hỏi, có phải có chuyện khó xử gì không?”

“Mặc kệ ngươi có đi hay không, bốn vương đều phải truyền đạt lại ý tứ của hắn.” Mộ Dung Ứng nói.

Mạn Tâm nghĩ một chút, nếu như mình không đi tiễn, người khác có thể đàm tiếu trách móc không, rồi mới lên tiếng: “Quên đi, ta vẫn đi thì hơn, dù sao có nhiều người như vậy, người cũng ở bên cạnh ta, hắn sẽ không làm gì được.”

“Vậy sáng mai cùng ta đi tiễn bọn họ.” Mộ Dung Ứng gật đầu, cứ để cho bọn họ gặp mặt, chỉ muốn xem bọn họ có phải có âm mưu gì trong đó không.

“Ừ.” Mạn Tâm gật gật đầu.

“Vậy người ngủ đi, bốn vương đi trước đây.” Mộ Dung Ứng nói xong, đứng dậy bỏ đi.

Mạn Tâm nhìn cửa đóng lại, lơ mơ cảm giác được hắc đêm nay thật lạ, nhưng lạ ở chỗ nào thì không nói được.

Ngoài thành Thiên triều quốc.

Bốn cỗ xe ngựa hoa lệ từng chiếc nối đuôi nhau xếp hàng chờ ở nơi này.

Mộ Dung Ứng dẫn theo đại thần chấp tay nói: “Tứ quốc sứ thần lên đường bình an, thứ lỗi cho bốn vương không tiễn xa được.”

“Vương gia khách sáo quá rồi, gặp lại sau.” Bốn người cùng nhau hoàn lễ.

Mạn Tâm vẫn đứng bên cạnh hắc, đối diện là ánh mắt của người kia bắn về phía mình, nghĩ chuyện đã xảy ra ngày đó, ánh mắt nàng tràn ngập thù hận.

“Trữ An, ta trở về đây, muội hãy bảo trọng.” Hạ Duẫn Ngân cố tình nhẹ nhàng bước tới trước mặt nàng, nói ra câu này người khác nhìn vào sẽ nghĩ chỉ là một câu nói bình thường.

Nhưng Mạn Tâm hiểu được trong lời của hắc còn hàm chứa một ý khác, chính là hắc sẽ đến mang mình đi, khóe môi của nàng đột nhiên nhếch lên, lộ ra nụ cười tươi, “Không cần Thái tử ca ca vương bận, muội rất tốt, Vương gia đối xử với muội cũng rất tốt, nếu có thời gian chúng tôi sẽ mang hài tử về thăm phụ hoàng cùng mẫu phi.”

“Được.” Hạ Duẫn Ngân khẽ giật giật khóe miệng một chút, ý tứ trong lời nói của nàng đã rất rõ ràng, nhưng hắc sẽ không từ bỏ, hít thở thật sâu, liếc mắt nhìn nàng một rồi nhắc người lên xe ngựa.

Mạn Tâm âm thầm thở phào, cuối cùng cũng đi rồi.

Mộ Dung Ứng luôn chú ý đến nàng, biểu hiện của nàng không khác thường, muốn giúp nàng lên xe ngựa, nàng lại ngăn cản, làm nũng mang theo cầu xin, nói: “Thời tiết hôm nay tốt như vậy, không bằng chúng ta đi bộ về.” Từ nhỏ đã sống trong thành thị to lớn, nàng thích sông núi, nhìn thấy núi non xanh mướt, nàng rất có hứng thú đi, đi như vậy cũng thuận tiện bồi dưỡng thêm chút cảm tình.

Hắc còn chưa nói ra, đại thần bên cạnh nghe được nàng nói vậy, vô cùng ăn ý nói: “Vương gia, vì thần cáo lui trước.”

Đám người đông như vậy trong nháy mắt cũng chỉ còn lại hai người họ, Mạn Tâm vừa định kéo tay hắc lại, đột nhiên bị hắc chắn ra phía sau, “Có chuyện.”

“Có chuyện?” Mạn Tâm ngây ra một lúc, trong lúc chưa hiểu ra ý gì, thì cảm giác bên cạnh lao ra rất nhiều Hắc y nhân bịt mặt.

“Vô Ưu Đường.” Nàng lập tức phản ứng, những người trang phục quả thật rất giống.

Không hề có tiếng động, Vô Ưu Đường Thiếu chủ mang mặt nạ màu trắng liền bay xuống trước mặt họ.

“Bốn vương vốn không có quan hệ gì với Vô Ưu Đường, không biết hôm nay là vì chuyện gì đây?” Mộ Dung Ứng nhìn chằm chằm người đối diện hắc, đánh đòn phũ phàng.

“Hừ.” Nam nhân mang mặt nạ cười lạnh một tiếng, “Vương gia, hay ột câu không có quan hệ, Vương gia đã nhiều lần xông vào Vô Ưu Đường ta, Trữ An công chúa thì đóng giả Thánh nữ, không là vì muốn tiến vào Vô Ưu Đường ta sao?”

“Nếu không phải Vô Ưu Đường giết hại người vô tội, bốn vương lần này cũng sẽ không chạm trán với kẻ xấu, bảo vệ sự an nguy của dân chúng là trách nhiệm của bốn vương.” Đối với việc hắc ta biết thân phận của mình, Mộ Dung Ứng hoàn toàn không bất ngờ, thực lực của bọn họ tuyệt đối có thể tra ra.

“Bớt sàm ngôn đi, hôm nay ta là đến báo thù.” Nam nhân mang mặt nạ nói xong, kiếm trong tay liền chĩa tới hắn.

“Báo thù, vậy bốn vương muốn hỏi người báo thù gì?” Mộ Dung Ứng cũng hừ lạnh nói.

Mạn Tâm nhìn hắn, trước mắt hiện lên khuôn mặt giống hệt Vân.

“Yên tâm đi, hôm nay ta cũng không phải đến giết các người.” Tiếng hắn vừa dứt, kiếm trong tay lại đột nhiên đổi hướng, đâm tới nàng.

“Cẩn thận.” Mộ Dung Ứng lập tức chắn ngay trước mặt nàng.

Khóe môi của nam nhân mang mặt nạ hiện ra một nụ cười quỷ dị, một ám khí đột nhiên từ trong tay hắn bắn ra ngoài.

“Phập.” Mộ Dung Ứng tránh không kịp liền bị bắn trúng vào bả vai của mình...

Lúc này hắn mới hiểu được, hóa ra nam nhân mang mặt nạ giả trò giương đông kích tây.

“Người sao rồi?” Mạn Tâm bị dọa đến mức tái mặt.

“Không sao.” Mộ Dung Ứng lắc đầu một cái, một ám khí nho nhỏ không làm gì được hắn.

“Ha ha, Vương gia người đừng vui mừng quá sớm, trên ám khí có độc, loại độc này tên là Tàn Tâm, tên cũng hệt như ý nghĩa chính là ăn mòn từng chút từng chút một lục phủ ngũ tạng của người, sau đó suy kiệt mà chết.” Nam nhân mang mặt nạ cười lớn.

“Người thật hèn hạ, lại có thể hạ độc như thế.” Mạn Tâm nổi giận đùng đùng, nhìn hắn.

“Ta đề tiện, ta chỉ là gây ông đập lưng ông, nhưng mà người yên tâm đi, các người có thời hạn mười ngày đi tìm thuốc giải, trong vòng mười ngày này hắn sẽ không phát độc.” Nam nhân mang mặt nạ nói, chính mình còn chưa muốn lấy mạng hắn.

“Hay cho câu gây ông đập lưng ông, vậy xin hỏi câu này những cô gái bị người hại chết, có phải cũng phải đem tử muội, nương tử của người đi hút máu hết không?” Mạn Tâm có hơi hối hận lúc ấy mình đã cứu hắn.

“Nếu người có bản lĩnh đó cứ việc xuống tay, còn người, nếu không phải nhớ đến lúc trước người cứu ta, thì hôm nay cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.” Nam nhân mang mặt nạ lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng.

“Người còn không mau đưa thuốc giải ra đây, hắn thật sự là Vương gia, người dám chống đối với triều đình, sẽ không sợ triều đình cho người tiêu diệt người sao?” Mạn Tâm uly hiếp.

“Nếu ta sợ, còn xuất hiện ở đây sao, trong thời gian này các người vẫn là nên đi tìm thuốc giải đi, nếu chậm trễ thì cũng không có thuốc nào cứu được hắn.” Nam nhân mang mặt nạ nói xong, thoát cái đã biến mất dạng, hắc y nhân bên cạnh cũng biến mất, thật giống như chưa từng xuất hiện qua, trong nháy mắt biến mất không một tiếng động.

Lúc này Mạn Tâm mới nhìn thấy máu trên vai của hắn đã biến thành màu đen, nhanh chóng đỡ lấy hắn, “Người thế nào rồi?”

“Không có gì, chỉ là không vận dụng được nội lực.” Mộ Dung Ứng lắc đầu, tự trách mình quá sơ suất, may mắn là loại chất độc này không tác phát ngay.

“Vậy chúng ta nhanh chóng quay về vương phủ, bảo thái y giải độc.” Mạn Tâm lo lắng nói.

“Đi về trước.” Mộ Dung Ứng nói, nhưng chất độc này không phải thái y có thể giải được.

Mạn Tâm đi đến xe ngựa, mới phát giác xa phu đã bị hù đến mức ngất xỉu, lập tức lấy tay lay hắn tỉnh dậy. “Tỉnh tỉnh, mau tỉnh lại đi.”

Xa phu mở to mắt, nhìn thấy họ thì bị dọa, lập tức quỳ xuống, “Vương gia, vương phi xin tha mạng, tiểu nhân không phải cố ý.”

“Đừng dài dòng, mau quay về vương phủ.” Mạn Tâm ngồi vào xe ngựa, nhìn hấn bị thương, có chút hối hận, nếu không phải vừa rồi muốn ở lại, hấn cũng sẽ không bị thương.

Vừa về tới vương phủ, Dương Tử Vân liền nổi giận đùng đùng, cầm kiếm chĩa về phía nàng, “Nữ nhân chết tiệt này, nếu không phải từ đầu ngươi thả cho hấn đi, thì hôm nay đại ca cũng không bị trúng độc.”

“Ta...” Mạn Tâm không phản bác được, đành phải nói sang chuyện khác, “Người đừng trách mắng nữa, mau mau tìm thái y đến giải độc đi.”

“Đúng là nữ nhân ngu xuẩn không biết gì cả, nếu ngay cả thái y đều có thể giải độc thì hấn cần gì phải hạ độc đại ca.” Dương Tử Vân thật muốn giết nàng.

“Thái y không giải được, vậy làm sao bây giờ?” Mạn Tâm hơi khấn trương, nàng thật sự nóng ruột.

“Khỏi cần làm gì bây giờ, trước hết cứ giết quách ngươi đi.” Dương Tử Vân cắn răng nói.

“Tử Vân đừng ầm ĩ nữa, chuyện này không thể trách cô ấy.” Mộ Dung Ứng ở một bên nói.

“Hay cho ngươi, ngươi tốt nhất đứng cách xa chúng ta một chút.” Dương Tử Vân thu kiếm lại, sắc mặt hơi sa sầm xuống, “Đại ca, độc Tần Tâm đệ có nghe nói qua, đây là một loại độc được vô cùng mạnh, nếu như không có thuốc giải, người trúng độc lập tức giống như gặp phải một vạn con côn trùng gặm nhấm lục phủ ngũ tạng của huynh. Sau đó thất khiếu (2 tai, 2 mắt, 2 lỗ mũi, miệng) chảy máu mà chết.”

Mạn Tâm càng nghe càng sợ hãi, trên đời này thật sự có độc được độc đến vậy sao?

“Ta biết.” Mộ Dung Ứng gật đầu, cũng rất bình tĩnh nói: “Mà thuốc giải của nó lại sinh trưởng ở trên núi băng, một loại Tuyết Liên thất sắc vô cùng hiếm thấy, nhưng trong thời gian loại Tuyết Liên này nở rộ, nhất định phải ngắt lấy mới có thể giải độc, cho nên mới nói loại giải được này có cũng như không có, trừ phi rất may mắn chạy tới đúng ngay lúc nó vừa nở ra, nhưng nó sinh trưởng ở xứ lạnh, nghe nói phải mất một trăm năm mới có thể nở hoa một lần, nhưng rất ít, vừa nở lại lập tức tàn, rất khó lấy, hình như lúc trước cũng có người trúng qua Tần Tâm độc nhưng lại không thể tìm được Tuyết Liên thất sắc.”

Nghe xong lời của hấn, Mạn Tâm chỉ cảm thấy có luồng khí lạnh xộc thẳng lên tới óc, vậy chẳng khác nào không có thuốc giải?

“Đại ca, bất kể thế nào, chúng ta cũng phải đi thử một chuyến, cho dù là có một phần vạn cơ hội. Chúng ta xuất phát bây giờ thì tới núi băng phỏng chừng khoảng tám ngày, chúng ta còn thời gian hai ngày chờ đợi hoa nở.” Dương Tử Vân nói.

“Được.” Mộ Dung Ứng gật đầu, cho dù cơ hội rất ít, hấn cũng phải liều mạng đi mới được.

“Ta cũng đi.” Mạn Tâm nói ngay.

“Người cút đi.” Dương Tử Vân hung tợn trừng mắt liếc nàng một cái, liền dẫn dò quần gia chuẩn bị xe ngựa.

“Dạ, Dương công tử.” Quần gia vội vàng đi chuẩn bị.

Mạn Tâm lại nhìn Mộ Dung Ứng, giọng nói kiên định đầy yêu cầu: “Để ta đi cùng với ngươi.”

“Không cần, ngươi đi cũng không giúp được gì.” Mộ Dung Ứng cự tuyệt.

“Không được, ta nhất định phải đi, nếu ngươi không cho ta đi cùng ngươi, ta sẽ một mình đi theo ngươi.” Mạn Tâm đã hạ quyết tâm, nàng biết mình đi có lẽ cũng không giúp được gì, nhưng nàng vẫn muốn đi.

“Người đừng làm rộn lên được không, nữ nhân ác độc này, có phải ngươi muốn lấy mạng đại ca hay không? Ta cho ngươi biết, nếu đại ca xảy ra chuyện bất trắc, ta nhất định giết ngươi chôn cùng.” Dương Tử Vân nổi giận đùng đùng quát.

“Người yên tâm, nếu hấn xảy ra chuyện bất trắc, ta lập tức chết cùng hấn.” Mạn Tâm nhìn Mộ Dung Ứng, khề nói.

Câu nói này giống như tự tử vì tình, làm Mộ Dung Ứng không khỏi nhìn về phía nàng, nếu có cơ hội, hấn cũng muốn nghiệm chứng một chút lời nàng nói có thật không.

“Đừng nói dễ nghe như vậy.” Dương Tử Vân mới không tin lời nói của nàng.

“Vương gia, Dương công tử, xe ngựa đã chuẩn bị xong.” Quản gia tiến vào bẩm báo.

“Đại ca, chúng ta đi thôi.” Dương Tử Vân đỡ hần dậy.

Mộ Dung Ứng đứng dậy căn dặn quản gia, “Người ở lại đây, tìm Vương đại nhân nói bốn vương phải đi vắng vài ngày, còn về phần phải làm thế nào thì hần sẽ biết.”

“Dạ, Vương gia.” Quản gia đáp.

“Ta cũng muốn đi.” Mạn Tâm nắm lấy ống tay áo của hần, đánh giá thái độ của hần.

“Buông tay.” Dương Tử Vân một chưởng đẩy nàng ra, liền giúp đại ca đi ra ngoài cửa.

Ngay khi bọn họ muốn đánh xe ngựa đi, Mạn Tâm lập tức lao tới lấy tay giữ chặt khung xe, “Ta cũng muốn đi.”

“Buông tay.” Dương Tử Vân quát thẳng roi ngựa lên tay nàng.

Từ trên mu bàn tay trái của nàng lập tức nổi lên dấu đỏ vừa bị quất, nàng đau đến mức buông tay trái ra ngay, nhưng vẫn dùng tay phải nắm chặt khung như cũ.

Ngay khi Dương Tử Vân lại đánh tiếp, nàng cũng cảm giác được thân người mình bay lên trời, vừa nhìn thì nàng rõ ràng được Mộ Dung Ứng ôm vào xe ngựa.

“Tử Vân, cho cô ta đi đi.” Hần bảo.

“Đại ca.” Dương Tử Vân tuy bất mãn nhưng cũng không muốn trì hoãn thời gian, cứ coi như tìm cho đại ca một người hầu hạ, gior roi ngựa lên lập tức chạy đi...

Trên cánh tay trắng ngần xuất hiện một lần roi sưng đỏ kia, khiến Mạn Tâm thật đau rát, đau đến mức nước mắt lưng tròng.

“Đau lắm à?” Mộ Dung Ứng thấy nàng cố nén, không khóc lên.

“Ừ.” Nàng gật gật đầu, mặc dù không khóc thành tiếng, nhưng nước mắt lại rơi lã chã.

Mộ Dung Ứng lấy ra một bình sứ từ trong người, bôi thuốc bột lên miệng vết thương của nàng, “Nếu biết đau, tại sao không chịu buông tay.”

“Ta muốn đi cùng người, cho dù biết mình không giúp được người, nhưng chí ít ta có thể nhìn thấy người, không muốn ở trong vương phủ ngày đêm lo lắng mà không biết được tình trạng của người, với lại ta cũng rất áy náy, nếu không phải vì ta, người cũng không trúng độc.” Mạn Tâm nói thật lòng.

“Không liên quan đến người, người không cần tự trách.” Giờ phút này Mộ Dung Ứng nhìn nàng ở trước mắt, đã hoàn toàn không còn bóng dáng trước kia nữa.

“Dù sao ta cũng muốn ở cùng người, người sống ta sống, người chết ta chết.” Mạn Tâm nhấc đầu khẽ tựa vào lồng ngực của hần, tuy rằng lời thề này không phải vì yêu nhưng nếu hần đã chết, thì chính mình cũng không về được, sống cũng chẳng còn ý nghĩa.

Lời của nàng quả thật đã làm rung động tim hần, nhưng hần vẫn như cũ, không thể tin được một người có thể thay đổi nhanh như vậy.

Dọc đường đi, ngoại trừ ăn cơm cùng nghỉ ngơi một chút ra thì họ cũng chạy không ngừng, bởi vì Mạn Tâm chưa từng chịu qua dằn xóc như vậy cho nên suốt dọc đường đi nàng cứ nửa ngủ nửa tỉnh, tuy toàn thân mệt mỏi rã rời nhưng nàng không hề than thở một tiếng nào.

Mộ Dung Ứng biết thân thể nàng đau nhức vì xe ngựa chạy, cho nên dọc đường đi đều bảo nàng dựa vào trong lòng mình.

Mạn Tâm hiểu được đây là hần quan tâm mình, hần không giống vẻ ngoài lạnh lùng vô tình tàn bạo này là đủ rồi.

Tám ngày rớt cuộc đã trôi qua, họ cũng đi tới được dưới chân băng sơn, còn chưa ra khỏi xe, nàng đã cảm giác được không khí lạnh thấu xương, may mắn thay họ đã sớm mua áo khoác lông cừu, áo khoác da với một ít vật dụng chống lạnh ở trên đường đi.

Đội mũ thật dày, mặc áo khoác lông cừu, mang theo bao tay da, cùng một ít lương khô, họ bắt đầu đi lên trên núi.

“Lạnh quá.” Đây là chữ duy nhất mà Mạn Tâm có thể cảm nhận được, trên băng sơn hùng vĩ không có gì khác thường.

“Đại ca, hai người từ từ đi, đệ lên trước đi tìm xem Tuyết Liên thất sắc ở chỗ nào, như vậy có thể tiết kiệm được nhiều thời gian.” Dương Tử Văn nói, ngộ nhỡ trong lúc này Tuyết Liên thất sắc có nở hoa, cho nên thời gian chính là điểm mấu chốt.

“Tử Văn, nghe nói trên đỉnh băng sơn, chỗ nào băng đóng nhiều thì đó là chỗ mà Tuyết Liên sinh trưởng.” Mộ Dung Ứng nhắc nhở.

“Đệ biết rồi, đại ca.” Dương Tử Văn liền đáp, thi triển khinh công bay đến đỉnh núi.

“Có võ công thật tốt.” Mạn Tâm cảm thán, nếu có cơ hội mình cũng muốn học.

Dương Tử Văn bay đến đỉnh núi mới phát hiện khắp nơi này toàn là băng động to to nhỏ nhỏ, không có cách nào có thể tìm ra, chỉ có thể đi vào tìm từng động một, lúc này mới phát hiện những hang động dường như liên thông với nhau.

Lúc Mạn Tâm thở hổn hển leo đến đỉnh núi thì Mộ Dung Ứng mặc dù không có nội lực nhưng hấn vẫn như cũ, hơi thở không gấp, mặt không đỏ.

“Đại ca, hai người đến rồi sao? Đệ vẫn chưa tìm được Tuyết Liên thất sắc.” Xem ra thời gian của họ đã gần kề, Dương Tử Văn dùng nội lực để truyền âm.

Mộ Dung Ứng nói với Mạn Tâm: “Người chờ ở đây, bốn vương cùng Tử Văn đi tìm Tuyết Liên.” Nếu Tuyết Liên thất sắc mà dễ tìm như vậy, thì nó cũng không phải là thánh vật của băng sơn.

“Được.” Nàng gật gật đầu nhìn hấn chui vào sơn động, nghĩ mình cũng không thể ngồi chờ như vậy, không bằng trong lúc này tìm kiếm xung quanh thử xem. Có thêm người thì thêm một phần sức lực.

Tùy tiện tiến vào một sơn động, lại phát hiện một khối băng hình trụ trong suốt thật đẹp phát ra ánh sáng, thật ra nàng hơi hoài nghi, ở nơi lạnh thế này có thể tìm ra Tuyết Liên thất sắc sao, tuy rằng phim võ hiệp trong TV cũng thường xuyên diễn như vậy.

Tiếp tục đi vào bên trong, lại đột nhiên bị trượt chân, thân người lập tức lao xuống, nàng bị hù nên nhắm mắt lại một hồi lâu mới cảm giác cơ thể dừng lại, mở to mắt đứng thẳng người dậy, nàng lại cảm giác có gì bất thường, tại sao nàng lại cảm thấy có cơn gió ấm thổi qua, thật kỳ quái, chẳng lẽ trong núi băng có thể giới khác, sự tò mò khiến nàng rào bước nhanh hơn,

“Woa, đây là thiên đường sao?” Nàng kinh ngạc thốt lên, tất cả mọi thứ bên trong làm nàng vô cùng kinh ngạc, không thể ngờ được tận sâu bên trong lại có hoa cỏ xanh um, càng kỳ quái hơn chính là cây cỏ vẫn sinh trưởng ở băng sơn như trước nhưng không khí lại ấm áp, có hơi lạnh một chút, và lại băng ở bên trong cũng không hề biến đổi chút nào, thật quá thần kỳ, vượt ngoài sức tưởng tượng, sao lại chuyện như vậy chứ.

Chẳng những có cây cỏ, còn có cả bông hoa màu đỏ, nàng giật mình không biết Tuyết Liên thất sắc có sinh trưởng ở trong này không, nhận thức này làm nàng có chút kích động, lại đi vài bước vào bên trong động, nàng tìm kiếm khắp nơi, đột nhiên phát hiện có một gò đất nhô lên, một gốc cây chưa nở hoa đứng thẳng đây kiêu ngạo ở đấy.

“Tuyết Liên thất sắc.” Nàng vui mừng hô lên, bởi vì nàng nhìn thấy nụ hoa kia chưa nở, búp hoa có bảy màu sắc khác nhau, nhưng một giây sau nàng lại bị hù kêu to lên: “Á”

Đang tìm kiếm Tuyết Liên, Dương Tử Văn cùng Mộ Dung Ứng loáng thoáng nghe được tiếng kêu của nàng, lập tức theo hướng âm thanh mà tìm đến đây.

Mạn Tâm đứng ở đây, chân như nhũn ra, sắc mặt trắng bệch bởi vì cái đuôi to kia của con Cự Xà (rắn lớn) quần Tuyết Liên thất sắc vào trong cơ thể của nó, tiếng thét chói tai của nàng hiển nhiên kinh động đến nó, nó lưỡi biếng mở to đôi mắt phát ra ánh sáng xanh biếc, nhìn chăm chăm nàng, làm nàng cảm thấy sợ hãi.

“Đừng lại đây, đừng lại đây.” Mạn Tâm hơi ngã ngồi dưới đất, người lui về phía sau, muốn bỏ chạy.

Nhưng thân Cự Xà bắt đầu chậm rãi chuyển động, con rắn thè lưỡi ra thật dài lắc lư qua lại, lưỡi thè ra tựa như đang tìm thức ăn ngon.

“Cứu mạng.” Nàng đã bị hù đến mức cả người vô lực không thể cử động, chỉ có thể hô to lên, “Mộ Dung Ung, mau tới cứu ta.”

“Không xong rồi.” Mộ Dung Ung cùng Dương Tử Vân nghe được tiếng kêu la của nàng, đã biết xảy ra chuyện, nhanh chóng chạy đi tìm kiếm.

Thân xà bắt đầu di chuyển rất nhanh, toàn thân Mạn Tâm toát mồ hôi, nhưng rốt cuộc thân thể vẫn không nghe theo sự điều khiển của mình, muốn di chuyển cũng không nhúc nhích được.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn lên Cự Xà mở ra mồm to như cái chậu máu, bổ nhào tới hướng nàng.

“Tiêu rồi.” Nàng làm sao cũng thật không ngờ, chính mình sẽ có một ngày mất mạng trong miệng nó...

Ngay giây phút nghìn cân treo sợi tóc, Dương Tử Vân đột nhiên chạy tới, kiếm trong tay liền đâm đến hướng Cự Xà...

Đột nhiên bị công kích, Cự Xà chuyển hướng, bắt đầu quay sang tấn công hắn, đừng xem nó chỉ là loài động vật, nhưng thân người lại cực kỳ linh mãnh, muốn cuốn lấy hắn ta.

“Đứng lên đi, không sao đâu.” Ngay khi Mộ Dung Ung đuổi tới liền nhìn thấy Tử Vân đang đấu với Cự Xà, nàng thì ngồi dưới đất run rẩy.

Mạn Tâm vừa nghe được tiếng của hắn, lập tức trốn vào trong lòng ngực hắn, qua một hồi lâu mới bình phục lại, nói với hắn: “Ta tìm được Tuyết Liên thất sắc, người xem kia.” Nàng chỉ tay lên.

Mộ Dung Ung nhìn theo hướng ngón tay của nàng, trong mắt lộ ra tia vui mừng, đúng là Tuyết Liên thất sắc rồi, nhưng rất nhanh tia sáng trong mắt lại dần biến mất, nó vẫn chưa nở hoa.

“Con súc sinh này, buông ra.” Dương Tử Vân hô to lên, Mộ Dung Ung vừa thấy Cự Xà cuốn chặt lấy hắn, há miệng to như cái chậu máu muốn cắn nuốt hắn.

“Tử Vân, Cự Xà có độc, không được để nó đụng tới đệ.” Mộ Dung ung vội hô.

Mạn Tâm khẩn trương nhìn hắn, hắn có bị Cự Xà ăn vào không.

“Đại ca, đệ biết rồi, nhưng sức lực của con súc sinh này lớn thật.” Tay của Dương Tử Vân nhanh chóng bóp chặt đầu nó, thân người lại bị nó siết chặt hơn.

Mộ Dung Ung thấy hắn dùng tay bóp lấy đầu rắn, lập tức lấy ra hai ngón châm phóng tới mắt nó.

“Xì!” Hai mắt Cự Xà lập tức bị rút ra, máu chảy ròng ròng, có lẽ do đau quá nên Cự Xà nới lỏng hắn ra một chút, liền trốn đi mất tăm.

Lúc này Dương Tử Vân mới thở phào, “Con súc sinh này thật lợi hại, hồi trước có nghe nói qua Tuyết Liên thất sắc có một độc vật (động vật có độc) bảo vệ, không nghĩ lại khó đối phó đến vậy, nếu như là người bình thường, đừng nói đến hái Tuyết Liên, chỉ sợ đã sớm bị xà ăn mất.”

“Điều này đã nói lên Tuyết Liên thất sắc quý báu vô cùng.” Mộ Dung Ung nói xong, đi tới hướng Tuyết Liên thất sắc.

Giờ phút này Mạn Tâm mới có thể quan sát nó một cách kỹ lưỡng, nó chỉ có bảy lá cây bao lấy một nụ hoa, đúng là cầu vòng bảy màu thật đẹp, nếu nhìn thấy nó nở hoa, chắc chắn sẽ đẹp lắm đây.

“Tuyết Liên thì tìm được rồi, nhưng không biết trong vòng hai ngày nó có nở hoa hay không?” Dương Tử Vân lo lắng nói, tìm được nó rồi cũng không nói là có thể giải được độc trên người đại ca.

“Chúng ta cứ ở chỗ này chờ nó nở đi.” Mạn Tâm nói, có thể tìm được nó cũng là có hy vọng rồi.

“Nói thừa, không ở chỗ này, chẳng lẽ ở ngoài sao?” Dương Tử Vân đập lại nàng một câu.

Lúc này Mạn Tâm không muốn so đo với hắn, nhìn chăm chăm vào Tuyết Liên thất sắc kia, nó có thể từ từ nở hoa, dù cho chậm một chút, cũng đã làm mọi người vui mừng rồi.

Thời gian một ngày đã trôi qua rất nhanh.

Ba người vẫn luôn canh giữ Tuyết Liên thất sắc, nhìn nó chăm chăm không chớp mắt, nhưng điều làm họ thất vọng chính là Tuyết Liên kia dường như cũng không có một chút thay đổi, hôm nay là ngày cuối cùng, nếu nó không thể nở hoa, chẳng phải bao nhiêu công sức đều đổ sông đổ biển hết sao.

Sắc mặt của Dương Tử Vân sa sầm, Mộ Dung Ưng thì bình tĩnh, hắn tin tưởng sống chết đều có số.

Mạn Tâm dùng tay đỡ cằm, trong lòng trở nên sốt ruột, thì thào tự nói, làm cách nào để hoa nở nhanh một chút.

Đột nhiên nghĩ đến hiệu ứng nhà kính, hoa ở chỗ ẩm áp thì sẽ nở nhanh hơn, nàng lập tức hô: “Hai người chuẩn bị một ít củi đốt, làm nơi này ẩm lên một chút, có như vậy hoa sẽ nở mau hơn.”

“Không được.” Mộ Dung Ưng lập tức cự tuyệt.

“Tại sao?” Mạn Tâm không rõ, nhìn hắn.

“Biện pháp của ngươi, bốn vương vừa rồi đã nghĩ tới, biện pháp kia có thể thực hiện đối với hoa thông thường, nhưng Tuyết Liên thất sắc là thánh vật sinh trưởng trên băng sơn, nó hút lấy âm hàn khí của băng sơn mới có thể sinh trưởng được, nếu ngươi dùng hơi lửa, chỉ sợ nó sẽ khô héo rất nhanh.” Hắn giải thích.

“Thì ra là thế.” Mạn Tâm nhụt chí.

“Nữ nhân này, ngươi tốt nhất ít tìm biện pháp đi, bây giờ chúng ta vẫn còn thời gian, phải chờ đến giây phút cuối cùng trước đã, không thể mạo hiểm được.” Dương Tử Vân trừng mắt liếc nàng một cái.

Mạn Tâm ngầm thoả thuận với lời của hắn, nếu đến phút cuối, nó vẫn chưa nở hoa, thì mạo hiểm cũng không muộn.

Ba người lẳng lặng ngồi ở đấy, thời gian trôi qua từng phút từng giây, nhưng Tuyết Liên thất sắc vẫn như bộ dạng ban đầu.

Hy vọng của Mạn Tâm từ từ biến mất, hắn đã nói qua, Tuyết Liên thất sắc phải mất một trăm năm mới nở hoa một lần, một trăm năm là khái niệm gì chứ, chính là trong vòng một năm, đóa hoa sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Trong lúc bọn họ bất đắc dĩ lo lắng, bọn họ lại không biết thật ra có một bóng người luôn đứng ở chỗ tối nhìn họ chăm chăm, khoé môi dưới mặt nạ màu trắng nhếch lên, hiện ra một nụ cười lạnh, coi như bọn họ đã tìm được Tuyết Liên thất sắc, nhưng có năng lực thế nào cũng không làm cho Tuyết Liên nở hoa thì cũng vô ích thôi.

Nhìn giờ, Dương Tử Vân có hơi ngồi không yên, hắn ta biết đại ca chỉ còn lại thời gian không tới nửa canh giờ, độc lập tức phát tác, nhưng Tuyết Liên căn bản vẫn không có vẻ như sắp nở hoa, làm sao bây giờ, hắn không thể để đại ca chết được.

Mạn Tâm nhìn thấy vẻ bất an trên mặt hắn, biết thời gian đã gần kề, trong lòng quặn lên, hai tay làm ra vẻ hứng Tuyết Liên thất sắc trong tay, “Tao xin mày, mày nở hoa nhanh lên đi.”

“Ngươi không cần lo lắng, sống chết có số, phú quý do trời, nếu hôm nay ta thật sự phát độc mà chết, cũng là số mệnh an bài như vậy.” Mộ Dung Ưng vẫn vô cùng bình tĩnh như trước, dường như người trúng độc vốn không phải là hắn.

“Chúng ta nhất định sẽ có biện pháp.” Tuy Dương Tử Vân ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại không hề cho là vậy.

Nội tâm của họ nóng lòng suốt ruột, nửa canh giờ đã trôi qua rất nhanh, Tuyết Liên thất sắc vẫn chưa biến chuyển.

Mộ Dung Ứng khẽ chau mày một chút bởi vì hắn đã cảm giác thân thể tựa như có ngàn vạn con kiến bò, vô cùng ngứa ngáy nhưng vẫn chưa đau.

Hắn cố nén không phát ra tiếng, nhưng trên đầu đã lấm tấm mồ hôi.

“Đại ca, có phải độc đã bắt đầu phát tác hay không?” Dương Tử Vân phát hiện sự khác thường của hắn.

“Độc đã bắt đầu phát tác!” Trong lòng Mạn Tâm kinh hoàng, làm sao bây giờ, Tuyết Liên thất sắc vẫn chưa nở hoa.

Mộ Dung Ứng tuy rằng cố đè nén cơn đau đốn nát lòng, nhắm mắt lại ngồi ở chỗ kia không phát ra một tiếng nhưng mồ hôi trên đầu của hắn đã bắt đầu nhỏ xuống.

Dương Tử Vân điểm huyệt hắn, muốn làm hắn giảm đi một ít thống khổ.

“Có phải đau lắm không?” Mạn Tâm thay hắn lau mồ hôi trên đầu, lòng nóng như lửa đốt, lại không biết làm sao cho phải.

“Chúng ta mặc kệ, chỉ có thể mạo hiểm thử một lần, xem thử dùng hơi lửa có thể làm hoa nở nhanh hơn không?” Dương Tử Vân nắm lấy thời cơ nói, hiện tại chỉ có thể còn nước còn tát thôi.

“Nhưng trên băng không có củi lửa, dùng cái gì để đốt?” Mạn Tâm nhìn hắn, hỏi.

“Vậy dùng y phục đi!” Dương Tử Vân nói.

“Được.” Mạn Tâm gật đầu, “Ta cởi quần áo xé ra, đốt chút thử xem.” Nói xong nàng liền đứng dậy cởi ra áo khoác lông cừu, tay dùng sức xé rách đi, nhưng dùng sức quá mạnh bỗng bị trượt tay vào gờ băng bên cạnh, trên miệng vết xước nhỏ ra mấy giọt máu tươi.

Nàng vừa định ngậm ngón tay vào miệng, lại ngạc nhiên khi thấy máu tươi nhỏ vào góc của Tuyết Liên thất sắc, rãnh của nó lại có thể hấp thụ máu tươi, rõ ràng nhìn thấy giống như đang thấm vào.

Trái tim đột nhiên khẽ động, nàng từng xem qua trong TV có chiếu qua nhiều thứ cần tưới bằng máu tươi, chẳng lẽ Tuyết Liên thất sắc cũng vậy sao?

“Làm gì cũng sờ ra vậy, đưa đồ qua đây cho ta châm.” Dương Tử Vân thúc giục.

“Chờ một chút, để ta thử một lần.” Mạn Tâm lại ngăn cản hắn, giắt lấy kiếm trong tay hắn, liền cắt một đường qua ngón tay mình.

“Người làm gì?” Dương Tử Vân khó hiểu nhìn nàng, lại thấy nàng nhiều máu tươi trên ngón tay vào góc của Tuyết Liên thất sắc, càng làm hắn kinh ngạc hơn chính là Tuyết Liên thất sắc rõ ràng hút máu tươi, phần rãnh của nó bắt đầu nhỏ lên trên một chút.

Lúc bấy giờ, người kinh ngạc không chỉ có bọn họ, mà còn có Thiếu chủ Vô Ưu Đường mãi trốn ở một nơi bí mật gần đó, hắn cũng không ngờ Tuyết Liên thất sắc lại có thể hút máu người, chẳng lẽ hút máu người có thể nở hoa sao?

Hắn muốn đợi nếu Tuyết Liên thất sắc có thể nở hoa thật, hắn liền chiếm lấy nó cho Đường chủ dùng, sau này ông ấy cũng không cần hút máu để luyện công nữa, đây rốt cuộc mới là mục đích hạ độc của hắn, thật ra ngay từ mấy năm trước hắn đã tìm được Tuyết Liên thất sắc rồi, nhưng qua mấy năm nó vẫn như lúc trước, trông nó có vẻ chẳng có chút thay đổi nào, chứ đừng nói đến chuyện nở hoa, bây giờ lại có thể đặc lại toàn bất phí công phu.(làm một việc mất biết bao nhiêu công sức không có kết quả, nhưng cuối cùng gặp được một cơ hội bất ngờ mà lại đạt được kết quả)

“Có lẽ máu tươi có thể làm nó mau nở hoa.” Mạn Tâm nói xong, liền nhìn thấy máu trên ngón tay đã đông lại, lại cắt một đường qua ngón tay khác, tiếp tục nhiều máu.

Tuyết Liên thất sắc tiếp tục hút máu của nàng, vươn lên một chút.

“Ta cũng làm.” Dương Tử Vân cũng cắt qua rãnh tay, nhiều máu tươi xuống muốn để nó nở hoa nhanh một chút, nhưng chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Tuyết Liên thất sắc giống như có sinh mạng, chọn hút máu Mạn Tâm nhỏ xuống, nhưng lại không hút lấy một giọt máu của hắn ta.

“Tại sao có thể như vậy chứ, chẳng lẽ máu của ta không thể ăn được?” Dương Tử Vân hỏi đầy khó hiểu.

Thiếu Chủ Vô Ưu Đường đứng chỗ tối cũng nhíu mày, sao lại thế này, chẳng lẽ máu của nàng có điểm khác biệt nào sao.

Mạn Tâm khẽ nhíu mày, đột nhiên tỉnh ngộ, “Có thể nó chỉ hút máu xử nữ hay không, giống như Đường chủ Vô Ưu Đường hút máu xử nữ để luyện công.”

Dương Tử Vân nhìn nàng, gật gật đầu, “Rất có thể.”

“Hy vọng chúng ta đoán đúng.” Mạn Tâm biết chỉ có một mình mình cho nó hút máu, xem ra Tuyết Liên thất sắc mới hút đến một nửa cành lá thì máu tươi trên tay mình lại đông lại.

82. Chương 082

Chương 082 — Tươi hoa bằng máu

Nghe được đối thoại của họ, kẻ đeo mặt nạ có chút ngạc nhiên, nàng mới vừa nói gì, máu xử nữ, chẳng lẽ nàng vẫn còn là xử nữ? Đã thành thân một năm rồi mà nàng với Mộ Dung Ứng cũng không chính thức chung sống, dù biết rõ quan hệ của họ không tốt nhưng đã sống chung hơn một năm, nàng vẫn là loại nữ nhân khiến nam nhân nhìn thoáng qua liền không thể tự chủ được, khó có thể quên được, họ rõ ràng không cùng chung chăn gối, đúng là ngoài sức tưởng tượng, nhưng hắn lại không thể không tin.

Rốt cuộc đã có hy vọng, ngón tay thật sự rất đau nhưng nhìn đến Mộ Dung Ứng bên cạnh gần như không chịu nổi sự thống khổ, Mạn Tâm cắn răng nhắm mắt lại, duỗi thẳng tay kia ra, “Dương Tử Vân cắt đi, làm nhanh lên đây, không được để ta thấy đau.”

“Yên tâm.” Dương Tử Vân nói, kiếm vẫn cầm trong tay chợt loé lên, nói: “Được lắm, nếu như có thể cứu đại ca, giết người ta cũng không tiếc.”

Rất nhanh, nàng còn chưa thấy đau, vừa cúi đầu nhìn xuống, sau khi cả năm ngón tay đều chảy máu, nàng nhanh chóng nhỏ máu trên tay lên Tuyết Liên thất sắc, lúc này mới cảm giác được đau đớn như kim châm muối xát.

Máu chảy rất nhiều, nó cũng hút nhanh hơn, trong nháy mắt đã đến phần đoá hoa. Trên mặt Mạn Tâm cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

Kẻ đeo mặt nạ đứng chỗ tối cũng hơi hưng phấn, Tuyết Liên thất sắc sẽ nở hoa liền ngay thôi, Đường chủ có thể hoá giải sự thống khổ trên người, đồng thời cũng không hút máu xử nữ, cũng không cần lấy máu mỗi ngày.

“A...” Giờ phút này, Mộ Dung Ứng lại đột nhiên phát ra tiếng kêu thống khổ, thân thể đau đớn đã đến mức cực hạn, huyết đã bị giải, thân thể hắn cuộn tròn trên mặt đất, quần quai đứng dậy, tựa như có hàng vạn con kiến cắn xé trong người hắn.

“Đại ca, ráng chịu chút đi. Tuyết Liên sắp nở hoa rồi.” Dương Tử Vân điểm huyết hắn, vận nội lực để áp chế độc tính.

“Nhanh lên, nhanh lên.” Mạn Tâm thấy hắn thống khổ như thế cũng trở nên lo lắng cầu nguyện, nhưng nàng lại phát hiện máu chỗ vết thương trên ngón tay dần đọng lại, mau đọng lại hơn so với hai lần trước, nàng biết có lẽ mình đã mất máu nhiều hơn bình thường, vết thương không còn chảy máu nữa, làm sao bây giờ, lại nhìn vào cổ tay trắng nõn của mình.

Lúc này đây, Mạn Tâm không hề nghỉ ngơi, liền cắt qua hai đường vào ngón tay hoàn hảo vô khuyết kia, gần như không quá đau đớn, nàng tựa hồ cũng quên đau đớn.

Từng giọt máu mới lại nhỏ xuống, nàng vui mừng nhìn nụ hoa Tuyết Liên thất sắc hé mở, như có dấu hiệu nở hoa.

Nụ hoa lại từ từ nở ra, khi chỉ còn đến một lớp hoa nữa bung ra thì bị dừng lại, Mạn Tâm giờ đây mới phát hiện máu chỗ vết thương trên ngón tay lại ngưng chảy.

Nhìn thấy toàn bộ ngón tay của mình đều đã cắt hết, lại nhìn đến Mộ Dung Ứng chịu đựng thống khổ đầy khó khăn ở bên cạnh, sắc mặt của hắn đã biến thành màu xanh đen, nếu độc không được giải chỉ sợ rằng sẽ trúng độc mà chết, nhưng nàng giờ phút này cũng cảm giác được đầu hơi choáng váng, vô lực.

“Nhanh lên, nhanh lên, làm cho hoa nở đi, nếu không sẽ trễ.” Dương Tử Vân ở bên cạnh vừa giúp hắn ức chế độc phát tác, vừa lo lắng hô.

Mạn Tâm nhìn đóa hoa kia vừa mới hé nở, biết rõ nếu cần nó nở hoa rộ hoàn toàn thì phải cần đến một lượng máu lớn, trái tim giật thót lên một cái, vừa cầm lấy kiếm cửa một đường vào cổ tay, vừa hô: “Dương Tử Vân, ta đem mạng sống giao cho ngươi, nếu hoa nở thì giúp ta cầm máu.”

Tiếng nói vừa dứt, kiếm xẹt qua cổ tay, liền rơi xuống mặt đất, Mạn Tâm bắt lấy cổ tay đặt vào phần rãnh của Tuyết Liên thất sắc, nhìn thấy máu đỏ tươi theo cổ tay chảy ra, người nàng khẽ loạng choạng một chút, đầu hơi choáng váng, mơ hồ nhìn Tuyết Liên ngay trước mắt từ từ nở hoa.

Dương Tử Vân quay đầu nhìn thấy người nàng loạng choạng gần như chống đỡ không được, máu trong cổ tay nàng chảy ra, Tuyết Liên từ từ nở rộ.

Trong nháy mắt, tâm tình của hắn có chút phức tạp, hắn thật không ngờ nàng vì cứu đại ca lại có thể không tiếc tính mạng của mình.

Kẻ đeo mặt nạ cũng hơi khiếp sợ, họ không phải là phu thê thực sự, cũng đã sớm nghe nói Trữ An công chúa nham hiểm, ra tay độc ác, như nước như lửa với Vương gia, vì sao hôm nay nàng lại không tiếc hy sinh tính mạng để cứu hắn, xem ra vô tình mà hữu tình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, e rằng chỉ có bọn họ mới biết, chẳng qua chuyện này chẳng liên quan gì đến hắn.

Bởi vì mất máu quá nhiều, Mạn Tâm nhìn cảnh vật trước mắt càng ngày càng mơ hồ, nhưng nhìn thấy Tuyết Liên thất sắc nở rộ, nàng vẫn lộ ra nụ cười tươi đầy vui mừng.

“Tuyết Liên thất sắc rốt cuộc đã nở hoa rồi, đây thật sự là di mồn gót hài tìm chẳng thấy, vô tình tìm được chẳng tốn chút công, ta thật lòng muốn cảm ơn các người.” Kẻ đeo mặt nạ đột nhiên bước ra từ chỗ tối.

“Là người, người muốn làm gì?” Dương Tử Vân nhìn thấy hắn, sắc mặt bỗng chốc biến đổi, nhưng hắn vẫn đang vận chuyển nội lực cho Mộ Dung Ứng, không thể cản hắn đi tới.

“Ta muốn làm gì, rõ ràng quá rồi, ta muốn đóa hoa Tuyết Liên thất sắc này, chờ nó nở hoàn toàn, ta sẽ lấy nó đi.” Kẻ đeo mặt nạ nhìn chằm chằm vào hoa Tuyết Liên đã gần nở hoàn toàn kia.

“Không thể được, hoa này bọn ta dùng để giải độc, người không thể lấy đi.” Mạn Tâm suy yếu ngăn cản.

“Không được, hiện giờ còn do các người quyết định sao?” Tia nhìn của kẻ đeo mặt nạ lạnh như băng quét về phía họ.

“Vô sỉ.” Dương Tử Vân thu hồi nội lực, xoay người lập tức tấn công hắn.

Kẻ đeo mặt nạ không hề trốn, giơ lên tiếp chiêu của hắn.

‘Rầm.’ Thân người Dương Tử Vân nhanh chóng lui về sau vài chục bước, mới dừng lại.

‘Phụt.’ Một ngụm máu tươi từ trong miệng hắn phun ra, do vừa rồi giúp đại ca áp chế Tàn Tâm độc, nội lực tiêu hao không ít, cho nên vừa mới bị một chiêu kia đã bị thương không nhẹ.

Mộ Dung Ứng ở kề bên đã bị độc ăn mòn khó có thể chịu được đau đớn, làm hắn không nhận thức rõ ràng lúc này đang xảy ra chuyện gì.

Kẻ đeo mặt nạ cúi người xuống nhìn đoá hoa Tuyết Liên thất sắc đang từ từ nở rộ.

Thân thể Mạn Tâm đã cực kỳ suy yếu, trước mắt là vô số cây Tuyết Liên với bóng dáng của hân, nhưng nàng vẫn lấy tay đột nhiên bắt lấy ống tay áo của hân, cầu xin: “Đừng, xin đừng lấy Tuyết Liên đi.”

Nhìn thấy y phục của mình bị vết máu trên ngón tay nàng làm bẩn, hân hơi tàn nhẫn gạt tay nàng ra, “Ta nói rồi, chuyện này không phải theo ý của ngươi.”

Dương Tử Vân gượng người đứng dậy, đi tới: “Ngươi nói đi, ngươi muốn sao mới từ bỏ đoá hoa Tuyết Liên này, cho dù muốn mạng của ta, ngươi cũng có thể lấy, chỉ cần để Tuyết Liên lại cho đại ca của ta giải độc là được.”

“Yên tâm, mạng của ngươi với Tuyết Liên, ta đều lấy hết.” Giọng điệu của kẻ đeo mặt nạ cực kỳ lạnh lùng, vẫn chưa quên được lúc trước chính mình bị hân ám toán.

“Ngươi...Chỉ cần ta còn một hơi thở, cũng không cho ngươi lấy nó đi.” Dương Tử Vân nổi giận dưng dưng, trừng mắt nhìn hân.

“Chỉ bằng ngươi sao? Chưa kể ngươi bây giờ đang bị thương, cho dù ngươi không bị thương cũng không đánh thắng ta, ngươi muốn ngăn cản ta thế nào, ta giờ đây sẽ để ngươi trơ mắt đứng nhìn ta lấy Tuyết Liên đi như thế nào.” Kẻ đeo mặt nạ hành động bất ngờ, lập tức giơ tay điểm trúng huyệt của hân.

“Ngươi vô sỉ.” Dương Tử Vân hận tới cực điểm, bắt lực nhìn Tuyết Liên thất sắc đã nở rộ hoàn toàn, rồi nhìn đến ngón tay và móng tay của đại ca đã biến thành màu đen, hân thống khổ nhắm mắt lại, hân không thể thay đổi tình cảnh hiện tại, trách bản thân mình quá sơ suất, gửi thư báo cũng không kịp nữa rồi, huống chi đang ở trong băng động, bên ngoài vốn không nhìn tới được.

Mạn Tâm nở nụ cười khi thấy Tuyết Liên nở hoàn toàn, nhưng thân thể nàng thật sự suy yếu vô cùng, nàng gần như cảm giác được nhiệt độ thân thể của mình dần mất hân.

“Tuyết Liên thất sắc, rốt cuộc đã đợi được mây nở rồi.” Kẻ đeo mặt nạ dùng một tay hái nó xuống, rồi vận nội công đóng băng nó lại.

Dương Tử Vân trơ mắt nhìn Tuyết Liên bị hân ngắt xuống, lo lắng trong lòng nhưng cũng hết cách, chỉ hô to lên: “Bỏ Tuyết Liên xuống, nếu ngươi muốn lấy nó đi, ta nhất định làm cho Vô Ưu Đường biến mất khỏi thế gian.”

“Hừ, vậy còn phải xem ngươi có bản lĩnh đó không?” Kẻ đeo mặt nạ nói.

“Đừng, xin đừng lấy nó đi.” Mạn Tâm dựa vào chút sức lực cuối cùng, dịch chuyển người qua, bắt lấy vạt áo của hân một lần nữa, trong lúc hốt hoảng đó nàng dường như nhìn thấy khuôn mặt của Vân, nàng không nhận thức rõ đâu là thực đâu là hư ảo, nhưng nàng biết Mộ Dung Ứng không thể chết được.

Kẻ đeo mặt nạ vừa định đá văng nàng đi, chợt nghe tiếng nàng suy yếu, cứ cố sức nhắc đi nhắc lại: “Trường trường cứu cứu, đời đời kiếp kiếp, chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão (Nguyễn nắm tay nhau, cùng ở bên nhau đến bạc đầu răng long).”

Người hân lập tức dừng lại, cúi đầu nhìn nàng, không hiểu vì sao nàng lại nói những lời này với mình.

“Vân, anh còn nhớ đã trao cho em lời thề đời đời kiếp kiếp đó không? Nếu hân chết đi, ngay cả kiếp này chúng ta cũng không có, chứ nói chi đến kiếp sau, đừng lấy Tuyết Liên đi mà, đừng mà...” Mạn Tâm chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng choáng váng, tiếng nói cũng càng ngày càng suy yếu, cuối cùng duy trì không được mà hôn mê bất tỉnh.

Lúc này kẻ đeo mặt nạ mới phát hiện trên cổ tay nàng vẫn còn chảy máu, giơ tay ra điểm huyệt nàng, ngắm nhìn nàng, không hiểu tại sao nàng lại nói những lời này với mình, nhưng thật kỳ quái, hân dường như cảm giác được một loại tình cảm khắc khổ, khắc sâu tận trong lòng.

Dương Tử Vân khiếp sợ nhìn nàng, làm sao cũng không ngờ được giữa bọn họ lại có loại quan hệ này, nhưng bây giờ chẳng chú ý nhiều như vậy, nếu bọn họ có quan hệ, vậy sẽ thành toàn cho bọn họ, lập tức hô: “Ngươi nghe đây, nếu ngươi trao Tuyết Liên thất sắc cho đại ca, nữ nhân này ngươi cứ mang đi đi, ta thay đại ca làm chủ, tặng cô ấy cho ngươi.”

“Không thể được.” Nam nhân mang mặt nạ vẫn cự tuyệt thẳng thừng, mình và nàng vốn dĩ chẳng có quan hệ gì, không thể vì nàng mà giao ra Tuyết Liên.

“Ta không biết ngươi muốn lấy Tuyết Liên để làm gì, nhưng ngươi cần nhớ rõ đại ca của ta chết, thì Vô Ưu Đường cũng không còn những ngày an bình nữa, nếu hôm nay ngươi giao ra Tuyết Liên, ngươi chẳng những không bị tổn thất còn có thể ôm được mỹ nhân về, ngươi suy nghĩ cho kỹ đi.” Dương Tử Vân dụ dỗ hần, hy vọng hần có thể từ bỏ Tuyết Liên.

Người đeo mặt nạ vừa muốn cự tuyệt, đột nhiên một tên hắc y nhân từ bên ngoài đi vào, liền chấp tay nói: “Thiếu chủ, môn chủ bảo người đưa Tuyết Liên cho Vương gia giải độc.”

“Tại sao?” Kẻ đeo mặt nạ kinh ngạc nhìn hần, chẳng lẽ môn chủ không biết Tuyết Liên rất quan trọng đối với mình sao?

“Thuộc hạ không biết, môn chủ chỉ sai thuộc hạ nói cho Thiếu chủ biết, Vô Ưu Đường tuy không được coi là danh môn chính phái gì, nhưng cũng quang minh lỗi lạc, lại càng không chống đối với triều đình, vả lại Vô Ưu quốc những năm gần đây mưa thuận gió hòa, không thể bỏ qua công lao của Vương gia, vì sự thái bình của Vô Ưu quốc, cho nên Vương gia không thể chết được.” Hắc y nhân hồi đáp.

“Môn chủ nói như vậy thật sao?” Kẻ đeo mặt nạ vẫn có chút không tin.

“Dạ, thuộc hạ không dám lừa gạt.” Hắc y nhân quỳ gối tại đây.

“Ngươi lui xuống đi.” Kẻ đeo mặt nạ phân phó, hần cũng tin thuộc hạ không dám truyền lầm mệnh lệnh của môn chủ.

“Dạ.” Hắc y nhân xoay người, thoát cái đã không thấy tăm hơi.

“Ngươi còn không mau đem Tuyết Liên qua cho đại ca của ta ăn vào!” Dương Tử Vân lo lắng hô lên.

Lúc này kẻ đeo mặt nạ mới xoay người, giải huyệt của Dương Tử Vân, hần vừa định túm lấy Tuyết Liên, thế nhưng nam nhân mang mặt nạ lắc người một cái tránh thoát, “Lời ngươi vừa nói có được tính hay không?”

“Có tính.” Dương Tử Vân vốn không nghĩ nhiều, thăm nghĩ mau lấy được Tuyết Liên, “Chỉ cần đại ca bình an vô sự, ai thêm để ý đến cô ta.”

“Vậy tốt rồi.” Kẻ đeo mặt nạ giao Tuyết Liên cho hần.

“Môn chủ Vô Ưu Đường quang minh đại nghĩa như vậy, ngày khác có cơ hội nhất định sẽ đi cảm ơn.” Dương Tử Vân nói xong, không dám chần chừ, cầm Tuyết Liên bước tới trước mặt Mộ Dung Ứng gần như đau muốn ngắt đi.

“Đại ca, mau ăn nó đi.”

Cả người gần như biến thành xanh tím, Mộ Dung Ứng mạnh mẽ gắng gượng hé miệng nuốt vào đoá hoa Tuyết Liên thất sắc nở rộ, lập tức cảm thấy đau đớn biến mất như kỳ tích, ngồi dậy vận công.

Dương Tử Vân liền thấy sắc tím đen trên mặt hần từ từ giảm xuống, lúc này mới thở phào, hần là có thể giải được độc.

Kẻ đeo mặt nạ nhìn chằm chằm Mạn Tâm ngắt đi một hồi lâu, mới đột nhiên nói với hần ta: “Tuyết Liên đã cho người, bây giờ cô ấy đã là người của ta, nhưng lúc này ta giao người cho người trước, ngày nào đó ta sẽ đến đòi người.” Nói xong liền bay ra khỏi băng động.

Thật ra lúc này Dương Tử Vân căn bản không để ý tới hần, ước gì nàng rời khỏi Vương phủ nhĩ, nhìn trên đầu của đại ca đã toát ra mồ hôi, màu xanh đen cũng dần phai nhạt, lúc bấy giờ mới đi tới bên người Mạn Tâm, chứng kiến mười đầu ngón tay của nàng đều bị thương, trên cổ tay còn có vết thương rất sâu, vốn hận nàng thấu xương, không muốn cứu nàng, nhưng khi nhìn nàng liều chết cứu đại ca, hôm nay hần liền cứu nàng một mạng, từ trong người lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng nàng.

Sau nửa canh giờ, màu da của Mộ Dung Ứng đã hoàn toàn bình thường, trên mặt hiện lên một lớp mồ hôi, giờ đây mới mở to mắt.

“Đại ca, huynh thấy thế nào?” Dương Tử Vân quan tâm hỏi.

“Ồn.” Hắn gật gật đầu, lại lập tức đi qua ôm lấy Mạn Tâm đang hôn mê, nhìn thấy trên ngón tay trắng nõn toàn là vết thương, nhớ tới tình cảnh nàng cắt ngón tay, bất chấp tính mạng làm Tuyết Liên nở hoa kia, trong lòng hắn nói không nên lời, cảm giác gì đây, chưa từng nghĩ tới nàng sẽ không chút do dự hy sinh vì mình như vậy, vì sao thế?

Nhìn nàng trắng bệch, mặt chẳng có chút hồng hào, tim hắn khê thắt lại.

“Đại ca, đưa cô ta cho đệ, huynh vừa mới giải độc.” Dương Tử Vân muốn tiếp nhận nàng.

“Không cần, chúng ta xuống núi, tìm phòng ở lữ quán cho cô ấy nghỉ ngơi một chút.” Mộ Dung Ứng vừa nói, vừa ôm nàng đi ra ngoài.

Dương Tử Vân đi theo sau, đại ca sẽ không có tình ý với cô ta đâu chứ, suy nghĩ đến câu nói lúc gần đi của Thiếu chủ Vô Ưu Đường, không biết hắn có thật sự tìm đến cô ta hay không, quên đi, đến lúc đó hẵng tính.

Cảm giác mình đã ngủ thật lâu, chỉ có điều đầu rất choáng váng, đột nhiên nghĩ tới tình cảnh Tuyết Liên bị đoạt đi kia, Mạn Tâm lập tức mở to mắt, liền ngồi dậy, Tuyết Liên còn giữ được không.

Còn chưa nói xong, nàng lại ngây ngẩn cả người, bởi vì nàng nhìn thấy Mộ Dung Ứng bình an ngồi ở chỗ kia, vui mừng hô lên: “Người không sao rồi.” Một giây sau lại đau đến kêu to: “A, đau quá!”

Tay nàng đặt lên giường, động vào vết thương trên ngón tay và cổ tay.

“Bổn vương không sao, mau nằm xuống đi.” Mộ Dung Ứng khê đỡ lấy nàng, nhìn thấy vết thương trên cổ tay được băng bó lại chảy máu đỏ tươi.

Mạn Tâm lại chẳng thèm quan tâm đến chuyện này, lo lắng tò mò hỏi: “Có phải hắn cho người Tuyết Liên không?”

“Phải.” Mộ Dung Ứng thấy nàng quan tâm đến mình như thế, ánh mắt không tự giác trở nên dịu dàng.

“Vậy là tốt rồi.” Mạn Tâm bất giác thở phào.

“Người để ý đến sinh tử của bổn vương lắm sao?” Mộ Dung Ứng nhìn nàng chăm chăm.

“Đương nhiên rồi, ai bảo sau khi ta mất trí liền nhất kiến chung tình với người chứ, ta nói rồi, cho dù để ta chết vì người, ta cũng cam tâm tình nguyện, ta nói thật lòng!” Mạn Tâm nhìn hắn, ánh mắt trong suốt đầy chân thành thẳng thắn.

Nhìn thấy bộ dạng chân thành thẹn thùng của nàng, Mộ Dung Ứng suyết nửa lại hoài nghi, bởi vì sẽ không ai hy sinh tính mạng của mình, nhất là nàng.

“Đại ca, thuốc sắc xong rồi.” Trong tay Dương Tử Vân bưng chén thuốc vừa mới sắc đi tới.

“Đem lại đây.” Mộ Dung Ứng nhận lấy chén thuốc, múc một muỗng, dùng miệng thổi nhẹ đưa tới miệng nàng.

“Cho ta uống à?” Mạn Tâm nhăn mũi, mùi khó ngửi quá đi.

“Người mất máu rất nhiều, đây là thuốc bổ máu cho người, uống mau đi, cơ thể mới khoẻ lại được.” Mộ Dung Ứng nói.

“Nhưng thôi được rồi, chỉ là người đúc ta uống, ta sẽ uống.” Mạn Tâm mở to miệng, đây là thời khắc ảm áp mà nàng dùng tính mạng để đổi lấy đây mà.

“Người không sợ có độc à?” Dương Tử Vân ở một bên hừ lạnh.

“Có độc, ta cũng uống!” Mạn Tâm trừng mắt liếc hắn một cái, hắn luôn đối đầu với mình.

“Đừng nói dễ nghe như vậy.” Dương Tử Vân vẫn chưa quên đoạn hội thoại mà trước khi nàng hôn mê đã nói với kẻ đeo mặt nạ.

“Hai người đừng cãi nhau nữa, mau uống thuốc đi.” Mộ Dung Ứng lại dứt thuốc vào miệng nàng.

“Ta mới không so đo với hắn!” Mạn Tâm uống hết thuốc, đột nhiên nghĩ đến hỏi: “Đúng rồi, rốt cuộc vì sao hắn lại cho người Tuyết Liên vậy?” Nàng không tin lời nói của mình có thể cảm động hắn.

“Tử Vân, ta cũng muốn biết rốt cuộc sao lại thế này?” Mộ Dung Ứng xoay người nhìn hấn hỏi, bởi vì khi đó cơn đau đòn bao phủ toàn thân, nên căn bản không cố gắng hiểu rõ bọn họ đã nói những gì.

“Đại ca, là vì Đường chủ Vô Ưu Đường bảo thuộc hạ của ông ta chuyển lời đến tên đeo mặt nạ, nói Vô Ưu quốc những năm gần đây mưa thuận gió hoà, không thể bỏ qua công lao của đại ca, cho nên đại ca không thể chết được.” Dương Tử Vân ăn ngay nói thật.

Ông ta? Mộ Dung Ứng nhớ đến một lão già trông suy yếu nhưng võ công cao cường, gật gật đầu: “Vô Ưu Đường ở trên giang hồ tuy rất thần bí, nhưng ông ta cũng không làm qua chuyện gì mất nhân tính.”

Mạn Tâm cũng nhớ tới lão đầu kia, không khỏi nói: “Không ngờ ông ta thoát nhìn chẳng giống người tốt lành gì, mà trong lòng lo nghĩ cho dân chúng trong thiên hạ, cho nên người ta nói không thể phán đoán qua tướng mạo, càng giống chính nhân quân tử càng có thể là tiểu nhân dê tiện.”

“Chỉ có điều...” Dương Tử Vân chần chờ một chút, không biết mình có nên nói cho đại ca biết không.

“Chuyện gì?” Họ đồng thời nhìn hấn ta, chẳng lẽ có thêm điều kiện gì nữa sao.

Dương Tử Vân nhìn nàng một cái mới hỏi: “Người còn nhớ trước khi hôn mê, người đã nói gì với hấn ta không?”

“Nhớ rõ.” Mạn Tâm hồi tưởng lại một chút, gật đầu, tuy rằng nàng có chút hốt hoảng, nhưng nàng thật sự nhớ rõ.

“Tốt lắm, vậy người lặp lại một lần nữa cho đại ca nghe đi.” Dương Tử Vân yêu cầu như vậy là để cho trong lúc giải thích với đại ca, đại ca liền hiểu được tại sao mình làm như vậy.

Mạn Tâm nhìn hấn, nghi ngờ vì sao hấn muốn mình lặp lại chính xác lời ấy, muốn mình cố ý nói cho Mộ Dung Ứng nghe sao, muốn cho hấn thấy mình có bản tính thẳng thắn.

“Tại sao không nói, người không nói, ta thay người nói.” Dương Tử Vân chỉ biết nàng không chịu nói, nên tự mở lời: “Trường trường cửu cửu, đời đời kiếp kiếp, chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão (Nguyên nắm tay nhau, cùng ở bên nhau đến bạc đầu răng long). Vân, anh còn nhớ đã trao cho em lời thề đời đời kiếp kiếp đó không? Nếu hấn chết đi, ngay cả kiếp này chúng ta cũng không có, chứ nói chi đến kiếp sau.”

Nghe hấn nói xong, trong mắt Mộ Dung Ứng hiện lên vẻ khiếp sợ lẫn nợ tình nhìn nàng, lời này của nàng có ý gì, chẳng lẽ nàng với Vô Ưu Đường đã sớm có quan hệ, nhưng hình như không giống.

Mạn Tâm biết hấn đang hoài nghi, nhìn hấn, chỉ nói một câu: “Người hiểu mà.” Nàng đã từng nói qua, thiếu chủ Vô Ưu Đường giống người yêu của mình.

“Đại ca, bây giờ huynh đã biết rõ vì sao cô ta nhất mực vâng lời gả vào đây, đối đầu với huynh, hoá ra trong lòng cô ta lại yêu tên nam nhân khác, không bằng huynh thành toàn cho cô ta đi!” Dương Tử Vân nói ra ý đồ riêng.

“Không, ta không phải.” Mạn Tâm vội vàng phủ nhận, Dương Tử Vân chết tiệt này, cứ phải gây khó khăn với nàng mới được sao?

Nhưng Mộ Dung Ứng lại nghe ra ý tại ngôn ngoại trong lời nói của hấn ta, bởi vì hấn hiểu rất rõ Tử Vân, sắc mặt nghiêm túc hỏi: “Tử Vân, có phải đệ có lời gì muốn nói không?”

“Đại ca, nếu đã bị huynh đoán được, đệ đây xin nói thẳng, huynh đừng trách đệ.” Dương Tử Vân thẳng thắn nói rằng: “Lúc ấy Trữ An hôn mê bất tỉnh, đại ca lại trúng độc quá nặng, hấn còn muốn lấy Tuyết Liên đi, bởi vì nghe xong những lời kia của cô ta, đệ nghĩ bọn họ có tình ý trong đó, nên nói chỉ cần hấn để lại Tuyết Liên, hấn có thể mang Trữ An đi, lúc hấn đi có nói sẽ trở lại đòi người.”

“Cái gì? Người đem ta tặng cho người khác, thật là quá đáng!” Mạn Tâm kêu to.

“Đừng nói là đem người tặng người khác, trong tình huống ấy, chỉ cần hấn chịu giao ra Tuyết Liên, cho dù giết ta, ta cũng không chút do dự.” Dương Tử Vân nhìn nàng một cái.

“Quên đi.” Mạn Tâm biết không thể trách hần, cũng có thể hiểu được đó là lời hần nói trong lúc tâm tình lo lắng: “Nói cũng đã nói rồi, nhưng không biết liệu hần có tới không, người nói hần bởi vì phụng mệnh của môn chủ, chứ không phải người cầu hần, hần không có lý do gì mang ta đi.”

“Chuyện này về sau hăng nói.” Mộ Dung Ứng tuy cảm thấy Tử Vân không nên nói những lời này, nhưng hiểu được hần quan tâm mình, dưới tình huống cấp bách như vậy, đừng nói là hần, ngay cả bản thân mình cũng sẽ làm vậy, cho nên không thể trách hần, huống chi nàng rất cuộc đã nói ra điểm chính yếu nhất, chính là Thiếu chủ Vô Ưu Đường không chắc chắn muốn nàng, nếu muốn thì sao lúc ấy không mang đi, xem như sa này có xảy ra thật như vậy, cũng phải xem nàng có đồng ý hay không.

“Đệ đây bảo tiểu nhị chuẩn bị mang đồ ăn vào.” Dương Tử Vân quả thật vẫn hy vọng nàng bị mang đi.

Mạn Tâm nhìn Mộ Dung Ứng, giải thích một lần: “Ta với hần thật sự không có bất cứ quan hệ nào, không có thật, người có tin không?”

“Chỉ cần người không làm gì hỗ thẹn với lòng, thì không cần để ý đến bốn vương có tin hay không.” Mộ Dung Ứng nói câu này, chuyện đó vốn không quan trọng.

“Vậy...” Mạn Tâm nghĩ một chút mới hỏi: “Nếu, ta nói là nếu, hần muốn ta, người có để ta đi hay không?”

“Vậy còn người, người có muốn đi không?” Mộ Dung Ứng hỏi lại nàng, trong lòng hần vẫn không rõ, nếu là nàng lúc trước, hần nhất định không chút do dự đáp ứng ngay, nhưng hiện tại hần có chút do dự, nhưng nếu như nàng muốn đi, mình nhất định sẽ đồng ý.

“Ta sẽ không đi, nếu ta muốn đi, ta cần gì phải liều chết cứu người, cứ cho người chết quách đi, ta không phải danh chính ngôn thuận bỏ đi nhẹ nhàng sao?” Mạn Tâm cũng hỏi ngược lại hần.

“Nhưng người đừng quên, hần rất giống nam nhân người thích, nếu không người cũng sẽ không nói như vậy, trong lời nói ngập tràn tình ý, nếu người muốn đi, không ai ngăn người được, người không muốn đi, ai cũng không mang người đi được.” Mộ Dung Ứng chỉ có thể nói như vậy.

“Ha ha, vậy ý người là nói sẽ bảo vệ ta à.” Mạn Tâm đột nhiên nở nụ cười, “Người có tin không, thật ra ta cũng không biết, nhìn thấy hần muốn lấy Tuyết Liên đi, không tự chủ được liền thốt ra những lời này, không biết trong khoảnh khắc đó ta nghĩ về người hay là hần, chỉ là ta nghĩ trong lòng ta muốn người, nếu không ta cầu hần làm gì.”

Mộ Dung Ứng nhìn nàng chăm chăm, có lẽ mình hần nên tin lời nói của nàng, nếu nàng không muốn, bản thân cần gì phải cầu xin hần, khi nhìn thấy mười đầu ngón tay của nàng đều bị tổn thương, dùng máu tươi để tưới cho tới khi Tuyết Liên thất sắc nở hoa, một nữ tử có thể dùng tính mạng để giải độc cho hần, hần còn cần hoài nghi sao?

“Ta mặc kệ quá khứ của mình phức tạp đến cỡ nào, đã yêu người nào, từ nay về sau thế giới của ta chỉ có duy nhất một mình chàng, cho nên xin chàng đừng vứt bỏ ta.” Tình ý của Mạn Tâm tiếp tục làm cảm động hần, tựa đầu vào lòng hần.

“Người nghỉ ngơi trước đi, bốn vương không quấy rầy người nữa.” Mộ Dung Ứng không biết nên đối mặt như thế nào với tình yêu chân thành thẳng thắn như vậy của nàng, trước kia hần còn có thể cho rằng nàng đang âm mưu lừa dối, còn hiện tại trái tim của hần đã rung động một chút.

Nhìn hần rời đi, Mạn Tâm biết mình đã làm hần cảm động một chút, nữ nhân theo đuổi mình đẹp như vậy, nam nhân kia sẽ không kháng cự nổi, sẽ rất nhanh, rất nhanh thôi, nàng có thể trở về ngay.

Ba ngày sau, vì chăm sóc nàng, bọn họ luôn luôn ở trong lữ quán, tuy rằng bây giờ vết thương trên ngón tay nàng vẫn chưa lành, nhưng tinh thần của nàng đã tốt hơn, đầu không choáng váng nữa.

Ba ngày qua đều là Mộ Dung ứng chăm sóc nàng, dứt nàng uống thuốc, dứt nàng ăn cơm, ngay cả buổi tối cũng ngủ bên cạnh nàng, tỉ mỉ chu đáo chăm sóc nàng, vốn tưởng rằng hần là Vương gia, quần áo đưa đến tay, cơm dâng đến miệng, không ngờ những điều cần biết hần đều biết, nàng quả thật có chút cảm động.

Ngay cả những bà mẹ ở nơi này đều hâm mộ nàng, bảo nàng tìm được một tướng công tốt như vậy, sau mỗi lần như thế nàng cười đến vẻ mặt sáng lạn, nàng cũng lén phát hiện được sắc mặt của hần cũng không lạnh như băng nữa, mỗi lần nàng có ý trêu chọc hần, thì khoé môi ngẫu nhiên cũng nhếch lên.

Nàng nửa nằm trên giường chờ hấn lột vỏ nho, đúc vào miệng nàng, nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của hấn, đột nhiên muốn trêu chọc hấn, cố ý ngọt ngào nũng nịu nói: “Tướng công à, có thể đổi cách đút ta ăn được không?”

“Không được.” Ba ngày qua bị nàng trêu chọc quen rồi, Mộ Dung Ứng lập tức từ chối thẳng thừng, trong ba ngày ở chung này mới phát hiện được nàng có tính cách tinh quái, vốn dĩ không giống một nữ tử có tâm địa độc ác.

“Không lãng mạn chút nào, nhưng không sao, chàng không đổi, ta đổi.” Mạn Tâm bĩu môi, bắt măn nói.

“Người đổi cái gì?” Mộ Dung Ứng còn chưa hiểu ý tứ của nàng, liền nhìn chăm chăm nàng đứng thẳng người dậy, cánh tay vòng quanh cổ hấn, tới sát miệng hấn, đưa nho từ trong miệng mình vào trong miệng hấn.

Đầu lưỡi mềm mại của nàng cùng trái nho đồng thời trượt vào trong miệng hấn, lúc thì thẹn thùng lúc lại trốn tránh nghịch ngợm trong miệng hấn, thân thể mềm mại ép sát lên người hấn, khiến tim hấn lại đập rộn ràng một trận.

Không khỏi ôm chặt nàng, chuyển bị động thành chủ động, hấn đưa quả nho trở vào miệng nàng...

“Đại ca, đệ ...” Đang trong lúc hai người triền miên quên mình. Dương Tử Vân đột nhiên xông vào, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt biến thành bực bội.

Bị bất ngờ Mạn Tâm nuốt xuống quả nho đang trong miệng mình, “Khụ khụ khụ.” Khó thở khiến nàng bắt đầu ho khan.

“Người không sao chứ?” Mộ Dung Ứng vội vã vỗ phía sau lưng dùm nàng.

Mạn Tâm trở lại bình thường, bắt măn nhìn Dương Tử Vân, lầm bầm: “Vì sao lúc không nên vào thì người luôn vào chứ?”

“Cái gì gọi là lúc không nên vào chứ, nữ nhân này, người không cần cố gắng quyến rũ đại ca của ta.” Sắc mặt Dương Tử Vân phẫn nộ, nhìn nàng.

“Đúng là ta quyến rũ thì thế nào, đừng quên ta là nữ nhân mà chàng cưới hỏi đằng hoàng, ta quanh mình chính đại quyến rũ đấy.” Mạn Tâm hất đầu lên, nửa nằm trong ngực của hấn, cố ý khiêu khích.

“Người thật không biết xấu hổ, không thể tưởng tượng được, người lòng dạ đã ngoan độc, da mặt cũng dày như vậy.” Dương Tử Vân dường như oán hận, nhìn nàng chăm chăm.

“Thôi được rồi, hai người đừng mỗi lần gặp nhau đều đối chọi gay gắt vậy chứ! Tử Vân, đệ tìm ta có việc sao?” Mộ Dung Ứng biết hấn vẫn không cách nào chịu tha thứ cho nàng.

“Đại ca, đệ không phải đối chọi gay gắt với cô ta, huynh đừng bị nữ nhân này mê hoặc, huynh đừng quên nhị ca sao lại bỏ đi.” Dương Tử Vân tức giận, nói xong rồi xoay người rời đi, hấn không ngờ đại ca lại có thể giúp nàng, làm hấn thất vọng vô cùng.

Chứng kiến bóng dáng hấn bỏ đi đầy giận dữ, sắc mặt của Mộ Dung Ứng sa sầm xuống, trở nên lạnh lùng.

Mạn Tâm luôn nghe họ nhắc tới chuyện này, nhưng không biết lúc ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cho họ hận thù như thế, cũng do bọn họ không thể cởi bỏ được khúc mắc, nàng nhất định phải biết lúc ấy đã xảy ra chuyện gì, nhẹ giọng hỏi: “Có thể nói cho ta biết, lúc trước ta đã làm ra chuyện gì không?”

“Người không cần biết.” Giọng điệu Mộ Dung Ứng trở nên lạnh đi, đây là đau đớn trong lòng hấn.

“Nhưng chàng không nói ta biết, ta làm sao chuộc tội, làm sao bồi thường đây. Ta đã cố gắng nỗ lực làm chàng và mọi người đón nhận ta, nhưng vì sao chàng không chịu nói cho ta biết, rốt cuộc ta đã làm gì, nếu ta thật sự đáng chết, chàng phải cho ta biết nguyên nhân, đừng để ta u mê đoán mò, được không?” Mạn Tâm suýt nữa muốn rống lên, chẳng lẽ chỉ vì chuyện này mà muốn đốt quách hết công sức của nàng hay sao?

Mộ Dung Ứng một mực nhìn nàng chăm chăm, đột nhiên mở miệng, “Người thật sự muốn biết? Được, bốn vương nói cho người biết. Chuyện này đã đè nén trong lòng đệ ấy quá lâu rồi. Người mang theo trăm phương ngàn kế tiến vào vương phủ, trong đêm động phòng, người nói trong lòng đã có đối tượng, vì bảo

vệ sự trong sạch đã đâm bốn vương bị thương, bốn vương thấy người trọng tình trọng nghĩa cũng có chút bội phục dũng khí của người, cho nên đáp ứng thành toàn cho người, nhưng điều làm bốn vương không ngờ chính là người rõ ràng đùa giỡn, ra sức âm mưu hãm hại Nhị đệ kết nghĩa của bốn vương—Tiêu Lăng.”

Mạn Tâm nhìn hắn, nàng không thể giải thích ỉn, chỉ có thể chờ hắn nói tiếp.

“Sau đại hôn ba ngày, buổi tối bốn vương vì có việc nên về trễ, liền nhìn thấy Song Nhi đang lo lắng tìm người, nói lúc tối Tiêu Lăng muốn gặp người, sau đó đến giờ người vẫn chưa trở về, giờ đây đang đi tìm hắn, bốn vương lúc ấy liền hoài nghi đệ ấy sao lại đi tìm người, cũng không nghĩ nhiều, có lẽ có chuyện gì đó, nên bảo Song Nhi đi về trước, sau đó đến phòng của hắn tìm hắn, mới vừa đi tới trước cửa phòng lại nghe tiếng la khóc của người từ trong phòng vọng ra....” Mộ Dung Ứng kể lại cảnh tượng kia.

Tiếng la khóc của mình, Hạn Tâm cau mày, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà khiến Dương Tử Văn luôn nói mình bản tính lạnh lẽo, chẳng lẽ...Nàng chỉ nghĩ đến một loại khả năng.

‘Két’ một tiếng, Mộ Dung Ứng đẩy cửa ra, hắn hồ nghi khi thấy được một cảnh tượng khó có thể tin nổi, trên giường, Tiêu Lăng với Trữ An công chúa, quần áo không chỉnh tề, dây dưa cùng một chỗ, gần như trần trụi.

“Đừng, xin người. Không được, mau thả ta ra.” Trữ An không ngừng cầu xin hắn, vô cùng bất lực.

“Người đẹp như vậy, tha người chẳng phải rất đáng tiếc?” Tiêu Lăng điên cuồng hôn nàng, vẻ mặt cười thật đậm đàng.

Sắc mặt Mộ Dung Ứng trở nên xanh mét, đánh hắn một quyền rớt xuống giường, “Sao người có thể làm ra chuyện như vậy?”

“Tránh ra, đừng quấy rầy ta hôn mỹ nhân.” Tiêu Lăng từ mặt đất nhảy dựng lên, thân người loạng choạng, vấp bổ nhào lên giường.

Lúc này Mộ Dung Ứng mới phát giác hắn toàn thân nồng nặc mùi rượu, dù thế nào hắn cũng không nghĩ Nhị đệ luôn luôn là chính nhân quân tử, cũng có thể bị rượu làm loạn tính.

Để hắn thất vọng vô cùng rồi, nữ nhân khác mình có thể không so đo, nhưng vì sao hôm nay hắn lại lựa chọn nàng, nàng giờ đây chẳng những là đại tẩu của hắn, mà còn là công chúa Hạ quốc, nếu nàng xảy ra chuyện, thì Vô Ưu quốc biết ăn nói thế nào đây, e rằng tránh không khỏi chiến tranh.

“Người tránh ra, cứu ta, cứu ta với.” Trữ An không ngừng giãy dụa kêu cứu, mà hắn vẫn xé rách y phục của nàng như trước.

Càng nghĩ lại càng giận, hắn kích động liền rút bảo kiếm chỉ vào hắn ta, “Buông cô ấy ra.”

“Người là ai? Cút sang một bên!” Tiêu Lăng giống như không biết hắn, không kiên nhẫn quát.

“Tiêu Lăng, sao người lại biến thành như vậy?” Mộ Dung

Ứng vô cùng đau đớn, nhìn hắn.

“Không được, cứu mạng!” Trữ An hoảng sợ hô lên.

“Tiêu Lăng, người buông cô ấy ra, cô ấy là đại tẩu của người! Sao người lại làm ra chuyện không bằng loài cầm thú này chứ?” Mộ Dung Ứng dùng kiếm chỉ vào hắn.

Nhưng Tiêu Lăng căn bản không thèm nhìn hắn, vẫn cứ ở đấy tiếp tục xé rách y phục của nàng.

“Người...” Mộ Dung Ứng cảm thấy vô cùng bại hoại, tức giận kiếm trong tay liền đâm trúng vào ngực của hắn ta...

Rất kỳ quái, hắn rõ ràng không hề phản ứng lại, cơ thể hắn lảo đảo vài lần, liền ngã nhào trên mặt đất.

Nhìn kiếm đâm sâu vào ngực hắn, Mộ Dung Ứng lập tức phục hồi tinh thần, sao mình lại làm tổn thương đệ ấy, càng không ngờ đệ ấy rõ ràng không hề trốn chạy, vội rút kiếm về, thì liền nhìn thấy.

“Hu hu hu hu.” Trữ An đang khóc đột nhiên mất tự chủ, lao vào tường.

Mộ Dung Ứng dốc lòng tiến lên ngăn nàng lại, nàng không thể chết được, mới thành thân ba ngày mà chết, vả lại nàng không chỉ là vương phi của hắn, mà còn là công chúa Hạ quốc, nàng chết rồi thì hắn biết ăn nói sao với Hạ quốc, chỉ sợ đúng dịp cho Hạ quốc một lý do, không thể để cho cục diện vất vả lắm mới hòa bình, lại phải chinh chiến không ngừng.

“Người để ta chết đi, để ta chết. Bị nhục nhã như vậy, ta không còn mặt mũi nào mà sống nữa.” Trữ An kích động kêu gào lên.

“Nàng bình tĩnh một chút trước, nói cho bốn vương nghe, rốt cuộc sao lại thế này, bốn vương sẽ làm chủ cho nàng.” Hắn nói, tự tay điểm huyết của nàng, hắn nhất định phải ổn định tâm tình của nàng.

“Ta cũng không biết, hắn muốn gặp ta, thì ta đi tới gặp hắn, nhưng hắn đột nhiên điểm huyết của ta, đem ta vào phòng của hắn, nói ta thật đẹp.” Trữ An vừa khóc vừa nói.

Thật ra không cần nàng nói, Mộ Dung Ứng cũng đã biết, nhưng hắn vẫn không thể tin để ấy lại làm ra chuyện không bằng cảm thú như vậy.

Giờ phút này, Tiêu Lăng té xỉu đột nhiên tỉnh lại, nhìn thấy mình bị thương chảy máu, mù mờ hỏi: “Đại ca, sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

“Người nói đi, đã xảy ra chuyện gì, sao ngươi lại uống nhiều như vậy chứ?” Mộ Dung Ứng vô cùng đau đớn, quan sát hắn ta.

“Uống rượu, để uống rượu khi nào?” Tiêu Lăng nghi hoặc nhìn hắn, lại trông thấy nàng ăn mặc không chỉnh tề, làm sao cũng không nhớ nổi mình đã từng uống rượu.

“Không say rượu, sao trên người ngươi lại toàn mùi rượu?” Mộ Dung Ứng thật sự đau lòng.

Lúc này Tiêu Lăng mới phát giác toàn thân mình nồng nặc mùi rượu, sao lại vậy, lại nhìn y phục của nàng không chỉnh tề, lập tức hỏi: “Công chúa, sao lại ở trong phòng ta?”

“Ta muốn giết ngươi!” Mạn Tâm cầm lấy kiếm bên cạnh, liền đâm tới hướng hắn.

Tiêu Lăng lắc mình một cái tránh thoát, “Công chúa, người nói rõ ràng trước đi, thật ra là sao?” Hắn ta hoàn toàn bị tình trạng hiện tại làm ó hờ.

“Ta nói gì à, ngươi say rượu loạn tính, rõ ràng muốn làm nhục ta.” Trữ An vừa cầm kiếm đâm hắn, vừa nói bằng giọng căm hận.

“Ta làm nhục ngươi?” Tiêu Lăng vừa trốn tránh, vừa khiếp sợ nhìn nàng.

“Ngươi còn giả bộ, rõ ràng là ngươi say rượu loạn tính, nhìn thấy dung mạo ta xinh đẹp, sắc tâm liền nổi lên.” Trữ An hận hắn tới cực điểm.

Nhìn sắc mặt dữ tợn của nàng, rồi thấy sắc mặt thất vọng kia của đại ca, Tiêu Lăng chợt tỉnh táo nhớ lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra hồi tối, rõ ràng là nàng tìm mình nói có việc, sau đó mình còn uống một chén trà... Còn chuyện từ đó trở về sau, hắn dường như, dường như không nhớ rõ nữa.

Không đúng, nhất định có người vu oan cho hắn, rốt cuộc là ai, tia nhìn đột nhiên bắn về phía nàng, là nàng đến đây tìm mình, cũng là nàng ỉnh uống trà.

“Là cô, là cô ra tay với ta.” Hắn nhìn nàng chằm chằm đầy sắc bén.

“Người nói vậy, ta và ngươi không thù không oán, trước kia càng không biết ngươi. Tính ra, đây cũng là lần gặp mặt thứ hai của chúng ta, tại sao ta phải vu oan cho ngươi, chẳng lẽ ta vu oan cho ngươi chỉ vì để ngươi làm nhục ta sao? Ta sớm đã có ý trung nhân, ngay cả Vương gia ta còn không muốn, huống chi là ngươi.” Trữ An khóc lóc giải thích.

“Ta không biết nguyên nhân, nhưng ta dám khẳng định nhất định là cô.” Tiêu Lăng chỉ tay vào nàng.

“Ngươi đã muốn làm nhục ta, bây giờ còn muốn vu oan ta, ta không còn lời nào để nói nữa. Ta dùng cái chết để chứng minh.” Trữ An nói xong một hơi, liền đập đầu vào tường bên cạnh.

Mộ Dung Ứng ngăn nàng lại một lần nữa, hẳn không tin huynh đệ của mình lại làm ra chuyện như vậy, nhưng cũng không tin là nàng cố ý làm thế, giải thích duy nhất chính là hẳn say rượu loạn tính.

“Tiêu Lăng, nhận lỗi với công chúa đi, chuyện này liền dừng tại đây.” Đây là biện pháp tốt nhất, mặc dù mình rất đau, hận hành động sau khi uống rượu loạn tính của hẳn, nhưng hẳn vẫn là huynh đệ của mình, chuyện này cũng chỉ có thể giải quyết như vậy.

“Đại ca, chẳng lẽ huynh không tin đệ sao? Nữ nhân này nhất định có vấn đề!” Tiêu Lăng phẫn nộ chỉ tay vào nàng.

“Đến nước này mà người vẫn còn vu oan ta, ta làm thế thì được lợi gì chứ?” Trữ An khóc như mưa.

“Hạ quốc các người như hổ rình mồi, muốn tìm lý do tấn công Thiên triều quốc, cho nên đó là lý do tốt nhất.” Tiêu Lăng chỉ nghĩ được một nguyên nhân này.

Mộ Dung Ứng nhìn nàng chăm chăm đầy sắc bén, hai nước giao chiến, nàng có thể danh chính ngôn thuận trở về.

“Buồn cười thật, mặc dù ta là nữ nhân, nhưng cũng biết thiên hạ có yên ổn thì dân chúng mới làm giàu được, nếu không phải vậy, thì ta đã sớm bỏ trốn, việc gì phải khiến bản thân mình uất ức gả đến đây, rõ ràng là người say rượu loạn tính, không thừa nhận thì thôi, còn vu vào hãm hại ta.” Trữ An khóc rống lên đầy ảm ức.

“Người, nữ nhân này, đúng là giỏi đóng kịch. Ta muốn giết người.” Lòng bàn tay của Tiêu Lăng liền đánh tới giữa trán của nàng.

“Dừng tay.” Mộ Dung Ứng lập tức chụp lấy tay hẳn, những lời đầy hợp lý của nàng khiến cho người ta nghe không phát hiện được sơ hở nào.

“Đại xa, đệ là huynh đệ của huynh, huynh không tin đệ, huynh lại đi tin nữ nhân này. Hôm nay huynh không cho đệ giết ả, thì chúng ta đoạn tuyệt tình nghĩa huynh đệ.” Tiêu Lăng thốt ra lời tàn nhẫn.

“Có phải người điên rồi không?” Mộ Dung Ứng nhìn chăm chăm hẳn ta, có những lời mình không cần phải nói, hẳn cũng hiểu được, sao hẳn có thể giết nàng? Làm vậy chẳng phải muốn thiên hạ đại loạn? Bình thường hẳn luôn phân tích, để ý đến từng chi tiết, hôm nay làm sao vậy?

“Đệ không điên, huynh mới điên rồi. Hôm nay đệ phải nói lời tàn nhẫn, ở đây có ả thì không có đệ.” Tiêu Lăng gần như chẳng hề cảm giác được nỗi khổ tâm của hẳn, lại còn ép buộc hẳn từng bước.

Hẳn còn chưa tỏ thái độ, Trữ An lại khóc nói: “Các người là huynh đệ tình thâm, không thể nào vì ta mà đoạn tuyệt tình nghĩa huynh đệ, với lại ta cũng không còn mặt mũi nào ở lại vương phủ nữa, cứ để ta chết đi.” Nàng một lòng muốn chết, từng bước gây áp lực với hẳn.

“Nàng không thể chết như vậy, đoạn tuyệt với loại huynh đệ không bằng cảm thú này cũng tốt. Tiêu Lăng, người rút ra khỏi vương phủ, từ nay về sau chúng ta không còn là huynh đệ nữa.” Mộ Dung Ứng ngăn nàng lại, vừa hận vừa đau lòng, từ khi nào thì một nhị đệ luôn luôn bình tĩnh này lại biến thành kẻ ganh ngạnh như thế, mình cố tình chuyện lớn hóa nhỏ, thế nhưng hẳn hết lần này đến lần khác bức bách, thôi được, để hẳn đi là có thể cho công chúa một công đạo, cũng có thể làm hẳn ăn năn về hành động ngày hôm nay.

“Được, từ nay về sau ta sẽ không bước vào vương phủ của người nữa bước!” Tiêu Lăng dùng tay ôm lấy ngực bị thương, trong mắt hiện lên tia đau xót, nhưng chỉ chột lóe lên, nói xong câu đó, cũng không quay đầu lại, lập tức bước ra khỏi cửa.

Khuôn mặt mang lệ của Trữ An hiện ra một nụ cười tươi đầy ảm hiem.

Mộ Dung Ứng siết chặt nắm tay lại, bấy nhiêu năm tình nghĩa huynh đệ cứ thế bị thiêu hủy một sớm một chiều, đau lòng nhưng cũng hết cách...

Nghe hẳn tự thuật xong, Mạn Tâm nhìn vẻ mặt thống khổ cùng hối hận của hẳn, nàng hiểu được đau đớn trong lòng hẳn, nàng cũng biết từ sau khi Tiêu Lăng bỏ đi lần đó, cũng không hề lộ diện, chỉ có điều nàng vẫn rất hoài nghi trong chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ, lần đó thực sự có âm mưu sao, thành thân mới ba ngày, vì sao Trữ An phải hãm hại Tiêu Lăng, còn nữa, đoạn tuyệt quan hệ cũng là Tiêu Lăng nói

ra, vì sao bây giờ hấn lại hối hận như vậy, hấn làm sao biết được đây là âm mưu của Trữ An, lại còn kết luận được không phải Tiêu Lăng say rượu loạn tính, suy cho cùng đối mặt với nữ nhân có gương mặt xinh đẹp như vậy thì chỉ sợ mọi nam nhân đều rung động.

83. Chương 083

Chương 083 – Lập kế hoạch hại Tiêu Lăng

Dường như biết được nghi vấn trong lòng nàng, Mộ Dung Ứng lạnh lùng nhìn nàng mới nói thêm: “Tiêu Lăng đi rồi, ba ngày sau tam đệ trở lại mới biết tất cả chuyện này, hùng hổ tìm đến bốn vương.....”

‘Rầm’ Dương Tử Vân dùng sức đá tung cửa ra, lập tức tiến vào.

“Tử Vân, đệ đã về.” Mộ Dung Ứng buông tẩu chương trong tay ra.

“Đại ca, nhị ca đi rồi, có phải là huynh đuổi huynh ấy đi không? Có phải không?” Dương Tử Vân không tin nhìn hấn, bọn họ kết bái thiên địa, có nói qua không rời không bỏ, vĩnh viễn trợ giúp đại ca, vả lại tình cảm của họ tốt lắm, sao đại ca lại đột nhiên đuổi nhị ca đi.

“Ừ.” Sắc mặt của Mộ Dung Ứng nghiêm trọng, gật đầu.

“Vì sao, vì sao phải đuổi nhị ca đi?” Dương Tử Vân cảm thấy hết sức tồi tệ, “Rốt cuộc bởi vì sao? Có phải huynh có nỗi khổ tâm?” Hấn biết trong chuyện này nhất định có nguyên nhân.

“Không phải ta đuổi đệ ấy đi, là đệ ấy say rượu loạn tính, có ý đồ làm nhục...công chúa.” Mộ Dung Ứng thật sự không muốn nói ra miệng, hấn cũng không tin người huynh đệ mà mình kết bái lại làm ra chuyện như vậy.

“Nhị ca say rượu loạn tính?” Dương Tử Vân kinh ngạc nhìn hấn, trở nên kích động phủ nhận: “Không, không thể nào, nhị ca là ngàn chén không say, làm sao có thể say rượu loạn tính được, huống chi công chúa có thể nói là đại tẩu của bọn đệ, chuyện bất trung bất nghĩa như vậy nhị ca tuyệt đối sẽ không làm, chắc chắn là có hiểu lầm.”

“Ta tận mắt nhìn thấy!” Mộ Dung Ứng cũng không thể tin được, nhưng cảnh tượng kia đúng là chính mình tận mắt chứng kiến.

“Đại ca, tận mắt nhìn thấy gì đó chưa chắc là sự thật! Chẳng lẽ nhị ca không giải thích sao, liền trực tiếp thừa nhận sao? Chúng ta biết nhau lâu như vậy, huynh có gặp qua nhị ca uống rượu sao, huynh có gặp qua huynh ấy háo sắc sao, chứ đừng nói say rượu loạn tính.” Dương Tử Vân tuyệt đối không tin.

“Đệ ấy bảo Trữ An âm mưu hãm hại đệ ấy.” Mộ Dung Ứng bỗng nói, nguyên nhân này chính mình từ đầu đến cuối không thể tìm được lý do thuyết phục.

“Đệ chỉ biết là có nguyên nhân thôi, vậy sao huynh còn muốn đuổi nhị ca đi?” Dương Tử Vân nhìn hấn, “Chẳng lẽ huynh không tin lời của nhị ca sao?”

“Không phải ta không tin, mà đệ ấy không có cách nào làm ta tin được, toàn thân đệ ấy nồng nặc mùi rượu, công chúa dùng cái chết để đe dọa, ta vốn dĩ muốn chuyện lớn hóa nhỏ, nhưng nhị ca của đệ lại rõ ràng bức ta, nếu không thể giết Trữ An, đệ ấy đoạn tuyệt tình nghĩa huynh đệ với ta, đệ cũng biết rồi đó, có thể giết Trữ An được sao?” Mộ Dung Ứng hỏi lại hấn ta.

“Không thể nào, nhị ca tuyệt đối sẽ không làm như vậy, huynh ấy bình thường đa mưu túc trí, sao lại bức huynh được? Nhất định là có nỗi khổ tâm gì đó hay đây là âm mưu của Trữ An?” Dương Tử Vân vẫn tin tưởng nhị ca vô điều kiện.

“Ta cũng từng hoài nghi qua, nhưng vì sao Trữ An phải hãm hại đệ ấy, cô ấy chỉ mới vừa gả vào đây, ngay cả Vương phủ còn chưa quen thuộc.” Ba ngày này, Mộ Dung Ứng không phải không nghĩ tới, hấn không tin nhị đệ là người như vậy, nhưng cũng nghĩ không ra vì lý do gì mà Trữ An muốn hãm hại đệ ấy.

Dương Tử Vân suy nghĩ một chốc, tuy rằng hắn cũng không đủ lý do để phản bác đại ca, nhưng vẫn kiên trì nói như trước: “Nhưng đệ vẫn không tin nhị ca là người như vậy.”

“Ta cũng không tin, nhưng lúc đó đệ ấy bức ta, ta không thể để đệ ấy giết Trữ An, chỉ có thể để đệ ấy đi, cũng coi như cho Trữ An một công đạo, nếu không thì chỉ cần Trữ An truy cứu, nhị ca của đệ sẽ gặp tại họa vì tội này, ta làm vậy cũng vì cứu đệ ấy thôi.” Mộ Dung Ứng nói.

“Nhưng tại sao nhị ca phải làm vậy?” Dương Tử Vân không sao hiểu được.

Ngay lúc đó từ cửa truyền đến tiếng nói của quản gia, “Dương công tử, ở bên ngoài gởi đến một phong thư cho người.”

Thư của hắn, Dương Tử Vân ngáy ra một lúc, hô: “Mang vào đây.”

“Dạ.” Quản gia mang thư vào, rồi lập tức lui ra ngoài.

Dương Tử Vân mở thư ra, nhìn thấy bút tích quen thuộc, kích động hô: “Là thư của nhị ca.”

“Nhị đệ!” Mộ Dung Ứng đi tới xem thư cùng hắn.

“Tam đệ, nhị ca đi rồi, đừng lo lắng cho huynh, cũng đừng trách đại ca. Là do huynh muốn đi, đêm hôm đó Trữ An công chúa nói muốn gặp ta, ta rót một chén trà đáp lễ, vốn thể hiện sự tôn kính với cô ta, ta uống hết trà, nhưng chuyện sau đó ta lại không nhớ rõ, ta chỉ biết chờ tới khi ta tỉnh lại, đại ca nói ta biết ta đang cố làm nhục Trữ An công chúa, ta mặc kệ nguyên nhân trong chuyện này là gì, nhưng vì sự yên bình của Thiên triều quốc, nhất định phải cho công chúa một công đạo, nếu như là âm mưu của cô ta, ta nghĩ sẽ cho cô ta toại nguyện, nếu đại ca không đuổi ta đi, cô ta sẽ không lấy lại cân bằng trong lòng, cho nên ta cố ý chọc giận đại ca để huynh ấy đuổi ta đi, ta quay về vùng biên giới thăm dò quân tình, đệ hãy bảo trọng, hãy trợ giúp đại ca thật tốt, Nhị ca Tiêu Lăng.”

“Đại ca, huynh thấy chưa, đệ nói chắc chắn là nhị ca có ẩn tình mà, đệ nhất định sẽ tra ra chân tướng, trả lại sự trong sạch cho nhị ca.” Giờ phút này Dương Tử Vân hận Trữ An công chúa thấu xương, mặc dù không phân định rõ ràng, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một mình nàng là khả nghi nhất.

“Hóa ra nhị đệ có nỗi khổ tâm này.” Mộ Dung Ứng hơi lộ vẻ xúc động, nhưng lúc ấy nếu là mình, nhất định mình cũng làm như vậy...

Nghe đến đó, Mạn Tâm mới hiểu được chuyện sao lại thế này, nhưng từ đầu đến cuối nàng vẫn không rõ vì sao Trữ An cần phải làm vậy, sau này tại sao hắn lại khẳng định như thế, song nàng không muốn hỏi, chỉ sợ hỏi sẽ khơi lên càng nhiều hận ý mà hắn có với mình.

Vươn tay ra nắm lấy tay hắn, “Thật xin lỗi, đối với mọi chuyện trước kia, ta cũng không biết hết, nhưng sau này ta sẽ không làm bất cứ chuyện gây tổn thương đến chàng, hãy tin ta.”

“Chuyện sau này thì để sau này hẵng nói, người nghỉ ngơi trước đi, ngày mai chúng ta cần khởi hành quay về kinh.” Mộ Dung Ứng rút tay, không phải hắn không tin nàng, nhưng nếu để hắn lựa chọn hắn sẽ chọn tình huynh đệ.

Trở lại phòng, Dương Tử Vân tức giận đánh một quyền xuống bàn, chén trà trên mặt bàn đều vỡ nát, hắn không hiểu vì sao biết rõ nàng là hạ đẳng người gì rồi mà đại ca còn đối xử với nàng như vậy, chẳng lẽ đại ca thật sự yêu thích một nữ nhân như thế!

Mộ Dung Ứng nhìn đến chén trà vỡ nát trên bàn thì biết hắn thật sự rất tức giận, ngồi vào bên cạnh hắn, lấy tay vỗ vỗ vai hắn, chỉ nói một câu: “Không có thứ gì quan trọng hơn so với tình cảm huynh đệ của chúng ta.”

“Đại ca.” Mặt của Dương Tử Vân lúc này mới biến từ u ám sang sáng sủa, cũng hơi hối hận vì mình vừa rồi xúc động, “Đệ không phải cố ý phát cáu với huynh, đệ chỉ không muốn huynh ở cùng một chỗ với cô ta.”

“Ta hiểu, ta cũng không muốn ở cùng một chỗ với cô ta, ta cũng chưa quên hành động của cô ta.” Mộ Dung Ứng nói, nhưng hắn không thể phủ nhận những hành động sau này của nàng đã làm tim hắn có chút rung động.

“Đại ca, đệ biết lần này cô ta không tiếc tính mạng làm Tuyết Liên thất sắc nở hoa để giải độc cho huynh, cũng thừa nhận cô ấy quả thực đã khác trước kia, nhưng hành động này cũng không nói hết cô ta đã thay đổi được, có lẽ đây là sự che giấu tốt nhất mà cô ta dành cho âm mưu hoàn hảo.” Dương Tử Vân nói, hẳn sẽ không tin được một nữ nhân đã từng ác độc, nói tốt lên là sẽ tốt lên được ngay.

“Ta hiểu rồi.” Mộ Dung Ứng gật gật đầu, có lẽ mình thật sự đã bị nàng mê hoặc.

“Đại ca, thật xin lỗi huynh, vừa rồi đệ cư xử thái quá.” Dương Tử Vân thật lòng giải thích.

“Không có gì, sao ta lại trách đệ chứ, nghỉ ngơi đi.” Mộ Dung ứng đứng dậy rời khỏi phòng của hắn.

Nhưng Dương Tử Vân vẫn lo lắng như cũ, đại ca thật sự đã yêu cô ta rồi sao? Nếu như là mình thì có khả năng ấy không?

Trở lại phòng mình, trái tim của hắn thật lâu cũng không thể bình ổn lại, có lẽ không có Tử Vân nhắc nhở thì hẳn thật sự đã bị đắm chìm trong nhu tình của nàng.

Mạn Tâm nằm ở trên giường, cũng không chợp mắt được, nàng biết họ hận Trữ An thật sâu đậm, nhất là Dương Tử Vân, hận không thể ăn thịt của nàng, hủy luôn xương cốt của nàng, bây giờ nàng không đơn thuần là cần Mộ Dung Ứng yêu thương chính mình mà còn phải làm cho người bên cạnh hắn chịu tiếp nhận mình.

Nhưng dựa vào cảm giác nhạy bén của nữ nhân, nàng nhận thức được Mộ Dung Ứng đã không lãnh đạm với mình như lúc trước, ít nhất điều này khiến nàng thấy được hy vọng, chỉ cần mình thật sự không có ý gì xấu, một ngày nào đó bọn họ sẽ hiểu thôi.

Nhưng nàng đã vui mừng quá sớm, từ khi nàng lên xe ngựa, hắn liền luôn cố ý duy trì khoảng cách với nàng, cư xử ôn hòa với nàng, Vạn Tâm biết là do lời nói của Dương Tử Vân, nó khiến nàng có chút buồn bực.

Chạy được nửa ngày, lúc đến khách điểm ăn cơm, Mộ Dung Ứng dường như không quan tâm nàng giống như trước, đũa nàng ăn cơm, chỉ đặt chén cơm trước mặt của nàng, lạnh lùng nói một câu: “Ăn cơm.”

Dương Tử Vân vẫn như trước, thẳng thắn phớt lờ nàng, cứ thế ăn cơm, nhưng thật cao hứng trước thái độ đại ca đối xử với nàng.

Mạn Tâm nhìn ngón tay vừa mới kéo da non của mình, còn có vết thương ở cổ tay kia nữa, dùng dũa nhất định sẽ đau, mấy ngày qua được chăm sóc lại đột nhiên chịu sự lạnh nhạt, lòng nàng bỗng cảm thấy tủi thân vô cùng, làm nhiều chuyện đến vậy thiếu chút nữa mất mạng, ngay cả dùng tính mạng cũng không đổi lại được sự quan tâm của họ, hốc mắt nóng lên, nước mắt liền rơi xuống, đẩy chén cơm ra, “Hai người ăn đi, ta không đói bụng.” Nói xong liền bỏ chạy ra ngoài.

Dương Tử Vân sững sốt nhưng chỉ khịt mũi ngậm nga một câu, “Thật biết diễn trò.”

“Đệ ăn trước đi, ta đi xem thử.” Mộ Dung Ứng vội buông dũa, định đứng dậy đã bị hắn ngăn cản.

“Đại ca, huynh cứ từ từ ăn, đệ ăn xong rồi, để đệ đi xem cho. Sẽ không để cô ta xảy ra chuyện.” Hắn mới sẽ không cho nàng cơ hội tiếp xúc, hấp dẫn đại ca đâu.

Mạn Tâm khổ sở lao ra khỏi cửa, lại bị một nữ tử xinh đẹp đứng đối diện với vẻ mặt kinh hoảng đung ngã, hai người đồng thời ngã xuống mặt đất.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Hai người cùng nói xin lỗi.

“Bắt lấy cô ta, đừng để cô ta chạy trốn, mau bắt lấy cô ta.” Đuổi theo phía sau là mấy tên đại hán (đàn ông cao to vạm vỡ), mặt lộ vẻ hung ác.

Nữ tử xinh đẹp liền biến sắc, đứng dậy tiếp tục chạy tới phía trước.

“Không phải chạy trốn từ kỹ viện đấy chứ?” Theo bản năng, Vạn Tâm nghĩ đến đấy, chậm rãi đứng dậy, lúc mấy tên đại hán chạy gần tới nàng, lại bỗng dừng bước quay đầu lại không ngừng đánh giá nàng.

“Nhìn cái gì?” Vạn Tâm trừng mắt nhìn hai người bọn họ, ánh mắt có ý đồ xấu xa này khiến nàng sinh lòng chán ghét.

“Nữ nhân đẹp quá.” Ánh mắt của mấy tên đại hán hung ác phát sáng, lộ ra vẻ ngạc nhiên, tưởng chừng như muốn nhìn mãi.

“Tránh ra.” Mạn Tâm không thèm để ý tới bọn họ, muốn đi qua, tâm tình của nàng vốn dĩ không tốt lắm.

“Không được đi.” Mấy tên đại hán chặn nàng lại, mê đắm nói: “Một người bỏ trốn, thì lại có người đưa tới. Được, lão gia nhất định sẽ rất vui vẻ, chúng ta đi.” Nói xong đã túm lấy cánh tay của nàng.

“Láo xược, còn không buông móng vuốt của các người ra, không biết ta là ai sao?” Chính Mạn Tâm cũng không nghĩ, đến thời điểm nguy nan, uy nghiêm của mình lại không tự chủ trời dậy.

“Ha ha, người là ai, không cần biết người là người nào, ở huyện Lật Dương này lão gia của bọn ta chính là hoàng thượng.” Mấy tên đại hán cười lớn, vốn không để uy hiếp của nàng vào mắt.

“Đúng là to gan lớn mật thật.” Cuối cùng Mạn Tâm cũng biết câu cái gì gọi là trời cao, hoàng đế xa, chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng rồi.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, đi về cùng bọn ta, mang về một mỹ nhân như vậy, lão gia nhất định sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho bọn mình.” Mấy tên tiến lên áp tải nàng, đúng là chuyện tốt không tốn công.

Mạn Tâm không hề giãy dụa, nàng không cần giãy dụa bởi vì nàng nhìn thấy Dương Tử Vân luôn đứng ở bên cạnh, cũng không có ý muốn ra tay giúp nàng, nàng cũng không tin họ không cứu mình, nàng cũng muốn xem một chút, Mộ Dung Ứng sẽ trừng trị bọn tham quan như thế nào, dứt khoát đi cùng bọn họ.

Mộ Dung Ứng ăn cơm xong, đi tới nhìn thấy hai tay của hắn ôm kiếm dựa vào xe ngựa, nhảy lên xe ngựa nói: “Đi thôi.”

“Đại ca, đi không được nữa.” Dương Tử Vân cũng không lên xe ngựa.

“Đi không được?” Mộ Dung Ứng nghi hoặc nhìn hắn, bỗng vén rèm xe ở phía sau lên, nàng không có ở bên trong, nàng chạy đi đâu rồi, không thể tin được, nàng biến đi đâu mất mà Tử Vân không nhìn thấy.

“Bị Huyện thái gia ở nơi này mang đi rồi!” Về mặt Dương Tử Vân vẫn bình thường, không lo lắng.

“Huyện thái gia?” Mộ Dung Ứng nghi hoặc một chút, sao quan huyện lại biết nàng?

Biết hắn đang hoài nghi, Dương Tử Vân nói thẳng: “Huyện thái gia ở đây cường bức chiếm đoạt dân nữ, một quan lại như vậy mà không giáo huấn một chút thì coi sao được.”

“Phụ hoàng chăm lo cho dân chúng, thẩm thoát đã mười năm không tuyển qua tú nữ, một quan huyện nhỏ lại cả gan dám cưỡng ép dân nữ, đúng là to gan lớn mật thật!” Sắc mặt Mộ Dung Ứng lạnh đi, đã hiểu rõ dụng ý của hắn.

“Chờ một chút, đại ca đừng đi trước, đệ thấy cô ta cố ý đi cùng mấy tên đó, có lẽ cô ấy đã có cách đối phó, chúng ta một giờ sau hãy đi.” Dương Tử Vân cốt ý muốn cho nàng chịu đựng đau khổ.

Mộ Dung Ứng trầm tư một chút mới gật đầu nói: “Được.” Bắt cóc Vương phi, tội danh này nhất định làm cho tên cầu quan kia chết chắc.

Vài tên đại hán túm lấy Mạn Tâm trở lại huyện nha, kỳ quái thật, nàng rõ ràng không khóc không kêu không gây âm ỉ, thậm chí chẳng hé lộ ra biểu tình sợ hãi, chẳng lẽ nàng cũng biết là tới để hưởng phúc.

“Lão gia, lão gia, người mau đến xem, thuộc hạ mang thứ gì đến cho người này!” Bọn họ đi vào hậu viện, liền vội vã tranh công lĩnh thưởng.

“Ha ha, lão gia, ta ở trong này.”

“Lão gia, người ta ở trong này.”

“Lão gia, ngài lại đây nè.”

Mạn Tâm vừa mới đi vào, chợt nghe một hồi âm thanh tiếng nói ồn ào vọng ra từ bên trong, nhìn thấy hơn chục nữ tử ăn mặc trang điểm xinh đẹp đang chơi đùa vây quanh một nam nhân bị mất.

“Àm ỉ cái gì, không thấy bốn lão Thái đang..” Đột nhiên bị quấy rầy, Huyện thái gia vô cùng mất hứng, kéo khăn che mặt xuống, vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Mạn Tâm đứng ở nơi đó, ánh mắt tròn to, miệng không thốt lên được một câu.

Mạn Tâm bấy giờ cũng mới nhìn rõ, Huyện thái gia này ít nhất đã năm mươi mấy tuổi, vẻ mặt đáng khinh, vừa nhìn đã biết là tham quan.

“Lão gia, ngài xem, đây là mỹ nhân tuyệt sắc mà bọn tôi đã tìm cho ngài, ngài hài lòng không?” Tên đại hán thứ nhất nịnh nọt.

“Vừa lòng, vừa lòng, rất vừa lòng.” Khóe miệng của Huyện thái gia chảy rớt nước miếng, “Đẹp thật, đúng là đẹp như tiên nữ hạ phàm.”

Mạn Tâm thấy dáng vẻ của lão ta, có phải khoa trương quá mức không đây! Mặc dù mình xinh đẹp thật.

Những nữ tử đang chơi đùa này nhìn thấy dung mạo của nàng, ánh mắt lộ ra tia không cười, vẻ mặt ghen tị, lấy tay đẩy đẩy làm nũng với lão, hô: “Lão gia, bọn thiếp không đẹp sao?”

“Cút qua một bên!” Huyện thái gia không kiên nhẫn đẩy các nàng ra một cái.

Thấy lão giận thực sự, những nữ tử kia không cam lòng, nhưng cũng biết điều đứng ở đấy không dám lăm lời.

“Các người lui xuống hết đi.” Huyện thái gia vung tay lên, phân phó, ánh mắt mê đắm, cũng không thèm nháy mắt một cái, cứ nhìn vào Mạn Tâm đứng đấy, yên tĩnh rồi thì cũng không vội.

“Dạ, lão gia.” Những nữ nhân kia tâm không cam, tình không nguyện, không muốn lui xuống.

“Mỹ nhân!” Huyện thái gia lập tức lộ ra nụ cười đáng khinh, giang rộng hai tay muốn ôm lấy nàng.

Mạn Tâm lách người một cái, trốn qua một bên, hô: “Khoan đã, không hiểu rốt cuộc sao lại bị người bắt tới, hãy cho ta một lý do.”

“Mỹ nhân muốn lý do gì? Đi theo bốn lão gia, được uống rượu thỏa thích, hưởng thụ vinh hoa phú quý thì có tính là lý do không?” Huyện thái gia thấy bộ dạng xinh đẹp của nàng, trong lòng đã muốn kìm nén không nổi, lập tức nhào tới nàng.

“Tính, đương nhiên là tính, ai lại không nghĩ tới cuộc sống vinh hoa phú quý!” Mạn Tâm cười duyên, nhưng bỗng thay đổi, “chỉ là người ta đã có tướng công rồi.”

“Không sao, bốn lão gia muốn người nào, ai dám dị nghị, nhưng lão gia nhìn kỹ nàng hình như cũng không giống người trong bốn huyện.”

“Đúng là không phải, nhưng ngài làm sao thấy được?” Mạn Tâm chớp mắt hỏi.

“Nữ nhân có dáng vẻ xinh đẹp của bốn huyện đều ở trong nhà này, nếu nàng là người ở đây thì đã sớm vào rồi, còn chờ tới hôm nay sao?” Huyện thái gia có chút đắc ý.

“Tên ác ma mưu hại nữ tử này!” Mạn Tâm mắng thầm, nhất định sẽ không để lão ta sống thoải mái, phải giáo huấn lão một chút mới được, lúc này mới giả bộ suy nghĩ cho lão ta mà nói: “Lão gia, thật ra người ta cũng muốn ở lại chỗ này, chờ đợi hầu hạ lão gia, nhưng ngài cũng biết ta không phải người ở đây, với lại tướng công của ta với tiểu thúc đều ở khách điểm chờ ta trở về, sau này sẽ bị phiền toái, không bằng ngài phái người đi mời họ đến, cho họ một chút bạc, bảo họ đối mặt viết thư, như vậy người ta mới có thể danh chính ngôn thuận đến hầu hạ lão gia, đêm nay lại có thể động phòng hoa chúc!” Nói xong, vút cho lão ta ánh mắt cũng đầy tình ý, không biết để hấn biết người mà mình bắt là Vương phi, người mời đến là Vương gia thì sẽ có nét mặt ra sao, nàng chờ mong vô cùng.

Xương cốt Huyện thái gia mềm nhũn ra, không ngớt lời nói: “Được, được, bốn lão gia cũng nên phái người đi mời, mỹ nhân hôn một cái trước đi.” Nói xong liền chu miệng lên.

Nhìn thấy trên mặt đầy rẫy nếp nhăn kia, răng lại bị vàng, Mạn Tâm ghê tởm muốn nôn, ngăn lão lại một chút, “Lão gia đừng nóng vội mà, sau này chúng ta có rất nhiều thời gian, trước tiên hãy cầm trong tay hưu thư, để người ta phục hồi lại thân phận tự do đã chứ.”

“Được, được, mọi thứ đều nghe lời mỹ nhân hết.” Huyện thái gia nói xong, liền hô: “Người đâu, tới khách điểm mời người, đúng rồi, hẩn tên gọi là gì?”

Mạn Tâm khẽ đảo tròn mắt, cũng không thể gọi là Mộ Dung Ứng được, vừa nghe xong đã hù chết lão rồi, nghĩ một chút nói: “Ngài cứ bảo hỏi ai là tướng công của Hạ cô nương là được.”

“Được, mỹ nhân cho ta sờ một chút trước đi!” Huyện thái gia lập tức phân phó người đi tìm người, chìa móng vuốt muốn sờ lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

“Đừng gấp vậy mà, người ta rất nhanh sẽ là người của ngài.” Mạn Tâm nói xong câu đó, thiếu chút nữa muốn ói ra, làm sao cũng không ngờ tới mình sẽ tán tỉnh với một lão già như vậy, đúng là tự oan uống mình mà.

Trong khách điểm.

Mộ Dung Ứng ngồi ở đó, vẫn hơi lo lắng, nếu lỡ nàng xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ, vừa định đứng dậy nói đi, liền thấy mấy binh lính mặc quan phục từ cửa tiến vào.

“Quan gia, có việc gì không?” Ông chủ vội vàng trưng ra khuôn mặt tươi cười đón chào hẩn ta, “Có kẻ nào đã đắc tội với quan gia sao?”

“Không có gì, hôm nay chúng tôi tới tìm người.” Tên quan binh cầm đầu nhìn chung quanh một chút, trực tiếp hỏi: “Xin hỏi ai là tướng công của Hạ cô nương, cùng chúng tôi đi một chuyến, Huyện thái gia ời.”

Hạ cô nương, Mộ Dung Ứng và Dương Tử Vân liếc nhìn nhau, chẳng lẽ là nàng, lập tức đứng dậy nói: “Là ta.”

“Người đi thôi.” Binh lính đánh giá hẩn, quả là một công tử anh tuấn, cả người còn tản ra khí thế uy nghiêm, không khỏi cảm thán cho Hạ cô nương kia, có phải mất bị mù rồi không? Tướng công tốt như vậy không cần, lại rõ ràng nguyện ý hầu hạ một lão già, xem ra đúng là một nữ nhân ham muốn hư vinh.

Dương Tử Vân vừa đi một bên, nhỏ giọng hỏi: “Đại ca, huynh nói hẩn mời chúng ta đi làm gì, không phải biết thân phận của nàng, để chúng ta mang nàng đi đấy chứ!”

“Nếu hẩn biết, chỉ sợ bây giờ đã té xuống quỳ lạy xin được trị tội rồi!” Mộ Dung Ứng tuy đoán không ra nguyên nhân, nhưng khẳng định hẩn chưa biết được thân phận của họ, hay là có chuyện xảy ra, hoặc đã có quan hệ với nàng.

“Bản thân đệ cũng muốn xem hẩn tìm chúng ta làm gì?” Dương Tử Vân nói.

Người nha môn dẫn bọn họ đến hậu viện của huyện nha, mới lên tiếng: “Xin mời công tử, lão gia của chúng tôi đang chờ.”

Mộ Dung Ứng cùng Dương Tử Vân vừa đi vào phía sau, liền nhìn thấy Mạn Tâm ngồi nhàn nhã ở chỗ kia uống trà ăn điểm tâm, lão đầu kia nhìn nàng đắm đuối, nước miếng đều chảy xuống hết.

Mạn Tâm thấy họ đến đây, khóe môi nhếch lên, hiện ra một nụ cười tươi, đứng dậy nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Mộ Dung Ứng, “Hẩn là tướng công của ta.” Chỉ tay về Dương Tử Vân, “Còn hẩn là tiểu thúc của ta.”

Huyện thái gia lúc này mới thu hồi lại tia nhìn từ trên người nàng, nhưng khi nhìn đến bọn họ lại rõ ràng ngay ngắn cả người, đúng là một công tử anh tuấn còn xinh đẹp hơn nữ nhân, chỉ tiếc là nam nhân, chứ nếu là nữ tử thì hẩn cũng muốn.

“Nương tử, ta tìm nàng đã lâu, sao lại ở chỗ này?” Mộ Dung Ứng rất biết phối hợp, hỏi.

“Dạ, Huyện thái gia mời ta đến.” Mạn Tâm cố tình nhấn mạnh từ ‘mời’.

“À! Vậy không biết Huyện thái gia mời chúng tôi đến có chuyện gì?” Mộ Dung Ứng ngẩng đầu, quay sang bên cạnh mình.

“Đương nhiên có chuyện.” Lúc này Huyện thái gia mới lên tiếng, dù sao cũng trong chốn quan trường nhiều năm, chứng kiến bọn họ mặc y phục hoa lệ, trên người tản ra cổ quý khí kia, còn loại ánh mắt lâm nguy vẫn không thay đổi này cũng làm cho lão hoài nghi, nhưng nhìn đến dung mạo tuyệt mỹ kia của Mạn Tâm, đầu óc sớm đã bị sắc đẹp mê hoặc đến mức choáng váng, trực tiếp hỏi: “Ra giá đi!”

“Ra giá? Giá gì?” Dương Tử Vân không hiểu hỏi.

Mộ Dung Ứng cau mày nhìn Mạn Tâm bên cạnh, Mạn Tâm nháy nháy mắt cười với hắn.

“Đương nhiên là nhường mỹ nhân cho ta, viết một hưu thư, bạc thuộc về ngươi, mỹ nhân liền thuộc về ta!” Huyện thái gia nhìn trực diện vào Mạn Tâm, nuốt nước miếng.

Mộ Dung Ứng giờ mới hiểu được, hóa ra là chuyện như vậy, khéo môi nhếch lên trưng ra một nụ cười lạnh, “Vậy xin hỏi Huyện thái gia, ngài cho rằng nàng đáng giá bao nhiêu bạc?”

Huyện thái gia giơ lên một ngón tay, nhìn thấy hắn cũng chưa nháy mắt một cái, lại duỗi ra ngón thứ hai, Dương Tử Vân lắc đầu, lão ta lại giơ thêm ngón thứ ba.

Mộ Dung Ứng chỉ cười cười, “Không biết ba ngón tay của ngài tương ứng với bao nhiêu?”

“Ba nghìn lượng!” Huyện thái gia hung ác nói, ba nghìn lượng đã đủ nhiều rồi, nữ tử bình thường thì hắn chỉ cho ba trăm lượng thôi, bởi vì nàng thực sự quá xinh đẹp.

“Ba nghìn lượng?” Tuy rằng Mạn Tâm không biết ba nghìn lượng rốt cuộc là bao nhiêu tiền, nhưng dù tính thế nào thì hắn là mình cũng đáng giá ba mươi vạn lượng chứ!

“À! Nhưng lúc đầu tôi cưới nàng về đã bỏ ra mười vạn lượng...” Mộ Dung Ứng cố ý tạm dừng một chút, rồi mới nói tiếp. “Vàng!”

“Cái gì?” Nghe được chữ ‘vàng’, lão ta thiếu chút nữa ngã nhào, cảm xúc hơn nửa ngày mới chịu ổn định lại, sắc mặt trở nên phần nộ, bắt đầu uy hiếp: “Muốn lừa bịp tổng tiền bổng lão gia sao, ngươi cho ngươi là hoàng thân quốc thích cưới công chúa về làm phi tử chắc! Cho dù là hoàng thượng cũng không bỏ ra tới mười vạn lượng vàng, cấp cho ngươi ba ngàn lượng mau viết hưu thư, nếu không một lượng ta cũng không cho ngươi lấy.”

“Thật không?” Tia nhìn lạnh lùng của Mộ Dung Ứng bắn về phía lão.

“Ngươi như vậy gọi là ép mua ép bán mới phải, đừng quên ngươi là một Huyện thái gia, cho dù là dân buôn thông thường thì làm như vậy cũng là phạm pháp, ngươi có biết ngươi phạm vào tội gì không?” Dương Tử Vân thật không ngờ lão ta lại liều lĩnh đến thế.

“Ha ha, đừng lấy việc này ra dọa nạt bổng lão gia, bổng lão gia không phải là người dễ bị dọa, ngươi ký tên lên hưu thư cũng được, không ký tên thì bổng lão gia sẽ gán cho các ngươi tội cấu kết với cường đạo, phản bắt giam ngươi, xử quyết (xử tội chết).” Huyện thái gia cắn răng uy hiếp, người bên cạnh lập tức giả bộ hung ác.

“Vậy là nói ta, ta muốn ký tên thì ký tên, không muốn ký tên cũng phải ký tên!” Mộ Dung Ứng cũng không ngờ một huyện quan nho nhỏ lại có thể dám ăn hối lộ trái pháp luật, gây họa cho dân như thế.

“Chính xác, ký tên thì cầm bạc rời đi, không ký tên thì chờ chết!” Huyện thái gia đánh ‘rầm’ một tiếng, đặt giấy trắng với bút đã sớm chuẩn bị tới ngay trước mặt hắn.

“Tướng công, chàng vẫn nên ký tên đi, ba ngàn lượng nhiều bạc lắm đó!” Mạn Tâm ở bên cạnh cố làm ra vẻ chờ xem náo nhiệt.

“Vậy được rồi, ta làm!” Mộ Dung Ứng cầm lấy bút.

“Như vậy mới đúng, cái này gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt!” Huyện thái gia cứ tưởng âm mưu của mình đã thực hiện được, chỉ còn đợi đến ôm mỹ nhân trở về phòng.

Lúc Mộ Dung Ứng làm bộ viết, lại hỏi Dương Tử Vân ở bên cạnh, “Nhưng ta viết hưu thư thế nào đây?”

“Đại ca, đệ cũng không biết, nếu như người bình thường thì hắn là viết như vậy.” Dương Tử Vân rất biết phối hợp với hắn, “Ta, Mộ Dung Ứng hôm nay bỏ Trữ An công chúa.....”

Mạn Tâm cười trộm, chỉ với hai cái tên này thôi cũng đủ hù chết Huyện thái gia kia rồi!

Quả nhiên ngay thời điểm nghe đến Mộ Dung Ung và Trữ An công chúa, ánh mắt của hắn trùng to như trứng chim, kinh ngạc đến mức không thốt lên được tiếng nào, nhìn chằm chằm bọn họ hơn nửa ngày mới run rẩy hỏi: “Người nói các người là ai?”

“Chúng ta là ai, người nghe còn không hiểu sao?” Mộ Dung Ung lạnh như băng, nhìn hắn.

Vương gia? Công chúa? Huyện thái gia hoảng sợ lập tức quỳ xuống mặt đất, toàn thân run rẩy, ban này nhìn ra họ không giống người bình thường, nhưng cũng thật không ngờ sẽ là như thế, nghĩ đến đây đầu óc trống rỗng.

84. Chương 084

Chương 084 — Vương phủ tiểu thiếp

Nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi của Huyện thái gia, Mạn Tâm chỉ lạnh lùng ném cho lão cái liếc mắt, bộ dạng kiêu căng ban này biến đi đâu rồi? Giờ thì biết sợ rồi sao!

“Cầu quan thật to gan lớn mật!” Mộ Dung Ung đột nhiên gầm lên giận dữ, “Còn chưa từng có người nào dám buộc bốn vương viết hưu thư, càng không có người nào dám mua nương tử của bốn vương, người cũng coi như là ‘tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả’ (trước không có ai dám như vậy, mà sau cũng không có ai dám như vậy, ý chỉ người đầu tiên) , bây giờ còn muốn mua không?”

Huyện thái gia suýt chút nữa sợ tới mức tè ra quần, vẻ mặt như đưa đám, quỳ ở đấy: “Xin Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng, hạ quan đáng chết, hạ quan đáng chết.” Vừa cầu xin tha thứ, vừa không ngừng tát vào mặt mình, bây giờ lão chỉ muốn giữ lại cái mạng của mình.

“Giờ biết sợ rồi sao?” Mạn Tâm đến trước mặt của lão ta, giọng nói dịu dàng nhưng nụ cười trên khuôn mặt tuyệt đối khiến hắn run lên, “Ta nghĩ người cũng đã có nghe qua tin đồn về Trữ An công chúa, ai nấy đều nói ta xinh đẹp như hoa, nhưng lòng dạ độc ác, người nói xem người đắc tội với ta như vậy, ta trừng phạt người thế nào cho đúng đây?”

“Công chúa xin tha mạng, không, Vương phi xin tha mạng, hạ quan có mắt như mù đã đắc tội với Vương phi.” Huyện thái gia bị hù không ngừng quỳ lạy.

“Bây giờ mới cầu xin tha thứ, có phải là quá muộn rồi không? Để ta suy nghĩ xem trừng phạt người thế nào mới phải đây, móc mắt của người hay là sai người thiến người?” Mạn Tâm giả vờ tỏ vẻ tự hỏi.

“Xin Vương phi tha mạng, xin Vương phi tha mạng, hạ quan không dám nữa.” Mồ hôi trên đầu Huyện thái gia rơi xuống, cơ thể trở nên run lẩy bẩy.

“Đại ca, cầu quan như vậy phải xử tử thẳng thừng, đừng lãng phí thời gian!” Dương Tử Vân bên cạnh nói, bất luận thế nào thì lão ta đều bị trừng phạt đúng tội.

“Cầu quan, người ức hiếp dân chúng, cưỡng bức dân nữ, bây giờ bốn vương phán người tội chết, lập tức chấp hành!” Mộ Dung Ung nói, hắn đối với người như vậy, tuyệt đối sẽ không dung túng.

Lời vừa ra khỏi miệng, Huyện thái gia liền tê liệt ngã xuống mặt đất, sắc mặt xám ngoét như tro tàn, thế là xong, cả đời thật cẩn thận, không ngờ lại bị thất bại ở đây, cầu xin tha thứ cũng không được, hắn chỉ có thể tìm đường sống trong cõi chết, đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ tay vào nơi nào đó, “Người cứ việc giả mạo Vương gia đi, người đâu, bắt hắn cho bốn quan, bắt hắn!” Đến bây giờ mới đột nhiên tỉnh ngộ ra, chính mình cũng chưa nhìn thấy qua, hắn có gì chứng minh được thân phận của mình chứ.....

Hai người đứng bên cạnh thoáng nhìn nhau, rốt cuộc là bắt hay không? Có thể người bên cạnh Huyện Thái gia chính là Vương gia, rốt cuộc bọn họ nên làm gì bây giờ?

“Không nghe được hắn giả mạo Vương gia sao, còn không không bắt hắn cho bốn quan!” Huyện thái gia quát.

Mạn Tâm choáng váng, những tình huống này đã xuất hiện trên Ti Vi, nhưng bây giờ mới được tận mắt nhìn thấy, có điều nàng chẳng hề lo lắng, những người kia sẽ không động vào họ được.

Vào lúc này mới có vài tên khổ sở tiến lên, vừa đến trước mặt, Dương Tử Vân bỗng nhiên giơ lên một mặt của lệnh bài, bọn họ sợ hãi lập tức lui về phía sau vài bước, quỳ trên mặt đất, “Thuộc hạ tham kiến Lĩnh vệ đại nhân.”

“Coi như các người có hiểu biết, đứng lên đi!” Dương Tử Vân bảo.

“Dạ.” Vài tên thối lui sang một bên.

Huyện thái gia biết mình tiêu rồi, hẳn là phải chết, không thể nghi ngờ là phải chết, dưới tình thế cấp bách, hắn đột nhiên lấy tay bóp chặt cổ của Mạn Tâm, “Các người tránh ra, nếu không ta sẽ giết cô ta.” Hiện tại hắn chỉ có thể liều chết đánh cược một phen.

Bị hắn kẹp trong hai tay, Mạn Tâm hồi hận sự sơ xuất của mình, đây là kẻ sắp chết liều mạng giãy dụa đây mà, trên TV là diễn như vậy nè, mà mình lại chính là con tin dễ bị uy hiếp nhất.

“Thả nàng ra, bốn vương có thể bỏ qua cho người, nếu không thì người nhà sẽ bị tru di cửu tộc, người nghĩ kỹ đi!” Mộ Dung Ứng phần nộ theo dõi lão, lúc này mà lão còn không biết hối cải.

“Ta chết rồi, còn quan tâm tới người nhà làm gì, thả ta đi, nếu không ta sẽ bóp chết cô ta!” Huyện thái gia vội siết tay quanh cổ nàng.

“Đúng là máu lạnh thật, người không cần nương tử, con cái của người sao?” Mạn Tâm làm sao cũng không ngờ lão lại vô tình như thế.

“Bớt nói nhảm đi, ở đây không có chỗ cho người nói chuyện!” Huyện thái gia không kiên nhẫn cắt lời nàng, bây giờ thứ nhìn thấy trong mắt không phải là sắc đẹp của nàng.

“Người tưởng làm vậy, chúng ta sẽ không có cách nào sao?” Dương Tử Vân cười lạnh một tiếng, ám khí trong tay liền phóng ra ngoài.

Chờ đến lúc Huyện thái gia kịp phản ứng, thì ấn đường bị trúng một thanh phi tiêu, trùng to mắt, thân thể ngã ngửa ra đằng sau, bộ dạng chết không nhắm mắt.

“Tử Vân, đệ xử lý chuyện này, cấp chút bạc cho những nữ tử bị ép buộc ở tại chỗ này, rồi thả ra, tịch thu hết những tài sản còn lại xung vào quốc khố, ta ở khách điểm chờ đệ!” Mộ Dung Ứng căn dặn.

“Dạ được, đại ca.” Dương Tử Vân đáp, phân phó người bên cạnh đem thi thể của lão ra ngoài.

Mạn Tâm đi theo phía sau Mộ Dung Ứng ra khỏi huyện nha, thấy hắn đi một mình chỉ chú ý nhìn về phía trước, nàng bước nhanh vài bước, khẽ dùng tay khoắc vào cánh tay của hắn, “Vì sao tự dưng đối xử lạnh lùng băng giá với ta như thế, chàng không hề cảm nhận được sự thay đổi của ta sao?”

Hắn rút cánh tay trở về, “Có một số việc không phải người sửa sai là có thể quên được, có thể coi như chưa từng xảy ra.”

“Ta đã giải thích với chàng biết bao nhiêu lần rồi, tất cả mọi chuyện trước kia ta đều không biết gì cả, cũng đã quên sạch, vì sao chàng còn phải lạnh lùng như thế, còn phải vô tình như vậy?” Mạn Tâm quát lên với hắn, “Ta đã nỗ lực hết sức mình để thay đổi tất cả mọi chuyện, vì sao người không cho ta hy vọng, nếu đã như vậy thì người đi đi, không cần lo cho ta.” Nàng phần nộ rồi, nàng thật sự phần nộ rồi.

“Người biết là bốn vương sẽ không bỏ mặc người mà!” Mộ Dung Ứng dừng bước nhìn nàng chằm chằm.

“Ta biết, đơn giản là ta là công chúa Hạ quốc, chỉ bởi vì ta có sức ảnh hưởng đến quan hệ hai nước, cho nên người không thể không trông nom ta, người vốn đã quên ta vẫn là Vương phi của người, là nữ nhân của người!” Mạn Tâm bị ai cười lạnh.

Mộ Dung Ứng nhìn nàng thật lâu mới gật đầu, “Ừ.”

Khóe môi của Mạn Tâm nhếch lên, hiện ra một nụ cười tươi thê lương, bỗng nhiên trở nên rất đau xót, nước mắt lăn xuống, nhưng nàng lại cố cười, “Ta hiểu rồi.”

Nhìn dáng vẻ này của nàng, trong lòng Mộ Dung Ứng cũng thật chua chát, nhưng vẫn thản nhiên nói một câu, “Đi thôi!”

Mạn Tâm cố dùng mu bàn tay lau đi nước mắt, nàng không hiểu tại sao mình khóc, vì sao lại đau lòng, không phải nàng vốn có mục đích sao? Cũng là lợi dụng tình yêu của hắn, vì sao mình còn phải khổ sở? Nàng không được khổ sở.....

Mộ Dung Ứng ngồi lên chỗ đánh xe ngựa, quay đầu lại nhìn nàng ngồi bên trong, kể từ ngày đó, mấy ngày qua nàng đều im lặng thậm chí một câu cũng không nói, không làm nũng, cũng không chủ động lấy lòng, thế nhưng hắn lại cảm thấy giống như thiếu cái gì đó, dường như thậm chí có hơi hi vọng nàng có thể chủ động khoát lấy cánh tay hắn, không được, hắn đang suy nghĩ gì vậy, chẳng lẽ mình đã thật sự yêu thích nàng?

Ý nghĩ này làm hắn hoảng sợ, biết rõ là không thể, nhưng trái tim không phải do mình, không, hắn không thể như vậy, không thể yêu nàng được.

Mạn Tâm dựa vào xe ngựa, nàng chưa bao giờ cúi đầu trước khó khăn, nhưng lúc này đây đã làm nàng thực sự nản lòng, làm hắn yêu thì có rất nhiều người gây trở ngại, thậm chí nàng không thể vượt qua, nàng mệt mỏi quá, nàng cũng không biết Vận của nàng có đang đợi nàng hay không?

“Đại ca, sắc trời không còn sớm, chúng ta chạy tới khách điểm nghỉ ngơi, đi tiếp hai ngày đường nữa là chúng ta có thể trở về Vương phủ.” Dương Tử Vân nói.

“Được.” Mộ Dung Ứng gật gật đầu.

Xe ngựa dừng ở cửa khách điểm, Hạn Tâm đi xuống chờ bọn họ lấy phòng tốt, mới phân phó tiểu nhị: “Chuẩn bị cho ta một ít nước tắm rồi mang vào.”

“Dạ, tiểu thư.” Tiểu nhị đáp, hắn lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thư đẹp như vậy.

Mạn Tâm thấy bọn họ nhìn cũng không nhìn đến họ, đầu cũng không ngoái lại liền đi lên lầu, nam nhân như thế này, nhưng không chiếm được là tốt nhất, bản thân mình đối xử với hắn rất gần gũi, cho nên hắn mới đối xử lạnh lùng với mình.

“Đại ca, có phải cô ta uống nhầm thuốc gì không? Mấy ngày nay sao một câu cũng không nói với chúng ta?” Dương Tử Vân thật khó hiểu, hỏi.

“Không phải đệ hi vọng vậy sao? Chẳng lẽ đệ lại hi vọng cô ta quần quýt lấy ta giống như trước sao?” Mộ Dung Ứng hỏi ngược lại, trong lòng có chút buồn bực.

“Đương nhiên không hi vọng!” Dương Tử Vân lập tức nói, hối hận tính nhiều chuyện của mình, cô ta như vậy không phải là hợp ý mình sao!

Tiểu nhị đổ đầy nước tắm, nói: “Tiểu thư, nước tắm đã chuẩn bị xong!”

“Cám ơn người.” Hạn Tâm đã quen nói cảm ơn.

“Không...không cần.” Tiểu nhị nhìn nàng với vẻ được sủng ái mà lo sợ, tiểu thư đẹp như vậy lại có thể nói cảm ơn một hạ nhân như hắn.

“Không còn chuyện gì thì người có thể lui xuống!” Hạn Tâm khẽ cười với hắn.

“Dạ, dạ.” Tiểu nhị ngây ngô cười, đi ra ngoài cửa, ‘cốp’ một cái, không để ý liền va vào khung cửa.

“Xì” Hạn Tâm nhin không được nở nụ cười, đóng cửa kỹ càng, mới chậm rãi cúi bả y phục, ngón tay đã đóng mài, nếu không có chuyện gì thì chỉ cần không ngâm tay trong nước là được, nhưng vết thương ở cổ tay trái vẫn chưa lành, nàng cố gắng không đụng đến nó là tốt rồi.

Chậm rãi ngồi trong thùng tắm, nàng dùng vải bố ướt nước lau chùi cơ thể, thân thể của Trữ An thật sự rất đẹp, nhưng Trữ An vẫn một mực yêu đương bí mật với ca ca, chuyện này có thật không? Cảm xúc nóng bỏng dữ dội như vậy của Hạ Duẫn Ngân không giống giả, tình cảm không sai, sai ở chỗ là đã yêu lầm người.

Chẳng lẽ lòng dạ độc ác của nàng cũng bởi vì chịu đựng kích động mới biến thành như vậy sao? Nàng vừa nghĩ vừa lau chùi thân thể.

Suy nghĩ đã lâu, đầu óc nàng vẫn rối loạn cả lên, nghĩ không ra nguyên cớ gì, nước đã có chút lạnh, nàng đứng dậy bước chân ra ngoài, thì dưới chân bị trượt, đứng không vững, thân thể liền ngã qua một bên...

Nàng theo bản năng lấy tay nắm trụ ngay thành bồn tắm, lại đụng phải vết thương ở cổ tay, nàng đau quá lập tức thét to một tiếng: “Á”

“Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Đang ở cách vách phòng của nàng, Mộ Dung Ứng nghe được tiếng kêu la của nàng, lập tức vọt vào.

Liên gặp phải thân thể trần truồng của nàng, một chân đặt ngoài thùng tắm, một chân đặt trong thùng tắm, trên da thịt trắng tuyết đều là nước, vô cùng mê hoặc, máu trong người đột nhiên sôi trào, nàng nắm lấy cổ tay bị thương của mình, miệng vết thương trên cổ tay hình như bị nứt ra, mấy giọt máu tươi nhiều ra ngoài, vẽ mặt nàng đau đớn. Chắc là nàng không cẩn thận, đụng vào làm miệng vết thương tét ra.

Mạn Tâm thấy hấn xông tới, cũng không hề kinh hoảng, cũng không che dấu cơ thể của mình, thấy hấn chỉ cảm thấy vô cùng tủi thân.

Hấn một câu cũng không nói, cầm lấy quần áo ở trên giường bao lấy cơ thể của nàng, bế nàng lên trên giường, lấy thuốc đặc trị màu vàng ra, lại băng bó vết thương cho nàng một lần nữa, dặn dò một câu: “Sau này cẩn thận một chút!”

Nước mắt của nàng lại ngăn không được rơi xuống, hấn không phải không để ý nàng sao? Vì sao còn quan tâm nàng như vậy, nàng nhào vào lòng hấn, không nói câu nào, liền tủi thân khóc lên...

Tay của Mộ Dung Ứng giơ lên giữa không trung, muốn an ủi nàng, nhưng cuối cùng vẫn không đặt xuống, hấn không thể mềm lòng, hấn nhất định phải hạ quyết tâm, hấn cũng sợ, sợ trong lúc chung sống với nàng, chính mình sẽ từ từ rơi vào tay giặc.

Mạn Tâm không ngừng khóc lóc, nhưng ngực hấn lại làm mình cảm thấy thật ấm áp, an toàn, trong lúc bất tri bất giác nàng đã ngủ say.

Mộ Dung Ứng để nàng dựa vào lòng mình, nhìn nàng ngủ say, mặt còn đọng lại nước mắt, đáng vẻ đau đớn đáng thương như vậy rõ ràng không đành lòng buông nàng xuống, dứt khoát dựa vào giường, nhắm hai mắt lại, trong đầu đều lẫn quần áo của trước kia và nàng bây giờ.

Trước kia nàng luôn đối xử lạnh lùng hờ hững với hấn, hấn không thể vĩnh viễn không gặp mặt, nhưng còn bây giờ nàng tỉnh mắt, xinh đẹp, đầy nhiệt tình luôn vây quanh hấn.

Hấn không biết người nào mới thật sự là nàng, nếu như nói nàng diễn kịch, vậy có phải là diễn nhập vai đến xuất thần rất giống thật phải không?

Khi Hạn Tâm lơ mơ tỉnh lại mới phát hiện mình đang tựa vào lòng của hấn ngủ suốt một đêm, trong lòng dâng trào tia ngọt ngào, hấn cũng không đối xử vô tình với mình như vậy, có lẽ hấn vô tình là do cố ý giả vờ mà thôi, có lẽ trong lòng hấn cũng rất mâu thuẫn.

Cảm giác được nàng bỗng khẽ nhúc nhích, Mộ Dung Ứng mở to mắt liền thấy nàng đang nhìn mình chăm chăm, thấy khoảng ngực trần trụi của nàng, ánh mắt đột nhiên có chút không tự nhiên.

“Cám ơn.” Khóe môi của Hạn Tâm nhếch lên lộ ra nụ cười tươi, nhìn thấy ánh mắt của hấn nhìn chăm chăm vào ngực mình, lúc này nàng mới phát hiện mình căn bản vẫn chưa mặc quần áo, mặc dù có chút không được tự nhiên nhưng cũng không phải bị hấn nhìn một lần, nên cũng không rụt rè như thế.

Cầm lấy cái yếm thời xưa, cái này có dây buộc từ phía sau, nàng nhìn một chút, tay của mình bị thương có hơi bất tiện, nên nói thẳng với hấn: “Giúp ta mặc cái này vào!”

Hả, Mộ Dung Ứng ngậy ngẩn cả người, không ngờ nàng không thẹn thùng mà tự nhiên như thế, tuy rằng họ là phu thê nhưng cũng coi là hữu danh vô thực, nàng lại có thể chẳng hề đỏ mặt tí nào, để cho hấn mặc y phục cho nàng, tuy rằng tay nàng quả thật bất tiện, nhưng đây cũng không phải là chuyện mà người bình thường sẽ làm được.

“Sao vậy? Mau lên!” Hạn Tâm đưa lưng về phía hấn, thúc giục.

Lúc này hắn mới đứng dậy muốn mặc dùm nàng, giúp nàng thắt lại dây lưng ở đằng sau, khi ngón tay xẹt qua da thịt mơn mớn của nàng, hắn thở hắt ra, dây lưng kia hình như cố ý chống đối hắn, rất khó buộc lại.

“Xong chưa?” Mạn Tâm thấy hơi lâu.

Mộ Dung Ứng lại lập tức ôm lấy nàng, thở phì phò bên tai nàng, nói: “Có phải người thử thách tính nhẫn nại của ta phải không? Người không biết đối với nam nhân thì đây là một sự giày vò sao?”

Mạn Tâm chậm rãi dịch người sang chỗ khác, quan sát hắn, “Đối với người khác thì đúng, nhưng đối với chàng thì nhất định không phải, ta là nương tử của chàng, ta một mực chờ chàng, nhưng chàng lại một mực bài xích ta, nếu chàng muốn ta thì bất cứ chỗ nào, bất cứ nơi đâu cũng đều có thể.”

Trước mắt là một nữ nhân vô cùng khiêu gợi như vậy, bất kỳ nam nhân nào cũng không thể chịu nổi, vả lại nàng ở ngay trước mắt còn mời gọi Mộ Dung Ứng trắng trợn như thế, cơ thể hắn căng ra, nỗ lực áp chế sự kích thích của cơ thể, nhưng hắn nắm lấy vả vai của nàng, đầu từ từ hạ thấp xuống...

Mạn Tâm nhắm mắt lại, dăng môi lên...

Mộ Dung Ứng thô lỗ hôn nàng, tay ở phía sau lưng nàng vuốt ve lên xuống, ôm siết lấy nàng vào ngực...

Cùng lúc đó, Dương Tử Vân rời khỏi giường đi qua phòng tìm đại ca, lại nhìn thấy trên giường hắn thật sạch sẽ giống như chưa ngủ qua, trong lòng dường như lập tức có một dự cảm xấu, chẳng lẽ ở chung một chỗ với nàng, liền đi đến hướng gian phòng của nàng.

Muốn đá văng cửa, nhưng chân lại dừng lại, nếu đại ca ở cùng một chỗ với nàng, đã biết thế mà còn xông vào thì có thể thay đổi được gì, nắm chặt nắm tay, chọc thủng một lỗ nhỏ trên cửa sổ, hắn hy vọng không phải nhìn thấy bóng dáng của đại ca.

Nhưng đã làm hắn thất vọng rồi, đại ca với nàng đang trong lúc tình cảm mãnh liệt hôn hít nhau, điểm khác biệt duy nhất chính là cơ thể trần truồng của nàng, nhưng đại ca lại quần áo đầy đủ, tình cảnh này làm hắn phần nộ xoay người rời đi, hắn không rõ vì sao đại ca còn muốn ở cùng một chỗ với nàng, nàng thật sự có sức quyến rũ lớn đến vậy sao?

Mạn Tâm dần dần lắng dịu lại trong lúc hắn đang ham muốn, thế nhưng hắn lại dừng lại ngay thời điểm quan trọng, giúp nàng buộc lại dây lưng nói: “Mặc y phục cho đàng hoàng, chúng ta còn phải lên đường.” Nói xong liền bước ra khỏi cửa.

Hắn bỗng nhiên đẩy nàng ra, tựa như nàng đang ở trong lò lửa ấm áp đột ngột bị người ta tạc ột chậu nước lạnh, rốt cuộc không biết tại sao lại trở nên lạnh lùng như thế nữa? Nàng hơi thất vọng, tại sao mỗi một lần xúc động, hắn đều có thể kiềm chế được, không đúng, chẳng lẽ là hắn không làm được...

Cũng không phải, bởi vì lúc hắn ôm mình, nàng cảm nhận được hắn có cương cứng, vậy nhất định là có vấn đề rồi, bằng không đây tuyệt đối không phải là biểu hiện mà một người đàn ông bình thường nên có, cứ coi như mình là người phụ nữ mà hắn không yêu, không phải đã nói đàn ông phân biệt rất rạch ròi giữa tình dục và tình yêu sao?

Thở dài, rốt cuộc là hắn rất hận mình hay là bản thân mình không có đủ sức quyến rũ?

Mộ Dung Ứng vừa đi ra liền thấy Dương Tử Vân sắc mặt không tốt ngồi ở chỗ kia, hắn quan tâm hỏi: “Tử Vân, đệ sao vậy?”

Nhìn hắn đi tới, sắc mặt của Dương Tử Vân trở nên dễ nhìn hơn rất nhiều, xem ra đại ca cũng không có cùng nàng... Thuận miệng hỏi: “Đại ca, vừa rồi đệ đi tìm huynh, huynh đi đâu vậy?”

Nhưng Mộ Dung Ứng lập tức nói rõ: “Ta đi qua phòng của cô ấy, cô ấy không cẩn thận làm bung miệng vết thương.” Hắn vốn không muốn giấu giếm.

“Cô ta luôn như thế, đại ca chúng ta ăn điểm tâm đi.” Đại ca thảng thẩn khiến cho tâm tình của Dương Tử Vân trở nên tốt, nhưng hắn cũng thầm dự tính trong lòng, đại ca cũng là nam nhân, đã là nam nhân thì phải cần nữ nhân, trong một năm này, trong lòng đại ca cũng đủ khổ lắm rồi, hắn ta muốn tìm một nữ nhân cho đại ca, không cho đại ca yêu thì ít nhất cũng để đại ca có chỗ phát tiết dục vọng, như vậy có thể di chuyển sự chú ý của đại ca.

Hai ngày sau.

Bôn ba một đường, bọn họ rút cuộc cũng về tới vương phủ.

“Công chúa, tay người bị sao vậy?” Song Nhi nhìn thấy ngón tay bị thương của nàng, ngạc nhiên hô.

“Đừng lớn tiếng, không có gì đâu, bị thương nhẹ thôi.” Mạn Tâm không thêm để ý, nói.

“Công chúa, sao người lại bị thương?” Song Nhi bắt gặp mười ngón tay của nàng đều bị thương, tuyệt đối không đơn giản như lời công chúa đã nói.

“Không sao mà, đừng lo lắng!” Mạn Tâm cười cười với cô ta.

“Công chúa trước kia luôn làm cho người bị thương, còn công chúa bây giờ luôn làm ình bị thương.” Song Nhi nói thầm.

“Vậy có phải người hi vọng ta biến thành công chúa trước kia không?” Mạn Tâm đùa với cô ta.

“Không. Không cần!” Trên mặt của Song Nghi lập tức lộ ra tia hoảng sợ.

“Trêu chọc người đủ rồi, để cho ta nghỉ ngơi một chút cho khỏe, ngồi xe ngựa lâu như vậy, cơ thể của ta mệt rã rồi rồi đây!” Mạn Tâm ngã xuống giường.

Nhưng Mộ Dung Ứng đã không thượng triều suốt mấy ngày nay, nhất định có rất nhiều chuyện phải xử lý.

Mà Dương Tử Vân thì cố gắng đi tìm, tự cho rằng đại ca sẽ thích nữ nhân.

Ba ngày trôi qua.

“Công chúa, không tốt rồi, không tốt rồi.” Song Nhi chạy vào hô to.

“Xảy ra chuyện gì, có phải là Vương gia hay không?” Mạn Tâm bỗng dưng trở nên vô cùng khẩn trương, ba ngày qua không có gặp hần.

“Không phải, phải, à, không phải, phải!” Song Nhi lắc đầu, rồi lại gật đầu.

“Vậy rốt cuộc là phải hay không phải?” Mạn Tâm có chút buồn cười nhìn cô.

“Công chúa, nói phải cũng đúng mà nói không phải cũng đúng, chẳng qua là nô tì không dám nói, sợ người sẽ tức giận!” Song Nhi nhìn nàng có chút chần chờ.

“Ta sẽ tức giận, chuyện gì làm ta tức giận? Chẳng lẽ Vương gia có nữ nhân?” Mạn Tâm thuận miệng hỏi, đã biết chỉ có đối với loại chuyện này thì nữ nhân mới tức giận thôi.

“Dạ.” Song Nhi lại gật gật đầu, sợ hãi nhìn nàng.

“Tìm nữ nhân thật?” Sắc mặt của Mạn Tâm trở nên nghiêm túc, từ lúc nàng đến đây, hần luôn luôn xem nhẹ vấn đề này, hần là Vương gia hần là có rất nhiều tiểu thiếp, nhưng ở trong vương phủ cũng chưa từng gặp qua, sao bỗng dưng lại mang nữ nhân về?

“Công chúa, thật ra không phải là Vương gia tìm, mà là Dương công tử tìm đến cho Vương gia.” Song Nhi còn nói thêm.

“Là hần?” Mạn Tâm hơi tức giận, tên chết tiệt này, chỉ biết đối nghịch với mình, nhất định là hần đã nhìn thấy mấy ngày nay mình và Mộ Dung Ứng ở chung không tệ, cho nên cố ý tìm cho hần mấy ả nữ nhân, bỗng nghĩ tới một vấn đề, “Song Nhi, Vương gia trước kia không có tiểu thiếp sao?”

“Có.” Song Nhi nhỏ giọng hồi đáp, nhìn nàng rồi mới nói: “Lúc công chúa gả tới, thì trong vương phủ có hai vị tiểu thiếp, chỉ có điều đã bị công chúa đuổi đi, sau đó Vương gia cũng không mang nữ nhân về vương phủ nữa.”

“Ra vậy!” Mạn Tâm gật gật đầu, về điểm này nàng rất bội phục Trữ An, hơi tò mò nên hỏi: “Ta trước kia đuổi các nàng ấy đi như thế nào, không phải đưa vào thanh lâu đấy chứ?”

“Thật ra công chúa không làm gì với các nàng cả, nhưng chứng kiến công chúa xử phạt nô tì, không đợi cho công chúa đối phó các nàng, các nàng đã hoảng sợ chạy trốn.” Song Nhi nói.

“Bây giờ ta đây dọa các nàng, người nói các nàng có chạy trốn hay không?” Còn có chuyện như vậy nữa sao? Mạn Tâm cảm thấy hơi buồn cười.

Song Nhi nghĩ một chút rồi lắc đầu, “Công chúa, lần này do chính Dương công tử tìm, Dương công tử sẽ làm chỗ dựa cho bọn họ, chỉ sợ các nàng sẽ hợp lại đối phó với công chúa!”

Mạn Tâm nghĩ một chút, đứng dậy nói: “Đi Song Nhi, chúng ta cùng đi xem nữ nhân mà Dương công tử tìm có đáng về gì?”

Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Nàng vừa đi vào đại sảnh, liền nhìn thấy ba nữ tử với ba phong cách khác nhau ngồi ở chỗ kia.

“Tham kiến Vương phi.” Ba nữ nhân gặp nàng, rõ ràng sửng sốt, ai cũng nói Trữ An công chúa đẹp như thiên tiên, không ngờ vẻ đẹp của nàng ngoài sức tưởng tượng của người khác, khiến bọn họ đều bị lu mờ.

“Đứng lên đi!” Mạn Tâm đánh giá các nàng, một người diu dàng nhã nhặn lịch sự, một người thanh thuần hoạt bát, một người quyến rũ mê người, xoay người đối mặt với Dương Tử Vân ở bên cạnh, thốt lời châm chọc: “Người đứng là đã hao tâm tổn trí rồi.”

“Đó là đương nhiên, dù sao như vậy vẫn tốt hơn so với việc đại ca bị người có ý đồ riêng dụ dỗ.” Dương Tử Vân cũng trào phúng ngược lại nàng.

“Chỉ sợ người sẽ uống phí tâm tư!” Mạn Tâm ngoài cười nhưng trong không cười mà nói, hần cho rằng đại ca của hần là ai, chỉ mấy ả nữ nhân có thể mê hoặc được hần sao?

“Có uống phí hay không thì không cần người quan tâm, người nên lo mình thì tốt hơn, chỉ cần không để người phá hư, chuyện kia cũng không thành vấn đề!” Dương Tử Vân cũng cười lạnh.

“Hóa ra là người đang lo lắng về ta, người nói xem ta có nên làm ra vài chuyện xấu không?” Mạn Tâm hỏi lại hần.

“Người nghĩ rằng ta sẽ cho người cơ hội này sao?” Dương Tử Vân lạnh lùng nhìn nàng.

“Ta cần người cho cơ hội sao?” Mạn Tâm liếc hần một cái, hỏi thẳng ba nữ tử kia: “Các người tên gọi là là gì?”

“Bẩm Vương phi, nô tì gọi là Liên nhi.” Nữ tử diu dàng nhã nhặn lịch sự đến trước hành lễ.

“Nô tì gọi là Mi nhi.” Nữ tử thanh thuần hoạt bát cũng đi tới hành lễ, mang theo nụ cười nhẹ, rất giống tiểu muội muội nhà bên.

“Nô tì gọi là Mị nhi.” Nữ tử quyến rũ cuối cùng đi tới hành lễ.

“Liên nhi, Mi nhi, Mị nhi, không tồi, tên nghe rất êm tai, tất cả ngồi đi!” Mạn Tâm gật gật đầu, vừa nghe là biết chủ của tiểu thiếp.

“Tạ ơn Vương phi.” Ba nữ tử cùng nhau hành lễ, nhưng cũng không dám ngồi xuống thật.

“Ba vị là chuẩn bị hầu hạ Vương gia sao?” Mạn Tâm biết rõ còn cố hỏi.

Ba nữ tử nhìn thoáng qua Dương Tử Vân bên cạnh, thấy hần ta gật đầu mới đáp: “Dạ, thỉnh Vương phi dạy bảo.”

“Ta làm sao dám dạy bảo chẳng qua là nhắc nhở một chút thôi, đứng rồi...” Mạn Tâm uống một ngụm trà hỏi Song Nhi đứng kế bên: “Người còn nhớ rõ trước kia Vương gia có hai tiểu thiếp, sao lại không thấy nhỉ?”

Song Nhi thật thông minh, lập tức hiểu ra ý tứ của chủ tử liền hồi đáp: “Bẩm Vương phi, hai vị tiểu thiếp kia không tận tâm tận lực hầu hạ Vương gia, nên Vương phi liền cảnh cáo các nàng ấy một chút, ai ngờ các vị ấy lại có thể lấy tiền bạc của cải của Vương phủ mà bỏ trốn.”

“Hy vọng các người không giống các nàng ấy!” Mạn Tâm hài lòng gật đầu, Song Nhi không cần nói rõ ra, thì tất cả mọi người đều biết rõ thanh danh ra tay nham hiểm độc ác này của mình, chỉ sợ người người đều đã nghe qua.

Quả nhiên ba nữ tử nghe xong thì sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, chuyện chắc chắn không đơn giản như lời các nàng nói như vậy, lập tức quỳ xuống mặt đất, “Nô tì không dám!”

“Đứng lên đi, không dám là tốt rồi, về sau cần phải tận tâm hầu hạ Vương gia, nếu không...” Mạn Tâm cũng không nói gì nữa, để cho các nàng ấy suy nghĩ đến mới càng kinh khủng hơn, dù sao thì ở trong mắt mọi người, muốn mình ác độc bao nhiêu thì có bấy nhiêu ác độc.

“Dạ, nô tì hiểu được.” Về mặt của ba nữ nhân đầy lo lắng bất an.

“Nữ nhân này, người chớ làm xằng làm bậy, tại sao những người đó lại bỏ đi, trong lòng người hiểu rõ hơn hết bất kỳ ai, người tốt nhất là biết điều một chút, bây giờ không phải lúc cho người làm xằng làm bậy!” Dương Tử Vân lớn tiếng cảnh cáo, nàng còn muốn ở trong vương phủ giữ trò oai phong nữa chứ!

“Vậy người làm xằng làm bậy thì được sao?” Mạn Tâm đập lại hấn ta, “Người đừng quên ta là Vương phi, là nữ chủ nhân của Vương phủ, nơi này do ta định đoạt, còn không tới phiên người!” Rốt cuộc bây giờ nàng mới hiểu được cái gì gọi là “người thiện bị người khi” (Người tốt hay bị người khác ức hiếp!)

“Nữ chủ nhân? Người xứng đáng sao?” Dương Tử Vân phun ra một bãi nước miếng.

“Xứng hay không, thì ta cũng thế, còn người thì chả phải.” Về điểm ấy, Mạn Tâm cảm thấy bản thân rất đắc ý nhưng cũng rất đau xót, đến khi nào thì người ta mới có quyền thật sự đây!

“Đừng quá đắc ý, người sẽ không phải sớm thôi!” Dương Tử Vân không ưa nổi bộ dáng của nàng.

“Có phải hay không thì người cứ chờ xem!”

“Vậy chờ xem, ta có phải hay không...” Dương Tử Vân còn chưa nói xong, liền thấy Mộ Dung Ứng trở về từ bên ngoài, lập tức nghênh đón: “Đại ca, huynh đã về!”

“Ừ.” Hấn đi vào đại sảnh, bỗng thấy ba nữ tử, không khỏi hỏi: “Các nàng là ai?”

“Nô tì tham kiến Vương gia.” Ba nữ tử chỉ nhìn hấn một cái, có hơi kích động, có thể hầu hạ một Vương gia anh tuấn đa mưu túc trí như thế, cho dù chỉ một buổi tối, các nàng cũng cam tâm tình nguyện

“Đây là Dương công tử tìm thị thiếp cho Vương gia chàng, Vương gia chàng có hài lòng không?” Giọng điệu của Mạn Tâm có phần chua xót, nhưng chính nàng cũng không phát hiện ra.

“Thị thiếp?” Mộ Dung Ứng nhìn sang hấn ta đứng cạnh bên, mình bảo đệ ấy tìm thị thiếp khi nào nhỉ?

“Đại ca, huynh xem xem có hài lòng không, không hài lòng thì đệ sẽ đi tìm người khác.” Biết mình không cần giải thích, đại ca cũng hiểu được dụng ý của mình.

“Người tìm đến, đại ca của người nào dám không hài lòng chứ!” Mạn Tâm khỏi nghĩ cũng biết hấn sẽ lưu những nữ nhân này lại, chỉ có điều hấn nghĩ tìm được mấy nữ nhân thì có thể đối phó với mình sao?

Mộ Dung Ứng nhìn họ lại bắt đầu nổi ‘gió’, biết hấn sợ mình thích Trữ An, cho nên mới tìm mấy nữ nhân để phân tán sự chú ý của mình, nghĩ muốn cự tuyệt nhưng lại khiến hấn ta mất mặt nhất là ở trước mặt nàng, về mặt chẳng lộ ra biểu cảm gì, nói: “Lưu lại đi!”

“Cám ơn Vương gia.” Trên mặt của ba nữ tử mang theo nụ cười tươi đầy kích động, nghĩ đến việc cùng chung chăn gối với Vương gia, trong lòng cũng rất xúc động.

“Quản gia, dẫn các nàng đi, thu xếp cho ổn thỏa.” Dương Tử Vân căn dặn, hoàn toàn đắc ý nhìn thoáng qua Mạn Tâm.

Mạn Tâm cười như chả có chuyện gì cả nhưng trong lòng lại tức muốn chết, người chờ đấy, tốt nhất là đừng rơi vào tay ta, nếu không người cứ chờ xem.

“Đại ca, buổi tối để các nàng hầu hạ cho huynh đi, đệ bận việc đi trước đây!” Dương Tử Vân cố ý nói cho nàng nghe.

“Đi đi.” Mộ Dung Ứng sao lại không rõ ý tứ của hấn.

Nhìn thấy hấn ra khỏi đại sảnh, sắc mặt của Mạn Tâm lập tức biến thành ghen tuông hoàn toàn, liền cảnh cáo Mộ Dung Ứng: “Ta không cho phép người động tới các nàng ấy, nếu không ta sẽ không thêm để ý tới người.”

Thấy được dáng vẻ ghen tuông phát cáu của nàng, Mộ Dung Ứng nhin không được nở nụ cười, “Cũng giống như người luôn không thêm để ý tới bốn vương thôi.”

“Ta luôn luôn để ý tới người, là người không thêm để ý tới ta, dù sao ta cũng không cho phép, nếu không ta sẽ..” Tia nhìn của Mạn Tâm ngập tràn ác độc.

“Người muốn thế nào?” Mộ Dung Ứng nhìn nàng.

“Thiên người!” Mạn Tâm nói, thật ra những lời này là câu cửa miệng của nàng thường xuyên nói với Vân.

“Thiên bốn vương?” Mộ Dung Ứng đột nhiên cười ha hả, “Người là người đầu tiên dám nói những lời như vậy với bốn vương, người thấy mình có bản lĩnh đó sao?”

“Không có.” Mạn Tâm ăn ngay nói thật, “Chỉ là..” Nàng bỗng dừng lại im bặt, tự dưng lấy tay ôm cổ của hấn, hôn phớt qua một cái, “Chàng yêu thích ta, sẽ không ở cùng một chỗ với các nàng ấy, chàng lưu lại các nàng ấy chỉ vì không muốn làm Dương Tử Vân khó xử.” Nhưng có một điều làm nàng thật đau lòng bởi vì hấn vốn dĩ sẽ không quan tâm đến cảm thụ của mình.

Mộ Dung Ứng nhìn nàng chằm chằm, ánh nhìn bỗng trở nên lạnh lùng, khẽ đẩy nàng ra, “Người thật thông minh, nhưng người không biết nữ nhân thông minh quá sẽ làm người ta sợ hãi sao?”

“Người khác thì có lẽ sợ nhưng chàng thì không bởi vì chàng còn thông minh gấp trăm lần ta!” Mạn Tâm khen ngợi hấn.

“Người lui ra đi, có muốn các nàng hay không, thì cũng không phải người nói, mà là chính bốn vương nói.” Mộ Dung Ứng lạnh lùng nói, chán ghét cái loại cảm giác bị nàng liếc mắt một cái là nhìn thấu được, định nói tìm nữ nhân không nhất thiết là vì thích.

Thấy sắc mặt của hấn trở nên lạnh lùng, Mạn Tâm biết mình đã phạm sai lầm, nam nhân vẫn ưa thích nữ nhân giả bộ ngu một chút, nàng bỗng nhiên thấy mà không hiểu, vì sao mình phải để ý tới việc hấn tìm đến nữ nhân khác, nàng chỉ cần để ý hấn có yêu nàng hay không là được rồi!

Mộ Dung Ứng xoay người đi tới thư phòng, Tử Vân bây giờ thật đã gây ỉn thêm phiền toái.

Song Nhi dìu nàng đi đến hoa viên, rốt cuộc nhin không được hỏi: “Công chúa, nếu Vương gia thật sự muốn các nàng ấy, người nên làm cái gì bây giờ?”

“Không biết nữa.” Mạn Tâm thật sự không biết, thật ra nàng không nên để ý hấn có bao nhiêu nữ nhân, chỉ cần người hấn yêu nhất chính là mình thì mình đã đạt được mục đích rồi, nàng không nên để ý nhưng vừa rồi nàng rõ ràng có để ý.

Muốn đi cảnh cáo những nữ nhân kia một chút, nhưng nàng cũng không thể trách các nàng ấy được, huống chi câu đầu tiên nàng luôn luôn nói chính là “là phụ nữ thì tội gì phải làm khó dễ lẫn nhau, phụ nữ thông minh thật sự là phải biết nắm chắc đàn ông, tuyệt đối sẽ không đi đối phó với phụ nữ khác.”

“Song Nhi, người hãy chú ý đến động tĩnh của Vương gia, nếu hấn đi đến phòng của những nữ nhân kia, lập tức nói cho ta biết.” Nàng căn dặn.

“Dạ, công chúa, nô tì hiểu rồi!” Song Nhi đáp.

Hai ngày gió êm sóng lặng trôi qua, Mộ Dung Ứng cũng không hề đi tới phòng của những nữ nhân kia, điều này khiến Mạn Tâm được an ủi biết bao, kỳ thật bình tĩnh mà xem xét thì hấn quả thật là một nam nhân tốt, lớn lên tuấn mỹ, còn là Vương gia mà lại không ham mê nữ sắc, phu quân như vậy biết tìm ở nơi nào, nếu như mình thật là Trữ An thì nhất định sẽ yêu thương hấn.

Nàng thì vui vẻ nhưng Dương Tử Vân lại đứng ngồi không yên, không phải rõ ràng là giữ thể diện ỉn sao?

Cho nên hấn ta căn dặn ba nữ nhân kia cố tình trang điểm chường diện đi vào thư phòng hầu hạ đại ca, đại ca cũng là nam nhân, đối mặt với nữ nhân đưa tới cửa thì rốt cuộc cũng sẽ ham muốn thôi.

“Công chúa, công chúa các nàng... các nàng đã đến thư phòng của Vương gia!” Song Nhi thở hổn hển trở về thừa bả.

Kiểm chế không được, Mạn Tâm đứng lên rồi ngồi xuống, nàng không thể đi, cần phải vững vàng, nàng muốn đến nhìn xem Mộ Dung Ứng có muốn các nàng không, với lại mình biết một khi đã đi thì chỉ có nước chọc giận hấn mà thôi.

“Công chúa, sao người lại ngồi xuống, người không tới xem sao?” Song Nhi khó hiểu hỏi.

“Không đi, Song Nhi người đi nhìn xem có chuyện gì thì trở về bẩm lại với ta!” Mạn Tâm căn dặn.

“Dạ, công chúa.”

Trong thư phòng.

“Đại ca, mấy ngày nay huynh mệt mỏi quá rồi, phải nghỉ ngơi chút đi!” Dương Tử Vân lấy tấu chương trong tay hấn, đưa ánh mắt ra hiệu cho ba nữ nhân kia.

Mộ Dung Ứng nhăn mặt, đệ ấy mang các nàng tới làm gì vậy?

Các nàng lập tức hiểu ý, “Vương gia, nô tì đấm bóp cho người một chút!”

“Vương gia, nô tì rót chén trà cho người nhé!”

“Vương gia, nô tì lấy cho người một ít điểm tâm nhé!”

“Lui xuống hết!” Mộ Dung Ứng làm mặt lạnh phân phó, hấn ghét nhất là thời gian ở trong thư phòng bị người ta quấy rầy.

Các nàng bị dọa lập tức dừng tay lại, cùng nhau nhìn Dương Tử Vân, hấn ta phát phát tay với các nàng ý bảo các nàng lui xuống trước đi.

“Nô tì cáo lui.” Các nàng cùng nhau hành lễ.

“Đại ca, huynh làm gì vậy?” Chờ các nàng rời đi, lúc bấy giờ Dương Tử Vân mới hỏi đầy bất mãn, đại ca không phải đã thích nữ nhân kia thật rồi chứ!

“Những lời này hấn là ta nên hỏi đệ, đệ muốn làm gì?” Mộ Dung Ứng hỏi lại, hấn rõ ràng là sai mấy nữ nhân kia đến quấy rầy mình mà!

“Đại ca, đệ muốn làm gì huynh còn không biết sao, đệ không muốn huynh thân mật quá mức với nữ nhân kia, huynh muốn nữ nhân thì đệ tìm cho huynh!” Dương Tử Vân nói.

“Tử Vân, không phải đệ quan tâm nhiều quá rồi sao? Ta tự biết nên làm thế nào cho đúng mực, đệ tìm mấy nữ nhân đến thì thay đổi được gì à? Đệ tưởng các nàng là đối thủ của cô ấy sao?” Mộ Dung Ứng nói, nếu nàng là Trữ An trước kia, thì e rằng các nàng sớm muộn gì cũng rời khỏi vương phủ, nếu nàng không phải là Trữ An trước kia, hấn cũng không muốn dùng cách này để tổn thương nàng.

“Đại ca, đệ chỉ muốn có nhiều nữ nhân ở bên cạnh huynh, hầu hạ huynh, còn về sự an toàn của các nàng, huynh yên tâm, nếu đệ đã mang các nàng vào thì cũng không cho cô ta có cơ hội, chúng ta cũng sẽ không giống như trước khoan dung cô ta như vậy, với lại huynh là Vương gia, huynh tìm vài vị thiếp là chuyện hợp với lễ trời, để ý làm gì chứ?” Dương Tử Vân lại nói.

“Đệ cho ta là người thế nào? Tìm đại một nữ nhân lên giường sao?Được rồi, chuyện này sau này hấn nói.” Mộ Dung Ứng không muốn tranh luận cùng hấn.

“Đại ca, sau này cái gì chứ, nếu huynh không sủng ái các nàng, nữ nhân kia không chừng rất vui vẻ đấy, cứ cho là chúng ta kiêng nể cô ta, sợ cô ta đi.” Dương Tử Vân có chút nóng nảy, theo dõi hấn, đột nhiên lại nói sang chuyện khác, hỏi một cách nghiêm túc: “Đại ca, huynh nói cho đệ biết, có phải huynh đã yêu thích nữ nhân kia thật rồi không?”

“Đệ nói bậy bạ gì đó, ai yêu thích cô ta chứ!” Mộ Dung Ứng lập tức phủ nhận, nhưng có hơi chột dạ một chút.

“Vậy là tốt rồi, huynh không thích cô ta, vậy hôm nay sủng ái một người đi!” Dương Tử Vân từng bước từng bước ép hắn.

“Tử Vân, đệ đây là đang muốn bức bách ta sao? Theo như đệ đã nói, nếu thấy như vậy đệ sẽ an tâm, vậy được, ta tùy theo đệ.” Mộ Dung Ứng tức giận nói.

“Đại ca, huynh đừng nóng giận, đệ thừa nhận đệ có ý này, đệ không thể chấp nhận cô ta, đệ không biết nếu đại ca thích cô ta thì đệ nên làm gì bây giờ, nếu huynh không muốn đệ cũng sẽ không ép huynh, nhưng nếu đại ca thật sự ở cùng một chỗ với cô ta, đệ chỉ có thể lựa chọn rời đi.” Dương Tử Vân thật thẳng thắn thừa nhận.

Mộ Dung Ứng nhìn hắn, hắn nói ra lời này vô cùng nghiêm túc, mình đã mất đi một huynh đệ đồng sinh cộng tử rồi, bây giờ không thể mất thêm một người nữa.

“Đại ca, đệ tôn trọng huynh, tất cả mọi chuyện đệ cũng đều nghe theo huynh, cho dù có chết vì huynh, ta cũng tuyệt đối không nói hai lời, nhưng đệ chính là không thể để cho huynh thích cô ta!” Dương Tử Vân nói ra rất rõ ràng.

Đệ ấy nói ra thẳng thắn như thế, mình còn nói gì được nữa, tình nghĩa huynh đệ chắc chắn là quan trọng hơn so với nàng, nếu như vậy mà có thể làm đệ ấy an tâm thì cũng không sao, với lại chỉ là một nữ nhân cũng chả nói lên được cái gì.

“Đại ca, huynh ở đây suy nghĩ đi, đệ ra ngoài trước!” Dương Tử Vân cũng không phải muốn bức đại ca. Chỉ là trong lòng hắn sợ hãi, loại khả năng kia sẽ thật sự xuất hiện.

Nhưng hắn vừa rời đi, Mộ Dung Ứng liền phân phó quản gia, “Người đi an bài một nữ nhân, đêm nay bốn vương sẽ qua.”

“Dạ, Vương gia, nhưng Vương gia muốn tới phòng của cô nương nào?” Quản gia hỏi.

“Chọn đại một người đi.” Mộ Dung Ứng phân phó, hắn chẳng muốn nữ nhân nào cả.

“Dạ, Vương gia. Nô tài đi đây!” Quản gia lui ra ngoài.

85. Chương 085

Chương 085 — Đòi người của Vương phủ

“Công chúa, công chúa, không tốt rồi. Vương gia muốn sủng hạnh...” Song Nhi thở hổn hển chạy vào, thở không ra hơi, tức giận hồi bẩm.

Mạn Tâm lập tức đứng dậy, tuy rằng lời của cô ta còn chưa dứt nhưng mình đã nghe rõ, sau đó hốt mắt có hơi cay cay, đúng là mình vẫn còn hiểu sai về hắn, xét cho cùng thì hắn vẫn là đàn ông, có lẽ bất đắc dĩ lắm hắn mới cố tình để mình thấy.

Song Nhi thấy sắc mặt của nàng không tốt, đứng bên cạnh cũng không dám nói lời nào.

Mạn Tâm muốn đi hỏi, nhưng bước chân muốn bước rồi lại dừng, nàng dựa vào cái gì đến hỏi chứ, chỉ sợ đi rồi lúc trở về tự chuốc lấy xấu hổ mà thôi.

“Công chúa, có muốn nô tì đi tìm hiểu một chút không?” Song Nhi không biết nàng đang suy nghĩ gì.

“Không cần.” Mạn Tâm lắc đầu, đột nhiên phân phó: “Song Nhi, người đi dọn phòng bếp chuẩn bị một ít rượu và thức ăn, sau đó thỉnh Vương gia lại đây dùng bữa tối!”

“Dạ, nô tì đi ngay!” Song Nhi tuy không rõ sao công chúa đột ngột muốn mời Vương gia dùng cơm tối, nhưng công chúa sai bảo thì cô không dám chậm trễ.

Mạn Tâm biết mình không thể ngăn cản, có lẽ sớm muộn gì thì ngày này cũng sẽ đến, chẳng qua là xảy ra sớm hơn, tính ra nàng đã tới đây được ba tháng, cho dù nàng nỗ lực hết mình nhưng chuyện vẫn như trước không có bất kỳ thay đổi nào, đường về nhà đúng là xa với vợ, Vân của nàng giờ phút này đang làm gì?

Nhận được lời mời của nàng, Mộ Dung Ứng tuy rất kinh ngạc, không phải nàng nghe được mình muốn sủng ái nữ nhân mà phát câu đấy chứ? Nhưng cũng không đúng, nếu phát câu thì mời mình cùng dùng bữa làm gì. Hắn muốn xem thử nàng rốt cuộc muốn làm gì, nữ nhân này giờ đây càng ngày càng khiến cho hắn suy nghĩ không thông và làm hắn chờ mong.

Khi đến Mạn Tâm các, nàng đã ngồi trong sân, trên bàn rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong, thấy hắn tiến vào, Mạn Tâm mỉm cười đứng dậy, thuận miệng hỏi: “Chàng đến rồi, có phải mấy ngày nay bề bộn nhiều việc lắm không?”

“Cũng được.” Mộ Dung Ứng nhìn nàng một cái, nói thẳng vào chủ đề chính: “Sao đột nhiên muốn mời bốn vương cùng dùng bữa vậy?”

“Không phải chàng cho là ta lại có âm mưu gì đấy chứ?” Mạn Tâm cười, vẻ mặt của hắn đã nói với mình rồi.

“Bốn vương quả thật nghĩ vậy, vậy người...không có âm mưu?” Thấy nàng thẳng thắn như thế, Mộ Dung Ứng cũng không có giấu diếm.

“Ta nên trả lời chàng như thế nào? Ta nói không có, chàng có tin đâu, vậy chàng nghĩ ta sẽ có âm mưu gì?” Mạn Tâm thật muốn biết lúc này hắn sẽ nhìn mình như thế nào.

“Không biết, nếu bốn vương biết, có lẽ cũng không đến đây.” Mộ Dung Ứng nói.

“Chẳng qua muốn cùng ăn bữa cơm với chàng, chàng liên hoài nghi ta có âm mưu, tất phải có lý do, ta muốn biết vô cùng.” Mạn Tâm vẫn bình tĩnh cười như trước.

“Chẳng lẽ người không biết bốn vương đêm nay muốn sủng ái nữ tử khác sao?” Hắn rõ ràng nhìn thấy Song Nhi, cô ta sẽ nói cho nàng biết.

“Biết chứ!” Mạn Tâm biết rõ, gật đầu.

“Vậy không phải là lý do sao? Nếu bốn vương không nhớ lắm từng có người uy hiếp bốn vương không được động vào nữ nhân khác.” Mộ Dung Ứng làm rõ ra.

“Đúng là có nói, chàng biết không thật ra ta rất muốn giả trò với chàng, âm mưu thiên chàng!” Mạn Tâm cắn răng nói xong, lại nói: “Chỉ là ta biết mình không có bản lĩnh đó, vả lại chàng còn hận ta thấu xương, có nữ nhân khác là chuyện sớm muộn, cho nên ta hôm nay mời chàng đến cũng không có ý gì khác, chỉ là chàng đã thuộc về người khác trước, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm, cũng không quá phận đấy chứ?”

“Không quá phận, chỉ sợ rượu này không dễ uống!” Mộ Dung Ứng nhìn chén rượu trong tay.

Mạn Tâm hiểu được hắn muốn nói gì, chẳng lẽ hắn cho là mình hạ độc trong rượu sao? Giật lấy chén rượu của hắn liền đổ vào trong bầu rượu, rồi đổ rượu của mình vào trong, khẽ lắc một chút mới đổ ra lại.

“Yên tâm rồi.” Mộ Dung Ứng nói xong thì uống hết rượu trong tay.

“Ha ha.” Mạn Tâm bỗng cười rộ lên, khiến hắn sửng sốt, “Chàng không sợ ta uống thuốc giải trước sao?”

Mộ Dung Ứng hí mắt lại, hắn thật sự không nghĩ như vậy, nói thế thì nàng thật sự đã hạ độc.

Nhìn sắc mặt căng thẳng của hắn, Mạn Tâm lúc này mới cười nói: “Yên tâm đi, ta không có hạ độc, ta có độc chết mình cũng sẽ không độc chết chàng, cứ yên tâm về chuyện này.” Nàng bưng chén rượu lên, cung kính uống trước.

Mộ Dung Ứng cầm lấy chén rượu, thấy nàng uống hết rượu thật giỏi.

“A, thật cay!” Mạn Tâm lấy tay quạt miệng của mình, hóa ra rượu trắng (rượu đế) cay đến vậy.

“Không biết uống, thì đừng miễn cưỡng!” Mộ Dung Ứng nhìn thấy dáng vẻ rất buồn cười của nàng.

“Ai nói ta không biết uống, ta chỉ là không uống rượu trắng thôi, trước kia ta vẫn uống rượu đỏ với bia.” Mạn Tâm nói xong mới phát giác hần đang hồ nghi nhìn mình le lưỡi.

“Rượu đỏ với bia là cái gì?” Hần hỏi, là đặc sản của Hạ quốc sao? Hần dường như chưa nghe nói qua.

“Có nói chàng cũng không hiểu, dùng bữa đi!” Mạn Tâm chuyển sang đề tài khác, “Thật ra ta mời chàng đến là để chúc mừng chàng.”

“Chúc mừng bốn vương? Chúc mừng bốn vương cái gì?” Mộ Dung Ứng nhìn nàng, không phải nàng nói là chuyện đêm nay đây chứ!

“Chúc mừng trong lòng chàng có mỹ nhân, chẳng lẽ không đáng chúc mừng sao?” Mạn Tâm biết hần hiểu rõ còn cố hỏi.

“Ừ thì nên chúc mừng, nhưng không biết lời chúc mừng của người có thật lòng hay không, hay là còn ý đồ khác.” Mộ Dung Ứng nhìn nàng lúc trước còn ra vẻ bất mãn, vậy mà giờ đây lại có thể chúc mừng mình.

“Ý đồ khác? Bản thân ta cũng muốn lắm, chỉ là bây giờ ta không biết làm thế nào, sao một nữ nhân lại thật lòng chúc mừng tướng công của mình đi sủng ái nữ nhân khác được chứ! Ta không độ lượng như vậy, nhưng ta biết ta không ngăn cản được, nếu đã không ngăn được, vậy cũng đành chúc mừng mà thôi, ta cũng đau xót thay ình hăng đêm phòng không gối chiếc, mắt rưng lệ mà vẫn phải cười nhìn chàng đi vào phòng của nữ nhân khác.” Giọng điệu của Mạn Tâm thật tùy tiện nhưng trên mặt lại vô cùng bi thương uống hết rượu trong tay lại tiếp tục nói: “Thật ra, ta rất muốn, rất muốn trở lại là là loại người lòng dạ độc ác như mình trước kia, nhưng ta làm không được, trong trò chơi tình yêu, không muốn tổn thương người khác, vậy chỉ có thể gây tổn thương, làm hại đến bản thân mình...”

“Người muốn làm bốn vương cảm động sao, phòng không gối chiếc là người cầu còn không được, lòng dạ độc ác, không muốn bị người ta tổn thương cho nên mới gây ra tổn thương, chỉ là những gì cần thương tổn người đã thương tổn hết rồi, đã không có người để cho người có thể thương tổn được nữa.” Mộ Dung Ứng không cảm động bởi những lời của nàng, trái lại còn cảm thấy nàng cố tình đóng kịch giả vờ đáng thương như thế.

“Chàng nói rất đúng, cho nên lúc này đây ta quyết định thương tổn tới mình!” Mạn Tâm lại uống cạn chén, nàng thật sự đã quá mệt mỏi.

“Người muốn làm gì?” Mộ Dung Ứng nhìn chằm chằm nàng, nàng tuyệt đối sẽ không thương tổn tới mình!

“Không muốn làm gì, chỉ cảm thấy không còn hi vọng nữa, ta cố gắng lâu như vậy chỉ muốn chàng yêu ta một chút, nhưng bây giờ ta đã hiểu được, tình yêu của chàng có thể trao cho bất kỳ kẻ nào, ngoại trừ ta, chàng nói ta còn có thể tham vọng quá đáng sao, có thể hy vọng xa vời là chàng sẽ yêu ta sao?” Tuy nói những lời này là để cho hần nghe nhưng Mạn Tâm thật sự rất đau lòng.

Nhìn nàng có hơi ngà ngà say, Mộ Dung Ứng uống hết rượu trong tay, chỉ nói một câu: “Người khiến cho người khác tuyệt vọng, sao còn hy vọng xa vời là người khác sẽ cho người hy vọng chứ!”

“Không, chuyện đây không phải là ta làm!” Mạn Tâm kích động phủ nhận, rồi lại lắc đầu, “Quên đi, có nói người cũng không tin, nhưng nếu người có để ý thì sẽ cảm giác được ta thật sự thay đổi, người có cảm thấy không?” Nàng chỉ muốn biết đáp án này.

“Bốn vương...” Mộ Dung Ứng dừng lại một chút, “Không thể không thừa nhận là người hoàn toàn khác trước kia, nhưng bốn vương quả thật không thể thuyết phục bản thân mình tin tưởng người!”

“Được rồi, ta hiểu!” Mạn Tâm uống xong chén rượu cuối cùng, một giọt nước mắt rơi xuống, nhưng nàng vẫn cười như trước, “Người đi đi, có người đang chờ người đây!”

Mộ Dung Ứng nhìn giọt lệ của nàng rơi xuống bàn vỡ tan, trái tim bỗng đau một chút, hần thật sự không có cảm giác với nàng sao?

Nhìn thấy bước chân của hần bước ra khỏi cửa, Mạn Tâm cầm lấy bầu rượu tu vào miệng mình, bản thân mình đã cố gắng, tạm nhân nhượng tất cả vì lợi ích toàn cục thì đổi lấy chỉ là một câu kia của hần “Bốn vương thật sự không thể thuyết phục bản thân tin tưởng người!” Vậy mà nàng còn muốn cố gắng sao, còn hy vọng xa vời là hần sẽ yêu mình sao?

Nhưng vì sao lòng mình khó chịu như vậy, không chỉ vì mình không thể trở về mà còn có cái gì đó nặng nề không rõ.

“Công chúa, người đừng uống nữa, người uống say rồi!” Song Nhi thấy Vương gia bỏ đi, liền đến giật lấy hũ rượu trong tay nàng.

“Song Nhi, ta còn chưa uống, để ta uống, ta muốn uống rượu, nhưng sao vẫn tỉnh táo như vậy chứ!” Thân người Mạn Tâm lại lắc lư như muốn ngã sắp xuống.

“Công chúa cẩn thận, nô tì dìu người đi nghỉ ngơi!” Song Nhi nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng.

“Song Nhi, người nói xem, ta đẹp không?” Mạn Tâm lập tức giẫy thoát ra khỏi cô.

“Đẹp, công chúa chẳng những là Hạ quốc đệ nhất mỹ nhân mà còn là Vương phi xinh đẹp của Thiên triều quốc.” Song Nhi nói thật lòng, “Thiên hạ ai ai cũng biết công chúa đẹp.”

“Vậy tại sao hân không thích ta, không phải nói nam nhân đều thích nữ nhân xinh đẹp sao, mà ta lại còn chủ động như vậy!”

“Nô tì không biết, có lẽ Vương gia không phải không thích...” Song Nhi cũng không biết nói gì, cô quả thật muốn nói e rằng Vương gia không dám thích mà thôi.

“Người không biết, ngay cả chính ta còn không biết thì làm sao người biết được!” Mạn Tâm cười đau xót, “Ta đã hết sức cố gắng bù đắp lại, nhưng cũng không sưởi ấm được lòng hân.”

“Công chúa, người đừng vậy, người hãy cho Vương gia một ít thời gian đi, ngài ấy sẽ phát hiện ra tính tốt của người!” Song Nhi nói.

“Thời gian, nhưng ta không có nhiều thời gian như vậy!” Mạn Tâm nhìn cô, cô làm sao biết mình chỉ sợ, sợ có một ngày thật sự trở về được thì Vân sẽ không còn thuộc về mình nữa, cũng sợ mình đánh mất trái tim ở nơi này, đột nhiên ôm lấy cô, “Song Nhi ta nhớ nhà nhớ...quá, muốn trở về thật!”

“Công chúa, nô tì cũng nhớ nhà.” Song Nhi nghĩ nàng nói về Hạ quốc, “Nếu công chúa thật sự nhớ nhà, thì chúng ta tìm một lúc nào đó quay về thăm đi!”

“Trở về, không thể quay về được, ta trở về không được!” Mạn Tâm buông nàng ra, ngã xuống, nhắm mắt lại nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, nàng quay về không được, người thân của nàng, bạn bè của nàng, người yêu của nàng, nàng đều không thấy được.

“Công chúa.” Song Nhi bị hù dọa, công chúa như vậy, cô chưa từng thấy qua, với lại lời của nàng thật kỳ quái, vì sao lại không thể quay về, nếu nàng muốn, thì trở về là được!

“Không được, ta không thể chờ đợi, ta phải về nhà, bây giờ ta phải trở về nhà!” Mạn Tâm bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy.

Song Nhi bị nàng làm giật mình, vội vàng giữ chặt nàng: “Công chúa, cho dù muốn về, cũng phải đợi ngày mai đã!”

“Không cần chờ, ta sẽ trở về rất nhanh!” Mạn Tâm nở nụ cười.

Nhưng Song Nhi lại cảm thấy nụ cười kia khiến cho lông tóc dựng đứng lên, bỗng có một dự cảm xấu, “Công chúa, người hãy dẫn nô tì cùng trở về đi!”

Mạn Tâm chỉ quay đầu cười với cô, giơ tay tháo toàn bộ trang sức trên đầu xuống khiến mái tóc buông rơi lòa xòa, cởi áo khoác để lộ ra cẩm phục màu trắng bên trong.

“Công chúa, người muốn làm gì?” Song Nhi không rõ nhìn nàng, muốn ngăn cản.

“Song Nhi, người còn chưa nhìn thấy ta múa qua phải không? Ta múa cho người xem, ta có học múa đấy!” Mạn Tâm chuyển động người, việc này xem như báo đáp ân huệ chăm sóc trong mấy ngày qua của cô ta, thân thể đung đưa phải chiếc bàn bên cạnh, nàng dừng bước nhảy, kéo cô đi ra ngoài, “Chỗ này nhỏ quá, ta đến hoa viên múa cho người xem.”

“Công chúa.” Song Nhi bị nàng lôi kéo tới phía trước, có phải công chúa nói thật hay không? Công chúa uống rượu vào thì thật khác thường, những lời nói ra cô nghe không hiểu.

Trong biệt viện.

Mị Nhi vừa kích động lại vừa thấp thỏm chờ trong phòng, nàng chính là chuẩn bị một trăm lượng bạc cho quân gia mới có được cơ hội này, đặc biệt trang điểm ăn vận tỉ mỉ một phen, nghĩ đến việc hầu hạ Vương gia thì miệng nàng không khép lại được, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có ngày tiến vào vương phủ, còn có thể hầu hạ Vương gia, hồi hộp nên trong lòng bàn tay đổ mồ hôi...

Mộ Dung Ứng đi tới phía ngoài biệt viện thì dừng bước, nghĩ đến dáng vẻ đau lòng rộng lượng đầy tự nhiên đêm nay của nàng, rồi nghĩ về lời nói hùng hổ dọa người kia của Tử Vân, hần thở dài vẫn cứ đi vào.

“Nô tì tham kiến Vương gia.” Nha hoàn chờ ở bên ngoài nhìn thấy hần vội vàng hành lễ.

“Lui xuống đi.” Mộ Dung Ứng khoát tay.

Nghe được Vương gia đến đây, Mị nhi khấn trương không biết làm sao cho phải, nhìn thấy góc y phục kia vừa xuất hiện ở cửa, liền quỳ xuống: “Nô tì tham kiến Vương gia.”

“Đứng lên đi!” Giọng điệu của Mộ Dung Ứng không chứa đựng một chút ấm áp, xoay người ngồi xuống một bên.

“Tạ ơn Vương gia.” Mị nhi đứng dậy trộm nhìn khuôn mặt không dễ nhìn của hần, trong lòng hồi hộp một chút, hay là Vương gia không thích mình!

Mộ Dung Ứng chỉ thản nhiên quét mắt tới nàng một cái, không có gì đặc biệt, thậm chí nhìn đến lần thứ hai cũng chẳng nổi lên dục vọng.

“Vương gia, mời uống trà.” Mị nhi bưng chén trà trong tay mà run rẩy.

“Không cần, bồn vương mệt rồi muốn nghỉ ngơi sớm một chút.” Mộ Dung Ứng nói thẳng.

“Dạ, để nô tì thay y phục cho Vương gia.” Vui mừng lộ rõ trên nét mặt của Mị nhi, mình không biết làm sao mở miệng, sợ hầu hạ không tốt sẽ chọc giận Vương gia, vừa muốn đưa tay cởi bỏ y phục của hần, chợt nghe từ bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng ca thật bi thương.

“Ta là một con hồ ly tu hành ngàn năm, ngàn năm tu hành, ngàn năm cô độc...” Mạn Tâm ở trong hoa viên, mặc sức nhảy múa cất tiếng hát, nàng thích nhất là bài Bạch Hồ này, thích bài hát này không phải bởi vì bài hát nghe êm tai, ca từ tuyệt vời, mà là nàng ưu thích cái loại tâm trạng thương tâm này, mỗi một lần nàng hát xong bài này đều khóc, bài hát này giống như chính mình vậy, nhưng chỉ khác Bạch Hồ kia đau đớn vì bị người yêu phản bội vứt bỏ.

Song Nhi há to miệng, cô không ngờ công chúa múa hát lại tuyệt vời như vậy.

Có rất nhiều hạ nhân dần dần tụ tập bên cạnh, đều xem đến mê mẩn.

Mộ Dung Ứng nghe được, đây là tiếng của nàng, đúng là một ca khúc đau thương, nàng đang làm gì đó, muốn dùng tiếng ca để thu hút mình sao?

“Vương gia, nô tì thay y phục cho người.” Mị nhi thấy hần cũng không giơ hai tay ra, cẩn thận nhắc nhở, cũng hận kẻ hát vô cùng, không phải đây rõ ràng muốn dụ dỗ Vương gia sao?

Hần chậm rãi giang hai tay ra, ngay thời điểm nàng ta muốn cởi áo khoác ra, đột nhiên lại khép tay lại, đầu cũng không ngoái lại liền đi ra ngoài.

“Vương gia.” Mị nhi trơ mắt nhìn hần rời đi, tức giận dùng tay đập vào chiếc bàn bên cạnh, tối nay là kẻ nào đã phá hủy chuyện tốt của nàng, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ đó.

“Hãy để em múa thêm một khúc nữa vì chàng, chỉ vì trước khi chia tay chàng đã ngoái đầu nhìn lại...”

Lúc Mộ Dung Ứng đi đến hoa viên thì liền thấy nàng áo trắng nhẹ nhàng tung bay xoay tròn lấy thân thể, mái tóc dài đong đưa theo gió, dáng vẻ như say như không, xinh đẹp vô cùng, nhưng ở dưới ánh trăng chiếu

roi, hấn bắt gặp trên mặt nàng nước mắt chưa khô, bộ dạng tập trung đến xuất thần của nàng khiến cho người khác đau lòng, dáng vẻ vừa múa vừa ca hát của nàng cực kỳ giống hồ tiên (hồ ly tu luyện thành tiên).

Mạn Tâm càng hát càng thương tâm, nghĩ mình đến đây đã ba tháng, dùng hết mọi cách cũng không thể làm hấn yêu mình, khiến nàng không thể nào chấp nhận chính là, biết hấn muốn ở cùng một chỗ với nữ nhân khác, lòng nàng giống như bị kim đâm thật đau đớn, bây giờ mới hiểu được, có một thứ tình cảm trong lúc vô tình được bồi dưỡng nên, trong lúc nàng hấp dẫn hấn thì cũng là lúc hấp dẫn chính mình.

Nàng không muốn lừa mình dối người, nàng cũng không muốn cứ tiếp tục như vậy, nàng sợ đến phút cuối cùng không được hấn yêu lại mà còn đánh mất trái tim mình, nàng không muốn đợi, nàng cần phải đánh cược một phen với ông trời, chấm dứt tất cả mọi chuyện này, khiến hết thảy mọi chuyện này tựa như một giấc mộng.

Tuy đầu óc thật choáng váng, nhưng nàng biết rõ mình không có uống rượu, nàng chưa từng bình tĩnh tỉnh táo như bây giờ, hất tóc lên, “Vân, chúng ta còn có thể ở cùng một chỗ với nhau hay không thì hãy xem ý trời.”

Ca khúc thật bi thương, vũ điệu quá đẹp.

“Vương phi, vì sao lại múa vậy?”

“Lời bài hát này thật kỳ lạ, nhưng cũng thật thương cảm, tên thư sinh kia sao có thể phụ bạc nàng như vậy, thật khiến cho người ta đau lòng.”

Bọn hạ nhân đều sôi nổi bàn tán.

Mạn Tâm không biết khi nào đã đứng trên tảng đá ở mép hồ nước, thân người lơ đãng làm người ta nhìn có chút lo lắng.

“Công chúa, cẩn thận, mau tới đây!” Song Nhi muốn đến đỡ lấy nàng.

Khóe môi của Mạn Tâm nhếch lên, lộ ra nụ cười tươi, gơ hai tay ra, không chút do dự liền nhảy xuống.

“Công chúa!” Song Nhi bị công chúa hù cho sợ, không ngờ uống rượu lại tự vẫn, nhưng vì sao nàng phải tự tử chứ?

“Vương phi.” Ở giữa đám hạ nhân có người hô lên nhưng chẳng hề đi cứu nàng, tuy rằng trong mấy tháng này Vương phi đã thay đổi rất nhiều nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ liền quên trước kia nàng đã đối xử với họ như thế nào.

Mộ Dung Ứng trong nháy mắt phản ứng không kịp, không ngờ nàng lại tự vẫn, chờ đến khi thấy y phục màu trắng nổi lên trên mặt nước, hấn mới bỗng bừng tỉnh, nàng tự vẫn thật, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác sợ hãi mất đi nàng, nhún người một cái liền nhảy vào trong nước.

“Công chúa, các người mau cứu Vương phi đi!” Song Nhi khóc lóc hô to.

Hạ nhân bên cạnh nhìn thấy người nhảy xuống chính là Vương gia cũng không dám chậm trễ, lần lượt hết người này đến người khác nhảy xuống, nhưng Vương gia đã ôm Vương phi cả người ướt sũng từ trong nước đi lên...

“Công chúa, người thế nào rồi?” Nhìn thấy sắc mặt của công chúa tái nhợt, hôn mê bất tỉnh. Song Nhi hoảng sợ khóc lên.

“Mau đi gọi thái y!” Mộ Dung Ứng ra lệnh.

“Dạ.” Một hạ nhân đứng bên cạnh, nhanh như chớp đã biến mất.

Mộ Dung Ứng ôm nàng trở về Mạn Tâm các, liền lập tức phân phó: “Song Nhi, thay y phục sạch sẽ cho Vương phi!”

“Dạ, Vương gia.” Song Nhi không dám chậm trễ, nhanh chóng cởi y phục ướt sũng của nàng ra, thay nhanh quần áo khác cho nàng, ở bên cạnh khẽ khóc lóc: “Công chúa, sao người lại tự vẫn vậy? Nếu người muốn trở về, thì cứ nói với Vương gia, Vương gia nhất định sẽ đồng ý!”

“Song Nhi, người đang nói cái gì? Về nhà cái gì? Rốt cuộc chuyện này là sao?” Mộ Dung Ứng hỏi, chẳng lẽ nàng tự tử là vì nguyên nhân khác.

“Bẩm Vương gia, sau khi Vương gia rời khỏi Mạn Tâm các, công chúa lại uống rất nhiều rượu, nô tì khuyên thế nào cũng không nghe, còn hỏi nô tì tại sao Vương gia không thích người, công chúa còn nói muốn về nhà rồi lại nói trở về không được, người rất đau lòng, kể đó bỗng nói người sẽ trở về nhà rất nhanh, còn nhảy múa cho nô tì xem, nói trong phòng nhỏ quá nên đi ra hoa viên...” Song Nhi một chữ cũng nói không được, đột nhiên quỳ gối trước mặt hắn, “Vương gia, nô tì biết trước kia công chúa đã làm nhiều chuyện quá đáng, cho dù bây giờ công chúa đã thay đổi trở nên rất tốt, thì mọi người cũng đều không tin người, nhưng nô tì biết rất rõ công chúa thật sự đã thay đổi, người cũng không phải là công chúa của trước kia nữa, xin Vương gia ân chuẩn để cho công chúa quay về Hạ quốc một chuyến!”

“Song Nhi, người đứng lên trước đi!” Mộ Dung Ứng nói, nếu nàng muốn quay về Hạ quốc, hắn đương nhiên đồng ý, còn có thể đi theo cùng.

“Vương gia, thái y đến rồi.” Quân gia ở ngoài cửa hồi bẩm.

“Vào đi!” Hắn cất giọng hô.

“Thần tham kiến Vương gia...” Thái y vừa định hành lễ đã bị hắn xua tay ngăn lại, “Bắt mạch cho Vương phi trước đi!”

“Dạ.” Thái y không dám chậm trễ, nhanh chóng đến bắt mạch.

Một hồi lâu mới đứng dậy nói: “Vương gia, không cần lo lắng, Vương phi không có gì đáng ngại, chỉ là tỉnh rượu sẽ vô sự thôi!”

“Bổn vương đã biết, lui xuống đi!” Mộ Dung Ứng bảo, không có gì là tốt rồi.

Song Nhi cũng biết điều lui ra ngoài.

Mộ Dung Ứng đến bên giường, nhìn vết thương kia của nàng vẫn chưa lành hẳn, nàng khi nào lại trở nên yếu ớt như vậy, vì nhớ nhà mà lại có thể nghĩ tới tự vẫn? Chẳng lẽ do đau lòng thật sao? Nàng không sợ trở lại Hạ quốc, không biết phải đối mặt làm sao với tên Thái tử ca ca kia à?

“Đại ca.” Dương Tử Vân phong trần mệt mỏi chạy tới đẩy cửa ra nói: “Đệ nghe nói cô ta nhảy hồ tự vẫn, có phải không?”

“Không biết là tự vẫn, hay là uống rượu trượt xuống!” Mộ Dung Ứng không biết vì sao lại cố tình thanh minh cho nàng.

“Đệ thấy cô ta cố ý đó, cô ta vẫn y như trước, đây chỉ là thay đổi sách lược thôi!” Dương Tử Vân không cười hờ lạnh, tuyệt đối không tin nàng làm vậy là do uống rượu.

“Có phải hay không cũng không thay đổi được gì, đi thôi, chúng ta đi ra ngoài trước!” Mộ Dung Ứng đi ra hướng ngoài cửa.

Dương Tử Vân bước nhanh đuổi theo hắn, “Đại ca, cô ta bây giờ thật trở nên thông minh, biết dùng chính mình để giành lấy sự cảm thông, huynh nhất định không được mềm lòng.”

“Tử Vân, gần đây đệ có phải quá đáng lắm không?” Mộ Dung Ứng liếc xéo hắn một cái.

“Là người ta quan tâm đại ca, nếu cô ta không sao vậy thì đệ đi trước!” Dương Tử Vân biết mình nói quá nhiều, nếu không sẽ phản tác dụng, đại ca cũng không phải là con nít, huynh ấy nhất định biết phân nặng nhẹ.

Đầu đau như búa bổ, Mạn Tâm từ từ mở to mắt, khi nhìn thấy mọi thứ trước mắt, nàng lại thất vọng, nàng vẫn chưa trở về được, thậm chí còn không chết.

“Công chúa, người tỉnh rồi, thấy thế nào? Có muốn ăn gì không?” Song Nhi thấy nàng mở to mắt, lập tức hỏi.

Nàng lắc đầu lại nhắm mắt lại, chẳng lẽ đây mới thật là thiên mệnh, không chiếm được tình yêu của hắn thì không thể trở về.

Thấy nàng không nói lời nào, Song Nhi cũng không dám lẩm lời, chỉ ngồi một bên chờ đợi.

Mạn Tâm không tin tà ma cũng không tin số mệnh, nàng cũng không tin muốn chết lại không chết được, nhưng nàng không biết nên chết như thế nào, thất cổ tự vẫn, nhảy núi, nàng nghĩ tới mấy trăm loại, nhưng đến lúc nàng sắp chết mà vẫn còn suy nghĩ cho hẩn, không muốn để lại phiền toái cho hẩn, cho nên vẫn chưa nghĩ ra cách tự vẫn nào mới là tốt nhất.

Nàng cứ ở trên giường như thế, nằm suốt một ngày không ăn không uống, không nói một lời nào.

“Công chúa, nô tì cầu xin người, hãy mau ăn một chút gì đi, nô tì biết công chúa đau lòng, nhưng người cũng không cần tra tấn mình như vậy, người tra tấn mình thì người khác chỉ thấy vui sướng!” Song Nhi luôn cầm đồ ăn đứng trước giường nàng, không ngừng cầu xin cứ nghĩ là nàng đang tuyệt thực.

Mạn Tâm không mở mắt cũng không nói chuyện, nàng không phải tra tấn mình, chỉ là không muốn nói chuyện cũng không muốn mở mắt.

Nhìn thấy nàng hoàn toàn không thèm nhìn tới mặt mình, Song Nhi chờ không nổi nữa, cô chỉ có thể đi cầu Vương gia thôi.

Mộ Dung Ứng vừa về tới vương phủ, Song Nhi liền quỳ gối trước mặt hẩn, “Vương gia, van cầu người cứu lấy công chúa.”

“Cô ấy làm sao vậy, còn chưa tỉnh lại nữa à?” Mộ Dung Ứng ngây ra một lúc, kinh hãi hỏi: “Rốt cuộc là sao, xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm Vương gia, buổi sáng công chúa đã tỉnh lại, nhưng người mở to mắt rồi lập tức nhắm lại, mặc cho nô tì cầu xin người thế nào, người cũng không mở mắt, không nói một lời, không ăn uống gì cả!” Song Nhi nói.

“Không ăn uống gì cả?” Mộ Dung Ứng khẽ nhíu mày, là do chưa tỉnh rượu hay sinh bệnh rồi, lập tức phân phó: “Song Nhi, người tới phòng bếp, nấu một ít cháo loãng rồi mang lại đây.”

“Dạ, Vương gia!” Song Nhi đáp.

Mộ Dung Ứng đẩy cửa ra liền nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh mà tái nhợt của nàng, nàng nằm ở đấy, hẩn đi tới trước mặt, nhìn nàng chăm chăm.

Tuy Mạn Tâm nhắm mắt lại nhưng nàng có thể cảm nhận được có người nhìn mình chăm chăm, nàng biết không phải Song Nhi, ngoại trừ hẩn, thì chẳng có ai khác vào đây.

Hẩn áp tay lên trán nàng, không phát sốt, nhẹ giọng hỏi một câu: “Còn chưa tỉnh rượu sao? Có phải đầu choáng váng lắm không?”

Đột nhiên cảm nhận được sự ấm áp trong lòng bàn tay của hẩn, Mạn Tâm thiếu chút nữa muốn mở mắt, nhưng lông mi vẫn giật giật, cũng không trả lời hẩn, đây có được xem là quan tâm không?

Mộ Dung Ứng biết nàng tỉnh rồi nhưng chờ một lúc cũng thấy nàng có ý không muốn nói, có hơi tức giận, “Người giận chuyện gì vậy?”

Mạn Tâm rõ ràng càng không thèm nhìn hẩn, nàng không muốn nói chuyện, không được sao? Không muốn để ý đến hẩn, không được sao?

Thấy nàng vẫn không phản ứng, Mộ Dung Ứng khẽ kéo thẳng người nàng từ trên giường lên, “Bổn vương đang hỏi, người nói đi!”

Bị hẩn kéo đột ngột, đầu Mạn Tâm vô cùng choáng váng, tuy có mở mắt nhưng nàng vẫn như trước không nói lời nào.

“Người cố ý có phải không?” Tay của Mộ Dung Ứng ôm eo của nàng, nhìn nàng chăm chăm.

Mạn Tâm đối mặt với hẩn, trong mắt có chút khiêu khích, ta chính là cố ý đấy, thì sao nào?

“Không nói lời nào phải không? Bổn vương hỏi người một lần cuối vì sao phải tuyệt thực?” Mộ Dung Ứng tuyệt đối không tin nàng vì mình sủng ái nữ nhân khác mà tự tìm cái chết.

Mạn Tâm suýt chút nữa nở nụ cười, cho xin đi, con mắt nào của hắn lại nhìn ra mình muốn tuyệt thực? Nàng chỉ không muốn ăn uống gì hết thôi.

“Còn không nói phải không?” Trong giọng nói của Mộ Dung Ứng lộ ra sự uy hiếp.

Mạn Tâm ngửa đầu, ý gì thế? Ta chính là không nói đấy, ngươi làm được gì ta?

“Đây là do ngươi tự chuốc lấy, đừng trách bổn vương.” Mộ Dung Ứng giờ tay điểm trúng huyệt của nàng.

“Nói!”

Mạn Tâm còn chưa hiểu hắn muốn làm gì, liền phát giác bản thân kiềm chế không nổi liền cười ha ha ha ha ha ha. Chết tiệt thật, hắn rõ ràng là điểm trúng huyệt cười của mình.

“Ha ha ha ha.” Không muốn cười nhưng lại nhịn không được, cảm giác bị bắt cười đúng là khó khăn thật, qua lúc đầu, Hạn Tâm còn có thể chịu đựng được nhưng bây giờ thật sự là nhịn không nổi, nhìn thấy sắc mặt đắc ý của hắn, rốt cuộc hét lớn: “Mau giải huyệt của ta, ta nói ha ha ha ha.”

“Bổn Vương không hiểu.” Mộ Dung Ứng cũng muốn trêu đùa nàng một chút.

“Đáng ghét thật, muốn ăn đòn ha ha ha ha ha.” Hạn Tâm vừa cười lớn vừa lấy tay đánh vào hắn, “Mau giải huyệt cho ta!”

Nắm tay giống như bông gòn đánh vào người mình, cứ như là gãi ngứa cho hắn, nhưng nhìn thấy nàng cười ra nước mắt, lúc bấy giờ mới giờ tay giải huyệt của nàng.

Rốt cuộc cũng kết thúc, Hạn Tâm ở đấy thở phì phò tức giận đùng đùng, trừng mắt nhìn hắn, vốn không có chút sức lực nào, bây giờ chỉ có thể tựa vào người hắn mà tức giận, thế nhưng tay nàng len lén sờ xuống dưới, lướt vào bắp đùi trong của hắn dùng sức nhéo một cái.

“A.” Mộ Dung Ứng đau đến kêu thành tiếng, “Ngươi dám nhéo bổn vương?”

“Sao lại không dám?” Hạn Tâm nói.

“Có phải muốn bổn vương điểm huyệt ngươi một lần nữa không?” Mộ Dung Ứng làm bộ vươn ngón tay ra.

“Không muốn.” Hạn Tâm sợ hãi hô một tiếng, bị hù lập tức trốn vào chần.

“Hóa ra ngươi cũng biết sợ.” Khóe môi của Mộ Dung Ứng mang theo ý cười, “Vậy ban này bổn vương hỏi, sao ngươi không nói?”

“Không muốn nói chuyện với ngươi, có được không?” Hạn Tâm trực tiếp lườm hắn một cái.

Giờ phút này, Song Nhi ở ngoài cửa nói: “Vương gia, cháo đã nấu xong rồi, người còn muốn mang vào hay không?”

“Mang vào đi!” Mộ Dung Ứng bảo.

“Dạ.” Song Nhi bưng cháo đã nấu xong đi vào, nhìn thấy công chúa đã tỉnh lại thì vô cùng mừng rỡ, cũng rất biết điều lại lui ra ngoài.

“Ăn đi!” Mộ Dung Ứng đặt cháo ở trước mặt nàng.

“Không ăn!” Hạn Tâm khề lắc đầu.

“Không ăn, không uống, không nói chuyện, ngươi muốn đi tìm chết hay sao?” Mộ Dung Ứng tức giận.

“Ừ, ta chính là tự tìm chết đấy, chẳng lẽ ngay cả chết ta cũng không có quyền sao?” Hạn Tâm cố ý chọc giận hắn.

“Nói đúng, ngay cả chết ngươi thật sự cũng không có quyền, ăn đi!” Giọng điệu của Mộ Dung Ứng y như ra lệnh.

“Không ăn.” Tính tình của Hạn Tâm cũng rất bướng, nàng từ trước đến giờ chịu mềm mỏng chứ không chịu cứng cỏi.

Mộ Dung Ứng nhìn nàng chăm chăm một hồi, bỗng đứng đề nàng ở dưới người, dùng tay bóp mũi của nàng lại, cho nàng nuốt hết cháo.

Mạn Tâm vốn không có sức để giãy dụa chỉ nhìn hẩn.

Mộ Dung Ứng bị rung động bởi sự ai oán trong ánh mắt của nàng thì dùng tay, đỡ nàng ngồi dậy, “Đừng cố chọc giận ta!”

Mạn Tâm lấy ống tay áo quệt khóe miệng, “Người lo lắng cho sinh tử của ta chỉ đơn giản vì khi ta chết sẽ làm xấu đi mối quan hệ của hai nước, có phải không?”

Mộ Dung Ứng không nói gì, hẩn không muốn phủ nhận đáp án này, nhưng có một điều hẩn rất khẳng định hẩn không hy vọng nàng chết.

“Người yên tâm, dù có chết ta cũng sẽ không gây phiền toái cho người!” Khóe môi của Mặc Tâm hơi nhếch lên, lòng cũng rất đau, đã biết rõ đáp án, thì sao nàng còn để ý chứ!

Mộ Dung Ứng nhìn thấy sự tĩnh lặng trong mắt của nàng, những lời này của nàng là có ý gì?

“Ta muốn quay về Hạ quốc, được không?” Mặc Tâm bỗng hỏi.

“Tại sao người muốn về?” Mộ Dung Ứng nghi hoặc nhìn nàng, trước kia nàng gây âm ỉ đến thế nào cũng chưa từng đề cập qua chuyện quay về Hạ quốc.

“Nhớ phụ hoàng với mẫu phi, nên muốn về thăm!” Mặc Tâm nói lý do này là chuyện thường tình.

“Vậy người không sợ sẽ gặp...” Mộ Dung Ứng cũng không nói gì thêm, nhưng nàng hiểu được.

“Ta sẽ không gặp hẩn.” Mặc Tâm nói thẳng, là nàng quay về Hạ quốc chứ không phải vào hoàng cung.

Mộ Dung Ứng khẽ nhíu mày, làm sao nàng trở lại hoàng cung mà không gặp cho được?

“Người giúp ta chuẩn bị đi, ta muốn mau chóng trở về.” Mặc Tâm nói, nếu nàng mất tích ở Hạ quốc thì sẽ không phải là trách nhiệm của hẩn.

“Người không về nhanh như vậy được, bốn vương cần báo cáo với phụ hoàng, với lại bốn vương sẽ cùng người trở về!”

“Phiền toán vậy sao, vậy thì quên đi, không cần nữa!” Mặc Tâm không ngờ trở về nhà cũng khó khăn đến thế.

“Nếu người muốn trở về thật, vậy để bốn vương đi an bài.” Mộ Dung Ứng nhìn nàng nói.

“Không cần, người bận rộn vậy, ta làm sao không biết xấu hổ mà bắt người đi cùng ta, vả lại người đi rồi, các tiểu thiếp xinh đẹp như vậy của người làm sao bây giờ?” Mặc Tâm hơi chua xót, nói.

“Bốn vương có thể hiểu là người đang ghen hay không?” Mộ Dung Ứng trải qua hơn nửa ngày mới hiểu ra, hay là nàng đang giận mình vì chuyện này?

“Người hiểu sao thì tùy, cho dù ta có ghen đi nữa người cũng sẽ không để ý, chẳng qua chỉ cho là ta đang giả âm mưu nào đấy.” Mặc Tâm chẳng quan tâm mà nói.

“Hôm qua bốn vương không có tới phòng của cô ta!” Mộ Dung Ứng nói, hẩn cũng không biết vì sao mình lại đi giải thích.

Ồi, Mặc Tâm nhìn hẩn, nhưng vì chuyện ấy mà tâm tình trở nên thật tốt, tò mò hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì có người muốn nhảy hồ tự tử.” Mộ Dung Ứng nhìn nàng.

“Làm ơn đi, là người ta uống rượu muốn nhảy xuống bơi lội.” Nàng sẽ không thừa nhận đâu, vả lại tự tử chính xác cũng không phải vì hẩn.

“Vậy thì bốn vương xen vào việc của người khác rồi, sớm biết thế cũng không cần nhảy xuống cứu người.” Mộ Dung Ứng biết nàng chỉ đang cãi bướng.

“Người cứu ta thì cũng không phải thăm nghĩ là cứu ta thật, chẳng qua không muốn ta chết cho nên ta không cần cảm tạ người.” Mạn Tâm nói.

“Bổn vương chưa từng muốn người cảm tạ qua.” Giọng điệu cứng rắn của Mộ Dung Ứng bị gián đoạn, chợt nghe tiếng quản gia ở bên ngoài bấm báo: “Vương gia, bên ngoài có một người đến nói là tìm Vương gia đòi người.”

“Đòi người? Tên đó muốn gì đây?” Hắc khê nhú mào mở cửa.

“Nô tài không biết, hắc nói Vương gia đi ra ngoài sẽ biết.” Quản gia nói.

“Bổn vương đi xem thử.” Mộ Dung Ứng nói xong liền đi tới hướng phòng khách.

Nhưng trái lại Mạn Tâm thì rất tốt, bất kỳ ai tới tìm hắc đòi người, cũng chẳng liên quan tới mình.

Mộ Dung Ứng vừa đi vào đại sảnh thì nhìn thấy một nam nhân đang ngồi chỗ kia nhâm nhi trà, trong lòng hơi hồi hộp một chút, là hắc.

“Vương gia, đã lâu không gặp.” Tên đeo mặt nạ đứng dậy, chấp tay nói, nhưng hôm nay hắc không mang mặt nạ.

“Đã lâu không gặp, Vô Ưu Đường Thiếu chủ một mình đến vương phủ của bổn vương, không sợ bổn vương sẽ báo thù lần hai sao?” Mộ Dung Ứng đánh đòn phủ đầu.

“Hình như Vương gia đã quên, đến cuối cùng cũng là ta đưa Tuyết Liên cho ngài.” Sắc mặt của hắc không kinh hoảng một tí nào.

“Người hình như cũng đã quên, độc là do người hạ, Tuyết Liên là do người cướp, vậy chẳng qua là vật trở về khổ chủ thôi!” Mộ Dung Ứng hừ lạnh.

“Người cũng đừng quên, Tuyết Liên là do các người dùng người để đổi về, hôm nay ta chính là đến đòi người.” Tên đeo mặt nạ không để uy nghiêm của hắc ở trong mắt.

“Bổn vương đáp ứng người khi nào?” Mộ Dung Ứng nhìn hắc chằm chằm, hỏi.

“Là huynh đệ của người, Dương Tử Vân thay người đáp ứng, người không phải muốn nói lời của hắc thì không tính gì hết à, muốn đổi ý?” Tên mặt nạ cũng cũng gắt gao theo dõi hắc.

“Không sai, lời của hắc đúng là không tính gì hết!” Mộ Dung Ứng nói, mình không thể nào giao nàng cho hắc ta.

“Vậy người chính là đổi ý, chỉ có điều người cần suy nghĩ kỹ, nếu người xác định lời của hắc không tính, ta đây cũng chỉ có thể giết hắc!” Tia nhìn của tên đeo mặt nạ lạnh đi.

“Người dám!” Mộ Dung Ứng đứng dậy.

“Người nói ta có dám hay không?” Tên đeo mặt nạ coi thường cơn giận của hắc.

Mạn Tâm các.

“Công chúa, công chúa...” Song Nhi kinh hoảng chạy vào.

“Lại xảy ra chuyện gì, Song Nhi?” Mạn Tâm nhìn cô ta mấy ngày qua đều trong trạng thái này

“Có người yêu cầu Vương gia....Muốn người.” Song Nhi nói lắp, đây thực sự là chuyện không tưởng tượng được.

“Có người muốn ta?” Mạn Tâm ngây ra một lúc, lập tức nghĩ tới người nào, “Vậy Vương gia nói thế nào?”

“Vương gia không chịu, hai người đang giằng co ở trong đại sảnh.” Song Nhi nói.

“Song Nhi thay y phục cho ta, ta muốn đến xem.” Mạn Tâm từ trên giường đứng lên, phân phó.

“Dạ được.” Song Nhi vội vã tìm y phục cho nàng.

Mạn Tâm đi nhanh một mạch đến đại sảnh liền thấy họ đứng đối diện nhau, khi thấy nàng tiến vào, họ đồng thời chuyển ánh mắt về phía nàng.

Tia nhìn của nàng lại rơi vào gương mặt mà nàng luôn luôn yêu thương kia, nhẹ nhàng đến trước mặt của hắn: “Tên, người tên là gì?”

“Phó Vân.” Tên đeo mặt nạ nói.

“Phó Vân.” Mạn Tâm nở nụ cười, hóa ra trong tên của hắn ta cũng có chữ Vân, có lẽ hắn ta và Vân ở kiếp sau có quan hệ qua nhiều đời nào đó.

“Còn nhớ rõ lần đó người ở trên núi băng nói những lời gì với ta không? Bây giờ ta tới đòi người.” Tên đeo mặt nạ nhìn nàng.

“Nhớ rõ chứ!” Mạn Tâm gạt đầu, “Nhưng những lời này không phải nói với người.” Hắn nên hiểu.

“Không sao cả, ta hôm nay đến chỉ muốn dẫn người đi, về sau ta tin những lời này người sẽ nói với ta.” Tên đeo mặt nạ nhìn nàng, rất ư là tự tin.

Mạn Tâm trong nháy mắt hoảng hốt, lúc trước Vân theo đuổi mình, mình cũng không chịu, anh nói sau này mình nhất định sẽ yêu anh, nàng chính là thích cái tính bá đạo cùng tự tin ấy.

Mộ Dung Ứng nhìn vào ánh mắt của nàng, tuyệt đối có thể nhìn ra được có cảm xúc, nàng có cảm giác khác biệt đối với hắn ta, chỉ là cảm giác này làm hắn vô cùng khó chịu.

“Vương gia, chúng ta đừng nói lời vô ích nữa, người nói đi, có để ta mang người đi hay không.” Tên đeo mặt nạ trực tiếp ép hỏi.

86. Chương 086

Chương 086 — Nàng phải viết thư

“Người hỏi câu này không phải vô ích sao? Vương phi của bốn vương sao có thể để mặc người tùy ý mang đi, nếu vậy thì mặt mũi của bốn Vương để ở đâu?” Mộ Dung Ứng nhìn hắn, có phải hắn ta rất liêu lĩnh hay không, trắng trợn xông tới Vương phủ của mình đòi người.

“Vậy là lật lọng, không giữ lời hứa, người là Vương gia mà hành động như thế sao? Người thì hôm nay ta phải mang đi.” Phó Vân lạnh lùng nói.

“Không có sự đồng ý của bốn vương, người dễ dàng mang đi được sao, nếu không tin thì cứ thử xem!” Mộ Dung Ứng cho tới bây giờ vẫn chưa sợ uy hiếp.

Nhìn thấy hai bên gươm đã tuốt vỏ, nỏ giương dây, tình hình hết sức căng thẳng, Mạn Tâm mở miệng: “Các người giằng co có suy nghĩ đến cảm nhận của ta không, ta là người chứ không phải đồ vật để cho các người giằng co, các người có hỏi qua ý ta muốn thế nào hay không?”

Lúc này hai người mới nhìn về hướng nàng, trong lòng Mộ Dung Ứng bỗng dưng có chút kinh hoảng, nàng có chọn rồi đi cùng Phó Vân hay không, nhưng hắn chưa từng nghĩ nàng sẽ chọn mình.

“Không cần nhìn ta, người không thả ta đi chẳng qua chỉ vì ta là công chúa của Hạ Quốc.” Mạn Tâm nhìn Mộ Dung Ứng mà nói, rồi xoay người nói với Phó Vân: “Người cũng không phải là người tốt đẹp gì, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà nói chuyện đoạt nữ nhân, cũng chẳng quang minh lỗi lạc, cho nên người không cần cãi, ta sẽ không đi cùng người, ta nghĩ người vốn sẽ không ép buộc ta đi với người.”

Tuy rằng lời của nàng không thiên về mình nhưng Mộ Dung Ứng vẫn rất vừa lòng, ít ra lựa chọn của nàng vẫn là mình.

Phó Vân chỉ cười, bước từng bước đến phía trước nàng, nói khẽ vào bên tai nàng: “Người cũng không biết ta muốn người làm gì mà người liền xác định mình không đi sao?”

Mạn Tâm ngẩng đầu nhìn hắn, “Người có ý gì, muốn ta làm gì? Làm nương tử? Làm nha hoàn? Hay là làm bằng hữu?” Nàng quả thật đoán không được ý nghĩ của hắn.

“Nương tử, nha hoàn?” Phó Vân nở nụ cười, hỏi lại nàng, “Vậy ngươi muốn làm gì của ta?”

“Ta muốn lãnh đạo ngươi, ngươi chịu sao?” Mạn Tâm lườm thẳng hấn một cái.

“Lãnh đạo cái gì?” Phó Vân không rõ, nhìn nàng.

“Chính là bảo ngươi nghe lời ta.” Mạn Tâm giải thích trắng ra.

“Vậy là ngươi muốn làm môn chủ của Vô Ưu Đường ta?” Phó Vân không ngờ nàng có dã tâm như vậy.

Mộ Dung Ứng cũng nhìn ra giọng điệu của nàng không nhỏ.

“Nếu ngươi chịu, ta cũng không phản đối.” Mạn Tâm vẽ lên chút ảo tưởng, người có võ công cao cường như vậy mà nghe lời chỉ huy của mình, thì đã thỏa mãn được lòng hư vinh rồi.

“Ta sẽ không phản đối, chỉ là muốn làm môn chủ, ít nhất phải có bản lĩnh làm người ta tin phục” Phó Vân nói.

“Vậy thì đơn giản, không phải đã có ngươi rồi sao, ngươi làm bọn họ tin phục, còn ta trực tiếp lãnh đạo ngươi là được rồi.” Mạn Tâm trao cho hấn ánh mắt ‘sao mà ngươi đàn vậy’.

“Ha ha.” Phó Vân cười ha hả, “Ngươi quả thật không giống người thường, nhưng mà ngươi có gì mà tự tin để cho ta nghe lời ngươi nói?”

“Mỹ nhân kế” Mạn Tâm ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nói.

“Mỹ nhân kế??” Phó Vân ngay ra một lúc, sau đó lại cười ha hả: “Được, ta thật chờ mong ngươi dùng mỹ nhân kế thế nào, chỉ có điều, điều kiện đầu tiên là ta phải mang ngươi đi thì ngươi mới có cơ hội thi triển mỹ nhân kế với ta, không phải sao?”

“Nhưng ta vẫn chưa muốn rời khỏi vương phủ.” Nếu không phải khi nhìn hấn có phần giống Vân, thì nàng cũng không nói nhiều lời với hấn như vậy.

“Ngươi ở Vương phủ này, ngày qua ngày đều gian nan đến mức muốn tự sát, ta chẳng qua muốn mang ngươi rời khỏi nơi này, ngươi đã không muốn, vậy quên đi.” Phó Vân nói thẳng.

“Làm sao ngươi biết?” Mạn Tâm kinh ngạc nhìn hấn.

Mộ Dung Ứng cũng hơi kinh hãi, trong vương phủ của mình có thủ vệ canh phòng chặt chẽ, chẳng lẽ hấn có trình thám ở vương phủ?

“Đừng quên, từ lúc trên núi băng, ngươi bắt đầu là người của ta, cho nên ta đương nhiên sẽ chú ý nhất cử nhất động của ngươi.” Lúc Phó Vân nói những lời này thì nhìn thoáng qua hấn đứng bên cạnh.

“Người của ngươi, cho xin đi, ngoại trừ chính mình ra thì ta không thuộc về bất cứ ai, ngươi đi được rồi đó!” Mạn Tâm nói thẳng, kỳ thật nàng cũng không phải không muốn đi cùng hấn, nhưng nàng không thể đi cùng hấn.

“Đại ca, đệ nghe nói, hấn đến đòi ngươi.” Dương Tử Vân cấp tốc chạy vào, nhìn thấy hấn ta đang đứng ở đấy.

“Không sai, ta đến đòi ngươi, hấn là người còn nhớ lời nói trước kia của ngươi chứ?” Phó Vân nhìn hấn ta nói.

“Nhớ, ngươi cứ việc mang nữ nhân này đi, có điều...” Dương Tử Vân dừng lại một chút, đồng thời nói ra sự thật hiển nhiên ở phía sau: “Ngươi nên biết thân phận của cô ta không hề tầm thường, việc mang cô ta đi không chỉ là chuyện giữa chúng ta, ta có nhớ Vô Ưu Đường môn chủ là một trung quân ái quốc, là người biết phân biệt đúng sai, ông ta nhất định không hy vọng chúng ta vì một nữ nhân mà khiến hai nước giao tranh.” Hấn ta thật thông minh, biết đưa môn chủ ra để giải quyết, bởi vì hấn ta biết dù ỉnh ước gì có thể làm nữ nhân này rời đi nhưng nàng ta chính xác không thể bị hấn mang đi.

“Nói ra nhiều đạo lý không thực thể như vậy, còn muốn đem tội hại nước hại dân quy chụp lên đầu ta, cũng chỉ muốn xóa sạch đi lời hứa ban đầu của ngươi.” Phó Vân lạnh lùng nói, thật ra thì mình cũng không nhất định phải mang nàng đi, chỉ là muốn đến dò xét một chút.

“Không, ta tuyệt đối không nghĩ vậy, việc đem tội danh này gán lên trên người người đối với chúng ta chẳng có lợi gì cả, là ta đang nghĩ nếu có một biện pháp tốt đẹp vẹn cả đôi đường để người có thể mang cô ta đi mà khiến Hạ Quốc không thể nói được lời nào.....” Dương Tử Vân dừng lại nhìn hẩn một cái, rõ ràng là đã nghĩ ra được biện pháp.....

“Tử Vân.” Mộ Dung Ứng quát lên bằng giọng điệu nghiêm khắc, không cho phép hẩn tự tung tự tác.

“Đại ca, huynh yên tâm, đệ biết chừng mực.” Dương Tử Vân nói.

Mạn Tâm ngồi qua một bên, nàng quyết định tin, đối với mình thì hẩn ta chẳng có ý kiến gì hay ho cả.

“Nói tiếp đi, ta thật có hứng thú.” Phó Vân nhìn hẩn ta đầy hứng thú.

“Thật ra rất đơn giản, chỉ cần công chúa viết một bức thư cho đại ca của ta, rồi cùng người rời đi, thì chúng tôi tuyệt đối không ngăn cản.” Dương Tử Vân nói thẳng, như vậy là cô bắt trình bắt trung trước, Hạ Quốc chắc chắn đuối lý.

“Dương Tử Vân, người nghĩ như vậy là hãm hại được ta sao? Xem ta như ả đàn bà lẳng lơ, dụ dỗ gian phu, còn mang thêm tội danh bỏ trốn.” Nghe được hẩn ta nói như vậy, Mạn Tâm thật sự rất tức giận.

“Ta cũng không nói như vậy, chỉ có điều nếu chính người thừa nhận, ta cũng chẳng phản đối.” Dương Tử Vân nhìn nàng một cái, ý tứ kia bị phơi bày hết ra ngoài.

“Tử Vân, không được nói vậy!” Mộ Dung Ứng quát lớn, bây giờ là lúc mà đệ ấy phải lo sốt vó, đằng này đệ ấy muốn làm thiên hạ đại loạn sao?

“Đại ca, đệ không nói vậy, nếu bọn họ có tình ý trong ấy thì sao chúng ta không thành toàn cho bọn họ.” Dương Tử Vân hẩn không thể khiến nàng ở trước mắt mình biến mất ngay lập tức.

“Tử Vân, chuyện này không đến phiên đệ lên tiếng, đi xuống đi.” Sắc mặt của Mộ Dung Ứng thật nghiêm túc, phải chăng đệ ấy đã vượt quá giới hạn của tình cảm huynh đệ, nhưng mình chắc sẽ không dung túng cho đệ ấy.

“Dạ, đại ca.” Dương Tử Vân tuy không cam lòng nhưng trước mặt người ngoài, hẩn ta tuyệt đối sẽ không cãi lại đại ca.

Thái độ của Mộ Dung Ứng làm Mạn Tâm thầm tức giận biết bao, nhưng cũng có chút an ủi ít nhất hẩn cũng không hy vọng mình bỏ đi.

“Vương gia, ta cảm thấy biện pháp của Dương công tử rất tốt, công chúa, phong thư này người có viết hay không? Viết rồi, ta sẽ mang người đi, rời khỏi vương phủ không chào đón người.” Phó Vân nhìn nàng mà hỏi.

“Ta.....” Mạn Tâm chần chờ, nàng không cần thanh danh của mình, nhưng nàng lỡ mờ nhận ra mình cũng không thật sự muốn rời đi, đột nhiên xoay người nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Ứng: “Còn người, có phải người cũng nghĩ giống Dương Tử Vân không? Nếu người muốn ta viết, vậy ta sẽ viết.” Nàng không muốn mình khó xử, cho nên làm hẩn khó xử, có lẽ hẩn vốn dĩ không khó xử.

“Người viết thư cho bốn vương, người để mặt mũi của bốn vương ở đâu chứ, thử nói xem, sao bốn vương có thể chấp tay dâng tặng Vương Phi của mình cho người khác!” Mộ Dung Ứng cự tuyệt thẳng thừng, thật ra lúc ấy hẩn chưa từng nghĩ tới muốn để nàng rời đi, có lẽ trước kia thì có, nhưng bây giờ nàng khiến hẩn phải do dự.

“Người không cho ta viết thư chỉ vì mặt mũi của người sao?” Trong lòng Mạn Tâm đau xót.

“Có phải hay không không quan trọng, quan trọng là...Người không thể rời đi.” Mộ Dung Ứng biết nàng đang ép mình, nàng muốn hẩn nói sao đây, nói hẩn không thể bỏ nàng được sao?

“Ta không thể rời đi? Tại sao ta không thể rời đi?” Mạn Tâm đột nhiên cảm giác tâm đã chết, xoay người phân phó Song Nhi: “Đi chuẩn bị giấy mực cho ta.”

“Dạ, công chúa.” Song Nhi lo lắng nhìn nàng một cái, vẫn cứ đi xuống.

“Người muốn làm gì?” Mộ Dung Ứng vươn tay kéo nàng qua, nàng thật sự muốn viết thư sao?

“Giải thoát cho người, cho người được tự do, biến mất trước mặt người, đây không phải là điều người luôn mong muốn sao? Nhưng xin tha thứ cho ta, vì dân chúng của hai nước, ta chỉ có thể không để mặt mũi cho người, nhưng người sẽ giải thích, có phải hay không?” Mạn Tâm nhìn hần, khéo môi nhếch lên tạo thành một đường cong đầy châm chọc.

“Người nào loạn đủ rồi, có hay không, bốn vương nói khi nào chứ, muốn tự do thì trở về phòng đi!” Mộ Dung Ứng kéo nàng đi.

“Đứng lại.” Phó Vân chắn trước mặt của hần, “Nếu cô ấy không muốn đi cùng ta, ta tuyệt đối không miễn cưỡng, nhưng nếu cô ấy muốn đi, bất cứ ai cũng không ngăn cản được.”

“Tránh ra, đừng quên đây là vương phủ của bốn vương, nhân cơ hội trước khi bốn vương chưa nổi giận, người tốt nhất nên rời đi trước.” Sắc mặt Mộ Dung Ứng lạnh lẽo vô cùng.

“Trước khi ta đến, cũng đã rất khăng định nơi này là Vương phủ!” Người của Phó Vân không hề nhúc nhích.

“Phó Vân, người tốt nhất đừng bức bốn vương động thủ.” Trong mắt của Mộ Dung Ứng bắn ra tia âm u lạnh lẽo.

“Động thủ sao, bản thân người tin có thể đánh thắng được ta sao?” Tuy hần đã ăn Tuyết Liên thất sắc nhưng Phó Vân vẫn nắm chắc mình đánh ngang sức với hần.

“Công chúa, nô tì...” Song Nhi cầm bút mực trong tay đi tới thì nhìn thấy bộ dáng của họ, bị hù đến mức không dám nói tiếp nữa.

“Cút ra!” Mộ Dung Ứng quát.

“Dạ, dạ.” Song Nhi hoảng sợ khẽ run rẩy, giấy mực trong tay rớt xuống ngay tức thì.

“Được rồi, các người đừng cãi nữa, cho ta chút thời gian để ta suy nghĩ cho kỹ.” Mạn Tâm cũng hét lớn, phiền lòng chạy ra ngoài.

Phó Vân thấy nàng đi rồi, mới lên tiếng: “Được ta cho người thời gian, ba ngày sau ta sẽ đến.” Nói xong, phi thân một cái, người liền biến mất.

87. Chương 087

Chương 087 — Nỗi kinh hoàng của nàng

Mạn Tâm tức giận trở về phòng liền ngồi xuống giường, nàng không biết mình còn lo lắng, chờ đợi cái gì nữa.

“Công chúa, người viết thư cho Vương gia thật sao?” Song Nhi nhìn nàng hỏi.

“Không biết, có lẽ sẽ viết, người cũng biết bất kể ta có bù đắp như thế nào thì trong vương phủ này đều chẳng có chỗ cho ta sống yên ổn, mọi người mãi mãi nhớ về hình ảnh lúc trước của ta, ta cảm thấy mệt mỏi quá rồi.” Mạn Tâm nằm vật xuống, đây chính là cảm giác thật lòng của nàng.

“Công chúa, nô tì hiểu. Nhưng công chúa rời khỏi vương phủ là muốn chung sống với người kia sao? Hần dường như không phải là người tốt.” Song Nhi quả thật rất lo lắng công chúa sẽ bị gạt.

“Yên tâm đi, ta sẽ không chung sống với hần, ta cũng không biết mình sẽ ở nơi nào.” Mạn Tâm nói, ý nói nếu số mệnh mình tốt thì có lẽ còn có thể xuyên không trở về, nếu số mệnh không tốt chắc sẽ làm cô hồn dã quỷ.

“Công chúa, thật ra Vương gia cũng tốt lắm, có lẽ người không cảm thấy nhưng nô tì nhìn ra Vương gia đối xử với người tốt hơn lúc trước nhiều, thật ra nếu người ngẫm kỹ lại thì không phải Vương gia có cảm tình với người sao, tại sao ngài ấy không đồng ý cho người đi.” Song Nhi thấp giọng nói, thật tình thì vẫn hy vọng nàng ở lại vương phủ.

“Có lẽ hẳn có suy nghĩ khác.” Người không biết là chúng ta, tuy rằng cô ta nói hơi có lý nhưng Mạn Tâm không muốn nghĩ như vậy, muốn được hẳn yêu thật quá khó khăn, quá xa vời.

Song Nhi mấp máy môi còn muốn nói gì đó nhưng vẫn không dám mở miệng, công chúa quyết định chuyện gì làm gì đến lượt nàng lên tiếng.

Dương Tử Vân đi tới liền nhìn thấy Mộ Dung Ứng đứng ở lương đình trong hoa viên, tay để ra phía sau, trông về phương xa, hẳn ta đi qua khẽ gọi một tiếng: “Đại ca.”

Hắn chậm rãi xoay người lại, nhìn thấy Dương Tử Vân thì cũng không nói gì.

Dương Tử Vân nhìn thấy dáng vẻ của hắn, thì không biết tại sao, lời nói vừa tới miệng lại không thể nói ra, cười nói: “Đại ca, chúng ta đã lâu không uống rượu cùng nhau, đi thôi, đệ mời huynh tới Túy Tiên Lâu uống rượu.”

“Từ sau khi nhị đệ đi rồi, ta đã không còn nhớ lúc nào chúng ta ngồi chung một chỗ uống rượu.” Mộ Dung Ứng nhớ tới trước kia ba người mỗi ngày đều tụ tập với nhau.

“Nhị ca sẽ trở về.” Dương Tử Vân thật vui mừng, đại ca vẫn còn nhớ tới nhị ca.

“Đệ ấy nhất định sẽ trở về, đi thôi, đi uống rượu.” Mộ Dung Ứng ra khỏi lương đình.

Trong tửu lâu.

“Đại ca, huynh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?” Dương Tử Vân uống rượu nên có chút hưng phấn.

“Đương nhiên là nhớ, lần đó ta cũng đến tửu lâu, chợt nghe đệ và nhị ca của đệ đang tranh luận chuyện của ta, khi đó ta thật kinh ngạc nhị ca của đệ thật bình tĩnh, bình tĩnh nói ra những lời ấy quả thật đã làm ta băn khoăn, mà đệ ấy lại đưa ra một đề xuất rất tốt, nhưng đệ lại xúc động hiếu thắng, loại tinh thần gan dạ vô địch này khiến ta rất ngưỡng mộ, cho nên ta cũng đi qua tham gia cuộc thảo luận của hai người.” Mộ Dung Ứng nói về lần gặp nhau ấy, kí ức hẳn còn mới mẻ.

Dương Tử Vân nở nụ cười, “Khi đó tuy đệ nhận ra thân phận cao quý của huynh, nhưng thật không ngờ huynh chính là vương gia, vẫn cứ ngây ngốc cùng huynh tranh luận, nhưng thật ra nhị ca cứ kéo đệ suốt, mà đệ chẳng hề phát hiện lại nói rất nhiều câu khó nghe không nên nói, nhưng huynh lại không tức giận.”

“Ta chính là thích tính thẳng thắn của đệ và sự cơ trí của nhị ca của đệ, cho nên ta đề nghị kết nghĩa huynh đệ với hai người.” Mộ Dung Ứng giờ đây cũng rất may mắn, vì ông trời đã cho hắn có được hai huynh đệ tốt như vậy để giúp đỡ.

“Đại ca, huynh biết không, sau đó khi biết huynh chính là Ứng Vương gia, quả thật đệ không thể tin được, chỉ vả vào miệng mình và chớp mắt, mình đã trở thành huynh đệ của Vương gia, cảm thấy mình hơi vinh dự.” Bây giờ Dương Tử Vân khi nhớ tới khoảnh khắc lúc xưa lại cảm thấy mình thật buồn cười.

“Ta nên thấy vinh dự mới đúng, mấy năm nay ít nhiều gì hai đệ cũng đã vào sinh ra tử khi đi theo tương trợ ta, mới ổn định lại biên cảnh, giúp Thiên Triều quốc được dân giàu nước mạnh, trong lòng ta, hai người như là huynh đệ ruột thịt của ta, còn thân hơn cả huynh đệ máu mủ, bọn họ sống phóng túng nhưng sau lưng vẫn lập âm mưu quỷ kế, sợ phụ hoàng truyền ngôi cho ta, nhưng hai người lại không màng đến sống chết một mực giúp ta.” Mộ Dung Ứng uống rượu, bình thường những lời nói trong lòng này đều được giấu kín, nhưng hắn không nói thì không có nghĩa là hắn không biết.

“Đại ca, huynh đừng nói vậy, có huynh làm đại ca của bọn đệ là phúc của bọn đệ tu được từ mấy kiếp, quốc cũng là quốc của chúng ta, bảo vệ quốc gia cũng là trách nhiệm của chúng ta, có điều, nếu mà nói truyền ngôi thì đệ luôn luôn hi vọng đại ca huynh sẽ được lên ngôi hoàng đế, không vì cái gì khác, chỉ vì Thiên Triều quốc càng ngày càng tốt hơn, đương nhiên đệ tôn trọng sự lựa chọn của đại ca, bất kể huynh chọn lựa thế nào, đệ cũng đều ủng hộ huynh.” Dương Tử Vân nâng chén rượu lên, đụng một cái với hắn.

“Chuyện này về sau hẳn nói, bây giờ loạn trong giặc ngoài, không phải là lúc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.” Mộ Dung Ứng nói, hẳn không phải không muốn ngôi vị hoàng đế, nhưng nếu đến lúc phải hy sinh rất nhiều thứ thì hẳn cần suy nghĩ một chút.

“Được, hôm nay chúng ta không nói gì hết, chỉ uống rượu vui vẻ nhé đại ca, không say không về.” Dương Tử Vân lại nâng chén rượu lên.

“Được, cạn ly.” Mộ Dung Ung biết trong lòng hắn ta có chuyện nhưng lại không nói, cứ xem như mình không biết.

Mạn Tâm ngồi trên dây đu trong sân, dùng đưa chậm chậm, chuyện đến nước này rồi, nàng nên làm cái gì bây giờ, nếu hắn không giữ mình lại, mình cứ rời đi như thế sao, vậy nàng còn trở về được sao.

Rốt cuộc trong lòng hắn suy nghĩ thế nào đây? Nàng tuyệt đối không tin hắn không đi là vì vấn đề mặt mũi của hắn, nàng cũng không tin được Song Nhi nói hắn không phải là không có cảm tình với mình mà chính vì hắn không muốn thừa nhận thôi.

Thật ra nàng biết trong chuyện này người khơi mào, lợi dụng điểm mấu chốt đó chính là Dương Tử Vân, nàng cũng biết trong chuyện này cũng không trách hắn được, hắn một lòng cũng vì Mộ Dung Ung, do chuyện nhị ca bỏ đi nên không thể tha thứ ỉn.

Có đôi khi suy ngẫm lại việc rời đi cũng chưa chắc là xấu, chí ít cũng có thể làm bản thân mình bình tĩnh suy nghĩ thông suốt sau này nên làm gì.

“Công chúa, ăn chút điểm tâm phòng bếp mới làm đi.” Song Nhi bưng điểm tâm trong tay đi tới.

“Ta không muốn ăn, người ăn đi.” Mạn Tâm lắc đầu.

“Công chúa, mấy ngày hôm nay người đã gầy đi rồi, hay là ăn một chút đi.” Song Nhi đưa điểm tâm tới.

Mạn Tâm không muốn phụ ý tốt của cô ta, nàng cầm lấy miếng bánh ngọt mà ăn từ từ, khẽ cười đầy thê lương: “Trong lúc này, cũng chỉ có người vẫn còn quan tâm ta.”

“Công chúa, người đừng nói vậy, nô tì tất nhiên quan tâm người, thật ra Vương gia hắn cũng đối xử với công chúa rất tốt. Công chúa, nô tì có thể hỏi người một chuyện không?” Song Nhi chần chờ hồi lâu mới hỏi.

“Song Nhi, sau này không cần cẩn thận như vậy, người có gì thì cứ hỏi thẳng, ta sẽ không trách người đâu.” Mạn Tâm nói, sợ dĩ phải cần dặn như vậy là vì nàng biết Song Nhi thật lòng đối xử tốt với mình.

“Công chúa, vậy xin cho nô tì nói thẳng, nô tì còn nhớ rõ dáng vẻ lúc vừa mới tỉnh dậy của công chúa, là lạc quan tự tin xinh đẹp đến như vậy, mặc kệ mọi người đối xử với người thế nào, người vẫn cứ tươi cười với chúng tôi, còn có Vương gia nữa, mặc kệ Vương gia lạnh lùng với người đến thế nào, người cũng chẳng thêm để ý đến một chút, vẫn muốn thay đổi Vương gia như cũ, nhưng vì sao bây giờ khi Vương gia hơi thay đổi cách đối xử với công chúa thì người lại muốn từ bỏ chứ?” Song Nhi nói một hơi rất nhiều.

Nghe cô ta nói xong, Mạn Tâm nhìn chằm chằm cô ta, mình có buông tay sao? Đúng vậy, không phải nàng luôn tự tin hắn sẽ yêu mình, mục đích của nàng không phải là trở về sao, vì sao nàng bây giờ lại muốn từ bỏ.

“Công chúa, có phải nô tì nói sai gì rồi phải không?” Nhìn thấy nàng không nói lời nào, Song Nhi có chút bất an, sợ nàng sẽ tức giận.

“Không có.” Mạn Tâm lắc đầu phân phó: “Song Nhi, người đi xuống trước đi, để ta một mình suy nghĩ.”

“Dạ, nô tì cáo lui.” Song Nhi nhìn nàng rồi lui xuống.

Mạn Tâm cẩn thận suy nghĩ về lời nói của Song Nhi, trong khoảnh khắc này bản thân chợt bừng tỉnh ngộ, rõ ràng biết phải trở về thì nhất định phải làm hắn yêu, vì mục đích này mà nàng cứ bám riết không buông làm hắn cảm động, theo đuổi hắn, nhưng chỉ vì nghe được hắn và nữ nhân khác ở chung một chỗ, thì mình lại đau lòng như vậy, bây giờ còn muốn rời khỏi đây, rời xa hắn, chẳng lẽ mình không muốn trở về sao?

Mỗi một hình ảnh ở chung với hắn cứ như điện xẹt lướt qua trong đầu, hắn lạnh lùng, hắn tàn bạo, hắn vô tình, hắn dịu dàng, cùng với những đặc tính khác khắc ghi vào trong tâm trí nàng, những hình ảnh không ngừng xuất hiện xen kẽ, chồng chéo lên nhau.

Lòng nàng hơi trở nên khản trương, chẳng lẽ cảm giác này là thật, trong lúc vô tình nàng đã thích Mộ Dung Ung.

Ý nghĩ này làm nàng sợ hãi, không, không thể nào, nàng làm sao có thể chứ, nàng rõ ràng yêu Vân đến thế, sao lại thay lòng đổi dạ được, không, nhất định không phải thế, nàng chỉ muốn làm bạn với hắn, bây giờ không muốn tổn thương hắn, cho nên muốn rời đi, chỉ như vậy mà thôi, nàng nỗ lực thuyết phục chính mình.

Nhưng chính mình hiểu rõ, có thể làm lý trí của mình mất cảm giác, nhưng lại không lừa được con tim.

Dùng tay che lấy mặt mình, đau khổ ngồi ở đây, tại sao có thể như vậy, không đạt được mục đích của mình thì thôi ngược lại còn làm mình dần thân vào...

“Khó quá hả?” Một âm thanh mong manh từ trên đỉnh đầu vang lên dọa nàng nhảy dựng lên, lập tức ngẩng đầu lên, “Ai?”

Khi nhìn thấy người đứng trước mặt mình là Phó Vân, nàng dường như kim lòng không động mà hô: “Vân.” Nhưng nàng kịp phản ứng lại, nhìn xung quanh. Kinh ngạc hỏi: “Tại sao người lại ở chỗ này?”

“Tại sao ta không thể ở trong này?” Phó Vân nói xong, rồi ngồi xuống cạnh nàng.

“Người cho rằng nơi này là Vô Ưu Đường của người sao? Mặc cho người tự do ra vào, nơi này là vương phủ, không phải người đi rồi sao? Sao còn quay trở lại.” Mạn Tâm hỏi.

“Để nhìn người.” Phó Vân nhìn nàng, nói thẳng.

“Nhìn ta, người rảnh rồi vậy sao?” Mạn Tâm ra vẻ không tin.

“Người nhìn gì?” Phó Vân cũng không trả lời nàng.

“Ta thấy người cũng thật rảnh rồi.” Ánh nhìn của Mạn Tâm khe lướt sang một bên, không dám nhìn lâu, xem ra khuôn mặt giống y đúc Vân.

“Có muốn ra ngoài đi dạo một chút không?” Phó Vân đột nhiên hỏi.

Trong ánh mắt của Mạn Tâm lộ ra tia sáng, “Ta có thể đi chứ?”

“Chỉ cần người muốn là được.” Phó Vân vừa dứt lời liền ôm lấy nàng, bay lên nóc nhà.

88. Chương 088

Chương 088 — Tuyệt Liên Thất Sắc 2

Trong nháy mắt, Mạn Tâm đã bị hắn ôm lấy từ trong cửa phủ bay ra ngoài, nàng lại cảm thán một lần nữa, đúng là có võ công thật là tốt, trong chớp mắt đã biến mất, quá ghê.

“Muốn đi đâu?” Phó Vân buông nàng ra, hỏi.

“Chỗ nào cũng được, chỉ cần không đến Vô Ưu Đường là được rồi.” Mạn Tâm vừa nghĩ tới cảnh tượng kinh khủng nơi đó, đến giờ mà lông tóc vẫn còn dựng đứng lên.

“Người sợ Vô Ưu Đường như vậy, vậy người không sợ ta à? Sao còn dám cùng ta đi ra ngoài?”

“Không sợ!” Mạn Tâm lắc đầu.

“Đơn giản vì ta lớn lên có khuôn mặt giống hệt người tên Vân kia phải không? Hắn là ai vậy?” Phó Vân biết hắn ta nhất định là người mà nàng yêu sâu đậm, hắn và mình lớn lên lại giống nhau, nói không chừng trong đó họ có quan hệ gì đấy.

“Ừ.” Mạn Tâm thật thà nhiên thừa nhận, “Nhưng còn hắn là ai thì có nói người nghe cũng không biết, người đừng hỏi.”

“Được, người đã không muốn nói, ta đây sẽ không hỏi.” Phó Vân nói, nếu có một người như thế thì hắn sớm muộn gì cũng sẽ biết.

“Đúng rồi, ta quên hỏi ngươi, vì sao ngươi lại muốn ta?” Mạn Tâm đề phòng nhìn hắn.

“Ngươi cho là vì nguyên nhân gì?” Phó Vân cũng không trả lời thẳng với nàng.

“Nếu ta biết thì cũng không cần hỏi ngươi, dù sao thì ngươi cũng không phải vì lưu luyến sắc đẹp của ta.” Mạn Tâm vẫn rất khẳng định về điểm ấy, hắn không phải là người háo sắc, nếu có thì ngay từ lúc mình đến Vô Ưu Đường đã biểu hiện ra ngoài rồi, nhưng hắn luôn luôn xem thường sắc đẹp của nàng.

“Ta có nên cho rằng lời này của ngươi là khen tặng ta không?” Phó Vân cười nói, “Nếu ta cho ngươi biết là vì lúc ngươi ở trên núi băng đã nói những lời làm ta cảm động, ngươi tin không?”

“Không tin.” Mạn Tâm trực tiếp lắc đầu, “Cũng không phải nói với ngươi, làm sao ngươi cảm giác được loại cảm tình này của ta chứ.”

“Ta không cảm nhận được tình cảm của ngươi, đúng là ta chỉ rất tò mò về nam nhân này của ngươi, mọi người đều nói ngươi xinh đẹp như hoa nhưng tâm địa như rắn rết, nhưng ngươi lại có một tình cảm sâu đậm như vậy, ta không thể không hoài nghi sự ngoan độc của ngươi vì bảo vệ mình?” Hắn khẳng định.

“Ha ha.” Mạn Tâm nở nụ cười, ngẩng đầu lên nói: “Ta còn không biết bản thân trước kia của mình, sao ngươi lại biết rõ chứ, đúng rồi, môn chủ kia của ngươi còn hút máu nữ tử để luyện công không?” Nàng đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

“Ngươi nghe được gần đây lại có nữ tử bị mất tích à?” Phó Vân hỏi lại nàng.

“Ta không ở Hình bộ, ta làm sao biết được, lại nói, có nữ tử mất tích cũng đâu phải đến vương phủ bẩm báo với ta, nhưng ta vẫn nguyện ý tin tưởng ngươi.” Mạn Tâm nói.

“Ta có phải nên nói cảm tạ ngươi không?” Phó Vân đáp lời rồi nói tiếp: “Thật ra, chắc ngươi đã nghĩ đến rồi, tuy rằng Vô Ưu Đường không phải là danh môn chánh phái gì, nhưng một lời sư phụ nói ra thì đáng giá ngàn vàng, khi ông ấy đã đáp ứng chuyện gì rồi mặc dù mình có chết cũng sẽ không bội ước.”

“Ừ, ta biết.” Mạn Tâm gật đầu, “Nếu không phải ông ấy nói thì cũng sẽ không khiến ngươi đưa Tuyết Liên cho Mộ Dung Ứng.”

“Không, ngươi không biết.” Sắc mặt của Phó Vân trở nên nghiêm trọng, “Theo ta nhớ, trước kia sư phụ đã bị mắc một loại bệnh kì quái, cứ một năm lại phát tác một lần, ông ấy bình thường đều bế quan tu luyện, còn nhớ có một lần ta vì tò mò đã xông vào, liền thấy sắc mặt dữ tợn thống khổ của sư phụ khi hút lấy máu nữ tử, miệng ông ấy đầy máu tươi, làm ta bị hù đến mức sợ hãi, hoảng sợ cứ đứng nhìn ông ấy đến quên cả thét lên, sau đó chứng kiến nữ tử kia bỗng nhiên biến thành một bà lão loang lổ, ta mới bị hù mà thét lên, kể tiếp thì hôn mê bất tỉnh...”

Mạn Tâm nhìn hắn, hóa ra hắn cũng bị dọa đến ngất đi, nếu như là mình, không chừng sẽ sợ đến chết mất.

“Sau khi ta tỉnh lại, sư phụ đã canh giữ ở bên cạnh ta, ta bị hù lập tức trốn vào góc giường, không dám nhìn ông, sư phụ thở dài nói nếu ta đã biết thì sẽ không giấu giếm ta nữa, hóa ra trong thân thể sư phụ có một loại độc, loại chất độc này sẽ không lấy mạng người nhưng nếu chậm một chút sẽ ăn mòn thân thể ông, do thời gian phát tác ngắn, đau đớn khó nhịn, trong lòng tựa như lửa đốt, nếu muốn giải hết loại độc chất này chỉ có một thứ, đó chính là Tuyết Liên thất sắc trên núi băng, nhưng ngươi cũng biết Tuyết Liên thất sắc vô cùng quý hiếm, khi sư phụ tìm được nó thì đúng lúc ngay cả nụ hoa của nó còn chưa nở, sư phụ không có cách nào chỉ có thể dựa vào máu nữ tử để ức chế nhiệt độc trong cơ thể, sư phụ cũng rất thống khổ, cho nên ông đối xử rất tốt với những cô gái kia.”

Bấy giờ Mạn Tâm mới hiểu được sau lưng của mỗi một sự việc đều cất giấu một chuyện xưa, “Đây là nguyên nhân ngươi muốn đoạt lấy Tuyết Liên thất sắc sao?”

“Ừ, nhưng thật ra Tuyết Liên thất sắc này được ta tìm thấy vài năm trước rồi, nhưng đã mấy năm trôi qua, nụ hoa của nó hầu như chẳng lớn lên chút nào, khiến ta không thấy được chút hy vọng nào.”

“Ngươi đã sớm tìm được?” Mạn Tâm kinh ngạc nhìn hắn, “Vậy vì sao ngươi còn hạ độc hắn, không phải chỉ có Tuyết Liên mới giải được độc sao?”

“Đó là vì ta đã bỏ đi, người cũng biết nếu không phải dùng máu tươi để tưới nó, thì nó cần mất ít nhất hai mươi ba mươi năm mới nở hoa, mà người biết không, sư phụ của ta vốn không thể cầm cự được lâu như vậy, từ sau khi bị người dùng trâm hoa rạch bị thương, sau đó sư phụ của ta liền phát hiện hóa ra trích máu cũng có thể giảm bớt cơn đau trong thân thể, mà gần đây độc càng phát tác thường xuyên hơn, ông sẽ không ngừng trích máu, thân thể đã suy yếu lắm rồi, ta thật sự đau lòng cho ông ấy, nghĩ muốn bắt những nữ tử ấy cho ông, thế nhưng nói gì ông ấy cũng không chịu, ta bắt đầu căm thù Vương gia, nếu không phải bọn họ tìm đến Vô Ưu Đường, thì sư phụ sẽ không bị như vậy, tuy ta hiểu rất rõ mình làm vậy rất ích kỷ nhưng ông ấy là sư phụ của ta, ta không thể nhìn ông ấy chịu thống khổ.”

“Vậy người có thể nhìn thấy người khác thống khổ sao? Người thật sự rất ích kỷ!”

“Biết là một chuyện nhưng làm được lại là một chuyện khác, cho nên ta mới hạ độc, nhưng người tính không bằng trời tính, có lẽ mạng của hần chưa tận.” Phó Vân giờ đây vẫn còn chút không cam lòng.

“Là sư phụ của người thấu tình đạt lý, biết phân biệt đúng sai.” Mạn Tâm nói, lại lo lắng hỏi một câu, “Vậy sư phụ của người bây giờ thế nào?”

“Vẫn vậy, độc phát thì trích máu, ông giam chính mình lại, ngoại trừ đưa cơm đồ ăn ra, bất cứ thuộc hạ nào cũng không được tới gần ông, bao gồm cả ta, nhưng thật ra ta biết, là sư phụ không muốn để ta nhìn thấy dáng vẻ của người.” Trên mặt Phó Vân hiện lên tia thống khổ.

Mạn Tâm nhìn ra hần có cảm tình rất sâu đậm đối với sư phụ của mình, mắt bỗng sáng lên nghĩ đến nói: “Bây giờ nếu đã biết bí mật làm thế nào để Tuyết Liên thất sắc nở hoa, vì sao người không đến núi băng mà tìm, lần này chúng ta chỉ cần tìm thêm vài nữ tử là có thể làm hoa nở nhanh hơn.”

“Người tưởng Tuyết Liên thất sắc có ở khắp nơi sao? Tìm được một cây đã là phước ba đời rồi, người vẫn muốn tìm đến cây thứ hai?” Phó Vân cười bắn tính thật thà của nàng.

“Người không thử, làm sao biết không được, nói không chừng sẽ có kỳ tích đấy. Cho dù không có thì người cũng không mất mát gì, vì sao không thử một lần chứ?” Mạn Tâm cảm thấy hần có chút bị quan.

Lời của nàng khiến trong lòng Phó Vân không khỏi dao động, nàng nói rất đúng, tại sao mình không thử một lần, nói không chừng sẽ có kỳ tích xuất hiện.

89. Chương 089

Chương 089 — Kỹ viện khác thường

“Suy nghĩ gì thế?” Mạn Tâm nhìn hần không nói lời nào nên hỏi.

“Suy nghĩ về lời người vừa nói, ta nghĩ mình hần nên đến núi tuyết. Nhưng người chịu đi chung với ta sao?” Phó Vân hỏi.

“Vì sao ta phải đi chung với người?” Mạn Tâm không hiểu rõ, nàng với hần không tính là bạn bè.

“Quả thật ta nghĩ người nói rất đúng, nếu như máu của người thật đặc biệt mới có thể làm Tuyết Liên thất sắc nở hoa, vậy nếu ta tìm được Tuyết Liên thất sắc thì người có nguyện ý dùng máu tươi tưới nó không?” Phó Vân hỏi, dù sao hần ta đã từng thấy máu của Dương Tử Vân không dùng được.

“Không được.” Mạn Tâm trừng to mắt nhìn hần, theo bản năng nhìn xuống vết thương trên tay và cổ tay mình, chúng vẫn còn rất đau.

“Ta chỉ nói nếu có khả năng này thôi, bất quá ta sẽ tìm một vài nữ tử đi cùng, ta chỉ sợ lỡ như người sẽ nguyện ý thì sao.” Phó Vân nói.

“Nếu ta nói không muốn thì người sẽ buông tha ngay sao? Nói không chừng người sẽ giết ta.” Mạn Tâm quyết định tin hần sẽ làm vậy.

“Người thật hiểu ta.” Phó Vân nở nụ cười, hẳn thật sự sẽ làm thế.

“Vậy là ta không có lựa chọn khác rồi.” Mạn Tâm nói, có điều trông hẳn không không phải là người xấu, “Ta chịu đi, nhưng nhìn mình chảy nhiều máu như vậy cũng có chút hoảng sợ.”

“Người yên tâm, ta sẽ không để người xảy ra chuyện, trước tiên ta sẽ chuẩn bị tốt thuốc bổ máu.” Phó Vân nói.

“Ta có thể không tin sao?” Mạn Tâm liếc hẳn một cái, tiếp tục đi tới phía trước rồi đột nhiên dừng bước, hỏi hơi thần bí: “Ồ đây có cái kia không?” Nàng có chút ngượng ngùng khi nói ra miệng, cũng đã xem nhiều cổ đại thanh lâu trên Ti Vi, nghe nói ở cổ đại cũng có kỹ nam, nàng rất muốn đi để mở mang kiến thức một chút về kỹ nam rốt cuộc là loại người thế nào.

“Cái gì?” Phó Vân không hiểu nhìn nàng có hơi đỏ mặt.

“Thì chính là nam nhân đi tìm thú vui, không, là nữ nhân chứ không phải nam nhân...” Mạn Tâm không biết nên nói sao cho rõ, cũng không biết nam kỹ ở cổ đại là để nam nhân phục vụ hay là để nữ nhân phục vụ.

“Người nói thanh lâu?” Phó Vân hiểu ra, hóa ra nàng muốn đi thanh lâu, một nữ nhân mà lại muốn đi thanh lâu, chẳng trách nàng lại đỏ mặt.

“Ừ, nhưng cũng không phải.” Mạn Tâm không dám nhìn hẳn, muốn nói lại sợ hẳn hiểu lầm mình.

“Rốt cuộc có phải hay không?” Phó Vân không biết nàng rốt cuộc đang nói cái gì, nói cái gì mà cũng không phải chứ.

“Ta muốn đi xem kỹ nam.” Mạn Tâm hét thẳng ra, lập tức cúi đầu xuống ngay, tuy rằng nàng cũng không biết mình xấu hổ cái gì nhưng chỉ cảm thấy ngượng ngùng, thật ra bắt quá mình chỉ đi xem cũng không phải đi mua vui.

“À, hóa ra người muốn đi tìm kỹ nam.” Phó Vân giờ mới hiểu ra, khéo môi không khỏi hàm chứa ý cười, nữ tử to gan nói đi tìm nam kỹ như vậy, thật đúng là hiếm thấy.

Mạn Tâm bị hẳn cười thì có hơi chột dạ, giải thích: “Ta chỉ tò mò muốn đi xem, cũng không nói muốn làm gì mà.”

“Ta có nói người muốn làm gì sao? Là do lòng người nghĩ muốn làm gì thôi.” Phó Vân hạ giọng nói bên tai nàng.

“Ai cần người lo, tóm lại là có dẫn ta đi hay không?” Mạn Tâm tự nhiên đỏ mặt vì mất mặt, không kiên nhẫn hỏi.

“Đi, đương nhiên là đi, người đã muốn đi như thế, sao ta không biết xấu hổ không dẫn người đi cho được.” Phó Vân đi tới trước, kỳ thật hẳn cũng tin nàng chỉ là tò mò đi xem thử bởi vì nàng cũng không có chuyện nam nữ, vả lại nàng vốn không giống như nữ tử thông thường, nàng rất đặc biệt.

Mạn Tâm đi theo sau hẳn, rẽ trái rẽ phải tới một ngõ nhỏ, một con hẻm thật sạch sẽ yên ắng, chớp mắt một cái là đến cuối hẻm, có hai dãy nhà chỉnh tề, nhìn sơ thì có khoảng bốn mươi năm mươi nhà, cửa lớn ở mỗi nhà đều giống nhau, điểm khác nhau duy nhất là lồng đèn treo ở cửa viết số nhà, đây là nơi nào, đúng là đặc biệt thật, rõ ràng giữa ban ngày ban mặt mà không có một bóng người.

“Tới rồi, người muốn đến nhà nào?” Phó Vân dừng bước hỏi.

“Đây chính là nơi của kỹ nam?” Mạn Tâm không tin nhìn hẳn, nhìn cửa nhỏ ở cả con hẻm đều chẳng có ai, cửa lớn đóng kín, chẳng lẽ bọn họ không tiếp khách sao?

“Không sai.” Phó Vân gật gật đầu.

“Vậy tại sao bọn họ không ra đón khách, sao im lặng vậy, hay là chúng ta tới không đúng lúc, còn nữa, người khẳng định không tới nhầm chỗ đấy chứ?” Mạn Tâm nhíu mày hỏi, cảnh tượng náo nhiệt ở thanh lâu quá thật cách một trời một vực với thực tế.

“Ta đương nhiên khẳng định, còn về chuyện bọn họ không ra đón khách là vì người chưa gọi họ, sao họ lại ra ngoài chứ?” Phó Vân nói.

“Chỗ này còn phải kêu sao?” Mạn Tâm lại càng khó hiểu, chẳng lẽ bọn họ không phải đi ra kiếm khách sao, ví dụ nói là khách quan vào trong tham quan đi, đây là câu nàng học được từ trong Ti Vi.

“Ha ha.” Phó Vân nhin không được cười ha hả, “Người không biết biết nơi này là của kỹ nam sao, tất nhiên khác với kỹ nữ rồi, chẳng lẽ người muốn bọn họ đứng một đám ở trước cửa khi thấy người thì lập tức lôi kéo sao? Người cũng đừng quên, người đi tìm kỹ nam, không giống như những người khác, ai lại giống trông khua chiêng hô hào.”

Mạn Tâm ngẫm lại hẳn nói không sai, người tới nơi này nhất định là quả phụ hoặc là người đồng tính luyến ái, không muốn bị người ta phát hiện.

“Người muốn gặp bọn họ, thì bây giờ ta gọi họ ra nghênh đón người, cho người tùy ý lựa chọn.” Phó Vân nói.

“Chờ một chút.” Mạn Tâm vội vàng ngăn cản, tìm khắp quanh người một chiếc khăn vuông, lập tức che mặt.

“Nếu dám đến thì sợ gì chứ?” Phó Vân nói xong, kéo cái chuông bên cạnh vang lên ding dong.

“Ai cần người lo.” Mạn Tâm nghe được tiếng chuông vang lên lạnh lạnh.

Rất nhanh, cánh cửa ở bên hai trái phải đều lạch cạch mở ra, một đám người thân mặc trang phục màu trắng đi ra từ bên trong, cách ăn mặc giống như công tử phú gia, đều là nam nhân đứng ở cửa, chỉ có tư thế đứng không giống nhau, đứng có, dựa có, biểu cảm cũng khác nhau, lãnh khốc có, mỉm cười có, hời hợt có...

Ánh mắt cũng không giống nhau, xem xét kỹ có, đánh giá có, quyến rũ có, nồng nhiệt có, nhưng bọn họ có một đặc điểm giống nhau, đó chính là chẳng nói gì, chỉ đứng ở chỗ cửa của mình.

Bị bọn họ nhìn chòng chọc đến mức hơi sợ hãi, Mạn Tâm không khỏi túm lấy cánh tay của Phó Vân, nhưng nàng lại vô cùng hiểu kỳ.

“Hiện giờ vẫn chưa có khách, nên mọi người đi ra chờ sự lựa chọn của người, ta cùng người đi qua, để người xem thử, nếu tuyển được ai thì liền tiến vào phòng người nấy.” Phó Vân nói xong, liền kéo nàng đi tới phía trước.

Mạn Tâm dựa sát vào hắn, nàng rất sợ người kế bên sẽ giơ tay kéo nàng, nhưng mặc dù bọn hắn có liếc mắt đưa tình với nàng, nhìn chăm chăm nàng, cũng không hề vươn tay ra, lúc này nàng mới thấy yên lòng, nhìn thử cả hai bên, khoan hãy nói đến chuyện những kỹ nam lớn lên đều rất khá, trông đáng vẻ rất phong lưu phóng khoáng, chỉ tiếc trên người có mùi son phấn.

“Có thích không?” Phó Vân vừa đi vừa hỏi.

“Ta chỉ là đến xem thử thôi.” Mạn Tâm nhấn mạnh, “Ai nói thích bọn họ chứ? Nói thế nào thì cũng là kỹ nam.” Nhưng ánh mắt của nàng không hề bỏ sót bất cứ thứ gì của bọn họ.

“Khẩu thị tâm phi.” (nói một đường nghĩ một nẻo) Phó Vân cười cười, có điều cũng chẳng thấy kỳ quái, vì Vương gia còn khôi ngô tuấn tú hơn bất kỳ nam nhân nào khác, nàng sao còn có thể vừa mắt những người khác chứ.

Mạn Tâm đi đến trước mặt một nam nhân, đột nhiên dừng bước, nắm chặt cánh tay của Phó Vân, cũng không hề nói lời, là bởi vì nam nhân này lớn lên tuấn tú biết bao mà trên người hắn không hề vươn mùi phấn son, y phục trên người buông thõng, nhưng lại khiến người ta khi nhìn thoáng qua có hứng thú khác lạ, chủ yếu nhất là hắn luôn nhắm mắt tựa vào cạnh cửa, thậm chí nàng đi tới, hắn chẳng hề muốn mở to mắt, nếu nói hắn dùng phương thức độc đáo này để thu hút sự chú ý của kẻ khác, vậy là hắn đã thành công rồi.

“Thế nào, xem trúng hắn rồi à, vậy đi vào thôi.” Phó Vân đã thấy nàng nhìn chăm chăm vào hắn.

“Được.” Mạn Tâm theo bản năng gật đầu, lúc này mới kịp phản ứng mình đã nói gì đó, có điều cũng đã đến rồi, thì nàng nên mở mang chút kiến thức, có hắn ở bên cạnh, sợ gì chứ.

Nam nhân phía sau kia mới mở to mắt, khoe môi nhếch lên thành nụ cười tươi tắn, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng bắn thẳng về phía nàng.

Mạn Tâm bỗng dưng có một loại cảm giác, nhìn thế nào cũng không nghĩ hẳn là kỹ nam, không hẳn, không giống cũng không có nghĩa là không phải.

“Tiểu thư, xin mời.” Nam nhân giơ tay ra.

Mạn Tâm nhìn hẳn chìa tay ra, ý của hẳn là bảo mình đưa tay ra nắm sao? Bị giật mình, quên đi, hẳn không biết đã sờ qua bao nhiêu tay của thiếu niên, nữ nhân chứ, lắc đầu cự tuyệt, mình tự đi vào thì hơn.

Lúc này nàng mới nhìn thấy cách bài trí bên trong, cũng không khác bồng lai tiên cảnh, hoàn toàn nhìn không ra đây là nơi nào, chỉ đơn giản là một căn phòng được xây dựng một cách tỉ mỉ, không một món đồ dùng nào được bày biện trong nhà mà không mang tính sáng tạo, phòng không có cửa, rèm treo lộ ra khe hở, qua rèm cỏ nàng lơ mơ nhìn thấy bên trong có một chiếc giường lớn, bên cạnh có đặt một bồn tắm to, ở giữa còn có giá treo quần áo, trong đầu nàng xuất hiện một câu, tình dục nhuộm đầy không gian.

“Tiểu thư, lần đầu tiên tới nơi này sao?” Nàng đang xem một cách say mê liền nghe phía sau có người nói chuyện, lúc này nàng mới xoay người nhìn thấy người đàn ông kia đang nhìn mình chằm chằm.

Phó Vân đâu? Mạn Tâm bỗng phát hiện không thấy hẳn, không biết hẳn chạy đi đâu, sao có thể bỏ mình ở nơi này chứ, nàng nhìn xung quanh rồi nhìn lên cửa, cửa lớn đóng kín, nàng lập tức trở nên khẩn trương.

“Tiểu thư đang tìm bạn của cô sao? Một canh giờ sau, hẳn sẽ tới đón cô.” Nam nhân giải thích.

“Cái gì, hẳn đi rồi à?” Mạn Tâm thật sự quýnh lên, tại sao hẳn không nói một tiếng với mình.

“Phải.” Nam nhân gật gật đầu.

“Thật xin lỗi, ta cũng muốn đi.” Mạn Tâm nói xong liền muốn rời khỏi.

Nam nhân tiến đến một bước chắn trước mặt nàng, giơ tay ra, “Tiểu thư rời đi thì được, nhưng xin trả tiền trước.”

“ Bao nhiêu?” Mạn Tâm hỏi, thâm muốn mau mau rời khỏi.

“Một ngàn lượng.” Nam Nhân giơ lên một ngón tay.

“Một ngàn lượng?” Mạn Tâm kinh ngạc lên tiếng, “Không làm gì mà muốn một ngàn lượng?”

“Vào cửa này, mặc kệ cô có làm hay không đều phải trả bấy nhiêu đó tiền, nếu tiểu thư muốn làm, tôi nguyện ý hầu hạ.” Khoe môi của nam nhân luôn thoáng hiện nét cười quyến rũ.

“Ai muốn làm với người chứ.” Mạn Tâm vừa nói xong, mới phát giác mình đã nói câu đó, trên mặt nóng bừng như bị bỏng, vừa định thò tay vào tìm ngân phiếu, mới phát giác mình vốn không mang theo ngân phiếu, từ khi đến cũng không có một mình bước ra khỏi cửa, khẩn cấp xoay vòng vòng, làm sao bây giờ.

90. Chương 090

Chương 090 — Vương Phi mất tích

Nam nhân nhìn bàn tay cứng ngắc của nàng móc kiếm ngân phiếu ở đâu đó thì lập tức hiểu được nàng không có mang ngân phiếu, nhưng hẳn cũng không vạch trần nàng, “Tiểu thư, có muốn ngồi một chút chờ bạn của cô trở lại rồi cùng rời khỏi hay không?”

“Ta...” Mạn Tâm thật sự không muốn ngồi, dù sao cảm giác ở nơi này làm nàng rất không tự nhiên, nhưng nàng lại không thể đi, làm sao bây giờ, nói mình không mang tiền, lý do này mà nói với hẳn thì cũng không ổn, để cho hẳn cùng mình đi lấy bạc cũng không xong, nếu làm vậy thì hẳn chẳng phải sẽ biết mình là

Vương phi sao, Vương phi mà đi mua vui kỹ nam sẽ làm dư luận bàn tán xôn xao, còn không khiến nàng nhục chết, trực tiếp chết đi cho rồi.

“Tiểu thư, không cần khẩn trương, đừng quên người là khách, người có thể phân phó tôi làm bất cứ chuyện gì.” Nam nhân nhắc nhở.

“Đúng rồi.” Lúc này Mạn Tâm mới tỉnh ngộ, là mình trả tiền, việc gì phải sợ hấn, nghĩ như vậy thì trong lòng dịu lại ngay, ít nhất mình không yêu cầu thì hấn hấn là nên đối xử với mình đúng mực.

“Tiểu thư, lần đầu tiên tới nơi này, không bằng tôi giới thiệu cho cô một chút.” Nam nhân nhìn nàng nói.

“Cám ơn.” Mạn Tâm cảm ơn đầy lễ độ, cảm giác hấn lúc này tựa như một hướng dẫn viên du lịch.

“Người tới nơi này rất đơn giản, chỉ có hai loại người: nữ nhân cô đơn với người đoạn tụ (đồng tính nam).”

“Cho nên đối với nam nhân, chúng tôi dành phòng này cho họ. Thật ra có phân làm hai khu vực, phía Đông là dành chiêu đãi khách nữ, phía Tây là dành chiêu đãi khách nam.” Nam nhân giới thiệu.

“Có khác biệt gì sao?” Mạn Tâm hỏi, không ngờ ở đây còn phân ra khu vực này, khu vực nọ.

“Đương nhiên là có. Vào xem thử đi.” Nam nhân nói, vén rèm trên cửa phía Đông lên.

Mạn Tâm bước vào, hai mắt liền sáng rỡ, nơi này dường như không có người ở, đây rõ ràng là căn phòng của một cô gái lãng mạn, trên bàn có một bó hoa lớn mà nàng không biết rõ tên, đặc biệt là cái giường, sao lại có cách trang trí giống thời hiện đại đến thế, nó được đặt giữa phòng, bốn phía đều là màn sa mỏng trong suốt, hình như nàng nhìn thấy hai dáng người đang quấn chặt nhau trên giường...

“Đến xem bên này đi.” Nam nhân lại vén màn làm bằng cây ở phòng đối diện.

Mạn Tâm mới nhìn thấy phòng này với phòng hồi nãy quả thực khác một trời một vực, đương khí mạnh mẽ hơn một chút, trên tường treo bảo kiếm, xem ra hấn là một kiểu đồ trang trí, còn có một tủ sách, bên cạnh có bút giấy nghiên mực dự phòng, phía trước có đặt một quyển sách, nàng tò mò đi qua, liền nhìn thấy trên mặt viết ba chữ to rõ ràng, Đông Cung Đồ. Sắc mặt hơi đỏ, vội vàng đổi hướng.

“Có phải toàn bộ phòng ở đây đều giống nhau không?”

“Không, đương nhiên là không giống nhau.”

“Vậy người đứng là hao tổn tâm tư quá nhỉ.”

“Vì làm khách hài lòng, càng kiếm được nhiều bạc, đương nhiên phải hao tổn tâm tư rồi, bây giờ cô đã hiểu rồi, còn tò mò nơi nào nữa không?” Nam nhân dựa vào cửa hỏi.

“Người biết ta tò mò?” Mạn Tâm kinh ngạc nhìn hấn, nhưng, lại không thấy kỳ quái, ở loại nơi này tiếp xúc qua vô số hạng người, hấn là hấn liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra.

“Ngay cả điểm ấy cũng không nhìn ra thì làm sao kiếm ăn được đây!” Nam nhân đi qua rót một chén trà đưa cho nàng.

“Cám ơn, ta không khát.” Mạn Tâm cự tuyệt.

“Là không khát hay chê chén trà này dở bản?” Nam nhân đặt chén trà xuống.

Bị người khác liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư. Mạn Tâm cảm thấy có chút khó coi, nhưng nàng cũng không hề phủ nhận, bởi vì sắc mặt và dáng vẻ của hấn không hề tức giận, “Nếu người đã nhìn ra, thì ta xin nói thẳng, nghĩ đến chén trà này bị mấy nam nhân đoạn tụ uống qua, ta cảm thấy ghê tởm.”

“Tôi cũng vậy.” Nam nhân bỗng nói.

Ồ, Mạn Tâm kinh ngạc nhìn hấn.

“Sau khi mỗi một người khách rời khỏi, tôi đều thay chén trà mới.” Nam nhân thản nhiên nói.

Mạn Tâm cắn cắn môi, mới hỏi: “Người cũng không thích, vậy sao còn muốn ở đây làm...”

“Bởi vì tôi muốn có một cuộc sống tốt, an nhàn, tôi chỉ biến nó thành một loại công việc.” Nam nhân nhìn nàng, biểu hiện trên mặt cũng không hề thay đổi.

“Nhưng... nhưng loại công việc này rất tổn hại thân thể.” Mạn Tâm so sánh khéo, không biết hắn có hiểu được không.

Khóe môi của nam nhân từ từ nhếch lên, “Chưa có ai nhất là nữ nhân nói với tôi những lời này, mỗi một nghề đều có một bí mật riêng, tôi có nói cô cũng không hiểu được, có rất nhiều cách để làm khách vui sướng, không nhất thiết phải tự mình ra trận, vả lại chúng tôi chỉ đón một khách một ngày, trừ phi là khách rất quen mới tiếp.”

Thấy hắn nói rõ ràng như vậy, Mạn Tâm chỉ xấu hổ cười một tiếng, nhưng lòng hiếu kỳ lại bị cám dỗ.

Ngồi thẳng người, hắn rót cuộc hầu hạ khách như thế nào chứ??

“Tiểu thư có muốn thử nghiệm một chút không? Tôi nhất định sẽ làm cô thoải mái khoan khoái, một ngàn lượng cũng không phải dùng bữa.” Nam nhân nói thật hấp dẫn.

“Ta không, không, không.” Mạn Tâm liên tiếp nói nhiều từ không, bị hù đến mức suýt đứng lên.

“Ha ha ha ha.” Nam nhân nhìn thấy dáng vẻ kinh hoảng của nàng, nhin không được mà nở nụ cười.

Mạn Tâm thì lại cười không nổi, nhìn ra cửa, chết tiệt thật, Phó Văn chạy đi đâu chứ, lại có thể bỏ mình một mình trong này, nên nói thế nào, chuyện gì cần biết cũng đã biết, nàng có phần lo lắng hồi hộp, nhưng lại không thể đi, rốt cuộc mới cảm nhận được cái gì gọi là đứng ngồi không yên.

“Xin hỏi, một canh giờ đã hết chưa?” Nàng nhin không được mở miệng hỏi.

“Chưa hết, còn chưa hết nửa canh giờ.” Nam nhân đáp trả.

“Còn lâu vậy à.” Mạn Tâm nói thầm.

“Nhàm chán quá phải không? Chúng ta tha hồ hàn huyên, thì thời gian sẽ trôi qua rất nhanh.” Nam nhân nói.

“Tán gẫu chuyện gì?” Mạn Tâm thật tình nói, nói chuyện gì mới tốt đây.

“Ví dụ như chúng tôi là dạng người nào khi đến nơi này, chúng tôi phục vụ khách thế nào, có lẽ cô sẽ thấy hứng thú.” “Nam nhân nhìn nàng nói.

“Không cần người nói, ta cũng biết sao lại có giá một ngàn lượng, chính là người bình thường tới đây đều là những quan lại quyền quý, công tử của phú gia.” Mạn Tâm nói, đây là chỗ ăn chơi cao cấp, chẳng thể trách ở thời hiện đại đều nói con vịt kiếm còn nhiều tiền hơn so với tiểu thư (ý nói trai bao kiếm tiền nhiều hơn gái điểm), ở cổ đại cũng vậy.

“Vậy tiểu thư là loại người nào?” Trong mắt của nam nhân phát ra tia sáng, tựa như xem xét lý lương.

“Ta....Ta chỉ là một người có rất nhiều tiền.” Sau lưng Mạn Tâm toát mồ hôi lạnh, chỉ có điều nếu Mộ Dung Ung biết mình tới nơi này thì sẽ như thế nào.

“Người dám tới nơi này nhất định không phải người bình thường.” Nam nhân trưng ra vẻ mặt cười bí hiểm.

“Ta thấy người mới không phải người bình thường.” Mạn Tâm luôn có một loại cảm giác hắn không phải làm việc ở đây.

“Ở trong này kiếm cơm ăn, đương nhiên cũng không phải là người bình thường.” Nam nhân nói.

“Vậy có phải người cái gì cũng biết, tỷ như cầm kỳ thi họa?” Mạn Tâm tìm đại một đề tài.

“Đương nhiên, thứ không nên biết cũng phải biết, huống chi ở đây vốn nên biết. Không bằng tôi đánh cờ cùng tiểu thư.” Nam nhân đề nghị.

“Quên đi, cái đó ta không biết.” Mạn Tâm có hơi ngượng ngùng.

“Cô không biết?” Nam nhân kinh ngạc nhìn nàng, người có tiền đến chỗ này đều biết đánh, dám chắc là nàng có lý do gì đó mới không biết đánh.

“Không cần nhìn ta như vậy, đâu có ai quy định là ta phải biết đánh cờ chứ, nhưng mà, ta muốn cùng người đánh một ván cờ đơn giản, lấy cờ vây ra đây.” Mạn Tâm bảo.

“Được!” Nam nhân đi vào trong phòng bên cạnh lấy ra cờ vây được cất kỹ.

“Xem cho kỹ nhé, ta hạ cờ trước, người ngăn chặn quân cờ của ta, bất kể thế nào cũng đừng để cho năm quân chúng nó nằm ngang, thẳng hay xiên với nhau, ai làm cho chúng thẳng hàng thì người đó thắng.” Mạn Tâm giải thích qua một lần cho hắn biết.

“Hiểu rồi.” Nam nhân gật gật đầu.

“Ta đây bắt đầu nha!” Mạn Tâm ra cờ trước, bởi vì nàng rất quen thuộc các quân cờ này, cho nên chưa hạ được mấy con, nàng đã thắng ngay.

Nhưng qua được vài ván, nàng phát hiện hắn lên tay rất nhanh, mặc dù không đặt quân cờ của mình chung một chỗ, nhưng lại chặn được con cờ của nàng, nàng có chút không phục, nhưng nàng lại không thể không phục, cục diện liền biến thành giằng co qua lại, những quân cờ trên bàn đều bị ăn rất nhanh, nhưng vẫn chưa phân được thắng bại.

“Hòa.” Nam nhân buông quân cờ trong tay ra.

“Thêm một ván nữa” Mạn Tâm có chút không phục, nói thế nào thì nàng ở thời hiện đại cũng hạ được năm cao thủ chơi cờ, sao có thể bại bởi một người mới vừa tiếp xúc, thật là mất mặt mà.

“Tôi rất sẵn lòng hạ.”

“Nhưng mà.” Mạn Tâm thật không ngờ đến bàn thứ hai lại hòa, nàng không phục tới đánh thêm một ván nữa, cứ thế nàng vốn không chú ý đến thời gian....

Nhưng giờ phút này nàng không biết trong vương phủ, Song Nhi đã sắp diên đến nơi, rõ ràng công chúa ở ngay trong sân, sao lại đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, cô tìm khắp cả vương phủ cũng không tìm được, hỏi khắp nơi, cũng không có người biết, chẳng lẽ công chúa biến mất sao?

Một buổi chiều liền trôi qua rất nhanh, chớp mắt trời đã tối, nhưng vẫn chưa tìm thấy công chúa, cô cũng đã hỏi qua thị vệ canh giữ ở cửa, bọn họ nói công chúa không đi ra ngoài, vì thế công chúa đã đi đâu đó, người trong vương phủ vốn không để ý tới sống chết của công chúa, mà Vương gia lại không ở trong phủ, cho nên cô lại đi tìm hết mọi chỗ, nhưng vẫn không gặp được công chúa, cô quỳnh đến bật khóc.

“Công chúa, người ở đâu?” Cô vừa đi vừa hô.

Mộ Dung Ứng hơi ngà ngà say, khi trở về vương phủ, chợt nghe thấy tiếng kêu la của Song Nhi còn chưa hỏi sao lại thế này, thì Song Nhi nhìn thấy hắn, lập tức quỳ xuống, “Vương gia, công chúa mất tích rồi. Van cầu người giúp nô tì đi tìm công chúa.”

“Người nói cái gì? Cô ấy mất tích? Sao cô ấy lại mất tích?” Hắn tỉnh rượu một nửa.

“Nô tì cũng không biết, công chúa vốn ở trong sân, rất khỏe mạnh, chỉ chớp mắt là đã không thấy tăm hơi. Nô tì vốn đang nghĩ người đã rời đi, cho nên tìm khắp cả vương phủ cũng không thấy công chúa đâu. Nhưng thị vệ ở cửa nói công chúa không đi ra ngoài.” Song Nhi khóc sụt sùi nói.

“Người khẳng định người tìm khắp cả vương phủ rồi sao?” Mộ Dung Ứng hỏi.

“Dạ, nô tì đã tìm qua khắp nơi mà không thấy bóng dáng công chúa.”

“Gọi thị vệ giữ cửa.” Mộ Dung Ứng phân phó, hắn cũng không tin một người to lớn đang sống lại vô duyên vô cớ biến mất.

Thị vệ giữ cửa đã tới rất nhanh. “Thuộc hạ tham kiến Vương gia.”

“Miễn lễ. Các người canh giữ ở cửa cả ngày cũng không thấy Vương phi đi ra ngoài sao?” Mộ Dung Ứng hỏi.

“Dạ, hôm nay thuộc hạ luôn canh giữ ở cửa, thuộc hạ cũng không thấy Vương phi.” Thị vệ hồi đáp chắc nịch.

Mộ Dung Ứng nhú mày, hấn tuyệt đối tin lời của thị vệ nói, nhưng sao bỗng dưng không thấy nàng, hấn lại lập tức hỏi: “Các người có phát hiện có gì bất thường trong vương phủ không?”

“Hồi bẩm Vương gia, không có.”

91. Chương 091

Chương 091 – Chuộc người tại kỹ viện

Mạn Tâm nhìn vào bàn cờ, hạ xuống nước cờ cuối cùng. Nhưng vẫn hòa. “Không chơi nữa.” Nàng cảm thấy hơi đói, cũng có chút mệt. Nhưng mà vừa nói xong nàng liền phát hiện, sắc trời đã hoàng hôn, lập tức đứng lên, “Trời đã tối rồi.”

“Mới đó mà sắc trời đã tối thế này, không biết tiểu thư...” Nam nhân còn chưa kịp thốt ra câu nói kế tiếp.

Nhưng Mạc Tâm đã biết hấn muốn hỏi mình có muốn đi không? Chỉ là, Phó Vân chưa trở về, đến bây giờ đã hơn một canh giờ rồi, vì chuyện gì mà hấn còn chưa trở về? Hấn cố ý ư? Nếu nàng bị bỏ lại ở nơi này, nàng phải làm sao bây giờ?

Nhìn thấy sắc trời đã tối, nàng trốn đi cũng đã nửa ngày, không biết Song Nhi có đi tìm mình hay không? Nếu tìm không thấy thì sẽ như thế nào? Mộ Dung Ứng đã biết chưa? Nếu biết thì sẽ huy động người tìm kiếm, lúc đó sẽ rất phiền phức. Đáng sợ hơn cả là hấn sẽ tìm thấy nàng ở đây, lúc đó chẳng phải hấn chỉ có một ý nghĩ duy nhất, không được, nàng không thể ở lại, nàng phải về, nhưng làm như thế nào để cùng hấn ta nói chuyện, suy đi nghĩ lại tìm trăm ngàn cố, cuối cùng nàng vẫn nên nói thẳng....

“Thực xin lỗi, trên người của ta không có mang bạc, mà bằng hữu của ta cũng chưa quay lại. Nếu người tin tưởng ta, ngày mai ta sẽ đưa tới cho người, còn đưa thêm cho người một ngàn lượng có được không?” Nàng dùng giọng điệu thương lượng.

“Tiểu thư, người chắc đã từng nghe nói qua, có hai loại bạc không thể nợ. Loại thứ nhất chính là nợ cờ bạc. Loại thứ hai chính là nợ phong lưu.” Nam nhân này dường như không có ý nể mặt nàng.

“Ta biết, nhưng hiện giờ trên người ta thật sự không có bạc, vậy người nói ta phải làm sao bây giờ? Hay là bắt giam ta?” Mạc Tâm nhìn hấn, thật sự không muốn bảo hấn cho người đi đến vương phủ đòi tiền.

“Tôi có thể đợi bằng hữu của tiểu thư.”

“Nếu hấn không quay lại?” Hấn có thể đợi mà nàng không thể đợi.

“Vậy mời tiểu thư gọi người đem bạc tới đây.” Nam nhân dứt khoát nói.

“Người thật sự là không hiểu gì cả. Nếu ta có khả năng thì đã sớm bảo người đi, làm gì chờ tới bây giờ.” Mạc Tâm có chút tức giận, càng hối hận đã đến nơi đây, cũng cảm hận Phó Vân.

“Đó là chuyện của tiểu thư, không phải chuyện của ta.” Giờ phút này nam nhân có chút lạnh nhạt vô tình.

Mạc Tâm cắn răng trừng mắt nhìn hấn. Ngày hôm nay cuối cùng cũng biết cái gì gọi là kỹ nữ vô tình.

“Tiểu thư đói bụng sao? Ta đi kêu người chuẩn bị thức ăn.” Nam nhân này cũng không có ý muốn thả nàng ra.

“Không cần, ta không ăn.” Mạc Tâm quay đầu đi rồi cắn răng nói: “Được! Xem như người lợi hại. Người cho người đến vương phủ tìm Vương gia.” Nàng không quan tâm nữa, dù sao thanh danh của nàng cũng bất hảo, lại nói, nàng cũng tin tưởng hấn không dám nói, nếu tiết lộ bí mật của khách hàng. Hấn chết cũng không biết tại sao mình chết.

“Vương gia? Vương gia nào?” Lúc này nam nhân mới cảnh giác nhìn lên nàng.

“Mộ Dung Ứng.” Mạc Tâm nói rõ ràng mấy chữ này, bây giờ mới biết sợ.

Nam nhân im lặng thận trọng đánh giá nàng.

Mạn Tâm nghĩ rằng khi hắn nghe đến tên vương gia, sẽ thả mình đi. Ai biết hắn chỉ lại gặt đầu một cái.

“Tốt, người chờ chút. Ta sai người đi nhắn tin cho vương gia.”

“Tự nhiên.” Thật sự là không sợ chết. Hay hắn cho là mình đang đối gặt hắn? Dù sao cũng đã như vậy nàng cứ chờ đợi thôi.

Mộ Dung Ứng không tin lại sai người khắp vương phủ tìm một lần nữa. Kết quả vẫn không có. Vậy cũng chỉ có một khả năng đó là nàng xuất phủ. Nhưng mà nàng làm thế nào có thể ra khỏi vương phủ? Đột nhiên nghĩ đến một khả năng, bị người bắt đi, chẳng lẽ là hắn?

Ở thời điểm nghi ngờ thì liền thấy quản gia cầm một phong thư đi tới: “Vương gia, vừa rồi ở cửa có người chuyển một phong thư cần giao tới cho ngài.”

“Đưa đây.” Mộ Dung Ứng xé mở phong thư, nhìn thấy vẻ mỹ miều phía mặt trên, sắc mặt lập tức trở nên xanh mét. Nữ nhân chết tiệt. Không ngờ nàng ta dám đi vào nơi đó, còn không có mang bạc. Thật sự là không muốn sống mà.

Mạn Tâm đứng ngồi không yên, oán hận nhìn chằm chằm tên nam nhân kia. Tốt nhất đừng để nàng thoát được, nếu không nhất định sẽ không để cho hắn yên ổn. Tuy rằng hắn đúng, nhưng nàng đã nói ngày mai mình sẽ đưa bạc cho hắn. Hắn cũng không đồng ý. Cho nên việc nàng làm đầu tiên khi thoát ra ngoài chính là sai người cắt đứt việc kinh doanh của hắn ta.

Rầm...Rầm...Trên cửa truyền đến tiếng đập cửa dồn dập. Mạn Tâm lập tức đứng dậy.

Nam nhân liền đứng dậy mở cửa, hành lễ: “Tham kiến Vương gia.”

Mạn Tâm đứng đó, nhìn vẻ mặt bùng bùng giận của Mộ Dung Ứng mà chột dạ cúi đầu.

“Đây là một ngàn lượng, người bổn vương mang đi.” Mộ Dung Ứng đưa cho nam nhân kia tờ ngân phiếu một ngàn lượng.

“Dạ, vương gia, mời.” Nam nhân kia cung kính mời.

Mạn Tâm chậm rãi đi ra cửa. Dáng vẻ tức giận của hắn vẫn còn rất dọa người. Máu chốt trong chuyện này là mình đã phạm sai lầm.

“Người còn lề mề cái gì? Muốn ở lại đây có phải hay không?” Mộ Dung Ứng nhìn thấy nàng chậm chậm đi đến, lập tức quát.

“Không, không phải.” Mạn Tâm liền chạy nhanh ra ngoài cửa.

Nhìn thấy vậy, làm cho hắn vừa tức vừa cười.

Mạn Tâm chạy một hơi ra ngõ nhỏ mới tháo khăn lụa che mặt xuống, thở hổn hển tựa vào tường. Cuối cùng đã thoát rồi.

“Người...” Mộ Dung Ứng đi đến trước mặt của nàng vừa định tức giận khiển trách.

Mạn Tâm liền ngã nhào vào lòng ngực hắn, ầm ỨC chảy nước mắt: “Cuối cùng chàng cũng đến.”

“Người còn biết sợ ư?” Mộ Dung Ứng không chút lưu tình đẩy nàng ra. “Trữ An, bổn vương thật là không ngờ, người còn có loại sở thích này.”

“Ai có loại sở thích này. Thiếp chẳng qua là tò mò, xem nơi này như thế nào? Vả lại...trên đời này có người đàn ông nào có thể anh tuấn hơn so với chàng.” Mạn Tâm lăm bắm, vẫn dụi vào trong ngực của hắn như trước.

“Tò mò? Tò mò chạy đến nơi như thế này. Người đã có bản lĩnh như vậy, vì sao còn muốn bổn vương đem bạc đến trả cho người?” Mộ Dung Ứng nghĩ đến việc nàng chạy đến nơi này, liền tức giận khó tiêu. Tưởng công đem bạc đến, trả giùm nương tử đi yêu đương vụng trộm. Đây đúng là chuyện lạ trong thiên hạ.

“Ta quên mang bạc. Hắn lại không cho ta về. Ta không còn cách nào đành phải tìm chàng.” Mạn Tâm oan ức nói. Hắn cho là nàng muốn tìm hắn sao?

“Tìm nam nhân khác sau lưng bốn vương, còn yêu cầu bốn vương đến trả bạc. Người nghĩ bốn vương là ai?” Chuyện này nếu truyền ra ngoài, mặt mũi hắn đều bị nàng làm mất hết.

“Chàng là ai? Chàng là tướng công của ta nha. Với lại ta xin thề, ta thật sự không có làm cái gì.” Mạn Tâm giờ tay lên.

“Người cho là nếu người đã làm cái gì? Người có thể đi về sao?” Mộ Dung Ứng hừ lạnh. Hắn nhất định sẽ giết nàng.

“Chàng hung dữ cái gì? Người ta cũng đã rất khổ sở. Chàng không an ủi ta thì thôi đi, còn thét lên với ta.”

“Không phải chỉ là bạc thôi sao? Ta trả lại cho chàng.” Mạn Tâm tức giận bỏ đi trước.

“Đã làm sai mà người còn lý sự. Nói! Người làm sao đến được đây?” Mộ Dung Ứng giữ chặt tay nàng. Chuyện này hắn nhất định phải làm cho rõ ràng.

“Phó Vân đưa ta tới.” Mạn Tâm không muốn giấu diếm.

“Quả nhiên là hắn.” Mộ Dung Ứng đã sớm đoán ra nhưng lại không rõ. Chẳng lẽ hắn đem nàng đi chỉ vì mời nàng đến nơi này?

“Chàng đã biết?” Mạn Tâm kinh ngạc nhìn hắn.

“Nếu hắn mang người tới, vậy hắn ở đâu?”

“Không biết.”

“Không biết?”

.....

92. Chương 092

Chương 092 — Lý do

Mộ Dung Ứng thấy hắn hỏi gì nàng cũng không biết. Thật đáng giận nha. “Nữ nhân này là ngu ngốc sao? Cái gì cũng không biết, còn dám cùng người khác trốn đi. Bốn vương nên để người nhớ lâu một chút.”

“Hắn không phải người xấu, nói không chừng có việc gì nên chậm trễ.” Mạn Tâm vẫn không muốn nghĩ Phó Vân thành người xấu. Nàng thà nghĩ rằng hắn bởi vì có việc mới không tới.

“Bây giờ mà người còn nói giúp hắn. Vậy người hãy quay lại đó mà chờ hắn tới cứu người.” Mộ Dung Ứng thật sự không biết đầu óc nữ nhân này chứa thứ gì.

“Chàng hung dữ cái gì, quay lại thì quay lại.” Mạn Tâm giận dữ quay người đi trở lại.

Nàng thật sự quay trở lại. Mộ Dung Ứng liền giữ chặt lấy nàng. “Người tính làm cái gì? Còn sợ chưa đủ xấu mặt sao?”

“Cái gì mà xấu mặt, mọi người lại không biết ta là ai?” Mạn Tâm lú nhú nói. Mặc dù nàng biết rằng mình đã làm sai.

“Không biết nàng là ai? Nàng cho là mọi người đều là kẻ ngu ngốc sao? Tự mình là người thông minh.” Mộ Dung Ứng thật sự không biết trong đầu nàng nghĩ cái gì? Lại có thể chạy đến nơi này. Cái nơi mà nữ nhân bình thường nên đến sao?

“Được rồi, được rồi, chàng đừng nói nữa, xem như là ta đã sai. Nhưng chúng ta dù sao cũng là người một nhà, bây giờ ta bị người khác ức hiếp chàng cũng mặc kệ sao?” Mạn Tâm vẫn không muốn bỏ qua cho nam nhân kia như vậy.

“Cái gì mà xem như người làm sai. Người thực sự đã làm sai... “Mộ Dung Ứng còn chưa dứt lời. Đột nhiên nhìn nàng chăm chăm, “Người vừa nói cái gì? Bị ức hiếp, bị ức hiếp ra sao?” Chẳng lẽ nàng bị...

“Không...” Mạn Tâm nhìn thấy dáng vẻ có chút khấn trương của hắn, chẳng lẽ hắn là đang nghĩ... Chớp chớp mắt muốn trêu chọc hắn, cũng thuận tiện xem hắn có phải thật lòng quan tâm mình hay không, liền giả vờ khóc nói: “Mặc dù không bị hắn làm nhục, nhưng mà vẫn bị hắn ôm ta, hôn ta, sờ ta...” Nàng vừa nói vừa liếc mắt nhìn trộm về mặt hắn.

“Đáng chết...” Mộ Dung Ứng sắc mặt xanh mét. “Người không biết phản kháng sao?”

“Ta đã chống cự nhưng mà chẳng thấm vào đâu. Nhưng mà dù sao chàng cũng không cần ta, sao lại để ý người khác đối với ta ra sao?” Mạn Tâm cố tình nói.

“Người nói rất đúng. Bỏ vương không quan tâm. Về vương phủ trước!” Mộ Dung Ứng giữ chặt cánh tay nàng. Bản thân không quan tâm nàng, vì lẽ gì lại tức giận như vậy?

Mạn Tâm thấy sắc mặt hắn xanh mét. Thì ra nam nhân cũng khấn thị tâm phi (nói một đường nghĩ một nẻo), giây tay khỏi hắn nói: “Quên đi. Ta đã ra nông nỗi này cũng không còn mặt mũi trở về. Hãy viết thư cho ta đi.”

“Người đừng làm loạn nữa được không?” Mộ Dung Ứng giận dữ hét. Tại sao nàng lại không biết tốt xấu như vậy.

“Ta không có làm loạn.” Mạn Tâm lập tức hất tay ra khỏi tay hắn.”Chàng không thích ta. Chàng luôn luôn nhần nhện ta chỉ bởi vì thân phận công chúa của ta, không phải sao? Bây giờ chàng không cần bản khoản nữa, không phải thật tốt sao?”

“Mọi chuyện không đơn giản như người nghĩ. Người cho là một bức thư là mọi chuyện đều tốt đẹp sao?” Mộ Dung Ứng nhìn chăm chăm nàng. Vì sao nàng nhất định phải buộc hắn như vậy.

“Ta mặc kệ. Ta nói rồi, đã suy nghĩ ba ngày. Bây giờ ta đã có kết quả. Ta muốn đi, trừ phi...” Mạn Tâm dừng lại một chút.

“Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi chàng yêu ta. Chỉ có duy nhất lý do này mới có thể giữ ta lưu lại. Nếu không phải như vậy ta phải đi.” Mạn Tâm chân thành nói. Nàng muốn buộc hắn phải thừa nhận yêu mình.

Mộ Dung Ứng hiểu được tâm tư của nàng. Có lẽ hắn yêu nàng nhưng không thể nói ra khỏi miệng. Mà bây giờ giữa hai người còn có quá nhiều vấn đề không thể vượt qua.

93. Chương 093

Chương 093 — Hắn là đoạn tỵ (đồng tính)

“Ta không cần chàng phải trả lời ta ngay. Chàng còn có hai ngày để suy nghĩ. Đến lúc đó câu trả lời của chàng sẽ là quyết định của ta.” Mạn Tâm nói xong liền đi tới phía trước. Mặc dù trong lòng nàng vẫn có chút bận tâm, lo lắng rằng hắn sẽ từ bỏ bởi vì có quá nhiều mối bận tâm. Nhưng nàng cũng không thể cứ tiếp tục mơ hồ, nhất định phải biết hắn có phải để ý mình hay không.

“Nếu...” Mộ Dung Ứng nhìn vào nàng. “Bỏ vương nói là nếu, sau khi người rời khỏi sẽ ở cùng một chỗ với hắn sao?”

“Có lẽ vậy, ta luôn luôn muốn cho chàng và người khác một lý do, là ta có lỗi với chàng mà không phải chàng có lỗi với ta.” Mạn Tâm gật gật đầu. Nếu hẳn thật sự để cho nàng rời đi rồi. Nàng cũng không biết tính sao, đi một bước tính một bước vậy.

Mộ Dung Ứng nhìn nàng. Hẳn biết bất kể lý do gì, hẳn cũng nên để nàng đi. Nhưng mà tận đáy lòng hẳn lại có một giọng nói muốn giữ nàng ở lại...

Mạn Tâm vừa về tới vương phủ, liền nhìn thấy Song nhi, ở cửa hai mắt đỏ hồng nhìn quanh. Vừa thấy nàng lập tức chạy lại đón “Công chúa, người đi đâu vậy? Làm nô tì lo chết mất.”

“Thật xin lỗi, đừng khóc, đã làm người lo lắng, ta nên nói với người một tiếng.” Mạn Tâm áy náy nói.

“Công chúa, người đừng nói như vậy. Nô tì nên lo lắng cho chủ nhân. Nhưng công chúa bình an là tốt rồi. Lần sau nếu có đi ra ngoài nhất định phải nói với nô tì một tiếng.” Lúc này tâm tình Song nhi mới được thả lỏng.

“Biết rồi. Ta đói bụng, chuẩn bị cho ta chút gì ăn.” Mạn Tâm phân phó.

“Vâng.” Song nhi gật gật đầu.

“Cũng chuẩn bị cho bốn vương một phần, đem tất cả đến Mạn Tâm các.” Mộ Dung Ứng cũng phân phó.

“Vâng.” Song nhi tuy có chút kinh ngạc, nhưng nhiều hơn cả vẫn là vui mừng.

“Chàng còn chưa ăn cơm tối sao?” Mạn Tâm quay đầu lại nhìn hẳn.

“Người nói đi. Bốn vương vừa về tới vương phủ, Song nhi khóc lóc sụt sùi nói người mất tích.” Mộ Dung Ứng nhìn nàng một cái. Nàng không biết xấu hổ hay sao mà còn dám hỏi.

“Cho nên chàng liền lo lắng không có ăn cơm sao?” Mạn Tâm vui vẻ ôm cánh tay hẳn. “Chàng vẫn còn quan tâm đến ta.”

Mộ Dung Ứng muốn phủ nhận, nhưng nhìn thấy bộ dạng cao hứng của nàng, đành chấp nhận.

Thức ăn đã được dọn lên. Mạn Tâm hoàn toàn không đếm xỉa đến hình tượng của mình, nóng vội ăn, thật sự ăn cái gì đều ngon miệng.

Nhìn thấy nàng ăn như hổ đói vô mồi. Mộ Dung Ứng nhịn không được lắc đầu. “Người ăn chậm một chút, không có ai giành của người đâu.”

“Ta biết. Nhưng mà ta rất đói. Chàng không biết từ xế chiều ngay cả một ngụm nước ta cũng không có uống qua.” Mạn Tâm vừa ăn cơm vừa hỏi đáp.

“Vì sao?” Mộ Dung Ứng không hiểu hỏi.

“Ta sợ bị bệnh AIDS.” Mạn Tâm thuận miệng đáp lại.

“Bệnh AIDS, là cái gì?” Gần đây, hẳn luôn nghe thấy nàng nói không ít từ khó hiểu.

“Cái kia, cái kia, chính là...” Mạn Tâm không biết nên giải thích như thế nào với hẳn. “Nghĩa là không sạch sẽ.”

“Nếu đã ghét bỏ nơi đó không sạch sẽ, còn đến.” Hẳn hừ lạnh một tiếng.

“Ta chỉ là muốn mở rộng tầm mắt một chút. Xem ra nam nhân đến nơi này không giống đến thanh lâu. Thế nên nơi đó mới bí mật như thế. Đúng rồi, hẳn nói chỉ cần vào cửa, bất kể là có làm gì hay không, đều phải trả một ngàn lượng bạc. Thật quá đáng. Bạc này kiếm được cũng quá dễ dàng đi.” Mạn Tâm tức giận bất bình nói.

“Nơi đó từ trước đến nay đều như vậy, chỉ vì nàng không biết mà thôi.” Một ngàn lượng nàng còn kêu nhiều. Như vậy xem như là thấp nhất rồi.

“Chàng cũng biết?” Mạn Tâm nhìn chằm chằm hẳn, “Chẳng lẽ chàng cũng từng đến đó?”

“Thường xuyên đi.” Mộ Dung Ứng nói.

“Cái gì?” Mạn Tâm kinh hãi, đôi đũa trong tay rớt xuống. Xong đời, nàng đã biết vì sao hấn đối với nàng chậm chạp như vậy. Ngu ngốc, thì ra hấn là đồng tính.

94. Chương 094

Chương 094 – Hấn bị thương

Mộ Dung Ung thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng liền hiểu, thì ra nàng nghĩ mình là... Lập tức nói: “Đừng nghĩ vậy. Bốn vương không có xấu xa như vậy.”

“Chàng không phải đến vì cái kia. Vậy chàng đến đó làm gì?” Mạn Tâm khó hiểu hỏi. Kỳ thật, nhìn thế nào hấn cũng không giống loại người đó.

“Nàng hỏi quá nhiều rồi. Những điều này nàng không cần biết.” Mộ Dung Ung nói.

“Không nói thì thôi.” Mạn Tâm vặn vẹo eo lưng mỗi. “Cuối cùng cũng ăn no.” Ánh mắt ái muội nhìn hấn, quyền rũ nói: “Đêm nay có muốn ở lại hay không?”

“Nghỉ ngơi sớm đi.” Mộ Dung Ung nói xong câu đó, đứng dậy bỏ đi.

“Thiệt là, ta đáng sợ như vậy sao? Chàng còn chưa có ăn cơm nha.” Mạn Tâm thật sự có cảm giác thất bại. Vì nàng không đủ sức quyến rũ, hay tại hấn tự chủ quá cao.

Mộ Dung Ung nghe được giọng nàng lảm bảm, sắc mặt bất giác trở nên dịu dàng. Nàng làm sao biết được trong lòng của hấn đang mâu thuẫn.

Tắm rửa thoải mái xong, Mạn Tâm vừa muốn nằm xuống. Cảm giác thấy cửa sổ bỗng nhúc nhích, một bóng người liền đứng ở trước giường của nàng. Hừ nàng xuất muốn hét to.

Liền bị người bịt miệng, “Đừng kêu, là ta.”

Lúc này nàng mới nhìn rõ ràng người trước mặt. Cơn tức giận chợt bùng lên, “Phó Vân, ngươi còn dám tới. Đem ta ném ở nơi đó, ta còn chưa tìm người tính sổ đâu.”

“Bây giờ không phải là ngươi trở về lành lặn nguyên vẹn sao?” Phó Vân nhìn nàng, sắc mặt có chút tái nhợt.

“Nói nhảm, chẳng lẽ ngươi hy vọng ta không trở về được sao?” Mạn Tâm tức giận lấy tay đánh vào ngực hấn.

“A...” Phó Vân thống khổ kêu ra tiếng.

“Đừng giả bộ.” Mạn Tâm lườm hấn một cái. Sức lực của bản thân, mình còn không biết sao? Nhưng một giây sau, nàng liền nhận ra lồng ngực của hấn lập tức tràn ra máu tươi, nhuộm đỏ y phục của hấn, hoảng hốt hỏi: “Ngươi bị thương?”

“Không việc gì, chỉ là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại.” Phó Vân không để ý nói.

“Vết thương nhỏ, vì sao lại chảy nhiều máu như vậy.” Mạn Tâm mới không tin đâu, nói xong muốn cởi y phục của hấn.

“Ngươi muốn làm gì?” Phó Vân lùi về sau một bước.

“Mạo phạm ngươi.” Mạn Tâm lườm hấn một cái. Người ta thì xuyên không thì gặp phải Bá Vương cường ép, nàng thuận ý thì gặp một đám người đều có thừa khí chất chính nhân quân tử.

“Mạo phạm ta, đây không phải là lời mà một nữ nhân nên nói.” Phó Vân cười nhạo nói.

“Ngươi có thể không xem ta là nữ nhân.” Mạn Tâm đã cởi bỏ y phục của hấn. Nhìn thấy miệng vết thương của hấn mà kinh hãi. Mặt trên có sáu cái lỗ to bằng ngón tay sâu hoắm, xếp thành hình tròn, giờ phút này máu tươi vẫn đang chảy trào ra bên ngoài.

“Làm sao bây giờ?” Nàng chưa bao giờ gặp phải tình huống này, lúng túng không biết phải làm sao.

Phó Vân lấy từ trong ngực ra một bình dược đưa cho nàng, “Dem thuốc bột rắc lên miệng vết thương, lấy vải sạch băng kỹ lại cho ta. Không động chạm vào nó, mấy ngày nữa không có việc gì.”

“Người không đến tìm ta, là bởi vì người bị thương ư?” Mạn Tâm vừa bó thuốc cho hắn vừa hỏi.

“Ừ.” Phó Vân gật đầu một cái.

“Có phải gặp được kẻ thù hay không?” Mạn Tâm thuận miệng hỏi. Thông thường người như hắn cũng gây thù chuốc oán không ít.

“Câu hỏi của người thật đúng là quá nhiều.” Phó Vân dường như không muốn nói cho nàng biết.

“Là ta quan tâm người, đúng là chó cắn Lã Động Tân không nhìn thấy lòng người tốt.” Mạn Tâm thầm nghĩ vỗ một cái ngay miệng vết thương của hắn nhưng nghĩ lại vẫn là thôi đi.

“Người vẫn nên quan tâm bản thân hơn. Biết người đến nơi đó, hắn có phải bị chọc giận hay không?” Phó Vân thay đổi chủ đề hỏi, có thể tưởng tượng ra sắc mặt của hắn.

“Người hẳn là nên hỏi ta, có bị chọc giận hay không? Ta chờ người mãi đến xế chiều, suýt chút nữa là không trở về được. Nếu không phải thấy người bị thương. Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người dễ dàng như vậy.” Mạn Tâm giả bộ hung ác nói.

“Người không phải hoàn hảo trở về đây sao?” Phó Vân nhìn nàng.

“Nhảm nhí, nếu ta không hoàn hảo, người còn gặp được ta sao? Dù sao, ta mặc kệ, là người đem ta ném ở nơi đó, là người sai hẹn. Người phải bồi thường cho ta.” Mạn Tâm nói hơi đanh đá.

“Bồi thường? Người muốn ta bồi thường như thế nào?” Phó Vân hỏi.

“Rất đơn giản, người đi giáo huấn tên nam nhân kia một chút. Thật quá đáng, chỉ vì chút bạc lại dám không để cho ta đi.” Bây giờ nhớ lại Mạn Tâm vẫn còn tức giận.

“Ha ha.” Phó Vân tựa vào bên giường, đột nhiên bật cười. “Bản thân ta thật muốn thay người đi giáo huấn hắn, nhưng là chỉ sợ có người không đồng ý”.

“Ai? Ai không đồng ý?” Mạn Tâm không hiểu nhìn hắn.

“Chẳng lẽ người không biết nơi đó là do người nào mở sao?” Phó Vân nhìn nàng chằm chằm.

“Người nào mở, ta làm sao biết được?” Mạn Tâm không hiểu nhìn hắn.

“Nhưng người không biết cũng rất bình thường.” Phó Vân nói. Hắn nên nói cho nàng biết.

“Đừng theo ta thừa nước đục thả câu được không, rốt cuộc là người nào mở?” Mạn Tâm sốt ruột hỏi. Bất quá, nghe khẩu khí của hắn, đó hẳn là người rất quan trọng.

“Người nói xem?” Phó Vân nhìn nàng với ánh mắt biết nói.

Mạn Tâm nghĩ một chút, mới kinh hô: “Chẳng lẽ là hắn?” Chẳng trách Mộ Dung Ứng lúc ăn cơm tối nói hắn thường xuyên đi.

“Không sai, chính là hắn.” Phó Vân gật gật đầu.

“Biến thái, một tên đại biến thái. Mở thanh lâu còn có thể chấp nhận được, vậy mà đi mở nam kỹ viện, quá biến thái.” Mạn Tâm nghiêng răng mắng.

“Biến thái? Hắn là bày mưu tính kế, Thiên Triều Quốc mấy năm nay thịnh vượng. Người cho là không cần giở chút thủ đoạn mà có thể làm được sao? Hắn chính là dựa vào nơi này để thu bạc chống đỡ chiến tranh.” Phó Vân nói. Thật ra nếu bình tĩnh xem xét thì hắn thật sự là một Vương gia tốt. Sau này cũng sẽ trở thành một vị hoàng đế tốt.

Mạn Tâm giờ mới hiểu được, “Chẳng thể trách cần đến một ngàn lượng.” Phẫn nộ vừa rồi liền biến thành bội phục. Nếu yêu cầu bọn quan lại quyền quý này hiến tặng, khẳng định là không ai chịu hiến. Biện pháp này làm cho bọn họ cam tâm tình nguyện lấy bạc ra, để kiếm tiền hơn so với thanh lâu.

“Đó là ít nhất.” Phó Vân lại ứng một câu. Nhìn thấy sắc trời đã không còn sớm, mới đứng dậy “Thấy người không có việc gì ta cũng an tâm. Người nghỉ ngơi đi, ta đi trước.”

“Chờ một chút, vết thương của người không sao chứ? Tốt nhất không nên cử động. Chi bằng ở lại đây nghỉ ngơi một chút.” Mạn Tâm sợ miệng vết thương của hắn lại chảy máu.

“Nghỉ ngơi? Người không sợ người khác biết được sẽ đàm tiếu sao?” Phó Vân nhìn nàng. Nàng thật kì quái. Có nữ tử nào nửa đêm nửa hôm mời nam tử ở lại trong phòng mình nghỉ ngơi.

“Ta sợ cái gì, thanh giả tự thanh, lại nói, thanh danh của ta vốn đã không tốt, nếu xấu thêm một chút cũng vậy thôi, không sao cả. Quan trọng là sức khỏe của người.” Mạn Tâm thật sự quan tâm hắn, chẳng phải chỉ vì gương mặt giống nhau kia.

“Người thật đặc biệt, nhưng không cần đâu. Ta đi trước.” Tiếng nói của Phó Vân còn chưa tan, người cũng đã mất dạng.

Đã bị thương mà võ công còn cao như vậy. Thật cố chấp, chắc không có chuyện gì? Lúc này Mạn Tâm mới yên tâm. Lại nghe rầm một tiếng. Cửa bị đá văng. Mộ Dung Ưng đứng ở cửa, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nàng.

95. Chương 095

Chương 095 – Bày tỏ tiếng lòng

Nhìn Mộ Dung Ưng đứng ở cửa sắc mặt âm trầm. Mạn Tâm ngây ra một lúc, hỏi: “Đã trễ thế này rồi sao chàng lại tới đây?” Quá kinh ngạc, hắn chưa bao giờ đêm hôm khuya khoắt lại đến phòng nàng.

“Nơi này là vương phủ của bốn vương. Bốn vương muốn đến khi nào thì đến? Vậy ra người cũng biết đã trễ thế này, tại sao còn chưa chịu nghỉ ngơi?” Mộ Dung Ưng nhìn thấy trên bàn đặt một cuộn dây đai lưng dính máu, dùng để băng bó vết thương. Ai bị thương, nhìn thấy nàng hoàn hảo, chắc không phải là nàng.

Hắn vừa nói xong, Mạn Tâm liền hiểu rõ. Hắn biết Phó Vân lại đến đây. Nhưng nàng cũng không muốn giấu diếm, thẳng thắn nói: “Vừa rồi Phó Vân ghé qua. Hắn đến để giải thích tại sao buổi chiều hắn vì chuyện gì mà không xuất hiện. Thì ra hắn bị thương, ta đã giúp hắn băng bó vết thương một chút.”

Nhìn nàng thản nhiên nói như thế. Sắc mặt Mộ Dung Ưng thoáng dịu đi một chút, nhưng vẫn còn có chút tức giận, “Nếu chỉ để giải thích, vì sao không đi cổng trước?”

“Chuyện này chàng nên đi hỏi hắn, có lẽ hắn ngại đi cổng trước phiền toái.” Mạn Tâm nghĩ như vậy.

“Hừ.” Mộ Dung Ưng hừ lạnh một tiếng, “Phải không?” Đêm hôm khuya khoắt, hắn đương nhiên sẽ không đi cổng trước.

“Có phải hay không thì có vấn đề gì ở đây? Dù sao từ trước tới nay chàng đều không có để ý.” Lúc nói ra những lời này trong lòng Mạn Tâm có chút chua xót.

“Làm sao nàng biết bốn vương không để ý?” Mộ Dung Ưng lời vừa ra khỏi miệng mới phát giác mình nói gì. Lập tức lại nói: “Bốn vương đúng là không quan tâm.”

Về mặt mang ý cười của Mạn Tâm đã trở nên phơi phới, cười khê lấy tay điểm điểm chóp mũi của hắn, “Thì ra chàng cũng nói một đằng nghĩ một nẻo nha. Mặc kệ chàng muốn giữ ta lại hay không, nhưng nghe được chàng nói những lời này ta rất vui.”

Ai, trong lòng Mộ Dung Ưng thở dài thật sâu. Mỗi lần nàng làm bộ dạng này thì trong lòng hắn dâng lên vô số thương tiếc. Không nhìn thấy nàng một chút liền muốn gặp mặt nàng. Giống như đêm nay, vội thu xếp việc công, không tự chủ được liền đi tới Mạn Tâm các, lại chứng kiến Phó Vân ở bên trong. Hắn vốn nên thật bình tĩnh nhưng thời điểm đó lại thực sự rất tức giận, đơn giản vì nàng cùng nam nhân khác ở cùng một chỗ.

“Dù sao chàng cũng ngủ không được, không bằng chúng ta đến hoa viên ngồi một chút.” Mạn Tâm đề nghị.

“Không cần, thời gian đã không còn sớm, vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút.” Mộ Dung Ứng cự tuyệt. Thật ra hắn không biết nên làm sao ở chung với nàng.

“Chàng không sợ sau này muốn cũng không có cơ hội sao? Chàng luôn cự tuyệt ta bởi vì những việc trước kia ta làm. Thật sự chàng không thể tha thứ, hay vì chàng đối với ta thật sự không có cảm giác?” Mạn Tâm nhìn hắn, vì cái gì hắn luôn luôn lẩn tránh.

“Nàng cảm thấy những việc nàng làm trước kia, bỗng vương có thể tha thứ sao?” Mộ Dung Ứng hỏi lại nàng. Hắn rất muốn tha thứ. Mấy ngày nay hắn cũng biết nàng tốt lên, đối hạ nhân cũng rất tốt. Từ sau khi nàng nói mất trí nhớ, nàng thật sự thay đổi. Nhưng hắn vẫn không thể xóa bỏ hết tất cả những việc nàng đã làm trước kia Hơn nữa bởi vì Tử Vân mà không thể tiếp nhận.

“Tại sao không thể? Có lẽ trước kia ta đã làm rất nhiều chuyện sai, nhưng ta đã luôn bù đắp lại. Nếu chàng không thể tha thứ cho ta, chẳng qua bởi vì Nhị đệ chàng. Nếu vậy ta cũng có thể đền bù, đi tìm hắn quay trở về. Chỉ là chàng có chịu đối mặt với cảm tình của ta hay không?” Mạn Tâm hỏi hắn, đây mới là điểm mấu chốt nhất.

Mộ Dung Ứng trầm mặc. Hắn thừa nhận, đối mặt với sự thẳng thắn thành khẩn, đối mặt thái độ hùng hổ dọa người của nàng. Hắn có chút do dự, chỉ vì đối với nàng thật không phải dễ dàng có thể quyết định được.

Nhìn thấy hắn không nói lời nào. Mạn Tâm mông lung nói: “Quên đi, ta cũng không muốn ép chàng. Dù sao chàng còn có hai ngày, cũng đủ để chàng suy nghĩ cẩn thận.”

“Vậy nàng nghỉ ngơi sớm một chút.” Mộ Dung Ứng nói xong, liền rời khỏi phòng.

Theo ánh trăng hắn cũng không trở về phòng mà đứng lặng ở hoa viên bên cạnh ao. Trong đầu nhớ những gì đã xảy ra từ ngày nàng tiến vào vương phủ... cho tới bây giờ. Không thể tha thứ nhưng lại không cách nào quên, yêu hận đan xen là cảm nhận của hắn giờ phút này.

“Đại ca, đang nghĩ gì vậy? Tại sao còn chưa ngủ?” Dương Tử Vân vừa đến vương phủ, liền thấy hắn đang ở nơi này, tầm mắt ngóng nhìn phương xa.

“Ngủ không được, đi dạo một chút. Tử Vân, đệ làm sao vậy, muộn thế này còn tới tìm ta? Có phải có chuyện gì hay không?” Mộ Dung Ứng hỏi.

Dương Tử Vân trầm mặc nhìn hắn nói: “Đại ca, đệ tới nói cho huynh biết. Đệ không muốn chi phối quyết định của huynh. Đệ nhận ra, huynh đã thích cô ta. Đệ cũng thừa nhận cô ta không giống trước kia. Mặc kệ đệ có chấp nhận cô ta hay không, nhưng đệ không muốn làm cho đại ca khó xử, cũng không muốn nhìn thấy đại ca không hạnh phúc. Nếu như huynh và cô ta ở cùng một chỗ, đệ cũng sẽ không bỏ đi. Nhưng đệ sẽ như trước, không thừa nhận cô ta là đại tẩu. Trừ phi có một ngày nhị ca trở về, hơn nữa còn tha thứ cho cô ta.” Hắn biểu đạt ý nghĩ của mình rất rõ ràng.

“Cám ơn.” Lần này hắn nói thật chân thành làm Mộ Dung Ứng có chút cảm động. Thật không ngờ hắn nửa đêm tới đây chỉ vì nói với chính mình những lời này.

“Đại ca, thật ra cô ta ngoại trừ trước kia lòng dạ ác độc một chút, cái khác thật sự không thể bắt bẻ. Hai người cùng một chỗ, thật sự rất xứng đôi. Đệ cũng hy vọng có một ngày, nhị ca sẽ tha thứ cho cô ta.” Dương Tử Vân thiệt tình nói, đơn giản vì đại ca yêu nàng.

“Tử Vân, kỳ thật vừa rồi ta đã quyết định để cô ấy đi. Nữ nhân có thể tìm được, nhưng huynh đệ đồng cam cộng khổ, sống chết cùng nhau là hiếm gặp.” Mộ Dung Ứng cũng bởi vì hắn vừa rồi nói những lời này, mà hạ quyết tâm. Giữa tình cảm và huynh đệ, hắn lựa chọn huynh đệ.

“Đại ca, nếu huynh thật sự quyết định như vậy, đệ thật cao hứng. Nhưng đệ không hy vọng huynh bởi vì kiêng dè đệ nên mới quyết định như vậy. Huynh hãy ở đây suy nghĩ thật kỹ, bất luận huynh quyết định thế nào, đệ đều ủng hộ huynh.” Dương Tử Vân cũng hiểu được, nữ nhân và huynh đệ quan trọng ngang nhau.

“Ừ, ta sẽ suy nghĩ cẩn thận.” Mộ Dung Ứng vỗ vỗ vào vai hắn.

“Đệ đi về trước đây. Đệ còn muốn vào nội thành.” Dương Tử Vân nói.

“Được.” Mộ Dung Ứng gật gù đầu, nhìn theo bóng lưng hắn rồi đi. Mình còn cần nghĩ sao? Mấy năm qua, huynh đệ sống chết cùng nhau. Bọn họ không sợ sinh tử, giúp hắn bảo vệ biên ải, tình nghĩa như vậy, làm sao có thể so sánh với nàng. Có lẽ nàng rời đi, bản thân sẽ khổ sở, sẽ đau lòng nhưng hắn không thể tổn thương huynh đệ.

Mạn Tâm ngồi trước cửa sổ ngẩn người. Hai ngày qua nàng không biết vì chuyện gì? Hắn luôn luôn trốn tránh mình, hai ngày này đều không quay về vương phủ. Chẳng lẽ hắn thật sự không quan tâm nàng chút nào sao? Nếu đã như vậy, nàng có nên viết thư hay không?

“Công chúa.” Song Nhi đẩy cửa đi vào, dường như có chuyện cần nói.

“Có chuyện gì vậy?” Mạn Tâm lơ đãng hỏi.

“Nô tì vừa mới nhớ ra, hôm nay đến ngày vị công tử kia đến đây.” Song Nhi nói. Thật ra là nàng muốn hỏi, công chúa thật sự phải rời khỏi Vương gia, rời khỏi vương phủ sao?

Nhanh như vậy? Mạn Tâm lặng đi một chút. Nên đối mặt thì cần phải đối mặt. Đứng dậy trực tiếp phân phó nói: “Song Nhi, người ở trong phòng thu dọn đồ đạc.”

“Công chúa, vì sao phải thu dọn đồ đạc? Chẳng lẽ người thật sự muốn rời đi sao? Vương gia đã cho phép sao?” Song Nhi có chút nóng vội. Nàng vẫn hy vọng công chúa ở lại vương phủ, ít nhất ở đây nơi ăn chốn ở không cần lo lắng, mà cũng rất an toàn.

“Hắn đã cho phép, được rồi. Người đừng nhiều lời nữa, giúp ta thu thập hành lý. Nếu người không muốn đi theo ta, ta sẽ tìm lý do trả người về Hạ quốc.” Mạn Tâm trầm nói.

“Không. Mặc kệ công chúa ở đâu, nô tì đều theo đến đó. Nô tì cả đời đều theo hầu công chúa.” Song Nhi bị hù dọa vội vàng quỳ trên mặt đất.

“Người mau đứng lên. Nếu người nguyện ý theo ta, ta đương nhiên rất vui.” Mạn Tâm nâng nàng đứng dậy “Người ở lại chỗ này, ta đến tiền sảnh.”

Bước chân nặng nề thong thả đi đến tiền sảnh. Thật sự phải rời đi ngay như vậy sao? Nàng thật sự còn chưa nghĩ kỹ. Nhưng nếu hắn không giữ mình lại, mình còn mặt mũi nào ở lại nơi này? Chỉ là, nếu rời đi, thì thành ra tất cả công sức bấy lâu nay đều đổ sông đổ biển, nàng cũng không còn khả năng quay trở về được... .

Tuy nhiên nàng không muốn tiếp tục miễn cưỡng. Nàng đã cố hết sức. Có một số việc nàng không thể khống chế. Nếu vận mệnh đã như thế, nàng cũng không yêu cầu xa vời. Có lẽ nàng cùng Vân hữu duyên vô phận, có lẽ nàng nhất định phải ở lại nơi này sinh sống.

Mộ Dung Ứng vừa về đến thư phòng, quản gia theo vào bẩm báo Phó Vân đã tới. Hắn có chút do dự, tuy rằng đã quyết định buông tha cho nàng, nhưng khi nghĩ đến nàng cùng đi với Phó Vân, vẫn là không cam lòng.

Nhưng mà hắn không thể do dự. Nếu như đã quyết định thì không thể hối hận, mở cửa phòng.

Đi đến hướng đại sảnh.

Khi đi đến hoa viên, Mạn Tâm nhìn thấy Mộ Dung Ứng từ phía đối diện đi tới thì dừng bước, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Mộ Dung Ứng cũng nhìn thấy nàng. Hắn cũng không biết nên nói cái gì vào lúc này. Có lẽ không nói chính là đáp án tốt nhất, nàng cũng sẽ hiểu.

“Không thể ngờ được, chàng đã từ bỏ, là ta đánh giá quá cao sức quyến rũ của mình.” Mạn Tâm đến bên cạnh hắn, nói xong câu đó bước chân không hề do dự đi đến hướng đại sảnh. Hắn đã vứt bỏ mình, vì cái gì nàng còn do dự?

Mộ Dung Ứng nhìn theo bóng dáng tức giận của nàng, chăm chú nhìn một hồi mới theo bước của nàng đi vào. Lần này nói cái gì đều là dư thừa.

Phó Vân ở bên trong thông thả uống trà, nhàn nhả vô cùng, hoàn toàn không chút nóng vội. Thật ra hẳn không cần kết quả này, hẳn cũng không phải thật sự muốn nàng. Chẳng qua bọn họ lâu như vậy còn chưa xuất hiện, xem ra nhất định có sự tình gì? Chẳng lẽ y thực sự sẽ đem nữ nhân của mình tặng cho hẳn?

“Thương thế của ngươi khá hơn chút nào không?” Mạn Tâm vừa vào cửa liền quan tâm hỏi.

“Tốt hơn nhiều rồi.” Phó Vân cười cười. Sau khi thấy mặt Mộ Dung Ứng thì cố ý hỏi: “Nàng quan tâm ta như vậy không sợ Vương gia sẽ mất hứng sao?”

“Hắn đâu dễ mất hứng, hẳn thật cao hứng, Vả lại, ta quan tâm ngươi là bình thường, bởi vì ta lập tức liền trở thành nữ nhân của ngươi.” Trong lòng Mạn Tâm biết hẳn là cố ý, nhưng không sao cả, nàng sẵn lòng phối hợp.

“Thật vậy sao?” Phó Vân nhìn thoáng qua hẳn, “Ta đây vô cùng chờ mong.”

“Người đâu.” Mạn Tâm lớn tiếng hô, ngực nhói đau, kiềm nén khiến nàng thật khó chịu.

“Vương Phi, có gì phân phó?” Một tiểu nha hoàn tiến vào.

“Giúp ta chuẩn bị bút mực.” Nàng phân phó, nếu cần phải viết, vậy nên viết nhanh thôi.

“Dạ.” Tiểu nha hoàn nhìn thoáng qua Vương gia, thấy Vương gia không có ý gì, liền đi xuống.

Về mặt Phó Vân đình trệ một lát, nàng thật sự muốn viết sao?

Mộ Dung Ứng vẫn một mực không nói. Hẳn không biết nên nói cái gì, nếu không giữ nàng lại, có chuyện gì để nói? Đã không còn ý nghĩa, nhưng mà tay của hẳn vẫn không tự chủ nắm chặt.

Tiểu nha hoàn đã chuẩn bị tốt bút mực đặt ở trên bàn bên cạnh.

Mạn Tâm đi qua, cầm lấy bút lông, chấm mực liền viết xuống...

“Ta, Trữ An công chúa, từ nay hưu Mộ Dung Ứng, chỉ vì ta đã yêu người khác, không muốn cùng hẳn tiếp tục chung sống. Sau này hai bên yêu ai cưới ai đều không còn liên quan đến nhau nữa. Ký tên, Trữ An.”

Thấy nàng nét bút của nàng bay lượn trên tờ giấy trắng. Tâm Mộ Dung Ứng đột nhiên trở nên khẩn trương. Nàng thật sự đã viết....

“Được rồi, ngươi xem thử đã hài lòng chưa?” Mạn Tâm đem hưu thư vừa viết xong đưa cho Mộ Dung Ứng, nhìn thấy trong mắt hẳn đã tràn ngập oán hận.

Mộ Dung Ứng chỉ nhìn nàng chằm chằm, cũng không chịu nhận bức hưu thư kia. Nhưng đây là bằng chứng để chứng minh nàng thay lòng đổi dạ, để dành cho người khác xem.

Nhìn thấy hai người kiên trì ở nơi này, Phó Vân còn không sợ loạn, chêm thêm một câu: “Điểm chỉ, người còn chưa lặn dấu vân tay.”

Mạn Tâm nhìn trên bàn thấy không có mực đỏ, liền đưa ngón tay lên miệng cắn, dùng máu tươi chảy ra ấn xuống, đồng thời theo xuống là những giọt nước mắt của nàng...

Ai cũng thấy được, nàng rất khổ sở, cũng rất đau lòng.

Nhìn thấy những giọt nước mắt của nàng, Phó Vân thầm nghĩ mình có phải đã hơi quá đáng? Không nên tới ép buộc nàng? Tuy nhiên phong hưu thư này không phải mình bức nàng viết mà do giữa bọn họ có vấn đề. Hẳn chỉ cần yên lặng theo dõi diễn biến là được rồi.

Thấy nàng rơi nước mắt, tim Mộ Dung Ứng lại co rút đau đớn, cầm lấy ngón tay của nàng ngậm vào trong miệng...

“Ngươi đang làm gì vậy? Đau lòng cho ta sao? Không cần, nhiều máu hơn như vậy đã từng chảy, còn so đo chút máu này sao?” Mạn Tâm dùng sức rút ngón tay về. Không không chế được la lên, đồng thời cũng không khống chế được nước mắt đang rơi.

“Không được làm thương tổn bản thân.” Mộ Dung Ứng ôm nàng vào trong lòng mình. Hắn cho là tâm mình đủ ngoan độc, nhưng giờ khắc này, hắn thật sự không nhẫn tâm. Thấy nàng khổ sở như vậy, hắn cũng sẽ đau theo, muốn...quả thật muốn ôm nàng vào trong ngực, hết mực thương yêu.

“Người đang an ủi ta ư? Nếu không quan tâm xin đừng giả mù sa mưa.” Mạn Tâm nghĩ thầm muốn dùng sức đẩy hắn ra, nhưng giây mãi không được.

“Nàng nghĩ ta không quan tâm ư?” Mộ Dung Ứng vẫn ôm chặt lấy nàng như trước.

“Người không quan tâm, nếu người quan tâm, tại sao người lại muốn ta đi? Nếu người quan tâm tại sao không thừa nhận người yêu ta?” Mạn Tâm tủi thân khóc lớn, nhưng về mặt lại phần nộ.

“Bởi vì ta không cách nào coi những việc trước kia như không hề xảy ra. Bởi vì ta không thể tháo gỡ nút thắt tim mình. Bởi vì ta đối với nàng vừa yêu vừa hận, không thể nói rõ được cảm giác này là gì.” Mộ Dung Ứng lần đầu tiên bày tỏ tiếng lòng của mình, lại phát giác sau khi nói xong cảm giác thật thoải mái.

“Chàng đã rối rắm như vậy hãy để cho ta đi thôi. Dù sao hưu thư ta đã viết xong.” Nghe được lời nói này của hắn, Mạn Tâm thầm vui mừng, nhưng đồng thời nàng cũng quyết định. Phải rời khỏi, chỉ có rời đi, mới có thể kích thích hắn, hắn mới có thể nhận ra tình cảm của mình.

“Thư này không tính, hưu thư phải là nam nhân viết.” Mộ Dung Ứng trực tiếp phủ nhận. Đã thẳng thắn bộc bạch tâm ý của mình, hắn cũng không cần băn khoăn gì nữa.

“Không. Nếu như ta đã viết hưu thư thì ta sẽ rời đi.” Mạn Tâm đẩy hắn ra. Hắn cho hắn là ai? Muốn gì được nấy sao? Lúc này đây, nàng nhất định phải đi.

“Bổn vương cũng đã làm theo như nàng nói, nàng còn âm ỉ cái gì?” Mộ Dung Ứng bắt lấy cánh tay của nàng. Nơi này còn có người ngoài, một chút mặt mũi nàng cũng không cho hắn.

“Ta không có âm ỉ, chàng nghĩ ta đang náo loạn sao? Ta đang rất nghiêm túc. Nếu vừa rời ở trong hoa viên chàng nói những lời này ta đã rất cao hứng, nhưng bây giờ thì muộn rồi. Ta đã quyết định đi.” Mạn Tâm thầm nói.

Nhìn thấy vẻ mặt thật sự nghiêm túc của nàng, một chút cũng không có ý đùa giỡn. Mộ Dung Ứng nhìn chăm chăm nàng. Nữ nhân này có phải đầu óc bị bệnh hay không. Lúc trước trăm phương ngàn kế muốn mình thích nàng, bây giờ thật sự nói rõ ra, nàng lại không đồng ý.

96. Chương 096

Chương 096 — Rời vương phủ

Khụ khụ, khụ khụ, thấy hai người giảng co, nãy giờ luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt nhưng Phó Vân vẫn nhìn không được lên tiếng, “Các người dường như phớt lờ ta, có phải nên hỏi ý kiến của ta một chút hay không?”

“Tránh qua một bên, nơi này không đến phiên người lên tiếng.” Hai người đồng thời quay đầu lại mắng hắn.

“Xem ra các người thật ăn ý, ta có phải nên chủ động rời khỏi hay không?” Phó Vân thật sự chịu không được bộ dạng hữu tình mà giả bộ vô tình của bọn họ nữa. Nếu lúc này hai người thật sự có tình cảm, hắn cũng không nên có ý định chia rẽ bọn họ.

“Biến.” Mộ Dung Ứng lạnh lùng phun ra một chữ.

“Ta sẽ đi nhưng ta muốn chờ quyết định của cô ấy. Tuy rằng người có đem cô ấy tặng cho ta, nhưng nếu cô ấy muốn ở lại, ta sẽ không ép buộc. Chỉ cần cô ấy muốn đi, ta nhất định sẽ mang cô ấy đi.” Phó Vân tiếp tục nhàn nhã uống trà.

Mạn Tâm thấy bọn hắn nhìn chăm chăm vào mắt mình. Nàng biết bọn hắn đang chờ quyết định của mình, trong lòng nàng giãy dụa đấu tranh. Nàng không biết hắn biểu đạt như vậy có được xem là yêu không.

Mình có thể trở về không? Nhưng làm sao trở về? Có thể là trong tình yêu của hắn có mang theo oán hận, nàng nhất định phải làm hắn hoàn toàn yêu mình. Nàng nhất định phải rời đi, bởi vì nàng muốn đi làm một việc. Một việc đối với hắn và nàng đều rất quan trọng. Nếu như mình rời khỏi, có thể thực sự đả kích hắn, nhưng nàng cũng không còn cách nào khác, nàng nhất định phải giải tỏa được vướng mắc trong tim hắn.

Thấy nàng này giờ không nói gì, Mộ Dung Ứng có chút mất mặt, sắc mặt khế hóa giận, nói: “Nàng còn do dự cái gì? Muốn ở lại thì sẵn sàng quyết định.”

“Ta muốn rời đi.” Mặc dù Mạn Tâm có chút không đành lòng, nhưng giọng điệu lại cực kỳ kiên định.

“Nàng khẳng định nàng muốn rời đi sao?” Mộ Dung Ứng kích động muốn đi giết người.

“Đúng, ta chắc chắn.” Mạn Tâm gật gật đầu.

Phó Vân chứng kiến tình huống này nhưng có chút không hiểu. Thấy được nàng đã thích hắn ta, vì cái gì nàng lại phải rời đi? Nhưng nếu nàng muốn đi, hắn sẽ mang nàng đi.

“Nàng thật sự chắc chắn?” Mộ Dung Ứng nhìn chằm chằm nàng hỏi lại lần nữa, cổ nén lửa giận trong mắt.

Trong lòng Mạn Tâm biết hắn tức giận, do dự một chút, vẫn là gật đầu, “Phải.”

“Được, tốt lắm.” Mộ Dung Ứng giận quá hóa cười, “Nàng đã muốn đi như vậy, bốn vương há có lý do gì lại không thành toàn. Nếu ngày hôm nay nàng đi rồi, thì đừng có hối hận. Sau này cánh cổng vương phủ sẽ không cho phép nàng bước trở vào.”

“Đừng nói như vậy, cho dù rời đi, chúng ta vẫn còn là bằng hữu.” Mạn Tâm thật sự không muốn làm cho hắn thương tâm khổ sở như vậy, nàng sẽ trở lại.

“Không cần, nữ nhân như ngươi vậy, xứng cùng bốn vương làm bằng hữu sao? Nếu muốn đi thì cút ngay cho bốn vương.” Mộ Dung Ứng vô cùng phẫn nộ. Sớm đã biết nữ nhân như vậy không thể động, mà hắn còn động tâm,

“Ta sẽ đi.” Mạn Tâm đi qua trước mặt của hắn, muốn trở về phòng.

“Chờ một chút.” Phó Vân từ phía sau gọi nàng lại, “Nàng chắc chắn muốn đi cùng với ta sao?”

“Thế nào, ngươi không bằng lòng sao?” Mạn Tâm cổ nén bi thương trong lòng.

“Bằng lòng, vô cùng bằng lòng.” Phó Vân nhìn thấy mặt Mộ Dung Ứng xem ra sắp bị tức phát nổ, không có một chút đồng tình, ngược lại còn vui sướng khi người gặp họa, ai bảo hắn lúc đầu tự tìm phiền toái ỉn.

“Vậy ngươi tới cửa chờ ta, ta đi lấy vài thứ, rất nhanh sẽ ra.” Mạn Tâm nói.

“Được.” Phó Vân gật gật đầu, xoay người đối diện hắn nói: “Vương gia, ta sẽ không khách khí, nàng, ta mang đi.”

“Cút.” Mộ Dung Ứng quát.

Nhìn thấy hai người bọn họ cùng rời đi, xoảng một tiếng, đem chén trà trên bàn hất hết xuống đất. Nữ nhân này quả nhiên giống như trước đây, trêu đùa mình, làm ỉn đối với nàng có hảo cảm, sau đó thì vứt bỏ. Cũng trách mình quá ngu muội, đã không nghe lời Tử Vân nói mà mắc mưu nàng.

“Song Nhi, đã thu thập hành lý xong chưa? Không cần quá nhiều vật dụng này nọ, chỉ cần mấy bộ y phục, cùng ngân phiếu là được rồi.” Mạn Tâm vừa về tới phòng liền nói.

“Công chúa, đã thu thập xong.” Song Nhi nhìn sắc mặt nàng cũng không tốt, lưỡng lự một chút rồi hỏi: “Công chúa, chúng ta đi thật sao?”

“Bây giờ không đi cũng không được, cầm lấy tay nải, chúng ta đi thôi.” Mạn Tâm nói.

“Dạ.” Song Nhi cầm trong tay hết mấy cái tay nải.

Mạn Tâm thấy nàng có chút chật vật liền tự mình cầm lấy hai cái.

“Công chúa, hãy để cho nô tì cầm đi.” Song Nhi muốn giành lại.

“Không sao, sau này chỉ còn hai chúng ta, không cần phân biệt công chúa với nô tì.” Mạn Tâm nói.

Hai người chúng ta? Song Nhi không hiểu nhìn nàng, công chúa có ý gì? Công chúa không phải đi cùng với vị công tử kia sao? Nếu như không phải cũng có thể quay về Hạ quốc, tại sao lại chỉ có hai người bọn họ? Nhưng nàng lại không dám hỏi, bởi vì sắc mặt công chúa thật sự rất khó coi.

Khi Mạn Tâm đi ngang cửa đại sảnh bất giác quay đầu nhìn lại, muốn thấy hân, nhưng hân đã đi mất, nha hoàn đang quét dọn mảnh nhỏ chén trà bị vỡ trên mặt đất.

Nàng chỉ có thể thầm nói lời xin lỗi trong lòng, đừng trách nàng. Nàng chỉ muốn bù đắp lại tất cả trước kia, gỡ bỏ vướng mắc trong lòng hân, không để có tiếc nuối.

Bước chân trầm trọng hướng đến cửa lớn, nàng vẫn là không tự chủ được quay đầu lại nhìn.

Mộ Dung Ứng đứng sau một cây đại thụ, chuyên chú nhìn vẻ mặt của nàng thu hết vào mắt, nàng làm sao vậy? Lưu luyến ư? Không phải nàng muốn rời khỏi sao?

Hung hăng đánh một quyền lên thân cây, hân đang tức giận cái gì? Nữ nhân như vậy nên đi sớm một chút, sớm chừng nào tốt chừng nấy.

Đứng chờ ở cửa, Phó Vân thấy nàng đi ra, hân sẵn sóc đỡ lấy tay nải trên tay nàng, “Đi thôi.”

“Giúp ta chuẩn bị một chiếc xe ngựa cùng một phu xe.” Mạn Tâm đột nhiên nói.

“Chuẩn bị ngựa xe, cô muốn đi đâu?” Phó Vân khó hiểu hỏi, mặc dù biết nàng thật sự không trở về cùng với hân, nhưng hân có thể chuẩn bị cho nàng chỗ ở, bất chợt nhớ ra: “Cô muốn về Hạ quốc?”

“Không phải, ta muốn đi biên ải.” Mạn Tâm nói.

“Đi biên ải? Cô đến nơi đó làm gì?” Phó Vân khó hiểu hỏi.

Mạn Tâm trầm mặc xuống, thật ra nói cho hân biết cũng không sao cả, “Người có biết tại sao Mộ Dung Ứng hận ta như vậy không?”

“Biết một chút.” Phó Vân gật đầu, “Chẳng qua ta thấy cô hoàn toàn không giống như trong lời đồn đại? Mà ta cũng nhận ra cô thích hân. Vậy vì sao lại muốn rời đi?”

“Vậy người có biết Mộ Dung Ứng có hai người huynh đệ kết nghĩa, một người trong đó, trước kia bởi vì ta mới bị đuổi ra khỏi vương phủ. Chính vì chuyện này hân canh cánh trong lòng không thể tha thứ cho ta. Để giải trừ vướng mắc trong lòng hân, ta phải tìm cho được Tiêu Lăng, khẩn cầu hân tha thứ cho ta.” Mạn Tâm nói.

“Thì ra cô còn có nỗi khổ tâm này. Nhưng cũng không cần rời khỏi vương phủ, cô có thể nói rõ với hân?” Điểm này làm Phó Vân nghĩ mãi mà không rõ.

“Người thật không biết, bọn họ sẽ không tin tưởng, nói không chừng còn cho là ta lại đùa giỡn bày ra âm mưu gì. Nhất là Dương Tử Vân, nếu ta không phải công chúa, hân đã sớm giết chết ta.” Mạn Tâm nói. Chuyện này cũng thật bất đắc dĩ, tất cả mọi việc đều do Trữ An làm, bây giờ mình phải gánh chịu.

“Nhưng mà, cô không biết biên ải rất nguy hiểm sao? Người đi như vậy rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, chưa kể dung mạo cô xinh đẹp như vậy sẽ gây cho cô gặp không ít phiền toái.” Phó Vân nói, nàng chắc hẳn không tưởng tượng ra dọc đường đi sẽ nguy hiểm thế nào.

“Cám ơn người nhắc nhở, ta đang muốn nhờ người đây. Có loại mặt nạ hay thuốc gì đó làm cho ta xấu một chút không?” Mạn Tâm hỏi, hân hẳn là sẽ có.

“Cô thật sự quyết định như vậy sao?” Phó Vân nghiêm túc hỏi.

“Phải, ta nhất định sẽ tìm được hân.” Mạn Tâm rất có lòng tin vào bản thân.

“Tốt lắm, nhưng trước khi cô rời đi hãy giúp ta một chuyện.” Phó Vân nói.

“Cái gì?” Nàng đột nhiên nghĩ ra, “Tuyệt Liên Thất Sắc phải không?”

“Ừ.”

“Được, ngày mai chúng ta đi bằng sơn.”

Một ngày sau.

Mạn Tâm nhìn thấy trước mắt có mười nữ tử trẻ tuổi bị hấn mang tới, kéo hấn qua thấp giọng hỏi nhỏ: “Lần này không phải lại bị người bắt cóc đến chứ?”

“Bắt cóc tới mà có thể vâng lời như vậy sao? Ta ối người một ngàn lượng bạc, đi đường còn bao ăn bao ở muộn tới. Tốt lắm, lên xe đi, chúng ta phải gấp rút lên đường.” Phó Vân nói.

“Nhưng người không mang theo sư phụ của người cùng đi ư? Án Tuyết Liên ngay tại chỗ mới có hiệu quả tốt hơn, không phải sao?” Mạn Tâm vừa nhìn xung quanh vừa hỏi.

“Sư phụ thân thể suy nhược, không chịu được giằng xóc, cho nên ta phái người bảo hộ bọn họ đi ở phía sau, không cần vội vã. Chúng ta đi trước, tìm được Tuyết Liên vừa kịp lúc sư phụ cũng tới.” Phó Vân giải thích nói.

“Người thật quá chu đáo, người đối với sư phụ thật tôn kính.” Mạn Tâm lên xe ngựa thuận miệng nói.

“Sư phụ là ân nhân cứu mạng của ta. Nuôi ta từ nhỏ đến lớn, dạy ta võ công, ta đương nhiên phải báo đáp.” Phó Vân nhắc đến sư phụ với vẻ mặt tôn kính.

“Hai người đều rất trọng tình trọng nghĩa, hảo tâm sẽ có hảo báo. Người nhất định sẽ tìm được Tuyết Liên.” Mạn Tâm nói.

“Người tốt? Lần đầu tiên có người nói ta như vậy, ta mà được xem như người tốt sao?” Phó Vân giấu cợt hỏi.

“Không sai, người vì sư phụ của mình mà thương tổn nhiều cô gái vô tội như vậy, chẳng lẽ người chưa từng thấy áy náy, thấy hối hận qua sao?” Mạn Tâm nhìn thế nào hấn cũng không phải là người lạnh nhạt thờ ơ. Nhìn mặt giống Vân như vậy, càng làm cho nàng tin tưởng hấn là người tốt.

“Có, lúc đầu lương tâm bất an nhưng sau này liền chai sạn. Bất quá các cô gái bị bắt đi ta đều sai người đưa bạc đến cho người nhà của bọn họ. Mặc dù biết làm như vậy không đủ bù đắp được gì, nhưng chỉ cầu cho lòng được an ủi đôi chút.” Mấy năm nay, hấn làm đã thành thói quen.

“Mọi chuyện trước kia, đã không thể bù lại, nhưng sau này hãy tận lực làm người tốt. Không phải bởi vì ham muốn riêng cá nhân mà làm tổn thương đến người vô tội, ông trời nhất định sẽ cho người hạnh phúc.” Mạn Tâm nói.

“Thật khó tưởng tượng, những lời này lại thốt ra từ trong miệng của cô. Đừng quên, chính cô cũng là người có tội ác tày trời.” Phó Vân không thể lý giải được những thay đổi quá to lớn của nàng.

“Đó là cô ta, không phải ta.” Mạn Tâm thản nhiên nói.

“Không phải cô? Có ý gì?” Phó Vân nhìn nàng chăm chăm.

“Có nói người cũng không tin, không nói, vẫn là nhanh chóng đi thôi.” Mạn Tâm cũng không muốn nhắc đến chuyện ly kỳ mà mình đã trải qua.

“Cô không nói, làm sao biết ta không tin? Nói thử xem, cho dù ta không tin, ta cũng rất muốn nghe.” Phó Vân tỏ ra rất có hứng thú.

Mạn Tâm nhìn hấn, nếu nói cho hấn biết ở một nơi xa xôi, nàng đã yêu một người đàn ông giống như hấn, hấn nhất định sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, giống lông mi, giống cái mũi, cả đôi môi, nàng lại thấy quen thuộc như vậy... . .

97. Chương 097

Chương 097 – Kỳ tích xuất hiện

Phó Vân thấy nàng nhìn mình chằm chằm, ánh mắt có chút mê ly, mang theo đau xót, cũng mang theo tình cảm nhưng hắn biết ánh mắt này không phải thuộc về mình, chính là thuộc về một người tên Vân khác.

“Vân, anh có khỏe không?” Mạn Tâm vươn tay ra, vuốt ve mặt của hắn, nhưng trong khoảnh khắc khi đụng vào hắn, đột nhiên kịp nhận ra người trước mắt không phải là anh.

“Thật xin lỗi.” Nàng lên tiếng nói xin lỗi.

“Không cần...” Phó Vân không thêm để ý, trong lòng càng nghi hoặc, nhìn ra được nàng đối với nam nhân tên Vân tình cảm sâu nặng. Nhưng dường như nàng cũng rất thích Mộ Dung Ứng. Mà nàng từng nói mình nhìn rất giống nhau nam nhân kia, hắn cũng từng phải người đi thăm dò tìm kiếm, nhưng lại không có một chút tin tức.

Mạn Tâm nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng cũng không biết mình làm sao vậy? Nàng yêu Vân, thế nhưng trong giây phút đó, trong đầu nàng lại hiện ra hình bóng Mộ Dung Ứng. Chẳng lẽ mình thay lòng rồi sao? Không, sẽ không. . . .

Dương Tử Vân vừa đến vương phủ liền nghe quản gia bẩm báo. “Vương gia đã ngủ ngốc ở trong thư phòng một ngày.” Thật ra hắn biết Trữ An đi rồi, là nàng vứt bỏ đại ca. Hắn đã biết nữ nhân này không tầm thường. Nhưng vì đại ca, hắn phải người nghe ngóng theo dõi tin tức của nàng.

“Đại ca.” Hắn đẩy cửa đi vào.

“Tử Vân. Người đến rồi.” Mộ Dung Ứng nhìn hắn, buông vật trong tay ra.

Dương Tử Vân nhìn sắc mặt của hắn bình tĩnh như thường. Nhưng hắn biết đại ca vốn là người không quen biểu đạt ra ngoài, có chuyện gì đều giấu ở trong lòng, hắn cũng không muốn đi vạch trần vết thương này. Chỉ giả bộ vô ý nói: “Đại ca, đệ nghe nói Phó Vân đã đi đến băng sơn tìm Tuyết Liên Thất Sắc cho sư phụ hắn, không biết hắn có may mắn tìm được Tuyết Liên không?”

Mộ Dung Ứng ngậy ra một lúc, hắn đi tìm Tuyết Liên. Nơi đó nàng không nên đi theo cùng, chẳng lẽ nàng vẫn muốn dùng máu tươi tưới cây? Nàng không muốn sống nữa sao?

Dương Tử Vân biết đại ca đang lo lắng, còn nói thêm: “Có điều, hắn rất thông minh, dẫn theo mười nữ tử đi cùng.” Câu nói kế tiếp mình không cần phải nói.

Lúc này Mộ Dung Ứng mới thoáng yên tâm, “Hi vọng hắn tìm được Tuyết Liên, dù sao Môn chủ Vô Ưu Đường cũng không phải là một người tội ác tày trời.”

“Đệ cũng nghĩ như vậy, hy vọng hắn tìm được.” Dương Tử Vân gật gật đầu.

“Đúng rồi, Tử Vân, đệ xem này.” Mộ Dung Ứng cầm trong tay mấy quyển tấu chương đưa cho hắn.

Hắn nhận lấy, mở ra nhìn một chút, mấy quyển tấu chương nội dung đều giống nhau, chính là yêu cầu hoàng thượng mau chóng lập thái tử, thuận theo tấu chương nói: “Đại ca, đệ nghĩ bọn họ cũng không sai, hoàng thượng quả thực nên lập thái tử.”

“Thật ra phụ hoàng cũng có ý định này, cho nên người mới giao sổ tấu chương này cho ta xem, chỉ là ta còn chưa có suy nghĩ kỹ.” Mộ Dung Ứng nói.

“Đại ca, đệ nghĩ hoàng thượng đem những thứ này cho huynh xem cũng chính là muốn cho huynh biết, ông muốn lập huynh làm thái tử, lại nói... phóng mắt nhìn quanh, chỉ có huynh thích hợp làm hoàng đế. Mấy năm nay huynh cũng lao tâm khổ tứ bảo trụ giang sơn, để người không bị chiến bại, để Thiên Triều quốc bách tính an cư lạc nghiệp, cũng là trách nhiệm của huynh. Đại ca không nên nghĩ ngợi.” Dương Tử Vân nói, hắn rất muốn đại ca làm hoàng đế. Đại ca làm chuyện gì đều rất quyết đoán, chỉ trong chuyện này trước sau không quả quyết.

“Ta không muốn chứng kiến Thiên Triều quốc thật vất vả mới ổn định được, bởi vì ngôi vị thái tử mà làm cho nội bộ đấu đá, gây nội chiến, khiến cho người ngoài có cơ hội.” Mộ Dung Ứng là lo lắng việc này.

“Đại ca, đệ hiểu tâm tư của huynh, nhưng ngôi vị thái tử chỉ có một người. Không phải huynh thì người khác, huynh có bảo đảm người khác đoạt vị thì không xảy ra phân tranh sao? Sẽ không có chuyện tranh đoạt ngôi vị hoàng đế sao? Một khi đã như vậy, tại sao huynh không tranh đoạt, còn nữa, huynh không cần lên tiếng, đệ nghĩ các vị đại thần đều ủng hộ huynh. Ngoại trừ huynh ra, người khác đều không đủ tư cách. Bất quá, đệ rất ngạc nhiên, theo lý thuyết mà nói, hoàng thượng hẳn là nên sớm lập thái tử, nhưng sao hoàng thượng luôn không muốn lập vậy?” Dương Tử Văn nghi ngờ hỏi.

“Việc này ta cũng không rõ lắm, nhưng ta xem ra phụ hoàng hình như có chuyện khó nói, giống như người đang chờ ai đó?” Mộ Dung Ứng nói. Trước đây sức khỏe phụ hoàng còn tốt, chuyện lập thái tử không hề được đề cập tới. Cho nên rất nhiều huynh đệ đều thầm mỉa mai hắt hủi công lao, có năng lực thì sao? Như vậy thì phụ hoàng liên thiên vị hắt hủi sao?

“Chờ người? Chờ người nào?” Dương Tử Văn không hiểu hỏi.

“Ta cũng không biết. Nhưng ta muốn phụ hoàng tự mình quyết định. Nếu ông quyết định đem ngôi vị thái tử truyền cho ta, như vậy ta sẽ không ngần ngại tiếp nhận gánh nặng này. Nếu không phải, ta cũng sẽ không một câu oán hận.” Mộ Dung Ứng nói. Hẳn không phải thánh nhân. Hẳn cũng muốn làm hoàng đế nhưng hẳn không muốn vì làm hoàng đế mà bất chấp thủ đoạn.

“Được, có những lời này của đại ca là tốt rồi. Đệ tin tưởng ngôi vị hoàng đế nhất định sẽ là của huynh.” Dương Tử Văn cũng không tin hoàng thượng sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho người khác, trừ phi ông ta bị mờ mắt.

Trong khách điểm.

“Công chúa... Không, tiểu thư, chúng ta sẽ đi nơi nào?” Song Nhi một bên vừa giúp nàng kỳ cộ vừa hỏi, không muốn bại lộ thân phận, cho nên sửa miệng gọi nàng là tiểu thư.

“Băng sơn.” Mạn Tâm nhắm mắt lại nói.

“Băng sơn? Là nhà của Phó công tử sao?” Song Nhi lại lo lắng hỏi: “Nơi đó có phải rất lạnh hay không.”

“Không phải. Là đi tìm một loại thực vật trân quý.” Mạn Tâm cười nói, chuyện này nàng đều đã nghĩ đến.

“À.” Song Nhi hô một tiếng, không nói tiếp nữa.

Ở trên đường đi đã nửa tháng, cuối cùng cũng tới băng sơn. Bởi vì lần này không cần vội vã như trước, cho nên không phải đi suốt đêm, khiến Mạn Tâm không có cảm giác cả người đau nhức ê ẩm.

“Cầm quần áo này thay đi, chúng ta đã ở trên băng sơn.” Phó Vân lấy ra một bộ áo da rất dày đưa cho nàng.

“Được.” Mạn Tâm mặc xong quần áo liền thấy những cô gái kia đã ăn mặc chỉnh tề.

“Tiểu thư, nô tỳ cũng muốn đi, người đem nô tỳ đi cùng được không?” Song Nhi lúi lúi kéo kéo y phục của nàng cầu xin.

“Song Nhi, ngoan ngoãn nghe lời, người phải ở chỗ này giúp chúng ta chuẩn bị thức ăn, sau đó đưa cho người ta đem lên. Cho nên trách nhiệm của người rất trọng đại.” Mạn Tâm nói. Kỳ thật không mang theo nàng lên vì không muốn để nàng thấy phải dùng máu tươi cho Tuyết Liên.

“Tiểu thư, người khác cũng làm được, người cho nô tỳ đi với.” Song Nhi cầu xin.

“Không được, đừng làm rộn, hãy nghe lời.” Mạn Tâm phát cáu.

Thấy công chúa tức giận, lúc này Song Nhi mới chịu buông tay ra.

“Song Nhi, ngoan, ở lại đây, rất nhanh ta sẽ xuống.” Nhìn bộ dạng khổ sở của cô, Mạn Tâm có chút không đành lòng.

“Xong chưa? Chúng ta nên đi rồi.” Phó Vân nói. Thật ra hẳn đã sớm phái người lên trước tìm. Chẳng qua vẫn không có tin tức, nghĩa là vẫn không tìm được Tuyết Liên. Bọn hắn đi lên, cũng chỉ là thử thời vận.

“Xong rồi.” Mạn Tâm đáp, rồi cùng mọi người tiến lên băng sơn.

Tuy nhiên bọn họ ở trên núi tìm kiếm đã tròn năm ngày đều không tìm được Tuyết Liên.

“Bẩm thiếu chủ, toàn bộ khắp nơi trên băng sơn, chúng ta đã tìm nhưng không có phát hiện thấy Tuyết Liên Thất Sắc.” Một loạt Hắc y nhân quỳ trước mặt của hắn.

“Ta đã biết, các người đứng lên trước đi.” Phó Vân biết lần này hy vọng cũng rất xa vời.

Mạn Tâm cũng biết việc này rất ít hy vọng. Ôm một tia hy vọng cuối cùng nói: “Hay chúng ta đến lại chỗ lần trước tìm được Tuyết Liên, nói không chừng đã nó sinh trưởng được thêm nhánh mới.”

“Nếu có mọc mới, cũng sợ là chỉ vừa mới nảy mầm. Nhưng cũng nên đi xem một chút.” Phó Vân nói, ngay cả khi có dùng máu tươi để tưới thì cũng không sợ thiếu máu tươi. Mới cách đây không lâu nên hắn cũng không ôm nhiều hy vọng.

Đi vào cái động băng kia, cảnh tượng bên trong vẫn như trước. Bọn họ lập tức đi đến nơi Tuyết Liên nở hoa. Nhìn cành lá trơ trọi, trong lòng bọn họ trầm xuống. Mạn Tâm ngồi xổm xuống quan sát cẩn thận. Đột nhiên ngạc nhiên phát hiện ở trên đầu cành Tuyết Liên đã từng nở hoa, hình như mọc lên một chồi non nho nhỏ. Phân vân không biết có phải nụ hoa hay không? Nhưng phát hiện này, cũng đủ làm nàng vui mừng như điên.

“Phó Vân, người nhìn xem, thật sự nảy mầm, thật sự nảy mầm.” Nàng cao hứng chỉ cho hắn xem.

Phó Vân không thể tưởng tượng nổi nhìn chồi non nho nhỏ kia “Làm sao có thể, làm sao có thể? Tuyết Liên không phải một trăm năm mới nở hoa một lần sao?”

“Có thể là bởi vì lần trước dùng máu tươi thúc cho hoa nở, đồng thời cũng thúc nó sinh trưởng nhanh hơn?” Mạn Tâm thầm nghĩ đến khả năng này.

Phó Vân nhìn nàng gật gật đầu “Cũng có thể.”

“Đừng đoán nữa, để ta thử một lần chẳng phải sẽ biết sao?” Mạn Tâm vươn ngón tay ra.

“Không cần, để cho người khác.” Phó Vân nói. Nàng sao lại không thương tiếc bản thân, loại chuyện này cũng tranh làm.

“Nhưng nếu ngộ nhỡ máu người khác không được, không phải ta cũng làm sao? Hãy để cho ta làm luôn đi.” Mạn Tâm nói, nàng không muốn phiền toái như vậy.

“Nếu người khác không được, chỉ có một mình cô, dù cho đem máu toàn thân cô đều tưới hết, nó cũng không kịp nở hoa.” Phó Vân nói.

“Được rồi, vậy nghe lời người, để các nàng thử trước.” Mạn Tâm gật đầu, nhìn xuống bàn tay vẫn còn một vết sẹo nhàn nhạt. Nàng thật sự là có chút không đành lòng cắt xuống, huống chi hắn nói cũng đúng.

Lúc này Phó Vân mới phân phó những Hắc y nhân cùng đi phía sau, “Dẫn những cô gái kia vào đây.”

“Dạ, Thiếu chủ.” Hắc y nhân lui ra ngoài, nhanh chóng mang theo mười cô gái đi vào.

“Các người tiến lên phía trước, ta cũng đã nói rất rõ ràng, bây giờ các người xếp thành một hàng đi.” Phó Vân phân phó nói.

“Dạ.” Mười cô gái sắc mặt khê biến, tuy rằng đã sớm biết nhưng vẫn còn có chút sợ hãi.

Xoẹt, Hắc y nhân cắt đứt ngón tay của một cô gái, nàng vội vàng đem vài giọt máu nhỏ lên. Mọi người nhìn xem có biến hóa gì không, nhưng rất là tiếc máu của nàng không được Tuyết Liên hấp thu. . . .

Mạn Tâm kinh ngạc. Chẳng lẽ thực sự chỉ có máu của mình thích hợp? Chẳng lẽ nàng từng ăn cái gì sao?

Cô gái thứ hai đem máu nhỏ lên, lại để ọi người thất vọng rồi, Tuyết Liên vẫn không hấp thu như trước.

Cô gái thứ ba lại đem máu nhỏ lên, thấy máu của nàng Tuyết Liên cũng không có hút. Phó Vân không khỏi liếc mắt nhìn Mạn Tâm một cái, chẳng lẽ thực sự chỉ có máu của nàng thích hợp.

Sắc mặt Mạn Tâm trầm trọng xuống. Nếu quả thật chỉ có máu nàng thích hợp, như vậy mình nên làm sao bây giờ? Hắn từng nói, có tưới hết máu trên người mình cũng không thể khiến Tuyết Liên nở hoa...

Cô gái thứ tư, thứ năm nhìn máu của mình không có bị hút, thăm thấy may mắn.

“Thôi đi, xem ra ta nhất định là phải chết ở băng sơn này.” Mạn Tâm cười cười tự giễu.

Phó Vân không nói gì. Lúc này hắn không xác định mình có vì sự phụ mà bất kể tính mạng của nàng không?

Ngay lúc bọn hắn nghĩ từ bỏ thì máu cô gái thứ sáu lại bị Tuyết Liên hút như có kỳ tích...

“Được rồi, được rồi.” Về mặt Phó Vân kích động.

“Thật sự được sao.” Mạn Tâm cũng thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng tối thiểu chứng minh, ít nhất không phải chỉ có máu của mình mới thích hợp với Tuyết Liên. Len lén thở ra, ít nhất không cần lo sẽ chết.

Người thứ bảy máu không có bị hút, nhưng cô gái thứ tám, thứ chín lại bị hút.

“Thật tốt quá.” Vui mừng lộ rõ trên nét mặt của Phó Vân. Bây giờ tính cả nàng, nơi này đã có bốn nữ tử thích hợp. Máu bốn người cũng đủ khiến nó nở hoa rồi.

Mạn Tâm nhìn Tuyết Liên vì được hút máu cô gái thứ ba mà nụ hoa nhò xú đã trở nên lớn lên. Thật sự là ông trời không phụ lòng người, xoay người hỏi: “Sự phụ của ngươi khi nào thì đến đây?”

“Ba ngày sau.” Phó Vân nói, “Ba ngày này vừa vặn cho các nàng nghỉ ngơi, cũng đủ thời gian nuôi dưỡng nó. Chỉ cần khi sự phụ tới nó nở hoa là tốt rồi.”

“Thiếu chủ, vậy còn những cô gái này thì sao?” Hắc y nhân hỏi.

“Ba người này ở lại, những người còn lại đưa trở về. Mỗi người cấp một ngàn lượng bạc. Riêng người nhà ba nữ tử này cũng được tặng một ngàn lượng bạc. Chờ khi các nàng trở về thì cấp thêm chín ngàn lượng.” Phó Vân phân phó nói.

“Dạ.” Hắc y nhân đáp.

Việc này làm bảy cô gái kia thật ghen tỵ. Vốn nghĩ quả là may mắn máu của mình không có chút tác dụng, còn được một ngàn lượng bạc, không nghĩ tới các nàng kia còn được một vạn lượng.

Thân thể ba nữ tử đang không ngừng run rẩy, trong lòng cực kỳ sợ hãi cho là mình không may rồi. Nhưng khi nghe được tặng một vạn lượng, nháy mắt liền trầm tĩnh lại. Nhiều bạc như vậy, cho dù chết cũng đáng, nếu không chết thì sau này sẽ hưởng vinh hoa phú quý...

Mạn Tâm ngồi một bên, nhìn ba nữ tử kia luân phiên nhỏ máu cho Tuyết Liên. Tuyết Liên cũng lớn bằng quả anh đào.

“Được rồi, ăn hết thuốc này đi, nghỉ ngơi trước.” Phó Vân xuất ra ba viên thuốc bổ máu đưa cho các nàng.

“Dạ.” Các nàng liền nuốt viên thuốc xuống, sau đó ngồi vào một bên nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Có đói bụng không? Ăn chút bánh lót dạ.” Phó Vân ngồi xuống cạnh nàng, đưa cho nàng một miếng bánh.

“Cám ơn.” Mạn Tâm nhận lấy, “Ngươi đã tin người tốt được hảo báo chưa. Lần trước môn chủ sai người đem Tuyết Liên cho Mộ Dung Ứng, bây giờ lại giống như kỳ tích, xuất hiện một đóa Tuyết Liên nữa.”

“Có lẽ vậy.” Phó Vân không còn cách nào đành gật đầu ý nghĩ của nàng. Ý nghĩ của nàng thật đơn giản. Thế giới này làm người tốt quá khó khăn, cũng không có người tốt thật sự.

“Ngươi nói sau khi Tuyết Liên này nở hoa, còn có thể có nữa hay không?” Mạn Tâm đột nhiên tò mò hỏi.

“Cô cho nó là cái gì? Đây đã là kỳ tích.” Phó Vân nói.

“Vậy cũng không chắc nha, không phải kỳ tích đã xảy ra sao?” Mạn Tâm vừa ăn một chút điểm tâm vừa nói.

“Đúng. Kỳ tích đã xảy ra, chính vì kỳ tích không phải thường xuyên xảy ra. Nếu thường xuyên phát sinh thì cũng không còn là kỳ tích.” Phó Vân đột nhiên cảm thấy đầu óc của nàng có đôi khi quá mức đơn thuần. Người như vậy làm sao mà có tâm địa ngoan độc được.

“Cũng đúng.” Mạn Tâm gật gật đầu, khe thở dài. Tại sao kỳ tích quá hiếm, không thể xuất hiện trên người của nàng một lần nữa, làm nàng đột nhiên quay trở về.....

98. Chương 098

Chương 098 — Bạch y báo thù

Ba ngày sau.

Mạn Tâm nhìn thấy sắc mặt ba cô gái kia đã suy yếu đến trắng bệch, nhìn đóa hoa Tuyết Liên đã muốn hé nở nói: “Được rồi, đến lượt ta đi.” Ba ngày qua bọn họ đã mất máu quá nhiều, nếu không nhờ hắc có thuốc bổ máu chống đỡ chỉ sợ đều ngã xuống. Thế nhưng hắc vẫn kiên trì không để cho nàng hiến máu.

“Nếu bọn họ tiếp tục không được nữa thì sẽ tới cô.” Phó Vân biết sức khỏe của nàng mới vừa hồi phục không lâu.

“Người đang lo lắng cho ta sao?” Mạn Tâm nhìn hắc, nếu là Vân hắc nhất định sẽ đau lòng ôm lấy mình.

“Ta ngại máu của cô không có đủ dinh dưỡng.” Phó Vân liếc mắt nhìn nàng một cái. Nữ nhân này sao nói chuyện thẳng thừng như vậy.

“Đúng rồi, sư phụ của người đã đến chưa?” Mạn Tâm hỏi.

“Nếu theo như dự kiến thì khoảng một canh giờ nữa.” Phó Vân nói.

“Chúng ta tưới cho Tuyết Liên nở hoa, chỉ cần không cho nó hoàn toàn nở rộ là tốt rồi. Như vậy chờ khi ông đến đây có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.” Mạn Tâm đề nghị.

Phó Vân gật đầu, chữ ‘được’ còn chưa nói ra miệng, thì nhìn thấy một hắc y nhân vội vàng chạy vào bẩm báo: “Thiếu chủ, không tốt, vừa rồi thuộc hạ nhận được pháo hiệu cầu cứu dưới chân núi bắn lên.”

“Pháo hiệu cầu cứu?” Phó Vân đứng bật dậy. Chẳng lẽ là sư phụ có chuyện gì? Lập tức phân phó: “Người phái vài người ở lại chỗ này. Những người còn lại đều lập tức xuống núi.”

“Dạ, Thiếu chủ.” Hắc y nhân chấp tay nói.

Mạn Tâm chưa kịp hỏi hắc xảy ra chuyện gì? Hắc cũng đã dùng khinh công chạy vội đi. Chẳng lẽ lại có người muốn đoạt Tuyết Liên? Không xong, kẻ điếu hổ ly sơn, nàng đột nhiên nghĩ đến, làm sao bây giờ? Nhìn Thất Sắc Tuyết Liên phía sau, bây giờ chuyện nàng cần làm nhất chính là giúp hắc bảo vệ vật này.

Chân băng sơn.

Một cỗ xe ngựa sang trọng đang đậu ở chỗ này. Trên xe môn chủ Vô Ưu đường đang nằm tựa vào thành xe vẻ mặt ốm đau bệnh hoạn, nhưng ánh mắt sắc bén nhìn nam tử áo trắng trước mắt dùng kiếm chỉ vào mình.

Người của Vô Ưu đường ở bốn phía cũng đã trúng độc phấn, hôn mê bất tỉnh, ai nấy đều không có chút phản kháng. Có thể nhận ra, hắc sử dụng độc xuất thần nhập hóa như thế nào.

“Người là ai? Vì sao muốn giết lão phu? Lão phu với người có ân oán gì.” Giọng nói của môn chủ Vô Ưu đường rõ ràng nhưng khí lực không đủ.

“Ta là ai người không cần biết. Về phần tại sao muốn giết người, người nên tự hỏi chính mình đi. Người đã giết bao nhiêu người? Bao nhiêu người muốn lấy mạng của người? Ta đến để báo thù.” Nam tử áo trắng nói xong liền cầm kiếm đâm tới.....

Phó Vân đến nơi vừa kịp lúc thấy cảnh này, hoảng hốt lập tức kêu to: “Sư phụ, cẩn thận.” Nói xong, dùng thân thể chắn trước mặt sư phụ...

Mắt thấy thanh kiếm của bạch y nhân đang muốn đâm vào ngực Phó Vân, sư phụ đột nhiên dùng hết nội lực toàn thân đẩy hấn ra...

Phập, bảo kiếm lập tức đâm vào ngực sư phụ, ông lập tức phun ra một ngụm máu tươi lớn, nhuộm đỏ y phục của hấn...

“Sư phụ.” Phó Vân trơ mắt nhìn sư phụ ngã xuống, ánh mắt đỏ ngầu, tung chưởng đánh tới bạch y nhân...

Bạch y nhân tiện tay tung ra một nhúm bột phấn. Vô công của hấn tuy không giỏi, nhưng công phu hạ độc lại là hạng nhất...

Phó Vân xoay người một cái tránh thoát, dùng ống tay áo bịt mũi của mình.

“Đại thù đã báo, chạy nhanh đi.” Bên cạnh đột nhiên có người hô, Bạch y nhân do dự một chút, thừa dịp trống trải, điểm mũi chân một cái liền bay ra ngoài.

“Không được đi, để mạng lại.” Phó Vân muốn đuổi theo.

“Vân nhi, đừng đuổi theo.” Môn chủ dùng tay nắm lấy cửa sổ xe, trên ngực đều là máu tươi, suy yếu hô.

“Sư phụ, người chống đỡ một chút. Chúng ta lên núi. Đồ nhi đã tìm được Tuyết Liên.” Phó Vân nhìn ông thế này, có chút hoảng loạn.

“Vân nhi, không cần, sư phụ hấn là đã đến lúc chết rồi.” Môn chủ nói xong, lại phun ra một ngụm máu tươi. Ông biết thân thể của mình đã không cầm cự được.

“Sư phụ, người sẽ không có chuyện gì.” Phó Vân lấy tay đặt sau lưng hấn truyền nội lực.

Bàn tay môn chủ run rẩy lên luôn vào trong lòng, từ bên trong lấy ra một khối ngọc bội, đặt vào trong tay hấn...

Phó Vân nhận lấy ngọc bội, thoát nhìn không phải là loại trân quý. Hấn cũng chưa từng thấy qua.

“Vân nhi, ngọc... ngọc bội... có...” Môn chủ thở hổn hển, lời còn chưa nói xong, rốt cục duy trì không được, tay giơ lên nháy mắt rớt xuống, đầu tựa vào trong ngực của hấn...

“Sư phụ...” Phó Vân ôm thi thể của hấn, bi thống hét lớn.

Vừa đuổi kịp xuống núi là thuộc hạ Vô Ưu đường, nhìn thấy tình cảnh này, tất cả đều quỳ một chân trên đất...

Phó Vân nắm chặt mảnh ngọc bội trong tay, không biết lúc sư phụ lâm chung muốn nói gì?

“Thỉnh Thiếu chủ nén bi thương thay môn chủ báo thù rửa hận.” Toàn bộ Hắc y nhân cùng nhau hô.

Lúc này Phó Vân mới buông sư phụ trong lòng ra, đứng dậy, “Các người lập tức đi điều tra cho ta, vừa rồi là ai? Vô Ưu đường nhất định phải cho hấn chết không toàn thây.”

“Dạ, Thiếu chủ.” Mấy hắc y nhân lập tức biến mất.

“Các người an bài môn chủ thật tốt, đưa về Vô Ưu đường, ta muốn an tang long trọng.” Phó Vân nhìn sư phụ, chịu đựng đau đớn, phân phó.

“Dạ, Thiếu chủ.” Hắc y nhân còn lại lĩnh mệnh nói.

Đứng ở phía sau, hấn đột nhiên nhìn thấy trên núi phát tín hiệu cầu cứu, lập tức nói: “Không xong, chẳng lẽ bọn chúng còn muốn cướp Tuyết Liên.” Lập tức chạy như bay lên trên núi.

Trong động băng.

Mạn Tâm đột nhiên thấy một Bạch y nhân đeo mạng che mặt xông tới, cảnh giác nhìn chằm chằm hấn.

Thời điểm Bạch y nhân thấy nàng lại đột nhiên dừng bước, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Nhưng Man Tâm lại không sơ suất đem Tuyết Liên bảo vệ ở sau người, “Người muốn làm gì?” Chẳng lẽ đến cướp Tuyết Liên.

“Tránh ra, chuyện đó không có liên quan tới ngươi, ta chỉ muốn đem Tuyết Liên đi, sẽ không đả thương các ngươi.” Giọng điệu bạch y nhân lạnh lùng.

“Không được, ta sẽ không để cho ngươi mang Tuyết Liên đi.”

“Ngươi cho là ngươi có thể bảo vệ nó được sao? Khôn hồn thì mau tránh ra, ta không muốn giết ngươi.” Bạch y nhân tiến tới từng bước.

“Ngươi đứng lại.” Mạn Tâm quýnh lên, dùng tay nắm lấy càn vệ Tuyết Liên, uy hiếp: “Nếu ngươi đến đây, ta sẽ hủy nó.”

Bạch y nhân lập tức dừng bước, “Ngươi không sợ ta giết ngươi sao? Cho ngươi con đường sống ngươi không muốn, ngươi muốn tự tìm đường chết sao?”

“Muốn giết ngươi cứ giết, nhưng Tuyết Liên ta sẽ không đưa cho ngươi. Ngươi muốn giết ta thì ta sẽ hủy Tuyết Liên trước.” Mạn Tâm không sợ bị uy hiếp đâu.

“Được lắm.” Bạch y nhân nói còn chưa dứt lời, phi tiêu trong tay liền lập tức lướt qua bên người nàng, cắm vào ngực cô gái phía sau, cô ta thậm chí cũng không có kêu lên một tiếng, liền ngã xuống mặt đất...

Hai cô gái còn lại hoảng sợ nhìn cô gái ngã trên mặt đất, thân mình mềm nhũn, hoảng sợ hôn mê bất tỉnh.....

99. Chương 099

Chương 099 — Ăn Tuyết Liên

Mạn Tâm nhìn cô gái nằm trên mặt đất, ngực đang chảy máu ngay Tuyết Liên bên dưới, thầm kêu một tiếng không tốt. Tuyết Liên sắp nở hoa ngay tức thì rồi. Nhưng sao Phó Vân còn chưa lên, làm sao bây giờ? Nếu hắn không lên kịp, Tuyết Liên sẽ không dùng được.

Bạch y nhân cũng nhìn thấy Tuyết Liên sắp nở hoa, lập tức nói : “Còn không tránh ra, nếu không đừng trách ta không khách sáo.”

“Nếu ngươi dám lại đây, cũng đừng trách ta hủy Tuyết Liên.” Mạn Tâm nắm chặt càn vệ Tuyết Liên như trước .

“Vậy ngươi cứ thử xem.” Bạch y nhân dường như không hề để mắt đến uy hiếp của nàng, từng bước từng bước một đi lên phía trước.

Mạn Tâm nắm chặt càn vệ Tuyết Liên trong tay, càng nắm càng chặt. Nếu cùng đường nàng sẽ phá hủy Tuyết Liên cũng không cho hắn lấy được.

Lúc Phó Vân xông vào, đúng lúc nhìn thấy cảnh này.....

“Phó Vân, ngươi đã trở lại, sư phụ ngươi đâu, Tuyết Liên đã sắp nở.” Mạn Tâm nhìn hắn, vẻ mặt lộ ra vui mừng, tay lại run lên, dọa Tuyết Liên kia liền bị nàng ngắt xuống.

Phó Vân thấy Bạch y nhân định đến cướp đi, lập tức bắn ra một loạt ám khí, đồng thời hô lớn: “Đừng quan tâm, mau ăn nó .”

Ăn nó. Mạn Tâm nhìn Tuyết Liên trong tay. Hắn để ỉnh ăn cái này sao? Nhưng sư phụ hắn phải làm sao bây giờ?

Bạch y nhân thấy vậy xoay người muốn cướp về. Phó Vân ngăn cản hắn đồng thời quát lên: “Còn do dự cái gì? Mau ăn nhanh lên.”

Mạn Tâm do dự một chút. Nếu hắn muốn mình ăn, vậy tất nhiên có lý của hắn. Lập tức đem Tuyết Liên nhét vào miệng của mình, cảm giác được một ngụm mát lạnh thoải mái từ miệng trượt thẳng xuống...

Bạch y nhân nhìn thấy nàng ăn Tuyết Liên, ở lại cũng vô nghĩa liền không hề nghĩ ngợi, lập tức vung ra nắm bột phấn, chạy biến ra khỏi động.

“Đứng lại.” Phó Vân đuổi theo sau.

Nhưng Bạch y nhân liền nhanh chóng biến mất ở trên băng sơn. Hắn hung hăng nắm chặt nắm tay, quay người về lại động băng. Sai thuộc hạ cứu sống hai cô gái kia, nếu đã chết thì cho tăng thêm bạc.

Sau khi ăn Tuyết Liên, cơ thể và tâm trí Mạn Tâm có thể nói nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng. Vừa thấy hắn nửa mừng nửa lo nói: “Người để cho ta ăn Tuyết Liên, không cần dành cho sư phụ của người ăn sao.”

Sắc mặt Phó Vân trở nên cực kỳ thương tâm, “Người chết rồi.”

“Chết rồi?” Mạn Tâm ngây ra một lúc, “Ai? Sư phụ của người sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đột nhiên nghĩ đến, “Có phải liên quan đến người vừa rồi hay không?”

“Không sai. Chính hắn giết sư phụ, nhưng thù này ta nhất định sẽ báo.” Phó Vân siết chặt nắm tay.

Mạn Tâm vốn định hỏi hắn có biết người đó là ai hay không? Nhưng thấy hắn đau lòng như thế cũng không dám hỏi, an ủi: “Đừng quá đau khổ, nén bi thương rồi mọi việc sẽ qua.”

“Ta nhất định phải tìm ra người đó là ai? Bây giờ chúng ta trở về.” Phó Vân nói.

“Không, người về đi, ta đã từng nói qua, ta muốn đi biên ải, cho nên chúng ta chia tay ở đây thôi.” Mạn Tâm nói. Lúc này đã không còn chuyện của nàng, nàng phải đi làm chuyện riêng của mình.

“Ta vốn muốn đi cùng cô, nhưng bây giờ ta phải báo thù cho sư phụ, để ta phái vài người theo bảo vệ cô.” Phó Vân nói, biết mình muốn ngăn cũng không ngăn được nàng.

“Không cần, ta sẽ không gặp chuyện gì.” Mạn Tâm lắc đầu, cự tuyệt, Chắc sẽ không sao? Nếu để hắn bảo vệ như vậy mới làm nàng thật căng thẳng.

“Cô đã không cần ta sẽ không miễn cưỡng. Cầm theo bình thuốc này cất bên người. Bôi thuốc này lên mặt, mặt cô liền trở nên xấu xí. Nếu không cần nữa thì dùng nước rửa sạch.” Phó Vân đặt vào tay nàng một cái bình sứ.

“Cám ơn người.” Mạn Tâm nhận lấy.

“Bảo trọng, báo thù cho sư phụ xong, ta sẽ đến tìm cô.” Phó Vân nói xong, từ trong lòng lấy ra một tấm lệnh bài đặt vào tay nàng. “Nếu cô gặp phải nguy hiểm hay khó khăn hãy lấy cái này ra, nếu là huynh đệ Vô Ưu Đường sẽ giúp cô, nếu là người ngoài cũng sẽ kiêng kị cô ba phần.”

“Cám ơn người, người nhất định cũng phải bảo trọng.” Mạn Tâm đem lệnh bài cất vào trong ngực, lên xe ngựa, quay lại vẫy vẫy tay....

Vương phủ.

“Đại ca, huynh biết không? Môn chủ Vô Ưu đường đã chết.” Dương Tử Vân vừa đến đã nói.

“Đã chết?” Đang viết Mộ Dung Ứng liền dừng bút, “Sao lại thế này? Bọn hắn không phải đi tìm Tuyết Liên sao?”

“Đúng vậy, nghe nói bọn hắn đã tìm được Tuyết Liên ngay tại nơi lần trước chúng ta phát hiện thấy Tuyết Liên. Còn nghe nói máu của ba cô gái trong đoàn có thể cho Tuyết Liên hút.” Dương Tử Vân thuật lại chuyện này đơn giản, để hắn yên tâm nàng không có việc gì.

“Nếu như đã tìm được Tuyết Liên, vì sao hắn lại chết?” Mộ Dung Ứng khó hiểu hỏi, “Lẽ nào xảy ra việc gì?”

“Phải, ngay khi bọn hắn đến chân băng sơn, đột nhiên xuất hiện một Bạch y nhân. Nghe nói khả năng dùng độc của hắn bậc nhất, gần như vô hiệu hóa từng chiêu từng thức, sẽ làm cho những người trúng độc không còn sức phản kháng, hôn mê bất tỉnh. Sau đó hắn nói vì báo thù nên giết chết môn chủ. Rồi chạy lên núi băng cướp lấy Tuyết Liên, nhưng mà....” Dương Tử Vân ngừng lại, “Đại ca, huynh đoán thử xem chuyện gì phát sinh?”

“Tuyệt Liên bị cướp đi hay bị hủy mất?” Mộ Dung Ứng thực ra lo lắng an nguy của nàng, nhưng hấn vẫn không muốn hỏi.

“Không phải, thời điểm quyết định, Phó Vân để Trữ An ăn Tuyệt Liên.” Dương Tử Vân nói.

“Nàng ăn Tuyệt Liên?” Mộ Dung Ứng nhìn hấn. Kết quả này, thật sự làm cho hấn giật mình, nhưng hấn lại thật cao hứng. Tuyệt Liên là thánh vật có thể giải được bách độc. Nếu người có võ công ăn, công lực sẽ cực tăng, người bình thường ăn, thì bách bệnh bất sinh. Nàng thật là may mắn.

“Dạ.” Dương Tử Vân gật đầu, nhìn hấn, do dự không biết có nên nói cho hấn biết chuyện xảy ra tiếp theo.

“Đúng rồi, Tử Vân, đệ có biết tên ám sát môn chủ là ai không?” Mộ Dung Ứng đối với người này cảm thấy rất có hứng thú.

“Vẫn chưa tra ra được. Hấn xuất hiện rất bất chợt, công phu dụng độc lại quá giỏi, nhưng đệ đã phái người đi điều tra.” Dương Tử Vân nói.

“Tốt, nhưng nếu hấn nói là báo thù, hấn là trước kia đã từng bị Vô Ưu Đường đuổi giết.” Mộ Dung Ứng đoán.

“Nhưng Vô Ưu Đường là sát thủ, lấy tiền của người để thay người tiêu tai diệt họa, nói là báo thù, có vẻ như là một vòng lẩn quẩn.” Dương Tử Vân nói.

“Nhưng dù sao người cũng chết trong tay của bọn họ, phải báo thù cũng là chuyện tất nhiên.” Thị vệ Mộ Dung Ứng nói.

“Nói cũng đúng, đại ca, không còn chuyện gì? Đệ đi trước.” Dương Tử Vân nói. Hấn muốn xem thử đại ca có chủ động muốn hỏi chuyện của nàng không? Nếu đại ca hỏi, hấn sẽ trả lời, nếu không hỏi hấn cũng không nói.

“Tử Vân...” Mộ Dung Ứng gọi hấn lại. Quả thật hấn rất muốn biết nàng có phải cùng Phó Vân trở lại Vô Ưu Đường hay không? Chỉ là lời không thể thoát ra miệng.

“Đại ca, còn có việc gì sao?” Dương Tử Vân dừng bước.

“Không có việc gì, đệ đi đi.” Mộ Dung Ứng phát phát tay. Nàng lựa chọn bỏ đi, hấn vì cái gì còn phải vướng bận.

Dương Tử Vân cất bước, hấn nhận ra, đại ca rất thống khổ. Rất muốn biết tình hình của nàng nhưng lại cố nén không quan tâm. Coi như hấn không có phái người theo dõi nàng. Do dự một chút, hấn vẫn là quyết định nói cho đại ca, bởi vì hấn không muốn thấy đại ca thống khổ như vậy....

“Đại ca, vừa rồi đệ quên nói, Trữ An không có cùng Phó Vân quay về Vô Ưu Đường, mà đã chia tay dưới chân băng sơn.”

“Cô ấy không đi Vô Ưu Đường? Chẳng lẽ muốn quay về Hạ quốc?” Mộ Dung Ứng hỏi, trong lòng thoáng mừng thầm, nhưng cũng có chút lo lắng. Nàng vì sao phải quay về Hạ quốc, nàng không biết làm vậy sẽ châm ngòi chiến tranh hai nước sao?

“Nghe nói cô ta muốn đi biên ải, thế nhưng không nghe nói quay về Hạ quốc.” Dương Tử Vân lắc đầu.

“Đi biên ải? Cô ấy đi biên ải làm gì?” Mộ Dung Ứng hỏi.

“Chuyện này đệ không biết, nhưng đã cho người bí mật đi theo cô ta.” Dương Tử Vân lắc đầu, hấn đang nói dối.

“Ta đã biết, đệ cho người thường xuyên chú ý hành tung của cô ấy, lập tức hồi báo, tránh cho cô ấy lại gây rắc rối.” Mộ Dung Ứng phân phó.

“Đệ đã biết.” Dương Tử Vân biết đại ca ra vẻ như là muốn theo dõi nàng, nhưng thực tế là đang bảo hộ nàng. Thở dài thật sâu, mong là nàng đừng làm mình thất vọng, nàng thật ra đã đi tìm nhị ca.

Trên đường lớn, một chiếc xe ngựa bình thường không nhanh không chậm di chuyển.....

“Công chúa, chúng ta không đi cùng với Phó công tử sao? Chúng ta sẽ quay về Hạ quốc sao?” Song Nhi vui vẻ hỏi.

“Không, chúng ta đi ngao du.” Mạn Tâm cố ý trêu đùa nàng.

Song Nhi có chút thất vọng, nhưng vẫn lập tức nói: “Ngao du, thì ngao du, dù sao công chúa đi nơi nào, nô tì cũng theo tới nơi đó?”

“Người thật khéo nói, yên tâm đi, ta sẽ không để người theo ta ngao du khắp nơi. Ta sẽ giúp người tìm một phu quân tốt, giúp chồng nuôi dạy con cái.” Mạn Tâm cười nói.

“Không, không, nô tì không muốn xuất giá.” Song Nhi hoảng sợ nói.

“Vì sao không muốn xuất giá? Cô gái nào cũng phải xuất giá, lấy chồng sinh con, mới xem như một người phụ nữ hoàn thiện.” Mạn Tâm khó hiểu nhìn nàng

“Nhưng, nhưng mà nô tì....” Song Nhi cúi đầu.

Mạn Tâm lập tức liền hiểu ra, nàng nhất định bởi vì bản thân bị mất trinh tiết mới khó khăn như vậy. Điều do lỗi tại mình, không, mà là do Trữ An, cầm lấy tay nàng an ủi: “Yên tâm, cuối cùng người sẽ tìm được một người yêu người chân thành.”

“Công chúa, nô tì luôn nghĩ sẽ hầu hạ công chúa cả đời, không muốn xuất giá.” Song Nhi ánh mắt đau xót, nhưng lại cực kỳ kiên định.

Mạn Tâm đột nhiên không biết làm thế nào an ủi nàng. Rõ ràng do mình thương tổn, bây giờ còn đi an ủi thật có chút tức cười. Đột nhiên giữ chặt tay nàng, thật nghiêm túc nói, “Song Nhi, từ hôm nay trở đi, muội hãy gọi ta là tỷ tỷ.” Thật ra nàng muốn dùng phương pháp này bồi thường Song Nhi, mặc kệ mình là công chúa hay là Vương Phi, thân phận của nàng đều cao quý hơn so với người bình thường rất nhiều.

Song Nhi kinh ngạc nhìn nàng, dường như không tin những lời vừa mới được nghe, vội vàng lắc đầu, “Không, không, nô tì không xứng.”

“Cái gì xứng với không xứng ở đây, đây là mệnh lệnh, từ giờ trở đi muội phải gọi ta là tỷ tỷ, nếu gọi sai, ta sẽ trừng phạt.” Mạn Tâm giả bộ uy hiếp nói.

“Công chúa.” Giọng nói của Song Nhi của có chút nghẹn ngào. Lúc trước công chúa làm nàng hận, bây giờ công chúa khiến nàng cảm động.

“Được rồi, được rồi.” Đôi mắt Mạn Tâm nhòa lệ, ôm lấy nàng... ..

100. Chương 100

Chương 100 — Xấu nữ tìm chồng

Dọc theo đường đi, Mạn Tâm mặc dù là mặc nữ trang nhưng khi mọi người nhìn thấy mặt của nàng, hai má bị ban đỏ dọa người đều sợ hãi tránh xa, không dám tới gần.

Cho nên các nàng thật thuận lợi tới biên ải. Nhưng làm nàng khó xử chính là làm như thế nào mới có thể tìm được Tiêu Lăng đây? Cũng không thể chạy đến từng doanh trại để tìm?

Lấy tay chống cằm rầu rĩ, làm sao tìm người đây?

“Tiểu... Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?” Song Nhi hỏi khi thấy bộ dạng hết đường xoay sở của nàng.

“Muốn tìm người, lại không biết tìm như thế nào.” Mạn Tâm nói.

“Vậy nô... Không, muội cũng không biết cách nào giúp tỷ.” Song Nhi lại vội vàng sửa miệng, tự xưng nô tì mười mấy năm, đột nhiên sửa miệng thành tỷ, muội thật sự có chút không quen.

“Ta biết.” Mạn Tâm gật đầu, chính mình còn không có cách, nàng làm sao có biện pháp nào?

“Tỷ tỷ, đừng quá lo lắng, tỷ có đói bụng không, để muội gọi chút đồ ăn cho tỷ ăn?” Song Nhi hỏi.

“Ta làm sao nuốt trôi, để ta nghĩ xem phải làm gì bây giờ?” Mạn Tâm đột nhiên nhìn bên ngoài có quan binh đang dán cáo thị, đột nhiên nẩy ra sáng kiến, đứng rồi, thông báo tìm người, lập tức hỏi: “Song Nhi, muội còn nhớ rõ diện mạo Tiêu Lăng không?”

“Dạ, nhớ rõ, sao vậy? Tỷ tỷ, sao người lại đột nhiên hỏi hần?” Song Nhi không hiểu hỏi.

“Đừng hỏi, mau đi theo ta.” Mạn Tâm lôi kéo nàng ra khỏi trà lâu, đi thẳng một đường tìm kiếm, cuối cùng tìm được một họa sư.

“Tiểu thư. Cần họa chân dung sao?” Thấy có mối làm ăn, người có diện mạo thư sinh nhưng rất nhiệt tình, không xem thường dung mạo xấu xí của nàng chút nào.

“Phải.” Mạn Tâm gật đầu. Lập tức nói: “Song Nhi tả bộ dáng công tử theo trí nhớ của muội cho họa sư nghe...”

“Vâng.” Tuy rằng không biết nàng muốn làm gì? Nhưng Song Nhi vẫn nghe lời miêu tả lại cho họa sư nghe. Họa sư nghe theo miêu tả của nàng liền vẽ tranh lên trên giấy....

Mạn Tâm ở một bên nhìn, thấy dưới ngòi bút của hần vẽ ra một nam nhân, tuy rằng không phải thực anh tuấn, nhưng khuôn mặt rất thông minh.

“Tiểu thư, xong rồi, người nhìn xem.” Họa sư đem bức tranh cầm lên thổi thổi.

“Song nhi, thế nào? Có phải vẽ mặt này hay không?” Mạn Tâm cầm bức tranh hỏi.

“Tỷ tỷ, quá giống, quả thực giống nhau như tạc.” Song Nhi vui mừng hô, vị họa sư kia thật là tài giỏi.

“Vây là tốt rồi.” Mạn Tâm vừa lòng gật đầu, sau đó trực tiếp ném cho họa sư một tấm ngân phiếu, “Trong vòng ba ngày, vẽ cho ta một trăm bức tranh như vậy.”

Họa sư nhìn tờ ngân phiếu một trăm lượng trong tay, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, lập tức đáp, “Vâng, tiểu thư, ba ngày sau, mời hai người đến đây nhận tranh.”

“Được.” Mạn Tâm gật gật đầu, lôi kéo Song Nhi rời đi.

“Tỷ tỷ.” Song nhi lấy tay kéo kéo nàng.

“Làm sao vậy? Song nhi?” Mạn Tâm khó hiểu hỏi.

“Tỷ tỷ, tỷ không sợ hần là tên lường gạt, thu bạc mà không làm sao?” Song Nhi nhỏ giọng nhắc nhở bên tai nàng.

Lúc này Mạn Tâm mới phát giác mình sơ suất, xoay người đối diện hần hỏi: “Ngân phiếu ta đã trả cho người, người muốn ta làm sao tin tưởng người, chẳng may người chạy mất thì làm sao đây?”

“Chuyện này...” Họa sư hít một ngụm khí mới nói: “Nếu tiểu thư lo lắng, không bằng bây giờ theo ta về nhà một chuyến. Nơi này hàng xóm láng giềng đều biết ta, người đã biết chỗ ở của ta, không sợ ta sẽ chạy mất.”

“Được, ý kiến này không tồi.” Song Nhi lập tức đồng ý.

“Được rồi.” Mạn Tâm đồng ý. Nàng không phải vì lo mất bạc, mà là nàng không muốn kéo dài thời gian. Nếu đêm nay hần có thể vẽ ra bao nhiêu, trước mắt nàng sẽ dùng bấy nhiêu.

Đi theo họa sư trẻ tuổi thẳng đến một gian nhà tranh thật cũ nát, nhưng lại rất sạch sẽ mới dừng lại.

“Lâm Nhi, con đã về, hôm nay sao về sớm như vậy?” Một lão phu nhân mắt mờ tóc trắng đi ra, nhìn thấy các nàng theo phía sau tất nhiên ngây ra một lúc, “Bọn họ là ai?”

“Mẹ, hai vị tiểu thư đây muốn con vẽ tranh cho họ.” Họa sư giúp lão phu nhân ngồi xuống. Từ trong lòng lấy ra ngân phiếu, “Mẹ, đây là bạc hai vị tiểu thư đưa cho, mẹ cầm lấy.”

“Đây là bao nhiêu?” Lão nhân hiển nhiên chưa từng nhìn thấy ngân phiếu.

“Mẹ, một trăm lượng, các nàng muốn nhi tử vẽ một trăm bức tranh chân dung.” Họa sư giải thích.

Một trăm lượng? Sắc mặt lập tức thay đổi, cẩn thận đánh giá các nàng. Đột nhiên đem ngân phiếu đưa cho con trai, “Một trăm bức tranh trả một trăm lượng bạc, chuyện này bên trong nhất định có ẩn tình gì? Trả lại cho bọn họ chúng ta chỉ cần bình an sống là tốt rồi, của phi nghĩa không thể nhận.”

“Chuyện này...” Họa sư trẻ tuổi hiển nhiên thật sự khó xử, hắn rất muốn kiếm khoản bạc này, nhưng lời của mẹ lại không thể không nghe.

Mạn Tâm nghe được bọn họ nói chuyện, lập tức đi tới, rất lễ phép, rất dịu dàng nói: “Lão nhân gia, người hiểu lầm rồi, chúng ta không phải là người xấu? Mà là từ kinh thành tới, ta tới tìm tướng công nhà ta.”

“Cô từ kinh thành tới? Tướng công của cô đang yên ổn tại sao lại chạy tới nơi này làm gì?” Lão phụ nhân đánh giá nàng, tuy rằng nàng rất xấu xí, nhưng y phục trên người trơn bóng, vừa nhìn là biết vải tốt nhất, nhưng đối với nàng vẫn rất hoài nghi.

“Bà bà.” Mạn Tâm giả vờ ra vẻ vô cùng thương tâm khổ sở.

Song Nhi ở bên cạnh nghe thấy mà mơ hồ, cái gì tướng công? Vương gia không phải hoàn hảo đang ở vương phủ đó sao?

“Tiểu thư, cô từ từ nói.” Nhìn vẻ mặt đau lòng khổ sở của nàng, lão phụ nhân nhất thời giảm đi một nửa hoài nghi.

“Bà bà, cha ta ở kinh thành buôn bán, rất giàu có, nhưng chỉ có ta là nữ nhi duy nhất. Người cũng thấy đấy, ta lớn lên thế này, cho dù gia tài có bạc vạn, cũng không có ai chịu cưới. Cho dù có, cũng nhìn vào tiền của ta, ta cũng không muốn xuất giá. Nhưng sau này cha ta sốt ruột liền giúp ta tìm được một người. Ta vừa nhìn người kia liền biết là công tử phong lưu. Ta không đồng ý, liền trốn nhà rồi đi thì gặp được tướng công bây giờ của ta. Hắn đối xử với ta rất tốt, quan trọng là hắn thật sự quan tâm ta, bảo vệ ta, không chê ta xấu xí, không vì tiền tài của cha ta, muốn chăm sóc ta cả đời. Ta thật sự vui mừng, rốt cục đã tìm được một người tốt, ai ngờ...” Mạn Tâm giả bộ khóc lóc.

“Tiểu thư, đừng khóc, thế nào? Hắn không phải người tốt sao? Tại sao lại bỏ đi?” Lão phụ nhân hoàn toàn tin lời nàng nói.

Song Nhi nghe được lại càng sửng sốt, công chúa đây là đang diễn cái gì kia?

“Bà bà. Người không biết, cũng bởi vì tướng công ta quá thanh cao. Về sau biết nhà của ta có rất nhiều tiền, cho rằng ta lừa gạt hắn, nhất quyết không chịu lấy ta, mà lại bỏ đi. Nhưng hắn không biết, ta đã có cốt nhục của hắn, cho nên không còn cách nào khác, ta một đường tìm kiếm đuổi theo tới nơi này....” Mạn Tâm vừa giả vờ khóc, vừa nghĩ xem mình có sơ hở gì hay không.

“Xem ra tướng công của cô là người rất thanh cao, nhưng cũng quá cố chấp, gạo đã nấu thành cơm, như thế còn chạy. Tiểu thư, cô yên tâm, nơi này chúng ta đều rất quen thuộc, mọi người tuy rằng rất nghèo, nhưng cũng rất coi trọng nghĩa khí. lát nữa bà bà sẽ nói với thôn trưởng, mọi người nhất định sẽ giúp cô.” Lão phụ nhân hoàn toàn tin lời của nàng.

“Cám ơn bà bà.” Mạn Tâm thật không ngờ còn có thu hoạch ngoài dự liệu như vậy, thật tốt quá....

101. Chương 101

Chương 101 — Trên đường gặp người xấu

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gian xảo của công chúa, Song Nhi hoàn toàn mơ hồ. Công chúa làm sao vậy? Càng làm cho cô không thể tưởng được chính là, bà bà còn lưu các nàng lại trong nhà. Nếu bình thường, cô nhất định nghĩ bà bà vì tiền tài của công chúa, nhưng bộ dạng bà bà không giống như vậy, mà công chúa cũng đồng ý lưu lại.

“Tiểu thư, cô yên tâm, ta nhất định sẽ vẽ tranh suốt đêm, để cô nhanh tìm được tướng công.” Họa sư trẻ tuổi thực trọng nghĩa.

“Cám ơn.” Đối mặt với sự thiện lương, chất phác của bọn họ, Mạn Tâm có chút chột dạ. Mình đã lừa gạt bọn họ, may mắn mình cũng không làm chuyện gì xấu, bằng không nhất định lương tâm sẽ bị cắn rứt.

Song Nhi nhìn chiếc giường đã cũ nát, nhưng chần dệm lại rất sạch sẽ, rốt cục nhịn không được bèn hỏi: “Tỷ tỷ, hôm nay vì sao tỷ lại thuê dột những lời nói dối hoang đường như vậy?”

“Cuối cùng cũng nhịn không được muốn hỏi rồi.” Mạn Tâm nhìn nàng, kỳ thật nàng đã muốn hỏi từ lâu, không phải bây giờ không có cơ hội mà dường như là còn đang do dự.

“Muội muốn biết, lại không biết có nên hỏi hay không?” Song Nhi nói.

“Nha đầu ngốc, giữa chúng ta còn có chuyện gì là nên hay không nên? Thật ra, lần này ta đến đây chính là tìm Tiêu Lăng. Ta biết trong lòng Vương gia cùng Dương Tử Văn có khúc mắc rất lớn, không chịu chấp nhận ta, cũng bởi vì Tiêu Lăng. Cho nên ta phải tìm được hắn, cùng hắn quay về vương phủ, nhưng biên ải lớn như vậy, chúng ta làm thế nào tìm thấy. Ta nói dối cũng là do bất đắc dĩ, dù sao như vậy dễ dàng làm cho người ta thông cảm, cũng là biện pháp nhanh nhất.” Mạn Tâm đều không muốn giấu diếm nàng chuyện gì.

“Tỷ tỷ, thì ra người nghĩ như vậy, có điều, biện pháp này thật sự quá tốt, làm bà bà cũng cảm thông với tỷ.” Song Nhi nhìn nàng bội phục nàng.

“Tốt lắm, chúng ta đi ngủ, ngày mai còn phải tiếp tục diễn trò.” Mạn Tâm lôi kéo nàng nằm vật xuống giường.

Sáng sớm hôm sau, các nàng vừa mới rời giường, lập tức nhìn thấy rất nhiều người đến nơi này? Còn có một ông lão rất uy nghiêm.

“Tiểu thư, vị này chính là trưởng thôn, ta nhờ ông phát động toàn bộ người trong thôn trợ giúp đi tìm.” Bà bà giới thiệu.

“Thôn trưởng, xin chào, làm phiền các vị.” Mạn Tâm mỉm cười lễ phép nói.

“Tiểu thư đừng khách sáo, cô gặp khó khăn, chúng ta giúp đỡ là hiển nhiên. Tuy rằng thôn của chúng ta cũng không phải giàu có, nhưng tất cả mọi người đều rất nhiệt tình. Chỉ cần cô muốn tìm người ở gần nơi này, mọi người nhất định sẽ giúp cô tìm thấy. Ta kêu mọi người đến thôn trang bên cạnh để tìm kiếm.” Thôn trưởng nói.

“Vây vắt vãi ọi người rồi, ta sẽ không để ọi người uống công cực khổ. Đây là ngân phiếu một ngàn lượng.” Mạn Tâm từ trong lòng lấy ra ngân phiếu, đây là nàng đã chuẩn bị từ trước, “Nhờ thôn trưởng phát ọi người.”

Một ngàn lượng, ánh mắt mọi người ở nơi này đều sáng lên, thật là tiểu thư giàu có, không hổ từ kinh thành tới.

“Tốt, nếu là tâm ý của tiểu thư, ta sẽ thay mọi người nhận, tiểu thư cứ việc yên tâm, chúng ta nhất định sẽ giúp cô tìm được người.” Thôn trưởng cầm ngân phiếu trong tay mà run run, nhiều bạc như vậy, vẫn là lần đầu tiên ông nhìn thấy.

“Vây đa tạ, xin nhờ mọi người, nếu tìm được người, ta sẽ hậu tạ.” Mạn Tâm thành tâm nói.

“Tiểu thư, yên tâm, bây giờ chúng ta sẽ đi tìm.” Mọi người cầm trong tay bức họa được phát, lập tức tản ra.

Cuối cùng Mạn Tâm cũng hiểu được cái gì gọi là tiền bạc có thể sai khiến được cả ma quỷ. Có tiền thật là tốt, bản thân không cần phải cực khổ, chỉ cần ngồi uống trà chờ tin tốt.

“Tiểu thư, tiểu thư, có người muốn gặp cô, ở Vạn Phúc trà lâu.” Một thôn dân thở hổn hển chạy vào.

“Có người muốn gặp ta?” Mạn Tâm bỗng chốc đứng lên, chẳng lẽ là Tiêu Lăng, nhanh như vậy? Vừa đi ra ngoài vừa hỏi: “Là người trên bức họa phải không?”

“Tiểu nhân không biết, là tiểu nhị nhấn với ta.” Thôn dân vừa đi theo nàng vừa nói, đột ngột dừng bước, Tiểu thư, chúng ta đi, nếu lỡ đại nương và bọn họ trở về, không nhìn thấy các người sẽ lo lắng thì sao? Hay là chỉ mình các người đi đến đó, ta ở lại chỗ này.”

“Không được, ta không biết đường, người phải dẫn đường cho ta.” Mạn Tâm không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, “Để lại lời nhấn là được rồi.”

“Nhưng nếu bọn họ không biết chữ.” Thôn dân nói.

Mạn Tâm thoáng lưỡng lự, nhìn Song Nhi, lập tức phân phó: “Song Nhi, muội ở lại đây.”

“Không được, tỷ tỷ, muội muốn ở bên tỷ.” Song Nhi lo lắng nói.

“Yên tâm, không có chuyện gì, muội xem tất cả mọi người nhiệt tình như vậy, vừa nhìn đã biết là người tốt.” Mạn Tâm nói, hơn nữa nàng xấu như vậy ai sẽ chú ý đến nàng.

“Nhưng mà, lỡ như... .” Song Nhi còn chưa nói xong, đã bị nàng ngắt lời, “Được rồi, cứ quyết định như vậy.” Nàng phải nhanh đi gặp Lăng Tiêu.

Mạn Tâm luôn theo sát thôn dân đi thẳng hướng đông, không hề cảm thấy có chỗ nào không bình thường, chẳng qua không ngừng hỏi: “Đã tới chưa.”

“Tiểu thư, còn cách mấy trăm thước nữa, người cũng biết ở thôn chúng ta trà lâu đều mở ở trên quan đạo biên ải.” Thôn dân nói.

“Chúng ta đi nhanh nhanh lên.” Thấy hắc nói có đạo lý, Mạn Tâm cũng không có nghi ngờ gì.

Nhưng càng chạy tai sao càng thấy hoang vu, mà tại sao hắc lại chạy phía sau? Nàng cảm giác có điều không ổn, đột ngột quay đầu lại, liền nhìn thấy mới vừa rồi còn là một thôn dân rất thân thiện, mà giờ phút này sắc mặt trở nên hung thần ác sát cầm trong tay một cái liềm, đi từng bước từng bước về phía nàng....

“Người muốn làm gì?” Mạn Tâm lui về phía sau từng bước một.

“Yên tâm, ta là tham tài cũng không muốn giết người, chỉ cần giao hết bạc trong người ngươi ra, ta sẽ tha cho ngươi.” Thôn dân giờ lưỡi liềm lên thị uy với nàng.

“Người cần bạc phải không? Được, ta cho ngươi, nhưng bạc không có trên người ta. Người theo ta trở về lấy.” Mạn Tâm thở nhẹ ra, cần bạc thì dễ thực hiện. Bây giờ nàng cũng có chút hối hận, không nên tỏ ra giàu có khiến mình gặp phiền toái. May mắn là khuôn mặt này xấu xí, bằng không nhất định sẽ gặp rắc rối lớn. Cũng tại chính mình vừa rồi thật to gan, quá tin tưởng vào vẻ ngoài của người khác.

“Trở về, trở về ta còn có thể toàn mạng sao? Ta không tin người không mang bạc, để cho ta lục soát xem.” Thôn dân tới gần nàng, đem lưỡi liềm kê trên cổ nàng.

Mạn Tâm không dám cử động, sợ chọc giận hắc, dù sao trên tay hắc đang cầm liềm. Phản kích sao? Đường như không phải ý hay. Nhìn thấy hắc muốn kéo lấy tay nàng, vừa định nói khoan, nàng có thể tháo vòng ngọc trên tay đưa hắc, nhưng chợt nghe thấy một tiếng vù....

“A... .” Lưỡi liềm trong tay hắc đột nhiên rơi trên mặt đất, hắc bùm chặt tay phải đau đến kêu to.

Lúc này Mạn Tâm mới nhìn rõ cổ tay của hắc bị trúng ám khí. Ai? Là ai? Nàng nhìn quanh bốn phía, cũng không có bóng người? Là ai đang âm thầm bảo vệ mình, là Mộ Dung Ứng? Hay là người Phó Văn phái theo.

Nhìn nam nhân kêu rên trên mặt đất, Mạn Tâm lạnh lùng nói: “Đây là ác giả ác báo, ta không muốn giết người, người đi đi.”

Nhưng nàng dám khẳng định, hắc sẽ không dám trở lại thôn.

Sắc mặt thôn dân thoáng khổ đứng dậy bỏ chạy. Hắc sợ nếu không đi, người trong thôn sẽ tới. Hắc cũng hối hận, bản thân thấy hơi tiền liền nổi máu tham.

102. Chương 102

Chương 102 – Người ngoài ý muốn

Lúc Mạn Tâm trở về, liền nhìn thấy Song Nhi đang cùng mọi người đi tới. Thấy nàng lập tức chạy lại đón, lo lắng hỏi: “Tỷ tỷ, người không sao chứ, muội vừa mới nghe nói, nơi này không có Vạn Phúc trà lâu.” Nhìn thấy nàng bình an vô sự, mới yên lòng.

“Tiểu thư, người không sao chứ.” Mọi người nhón nháo lo lắng hỏi.

“Ta không sao, không cần lo lắng, hắn là muốn bạc của ta. Ta nói trên người của ta không có, quay về sẽ đưa cho hắn, hắn không chịu. Vừa lúc có người đi đường tốt bụng đi ngang qua, ta được hắn cứu. Thừa lúc bọn hắn đánh nhau, ta trốn thoát.” Mạn Tâm nói, lý do này tương đối làm cho người ta tin.

“Chúng ta đi xem, rốt cuộc là ai? Cả gan dám làm loạn như vậy, lại còn muốn cướp bạc.” Mọi người lòng đầy căm phẫn, muốn bắt được người kia.

Mạn Tâm không quản nhiều như vậy, đi một đường dài, nàng hơi mệt chút, ” Song Nhi, ta muốn về nghỉ ngơi trước.”

“Được, muội cùng tỷ trở về.” Song Nhi đỡ lấy nàng, nói thầm: “Tỷ tỷ, người cũng không biết, chờ lúc bà trở lại, ta nói với bà, tỷ đi Vạn Phúc trà lâu. Bà nói chỗ này không có trà lâu. Muội lo lắng muốn chết. Nhìn người đó chất phát thật thà thiện lương như vậy, thì ra cũng là người xấu. Xem ra chúng ta sau này phải cẩn thận, tỷ cũng đừng động một chút là lấy bạc ra, nói không chừng, có biết bao nhiêu người đang dòm ngó chúng ta đấy.”

“Đã biết.” Đối mặt với cảnh nhàn của nàng, Mạn Tâm chỉ cười cười, nàng nói đúng, có lẽ rất nhiều người giờ phút này chỉ quan tâm đến tiền bạc của nàng, sau này phải cẩn thận, đến mức người tốt người xấu cũng không thể phân biệt. Mọi người đều tham tài, có lẽ người kia chỉ là một phút xem trọng tiền tài, có lẽ hắn bình thường thật là người tốt.

Dương Tử Vân nhìn thấy bồ câu đưa tin tới quả thực không thể tin được, nàng lại có thể dùng biện pháp như thế đi tìm nhị ca. Nên nói nàng quá mức thông minh, hay nói nàng xem thường lễ giáo? Không biết nhị ca có ở nơi đó hay không? Huỳnh ấy có chịu lộ mặt hay không? Bản thân có muốn đem chuyện này nói với đại ca hay không? Quên đi, vẫn là để sau hãy nói, nếu nàng thật sự có thể tìm nhị ca trở về, đây chẳng phải sẽ tạo cho đại ca một điều bất ngờ sao.

Mạn Tâm dốc lòng tìm kiếm đã qua ba ngày, tuy rằng ba ngày nay mọi người tận tâm tận lực giúp nàng tìm người, nhưng đều không có chút tin tức nào của Tiêu Lăng. Nàng không biết do Tiêu Lăng trốn tránh? Hay hắn thật sự không ở nơi này?

Từ hy vọng dần dần chuyển sang thất vọng, nàng ngồi ở trong sân, vẻ mặt trầm trọng, ý nghĩ bản thân có lẽ đã quá ngây thơ rồi.

“Tỷ tỷ, đừng lo lắng, sẽ tìm được hắn, nhất định sẽ tìm được hắn.” Song Nhi an ủi nàng.

“Hy vọng vậy.” Mạn Tâm nói.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Một cô bé mười mấy tuổi thở hổn hển chạy vào, “Bên ngoài, bên ngoài....”

“Làm sao vậy? Đừng nóng vội, từ từ nói.” Mạn Tâm lại dấy lên một tia hy vọng, có thể là hắn hay không?

“Bên ngoài có một chiếc xe ngựa đặc biệt sang trọng đến đây, nói muốn gặp cô, mọi người bảo ta tới nói cho cô biết.” Cô bé nói thật vất vả, cuối cùng cũng xong.

“Xe ngựa sang trọng?” Mạn Tâm ngây ra một lúc, sẽ không phải có âm mưu gì chứ, tuy nhiên đã đến cửa chắc hắn không có vấn đề gì.

“Tỷ tỷ, muội đi trước xem thử.” Song Nhi nói, vô cùng cẩn thận.

“Song Nhi, chúng ta cùng đi.” Mạn Tâm đứng dậy nói.

Đi tới cửa, nhìn thấy thật nhiều thôn dân vây quanh một cỗ xe ngựa không những đẹp mà còn cực kỳ lộng lẫy, vừa nhìn cũng biết không phải thuộc vùng này, còn có cả thị vệ, thoạt nhìn là biết được huấn luyện nghiêm chỉnh, là ai đây?

Mộ Dung Ứng ư? Hắn đến tìm mình sao? Nghĩ đến khả năng này, trong lòng nàng có vài phần mừng thầm, nhưng nàng có cảm giác mãnh liệt là người trong xe ngựa không phải là hắn.

“Xe ngựa thật đẹp! Ta lần đầu tiên nhìn thấy.”

“Có tiền thật là sướng, là ai đây? Tướng công của tiểu thư sao?”

“Người xem rèm che trên xe ngựa kia, so với quần áo chúng ta mặc còn tốt hơn.” Mọi người chỉ trỏ, bàn tán sôi nổi.

Thấy nàng đi tới liền chủ động tránh ra nhường đường.

Thấy người trên xe cũng không có ý muốn xuống xe, Mạn Tâm do dự một chút, vẫn đi tới. Xe ngựa đáng giá như vậy, ít nhất không phải đến để cướp bóc, vả lại nàng rất xấu xí, chắc hẳn cũng không phải đến cướp người, chỉ cần là không phải hai mục đích này, nàng đã thấy yên tâm hơn.

Đứng bên ngoài xe ngựa, nàng thật lễ phép hỏi: “Không biết các hạ là ai? Vì sao muốn gặp ta?”

“Yên tâm, ta đối với nàng không có ác ý, nàng hãy lên xe trước đã.” Trong xe ngựa truyền ra một giọng nam nhân.

Mạn Tâm hơi nhú mào, tiếng nói này giống như đã từng nghe qua ở đâu đó, nhưng lại nghĩ không ra. Hắn bảo mình lên xe, cứ thử xem, có nhiều người như vậy, hẳn cũng không dám làm gì mình.

Vừa định muốn đi lên, liền thấy Song Nhi giữ chặt nàng lại, nhìn nàng nháy mắt ra hiệu.

Mạn Tâm cho nàng một ánh nhìn an tâm, ý bảo khắp nơi, không phải rất nhiều người sao? Lúc này Song Nhi mới buông nàng ra.

Màn xe được thị vệ đứng bên cạnh mở ra, Mạn Tâm thấy rõ người ngồi bên trong, sững sốt hơn nửa ngày không kịp phản ứng. Tại sao lại là hắn, hắn làm sao biết mình ở nơi này?

Hạ Duẫn Ngân thấy nàng ở trước mắt, trong mắt hiện lên quyền luyến sâu sắc. Cuối cùng đã gặp lại nàng, đưa tay kéo nàng qua.

Thân thể đột nhiên bị hắn dùng lực ôm một cái, Mạn Tâm bị hắn ôm chặt vào lòng, lúc này mới kịp phản ứng, nhanh chóng đẩy ra một chút, “Huynh..... Tại sao huynh lại ở chỗ này?”

“Nàng ở đâu, ta sẽ theo đến đó! Trữ An, Trữ An của ta.” Hạ Duẫn Ngân ôm chặt nàng, ở bên tai nàng kêu lên.

Mạn Tâm lại lộ ra không ít hoảng loạn, tại sao lại gặp hắn ở chỗ này? Xong rồi, xong rồi, làm sao bây giờ? Hắn sẽ không ép buộc mình cùng hắn quay về Hạ quốc chứ?

“Thái tử ca ca, huynh buông ra ra trước đi, mau thả ta ra, ta không thờ được.” Nàng liều mạng cũng muốn đẩy hắn ra.

“Không, ta sẽ không buông tay, nàng là của ta, nàng từ giờ trở đi là của ta.” Hạ Duẫn Ngân đè nàng ngã xuống xe ngựa, sau đó liền hôn lên môi nàng.

Hai mắt Mạn Tâm lập tức trợn to, biến thái, thật là tên biến thái, hai người chính là huynh muội ruột thịt, làm sao có thể làm chuyện loạn luân như vậy.

“Ừm...ừm.” Liều mạng chống cự, liều mạng giãy dụa, tất cả đều là vô ích, ngược lại làm hắn càng hôn càng bá đạo, nàng chỉ có thể bỏ cuộc.

Trợn tròn mắt nhìn vẻ mặt ngây ngất của hắn, nhưng hắn lại không biết nàng đau khổ biết bao nhiêu.

Thật vất vả chờ hắn hôn đủ rồi, buông lỏng mình, liền đẩy hắn ra, lúc này nàng mới có cơ hội há to miệng thở, quay đầu quan sát hắn, nghiêng răng nghiêng lợi. Mỗi một lần gặp mặt, hắn đều ép buộc mình.....

“Trữ An, đừng dùng ánh mắt này nhìn huynh, huynh sẽ đau lòng.” Hạ Duẫn Ngân thống khổ nói.

“Ta nên dùng ánh mắt nào nhìn huynh đây? Chúng ta là huynh muội, sao huynh có thể làm vậy với ta?” Mạn Tâm gần như hét lớn lên. Mặc dù có yêu, cũng phải quan tâm cảm nhận của người khác, vả lại, vừa nghĩ tới hắn là ca ca của Trữ An sẽ khiến nàng ghê tởm.

103. Chương 103

Chương 103 — Vắt óc tìm kẻ

Nhìn vào mắt nàng thấy tất cả đều là chán ghét, Hạ Duẫn Ngân bị nàng chọc giận, run rẩy toàn thân, “Huynh muội? Không cần nhắc ta hai chữ này, trước kia muội đều không để ý, bây giờ để ý cái gì? Hay là muội không yêu ta?”

“Ta không yêu ngươi, thật sự không yêu ngươi, ta không phải là Trữ An.” Mạn Tâm quát lên.

Mọi người nghe thấy bên trong có tiếng cãi vã tranh cãi quyết liệt, đều ngây ngẩn cả người, suy nghĩ có phải có người đang ức hiếp nàng hay không? Muốn vậy lại xung quanh.

Song Nhi nghe thấy biết người bên trong là thái tử, lập tức cản bọn họ lại: “Tất cả mọi người tản ra đi, người ở bên trong quen biết chúng tôi, là tới tìm chúng tôi trở về.”

Nàng đã nói như vậy, hướng chỉ nghe được tiếng tranh cãi kia rõ ràng là có quen biết nhau, nếu không quen, nàng sẽ kêu cứu, vì vậy mà từ từ giải tán.

“Muội không yêu ta, muội không yêu ta thì vì sao lại bỏ Mộ Dung Ứng? Vì sao muội đột nhiên thay đổi thể này?” Hạ Duẫn Ngân thống khổ nhìn nàng. Cho dù nàng luôn miệng nói không yêu mình, nhưng hắn vẫn tin là nàng yêu mình.

“Muốn ta nói như thế nào ngươi mới tin? Ta không yêu ngươi. Ta rời bỏ Mộ Dung Ứng cũng không phải vì ngươi, đó là vì ta đã yêu người khác, ngươi chắc cũng đã nghe nói.” Trữ An thật sự không biết nên giải thích như thế nào.

“Huynh không tin, nếu muội yêu người khác, vì sao không ở cùng hắn? Ngược lại, lại chạy đến nơi này để tìm tướng công nào đó?” Hạ Duẫn Ngân nhìn nàng chằm chằm.

“Đó là chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm, ngươi mau về đi.” Mạn Tâm không muốn giải thích với hắn.

“Huynh mặc kệ, huynh mặc kệ, ai thềm quản muội? Theo huynh về Hạ quốc.” Hạ Duẫn Ngân nắm lấy cánh tay nàng. Lúc này hắn nhất định phải mang nàng trở về.

“Ngươi buông tay, ta không muốn về, ta không phải Trữ An.” Mạn Tâm giãy dụa.

Hạ Duẫn Ngân cũng không để ý đến nàng. Hướng bên ngoài phân phó: “Để Song Nhi lên xe, chúng ta trở về.”

“Dạ, chủ nhân.” Thị vệ đáp, để Song Nhi lên chiếc xe ngựa khác.

“Buông ra, mau thả ta ra.” Mạn Tâm nôn nóng, nơi này là biên giới, rất nhanh sẽ ra khỏi Thiên Triều quốc. Đáng sợ hơn chính là, khi nàng trở lại Hạ quốc sẽ bị hắn nhốt lại thì nàng chẳng phải là sống không bằng chết sao, không được, nàng không thể trở về.

“Trữ An, đừng âm ỉ nữa, huynh biết muội đang giận huynh.” Hạ Duẫn Ngân ôm chặt nàng.

“Ta không có giận ngươi, ta thật sự không phải là Trữ An.” Mạn Tâm khóc không ra nước mắt.

“Muội không phải là Trữ An của huynh, muội có thể là ai?” Hạ Duẫn Ngân đưa tay vuốt tóc nàng, nhìn kỹ nàng, “Khuôn mặt quen thuộc như vậy, hàng mi quen thuộc như vậy, ánh mắt quen thuộc như vậy.....”

Mạn Tâm biết mình nói gì hần cũng sẽ không tin, dưới tình thế cấp bách, lôi kéo hần nói: “Huynh có biết vì sao muội không chịu quay về không?”

“Vì sao?” Hạ Duẩn Ngân ngậy ra một lúc.

“Thật ra muội là vì huynh.” Mạn Tâm giả vờ khổ sở cúi đầu.

“Vì huynh?” Hạ Duẩn Ngân nhìn nàng, “Nếu vì huynh, muội nên ở cùng một chỗ với huynh.”

“Không, huynh không hiểu, huynh hoàn toàn không hiểu, muội sở dĩ nguyện ý xuất giá cũng bởi vì phải rời khỏi huynh. Huynh là thái tử Hạ quốc, huynh là ca ca của muội. Nếu chúng ta ở cùng nhau, người khác sẽ nghĩ thế nào? Huynh làm thế nào lên ngôi hoàng đế? Muội không muốn hủy hoại huynh, huynh biết không? Muội hy vọng huynh làm hoàng đế, muội mong huynh làm cho Hạ quốc trở nên phồn vinh hưng thịnh. Muội hy vọng huynh hạnh phúc, cho nên muội không thể hại huynh.” Mạn Tâm nói chân thành.

Hạ Duẩn Ngân thật không ngờ nàng là nghĩ như vậy, thì ra là mình luôn hiểu lầm nàng, nhưng cũng vì như vậy, mình càng không thể vứt bỏ nàng.

Nhìn hần trong mắt tràn ngập cảm động, thấy hần này giờ không nói gì, Mạn Tâm cho là có hy vọng, nhưng hần lại đột nhiên liền ôm lấy nàng, “Trữ An, muội suy nghĩ cho huynh như vậy, huynh càng không thể phụ bạc muội, yên tâm, ngôi vị hoàng đế và muội ta đều muốn, nhưng huynh cũng sẽ bảo vệ muội, để muội một sợi tóc cũng không bị thương tổn.” Điểm này hần vẫn rất tự tin.

“Không, miệng lưỡi thế gian, làm sao huynh ngăn được, chẳng lẽ có một người nói, huynh sẽ giết một người sao? Nhưng cứ coi như mọi người đều không nói, thì trong lòng cũng đều hiểu rõ. Huynh có thể bảo đảm người khác sẽ không lấy cớ này để lật đổ huynh sao? Không, muội không thể để cho chuyện như vậy xảy ra. Cho nên, muội không thể trở về. Nếu huynh cương quyết muốn mang muội trở về, muội chỉ có thể tìm đến cái chết.” Mạn Tâm quyết định dùng cái chết để uy hiếp hần. Nếu hần yêu mình, như vậy hần sẽ không để cho nàng phải chết.

“Trữ An, huynh sẽ không để muội chết, muội theo huynh quay về Hạ quốc trước. Huynh sẽ không mang muội tiến cung, sắp xếp muội ở một chỗ bí mật, hưởng chi, muội như thế này, sẽ không bị ai nhận ra.” Hạ Duẩn Ngân giống như đã sớm bố trí xong xuôi.

Mạn Tâm hoàn toàn không còn gì để nói nữa, làm sao bây giờ? Trốn, đúng rồi, phải nghĩ biện pháp trốn, nghĩ vậy, lập tức hô: “Dừng xe.”

Thư.ư.ư..., xe ngựa lập tức dừng lại.

“Muội muốn làm gì?” Hạ Duẩn Ngân cảnh giác nhìn nàng.

“Muội muốn đi tiểu tiện, huynh ở trên xe chờ muội.” Mạn Tâm nói xong, muốn nhảy xuống xe.

“Huynh đi cùng muội.” Hạ Duẩn Ngân muốn theo nàng đi ra.

“Không được, bên ngoài có rất nhiều người sẽ nhìn thấy, vả lại ở trong mắt bọn họ, chúng ta vẫn là huynh muội.” Mạn Tâm vội vàng cự tuyệt.

“Vậy thì...” Hạ Duẩn Ngân do dự một lúc mới phân phó: “Đề Song Nhi đi cùng muội.”

“Được, được.” Mạn Tâm thầm vui vẻ, Song Nhi dù sao cũng là người của mình, vừa vặn hai người cùng nhau chạy trốn.

Song Nhi thấy Mạn Tâm lôi kéo mình chạy vào trong rừng cây, kỳ quái hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ không phải cần đi tiểu tiện ư? Chỗ này được rồi, người khác nhìn cũng không tới.”

“Suyt, tiểu tiện cái gì? Chúng ta đang chạy trốn, đừng nói nữa, nhanh lên đi.” Mạn Tâm lôi kéo nàng bỏ chạy.

“Chạy trốn.” Song Nhi hoảng sợ, chạy lên phía trước, chân lại đột nhiên vấp phải nhánh cây, bị đau làm nàng lập tức hét lên: “Á...”

“Đừng kêu.” Mạn Tâm nghĩ cần che miệng nàng ta lại, nhưng đã chậm, hần nhất định sẽ nhanh chóng đuổi đến, lập tức nâng nàng ta dậy, Song Nhi, thế nào? Còn đi được không?”

Song Nhi thử đi lên trước vài bước, lập tức đau đến nhăn mặt, “Không được, tỷ tỷ, nếu tỷ muốn chạy trốn, thì một mình chạy trước, đừng để ý đến muội.”

“Nhưng... . .” Mạn Tâm nghĩ muốn chạy trốn, nhưng thấy nàng ta bị thế này, lại không đành lòng, do dự một lúc, Hạ Duẫn Ngân đã đến trước mặt nàng.

“Song Nhi làm sao vậy?” Hấn hỏi.

“Khởi bẩm thái tử, nô tì không sao, vừa rồi trong lúc cùng công chúa quay lại, đột nhiên bị té ngã.” Song Nhi che dấu ý đồ muốn chạy trốn của công chúa.

“Muội không sao chứ.” Hấn lại nhìn nàng hỏi.

“Muội không sao, trở về đi.” Mạn Tâm không tin hấn không nhận ra mình muốn chạy trốn, chẳng qua, hấn không nói ra, mình cũng giả bộ hồ đồ. Nhưng kế hoạch chạy trốn của nàng, đã mau chóng bị phá sản.

Trở lại trên xe ngựa, Mạn Tâm có thể cảm giác hấn luôn nhìn mình chằm chằm, không biết có phải vì sợ nàng lại chạy trốn lần nữa hay không? Nàng cũng biết, vì chuyện mới vừa rồi, hấn nhất định sẽ cho người giám sát chặt chẽ mình. Dọc đường đi phải nghĩ cách nào chạy trốn, mà không nghĩ ra biện pháp nào.

Dương Tử Vân nhận được bồ câu đưa tin, sắc mặt lập tức trầm xuống, sau khi nàng rời đi, đại ca cũng không có thông báo, thái tử Hạ quốc làm sao biết được nàng ở biên ải, vả lại còn chính xác tìm được nàng? Làm sao bây giờ? Nếu hấn ta mang nàng về Hạ quốc, mọi chuyện có thể thực sự phiền phức hay không? Không được, bây giờ chỉ có thể nói với đại ca, chẳng may xảy ra chuyện, một mình mình cũng không thể không chết.

“Cái gì? Cô ấy đã đi tìm Nhị đệ?” Mộ Dung Ứng nghe xong lời của hấn, lập tức đứng lên, “Đệ đã biết từ sớm đúng không?”

“Phải, đại ca, đệ xin lỗi, đệ vốn muốn xem thử cô ta có phải thật sự đi tìm nhị ca hay không, cũng muốn nàng mời được nhị ca quay về cho huynh một bất ngờ. Ai ngờ Hạ Duẫn Ngân đột nhiên xuất hiện, còn muốn mang cô ta đi.” Dương Tử Vân nói.

“Bây giờ cô ấy thế nào?” Mộ Dung Ứng hỏi.

“Còn chưa ra khỏi biên ải, vả lại cô ta đã từng muốn chạy trốn, nhưng không thành công. Đệ nghĩ cô ta hấn là còn muốn chạy trốn nữa. Cô ta không muốn trở về cùng Hạ Duẫn Ngân.” Dương Tử Vân nói.

“Nhanh chóng kêu người chuẩn bị ngựa cho ta, ta muốn lên đường đi biên ải.” Mộ Dung Ứng phân phó nói.

“Đại ca, đệ đã sớm chuẩn bị tốt rồi, mọi thứ cần thiết đều đã giao phó rõ ràng, chúng ta có thể lập tức lên đường.” Dương Tử Vân nói, hấn biết đại ca nhất định sẽ đi tìm nàng.

“Chúng ta lập tức khởi hành.” Mộ Dung Ứng nói. Nữ nhân chết tiệt này, tại sao nàng không nói rõ với mình, nếu nói rõ, mình sẽ ủng hộ nàng, làm gì để xảy ra hiểu lầm lớn như vậy.

Trong khách điểm.

“Tỷ tỷ, muội đã trải giường rồi, tỷ mau nghỉ ngơi sớm đi.” Song Nhi vừa trải giường chiếu vừa nói, chỉ khi không có ai nàng mới kêu tỷ tỷ.

Mạn Tâm nhìn Song Nhi nhưng lại có ý định riêng. Cửa có người canh gác, mình lại không biết võ công, nhất định là trốn không thoát rồi, trừ phi giả mạo. Trong lòng thầm nói, Song Nhi thật xin lỗi, tha thứ cho tỷ, tỷ không còn cách nào.

Nhẹ nhàng cầm lấy chiếc ghế gỗ, nhắm tâm hướng đầu nàng ta đánh xuống. Song Nhi còn chưa kịp kêu một tiếng, liền hôn mê bất tỉnh. Mạn Tâm nhanh chóng xem thử nàng ta thế nào, may quá, không có chảy máu, nhưng trên đầu nổi lên một cục u thật lớn.

Không dám chần chừ bắt đầu thay quần áo, vừa mới đổi xong thì nghe thấy bên ngoài Hạ Duẫn Ngân kêu: “Trữ An, muội đã ngủ chưa?”

Mạn Tâm bị hù lập tức nằm vật xuống giường, “Muội vừa mới đi nằm, cả ngày hôm nay ngồi xe ngựa quá mệt mỏi, thái tử ca ca, có việc gì sáng sớm mai rồi nói được không?”

Ngoài cửa Hạ Duẩn Ngân chần chờ một chút, “VẬY ĐƯỢC RỒI.” Cửa có thị vệ, nàng chạy cũng không thoát.

Mạn Tâm nghe tiếng bước chân của hắc y nhân vang lên đi vào gian phòng kế bên, lúc này mới thở nhẹ, nhanh chóng đứng dậy, sửa sang lại quần áo, liếc mắt nhìn Song Nhi một cái, bưng lấy cái chậu rửa mặt bên cạnh, liền cúi đầu mở cửa đi ra.

Thị vệ thấy nàng mặc quần áo Song Nhi, cũng không để ý.

Mạn Tâm vẫn lo lắng đề phòng như cũ, đi nhanh xuống dưới lầu.....

Thật vất vả ra khỏi khách điểm, nhưng bên ngoài trời tối đen, nàng cũng không nhớ rõ đường lúc đến, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ... .

“Tiểu thư, đi cùng ta.” Một hắc y nhân đột nhiên giữ chặt cánh tay nàng, thấp giọng nói.

“Người... . Người là ai?” Mạn Tâm không thể tin hẳn.

“Tiểu thư yên tâm, là Thiếu chủ phân phó ta âm thầm theo bảo vệ người, rời khỏi nơi này rồi nói sau, theo ta.” Hắc y nhân lôi kéo nàng bước đi.....

104. Chương 104

Chương 104 — Rơi xuống vách núi

Mạn Tâm không biết chạy bao lâu, dù sao chung quanh cũng không một tia sáng. Trong rừng cây, chỉ có ánh trăng chiếu sáng mờ nhạt, lúc này mới dừng lại, dựa vào cây thở hổn hển, “Nếu do Phó Vân sai người đến bảo vệ ta, vì sao lúc ban ngày người không xuất hiện?”

“Bởi vì ta biết võ công của mình không thể đánh lại bọn hắc y, chỉ có thể bí mật tìm cơ hội.” Hắc y nhân nói xong, đột nhiên hét lớn một tiếng: “Ai?”

Mạn Tâm lập tức khấn trương, chẳng lẽ bọn hắc y đuổi tới rồi sao?

“Đừng sợ, ta sẽ không đả thương người, ta cùng chung mục đích với người.” Trong bóng tối đột nhiên một nam nhân bước ra, vừa chấp tay vừa nói: “Thuộc hạ, tham kiến Vương Phi.”

“Người là.....” Mạn Tâm đoán hẳn do Mộ Dung Ứng phái tới.

“Thuộc hạ do Dương công tử phái tới bảo vệ Vương Phi.” Nam nhân đó nói.

“À.” Mạn Tâm khẽ lên tiếng. Hắc y nhân thông minh, từ theo dõi liền biến thành bảo vệ, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, ngày hôm đó người giúp ta là người sao?”

“Đúng là thuộc hạ.” Hắc y nhân gật đầu.

“Tốt rồi, nếu chúng ta có chung mục đích vậy bây giờ không phải lúc nghỉ ngơi. Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, nói không chừng bọn họ ngay lập tức đã đuổi đến rồi.” Nam nhân kia nói.

“Đúng, chúng ta nên chạy hướng nào?” Hắc y nhân hỏi, hắc y nhân đối với địa hình nơi này không thông thuộc.

“Chạy hướng Đông.” Nam nhân dứt khoát nói, nhưng vừa dứt lời, liền nhìn thấy một vệt ánh lửa phía sau, lập tức nói: “Không ổn, bọn họ đã đuổi tới rồi.”

“Trữ An, đứng lại, mọi người thật sự muốn bỏ đi sao?” Phía sau là tiếng la hét của Hạ Duẩn Ngân.

Mạn Tâm không phải không nhận ra hẳn thật sự yêu thích Trữ An, nhưng nàng thật sự không phải là Trữ An.

“Bây giờ trời tối đen, chúng ta cố gắng ẩn nấp, không di chuyển, nếu không, bọn họ thật dễ dàng phát hiện ra dấu vết.” Hắc y nhân nói. Trời thì tối đen, nàng lại không biết võ công, nếu di chuyển sẽ rất dễ làm cho cả nhóm bọn họ bị bại lộ.

“Người bảo vệ Vương Phi, ta đi đánh lạc hướng bọn họ.” Nam nhân nói dứt lời đã phi thân đi, nhưng cổ ý trên đường đi để lại dấu vết.

“Tiểu thư, xin đừng vội,” Lúc này hắc y nhân mới ôm nàng bay lên một cành cây đại thụ bên cạnh, hạ thấp giọng, nói: “Tiểu thư, cố gắng nín thở.”

Mạn Tâm gật gật đầu, liền nhìn thấy dưới tàng cây đã có một vạt ánh lửa, sắc mặt Hạ Duẩn Ngân được chiếu sáng có vẻ cực kỳ âm u.

“Thái tử, nơi này dường như có dấu vết có người từng đi qua.” Một thị vệ tay cầm đuốc nói.

Hạ Duẩn Ngân nhìn kỹ, chính xác là dấu vết có người vừa mới đi qua, lập tức hét lên: “Đuổi theo.”

“Dạ.” Thị vệ cầm lấy đuốc đuổi theo.

Ừm, Mạn Tâm như muốn ngừng cả thở, nghe được câu này, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng chính tiếng thở nhẹ rất nhỏ này, lại bị hắc y nhân nghe thấy, lập tức khoát tay nói: “Dừng.”

Hắc y nhân biết xong rồi, đã bị phát hiện, nhưng may mắn bây giờ là buổi tối, lập tức ôm nàng hướng vào sâu trong rừng nhanh chóng chạy đi.... . . .

“Đứng lại.” Hạ Duẩn Ngân đuổi theo.

Giờ Mạn Tâm mới biết mình đã phạm sai lầm lớn.

Hắc y nhân biết võ công mình không bằng thái tử Hạ quốc, trong ngực còn ôm một người, cho nên nhất định chạy không thoát, thoáng buông nàng ra rồi nói: “Tiểu thư, tự người chạy đi, ta sẽ cầm cự một thời gian.” Nói xong, liền phóng ra một loạt ám khí...

Mạn Tâm biết có ở lại chỗ này cũng không giúp đỡ được gì? Nhất quyết xoay người bỏ chạy, cũng không để ý xem phía trước là nơi nào?

“Trữ An, đứng lại.” Để thị vệ đối phó với Hắc y nhân, Hạ Duẩn Ngân mau chóng đuổi theo.

Mạn Tâm hấp tấp chạy thẳng một mạch nhưng đột nhiên ngừng lại, bởi vì nàng thấy trước mặt đã là vách núi.... .

“Trữ An, tại sao muội bỏ chạy?” Hạ Duẩn Ngân thống khổ đi tới phía nàng.

“Huynh đừng qua đây, huynh mà tiến lại đây, ta sẽ nhảy xuống.” Mạn Tâm lui đến bên rìa vách núi.

“Muội thà nhảy vực cũng không muốn cùng ta trở về?” Hạ Duẩn Ngân dường như chịu nhiều đả kích.

“Ta đã nói rồi, ta sẽ không trở về, huynh đừng ép ta.” Mạn Tâm vẫn tiếp tục lui về phía sau.

“Tại sao? Muội nói cho ta biết tại sao đi?” Hạ Duẩn Ngân đã mất kiểm soát. Hắc y nhân không tin, Trữ An đối với hắc y nhân tuyệt tình như vậy. Hắc y nhân cũng không tin, nàng thật sự sẽ nhảy xuống, nên vẫn tiếp tục tiến tới từng bước...

“Huynh đứng lại.” Mạn Tâm thấy hắc y nhân không tin vẫn đi tới, trong lòng có chút hoảng sợ, nàng hoàn toàn không muốn chết, nhưng do hoảng loạn liền trượt chân cả người ngã ngửa về phía sau... ..

“A... . . .” Mạn Tâm kinh hãi hét to.

“Trữ An...” Ánh mắt Hạ Duẩn Ngân trừng to, vươn tay ra muốn bắt lấy nàng, nhưng chỉ có ngón tay là chạm vào nàng, liền trở mắt nhìn nàng rơi xuống...

Mạn Tâm cảm thấy thân thể mình rơi xuống càng lúc càng nhanh, bên tai là tiếng gió vù vù. Trên vách núi bóng người càng ngày càng nhỏ. Nàng chỉ còn nhìn thấy mặt trăng trên bầu trời đêm, nhắm mắt lại. Nếu vận mệnh đã an bài như vậy, không biết chừng nàng sẽ được trở về.

“Trữ An.” Hạ Duẩn Ngân không thể tin được nàng từ trong tay mình rơi xuống như vậy

“Thái tử, nén bi thương, có lẽ công chúa sẽ không có việc gì. Thuộc hạ đi xuống dưới tìm xem.” Một tên thị vệ nói.

“Đi, lập tức xuống núi.” Hạ Duẩn Ngân phi thân chạy xuống chân núi ...

Luôn trốn tại một nơi bí mật gần đó, người được Dương Tử Vân phái tới, đã tận mắt thấy nàng ngã xuống, mà mình lại không kịp đưa tay ra cứu. Mặc kệ dù sống hay chết, nói cho công tử biết trước đã.

Hắc y nhân càng hối hận không thôi, làm thế nào bảo đảm rõ ràng cùng Thiếu chủ đây? Có lẽ nên xuống núi xem xét một chút, nói không chừng nàng đã không chết? Tuy rằng khả năng này rất nhỏ.

Lúc này Mạn Tâm không hề nghi ngờ rằng mình hẳn đã phải chết, lại đột nhiên được người đón được, văng vẳng đáp xuống đất, mở to mắt không thể tin được... .

“Cô nương, không sao rồi, đứng lên đi.” Một giọng nam nhân có âm lực rất vang dội truyền đến bên tai .

“Cám ơn, đa tạ công tử ra tay cứu mạng.” Mạn Tâm ngượng ngùng đứng dậy, nhờ ánh trăng nhìn thấy khuôn mặt hắc, kinh ngạc kêu ra tiếng: “Là người?”

“Cô nương biết ta?” Tiêu Lăng kỳ quái quan sát nàng. Đột nhiên cảm thấy nàng rất giống Trữ An, nhưng khi nhìn đến vết bớt trên mặt nàng, lại cảm thấy không thể nào.

“Biết, ta đương nhiên quen biết người.” Mạn Tâm có chút kích động, trời quả không phụ lòng người, cuối cùng đã tìm được hắc.

Tiêu Lăng cau mày, đột nhiên tỉnh ngộ. Mấy ngày nay, hắc nghe được tin tức có một nữ nhân tướng mạo rất xấu xí, tự xưng là nương tử của hắc cầm theo bức họa đi khắp nơi tìm kiếm hắc, cho nên hắc mới tới đây. Chẳng lẽ chính là nàng? Nhưng mình lại không biết nàng?

“Chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện được không?” Mạn Tâm nói. Nàng sợ Hạ Duẩn Ngân đi xuống chân núi tìm thấy mình.

“Nơi này rừng núi hoang vắng biết đi nơi nào? Đúng rồi, đêm hôm khuya khoắt sao cô lại từ trên vách núi cao rơi xuống?” Tiêu Lăng ngờ vực hỏi.

“Người biết không, có người muốn cướp bạc của ta, bắt cóc ta tới đây. Sau đó ta trốn thoát được. Ai ngờ khi tới vách núi không cẩn thận nên rơi xuống, may mắn gặp được người. Ta sợ bọn họ sẽ xuống núi, cho nên chúng ta vẫn nên rời đi trước rồi nói.” Mạn Tâm nói.

Tiêu Lăng thấy nàng nói không có gì đáng nghi, gật đầu nói: “Được rồi, cô đi theo ta.”

105. Chương 105

Chương 105 — Tá Thi Hoàn Hồn

Tiêu Lăng đối với địa hình nơi này rất quen thuộc, cho nên nhanh chóng tìm được một ngôi nhà tranh nhỏ bị bỏ hoang, đoán chừng trước đây là nơi những người thợ săn tá túc.

“Bây giờ, cô nói đi, thật ra cô là ai? Bức chân dung này là cô đã sai người ta họa.” Hắc lấy bức họa từ trong lòng ngực mình ra.

“Ta...” Mạn Tâm nghĩ thầm, có nên nói sự thật cho hắc biết hay không, nhưng lại sợ hắc biết được mình là Trữ An, có thể xoay người bỏ đi hay không? Để an toàn, nàng quyết định trước tiên nên giấu diếm, “Người trước tiên đừng hỏi ta là ai? Ta chỉ muốn biết, lúc trước người cùng công chúa đã xảy ra chuyện gì?”

“Rốt cuộc cô là ai?” Nghe thấy nàng nhắc tới Trữ An, Tiêu Lăng lập tức cảnh giác. Vóc dáng nàng cực kỳ giống Trữ An, nhưng giọng điệu của nàng, ánh mắt của nàng không hề có chút gì của cô công chúa kia. Chẳng lẽ là tỷ muội của cô ta, cũng không đúng, chưa bao giờ nghe nói cô ta có anh chị em, tỷ muội ruột một mẹ sinh ra?

“Trước tiên người đừng quan tâm ta là ai? Người chỉ cần nói cho ta biết, người và nàng ta ngày hôm đó thật ra đã xảy ra chuyện gì? Hãy tin ta, ta không hề có ác ý.” Mạn Tâm chân thành nói.

“Nếu cô đã không có ác tâm, vậy xin cô trước tiên hãy cho ta thân phận thực sự của cô.” Tiêu Lăng nói. Hành tẩu giang hồ đã lâu, không thể không tin người, nhưng cũng không thể tùy tiện tin tưởng người khác.

“Nếu người muốn biết, ta sẽ nói cho người biết. Nhưng ta muốn người cam đoan, bất kể người nghe thấy gì? Tin hay không, đều phải nghe ta nói cho hết, không được bỏ đi.” Mạn Tâm nói. Nàng tin nếu như mình không nói, hắn cũng sẽ không nói.

“Đồng ý.” Tiêu Lăng gật đầu. Hắn vẫn luôn không bị kích động ngay cả khi đối diện với kẻ thù của mình.

“Ta chính là Trữ An.” Mạn Tâm dứt lời, ngay lập tức nhìn thấy trong mắt hắn đã tràn ngập hận ý, ngay sau đó liền nói tiếp một câu, “Nhưng ta cũng không phải Trữ An.”

Tiêu Lăng nhú mày, nàng nói lời này là có ý gì?

“Ta nghe Mộ Dung Ứng và Dương Tử Vân từng nói qua, người tâm tư cẩn mật, tài trí hơn người, kiến thức uyên thâm. Nhưng ta không biết, người đã từng nghe nói đến Tá Thi Hoàn Hồn hay chưa?” Mạn Tâm nhìn hắn. Đây là lần đầu tiên nàng thật nghiêm túc nói cho người khác biết thân thế của mình.

“Tá Thi Hoàn Hồn?” Tiêu Lăng nhìn nàng, mấy từ này mặc dù mình đã từng đọc trong sách vở vô số lần, cũng tin rằng có sự tồn tại của những điều thần bí, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy tận mắt, càng chưa từng thấy xảy ra bên cạnh mình lần nào. Cho nên, hắn vẫn nửa tin nửa ngờ.

“Phải, ta biết chuyện này rất khó có thể tin, chính bản thân ta cũng cần thời gian rất dài để tiếp thu chuyện này.” Mạn Tâm gật đầu. Hắn không nói nàng bị điên, nàng đã rất cảm ơn.

“Cô nói cô là Tá Thi Hoàn Hồn, vậy xin hỏi cô là người đến từ đâu? Bao nhiêu tuổi? Họ gì? Tên gì?” Tiêu Lăng hỏi. Nếu nàng nói ra, mình sẽ quay về kiểm chứng để xem thật ra nàng nói có chính xác không?

“Nếu ta cho người biết, ta đến từ tương lai rất xa, người có tin hay không? Ta họ Lục, tên Mạn Tâm.” Mạn Tâm giới thiệu bản thân.

“Thật sự ta không thể tin, nhưng ta sẵn sàng nghe cô nói tiếp.” Lý do này của nàng có thể là thoái thác, để hắn không thể kiểm chứng. Nếu không thể kiểm chứng, thì không thể chứng minh điều nàng nói là thật.

“Triều đại chúng tôi và các người không giống nhau. Chúng tôi đã không còn hoàng đế, cũng không có nô tỳ, nô lệ. Nơi chúng ta ở bất kể là nam hay nữ đều cùng được đi học. Ta có một người bạn rất thân, cô ấy tên Mộ Dung Lan Lan. Tuân theo di mệnh ông nội đã qua đời, cô ấy muốn ta cùng cô ấy vào trong phòng ông nội cô ấy để thu dọn di vật, trong lúc đó ta vô tình nhìn thấy một quyển gia phả....”

Theo như Lan Lan nói, đây là tổ tiên của cô ấy, cô ấy cũng chưa từng thấy qua vật này, cho nên chúng tôi cùng nhau mở gia phả ra xem. Đó là một quyển sổ cũ đã bị úa vàng, nhưng vẫn nhìn ra được bức họa vẽ một mỹ nữ ung dung lộng lẫy, quý phái....

Toàn thân mặc quần áo cổ trang lộng lẫy cao quý, ngồi trên ghế mạ vàng có khảm huyết não san hô. Làm nổi bật lên dung nhan diễm lệ mong manh của nàng, hai bên cài hai chiếc trâm chạm khắc hình Hồ Điệp, tiếp theo là những chuỗi hạt đá ngũ sắc rủ xuống thành rèm dài đến ngang vai. Áo khoác dài bên ngoài bằng gấm thêu một đóa mẫu đơn đỏ rực. Đôi mắt long lanh đang nhìn kia, xinh đẹp không gì so sánh được.....

Nàng ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt ta. Không rõ tại sao ta luôn luôn có một cảm giác thật quen thuộc, cho nên lại gần cầm bức họa trên tay xem xét. Dần dần ta phát hiện bức họa trước mắt càng ngày càng sống động, nàng dường như cười với ta, vẫy vẫy tay với ta...

Ta đột nhiên cảm thấy trước mặt tối sầm lại, tiếp sau đó liền hôn mê bất tỉnh. Chờ đến khi ta... tỉnh lại, ta đã đến nơi đây, còn biến thành Vương phi và công chúa. Ta đã từng nghĩ qua trăm phương ngàn kế để tìm cách quay trở về, nhưng tất cả đều thất bại. Không còn cách nào ta đành phải cam chịu số phận bất hạnh, với lại...” Mạn Tâm dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Với lại, ta yêu Vương gia, chính là lần đầu tiên nhìn thấy, ta đã yêu chàng. Nhưng rồi ta biết thì ra vị công chúa này ở vương phủ cũng không được hoan nghênh. Không chỉ có Vương gia, mà ngay chính hạ nhân trong vương phủ cũng đều chán ghét ta. Vì để cho Vương gia yêu thích ta, tiếp nhận ta một lần nữa. Cho nên ta đã nỗ lực thay đổi, để cho chàng tin tưởng. Ta thật sự làm rất tốt. Thật ra chàng hoàn toàn không biết rằng, ta không phải Trữ An....” Nàng che giấu lý do muốn Mộ Dung Ứng yêu mình, mình mới có thể quay trở về.

“Vậy người đã không nói với đại ca những điều này sao?” Tiêu Lăng trầm mặc một chút mới hỏi. Những lời của nàng không cách nào làm cho người tin được. Nhưng thường thường càng là vô lý, ngược lại càng chân thật. Hắn cũng không biết có nên tin hay không, nhưng là ánh mắt của nàng thật trong sáng.

“Ta đã cố gắng giải thích qua, nhưng chàng đã không tin. Chàng cho rằng ta lại đang đùa giỡn thiết kế ra âm mưu quỷ kế gì, còn nhốt ta xuống địa lao. Khi đó, ta mới hiểu được chàng căm hận ta nhiều bao nhiêu, không, là căm hận Trữ An.” Mạn Tâm thở dài.

Ánh mắt Tiêu Lăng lãnh đạm đi vài phần. Đại ca đương nhiên sẽ không tin. Chuyện này nàng cố ý thêm dệt cũng rất hay, nhưng có một điều hắn không hiểu, lập tức hỏi: “Vậy người đến đây tìm ta là có ý gì?” Nàng không phải muốn nhờ mình thuyết phục đại ca chấp nhận nàng chứ.

“Ta tới tìm người là để hóa giải ân oán. Thật ra sau một thời gian, Vương gia đối ta đã rất tốt nhưng chàng lại thật mâu thuẫn. Bởi vì ta, người mới rời khỏi vương phủ, còn thêm Dương Tử Vân uy hiếp chàng. Nếu chàng chấp nhận ta, hắn liền bỏ đi. Trừ phi người có thể tha thứ cho ta, không, là tha thứ cho Trữ An. Ta không muốn làm cho Vương gia khó xử. Cho nên ta tới tìm người, xóa bỏ hiểu lầm...” Mạn Tâm nói ra mục đích của mình.

“Xóa bỏ hiểu lầm?” Tiêu Lăng hừ lạnh một tiếng, thật không ngờ Tử Vân vẫn bốc đồng đến như vậy, lại có thể dùng cách này uy hiếp đại ca.

“Thật ra thì xóa bỏ hiểu lầm hay không cũng không sao cả. Chỉ cần người tin tưởng ta không phải Trữ An kia thì hiểu lầm giữa hai chúng ta liền không còn nữa. Tuy rằng ta không biết bây giờ nên làm sao để người có thể tin tưởng ta.” Mạn Tâm biết hắn sẽ không dựa vào vài câu của mình sẽ lập tức tin ngay.

“Ta cũng không biết chỉ dựa vào lời nói phiến diện này của người, có thể tin tưởng câu chuyện hoang đường này của người hay không.” Tiêu Lăng vẫn đối với nàng còn có cảnh giác.

“Ai.” Mạn Tâm khẽ thở dài, “Yên tâm, ta sớm đã chuẩn bị tâm lý.”

106. Chương 106

Chương 106 — Tăng tốc lộ trình

Hạ Duẫn Ngân chạy một mạch như điên đến vách núi, nhưng không hề tìm thấy thi thể của nàng, lập tức tìm kiếm khắp nơi, nhưng đều không thấy.

“Thái tử, thuộc hạ đã tìm khắp chung quanh đều không phát hiện được tung tích công chúa.” Một tên thuộc hạ bẩm báo, ánh lửa sáng trưng lan rộng bao phủ khắp bốn phía.

Sống không thấy người, chết không thấy xác, coi như nàng còn sống. Nhưng đã rơi xuống thì cũng không thể nguyên vẹn mà không bị tổn thương, càng không có khả năng biến mất không chút dấu vết. Hạ Duẫn Ngân nghĩ đến một khả năng, rất có thể nàng còn bị treo ở giữa lưng chừng vách núi, được một nhánh cây hay cái gì móc lại ở đó? Ngay lập tức chớp nhoáng truyền lệnh xuống: “Người đâu, đi theo ta.”

Quay lại đỉnh núi, dùng thân mây kết thành một sợi dây thừng từ trên đỉnh núi buông xuống....

Tiêu Lăng nhìn chằm chằm vào nàng, ngẫm nghĩ xem lời nàng có bao nhiêu phần có thể tin tưởng.

“Bây giờ người có thể vẫn còn hoài nghi ta, nhưng ta hi vọng người cho ta cơ hội, cũng là cho chính mình cơ hội, làm người tin ta, tin những lời ta nói đều là sự thật.” Mạn Tâm thẳng thắn nhìn hắn.

“Tốt lắm, vậy người làm sao lại từ trên vách núi kia rơi xuống?” Tiêu Lăng hỏi, chẳng lẽ thật sự vì gặp phải thổ phỉ sao?

“Thật ra là do ta bất cẩn nên mới bị rơi xuống, nhưng cũng có thể nói là do gặp thổ phỉ. Bất quá loại thổ phỉ này không cướp bạc, cũng không phải bọn thổ phỉ thông thường. Hắn là ca ca của Trữ An, thái tử Hạ quốc.” Mạn Tâm nói.

“Cái gì? Thái tử Hạ quốc?” Sắc mặt Tiêu Lăng trang nghiêm, tại sao hắn ta lại ở chỗ này?

“Đúng. Hắn muốn mang ta quay về Hạ quốc. Ta không chịu.”

“Nếu đã không chịu trở về, hắn làm cách nào biết được người ở đây, sao lại gặp được người tại biên ải?” Tiêu Lăng thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

“Việc này ta cũng không biết, có lẽ hắn đã phái người âm thầm giám sát nhất cử nhất động của ta.” Mạn Tâm nói. Chuyện này nàng vẫn luôn nghi ngờ, nhưng lại thật sự không thể nghĩ ra bất kỳ điểm đáng ngờ nào.

“Vì sao hắn muốn mang người trở về?” Tiêu Lăng hỏi. Hắn cũng vì gần đây mới nghe nói, thái tử Hạ quốc và nàng từng có một quãng thời gian quan hệ tình cảm khác thường.

“Điều này nói ra có chút khó mở miệng. Dường như Trữ An và hắn yêu nhau, về phần có phải là thật hay không ta cũng không biết. Nhưng xem ra hắn hình như rất thích Trữ An, cho nên muốn dẫn nàng trở về.” Mạn Tâm lại nói.

Nhìn thấy nàng thản nhiên nói ra như thế mà không có một chút chột vật, có chăng chỉ là sự thông cảm và khó hiểu, hắn tin rằng nếu nàng thật là Trữ An, nàng không có khả năng lạnh nhạt như thế. Một người nếu đang giả bộ trong lúc vô tình cũng sẽ lộ ra sơ hở, nhưng hắn vẫn không thể chỉ dựa vào một vài điểm liền tin tưởng nàng.

“Người có thể cùng ta trở lại kinh thành không?” Mạn Tâm nhìn hắn, “Mộ Dung Ung và Dương Tử Vân vẫn luôn tìm kiếm người. Chàng rất áy náy, lúc trước đã để cho người rời đi, cho nên không thể tự tha thứ mình, cũng rất đau khổ. Coi như không phải vì ta, chẳng lẽ người nhẫn tâm nhìn thấy chàng bị dẫn vật sao?”

“Đại ca vẫn luôn rất khổ tâm sao?” Nghe thấy nàng nói như vậy, Tiêu Lăng cũng thấy khổ sở. Hắn vẫn luôn cho rằng không quay về chính là vì không muốn gây thêm phiền phức cho đại ca, nhưng thật không ngờ lại như thế này.

“Đúng vậy, chàng vẫn luôn tự trách nhưng cũng luôn thăm dò tìm kiếm tin tức của người.” Nàng gật đầu.

“Trước đây, ta đã gửi thư để lại cho Tử Vân, nói rõ ta sẽ không trách đại ca. Thật ra ta cũng không phải không hiểu đại ca để cho ta đi là vì muốn bảo vệ ta. Căn bản là ta cũng không có dũng khí bỏ đi. Ta chỉ vì không muốn để huynh ấy khó xử nên mới đi.” Tiêu Lăng nói, có lẽ mình đã làm sai rồi.

“Thật hâm mộ tình nghĩa huynh đệ của các người có thể vì đối phương mà suy nghĩ nhiều như thế. Nếu đã như vậy, người cũng nên đi gặp chàng. Cũng tiện thể trên đường đi kiểm chứng xem ta có phải là Trữ An trước kia hay không.” Mạn Tâm nói, chỉ có tiếp xúc, mới có thể phát hiện ra người đó có phải là giống như trước hay không.

“Không thể, ta bây giờ nhất thiết còn phải tìm hiểu xem, vì sao thái tử Hạ quốc lại ở chỗ này?” Tiêu Lăng nói.

“Nếu người đã nghĩ như vậy thì tìm một chỗ mang ta ẩn núp đi, đừng để cho hắn tìm được. Ta cũng không muốn bị hắn bắt trở về.” Mạn Tâm nói. Nếu đã tìm được hắn rồi, như vậy những chuyện còn lại, thật đơn giản.

“Người hãy đi theo ta. Ta có một chỗ ở bí mật trên ngọn núi này, người bình thường sẽ không tìm được nơi đó.” Tiêu Lăng nói.

“Tốt.” Mạn Tâm đứng dậy, đi theo phía sau hắn, lại hỏi: “Đúng rồi, người còn chưa nói cho ta biết, lúc trước Trữ An đã hâm hại người như thế nào, vì sao muốn hâm hại người?”

“Chẳng lẽ đại ca chưa nói cho người chuyện đó sao?” Tiêu Lăng hỏi ngược lại.

“Có nói qua, chàng nói, người bị Trữ An hạ được, cho nên muốn..... Là như vậy phải không?” Mạn Tâm không có đem hai chữ “làm nhục” kia nói ra.

“Nếu người đã biết vì sao còn hỏi ta? Còn tại sao nàng ta lại làm như vậy? Ta cũng không rõ ràng lắm, có lẽ chỉ có chính người mới hiểu được.” Tiêu Lăng nhìn nàng một cái.

“Này, không phải ta, mà là nàng ta. Gọi ta là Mạn Tâm đi, nhưng nếu như người gọi ta là đại tẩu, ta cũng rất sẵn lòng.” Mạn Tâm nói, trước tiên thu phục hần rồi tính tiếp.

“Bây giờ nếu ta không làm rõ ràng được sự tình trước đây, ta sẽ không thừa nhận người là đại tẩu của ta.” Trong lòng Tiêu Lăng đối với nàng vẫn còn có đề phòng.

“Được rồi, ta cũng không miễn cưỡng người.....”

Mạn Tâm đi một mạch theo hần không biết đã đi bao xa, trời cũng tờ mờ sáng. Nàng thật sự không chịu nổi, dựa vào cây ngồi xuống, thở hổn hển nói: “Có thể nghỉ ngơi một lát được không, ta đi không nổi nữa rồi.” Nói xong câu đó, nàng đã mệt mỏi rũ rượi nhắm hai mắt lại, nhanh chóng ngủ say.

Tiêu Lăng nhìn thấy nàng nhanh như vậy đã ngủ mê mệt thì biết nàng rất mệt mỏi. Nhưng nghĩ đến thái tử Hạ quốc nếu tìm không thấy thi thể nàng, nhất định sẽ tìm kiếm xung quanh, cho nên, hần do dự một chút, đành phải đưa tay ôm lấy nàng, bay nhanh mà đi.....

Dương Tử Vân đọc được tin tức do bồ câu đưa tới, lắp bắp kinh hãi. Nàng lại có thể rơi xuống từ trên vách núi, sống chết không rõ, tại sao có thể như vậy? Làm thế nào nói với đại ca đây?

“Tử Vân, còn đứng đó làm gì?” Mộ Dung Ứng đi tới, đặt tay lên vai của hần.

“Đại ca, đệ nhận được tin bồ câu đưa tới, nói bọn họ không còn ở biên ải.” Dương Tử Vân nắm chặt tờ giấy trong tay. Đại ca đã nhìn thấy, hần cũng không thể nói không có chuyện gì.

“Đệ xác định.” Mộ Dung Ứng vốn đã dự tính đi Hạ quốc đòi người.

“Vâng, Trữ An, cô ta lại chạy trốn.” Dương Tử Vân nói, trầm nghĩ vẫn nên để lại lần sau mới nói với đại ca chuyện nàng đào tẩu đến nỗi sống chết cũng không biết.

“Nhiều thủ vệ như vậy, cô ấy lại có thể chạy trốn được, xem ra ta đúng thật là đã coi thường bản lĩnh của cô ấy.” Khóe môi Mộ Dung Ứng bất giác nhếch lên. Nàng có thể nhiều lần chạy trốn như vậy, đã nói lên trong lòng nàng vẫn còn có mình. Nhưng cũng có chút lo lắng, nơi đó đều rất hoang vắng, nàng một thân nữ nhi làm sao chạy thoát được bây giờ?

“Đại ca, hay là chúng ta nhanh chân hơn một chút, mau chóng đuổi theo, cũng nhanh trợ giúp cho cô ta?” Dương Tử Vân nói. Thật ra hần rất sợ, sợ nàng thật sự chết rồi, đại ca có thể đau lòng hay không? Có thể tự trách bản thân hay không?

“Được, chúng ta lập tức đi.” Mộ Dung Ứng liền nói. Lời của hần cũng rất hợp ý mình, đang không biết nên mở miệng nói với hần thế nào, hần lại nói ra trước. Chính mình làm sao lại không đồng ý được.

107. Chương 107

Chương 107 — Lộ ra sơ hở

Hạ Duẫn Ngân vẫn luôn tìm kiếm từ lúc nửa đêm đến giữa trưa ngày thứ hai, dùng dây thừng thả từ trên đỉnh núi một đường thẳng xuống chân núi, tản ra tìm kiếm xung quanh bốn phía trong vòng hai dặm, vẫn không phát hiện được một chút tung tích của nàng. Thật giống như thể nàng đã hoàn toàn tan biến, làm sao có thể? Tuyệt đối không có khả năng?

“Thái tử, không có bất kỳ phát hiện nào.” Một hàng thuộc hạ đứng ở nơi đó, thật sự bọn họ đã tìm nhưng không thấy bất kỳ dấu vết nào để lại.

Hạ Duẫn Ngân không thể nào tin nổi, nhưng lại tìm không ra nguyên nhân, nàng rốt cuộc đi nơi nào? Chẳng lẽ nàng đã được người khác cứu lên sao? Không, không thể nào, chẳng lẽ vẫn còn có người tiếp ứng cho nàng? Đúng rồi, nhất định là như vậy, hai người vừa rồi chính là lời giải thích tốt nhất, liền lập tức phân phó nói: “Đi, đến thị trấn phía trước.” Hần vẫn không tin không thể tìm thấy nàng.

Lúc Mạn Tâm tỉnh lại liền nhận thấy mình đã nằm trong một căn nhà gỗ nhỏ rất thô sơ nhưng lại rất gọn gàng ngăn nắp. Ngửi được mùi gạo thơm phức, lúc này mới cảm thấy thật đói, đứng dậy đi ra ngoài, liền nhìn thấy Tiêu Lăng đang nấu cơm. Ngẫm lại hẳn là một người đàn ông, làm được như vậy quả thực không dễ dàng gì, liền đi đến, “Để ta làm cho.”

“Người? Người biết nấu ăn?” Tiêu Lăng kinh ngạc nhìn nàng.

“Đương nhiên, người quên rồi sao, ta không phải Trữ An, ta là Mạn Tâm, nàng sẽ không thể nhưng ta thì có thể. Nàng và ta hiểu biết lại không giống nhau.” Mạn Tâm cười nói.

“Ta đây sẽ nếm thử xem.” Tiêu Lăng nhường chỗ lại cho nàng, cũng muốn nhìn xem thử nàng có phải biết nấu ăn thật hay không.

Mạn Tâm thuận thực bỏ dầu, cho rau vào, sau đó nêm muối, sau vài phút là xong, “Tốt rồi, ta không thích ăn rau quá nhừ, cũng không thích nêm nhiều muối. Người nếm thử xem, có lẽ sẽ không hợp khẩu vị của người.”

“Sẽ không, ta cũng không có quá kén ăn.” Tiêu Lăng nói, nhưng nhìn vào thủ pháp cùng bộ dáng của nàng, hẳn là không có lừa gạt mình.

“Vậy ăn cơm thôi.” Mạn Tâm đã đói đến chịu không nổi.

Cơm vừa dọn lên, nàng liền vội vã cầm bát lên bắt đầu ăn.

Tiêu Lăng hơi nhú mày. Nữ tử thông thường nếu cùng dùng cơm với nam nhân, đều phải chờ nam nhân lấy thức ăn trước, sau đó mới có thể ăn. Nàng lại có thể ăn tự do đến như vậy.

“Người không ăn sao?” Mạn Tâm ngẩng đầu nói.

“Ăn chứ.” Tiêu Lăng gấp thức ăn cho vào trong bát, đột nhiên nói: “Chốc nữa, ta sẽ đi ra ngoài có việc, người chuẩn bị bữa tối chờ ta trở lại.”

“Ta làm cơm tối?” Mạn Tâm nhìn cái nồi đất dùng để nấu cơm kia, lắc đầu, “Việc này ta không biết.”

“Người không biết? Người không phải mới vừa nói người biết nấu cơm sao?” Tiêu Lăng nghi hoặc khó hiểu.

“Ta biết nấu cơm, nhưng là dùng loại nồi tự động, nói với người, người cũng không hiểu. Ta nói rồi, ta đến từ một tương lai rất xa. Ở nơi đó, chúng ta chỉ cần bỏ gạo cùng nước theo tỉ lệ nhất định, rồi không cần để ý đến nó, nó sẽ tự động nấu cơm ngon, cũng không cần canh củi lửa, vĩnh viễn cũng sẽ không tắt. Chính vì như vậy, ta mới không biết nên dùng bao nhiêu củi lửa, bao nhiêu nước?”

“Có vật như vậy?” Tiêu Lăng rõ ràng tỏ vẻ hoài nghi.

“Còn kì diệu hơn so với vật thần kỳ, có điều là có nói thế nào người cũng không thể tưởng tượng ra. Quên đi, người đi đi, buổi tối ta sẽ thử cố gắng hết sức một lần xem sao.” Mạn Tâm nói. Chưa từng dùng qua hàng điện tử hiện đại công nghệ cao, thì không có cách nào tưởng tượng nổi, nói ra có lẽ hẳn sẽ cho là mình đang kể chuyện cổ tích.

Tiêu Lăng trở lại thị trấn, liền phát hiện người Hạ quốc đang bí mật tìm kiếm nàng. Hẳn nghĩ có nên báo cho đại ca hay không? Hay là chính mình đem nàng trở về?

“Mau mau đến xem, đây là cái gì? Mới vừa rồi còn không thấy ở đây?” Trong đám người đột nhiên có người phát hiện thấy trên tường không biết từ khi nào có người dán cáo thị lên.

Tiêu Lăng khẽ động thân tiến đến gần, liền nhìn thấy trên đó viết.....

“Muội muội, Song nhi bệnh tình nguy kịch. Nếu trong vòng ba ngày, muội đang ở đây mà không trở về, thì sẽ không còn gặp được nàng ta nữa. Ca ca.” Chỉ mấy chữ ít ỏi nhưng mang theo uy hiếp.

“Đây là cái gì? Ngay cả tên cũng không có, làm sao biết là nói ai chứ, là ai đã dán nhỉ?” Mọi người bàn tán sôi nổi.

Tiêu Lăng vừa đọc được liền hiểu rõ ràng ý tứ của cáo thị kia là để cảnh cáo Trữ An. Nếu sau ba ngày mà không trở về hẳn sẽ giết Song nhi. Khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh, chẳng lẽ thái tử Hạ quốc không

biết, nàng đối xử với Song nhi như thế nào sao? Song nhi sống chết thế nào nàng sẽ quan tâm sao? Nhưng cũng không đúng, nếu hần đã viết ra như vậy nhất định trong này là có vấn đề. Hần chắc phải hiểu rõ về nàng.

Mạn Tâm nhìn nồi cơm do chính tay mình nấu hơi bị khô một chút nhưng vẫn rất là hài lòng, ít nhất còn có thể ăn được.

Tiêu Lăng trở về, thấy đồ ăn đã được nàng chuẩn bị sẵn sàng dọn lên, đặt gà nướng vừa mới mua lên bàn, “Ăn thôi.”

“Người đã trở lại, có phát hiện được gì không?” Mạn Tâm quan tâm hỏi. Thật ra nàng muốn hỏi, Hạ Duẩn Ngân không tìm thấy mình có còn lưu lại nơi này hay không.

“Thái tử Hạ quốc đang tìm người khắp nơi.” Tiêu Lăng nói rồi nhìn nàng dò hỏi: “Ta thấy nha hoàn người cũng đang tìm kiếm người.”

“Song nhi sao? Cô ấy không có chuyện gì chứ?” Mạn Tâm quan tâm hỏi, biết Song nhi không có việc gì là tốt rồi.

“Cô ta không có việc gì, mà sao người lại hỏi như vậy?”

“Lúc ta trốn đi đã đánh làm cô ấy ngã xỉu rồi đổi lấy y phục của cô ấy trốn đi. Ta sợ cô ấy sẽ xảy ra chuyện gì? Nếu cô ấy không có việc gì thì ta an tâm rồi.” Mạn Tâm thông thả nói.

“Người có vẻ rất lo lắng cho cô ta, vậy sao trước kia người lại không đối tốt với cô ta?” Hần đang thử dò xét một lần nữa.

“Ta đã nói rồi, đó là Trữ An, không phải ta. Lúc ta tỉnh lại đã bị mọi người nhìn đầy thù hận. Chỉ có Song nhi vẫn rất tốt với ta trước sau như một. Tuy rằng trong lòng cô ấy cũng rất hận ta nhưng cô ấy vẫn quan tâm, chăm sóc ta như trước. Ta vẫn luôn rất cảm động, cũng luôn muốn thay Trữ An bù đắp lại cho cô ấy. Vì vậy ta đã nhận cô ấy làm muội muội.” Mạn Tâm nói không chút giấu diếm.

Thì ra là vậy, bấy giờ Tiêu Lăng mới hiểu rõ, thuận miệng nói một câu: “Nếu một gậy kia của người làm cô ta bị thương, người chẳng phải là sẽ rất hối hận sao?”

“Đương nhiên, ta sẽ tự trách mình. Cho nên đợi sau này trở về, ta sẽ đối xử với cô ấy thật tốt. Thay cô ấy tìm một người có gia thế tốt rồi gả đi.” Mạn Tâm nói, như vậy đối với Song nhi đã là bồi thường tốt nhất.

“Ăn cơm đi. Ngày mai, ta đem người trở lại kinh thành.” Tiêu Lăng đột nhiên nói. Mặc kệ nàng có phải là Trữ An hay không, hần cũng không thể để nàng bị bắt về Hạ quốc, càng không thể nói cho nàng biết, bọn họ dùng Song nhi để uy hiếp nàng trở về. Nếu Hạ Duẩn Ngân thật sự thích nàng thì thậm chí nếu như nàng có không xuất hiện, cũng sẽ không vì vậy mà giết đi một tì nữ.

“Người chịu cùng ta trở về?” Mạn Tâm ngạc nhiên, vui mừng nhìn hần.

“Không phải là cùng người trở về. Ta trở về là để gặp đại ca của ta và Tử Vân. Còn về việc của người, thì vẫn cần nghiên cứu xem xét thêm.” Tiêu Lăng nói. Nhưng hần đã có vài phần tin rằng nàng không phải là Trữ An.

“Sao cũng được, chỉ cần người chịu cùng ta trở về là tốt rồi.” Mạn Tâm không nhịn được nở nụ cười tươi. Nói thật, nàng thật sự rất nhớ Mộ Dung Ứng.

Nhớ hần? Trong lòng nàng đột nhiên giật mình hoảng hốt. Tại sao mình lại nhớ hần, vì sao lại muốn gặp hần? Nàng nên nhớ đến là Vân? Tuy nhiên dường như rất lâu rồi nàng không nghĩ đến Vân.....

“Người làm sao vậy?” Tiêu Lăng nhìn thấy sắc mặt nàng đột nhiên trở nên xấu đi, chẳng lẽ mình đã nói gì sai?

“Không có gì, ta chỉ là nhớ Vương gia.” Mạn Tâm chậm rãi gấp đồ ăn trong bát của mình.

“Không cần nghĩ ngợi, chúng ta sẽ sớm có thể trở về rồi.” Tiêu Lăng nói.

“Nhưng Hạ Duẩn Ngân đang tìm ta, chúng ta làm sao trốn thoát được?” Mạn Tâm hỏi.

“Việc này người không cần xen vào, tự ta sẽ có biện pháp.” Tiêu Lăng nói. Hắn đối với địa hình nơi này vô cùng quen thuộc, muốn trốn khỏi bọn họ dễ dàng như trở bàn tay. Nhưng hắn vẫn nên chuẩn bị đầy đủ mọi việc thật tốt, dù sao thái tử Hạ quốc cũng là loại người “không phải tích dầu thấp đèn”. (*)

(*)Người “không phải tích dầu thấp đèn” là người thông minh lanh lợi, giỏi giang, có tiền tài, địa vị, nổi tiếng, là người cơ trí;

Nghĩa bóng ám chỉ là người có tâm kế, cực kỳ gian xảo, đa mưu túc trí, khó đối phó, không chịu cô đơn, không chịu thiệt thòi, làm việc không kể hại người lợi ta

“Ừ.” Mạn Tâm gật đầu, miễn được trở về là tốt rồi.

Mộ Dung Ứng, Dương Tử Vân cùng thị vệ ngựa không dừng vó, đuổi đến nơi đây, chợt nghe được tin nàng vẫn bắt vô âm tín đồng thời Hạ Duẩn Ngân đang đăng cáo thị tìm nàng khắp nơi.

“Thuộc hạ tham kiến Vương gia, công tử.” Dương Tử Vân vừa xuất hiện thì nam nhân một mực vẫn theo dõi bám theo Mạn Tâm lập tức hiện thân tới gặp.

“Nói rõ ràng, rốt cuộc sao lại thế này?” Dương Tử Vân hỏi.

“Dạ.” Nam nhân đem toàn bộ mọi chuyện đã xảy ra dọc theo đường đi kể lại một lượt.....

“Cái gì? Nàng rớt xuống vách núi sao?” Sắc mặt Mộ Dung Ứng lập tức thay đổi. Nàng không biết võ công, rớt xuống vách núi chẳng phải là nhất định sẽ chết sao.

“Vương gia không nên quá lo lắng. Vương Phi chắc là không có chuyện gì, bởi vì thái tử Hạ quốc đã tìm suốt một ngày một đêm ở dưới vách núi vẫn không phát hiện được tung tích Vương Phi. Thuộc hạ nghĩ Vương Phi nhất định là đã được người cứu đem đi, nếu không thì không thể không có một chút tung tích?” Hắn bẩm báo.

“Đại ca, hắn nói không sai, vách núi cao như vậy nếu rơi xuống cứ coi như mạng nàng có lớn, cũng không thể nguyên vẹn không chút tổn thương, nhất định là đã được người cứu đem đi.” Dương Tử Vân cũng nói.

“Tử Vân, đệ lập tức truyền lệnh xuống yêu cầu bọn họ bí mật tìm kiếm.” Trái tim Mộ Dung Ứng như bị bóp chặt đến không thở được, không biết nàng không chút tổn thương được người cứu đem đi, hay là vết thương chồng chất được người đem đi cứu chữa rồi. Không rõ nàng bây giờ có bị nguy hiểm đến tánh mạng hay không.

“Vâng, đại ca.” Dương Tử Vân đáp.

“Người dẫn bốn vương đến vách núi kia.” Mộ Dung Ứng muốn tự mình đi tìm kiếm, để xem có thể tìm được bất kỳ dấu vết gì để lại hay không.

“Vâng, Vương gia.” Nam nhân kia lập tức dẫn hắn đi đến hướng vách núi.

Đi tới nơi, nhìn thấy vách núi cao như muốn chạm bầu trời, tìm Mộ Dung Ứng lúc này chìm xuống đến đáy. Ở nơi cao như vậy rơi xuống, trừ phi là người có võ công cực ới đỡ được nàng, nếu như chỉ là thôn dân bình thường, chỉ sợ nàng lành ít dữ nhiều, nghĩ đến khả năng này, tim liền thấy đau đớn.

“Vương Phi thực sự không có để lại một chút dấu vết nào sao?” Hắn hỏi lại một lần nữa.

“Khởi bẩm Vương gia, đúng vậy, thái tử Hạ quốc cũng tìm kiếm rất lâu cũng không có phát hiện gì. Thuộc hạ cũng từng ở nơi này tìm kiếm, cũng không có phát hiện thấy gì.” Tên thuộc hạ bẩm báo.

Dương Tử Vân cẩn thận suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Đại ca, có thể có khả năng này hay không?”

“Thế nào?” Mộ Dung Ứng lập tức hỏi.

“Người mà thái tử Hạ quốc đem đến cũng không phải hạng tầm thường. Nếu cả bọn họ cũng không phát hiện được tung tích của cô ta, đệ nghĩ, có thể thợ săn ở trên núi đã đem cô ta dẫn lên đỉnh núi hay không?” Dương Tử Vân phỏng đoán.

“Vậy nơi ở của những thợ săn trong ngọn núi này là ở đâu? Dù sao bây giờ cũng không phải là mùa săn bắn.” Mộ Dung Ứng nhóm lên một tia hi vọng.

“Hắn là có rất nhiều, dù sao nơi này cũng có rất nhiều người dựa vào săn bắn để kiếm sống. Đại ca, cứ giao việc này cho đệ đi.” Dương Tử Vân nói. Nên làm thế nào, hắn có nhiều kinh nghiệm hơn so với đại ca.

“Được.” Mộ Dung Ứng gật đầu. Hắn chỉ muốn sớm một chút tìm thấy nàng, nhìn xem nàng có phải thật sự bình an vô sự hay không? Nhưng vẫn không ngừng lo lắng cho nàng.

Mạn Tâm nhìn bộ đồ nam trang bằng vải thô đang mặc trên người lúc này cùng với khuôn mặt đã biến thành đen tuyền của mình, quả thực quá thần kỳ, “Thật ra người đã bôi cho ta thứ gì vậy?”

“Một loại nước thảo dược. Tốt rồi, chúng ta lên đường thôi.” Tiêu Lăng nói.

“Được.” Mạn Tâm thuận tay đội lên đầu mình chiếc mũ rơm cũ nát.

Dọc đường đi xuống núi, thỉnh thoảng có gặp một vài thôn dân, không có quen biết nên mọi người cũng không có hỏi chuyện.

Đi thêm một đoạn nữa, Mạn Tâm cuối cùng không thể duy trì được nữa kêu lên: “Có thể nghỉ ngơi một chút được không, hoặc là tìm một cỗ xe ngựa.” Đường xa như vậy, nàng thật sự là đi không nổi.

“Không được, người nhất định phải đi bộ, chờ sau khi vào ngôi làng tới, tự ta sẽ tìm cho người một cỗ xe ngựa.” Tiêu Lăng nói. Mọi người ở đây vì liên tiếp nhiều năm phải chinh chiến, cuộc sống đã quá nghèo khổ, căn bản không thể mua nổi xe ngựa, cho dù là nhà giàu cũng chỉ có xe bò kéo, nếu để nàng ngồi xe ngựa sẽ rất khoa trương.

“Vậy cũng được, để ta nghỉ ngơi một chút là có thể đi rồi.” Trong lòng Mạn Tâm biết hắn không đồng ý nhất định là có lý do của mình, nhưng thật sự bản thân đã không chịu được nữa. Đã quen được sống trong nhung lụa sung sướng phải đi bộ từ trên đỉnh núi xuống dưới chân núi, nàng đã phải gắng gượng hết sức.

Tiêu Lăng gật đầu một cái, thấy nàng đã thật sự mệt mỏi, mới nói: “Người ngồi ở đây đừng đi đâu. Nếu có người tới hỏi thì người cứ giả bộ làm người câm. Ta đi hái cho người chút quả dại.”

“Cám ơn người.” Thật ra thì hắn quả thật đã rất tốt, ít nhất so với tên Dương Tử Vân kia đã tốt hơn đến một ngàn lần rồi.

Ngồi ở trên một thân cây chết khô, Mạn Tâm chờ hắn trở lại. Bỗng nhiên phát hiện bất ngờ phía trước có mấy người khả nghi đang đi tới. Sở dĩ nhận ra là bởi vì họ không giống như những thôn dân bình thường khác, bước chân cực kỳ nhanh, rất giống với người biết võ công. Trong lòng nàng hoảng hốt, chẳng lẽ là đang tìm nàng sao? Làm sao bây giờ? Trốn... trốn... chạy... không được, nàng không thể chạy, nếu chạy đi không phải sẽ làm cho bọn họ càng thêm nghi ngờ sao?! Chỉ có thể cúi thấp đầu tiếp tục ngồi ở đây, hi vọng bọn họ có nhìn thấy cũng bỏ đi qua.

Cảm giác được bọn họ đã đi đến trước mặt, lòng nàng lập tức căng thẳng lên. Nhưng may mắn là mặt nàng được che khuất dưới vành mũ. Mấy đôi chân kia đi qua trước mặt nàng, vừa thoáng buông lỏng, bọn họ đã dừng bước, một người chợt quay trở lại. Không xong, chẳng lẽ phát hiện ra nàng? Phút chốc trên đầu đổ đầy mồ hôi.

“Huynh đài, xin cho hỏi một chút, quanh đây trên ngọn núi này có thợ săn nào không?” Người ở phía trên đỉnh đầu nói vọng xuống.

Làm sao bây giờ? Giả bộ câm điếc, có lẽ là nên giả vờ bị câm. Mạn Tâm sợ mình sẽ lộ ra sơ hở, căng thẳng không biết nên làm như thế nào cho phải?

“Huynh đài, xin cho hỏi một chút, quanh đây trên ngọn núi này có thợ săn nào không?” Người đó lại hỏi lại một lần nữa.

Mạn Tâm biết mình không thể giả điếc mãi được. Ngắc đầu lên miệng ô ô vài tiếng, múa máy hai tay, xua xua ý bảo không nói được.

Tiêu Lăng cầm trái cây dại vừa mới hái trong tay, liền thấy có người đang bắt chuyện với nàng. Thoáng nhìn những người đó liền biết không phải hạng người tầm thường. Lập tức đi đến, giả vờ hoảng sợ nói: “Vị huynh đệ có chuyện gì không? Đệ đệ ta bị câm, không thể nói chuyện được, nếu muốn hỏi đường hay là hỏi ta đi.”

Vừa thấy hấn trở lại, cuối cùng Mạn Tâm cũng buông lỏng.

“Vậy thì làm phiền, xin hỏi đại ca, quanh đây trên ngọn núi này có thợ săn nào không?” Người đó hỏi lại một lần nữa.

“Huynh muốn tìm thợ săn ư, có phải muốn mua cái gì hay không vậy. Bây giờ mùa này không phải là mùa săn bắn. Phỏng chừng chắc không có vật gì đâu, nhưng ta biết ở trên núi có một thợ săn, hấn săn thú thực sự rất lợi hại.” Tiêu Lăng chỉ vào ngôi nhà gỗ trên núi của mình nói.

“Vậy cảm ơn đại ca.” Người đó chấp tay nói cảm tạ xong liền xoay người rời đi, nhưng lại nháy mắt với những người còn lại một cái.

Vài người trong bọn hấn bất thành linh đánh tới hướng hai người. Một người trong bọn liền bắn pháo sáng lên trời báo tin....

Tiêu Lăng kéo nàng ra núp ở phía sau mình đứng chắn giữa bọn hấn, “Chúng ta cùng các người không thù không oán vì sao lại muốn đối phó với chúng ta?”

“Ta cũng không muốn đấu với người. Để hấn lại, chúng ta sẽ thả người đi.” Mấy người cùng nhau bao vây tấn công hấn.

“Hấn là đệ đệ của ta. Các người nói xem, ta có thể nhẫn tâm mặc kệ được sao? Thật ra các người là ai? Vì sao muốn bắt đệ đệ của ta.” Tiêu Lăng chất vấn.

“Đệ đệ của người? Người xem cô ấy có đôi tay nhỏ nhắn trắng trẻo của nữ nhân thế kia, thì đã biết là không phải đệ đệ của người. Bất quá, chúng ta cũng không muốn làm khó dễ người. Chỉ cần người cho chúng ta kiểm tra xong, cô ấy có phải là người chúng ta muốn tìm hay không. Nếu không phải các người cứ việc đi.” Người đó nói.

“Đừng hòng, đệ đệ của ta làm sao lại tùy tiện để cho người ta xem.” Tiêu Lăng ngăn cản bọn họ tiếp cận nàng.

Lúc này Mạn Tâm mới không ngừng hối hận, sao lại không nghĩ đến, chính là đã quên mất đôi tay này. Nhất định là vừa rồi lúc mình xua tay đã bị hấn phát hiện.

Tiêu Lăng chỉ có một người nhưng phải đối phó với nhiều người. Mặc dù không bị rơi vào thế hạ phong, nhưng cũng không chiếm được ưu thế. Hấn chỉ có thể làm cho bọn họ không thể tiến lên để đến bắt nàng. Nhưng do vừa rồi bọn họ đã bắn pháo hiệu, chắc hấn rất nhanh sẽ có người tới đây. Không còn cách nào, phải để nàng chạy trước. “Đi, nhanh chóng chạy khỏi nơi này.”

“Vậy còn người...” Mạn Tâm không biết mình có nên bỏ lại hấn hay không? Hấn có thể bị nguy hiểm tính mạng hay không. Chẳng may hấn có việc gì, chẳng phải mình đã uống công vô ích sao, vậy thì tội càng thêm nặng.

“Đừng quan tâm đến ta. Ta sẽ không sao. Người đi nhanh lên.” Tiêu Lăng hét lên.

Mạn Tâm biết nếu mình ở lại chỉ khiến cho hấn càng thêm vướng bận. Vừa định chạy, liền nhìn thấy phía trước mặt có vài người cưỡi ngựa chạy đến. Kìa rõ ràng chính là Hạ Duẫn Ngân.

“Chết tiệt.” Tiêu Lăng biết muốn trốn, cũng trốn không thoát, lập tức bỏ lại bọn họ, bay đến cạnh nàng.

Hạ Duẫn Ngân đã đến trước mặt bọn họ, xuống ngựa nhìn chăm chăm nàng. Thị vệ bên cạnh trấn thủ ở nơi này, không có lệnh của hấn cũng không có động thủ.

“Trữ An, vì sao phải chạy trốn? Lại đây, cùng ta trở về.” Hấn từ từ đi qua, đưa tay ra.

“Ta không phải Trữ An. Ta cũng sẽ không cùng người trở về.” Mạn Tâm trốn ở phía sau Tiêu Lăng.

“Trữ An, lại đây. Ta nói lại lần nữa, mọi người đừng ép ta.” Hạ Duẫn Ngân tiếp tục tiến tới phía trước.

“Đứng lại.” Kiểm trong tay Tiêu Lăng chìa về phía hấn.

Soạt, thị vệ phía sau Hạ Duẫn Ngân đồng loạt rút kiếm một mực chìa lại về phía y.

“Tiêu Lăng, ta thật không ngờ, chính người đã cứu được nàng. Các người chẳng phải là kẻ thù cũ sao. Giả như tất cả mọi người đều phản đối ta mang nàng đi, thì người chắc hẳn cũng sẽ đồng ý không phải sao? Đừng quên, người bởi vì ai mới rời khỏi vương phủ?” Hạ Duẩn Ngân vừa châm chọc vừa ám chỉ.

“Ta bỏ đi như thế nào không quan trọng, quan trọng là ... Cô ta vẫn là Vương Phi của đại ca ta. Ta không thể để cho người mang cô ta đi.” Kiểm trong tay Tiêu Lăng như trước vẫn chĩa vào hắn.

“Vương Phi, người không biết sao? Nàng đã bỏ đại ca người.” Hạ Duẩn Ngân lạnh lùng nói.

Tiêu Lăng ngây ra một lúc, nàng đã bỏ đại ca sao?

“Người nói vậy. Người nói ta bỏ Mộ Dung Ứng. Vậy hừ thư đâu, người lấy ra cho ta xem. Huống chi, chỉ có nam hừ nữ, nào gì có nữ hừ được nam.” Mạn Tâm bác bỏ nói.

“Trữ An, muội thật sự không muốn trở về cùng ta?” Thấy nàng tuyệt tình như thế, giống như thật sự không muốn cùng mình trở về, Hạ Duẩn Ngân rất tức giận.

108. Chương 108

Chương 108 – Biệt ly gặp lại

Trong lòng Mạn Tâm đau đớn, nàng thật sự không biết nên nói thế nào với hắn. Vậy nên nàng cũng chỉ còn cách dứt khoát một lần: “Phải, ta sẽ không trở về cùng người. Ta đã nói với người, ta không phải là Trữ An của trước kia.”

“Muội sẽ không làm vậy. Muội không lo lắng cho Song nhi sao? Nếu muội không quan tâm, ta sẽ giết cô ta.” Hạ Duẩn Ngân mất hết lý trí bắt đầu uy hiếp nàng.

“Song nhi?” Mạn Tâm ngây ra một lúc, “Huynh sẽ làm gì cô ấy? Cô ấy chỉ là một nô tì, Huynh gây khó khăn cho cô ấy làm gì?”

“Nếu cô ta chỉ là một nô tì, muội cần gì phải lo lắng. Nếu như phải mất đi muội, ta cần gì phải giữ lại cô ta.” Hạ Duẩn Ngân nhìn chăm chăm vào nàng gằng gét từng chữ.

“Huynh, huynh thật dễ tiện.” Về mặt Mạn Tâm đầy tức giận. Sao hắn có thể dùng Song nhi để uy hiếp mình.

“Vì muội, ta sẽ không từ bất cứ thủ đoạn dễ tiện nào. Ta chỉ cần muội. Nếu muội theo ta trở về, ta sẽ trả tự do cho cô ta. Nếu muội bỏ đi, ta sẽ giết cô ta.” Hạ Duẩn Ngân nghiêng răng nói.

“Nếu huynh giết cô ấy, cả đời ta cũng sẽ không tha thứ cho huynh. Ta sẽ hận huynh.” Mạn Tâm thù hận nhìn hắn. Nàng hiểu rất rõ, tại triều đại phong kiến cổ đại này, giết một nô tì còn đơn giản hơn nghiền nát một con kiến.

“Muội đã không quay về, ta còn quan tâm muội sẽ hận ta sao? Nếu muội đã không yêu ta, thì hận ta cũng là cách để làm uội phải nhớ đến ta, cũng không tồi.” Hạ Duẩn Ngân bị sự thờ ơ của nàng bức phát điên rồi.

Mạn Tâm nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hắn. Nàng không thể cùng hắn trở về, nhưng nàng cũng không thể không cứu Song nhi? Chỉ có thể hạ giọng nhỏ nhẹ nói, “Huynh luôn miệng nói yêu ta, như vậy là huynh yêu ta sao? Từ đầu đến cuối, huynh vẫn luôn ép buộc ta, bức ta yêu huynh, bức ta làm những chuyện mình không muốn. Nếu huynh thật lòng yêu ta, sao lại uy hiếp ta, sao không tôn trọng quyết định của ta? Sao không thêm bận tâm đến cảm nhận của ta? Còn dùng Song nhi bức ta phải thỏa hiệp. Huynh hãy tự hỏi lại bản thân, huynh đã thật sự yêu ta sao?”

“Ta yêu hay không yêu muội, trong lòng muội hiểu rõ. Ta thừa nhận ta đang ép buộc muội. Ta cũng không thể nào tỏ ra hào phóng như muội nói. Yêu người thì sẽ thành tâm chu toàn cho người. Tình yêu của ta rất ích kỷ, không ai yêu mà không ích kỷ. Nếu không ích kỷ, thì không phải là yêu. Không yêu thì cũng sẽ

không quan tâm, vậy là muội không yêu ta?” Hạ Duẫn Ngân thầm nghĩ đến một khả năng, thật ra nếu cần thận ngẫm lại. Nàng so với trước kia thay đổi rất nhiều.

“Không thể yêu được, yêu vậy là trái luân thường đạo lý. Chắc chắn sẽ không được chấp nhận, huynh hãy buông tay đi. Ta thừa nhận rằng ta đã yêu người khác.” Nếu làm vậy để hấn hết hi vọng, nàng vì có gì lại không làm.

“Ai? Là cái tên Phó Vân kia sao?” Hạ Duẫn Ngân giận dữ trừng mắt.

“Đúng.” Mạn Tâm gật đầu, là ai không quan trọng, quan trọng là ... Hấn đừng quấy rầy mình nữa.

“Ta sẽ giết hấn.” Hạ Duẫn Ngân siết chặt tay thành nắm đấm, vẻ mặt đầy sát khí. Mặc dù biết nàng không phải nói thật, nhưng khi nghe được nàng thừa nhận yêu người khác, vẫn chọc hấn tức giận.

“Vậy thì huynh phải giết hấn. Huống chi huynh giết hấn, thì có thể có được ta sao? Ta sẽ chết cùng với hấn.” Hấn liên tục bức nàng, nàng sẽ không để ý bức lại hấn một lần.

“Muội không thể.” Hạ Duẫn Ngân cất giọng cười lạnh

Cái gì? Mạn Tâm không hiểu nhìn hấn. Tại sao hấn chắc chắn như vậy? Hay là chính mình đã để lộ nhược điểm để hấn nắm được ?

“Thái tử điện hạ, người dường như đã quên ta. Ta sẽ không để cô ta theo người trở về. Nếu cô ta muốn theo người trở về, ta cũng không chút ngần ngại giết chết cô ta.” Quan sát thấy hấn vẫn cố sống cố chết, Tiêu Lăng liền nói. Minh sẽ không để cho hấn đem nàng rời đi.

Tuy rằng không biết hấn có phải nghĩ vậy thật hay không, nhưng Mạn Tâm lại rất vui. Hấn có thể ở phía sau giúp mình giải vây, liền lập tức nói: “Không phải ta không chịu quay về mà là hấn không cho ta trở về.”

“Chỉ cần muội muốn trở về là được rồi.” Hạ Duẫn Ngân nói xong, nhìn chằm chằm Tiêu Lăng nói: “Người cho là một mình người ngăn cản được ta sao?”

“Ngăn cản không được, cũng phải thử xem, chẳng phải sẽ biết sao?” Hấn nắm chặt thanh kiếm trong tay.

“Vậy cũng đừng trách ta không khách sáo.” Hạ Duẫn Ngân dứt lời, ánh mắt liền trở nên sắc lạnh, vừa muốn động thủ, đột nhiên truyền đến một giọng nói.

“Thái tử điện hạ đại giá quang lâm Thiên Triều quốc, lại không hề cho người thông báo, không biết là có chuyện gì?” Mộ Dung Ứng và Dương Tử Vân đột ngột xuất hiện.

“Đại ca.” Tiêu Lăng đã một năm không gặp hấn, nhìn thấy hấn có chút kích động.

“Nhị đệ, vất vả rồi.” Mộ Dung Ứng đi đến, lập tức cầm lấy tay hấn. Đối với hấn tràn ngập áy náy, càng không ngờ là hấn đã cứu nàng. Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đều là định số.

“Nhị ca.” Dương Tử Vân thẳng đến ôm lấy hấn.

“Tam đệ.” Tiêu Lăng cũng ôm chặt lấy y.

Mạn Tâm nhìn thấy tình cảm rất sâu nặng của huynh đệ bọn họ như thế, vừa cảm động, cũng vừa u oán nhìn hấn, nhưng vẫn không cưỡng được bỏ nhào về phía hấn, có chút giận dỗi, cũng có chút nũng nịu nói : “Chàng đã đến rồi.”

Mộ Dung Ứng kéo nàng từ trong lòng ra. Chuyện này hôm khác sẽ tìm nàng tính sổ, thầm nghĩ xem nàng có khỏe không? Nay thấy nàng hoàn toàn lành lặn, thở nhẹ một hơi, nhưng cũng bật thốt ra một câu: “Xấu quá đi mất.” Rồi lại kéo nàng vào trong lòng.

“Vậy chàng đi tìm nữ nhân xinh đẹp đi.” Mạn Tâm ra vẻ tức giận. Hấn luôn như vậy, không chút lãng mạn.

“Bổn vương cũng có ý định này. Nghe nói Trữ An công chúa tài mạo song toàn, nàng cảm thấy thế nào?” Mộ Dung Ứng tỏ vẻ hiếu kỳ hỏi.

Xì, Mạn Tâm không nhịn được bật cười, “Người ta là hoa đã có chủ.”

“Vậy sao, bốn vương nhỏ, nàng ta dường như chính là Vương Phi của bốn vương a.” Mộ Dung Ứng nhìn thấy nàng khỏe mạnh sinh khí dồi dào, khóe môi nhin không được nhoẻn miệng cười.

Nhìn bọn họ tình chàng ý thiếp liếc mắt đưa tình, sắc mặt Hạ Duẫn Ngân trở nên xanh mét. Chẳng lẽ nàng không muốn cùng mình trở về, thật ra bởi vì nàng yêu hắn ta? Chính mình đã luôn có dự cảm này, bây giờ cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt.

Lập tức gầm lên: “Trữ An, lại đây. Nếu muội muốn Song nhi còn sống, muội phải tới đây ngay.”

Mạn Tâm dựa vào trong lòng Mộ Dung Ứng nhỏ giọng hỏi: “Chàng nhất định sẽ cứu được Song nhi trở về chứ?”

“Nàng thấy sao?” Mộ Dung Ứng liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Ta tin chàng.” Mạn Tâm dứt khoát núp ở phía sau hắn, để mặc hắn đi đối phó với Hạ Duẫn Ngân.

“Mộ Dung Ứng, giao Trữ An cho ta. Đừng quên, nàng đã bỏ người. Nếu người không muốn hai nước xảy ra chiến tranh, người chắc đã biết nên làm thế nào?” Hạ Duẫn Ngân uy hiếp.

“Thái tử điện hạ, chính người cũng nên hiểu rõ, dưới chân người đứng là Thiên Triều quốc của ta. Còn nữa, đừng dùng chiến tranh hai nước để uy hiếp ta. Người nghĩ rằng ta còn sợ người sao? Về phần Trữ An, người cũng đừng quên, nàng là thê tử do ta cưới hồi đang hoàng. Chính người cũng đã ngàn dặm đưa tiễn nàng gả cho ta.” Mộ Dung Ứng lạnh lùng nói, muốn người, không có cửa đâu.

“Nhưng nàng đã bỏ người, chuyện này tất cả mọi người biết. Người làm sao có tư cách giữ nàng lại?” Hạ Duẫn Ngân hừ lạnh.

“Tất cả mọi người đều biết thì đã sao nào? Hưu thư đã có ai thấy chưa, bốn vương đã chấp nhận sao? Trữ An còn chấp nhận ta thì mọi việc nhìn qua giống như chúng ta chỉ là đang giận hờn.” Mộ Dung Ứng phản bác lại hắn.

“Người.....” Hạ Duẫn Ngân tức giận. Đúng vậy, không có người chứng kiến, nếu hai người bọn họ đổi ý, người khác có thể nói được gì? Hắn đột nhiên cảm thấy mình bị nàng đùa giỡn giống như một con khỉ.

Nhìn dáng vẻ của hắn, Mạn Tâm có chút không đành lòng nên có ý khuyên giải, an ủi nói: “Huynh vẫn nên quay về đi. Chúng ta là huynh muội, không thể có kết quả. Huynh sau này sẽ là vua của một nước, sẽ có rất nhiều nữ nhân, đừng vì một người như ta.”

“Có thể có được ngàn vạn nữ tử trong thiên hạ thì đã thế nào? Bọn họ cũng không phải là muội. Từ nhỏ đến lớn người duy nhất ta yêu chỉ có một. Ta luôn bảo hộ muội, yêu muội, cho nên ta sẽ không rời bỏ muội. Bảo ta thả muội đi, trừ phi ta chết.” Hạ Duẫn Ngân nói lời rất cực đoan.

Mạn Tâm biết hắn đã rơi vào tình cảm cực đoan. Càng không chiếm được lại càng muốn có hơn. Thật ra hắn không nhất định là đã yêu Trữ An, nhưng có lẽ vì muốn chiếm được nàng về cho riêng mình. Loại người như vậy là đáng sợ nhất, cho nên nàng càng không thể quay về.

“Thái tử điện hạ, tương lai người là vua một nước, vì một nữ nhân không màn chuyện sống chết, không thấy xấu mặt sao? Lại còn dùng đến chiến tranh hai nước để uy hiếp chúng ta. Nếu dân chúng Hạ quốc biết người vì nguyên nhân này mà khai chiến, người nói xem các người còn có thể nắm chắc phần thắng hay không? Người còn mặt mũi nào để đi gặp người dân Hạ quốc?” Dương Tử Vân châm chọc nói.

“Đó là chuyện của ta, cũng không cần người phải nhọc tâm lo lắng. Ngay cả người mình yêu còn không giữ được, vậy thì làm vua của một nước có ý nghĩa gì?” Khi Hạ Duẫn Ngân nói những lời này, vẫn nhìn chăm chăm vào nàng.

“Vậy người cũng phải xem người đó có yêu người hay không? Người cố chấp để người đó phải sợ hãi cùng người quay về, người không cảm thấy rất hèn hạ sao?” Dương Tử Vân lạnh lùng nói.

“Vì để đạt được mục đích, nếu không bắt chấp thủ đoạn thì sao có thể có được? Thắng làm vua thua làm giặc, đây là quy luật từ ngàn xưa đã định.” Hạ Duẫn Ngân xấu xa giáng trả lại.

“Vậy người cho là người đủ năng lực cướp nàng từ trên tay của chúng ta sao?” Dương Tử Vân không thèm đem bọn họ để vào mắt. Hiện tại ba huynh đệ bọn hắn đều ở đây sẽ là thiên hạ vô địch.

“Vậy phải xem Trữ An có quan tâm đến sống chết của Song nhi không. Trữ An, ta uội ba ngày. Trong vòng ba ngày nếu muội trở về, ta sẽ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nếu đúng ngo ba ngày sau muội vẫn chưa về, ta sẽ sai người đem xác Song nhi đến tặng uội.” Hạ Duẩn Ngân nói xong, vung tay lên ra lệnh cho thị vệ đồng loạt cùng hần cỡi ngựa rời đi.

“Tên điên, biến thái, vô sỉ, đê tiện, hạ lưu.....” Mạn Tâm đem toàn bộ những từ có thể nhớ được ra mắng.

Mắng xong, mới nhận ra cả ba người bọn hần đều đang nhìn chăm chăm nàng vẻ mặt đầy kinh ngạc.

“Nhìn cái gì?” Mạn Tâm khó hiểu hỏi.

“Không nghĩ tới cô mắng chửi người cũng ngoan độc như tâm của cô.” Tuy rằng nàng đã tìm được nhị ca, nhưng Dương Tử Vân vẫn không nhịn được châm chọc nàng.

“Ta vẫn còn một bản lĩnh mà người cũng không biết đâu?” Mạn Tâm cười với vẻ mặt âm u.

“Người còn có thể có bản lĩnh gì?” Dương Tử Vân không cười nói.

“Bản lĩnh chinh người a, người tốt nhất cũng đừng để rơi vào tay ta. Nếu không, người sẽ được ném thử.” Mạn Tâm nắm chặt tay thành nắm đấm nói.

“Những lời này chỉ là do người tự nói.” Dương Tử Vân liếc xéo nàng một cái.

Thấy hai người bọn họ lại cãi nhau, Mộ Dung Ứng không biết nên giúp ai?

“Tử Vân, đừng vô lễ với cô ấy. Dù sao cô ấy cũng là Vương Phi.” Tiêu Lăng nói.

“Nhị đệ, chúng ta đến thị trấn phía trước nói chuyện.” Mộ Dung Ứng nói.

“Vâng.” Y cũng có rất nhiều lời muốn nói với hần và Tam đệ.

109. Chương 109

Chương 109 — Huynh đệ gặp nhau

Mạn Tâm ngồi một bên, nhìn huynh đệ bọn họ xa cách đã lâu giờ rất vui vẻ khi gặp lại, không đành lòng qua quấy rầy bọn họ, ngồi dựa vào giường mệt mỏi muốn ngủ.

“Nhị ca, vậy là đã hơn một năm, huynh đã đi những đâu? Đệ và đại ca vẫn luôn cho người tìm kiếm huynh nhưng vẫn không tìm được tung tích huynh.” Dương Tử Vân vừa uống rượu vừa hỏi.

“Ta không phải đã viết thư báo cho đệ rồi sao. Ta ở biên ải đã một năm nay. Ta vẫn luôn chú ý động tĩnh ở biên ải. Mặc dù các nước lân bang vẫn luôn muốn vọng động nhưng vẫn còn có chút dấn đo. Hơn nữa Thiên Triều quốc chúng ta đã hùng mạnh hơn xưa, ngoài ra, bọn họ lại đều vì tư lợi cá nhân tuy rằng muốn đến xâm lấn, nhưng vẫn muốn để cho bản thân đường lui. Vì vậy lúc này đây thiên hạ vẫn còn đang được thái bình.” Tiêu Lăng nói.

“Nhị đệ, vất vả cho đệ rồi, một chén này, xem như đại ca tạ lỗi với đệ.” Mộ Dung Ứng cầm chén rượu trong tay uống cạn. Những chuyện trước kia không cần phải nói, hần đều hiểu rõ.

“Đại ca, huynh đừng nói vậy. Thật ra đệ biết, lúc trước huynh là thân bất do kỷ, từ trước tới nay đệ chưa từng nghĩ sẽ trách huynh.” Tiêu Lăng nói.

“Cám ơn.” Mộ Dung Ứng nắm thật chặt tay hần.

“Được rồi, đại ca, nhị ca, khó khăn lắm hôm nay chúng ta mới gặp lại nhau. Chúng ta hãy cùng nhau uống một chén rượu, mọi chuyện trước kia đều bỏ qua hết, ai cũng không được nhắc lại. Sau này, huynh đệ chúng ta sẽ ở cùng một chỗ, đồng tâm hiệp lực, vĩnh viễn không rời xa nhau.” Dương Tử Vân nâng chén rượu lên. Giờ khắc này, hần đã đợi hơn một năm nay.

“Được, cạn chén.” Ba người giơ lên chén rượu đụng vào nhau, thiên ngôn vạn ngữ đều không thể nói hết.

“Nhị đệ, một năm nay đệ sống có tốt không?” Mộ Dung Ứng quan tâm hỏi.

“Đại ca, đệ sống tốt lắm. Làm một người tự do tự tại, không trói không buộc. Cuộc sống như vậy làm cho đệ thật không muốn từ bỏ.” Tiêu Lăng cười nói.

Nhìn thấy tinh thần hân rất tốt, lúc này Mộ Dung Ứng mới yên tâm.

“Vậy cũng không được, nhị ca, bây giờ huynh nên quay trở về giúp đỡ đại ca, đến phiên đệ đi tiêu dao.” Dương Tử Vân nói.

“Đệ đi tiêu dao, đệ có bỏ được hồng lam lục tía của đệ hay không?” Mộ Dung Ứng cười nói.

“Đại ca, người ta chỉ là gặp dịp thì chơi, vả lại ở nơi khác cũng có hồng lam lục tía.” Dương Tử Vân nói, đương nhiên hân cũng không phải thật sự muốn đi.

“Đệ cũng đừng có ba hoa với đại ca.” Tiêu Lăng nói. Ba huynh đệ ở cùng một chỗ cảm giác thật tốt.

“Đúng rồi, nhị ca, tại sao huynh lại ở cùng một chỗ với cô ta? Chẳng lẽ lúc cô ta bị rớt xuống vách núi, đã được huynh cứu sao?” Dương Tử Vân hỏi, nếu như là nhị ca, vậy thật sự là trùng hợp.

“Ừ, ngày đó đúng lúc ta đi suốt đêm đến Thái Bình trấn, muốn tìm xem là ai vì muốn tìm ta mà phân phát chân dung của ta. Đi đến chân núi, liền nhìn thấy một người từ trên trời rơi xuống, lúc ấy không hề nghĩ ngợi, liền ra tay cứu sống. Thật không ngờ lại chính là cô ấy.” Tiêu Lăng nói.

“Cô ta thật sự là mạng lớn. Đến vậy mà còn có thể được nhị ca cứu sống. Chẳng lẽ người tốt thật sự là sống không thọ, tai họa do trời.” Dương Tử Vân bất mãn lắm lắm.

“Tử Vân, không được nói vậy.” Tiêu Lăng nhìn thoáng qua đại ca, quát lớn. “Có lẽ đây chính là trời cao an bài.”

“Trời cao an bài, đây chẳng phải là trời không có mắt ư? Đừng trách sao đệ nói vậy, không phải huynh ở cùng cô ta hai ngày, đã bị cô mê hoặc chứ.” Dương Tử Vân lại bất mãn nói.

Tiêu Lăng trừng mắt liếc hân một cái, trầm mặc nhìn qua, thấy nàng đã ngủ say, lúc này mới hỏi: “Đại ca, huynh yêu cô ấy sao?”

Mộ Dung Ứng nhìn y, y là huynh đệ của mình, hân cũng không muốn lừa dối y, liền gật đầu, “Ừ, từ mấy tháng trước sau khi tỉnh lại tính tình nàng đã thay đổi, tính cách cũng thay đổi, giống như tất cả mọi thứ đều thay đổi. Ta cũng không nói rõ là từ khi nào thì đã có cảm giác với nàng. Ta đã rất mâu thuẫn, đã tự đấu tranh với chính mình. Một nữ nhân như vậy có xứng đáng được ta yêu thích hay không. Nhưng ta cũng không muốn vì ta yêu thích nàng để các đệ phải nhượng bộ ta, đi làm điều trái với lương tâm mà chấp nhận nàng.”

Tiêu Lăng nghĩ một chút rồi lại nói: “Đại ca, cô ấy nói với đệ, cô ấy không phải là Trữ An. Cô ấy là Tá Thi Hoàn Hồn.”

“Tá Thi Hoàn Hồn?” Mộ Dung Ứng và Dương Tử Vân kinh ngạc nhìn hân.

“Phải, cô ấy nói cho đệ biết, cô ấy đến từ một nơi rất xa. Một nơi chúng ta hoàn toàn không thể tưởng tượng ra. Cô ấy còn nói, cô ấy tên Mạn Tâm.” Tiêu Lăng đem việc nàng từng nói với mình, kể lại cho bọn họ nghe không sót một chữ.

“Đệ tin sao?” Mộ Dung Ứng hỏi, nhớ lại nàng cũng từng nói qua. Nàng không phải Trữ An nhưng chính mình đã không tin.

“Nhị ca, huynh sẽ không ngốc mà tin lời của cô ta chứ.” Dương Tử Vân không thể tin nhìn nhị ca.

“Tam đệ, đệ không cần ghi nhớ mãi tất cả mọi chuyện trước kia cô ấy đã làm. Đệ hãy bình tâm xem xét, không nên vì có lòng đố kỵ mà bài xích cô ấy. Tuy rằng, ta không biết có nên tin tưởng cô ấy hay không, nhưng ta có một cảm giác rất mãnh liệt rằng cô ấy đã nói sự thật.” Tiêu Lăng nói.

Mộ Dung Ứng thật không ngờ hẳn sẽ có cảm giác này, nhưng trong lòng thật cao hứng. Ít nhất hẳn đã không còn bài xích nàng.

“Nhị ca, huynh cũng bị cô ta bắt làm tù binh rồi, thật không biết cô ta có gì hấp dẫn, mà bắt được đại ca làm tù binh giờ lại bắt luôn huynh làm tù binh. Nhưng đệ sẽ không dễ dàng tin tưởng cô ta như vậy đâu.” Dương Tử Vân nói.

“Thật ra, ta cũng không phải chỉ dựa vào cảm giác. Ở biên ải hơn một năm, ta mới nghe được, Hạ quốc thái tử và Trữ An công chúa đã có loại quan hệ tình cảm mà không muốn người khác biết. Nhưng hai người xem thái độ của cô ấy đối với thái tử Hạ quốc, căn bản giống như đối với một người xa lạ, có thể nói là còn lạnh nhạt hơn so với một người xa lạ.” Tiêu Lăng nói.

“Nhị ca, đó là bởi vì cô ta đã bị mất trí nhớ.” Dương Tử Vân vẫn không phục.

“Nhưng nếu mất trí nhớ sẽ chỉ làm người ta quên mọi thứ, chứ sao lại làm cho người ta biết làm điều mà trước kia đã không thể làm được? Hai người biết không? Cố ấy lại có thể biết nấu ăn. Ngoài ra cô ấy không hề biết phép tắc lễ nghi trong cách cư xử, cử chỉ hoàn toàn không giống như một nàng công chúa được nuông chiều.” Lần này Tiêu Lăng nói ra sự nghi ngờ của bản thân.

“Có lẽ do cô ta thích làm những việc này? Cũng không có ai quy định, công chúa thì không thể nấu ăn.” Dương Tử Vân nói, mặc dù bản thân cũng không mấy tin tưởng.

“Đừng nói vậy.” Tiêu Lăng bỗng cười khế, “Có thể đệ cũng đã từng nghe nói cô ấy là công chúa được sủng ái nhất, vì vậy mà được đến học đường đọc sách cùng các hoàng tử. Vậy thì làm gì có thời gian để học nấu ăn, dù cô ấy có muốn thì trong hoàng cung cũng không có cơ hội. Chính vì như vậy, cô ấy mới cùng thái tử có tình cảm sâu đậm, và đã phát triển đến mức không thể để cho người khác nhận thấy cảm tình đó.”

“Tử Vân, ta cũng giống như nhị ca của đệ, tin tưởng lời nàng nói. Đệ đã quên, nàng biểu diễn thế nào ở đại hội Thánh nữ sao? Nàng gọi đó là biểu diễn ảo thuật nhưng chúng ta cũng chưa từng thấy qua và tuyệt đối cũng không hề thấy ở Hạ quốc. Còn trong thọ yến của phụ hoàng, nàng vì không biết đánh đàn, lại không muốn bị mất mặt, cho nên đã giả vờ bất tỉnh.” Mộ Dung Ứng nói, nhớ lại những chuyện đã qua, thấy nàng thật sự có quá nhiều điểm kỳ lạ.

Dương Tử Vân cũng cẩn thận hồi tưởng lại, không khỏi gật đầu nói: “Chẳng lẽ cô ta thật sự là Tá Thi Hoàn Hồn.”

Mộ Dung Ứng và Tiêu Lăng đưa mắt nhìn nhau, có thể là như vậy hay không sau này cần phải chú ý xem kỹ, nếu là một người giả dối thì cuối cùng cũng sẽ lộ ra sơ hở, nhưng nếu như không phải, thì có lẽ là trời cao đã đối xử với bọn họ quá ưu ái.....

110. Chương 110

Chương 110 — Đêm dài triền miên

Mạn Tâm mơ mơ màng màng mở mắt, liền thấy Mộ Dung Ứng đang nhìn mình chằm chằm, nhưng ánh mắt kia lại tràn ngập nhu tình. Nhìn thấy Tiêu Lăng và Dương Tử Vân đã đi mất, mới hỏi: “Các huynh đã hàn huyên xong rồi sao?”

“Hàn huyên xong rồi, nên đã để cho bọn họ nghỉ ngơi.” Mộ Dung Ứng nói xong, lên giường nằm cạnh nàng.

“Chàng uống say rồi sao?” Lúc này Vạn Tâm mới ngửi được mùi rượu bốc ra từ người hẳn.

“Không có, uống nhiều nhưng lại rất vui vẻ.” Mộ Dung Ứng ôm nàng vào trong ngực của mình, “Cám ơn nàng, cám ơn nàng đã thay bốn vương tì Nhị đệ về.”

“Chàng hết hạn ta rồi sao?” Vạn Tâm nhẹ nhàng hỏi.

“Nàng nói xem.” Mộ Dung Ứng hôn phớt nàng.

Mạn Tâm tựa vào ngực hắn, giờ khắc này đã tràn ngập xúc động, “Làm sao chàng lại tới nơi này? Là tới tìm ta sao?”

Nghe nàng hỏi như vậy, Mộ Dung Ứng nhìn chăm chăm nàng, có chút trách móc hỏi: “Nàng đi tìm Nhị đệ, vì sao lại không nói với bốn vương? Nếu nàng nói với bốn vương, bốn vương sẽ cùng đi với nàng.”

“Ta nói với chàng, chàng sẽ tin sao?” Mạn Tâm hỏi lại hắn.

“Nàng không nói, làm sao biết bốn vương sẽ không tin?” Mộ Dung Ứng cũng hỏi lại nàng. Nếu lúc ấy nàng nói, hẳn nhất định sẽ tin tưởng.

“Thật ra ta muốn dành cho chàng một bất ngờ. Ta biết, chàng không thể chấp nhận ta, cũng bởi vì Tiêu Lăng, cho nên ta muốn hắn tha thứ cho ta trước.” Mục đích của nàng thật ra rất đơn giản.

“Nàng? Nàng không phải là Mạn Tâm sao? Vì sao phải thay Trữ An chuộc tội?” Mộ Dung Ứng nhìn nàng, hẳn thực sự hi vọng nàng là Tá Thi Hoàn Hồn.

Mạn Tâm hơi ngắc đầu, vừa giật mình lại vừa kinh ngạc, “Chàng đã biết, vậy chàng tin chứ?” Nhất định là Tiêu Lăng đã nói.

“Tin, ta tin nàng không phải cô ta. Từ nay về sau, nàng chính là Mạn Tâm của bốn vương.” Mộ Dung Ứng thâm tình lấy tay nâng gương mặt nàng lên. “Mạn Tâm, ta thích nàng.”

Hắn thích nàng, hắn nói hắn thích nàng, Mạn Tâm vui mừng phấn khởi, muốn cười, nhưng lại chảy nước mắt.....

“Đừng khóc, đừng khóc.” Mộ Dung Ứng hôn nước mắt của nàng, hôn lên mắt nàng, môi nàng. Hắn không muốn đè nén tình cảm của mình. Hắn muốn nàng trở thành nữ nhân của mình.

Mạn Tâm hoàn toàn đắm mình trong vòng tay của hắn, không biết từ lúc nào hắn đã cởi bỏ xong y phục của mình.....

Nàng theo bản năng muốn ngăn cản, nhưng hắn lại nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng thăm thì vào tai của nàng, “Ta muốn nàng, ta rất muốn nàng.”

Những lời này như mang theo ma lực, làm nàng trong nháy mắt quên cả giấy dũa, cùng hắn chìm đắm trong ái ân.....

Ánh trăng sáng tỏ chiếu lên hai thân ảnh triền miên bên trong kia với một chút tò mò một chút thẹn thùng.....

Thân thể đau nhức, đây là cảm giác đầu tiên khi Mạn Tâm tỉnh lại, nhìn xuống thân thể, thấy quần áo vung vãi trên mặt đất, tất cả mọi chuyện tối hôm qua đều lần lượt hiện ra trước mắt, nàng đã cùng hắn.....

Không biết mình nên biểu hiện thế nào. Nàng rốt cục đã có được tình yêu của hắn, nhưng vì sao nàng một chút cũng không cảm thấy vui? Nàng dường như không phải rất muốn quay về...

Nhưng còn Vân phải làm sao bây giờ? Bọn họ từng yêu nhau như vậy, nàng làm sao có thể phụ lòng Vân? Chẳng lẽ một người thật sự có thể đồng thời yêu hai người một lúc sao? Không, sẽ không thể.....

Quay về, nàng đột nhiên phát hiện, nàng hoàn toàn không biết cách nào để quay về.

“Có phải không thoải mái hay không?” Mộ Dung Ứng đi tới, nhìn nàng nằm ở đó, sắc mặt không được tốt, quan tâm hỏi.

“Chỉ hơi mệt một chút, không muốn dậy” Mạn Tâm lắc đầu, nhìn hắn. Nàng biết mình đã yêu hắn. Nếu rời hắn để quay về bên Vân, nàng không biết mình còn có thể quay trở lại hay không. Nhưng nếu nàng không quay về, Vân có thể sẽ đau khổ muốn chết hay không?

“Vây ngủ một chút.” Mộ Dung Ứng thương xót giúp nàng đắp kín chăn.

“Không cần, ta cũng nên rời giường rồi, nếu không bọn họ sẽ cười ta. Đúng rồi, chàng đã cho người tìm hiểu xem tình hình của Song nhi như thế nào giúp ta chưa?” Mạn Tâm vừa mặc quần áo, vừa hỏi.

“Ta đã bảo Tử Vân phái người đi tìm hiểu, nhưng vẫn chưa có hồi âm.” Mộ Dung Ứng nói, thấy nàng thân nhiên ở trước mặt mình mặc quần áo, không chút ngượng ngùng, nhin không được giúp nàng chỉnh lại quần áo, ám muội nói: “Nàng đang dụ dỗ bốn vương sao?”

“Ta câu dẫn chàng? Ta thấy hình như chưa có lần nào thành công qua.” Mạn Tâm vòng tay quanh cổ hắn.

“Ngốc nghếch.” Mộ Dung Ứng ôm lấy nàng, “Thật ra lần nào, ta cũng đều bị nàng dẫn dụ hỏa bốc lên phải dốc hết sức kiềm nén chính mình.”

“Đáng đời.” Mạn Tâm nhin không được nở nụ cười, đột nhiên nhớ tới ba phi tần ở vương phủ, “Đúng rồi, ba đại mỹ nhân của chàng sao rồi?”

“Ở vương phủ chứ đâu, ta đang giúp các nàng ấy dưỡng thai.” Mộ Dung Ứng nói.

“Cái gì? Dưỡng thai?” Mạn Tâm trừng mắt nhìn hắn, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt trêu chọc của hắn lập tức hiểu ra. Hắn đang châm chọc mình đây, miệng thơn thớt cười nói: “Thiếp xin chúc mừng Vương gia.”

“Ta.....” Mộ Dung Ứng còn chưa hết đùa giỡn, Dương Tử Vân đã xông vào, “Xin lỗi, đại ca, đệ lại quấy rầy hai người, hay hai người cứ tiếp tục, đệ chờ a.”

“Đứng lại.” Mạn Tâm kêu lên, sửa sang lại quần áo, lẩm bẩm: “Người đâu phải chỉ mới quấy rầy chúng ta một lần. Ta nghĩ đều là người cố ý.”

“Tử Vân, có chuyện gì?” Mộ Dung Ứng hỏi.

“Đại ca, huynh lại đây.” Dương Tử Vân vẫy tay ra hiệu cho hắn, ý muốn bảo hắn đi ra ngoài.

Mạn Tâm khó hiểu nhìn hai người đang thầm thì ngoài cửa, rốt cuộc có chuyện gì mà không thể nói ỉn biết.

Một lúc sau, Mộ Dung Ứng mới trở lại phòng gặp nàng.

“Có phải Song nhi xảy ra chuyện gì hay không?” Mạn Tâm đã đoán được một chút.

“Ừ.” Hắn gật đầu, “Hạ Duẫn Ngân vừa rồi phái người, bảo nàng giữa trưa phải qua đó, nếu không....”

“Ta lập tức đi ngay.” Mạn Tâm nói. Hắn không phải nói cho ba ngày sao? Tại sao lại đổi ý.

“Ta đi cùng nàng.” Mộ Dung Ứng nói.

“Không được, hãy để cho Tiêu Lăng với Dương Tử Vân đi theo giúp ta.” Mạn Tâm nói, nàng nghĩ, chẳng may nếu mình phải đánh đổi để Song nhi trở về, hắn nhất định sẽ không đồng ý.

“Nàng muốn dùng bản thân đổi cho Song nhi sao? Ta nói cho nàng biết, ta sẽ không đồng ý.” Mộ Dung Ứng ngay lập tức nhìn thấu tâm tư của nàng.

“Nhưng ta không thể trơ mắt nhìn Song nhi chết được.” Mạn Tâm nói, “Chàng có thể tìm cơ hội cứu ta trở về.” Nàng đã nghĩ kỹ từ lâu.

“Đừng làm chuyện điên rồ. Ví dụ như nàng không đến, hắn cũng sẽ không giết Song nhi. Hắn vẫn muốn dùng Song nhi để uy hiếp nàng. Nếu Song nhi chết, hắn chẳng phải một chút cơ hội chiến thắng cũng không có sao?” Mộ Dung Ứng nói.

“Yên tâm đi, ta sẽ tùy cơ ứng biến, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, ta cũng sẽ không qua đổi cho Song nhi.” Mạn Tâm nói.

“Cẩn thận một chút.” Mộ Dung Ứng nói, hắn sẽ bí mật theo sau.

111. Chương 111

Chương 111 — Sự uy hiếp của hắn

Mạn Tâm, Tiêu Lăng và Dương Tử Vân vừa đến vùng ngoại ô, liền nhìn thấy Hạ Duẩn Ngân đã sớm đến chờ ở nơi này. Hai tên thị vệ đang áp giải hai bên Song nhi.

“Công chúa.” Song nhi vừa nhìn thấy nàng liền hô to, giọng nói mang theo sợ hãi.

“Song nhi, người thế nào rồi?” Hạn Tâm nghĩ muốn đi qua, liền bị Tiêu Lăng kéo lại.

“Trữ An, ta hỏi muội, muội thật sự không trở lại sao? Muội thật sự muốn ta dùng Song nhi để uy hiếp muội sao?” Hạ Duẩn Ngân nhìn nàng. Hắn không muốn dùng phương pháp này để ép buộc nàng quay về. Hắn hi vọng nàng sẽ tự nguyện.

“Ta cũng hỏi huynh, huynh nhất định phải làm như vậy sao? Muốn dùng Song nhi để uy hiếp ta. Coi như ta có trở về thì cũng không phải là bởi vì ta yêu huynh. Tại sao huynh còn không chịu buông tay?” Hạn Tâm nhìn chăm chăm vào hắn ta. Tình yêu của hắn đối với Trữ An khiến cho nàng xúc động, nhưng tình yêu như thế này đã bị biến chất trở thành tình yêu cực đoan.

“Không được nói muội không yêu ta, muội yêu ta, muội yêu ta.” Hạ Duẩn Ngân thật khó có thể tiếp nhận sự thật này.

“Thả Song nhi ra, đây là chuyện giữa hai chúng ta không liên quan gì đến cô ấy.” Hạn Tâm vừa yêu cầu xong, hắn liền phản nộ, hai mắt đỏ ngầu, làm nàng cảm thấy sợ hãi. Nàng đã hứa với Mộ Dung Ứng sẽ không dễ dàng đem bản thân đi hoán đổi Song nhi.

“Thả cô ta, ta đương nhiên sẽ thả. Muội bước lại đây, ta sẽ thả cô ta. Trữ An, lại đây đi.” Hạ Duẩn Ngân vươn tay về phía nàng . . .

“Huynh thả Song nhi ra trước đã. Nếu huynh dùng Song nhi để uy hiếp ta, ta sẽ hận huynh. Huynh mong ta hận huynh sao?” Hạn Tâm sâu kín nói.

“Hận, muội lại còn dám nói hận.” Về mặt Hạ Duẩn Ngân vô cùng đau khổ, đột nhiên biến thành độc ác, “Vậy muội cứ hận đi. Ta đã từng nói, chỉ cần muội ở bên cạnh ta, ta mặc kệ muội yêu ta, hay là hận ta. Ta đều không để ý. Ta chỉ cần biết muội có thuộc về ta hay không?”

Mạn Tâm thầm nghĩ hắn nổi điên rồi. Hắn đã bị sự cố chấp của bản thân bức điên. Nếu như mình không qua, hắn sẽ không chịu thả Song nhi ra. Nhưng nàng thật sự không muốn đi qua.

“Thái tử điện hạ, người cho là dùng một nữ tì có thể uy hiếp được nàng sao? Song nhi chẳng qua chỉ là một nô tì. Nếu cô ta có bị giết chết, Trữ An có lẽ sẽ thấy áy náy, nhưng đó chẳng qua chỉ là áy náy cũng sẽ không thay đổi bất cứ điều gì? Nếu người đã muốn giết, vậy cứ việc ra tay đi.” Dương Tử Vân lạnh lùng nói. Hắn quả thật không tin Trữ An thật sự quan tâm tính mạng của Song nhi.

“Thật sao? Trữ An, muội thật sự không quan tâm sao? Bây giờ, ta hỏi muội một câu, muội thật sự không quan tâm sống chết của Song nhi sao?” Hạ Duẩn Ngân nói xong, tay cầm kiếm đặt lên trên cổ Song nhi.

Sắc mặt Song nhi thay đổi, tuy rằng rất sợ hãi, nhưng cũng không có mở miệng cầu xin tha mạng.

“Ta không quan tâm. Ta đương nhiên không quan tâm. Cô ta chẳng qua chỉ là một nô tì. Huynh cũng biết ta là loại người như thế nào, xà hạt mỹ nhân (người đẹp nhưng lòng dạ ác độc như rắn rết). Huynh nói xem loại người như vậy, sẽ vì một nô tì mà hy sinh bản thân sao? Huynh muốn giết cứ giết, ta xem.” Hạn Tâm giả bộ lãnh khốc vô tình nói, hi vọng làm vậy hắn sẽ buông tha cho Song nhi.

“Ha ha, ha ha.” Hạ Duẩn Ngân đột nhiên cười vang, “Trữ An, muội còn muốn đấu trí với ta sao? Chúng ta chơi thân từ nhỏ đến lớn, đối với muội ta còn không hiểu rõ sao? Muội không cần giả bộ, không phải làm vậy chỉ vì muốn ta thả Song nhi ra sao? Muội nghĩ ta sẽ mắc mưu của muội sao? Muội không quan tâm phải không? Ta sẽ xem muội có thật sự không quan tâm hay không?” Nói xong, kiếm trong tay liền xoẹt xuống, chuẩn xác chặt đứt cánh tay của Song nhi.

“A. . .” Song nhi thét lên một tiếng, lấy tay nắm chặt cánh tay bị thương của mình, không thể tin được nhìn hấn, giống như không tin thái tử thật sự sẽ giết nàng.

“Dừng tay, mau dừng tay.” Mạn Tâm hét lên, lòng nóng như lửa đốt, nhưng đã quá muộn. Nhìn thấy Song nhi bị thương, nàng có phần tự trách.

“Còn không qua đây, muội còn muốn ta chém thêm nhát kiếm thứ hai sao?” Hạ Duẫn Ngân cầm trong tay thanh kiếm còn vấy máu kia, giận dữ quát gọi nàng.

“Được, huynh buông kiếm xuống, ta sẽ qua đó.” Trong lòng Mạn Tâm biết hấn đã điên rồi, thật sự điên rồi, cho nên mình không thể chọc giận hấn.

“Không được, chúng tôi không thể cho cô đi qua.” Tiêu Lăng cùng Dương Tử Vân đồng thời ngăn cản nàng. Nếu nàng đi rồi, đại ca sẽ rất khổ sở. Bọn hấn thà bỏ mặc sống chết của Song nhi, cũng không muốn để đại ca thương tâm.

“Tránh ra, các ngươi không thấy hấn muốn giết Song nhi sao?” Mạn Tâm lạnh mặt nói, mặc dù biết bọn họ là vì mình, không phải, là vì Mộ Dung Ứng.

“Cô cần phải hiểu rõ, chúng tôi không để cô đi qua, không phải vì cô mà là vì đại ca. Đừng có tỏ vẻ ta đây rất thanh cao, rất vĩ đại. Cô cho là nếu cô đi qua, có thể cứu được Song nhi sao? Nếu hấn luôn lấy Song nhi ra uy hiếp cô, cô sẽ để cho hấn uy hiếp cả đời sao?” Dương Tử Vân hừ lạnh nói.

“Ta. . . .” Mạn Tâm cũng không lường đến khả năng này. Nếu đúng như vậy, mình thật sự sẽ bị hấn uy hiếp cả đời sao?

“Cô yên tâm đi, hấn còn muốn dùng Song nhi để uy hiếp cô. Hấn làm Song nhi bị thương chẳng qua là muốn giảm sự tự tin của cô chứ không phải thật sự muốn giết chết Song nhi.” Tiêu Lăng nói, “Nhưng, chúng tôi sẽ không để cho cô thấy khó xử.” Lời vừa dứt, liền đưa tay điểm huyệt đạo toàn thân của nàng.

“Ngươi muốn làm gì? Mau thả ta ra.” Mạn Tâm mất kiên nhẫn nói.

“Câm miệng, hành sự bất thành phần nhiều là do ở nữ nhân.” Dương Tử Vân hét lên một tiếng, trực tiếp phong bế huyệt câm của nàng.

Mạn Tâm chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn hấn.

Dương Tử Vân xoay người sang chỗ khác, nói thẳng: “Hạ quốc thái tử, ngươi ra tay đi. Để cô ta tận mắt nhìn thấy Song nhi đã chết, cũng bớt phần lo lắng.”

“Dương Tử Vân, ngươi không sợ nàng sẽ hận ngươi?” Hạ Duẫn Ngân nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, không ngờ bọn hấn dám đáp trả bằng một chiêu thế này.

“Không sao cả, đến bây giờ ta vẫn không có hảo cảm với cô ta, càng không quan tâm đến chuyện cô ta có hận ta hay không?” Dương Tử Vân nhún vai tỏ vẻ thờ ơ. Hấn chỉ cần đại ca không đau lòng là tốt rồi, chuyện của người khác hấn không coi là quan trọng.

“Rất sáng khoái, ta muốn nhìn xem Song nhi chết rồi, Mộ Dung Ứng làm thế nào giải thích với nàng?” Hạ Duẫn Ngân đã thật sự bị hấn chọc giận, kiếm trong tay liền giơ lên.

Về mặt Mạn Tâm rất lo lắng, nhưng lại không thể làm gì được.

“Công chúa, người bảo trọng, kiếp sau nô tì sẽ tiếp tục hầu hạ người.” Song nhi nói xong những lời này, vì sợ hãi làm cho cả người run rẩy.

Song nhi! Nước mắt Mạn Tâm đã tràn nơi khóe mắt. Trong lòng vô cùng oán hận bọn họ, tại sao lại không chịu giải huyệt đạo cho nàng.

Chỉ có thể trở mắt đứng nhìn kiếm của hấn đâm về hướng Song nhi, nhưng ngay tại lúc thanh kiếm sắp xuyên qua ngực Song nhi, chỉ nghe thấy âm thanh một cục đá đánh lệch thanh kiếm trong tay hấn.

Không đợi nàng trông rõ chuyện gì đã xảy ra? Trước mắt liền vụt qua một thân ảnh, tiếp đó là một thân thể bị ném từ giữa không trung rơi xuống, giọng nói của Mộ Dung Ứng truyền đến, “Tử Vân, đón lấy.”

Lúc này Mạn Tâm mới nhìn thấy rõ ràng, người bị ném qua đây thì ra là Song nhi.

Tiêu Lăng lập tức khai giải huyết cầm và huyết đạo toàn thân của nàng.

“Song nhi, người làm sao rồi? Có còn đau hay không?” Mạn Tâm nhìn thấy cánh tay nàng bị thương, quan tâm hỏi.

“Công chúa, nô tì không sao.” Song nhi lắc đầu.

“Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.” Lúc này Mạn Tâm mới yên tâm, nhưng nàng lại không nhìn thấy trong mắt Song nhi hiện lên tia sáng phức tạp.....

112. Chương 112

Chương 112 — Song nhi phản bội

Tiêu Lăng, Dương Tử Vân cùng thị vệ Hạ quốc đều nghiêm chỉnh đứng đợi một bên trong lúc Mộ Dung Ứng giao đầu cùng Hạ Duẫn Ngân.

“Mộ Dung Ứng, người thật hèn hạ, lại có thể đánh lén.” Hạ Duẫn Ngân chiêu thức càng thêm hung ác.

“Đã không thích sao còn muốn áp đặt cho người. Người thì sao, dám dùng Song nhi để uy hiếp nàng, như vậy thì không hèn hạ hay sao?” Hắc chế giễu đáp trả.

“Hãy bớt nói nhảm đi. Người đã đến đây, vậy cũng đừng trách ta không khách sáo. Ta muốn giết người, giết người rồi ta lại có thể mang Trữ An về.” Hạ Duẫn Ngân thật ra càng thêm căm hận chính là Trữ An đã nói yêu hắc ta.

“Người cho là người giết được bốn vương sao?” Mộ Dung Ứng tuy rằng chưa ra được đòn sát thủ, nhưng đều có thể dễ dàng hóa giải các chiêu thức của y.

“Đại ca, huynh cũng đừng khách khí với y. Phế võ công của y đi, là do y ép người quá đáng. Dù cho Hạ triều có hồi tới, cũng do y tới Thiên triều quốc chúng ta sinh sự trước.” Dương Tử Vân hô to.

“Tam đệ, đừng kích động, nên làm thế nào, đại ca sẽ tự biết chừng mực.” Tiêu Lăng giữ chặt lấy hắc. Hắc luôn hành sự bất kể hậu quả. Nói như thế nào Hạ Duẫn Ngân cũng là thái tử Hạ quốc. Nếu đại ca giết hắc, cũng sẽ rất phiền toái, vả lại hắc dù sao cũng là ca ca của Trữ An.

“Nhị ca, là do y khinh người quá đáng.” Dương Tử Vân bất mãn nói.

“Đại ca hiểu rõ đạo lý. Chúng ta chỉ cần đứng một bên nhìn là tốt rồi. Nếu như đại ca cần sự giúp đỡ, thì sẽ gọi chúng ta.” Tiêu Lăng nói.

“Vâng.” Dương Tử Vân rầu rĩ đáp.

Mộ Dung Ứng không muốn tiếp tục dây dưa đầu với y, chỉ một chiêu đã hất văng thanh kiếm trong tay y, dùng kiếm của mình chỉ vào y, nói: “Người có thể mang theo người của người trở về. Chuyện này bốn vương xem như chưa từng xảy ra.”

“Thái tử.” Thị vệ đã muốn xuất thủ.

“Lui ra.” Hạ Duẫn Ngân vung tay lên hạ lệnh.

“Lần này nể mặt người là ca ca của Trữ An. Bốn vương sẽ bỏ qua cho người, nhưng tuyệt đối sẽ không có lần sau đâu.” Mộ Dung Ứng thu hồi kiếm trong tay.

“Người cho là làm vậy ta sẽ chịu thua sao? Người cho là chỉ như vậy người đã thắng sao?” Khóe môi Hạ Duẫn Ngân đột nhiên nhếch lên một nụ cười thâm độc.

Mộ Dung Ứng cảnh giác canh chừng y. Mạn Tâm cũng khó hiểu nhìn hắn, liền cảm giác thấy bên hông đột nhiên bị một vật cứng rắn lạnh như băng chia thẳng vào, chậm rãi quay đầu lại. Nàng một chút cũng không dám tin vào hai mắt của mình. . . .

“Công chúa, thật xin lỗi. Nó thì sẽ không dả thương người. Nó thì chỉ muốn mang người trở về.” Về mặt Song nhi xấu hổ nói.

“Tại sao? Bởi vì người hận ta sao?” Giờ phút này Mạn Tâm thật bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh. Tuy rằng nàng thực sự không ngờ, bởi vì bản thân vẫn luôn đối với Song nhi như tỷ muội.

“Công chúa, người đừng hỏi. Song nhi sẽ không hại người. Chúng ta đi qua đó.” Song nhi dùng dao nhỏ thúc vào nàng, chậm rãi đi đến hướng đối diện.

“Song nhi, coi như trước đây Trữ An thật có lỗi với người, nhưng chẳng lẽ mấy ngày nay người không phát giác nàng đối với người rất tốt hay sao? Nếu không phải như vậy, hôm nay nàng sao lại đến cứu người?” Mộ Dung Ứng lo lắng hét lên.

Song nhi chỉ cắn chặt môi, vẫn không nói tiếng nào.

Mạn Tâm nhìn nàng, đột nhiên ngay lập tức chuyện gì cũng hiểu rõ. Vì sao Hạ Duẫn Ngân biết được mình rời khỏi vương phủ? Biết mình ở nơi này. Thì ra tất cả đều là từ nàng ta. Nhưng tại sao nàng không sớm nhận ra người đã bán đứng mình lại là người ở ngay bên cạnh, thân cận nhất với nàng. Thậm chí vụ trao đổi ngày hôm nay cũng chỉ là một trò lừa bịp.

“Song nhi, nhanh lên, đem Trữ An lại đây.” Hạ Duẫn Ngân ra lệnh.

“Dạ, thái tử.” Song nhi đáp.

Tiêu Lăng chậm rãi lấy ra ám khí. Mạn Tâm phát hiện thấy, lập tức nói: “Không, đừng làm tổn thương Song nhi.” Nàng tin tưởng Song nhi cũng không phải thật sự muốn thương tổn mình.

Tiêu Lăng ngậy ra một lúc, “Cô ta đối với cô như vậy. Vì sao cô còn muốn che chở cho cô ta?”

“Đây là vì Trữ An đã nợ cô ấy. Ta vẫn tin, Song nhi là người tốt. Cô ấy sẽ không dả thương ta. Cô ấy chỉ muốn dẫn ta đi.” Mạn Tâm nhìn nàng ta nói.

“Công chúa.” Hai mắt Song nhi có chút ướt át, nhớ lại nàng lúc sau này đã đối xử với mình thật tốt, nhưng mình cũng không còn cách nào khác.

“Song nhi, mặc kệ người bởi vì nguyên nhân gì, ta cũng sẽ không trách người. Nhưng xin hãy tha thứ cho ta, ta không thể đi cùng với người.” Mạn Tâm nói xong, xoay người quay trở lại. Nàng vẫn muốn đánh cược, Song nhi sẽ không dả thương nàng.

“Công chúa, không thể.” Song nhi hoảng hốt, muốn ngăn cản nàng, nhưng dao trong tay đã đâm tới... . . .

Mạn Tâm chỉ cảm thấy phía sau lưng mình mát lạnh, tiếp đó là vô cùng đau đớn.

“Mạn Tâm.....” Mộ Dung Ứng hét lên, lập tức đỡ được nàng đang từ từ ngã xuống, “Nàng có sao không?”

“Ta không sao.” Mạn Tâm lắc đầu, cố nén đau đớn. Nàng đột nhiên có một cảm giác rất mãnh liệt, nàng phải về. Chẳng lẽ đây là phương pháp để nàng có thể trở về, nếu là như vậy, đối với hắn có phải quá mức tàn nhẫn hay không?

Leng keng, con dao trong tay Song nhi thoảng cái rơi trên mặt đất, nàng hoảng sợ quỳ ở đó không biết phải làm sao. “Công chúa, nó thì không phải cố ý, nó thì không phải cố ý.”

Mạn Tâm không muốn truy cứu xem nàng vừa rồi là vô tình hay hữu ý, tất cả đã không còn quan trọng nữa rồi.

Hạ Duẫn Ngân nhìn thấy Trữ An ngã xuống, trong mắt đã tràn ngập hoảng loạn, đột nhiên phát cuồng lên, đâm thẳng một kiếm vào ngực Song nhi, “Người dám làm tổn thương Trữ An. Ta sẽ giết người.”

“Đừng.” Mạn Tâm hét lên, nhưng đã quá muộn.

Tiêu Lăng và Dương Tử Vân cũng không ngờ hắn sẽ đột nhiên ra tay giết người, cho nên muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp nữa rồi.....

Song nhi cúi đầu nhìn thanh kiếm đang đâm sâu trong ngực mình, chậm rãi ngẩng đầu quay sang nhìn hắn, không có thương tâm, không có đau đớn, chỉ có sự giải thoát...

Hạ Duẫn Ngân dường như cũng vừa tỉnh ngộ, lập tức ném thanh kiếm trong tay, ôm lấy nàng, “Song nhi, ta không phải cố ý.”

“Thái tử, ta không có trách người.” Song nhi đưa tay lên, chậm rãi vuốt ve khuôn mặt của hắn. “Cuối cùng nô tì cũng có thể chạm vào mặt của người. Song nhi vẫn luôn không có tham vọng gì quá mức. Có thể được nằm ở trong lòng của người, đã là hạnh phúc lớn nhất của Song nhi. Nếu có kiếp sau, Song nhi nhất định phải đầu thai đến một nhà có gia thế tốt, có thể xứng với thái tử, có thể theo ở bên cạnh người...”

Mạn Tâm suy yếu tựa vào lòng Mộ Dung Ứng, bây giờ mới hiểu được tất cả. Thì ra người mà Song nhi yêu là y. Chẳng trách, cô ta đã giúp y. Tình yêu của cô ta cũng thật đáng thương, thật bất đắc dĩ.

“Song nhi, bây giờ ta lập tức mang nàng trở về. Nàng sẽ luôn được ở bên cạnh ta.” Hạ Duẫn Ngân cầm lấy tay nàng ta.

“Không kịp nữa rồi, bây giờ đã không còn cơ hội nữa rồi.” Song nhi vừa khóc vừa lắc đầu, “Ta vẫn cứ luôn sống trong ảo tưởng như vậy. Thậm chí vừa rồi, ta nghĩ nếu đem công chúa đến cạnh người, nô tì có thể theo ở bên cạnh người. Bất quá, như bây giờ cũng tốt, nô tì cũng không còn cảm thấy hối tiếc. Người không cần cảm thấy có lỗi, cũng không cần cảm thấy có lỗi với công chúa....” Nói xong, những lời này, nàng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, cánh tay lập tức buông rũ xuống.....

113. Chương 113

Chương 113 — Thập tử nhất sinh

Mạn Tâm trở mắt nhìn người mới vừa rồi vẫn còn rành rành đứng trước mặt mình, trong nháy mắt đã vĩnh viễn đi xa, trong lòng đau đến không nói nên lời, hơn nữa người đó lại là Song nhi của mình. Nhưng vì nàng ta đã không chút lưu tình nào đâm nhát dao kia, khiến lòng nàng cũng có chút giá lạnh.

“Đại ca, chúng ta nên đem cô ấy về khách điểm bằng bó vết thương trước.” Tiêu Lăng đi tới, nhắc nhở Mộ Dung Ứng.

“Đi.” Mộ Dung Ứng lập tức ôm lấy nàng.

Mạn Tâm nhìn Song nhi đang nằm trong lòng Hạ Duẫn Ngân, có đáng không? Vì một người đàn ông không thương mình mà phải trả giá như vậy có đáng không? Nhưng nàng cũng không phải là Song nhi, không thể hiểu được ý nghĩ trong lòng Song nhi.

“Thái tử.” Thị vệ đứng bên cạnh đỡ hắn dậy.

Hạ Duẫn Ngân nhìn Mạn Tâm được Mộ Dung Ứng ôm đi xa, vung tay lên truyền lệnh: “Đem theo Song nhi, chúng ta trở về.”

“Dạ, thái tử.” Mấy tên thị vệ ôm lấy thi thể Song nhi lập tức lên ngựa.

Hạ Duẫn Ngân không còn chút lưu luyến cười ngựa biến mất trên đường cái.....

Trong khách điểm.

Mạn Tâm nằm sấp ở trên giường, trên lưng vẫn còn cắm con dao kia. Đại phu ở bên cạnh đang xem xét vết thương.

“Đại phu, thế nào? Nàng sẽ không có việc gì chứ?” Mộ Dung Ứng lo lắng hỏi. Tuy thần trí của nàng vẫn rất tỉnh táo, nhưng tâm tư của hắn vẫn không thể buông lỏng.

“Đại ca, không cần lo lắng, cô ấy sẽ không sao, đừng quấy rầy đại phu.” Tiêu Lăng nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Mộ Dung Ứng gật đầu, trên nét mặt vẫn thấy rõ sự bất an.

“Đại ca, yên tâm đi, cô ta là mầm tai họa, đã là tai họa thì không thể chết được.” Dương Tử Vân ôn tồn nói.

“Tam đệ.” Tiêu Lăng dùng ánh mắt sắc bén cảnh cáo hắn. Hắn không nhìn thấy được đại ca rất lo lắng sao?

“Được, đệ không nói, đệ không nói nữa.” Dương Tử Vân biết điều ngậm miệng lại.

Mạn Tâm chỉ cảm thấy phía sau lưng nóng hừng hực đau rất nhức nhối, đau đến đầu đổ đầy mồ hôi nhưng nàng vẫn cố nén nhịn, không phát ra dù chỉ là một tiếng rên nhỏ vì sợ làm cho hắn lo lắng thêm.

Đã hơn nửa ngày, vị đại phu hơn năm mươi tuổi mang sắc mặt trầm trọng nói: “Các vị công tử, mặc dù vị tiểu thư này bị thương không trúng chỗ hiểm nhưng do vết đâm quá sâu. Các vị xem, lưỡi dao có lẽ đã đâm gần hết....”

Nghe vị đại phu nói vậy, Tim Mộ Dung Ứng lập tức chùng xuống...

“Đại phu, xin cứ nói thẳng, rốt cuộc cô ấy thế nào?” Tiêu Lăng hỏi thẳng.

“Vấn đề chính là lão phu cũng không phải hoàn toàn nắm chắc. Lúc rút dao ra, có lẽ sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, lão phu không dám đảm bảo.” Vị đại phu chân thành nói.

Sắc mặt Mộ Dung Ứng bỗng chốc hóa trắng bệch, lập tức hỏi: “Sẽ phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn?”

“Việc này lão phu cũng không thể nói rõ. Có lẽ là đột ngột xuất huyết rất nhiều, có lẽ cô ấy sẽ bị hôn mê không thể tỉnh lại.” Vị đại phu nói, cụ thể thế nào, ông cũng không thể nói chính xác.

“Lão già này, cái gì mà có lẽ, ông là đại phu mà lại nói là không biết chắc, vậy không phải là một tên lang băm sao?” Dương Tử Vân quát lên.

“Tam đệ, không được vô lễ.” Tiêu Lăng nói. Ở nơi quan ngoại này tìm được đại phu cũng không phải dễ dàng, đương nhiên không thể so sánh với thái y trong cung. Đột nhiên sực nhớ đến đại phu quân y, lập tức nói: “Tam đệ, đệ cho người đến doanh trại mời đại phu đến đây.”

“Được, đệ đi ngay đây.” Dương Tử Vân đáp rồi xoay người rời đi.

“Đại phu, trước tiên chúng ta hãy ra bên ngoài ngồi đợi, xem đại phu quân y đến nói thế nào. Có lẽ nhiều người cùng thương lượng sẽ tìm ra được biện pháp.” Tiêu Lăng nói.

“Dạ, công tử.” Đại phu muốn nghỉ cũng nghỉ không ra.

Mộ Dung Ứng đi đến bên giường, một mặt nắm lấy tay nàng, mặt khác giúp nàng lau mồ hôi trên trán, trong mắt tràn ngập đau lòng, dịu dàng hỏi: “Có đau lắm không?”

“Một chút.” Sắc mặt Mạc Tâm đều đã trở nên trắng bệch, nhưng đôi môi lại luôn mỉm cười: “Đây là lần đầu tiên chàng quan tâm đến ta. Trước đây chàng vẫn luôn cách xa ta hàng ngàn dặm, bị thương thế này cũng xứng đáng.”

“Nói bậy bạ gì đó, chờ đến khi nàng khỏe lại, ta mỗi ngày đều đối với nàng như vậy.” Mộ Dung Ứng giả vờ dọa nạt.

“Ta rất muốn, nhưng chỉ sợ ta không có được cơ hội này.” Mạc Tâm nói xa xôi. Theo lời đại phu nói, nàng đã nhận ra. Bây giờ nàng đã có được tình yêu của hắn, có lẽ cũng là lúc nàng phải rời đi. Nếu biết trước sẽ như vậy, nàng tình nguyện không để cho hắn yêu mình. Nhưng không bao giờ có từ ‘nếu’, giống như nàng không biết, mình cũng sẽ yêu hắn.

“Cái gì mà không còn cơ hội? Ta không cho phép nàng nói như vậy. Hãy tin tưởng ta, nàng sẽ ổn thôi. Mạc Tâm, từ giờ chúng ta hãy bắt đầu lại.” Mộ Dung Ứng hơi hoảng sợ.

“Chàng tin ta là Mạc Tâm sao? Chàng tin ta không phải là Trữ An?” Mạc Tâm đột nhiên nắm chặt tay hắn. Có lẽ nhờ kiếp nạn này của mình khiến cho hắn đã tin tưởng mình, cũng là lúc mình phải rời đi. Nhưng nghĩ đến việc phải rời xa hắn, tim thật sự rất đau.

“Ta tin, ta tin nàng là Mạn Tâm, Mạn Tâm của ta.” Mộ Dung Ứng thấy nàng nắm thật chặt tay mình, nghĩ rằng nàng đang rất xúc động, liền dùng sức gặt mạnh đầu. Đúng vậy, hẳn nguyện ý tin tưởng nàng chính là Mạn Tâm.

“Ứng.” Mạn Tâm khẽ gọi hắn, lệ rơi đầy mặt. Đây là lần đầu tiên nàng gọi hắn như vậy, cũng có thể là lần cuối cùng.

“Ta ở đây.” Mộ Dung Ứng nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nhìn thấy nàng ra thế này, đau lòng vô cùng.

“Nếu ta ra đi, chàng nhất định không nên quá đau lòng, biết không? Ta vốn không thuộc về nơi này. Có lẽ, đã đến lúc ta phải quay trở về thế giới của ta. Chàng nhất định phải sống cho tốt.” Mạn Tâm nghẹn ngào nói xong, nước mắt không cầm được lại rơi xuống.

“Không. Mạn Tâm, nàng là của ta. Nàng không thể trở về. Ta sẽ không cho phép nàng trở về.” Nghe nàng nói phải quay về, Mộ Dung Ứng đột nhiên có chút hoảng hốt. Tuy rằng hắn vẫn không hoàn toàn tin tưởng có Tá Thi Hoàn Hồn, nhưng hắn càng lo sợ việc Trữ An sẽ trở về hơn.

“Ta không hề muốn trở về, việc này không tùy thuộc vào ta, cũng giống như lúc ta xuyên không tới đây vậy. Nhưng ta đã thật may mắn đã đến nơi này và gặp được chàng.” Mạn Tâm ôm lấy tay hắn để sát mặt mình, “Có điều, chàng hãy yên tâm, cho dù ta có chết đi ở thế giới này, nhưng ở một thế giới khác nhất định ta đang sống rất tốt, ta sẽ luôn nhớ chàng.....”

“Không, ta không cho, ta tuyệt đối không cho phép.” Mộ Dung Ứng đột nhiên không thể hình dung ra bộ dạng nàng rời đi lên thiên đường. Sẽ không phải quá tàn nhẫn như vậy chứ? Để cho hắn có được tình yêu, nhưng rồi trong nháy mắt lại tước đi mất.

Mạn Tâm vẫn luôn khóc nhìn hắn. Bản thân làm sao có thể sẵn sàng để rời xa hắn đây, nhưng ở bên thế giới xa xôi kia, nàng tin tưởng vẫn còn một người đàn ông khác cũng đang chờ đợi nàng. Việc sinh tử đã không thể do nàng tự quyết định nữa rồi. Dù sao có thể có được tình yêu của hắn, nàng cũng cảm thấy thật thỏa mãn. Sức lực thân thể phút chốc bị thoát đi hết, ánh mắt cũng biến u ám. Nàng cảm thấy thật sự muốn ngủ, không cưỡng được nhắm hai mắt lại, dựa vào trong ngực hắn, giọng nói đã suy yếu đến vô lực, “Ứng, ta muốn ngủ.”

“Không, nàng không được ngủ, mau mở mắt ra nhìn ta, không được ngủ, mau tỉnh lại.” Mộ Dung Ứng cực kỳ hoảng sợ, không ngừng lay gọi nàng dậy, sợ rằng nếu nàng thiếp đi, thì sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

“Nhưng ta thật sự rất mệt mỏi.” Mạn Tâm mở mắt ra nhưng không thể cầm cự được nữa liền nhắm mắt lại.....

114. Chương 114

Chương 114 — Trở lại tương lai

“Đại ca, đại phu quân y đã đến.” Dương Tử Vân dẫn theo đại phu chạy xộc vào.

“Thần. . . .” Vị đại phu quân y vừa toan hành lễ, đã bị hắn ngăn lại.

“Mau, nhanh lên, nhìn nàng. Nếu bệnh của nàng trị không khỏi, ta sẽ đem các người chôn cùng.” Mộ Dung Ứng rống giận.

“Dạ, vâng.” Vị đại phu quân y lập tức bắt mạch cho nàng, xem xét kỹ vết thương, lão đại phu lúc này cũng đã vào cùng ông bàn bạc.

“Đại ca, đừng quá lo lắng.” Tiêu Lăng an ủi hắn.

“Nhị đệ, nàng sẽ không sao, đúng không?” Mộ Dung Ứng không biết mình còn có thể làm gì?

“Đại ca, cô ấy sẽ không có chuyện gì, cô ấy nhất định sẽ không có chuyện gì.” Tiêu Lăng cũng chỉ có thể an ủi hắn, nhưng khi nhìn thấy nàng như vậy, dường như có chút lạnh ít dữ nhiều.

“Đúng rồi, đại ca, cô ta từng được ăn Tuyết Liên Thất Sắc, nhất định sẽ không có chuyện gì.” Dương Tử Vân đột nhiên nhớ ra.

“Tuyết Liên Thất Sắc.” Cả hai vị đại phu, hai mắt lóe sáng, nói: “Đó là thánh vật trị thương, hi vọng nhờ có Tuyết Liên Thất Sắc trong cơ thể mà nàng có thể vượt qua kiếp nạn này. Xem tình hình của nàng, chúng ta cũng không thể kéo dài thêm, chỉ còn cách mạo hiểm rút dao ra.”

“Đại phu, các người có yêu cầu gì cứ việc nói ra? Chúng ta nhất định hợp tác.” Tiêu Lăng nói.

“Được, ta xem cả ba vị công tử đều là người có võ công. Ngay lúc chúng ta rút dao ra cần một người truyền chân khí cho cô ấy, một người đỡ lấy cô ấy, đồng thời một người khác nhanh chóng cầm máu cho cô ấy ngay lúc đó để tránh xuất huyết quá nhiều.” Vị đại phu nói.

“Ta sẽ truyền chân khí cho nàng.” Mộ Dung Ứng nâng nàng dậy, từ phía trước ngực truyền chân khí vào cho nàng.

“Tam đệ, đệ đợi lát nữa cầm máu, ta sẽ đỡ lấy nàng.” Tiêu Lăng phân công.

“Được.” Dương Tử Vân đứng chờ một bên. Mặc dù bản thân không phải thật sự quan tâm nàng, nhưng vì đại ca, hẳn nhất thiết phải làm như vậy.

Hai vị đại phu, chuẩn bị xong vải trắng, rửa tay sạch sẽ, nhìn nhau gật đầu. Một người nắm chắc con dao, một người khác cầm sẵn thảo dược trong tay, chuẩn bị sẵn sàng bịt kín miệng vết thương.....

“Ta đếm một, hai, ba mọi người đồng loạt tiến hành.” Đại phu nói.

“Được.” Mọi người cùng gật đầu.

“Một.” Mộ Dung Ứng tập trung tinh thần truyền chân khí cho nàng.

“Hai.” Tiêu Lăng chặt chẽ đỡ lấy nàng. Dương Tử Vân vươn ngón tay ra, đợi sẵn một bên.

“Ba.” Vị đại phu vừa dứt lời, ông cũng đã rút con dao ra.....

Mọi người nhìn thấy ngay tại nơi con dao được rút lên, một dòng máu cuộn cuộn chảy ra khỏi thân thể của nàng. Vị đại phu kia lập tức đem thảo dược đang cầm trong tay đã được chuẩn bị từ trước bịt kín miệng vết thương. Dương Tử Vân nhanh chóng điểm các huyệt phụ cận vết thương, cầm máu cho nàng.

Ngay thời điểm con dao được rút ra trong nháy mắt đó Mạn Tâm đã rên lên một tiếng rất khẽ, nhưng vẫn không hề mở mắt ra nhìn.

Đại phu giúp nàng rửa sạch vết thương, băng bó lại kỹ càng, mới lên tiếng: “Công tử. Tốt rồi. Đặt cô ấy nằm xuống đi.”

lúc này Mộ Dung Ứng mới thu hồi nội lực, ôm lấy nàng, nhẹ nhàng đặt nằm xuống giường.

Đại phu nhanh chóng bắt mạch cho nàng.

Bọn họ lo lắng đứng chờ một bên. Có điều thấy được nàng vẫn yếu ớt hô hấp, cuối cùng cũng thoáng yên tâm, ít nhất là không chết.

Một lúc lâu, đại phu mới lên tiếng: “Công tử không cần quá lo lắng, mặc dù tiểu thư do mất máu quá nhiều mà thân thể trở nên rất suy nhược. Tuy nhiên sau vài ngày điều dưỡng nhất định sẽ không còn gì đáng ngại. Việc này ít nhiều cũng nhờ tiểu thư đã từng được ăn Tuyết Liên Thất Sắc, đó cũng giống như thuốc tiên vậy. Nếu như là người bình thường, chỉ sợ đã sớm bị mất mạng.”

“Đại phu, cảm ơn rất nhiều, cần thêm vị thuốc nào, ông cứ việc nói.” Tiêu Lăng nói.

“Vâng, lão phu đi kê đơn thuốc.” Thật ra thì lão đại phu cũng hiểu rõ, có thể điều động được đại phu quân y, nhất định không phải là người tầm thường.

“Đúng rồi, đại phu, cho ta hỏi một câu, ước chừng khi nào thì cô ấy có thể tỉnh lại?” Tiêu Lăng lại hỏi, nhưng thật ra là muốn hỏi thay cho đại ca.

“Việc này lão phu không dám chắc, còn phải tùy thuộc vào chính cô ấy. Nhưng ta nghĩ cô ấy sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi.” Đại phu nói, dù sao nàng cũng từng được ăn qua thần dược.

“Tốt, rất cảm ơn Tà đại phu.” Tiêu Lăng tiễn ông ta ra cửa, Dương Tử Vân thì tiễn vị đại phu quân y trở về.

Mạn Tâm trôi nổi bồng bềnh trong không trung, bốn bề đều là khoảng không. Nàng vươn tay ra, lại không thể chạm được vào bất cứ thứ gì, sao lại thế này? Chẳng lẽ mình đã chết rồi sao? Tại sao nàng không phải trực tiếp quay trở về, mà trôi lang thang ở nơi này?

“Mạn Tâm, mau tỉnh lại đi.” Một giọng nói từ xa xôi vọng lại, nàng lần theo hướng thanh âm truyền tới, liền nhìn thấy trong khách điểm, Mộ Dung Ứng đang nắm lấy tay nàng, vẫn luôn sẵn sàng ở bên giường nàng.

“Đại ca, thuốc bổ đây.” Tiêu Lăng bưng chén thuốc vừa mới sắc xong đi vào.

“Đưa cho ta.” Mộ Dung Ứng nhận lấy. Tiêu Lăng nhẹ nhàng đỡ nàng dậy.

Hắn khẽ thổi nguội thuốc, sau đó đút vào miệng của nàng, nhưng bởi vì nàng hoàn toàn mất đi ý thức để nuốt xuống nên thuốc liền theo khóe miệng đều chảy hết ra ngoài...

“Đại ca, để đệ bóp miệng của nàng, rồi huynh hãy đút.” Tiêu Lăng nói.

“Không được, nàng sẽ bị đau, ta sẽ mớm cho nàng.” Mộ Dung Ứng nói xong, uống một ngụm lớn nước thuốc rồi ngậm lại trong miệng, sau đó môi chạm môi với nàng, giúp nàng nuốt xuống từng chút từng chút một.

Lơ lững giữa không trung Mạn Tâm thầm rơi lệ, hẳn vì sao lại khổ như vậy, chẳng lẽ hắn không biết mình sẽ không thể trở lại nữa.

“Mạn Tâm, Mạn Tâm...” Lại là một loạt tiếng gọi quen thuộc.

Ai, là ai đang gọi nàng? Mạn Tâm quay đầu lại, thân thể không dừng được bị thổi bay đi, chẳng qua chỉ là mấy tầng mây mù thế mà đã là hai thế giới.

Nàng thấy bản thân đã trôi dạt đến một nghĩa trang, nhìn những người đến nghĩa trang này, nàng rõ ràng phát hiện, bọn họ mặc đều là quần áo hiện đại. Chẳng lẽ nàng đã quay trở lại? Thành thật mà nói, tâm tình của nàng có chút kích động.

“Mạn Tâm, bọn mình đến thăm cậu.” Lại truyền đến một giọng nói.

Cô ngẩng đầu nhìn lại, có chút kích động, bởi vì cô nhận ra Mộ Dung Lan Lan và Vân đang đứng ở nơi đó. Cô lập tức bay tới, lại phát hiện mình bay xuyên qua thân thể của bọn họ.

“Lan Lan, Vân.” Cô vươn tay ra, nhưng không có cách nào chạm vào bọn họ được. Bọn họ dường như cũng không cảm giác thấy sự hiện diện của cô.

Tại sao có thể như vậy? Làm sao bây giờ? Mạn Tâm không biết phải làm gì, chẳng lẽ mình chỉ là một u hồn. Nhưng ngay khi nàng nhìn thấy những gì ghi trên bia mộ thì càng thêm phần kinh ngạc, bởi vì cái tên Lục Mạn Tâm trên bia mộ kia. Nhưng khi nhìn thấy bức ảnh được khắc trên mộ phần kia lại cực kỳ quen thuộc.

Cô đã chết, cô đã chết thật rồi. Vậy thân thể của cô ở đâu, có phải đã bị hoả táng rồi hay không? Cho nên cô mới không thể quay về? Không, cô không thể chấp nhận việc này. Đây là cái kết quả mà cô phải chịu trăm đắng nghìn cay để trở về sao?

Vân, Vân của cô đang đứng trước mặt cô, nhưng cô không có cách nào chạm được vào anh.....

“Lan Lan, Vân, mình ở đây này, hai người không nhìn thấy sao? Có nghe thấy không?” Cô bay đến trước mặt bọn họ, tuyệt vọng kêu, tuyệt vọng hét lên, nhưng bọn họ lại không có bất kỳ phản ứng nào, hoàn toàn không nhìn thấy cô.

Nhìn thấy một bó hoa cúc trắng được đặt phía trước tấm ảnh chụp của cô, màu trắng của hoa cúc giống như muốn nhắc nhở cô, cô thật sự đã chết rồi. Cô trôi nổi dật dờ ở nơi này, tại sao lại như vậy? Tại sao? Ai tới nói cho cô biết đi?

115. Chương 115

Chương 115 — Chúc phúc cho bọn họ

“Mạn Tâm, bọn mình đến thăm cậu, nhân tiện cũng báo cho cậu biết một tin. Bọn mình sẽ kết hôn, cậu nhất định sẽ chúc phúc cho bọn mình đúng không?” Mộ Dung Lan Lan ngồi xổm trước bia mộ, lau chùi tấm hình của cô.

Kết hôn? Bọn họ? Mạn Tâm khó mà tin được nhìn bọn họ, làm sao có thể? Chuyện này nàng làm thế nào tin cho được?

“Lan Lan, chú ý bản thân, để cho anh.” Vân thật cẩn thận đỡ lấy cô, tự mình giúp cô lau chùi tấm ảnh chụp.

Mạn Tâm lúc này mới nhìn kỹ bụng của Lan Lan đã hơi hơi nhô cao. Cô ấy mang thai, cô ấy đã mang thai, đứa bé là của ai, của Vân sao? Làm sao có thể như vậy? Bọn họ một người là bạn chí cốt, một người thì gần gũi với cô nhất, đột nhiên cô có cảm giác bị phản bội.

“Mạn Tâm, cậu biết không? Trong hai năm qua, mình vẫn luôn tự trách. Nếu ngay từ đầu mình không rủ cậu cùng trở về, có phải cậu sẽ không gặp chuyện không may hay không, không hiểu sao vừa mới đây mà sinh mệnh đã không còn.” Đến bây giờ mà ngữ điệu Mộ Dung Lan Lan vẫn còn tràn ngập tâm sự.

Mạn Tâm chỉ có thể lắng nghe cô nói tiếp. Chẳng lẽ chỉ một lần bất tỉnh, mình đã chết rồi hay sao?

“Trên người cậu không có bất kỳ vết thương nào. Bác sĩ cũng khám không ra là bị bệnh gì. Cái chết của cậu cho đến bây giờ dường như vẫn còn là một ẩn số...” Lan Lan nhìn chằm chằm tấm hình của cô, chậm rãi nói. .

“Tuy nhiên, hôm nay mình đến đây là muốn giải thích với cậu, cũng là đến cầu xin sự tha thứ của cậu. Từ lúc cậu ra đi, Vân vô cùng thống khổ, chật vật, không đủ sức tiếp nhận. Còn mình bởi vì luôn tự trách, cho nên muốn thay cậu đi khuyên lớn an ủi anh ấy, xoa dịu anh ấy. Bọn mình cùng nhau nói về chuyện trước đây của cậu, những ngày sống cùng với cậu, nhắc lại những kỷ niệm đã qua...”

Mạn Tâm nhìn thấy nước mắt trong mắt cô ấy, tin tưởng mọi điều Lan Lan nói đều là sự thật. Nhưng cô vẫn không thể tin được, Lan Lan sẽ có quan hệ với Vân.

“Mãi cho đến nửa năm trước, hôm đó là sinh nhật Vân. Bọn mình đã cùng nhau uống rượu, nhắc đến cậu, bất tri bất giác mà uống rượu say, rồi không biết tại sao lại ở cùng một chỗ. Lúc tỉnh táo lại, bọn mình vô cùng khổ sở. Hai chúng mình đều cảm thấy đã phản bội cậu. Mình đã cực kỳ ân hận. Mình chưa bao giờ nghĩ, một ngày nào đó, sẽ phản bội cô bạn gái thân nhất của mình. Cho dù cậu đã mất nhưng Vân vẫn rất đau khổ. Cho nên, bọn mình đã giao hẹn là sau này sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.” Mộ Dung Lan Lan từ từ kể lại từng chút một.

Thì ra bọn họ say rượu làm vậy. Mạn Tâm tuy rằng vẫn rất tức giận, nhưng lại không hề cảm thấy đau khổ, thậm chí trong lòng còn có một cảm giác không nói rõ thành lời.

“Nhưng mà ông trời dường như cố ý muốn đùa cợt với mình. Mình thực sự đã mang thai. Việc trước tiên mình làm là đến thẳng bệnh viện, muốn phá đi cái thai này. Nhưng bác sĩ lại nói ỉn biết, thành tử cung của mình quá mỏng, có thể thụ thai đã là kỳ tích. Nếu hủy cái thai này đi, sau này cơ hội làm mẹ sẽ không còn. Cả người mình như mù mẫm cả đi. Mình không biết mình phải làm gì bây giờ.” Mộ Dung Lan Lan nói lên đây, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống.

Tim Mạn Tâm đau thắt. Cô rất muốn ôm lấy Lan Lan, nói cho cô ấy biết đứa bé này nhất định cô ấy phải sinh ra.

“Mình không có cách nào, thật sự không có cách nào. Sau một lúc thống khổ, mình quyết định sẽ sinh hạ đứa trẻ này. Nhưng mình sẽ không để cho Vân biết. Mình sẽ một mình nuôi con khôn lớn, nhưng mà Vân vẫn biết được...”

“Lan Lan, phần còn lại hãy để anh giải thích với Tâm nhi.” Vân đứng dậy, đỡ lấy cô.

“Tâm nhi, anh xin lỗi, thật sự xin lỗi em. Mặc kệ em có tha thứ cho anh hay không, anh vẫn phải thành thật nói để em hiểu rõ. Từ sau khi em ra đi, anh thật sự cực kỳ tuyệt vọng, mỗi ngày đều uống rượu đến say...”

Nghe anh kể lại, Mạn Tâm có thể hình dung ra, lúc đó anh đã đau lòng như thế nào, khó có thể chấp nhận sự thật như thế nào? Giống như cô đã thử trăm phương ngàn kế để được trở về. Cô tin tưởng trái tim anh cũng giống như mình.

“Trong những ngày thống khổ nhất, có Lan Lan làm bạn bên anh, cùng nhau chia sẻ những kỷ niệm của em. Anh không biết em có tin hay không có một loại cảm tình được nảy sinh từ trong vô thức. Anh vẫn luôn nghĩ bản thân sẽ không thể yêu một ai khác. Nhưng từ sau khi Lan Lan rời đi thì anh mới nhận ra. Sau hơn một năm chung sống, trong vô thức anh đã yêu cô ấy, thích cô ấy ở cạnh bên, thích được chia sẻ mọi chuyện với cô ấy...”

Mạn Tâm vừa nghe anh nói xong, đã rơi lệ. Loại tình cảm trong vô thức này cô biết. Tình cảm của cô đã phát sinh với Mộ Dung Ứng cũng chính là loại cảm tình không thể khống chế này đây. Nếu như nói là bị phản bội, chính mình chẳng phải cũng đã phản bội tình cảm của anh sao.

“Trước khi quyết định đi tìm cô ấy, anh cũng đã thống khổ tự tranh đấu rất lâu. Anh đã mất em, anh không thể lại bỏ rơi Lan Lan. Cho nên anh đã quyết định đi tìm cô ấy. Sau khi tìm được cô ấy, anh mới phát hiện cô ấy đã mang thai. Nhưng cô ấy vẫn một mực cự tuyệt anh, cô ấy nói, chúng ta không thể có lỗi với Mạn Tâm...”

Mạn Tâm vừa cảm động, lại vừa áy náy. Thật sự bản thân đã không còn cảm thấy bị phản bội. Cô nên vui mừng, cũng nên vì bọn họ mà cao hứng không phải sao?

“Mình không biết có nên chấp nhận tình cảm của anh ấy hay không. Mình thật sự vô cùng đau khổ. Mình không muốn đứa trẻ này không có cha. Mình cũng không muốn lương tâm mình bị cắn rứt. Bởi vì cậu là người bạn tốt nhất của mình, mình làm sao có thể làm vậy với cậu? Cậu nhất định sẽ không bao giờ tha thứ ỉn.” Hiện tại Lan Lan cũng rất khổ sở.

Vân ôm lấy cô, khẽ nói: “Anh đã nói với cô ấy, nếu như em vẫn còn sống, nhất định sẽ không bao giờ mong muốn bọn anh bị khổ sở như vậy. Chúng ta là những người thân nhất của em, em nhất định sẽ chúc phúc cho bọn anh, có phải vậy không, Tâm nhi?”

“Mạn Tâm, cậu sẽ tha thứ cho bọn mình chứ? Sẽ chúc phúc cho bọn mình chứ?” Mộ Dung Lan Lan cũng khẽ hỏi.

Sẽ. Mình sẽ. Mình sẽ tha thứ cho các cậu. Mình sẽ chúc phúc cho các cậu, Mạn Tâm thầm thì nói. Nhưng bọn họ vẫn không thể nghe thấy. Đột nhiên nhìn đến bó hoa cúc được đặt ở nơi đó, cô đưa tay muốn lấy ra một đóa hoa trong đó. Thế nhưng làm cách nào cô cũng không thể nắm bắt được? Cô vẫn không nản lòng. Cô nhất định phải báo cho bọn họ biết, cô chúc phúc cho bọn họ. Cho nên liên tục cầm lấy đóa hoa cúc kia, dường như trời cao cũng cảm động bởi lòng thành của cô, đã để cho cô thật sự có thể cầm lên được đóa hoa cúc kia.

“Vân, anh xem, làm sao có thể như vậy?” Mộ Dung Lan Lan kinh ngạc nhìn đóa hoa cúc kia dường như bị gió thổi bay lên.

“Tại sao có thể như vậy?” Vân cũng kinh ngạc không kém, thậm chí càng ngạc nhiên hơn chính là bông cúc đó, đã lập tức rơi vào giữa hai tay đang nắm chặt lấy nhau của bọn họ.

“Em hiểu rồi, là Mạn Tâm, là cô ấy, nhất định là cô ấy. Cô ấy muốn nói cho chúng ta biết, cô ấy đã tha thứ cho chúng ta.” Lan Lan vui mừng phát khóc.

“Đúng vậy, Tâm nhi nhân hậu như vậy. Anh đã nói cô ấy nhất định chúc phúc cho chúng ta, Tâm nhi, chắc chắn em sẽ làm vậy đúng không?” Vân lớn tiếng hô.

Mạn Tâm nở nụ cười, Vân, em sẽ, em sẽ chúc phúc cho hai người.

“Lan Lan, chúng ta đi thôi.” Vân đỡ lấy cô ấy.

“Mạn Tâm, tạm biệt, chờ sau khi sinh hạ cục cưng, mình sẽ mang nó tới đây thăm cậu.” Lan Lan quay đầu lại nói, mang theo nụ cười nhẹ nhõm trên mặt.

Lan Lan, cảm ơn cậu, Vân, cảm ơn anh, Mạn Tâm nhìn theo bóng lưng ấm áp của bọn họ, chứng kiến hạnh phúc của bọn họ. Cô đột nhiên cảm giác như đã vứt bỏ được gánh nặng. Nơi này đã không còn chỗ thuộc về cô nữa, đây có lẽ là sự sắp xếp của số phận, cũng là sự an bài tốt nhất. Nhìn bạn thân của mình cùng người mình yêu sống hạnh phúc. Cô còn điều gì mà không thấy hạnh phúc, và lại hạnh phúc cũng đang chờ cô. Cô đã biết mình nên trở về đâu.

116. Chương 116 – Hoàn

Chương 116 — Đại kết cục

Tiêu Lăng và Dương Tử Vân cùng đi vào phòng, nhìn thấy thức ăn bị để qua một bên, vẫn chưa được động đũa, nhẹ nhàng nói: “Đại ca, huynh nên ăn một chút. Đã ba ngày rồi huynh vẫn không ăn chút gì, như thế làm sao mà cầm cự nổi?”

“Ta không muốn ăn, vì sao nàng còn chưa tỉnh lại?” Mộ Dung Ứng vẫn luôn túc trực ở bên giường nàng, thật sự sợ hãi phải mất đi nàng. Sợ rằng giống như lời nàng nói, nàng sẽ không bao giờ quay trở lại.

“Đại ca, không cần lo lắng. Đại phu không phải đã nói, thân thể của cô ấy đang bình phục vô cùng tốt, chắc là cũng sắp tỉnh lại.” Thật ra bọn hắn cũng lấy làm kỳ quái, tại sao vẫn chưa thấy nàng tỉnh lại đây?

“Ừm, đau quá, đói quá.” Người trên giường đột nhiên phát ra một tiếng kêu rất nhỏ, sau đó từ từ mở mắt ra.

“Mạn Tâm, nàng đã tỉnh, có đau lắm không?” Mộ Dung Ứng đầu tiên là ngạc nhiên nhưng sau đó lại rất căng thẳng.

“Đương nhiên, vết thương đau quá.” Mạn Tâm nhìn thấy hắc quan tâm đến mình như vậy, lại trông thấy vẻ mặt tiêu tụy của hắn, trong lòng thấy rất ấm áp. Không muốn làm cho hắn thêm lo lắng, nhưng vẫn làm nũng nói: “Nhưng may mắn là chỉ đau có một chút, có điều là ta rất đói.”

“Đói, ở đây có thức ăn, nàng muốn ăn gì?” Nghe được nàng than đói, tảng đá trong lòng Mộ Dung Ứng cuối cùng cũng rơi xuống đất. Dem thức ăn bên cạnh bưng đến trước mặt nàng.

“Đại ca, cô ấy vừa mới tỉnh lại, không thể ăn cơm. Để đệ đi bảo nhà bếp làm một ít cháo, nhanh chóng đem tới cho cô ấy ăn.” Tiêu Lăng nói.

“Nhị ca, đệ cùng đi với huynh.” Dương Tử Vân thật biết điều lui ra ngoài theo nhị ca.

Mộ Dung Ứng thật cẩn thận ôm lấy nàng, lo lắng hỏi lại: “Cảm thấy thế nào?”

“Ta không sao, ta rất khỏe.” Mạn Tâm tựa vào trong ngực hắn. Từ nay về sau, trong thế giới của nàng cũng chỉ còn lại có mình hắn.

“Nàng biết không, nàng hôn mê đã ba ngày, làm ta rất lo lắng. Ta sợ rằng nàng thật sự sẽ không bao giờ quay trở lại. Nếu nàng không quay trở lại, ta biết phải làm như thế nào bây giờ? Ta biết phải đi đâu để tìm được nàng.” Mộ Dung Ứng đến bây giờ còn chưa kịp thu hồi được kích động.

“Sẽ không như vậy, ta làm sao có thể không trở lại. Ta làm sao đành lòng bỏ lại chàng. Từ nay về sau, ta cũng sẽ không bao giờ rời đi nữa. Ta chỉ muốn được ở bên cạnh chàng.” Mạn Tâm dịu dàng nhìn hắn.

“Mạn Tâm.” Mộ Dung Ứng ôm chặt lấy nàng.

Giờ phút này, Mạn Tâm thấy cực kỳ hạnh phúc. Nàng tin một ngày gần đây, Lan Lan và Vân cũng sẽ hạnh phúc như vậy.

Nàng dường như thêm năm ngày, vết thương cũng đã không còn đau đớn nữa, cũng bắt đầu kết vảy, có thể xuống giường đi lại. Một ngày kia, từ kinh thành truyền tới một tin tức làm cho người ta khiếp sợ.

“Đại ca, đệ vừa nhận được báo cáo đưa tin, báo thái tử bị mất tích trước kia đã trở về bên cạnh hoàng thượng, đồng thời hoàng thượng đã lập hẳn làm thái tử, mặc dù các đại thần trong triều đều phản đối.” Dương Tử Vân nói.

“Thái tử mất tích?” Mộ Dung Ứng ngây ra một lúc, chẳng lẽ đây là lý do mà phụ hoàng vẫn luôn không muốn lập thái tử sao?

“Vâng, đại ca, huynh có đoán được hẳn là ai không?” Dương Tử Vân hỏi, càng làm ọi người khó mà đoán được chuyện tiếp theo.

“Ai?” Mộ Dung Ứng hỏi.

“Phó Vân, thiếu chủ Vô Ưu đường, cũng là thái tử Thiên triều quốc.” Dương Tử Vân nói.

“Là hẳn?” Mộ Dung Ứng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Hẳn là huynh đệ của chàng.” Mạn Tâm lại càng kinh ngạc hơn. Không ngờ hẳn lại có thân thể lớn như vậy, không phải là chuyện rất kỳ lạ hay sao?

“Đại ca, mặc kệ chuyện này rốt cuộc là như thế nào. Chúng ta cũng phải lập tức trở về để biết cho rõ ràng. Nếu hẳn thật sự là thiên tử của Thiên triều quốc, nếu hẳn quan tâm đến dân chúng, và nếu huynh không có ý tranh đoạt đế vị, thì chúng ta sẽ ủng hộ hẳn, còn nếu như hẳn có mục đích khác, chúng ta cũng có thể ngăn cản hẳn.” Tiêu Lăng nói.

“Đệ nói không sai, chúng ta bây giờ lập tức khởi hành.” Mộ Dung Ứng gật gù đầu, đột nhiên nhìn nàng hỏi: “Mạn Tâm, nàng đi được chứ?”

“Vâng, không cần lo lắng cho ta, ta đi được.” Nàng gật gù đầu, chuyện trọng yếu như vậy, nàng làm sao có thể trì hoãn được.

“Đệ lập tức đi thu xếp để nhanh chóng khởi hành ngay.” Dương Tử Vân nói.

Ngay sau đó, bọn họ vội vã lên đường trở về kinh thành.

Mạn Tâm tựa vào trong ngực hẳn, chợt nhớ lại lời Tiêu Lăng đã nói. Nếu hẳn không muốn tranh đoạt đế vị, chẳng lẽ hẳn muốn làm hoàng thượng sao? Có chút bất an, nếu hẳn trở thành hoàng đế, sẽ có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, chỉ nói riêng chuyện nữ nhân cũng phải có rất nhiều. Nàng biết mình không thể chấp nhận như vậy, bèn chồn bất an hỏi: “Ứng, chàng muốn làm hoàng đế sao?”

“Làm sao vậy?” Mộ Dung Ứng nhận ra nàng có chút bất an.

“Không có, ta chỉ hỏi vậy thôi.” Mạn Tâm lắc đầu.

“Quyền thế là giấc mộng của mỗi nam nhân. Nếu như ta nói không muốn, như vậy là quá giả dối. Ta muốn làm hoàng thượng, nhưng ta sẽ không quá mức cưỡng cầu. Thật ra, làm hoàng thượng cũng không nhất định là có quyền khuynh thiên hạ, làm một thần tử, ngược lại càng tự do tự tại. Nếu phụ hoàng đem gánh nặng này giao cho ta, ta sẽ không thể từ chối. Nhưng mà bây giờ xem ra ta không cần phải lo lắng vì phụ hoàng đã muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền lại cho hẳn, có lẽ vì hẳn thích hợp hơn so với ta.” Mộ Dung Ứng nói.

“Vâng, thật ra ta cũng nghĩ như vậy. Phó Vân thực thích hợp làm hoàng đế. Hẳn thoát nhìn tuy rằng rất lãnh khốc, nhưng kỳ thật trái tim hẳn lại rất thiện lương.” Mạn Tâm gật gù đầu.

“Nàng dường như biết rất nhiều về hẳn?” Giọng điệu Mộ Dung Ứng có chút vị chua.

“Ghen tị a.” Mạn Tâm khoé môi cong lên, thật thành khẩn thẳng thắn nói: “Thật ra, ta không muốn chàng làm hoàng đế, còn có một nguyên nhân trọng yếu hơn, đó là ta không muốn để chàng cưới thêm nữ nhân khác. Nhưng nếu chàng thật sự muốn làm hoàng đế, ta cũng sẽ không ngăn trở. Ta sẽ luôn ủng hộ chàng.” Nàng luôn tin rằng sự nghiệp của nam nhân quan trọng hơn.

“Nha đầu ngọc, không cần phải rồi lên. Ta không phò mặc, cũng không tranh giành, chỉ yên lặng quan sát kỳ biến.” Mộ Dung Ứng sững ái nói.

“Được.” Tâm tư Mạn Tâm vẫn không hi vọng hẳn được làm hoàng đế.

Chạy hơn mười ngày đường, bọn họ mới trở lại kinh thành. Vừa về tới kinh thành, chợt nghe thấy tin tức, nói hoàng thượng vẫn cố chấp giữ vững ý kiến của mình, lập Phó Vân làm thái tử.

Mạn Tâm vừa về tới vương phủ, y đã qua thăm nàng.

Nhìn thấy y mũ mão cân đai, thân mang cẩm phục, ra dáng một vị thái tử, nàng nhin không được trêu ghẹo nói: “Người mặc long bào vào, quả nhiên rất giống thái tử.”

“Ta vốn là thái tử, cô thế nào rồi? Nghe nói cô rớt xuống núi rồi bị thương nặng vẫn không chết, thật đúng là mạng lớn.” Tuy lời nói khó nghe như vậy, nhưng vẻ mặt Phó Vân vẫn rất mực quan tâm.

“Người cũng nói ta mạng lớn, ta đây không phải đúng là như vậy sao? Nhưng ta vẫn rất tò mò, tại sao người đột nhiên trở thành thái tử?” Mạn Tâm tò mò hỏi.

“Bởi vì trước khi chết sư phụ có giao cho ta một khối ngọc bội. Ta đã phát hiện ra ở trong ngọc bội có dấu bức thư tay mà phụ hoàng đã viết...” Phó Vân nói.

Lúc này Mạn Tâm mới hiểu được. Thì ra khoảng thời gian hoàng thượng vẫn còn là thái tử đã từng yêu một nàng cung nữ. Cung nữ này còn mang thai. Thái tử muốn kết hôn với nàng, nhưng mẫu hậu lại không cho phép. Hơn nữa nàng sắp phải sinh con. Thái tử biết rằng nếu nàng sinh con xong sẽ lập tức bị giết chết. Cho nên, không còn cách nào ông chỉ có thể bí mật để nàng xuất cung, đồng thời giao cho nàng một khối ngọc bội, nói với nàng rằng nếu đứa bé được sinh ra nàng hãy cầm ngọc bội này đến tìm ông. Nhưng nàng vừa xuất cung liền không có tin tức. Sau này thái tử đăng cơ mới biết được thì ra khi nàng vừa xuất cung đã bị người trong cung đuổi giết không rõ tung tích.

“Có thể nói hoàng thượng cũng là một người si tình. Nghe nói đã nhiều năm như vậy ông không lập thái tử bởi vì hi vọng có một ngày người sẽ trở về. Bây giờ người đã trở về, ông chắc cũng có thể an tâm rồi.” Mạn Tâm nói.

“Thật ra ta trở lại hoàng cung không phải vì ngôi vị thái tử, mà vì trong lòng mang một loại tâm tình rất phức tạp vừa muốn gặp lại ông ấy nhưng cũng vừa hận ông ấy. Cho đến khi ông ấy kể cho ta nghe chuyện trước kia, ta cũng tin rằng ông ấy là thân bất do kỷ cho nên ta đã tha thứ cho ông ấy. Còn về việc đảm nhiệm chức vụ thái tử, ta tin rằng không có ai thích hợp hơn so với ta.” Phó Vân thật tự tin nói

“Mộ Dung Ứng cũng không được sao?!” Mạn Tâm hỏi hẳn, có phần kiêu ngạo.

“Hắn đương nhiên có khả năng. Bất quá hẳn có thừa khôn ngoan nhưng không có đủ dã tâm cùng nhẫn tâm. Vì vậy hẳn làm việc luôn chú ý trước sau, nếu không phải vì vậy thì ngôi vị thái tử này đã sớm là của hẳn rồi!” Phó Vân nói.

“Không sai, huynh nói rất đúng.” Cửa đột nhiên được đẩy ra, Mộ Dung Ứng tiến vào. “Vì vậy ngôi vị thái tử này nên giao cho huynh, huynh nhất định phải làm cho Thiên triều quốc phát dương quang đại.”

“Người sẽ không tranh giành để vị với ta?” Phó Vân híp mắt nhìn hẳn.

“Ta vì sao phải tranh giành để vị với huynh? Nếu ta muốn ngôi vị hoàng đế thì đã sớm có được chứ không phải đợi cho tới bây giờ. Nếu có người nguyện ý thay ta gánh vác trọng trách, ta hà cớ gì mà không thuận? Quan trọng là ta tin tưởng vào năng lực của huynh, hoàng huynh.” Mộ Dung Ứng cất giọng gọi hẳn

“Hoàng huynh.” Phó Vân nhìn hẳn. Đây là lần đầu tiên ngoại trừ sư phụ và phụ hoàng, có người đã cho hẳn cảm giác được tình thân. Vươn tay ra nắm thật chặt tay hẳn “Chúng ta hãy cùng nhau làm cho Thiên triều quốc trở nên cường đại.”

“Được.”

Ban đêm Mạn Tâm nằm trong tựa ở trong ngực hẳn: “Chàng thật sự sẽ buông tay với ngôi vị hoàng đế sao?”

“Không thể nói là buông tay. Ban đầu nó vốn đã không thuộc về ta. Thật ra huynh ấy nói rất đúng, ta không đủ ngoan độc, cũng không có đủ dã tâm như huynh ấy. Làm hoàng thượng cũng không phải chuyện dễ dàng, cứ để cho huynh ấy đi nhận phiền phức này. Ta mỗi ngày ở cùng với nàng không tốt hơn sao?” Mộ Dung Ứng nói. Hơn nữa phụ hoàng cũng đã tìm hần nói chuyện. Phụ hoàng cũng thấy rằng, Phó Vân thích hợp làm hoàng đế hơn hần. Tuy trong lòng có chút mất mát nhưng hần có thể nhẫn nại chấp nhận.

“Vậy chúng ta mỗi ngày hãy cùng nhau trải qua cuộc sống hạnh phúc. Những chuyện phiền lòng này cứ để cho huynh ấy nhận đi. Nếu thấy quá nhàm chán, chúng ta liền sinh thêm con trai và con gái để chơi đùa.” Mạn Tâm giống như nữ nhân thường tình đang lên kế hoạch cho cuộc sống

“Không biết xấu hổ, nhưng mà ta vô cùng nguyện ý hợp tác.” Mộ Dung Ứng nói xong liền đem nàng đặt ở dưới thân...

Mười năm sau, trong hoa viên vương phủ

“Mẹ, người mau nhìn con câu được cá nè.” Tiểu quận chúa năm tuổi nhìn thấy lưỡi câu động đầy thì vui vẻ vỗ tay.

“Ngu ngốc! Cá vẫn không có mắc câu đâu.” Một cậu bé tám chín tuổi không cười nói.

“Ngay cả ca ca còn không câu được, đâu thể nào đến phiên muội.” Một cậu bé khoảng sáu bảy tuổi ở một bên phụ họa.

“Các con lại đang ồn ào chuyện gì?” Mạn Tâm kéo Mộ Dung Ứng tay trong tay đi tới.

“Mẹ, ca ca bắt nạt con.” Tiểu quận chúa chạy thẳng tới trước mặt nàng làm nũng.

“Hừ.” Hai cậu bé đồng lòng nói “Chỉ biết méc mẹ.”

“Ca ca bắt nạt con? Con không bắt nạt ca ca thì đã tốt lắm rồi.” Mạn Tâm cười xoa đầu cô bé. “Chúng ta đều chịu thua con hết, từ cha con, ca ca con, đến cả hai vị thúc thúc của con.”

“Mẹ...” Tiểu quận chúa phụng phịu nói.

“Được rồi, đừng làm nũng nữa.” Mạn Tâm điểm điểm đầu cô bé.

“Vương gia, Vương Phi, có thánh chỉ.” Quân gia dẫn theo công công đi đến.

“Thánh chỉ?” Hai người bọn họ thoáng nhìn nhau một cái.

“Vương gia! Đây là hoàng thượng sai nô tài giao đến cho người.” Công công lấy từ trong lòng ra một phong thư.

Mộ Dung Ứng nghi hoặc mở ra, liền nhìn thấy trên đó viết: “Hoàng đệ, mười năm nay hoàng huynh ta mỗi ngày đều phải thượng triều bận rộn lo cho xong việc quốc sự. Hoàn toàn không giống như đệ, mỗi ngày một nhà vui vẻ hòa thuận làm cho ta vẫn luôn phải ngưỡng mộ và ghen tị. Cho nên ta quyết định tự giải phóng bản thân mình, cải trang ra ngoài du ngoạn. Cho đến ngày ta quay về việc quốc sự đều giao hết cho đệ.”

Sau khi xem hết lá thư ngắn gọn này, bọn họ lập tức đồng thời quát to: “Đuổi theo.....”

“Đuổi không kịp, thưa Vương gia. Hoàng thượng đã bỏ đi từ ba ngày trước rồi.”

“Cái gì...”

——HẾT——

o~(^o^)-o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-hat-my-nhan-cua-lanh-vuong>